



கௌரவ பூர். டோ. ராமரத்தன்.

CHANDRAPADHYAYA
Dr. B. V. SWAMINATHAIYAR LIBRARY
TIRUVANMIYUR, MADRAS-41

உ

அவதார புருஷனாகிய
ஸ்ரீ க்ருஷ்ண பகவான்
பாண்டு புத்ரனாகிய அர்ஜுனனுக்குத்
துக்க பய சோர்வுகளைத் தீர்க்கும்பொருட்டு
உபதேசித்த திருவாக்காகிய
ப க வ த் கீ தா.

ஸம்ஸ்கிருதத்திலுள்ள
இந்த அரிய ஓரான ஸாஸ்தீர்த்தைத்
தமிழ்நாட்டார் எளிதில் அறியும்படி,
ஸ்ரீவாதுபூதிமானும்
இ ல ங் கை க ரா ஜா ங் க •
சட்ட நிரூபண ஸபையில் அங்கத்தவருமாகிய
கௌரவ ஸ்ரீமான்
பொ. ராமநாததுரை, K. C., C. M. G.,
அவர்களால்
தமிழில் இயற்றப்பட்ட மொழிபெயர்ப்பும்
விருத்தியுரையும்,
மாழப்பாணம்
நா வ ல ர் தோ ட் ட ம்.
ஆ. முத்துத்தம்பிப்பிள்ளையால்
நா வ ல ர் அ ச் ச க் கூ ட த் தி ல்
பதிப்பிக்கப்பட்டன.

Copyright Reserved.

விலை ரூபா ௨.

1914.

அகூரப் ப்ரயோக விஞ்ஞாபதம்.

ஆங்க்லேய பாஷையிலுள்ள நாமங்களையாவது வேறு பதங்களையாவது நாம் எடுத்துத் தமிழில் வழங்கும்பொழுது; அவற்றை அப்பாஷைக்குரிய உச்சாரண ரீதியாகவே வழங்குதல் வேண்டும். அப்படி உச்சாரணம் செய்யாதவிடத்து, லக்ஷணக்கேடாகும். அவற்றைக் கேட்கும் அப்பாஷையாளர் தங்கள் பாஷா பதங்கள் என்று எளிதில் அறியமாட்டார்கள். அறிந்தாலும் விபரீத அர்த்தங்கொள்ளவும் இடமுண்டாகும். அதுவுமன்றி க்ராமமாக உச்சரிக்கத் தெரியாமையின்பொருட்டுக் கற்றோரது அவமதிப்பும் பெறப்படும. இதுபற்றி ஸம்ஸ்கிருத பதங்களை மறுபாஷையாளர் வழங்கும் பொழுது ஸம்ஸ்கிருத ரீதியாகவே உச்சாரணம் செய்தல் அவஸ்யமாயிற்று.

இந்நூல் ஸம்ஸ்கிருதத்திலிருந்து மொழிபெயர்க்கப்பட்டமையால், அநேக ஸம்ஸ்கிருத நாமங்களும் வேறு பதங்களும் தமிழில் ப்ரயோகிக்கப்பட்டன. இவற்றை ஸம்ஸ்கிருத ரீதியாகவே வழங்குதற்குப் போதிய அக்ஷரங்கள் தமிழில் இல்லாமையால், ஸம்ஸ்கிருதத்திலிருந்து ஸ ஷ ஸ ஜ ஹ என்னும். எழுத்துக்கள் எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டன. “சம்பவித்தல்”, “சண்முகம்”, “சிவன்”, “சங்கரன்”, “சங்கிரகம்”, என்பன “ஸம்பவித்தல்”, “ஷண்முகம்”, “ஸிவன்”, “ஸங்கரன்”, “ஸங்கரகம்”, என இந்நூலில் வழங்குதல் காண்க.

தமிழில் மொழிக்கு முதலில் ஒற்றெழுத்துக்கள் வாராவாயினும், ஸம்ஸ்கிருத உச்சாரண ரீதிக்காக அஷுவகள் உபயோகிக்கப்பட்டன. தமிழில் “பிரமம்” எனப்படுவது இந்நூலகத்தில் “ப்ரஹ்மம்” என்றும், “திரிதராட்டிரன்” எனப்படுவது “த்ருதராஷ்டிரன்” என்றும், “துருபதன்” எனப்படுவது “த்ருபதன்” என்றும், “துரோபதி” எனப்படுவது “த்ரோபதி” என்றும், இவ்வாறு வருதல் அறிக.

ஸம்ஸ்க்ருதத்திலுள்ள க ச ட த ப என்னும் வர்க்கங்
 ளின் பல பேதங்களைத் தமிழில் காட்டும்பொருட்டு எம்மால்
 தமிழ் அக்ஷரங்களுக்குக் குறியீடுகள் அமைக்கப்பட்டன.
 இந்நூலை அச்சிடத் தொடங்கியபோது, அக்குறியீடுகளையிட்டு
 அச்சிடின், ஸம்ஸ்க்ருதமறியாத நம்மவர்கள் மயங்குவார்க
 ளெனத் தமிழ்ப்பண்டிதர் சிலர் அபிப்ப்ராயப்பட்டமையால்,
 அவற்றை விலக்கினோம். விலக்கினமையால் க ச ட த ப வர்க்க
 ங்களின் பேதங்கள் காட்டப்படாமல் நின்றன. எனவே, பரம்
 (param), பலன் (phalan), பலம் (balam), பயம் (bhayam),
 தபஸ் (tapas), தானம் (danam), தர்மம் (dharmam) முதலிய
 வற்றிற்குக் குறியீடின்றி அவ்வவ்வர்க்கத்து முதல் எழுத்துக்
 களே வருதல் காண்க.

ஈண்டு எடுத்துக் காட்டப்படாத அக்ஷரப் ப்ரயோ
 கங்கள் உளவாதலின், அவற்றையும் ஏற்றவாறு அமைத்துக்
 கொள்க.

ப்ரபல ஸம்ஸ்க்ருத பண்டிதரும்
மஹோமஹோபாத்யாயராகக் கொழும்பு நகரில்

விளங்குபவருமாகிய

ஸ்ரீமத் மு. ஸர்வேஸ்வர ஸர்மா அவர்கள்

இந்நூற்குச் செய்த அணிந்துரை.

अवण्ड सच्चिदानन्द

1. पदवाक्य प्रमाणादौ सर्वसूपनिषत्सुच
दर्शनेषुच पदसुत्व मकार्षीं निर्गुणं हिमाम् ॥
2. तथापि विद्यामदमत्ततातः कीर्तिं भ्रमेणोग्रित ईश नित्यम्
विद्वद्द्विवादोपजयस्य दानं ह्येतद्वरं कर्म हृदोति मत्वा ॥
3. कालंच सर्वं विफलं दयालो विद्वद्द्विवादेन सदाहि कुर्वन्
मदांघ मत्तेभ समानएव संचार माशास्वहमप्यकार्षम् ॥
4. इत्थं स्थिते, श्रीरङ्गायां विद्याविभवपुङ्कलः
ज्ञानवान् रामनाथाख्यो वर्तते कश्चिदोश्वरः ॥
5. महादाता महाकीर्तिं रितिश्रुत्वा मुदान्वितः
तत्प्रीतिलब्धये लङ्कामगमं हेविभो तदा ॥

6. गतं मां समहान् धोमान् प्रीत्याहूयात्मजस्यवै
पितेव त्रिद्यासामर्थ्यं ज्ञात्वा तुष्टो भवेद्यथा ॥
7. तथाकार्षेर्दयासिंहो ततो हस्तगतंच मे
दृष्ट्वाग्रन्थं कण्वैप इत्यप्राक्षीन्महाप्रभुः ॥
8. प्रत्यवोचं गुणातीत भगवद्गीतिकेत्यहम्
अपिजानासिसूक्ष्मार्थान् इत्यप्राक्षीत् तवेच्छया ॥
9. शङ्कराचार्यरचितं श्रीरामानुजनिर्मितम्
द्वैत बोधक मप्यत्र सर्वभाष्यं प्रभूतम् ॥
10. पठित्वा दशधा सम्पक् ज्ञातवानस्मिष्णुकलम्
इतिगम्भीरमेवाहं प्रत्यवोचमहंत्या ॥
11. परयाध्यया नित्य निश्चिंतः ससुखंयथा
तत्समोपे वमेयंच तथाकार्षेर्नुग्रहम् ॥
12. गोनाविचारसंप्राप्ते समोपे तस्य धीमतः
गीतांतरंगलेशंच नाज्ञासिपमितीहमे ॥
13. सारस्कारमेवत्वं बुद्धिंतामुदपादयः
सूक्ष्मार्थो भगवद्गीताया व्याकरणशास्त्रतः ॥
14. तर्कशास्त्रेणच स्वामिन् नज्ञायेत दयानिधे
कोशादिनाच्चेति बुद्धिं मुत्पाद्य परिपूर्णक ॥

15. खानभतियनस्तस्य गुणातीतस्य हेपर
ज्ञानपूर्वविचारेण ज्ञायेतेतिच मे यतिम् ॥
16. प्रतिमासं प्रतिदिनं तद्विचारेषु तां हृदाम्
उत्पाद्य न्यरमानन्द त्वमकार्षीरनुग्रहम् ॥
17. विद्यामदोऽगमदूरे विद्या फलमनुग्रहम्
प्रापं ते जगदाधार त्वमासेचनकेश्वर ॥
18. गन्धे मोहे नास्ति शक्तिः वेदांतस्योपदेशने
परेषां मे कदा भूया दातुमर्हसि दर्शनमित्यहो ॥
19. प्रतीक्षे ते सदानन्द प्रीत्यानुग्रहं मीप्सित
प्राप्तात्म दर्शनं सर्ववन्द्यं सद्गुरुमीळित ॥
20. तवानुग्रहशक्तिंचामिन्नमत्वा मुजीव्यहम्
सर्वत्र करुणा देव कारणं ते जगद्गुरो ॥
21. बहुना किं जगन्नाथ त्वमन्यान् सकलान्विमो
इत्थं सुखेन दयया विनाशयस्वा मुजीवय ॥

॥ मु सर्वेश्वर शर्मा. ॥

HIGGINBOTHAMS LD., MADRAS AND BANGALORE.

ஸ்ரீமத் மஹோம்ஷோபாத்தயாப மு. ஸர்வேஸ்வர ஸர்மா அவர்கள்
இந்நூற்கு ஸம்ஸ்கிருதத்தில் செய்த அணிந்துரை
ஸ்லோகங்களின் மொழிபெயர்ப்பு.

அகண்டாகார ஸச்சிதானந்தமே,

1. நீ என்னை வ்யாக்ரணம், மீமாம்ஸா, தர்க்கம் முதலிய பத
வாக்ய ப்ரமாணங்களிலும், ஸகல உபநிஷதங்களிலும்
ஷட்தர்ஸனங்களிலும் ப்ரவிர்த்தி வல்லபானாகச் செய்தரு
ளினாய்.
- 2,3. ஸுதா, அவினிதம் செய்தருளியும், வித்யாமதம் மேலிட்ட
தன்மையால், எப்பொழுதும் கிர்த்தி மோஹத்தால்
எவப்பட்டு, வித்வான்களுடன் விவாதம் பண்ணலும்,
அவர்களை அபஜயஞ் செய்தலுமே சிறந்த கர்மம் என்று
எண்ணி மத்யானைப்பாற் பலதிக்கிலும், சென்று விபல
மாய்த் திரிந்தேன்.
- 4,5. விபு, இவ்விதம் ஸஞ்சரிக்கும்பொழுது, கலவியும், செல்வ
மும், ஞானமும் பெற்ற ராமநாதன் என்ற நாமமுள்ள
ஓர் மஹாத்மா ஸ்ரீ லக்ஷ்மீஸில் வாழ்கின்றார் என்றும்,
அவர் சதவிதமும் புகழிலும் பெரியவர் என்றும் கேள்வி
யுற்று, அங்கு சென்றேன்.
- 6,7. தயாவிரிந்து, ஞானவானாகிய அந்த மஹான் என்னை வரவ
ழைத்து, என் வித்வஸாமர்த்தயத்தை அறிந்து, என்மேல்
ப்ரீதிகொள்ளும்படி அநுகரஹஞ் செய்தாய். நின்னர்
அந்த மஹாப்ரபு என்கையிலிருக்கும் ஒரு க்ரந்தத்தைக்
கண்டு, சுதென்னவென்று வினாவினார்.
8. குணாத், நான் பகவத்கீதாவென்று சொன்னேன். உனது
இச்சாஸக்தியால் அவர் அதன் ரஹஸ்யார்த்தங்களை
அறிவீராவென்று என்னைக் கேட்டான்.
- 9,10. ஸ்ரீ ஸங்கராசார்யரால் இயற்றப்பட்டதும் ஸ்ரீ ராமநுஜ
ரால் இயற்றப்பட்டதும் த்வைதத்தை விளக்குவதுமா
கிய ஸர்வபாஷ்யங்களையும் பத்துமுறை கீதாவிஷய
மாக ஆராய்ந்தேன் என்று அஹந்தையால் கம்பீரமாகச்
சொன்னேன்.

11. நித்ய, உனது மேலான தையயால் அந்த பஹான் அருகே கவலையற்று ஸுகமாக நான் வலித்துவரும்படி அருளி னாய்.
- 12-16. ஸ்வாமி, அவர் ஸந்திதியில் சிதாவிசாரம் நடைபெற்று வருங்காலத்தில் கிஞ்சித்தேனும் சிதாவின் அந்தரங்கம் அறிந்திலேன் என்று எனக்கு நீ மேலானபுத்தியை பரிஷ் காரமாக ஊட்டினாய். தயாநிதியே, பரிபூர்ண வஸ்துவே, வ்யாகரண ஸாஸ்தரத்தாலும் தர்க்க ஸாஸ்தரத்தாலும் அமரகோஸமுதலியவற்றாலும் பகவத்கிதாவின் ஸைக்ஷ மார்த்தம் அறியமுடியாதென்ற நிச்சயத்தை எற்படுத்தி, குணாதேனும் ஸ்வாதுபூதிமானுமாகிய அந்த ப்ரபு ஷினுடைய ஞானபலத்தினால் தோன்றும் விளக்கமொன் றாலேயே சிதாவின் ஸைக்ஷப்பொருள் அறியக்கூடும் என்ற புத்தியையும் உதயமாக்கி, நான்தோறும் மாஸந் தோறும் சிதா விசாரணுகாலங்களில் அந்தப் புத்தியை வற்புறுத்தி, நீ என்னை ரக்ஷித்தாய், பரமாதந்த வஸ்துவே.
17. ஜகத்துக்கெல்லாம் ஆதாரப்பொருளே, தெவிட்டாத பர மேஸ்வரா, எனது கல்விச்செருக்கு வெகுதூரம் அக ன்றுவிட்டது. கல்வியின் பலனாகிய உனதருளைப் பெற் றேன். நீ என்னைக் காப்பாயாக.
- 18-20. உன் அருளால், மூடஞானம் அகன்ற பொழுது மற்ற வர்களுக்கு வேதாந்தத்தைக் கீர்த்திக்காக உபதே சிப்பதில் ஸக்தியற்றவனென்றும், ஆஸ்சர்ய கர மான ஆத்மதர்ஸநம் இனி எப்போது எனக்குண்டா குமென்றும் எண்ணி, யாவராலும் போற்றப்பட்ட நித் யாதந்தமே, உன் அதுக்ரஹத்தை அன்போடு அபேக்ஷி க்கிறேன். ஆத்ம தர்ஸநம் பெற்றவரும் ஸர்வஜனங்களா ல் வணங்கப்படுபவருமாகிய ஸத்குருவையும் உனது அதுக்ரஹஸக்தியையும் அபின்னமாகவே சிந்தித்து நான் ஸுகஜீவியாயிருக்கின்றேன். ஜகத்குருதேவ, ஸர் வவ்யாபி, உன் கருணையே காரணம்.
21. ஜகந்ராத, மிகப்பேசுவதால் பயன் என்ன. விபு, நீ ஏனை யோர் யாவரையும், என்னைப்போலவே, கருணையால் குறைவின்றி ஸுகமாக வாழ்விப்பாயாக.

விஷய அடக்கம்.

	பக்கம்.
முகவுரை	1- 8
முதல் அத்யாயம் அர்ஜுனவிவாதமோகம்	... 9- 20*
இரண்டாம் ,, ஸாங்க்யயோகம்	... 21- 71
மூன்றாம் ,, கர்மயோகம்	... 72-128
நான்காம் ,, ஞானயோகம்	... 129-168
ஐந்தாம் ,, கர்ம ஸங்க்யாஸயோகம்	... 169-192
ஆறாம் ,, ஆத்ம ஸம்பந்தமயோகம்	... 193-223
ஏழாம் ,, விஜ்ஞானயோகம்	... 224-246
எட்டாம் ,, அஷ்டாங்கபரம்பரையோகம்	... 247-265
ஒன்பதாம் ,, ராஜனித்யாராஜகுற்றயமோகம்	... 266-298
பத்தாம் ,, விபூதியோகம்	... 299-333
பதினோராம் ,, விஸ்வரூப தர்ஸனயோகம்	... 334-354
பன்னிரண்டாம் ,, பக்தியோகம்	... 355-367
பதினமூன்றாம் ,, சேஷத்ர சேஷத்ரஞ்ஞாபாகமோகம்	368-286
பதினான்காம் ,, குணத்ரயவிபாகமோகம்	... 387-401
பதினைந்தாம் ,, புருஷோத்தமம் பார்ப்திமோகம்	402-421
பதினாறாம் ,, தைவாஸூர ஸம்பத்விபாகமோகம்	422-436
பதினேழாம் ,, ஸ்ரத்தா த்ரய விபாகமோகம்	... 437-448
பதினெட்டாம் ,, மோக்ஷஸங்க்யாஸயோகம்	... 449-490
நூலுக்கும் உரைக்குமுரிய சொல் அகராதி	... 491-510
பிழைதிருத்தமும் கூட்டவேண்டியனவும்.	... 511-517

முகவுரை.

பாண்டவர்களும் தார்த்தராவட்டர்களும் யுத்தசனத்தில் ஈதிர்த்து நிற்கும் ஸமயத்தில், தர்மஸாஸ்திரார்த்த விமூடத்தால் (பகவத்கீதா, உ. எ; அ. நகீதா, கங், கூ) அர்ஜுனனுக்கு நேரிட்ட அதைரயத்தையும் துக்கத்தையும் நிவிர்த்தி செய்யும்பொருட்டு, ஸ்ரீ க்ருஷ்ணபகவான் உபதேஸ்த்த விஷயங்களை ஸ்ரீ வ்யாஸபகவான் மஹாபாரதத்தில், பீஷ்மபர்வத்தில் அடங்கிய பகவத்கீதா பர்வத்தில், பதினெட்டு அத்தியாயங்களால் விரித்தார்.

இந்தப் பதினெட்டு அத்தியாயங்கள் அர்ஜுன விஷாதயோகம், ஸாங்க்ய யோகம், கர்மயோகம், ஞானயோகம், கர்ம ஸந்ந்யாஸ்யோகம், ஆத்ம ஸம்யமயோகம், விஜ்ஞானயோகம், அக்ஷரப்பரப்ரஹ்மயோகம், ராஜனித்யா ராஜகுஹ்யயோகம், விபூதியோகம், விஸ்வரூப ஸந்தர்ஸனயோகம், பக்தியோகம், ஷேக்ரா ஷேக்ராஜ்ஞவிபாக்யோகம், குணத்தரய விபாக்யோகம், புருஷோத்தமப் ப்ராப்தியோகம், தைவாஸூர ஸர்பத் விபாக்யோகம், ஸ்ரத்தாத்ரய விபாக்யோகம், மோக்ஷ ஸந்ந்யாஸ்யோகம், என்று மஹாபாரதத்திலேயே வகுக்கப்பட்டன. இவையெல்லாம் ஷேர்ந்தபர்வம் ஸ்ரீ. “பகவத்கீதா” என்று ஸம்ஸ்க்ருதத்திலும், “பகவற்கீதை” என்று தமிழிலும், வழங்கிவருகின்றது.

“பகவத்கீதா” என்ற பதம் “பகவத் உக்தா” என்று அஸ்வமேதபர்வத்தில் அடங்கிய அநுகீதானில் விளக்கப்பட்டது. அஃதாவது, பகவான் மொழிந்தவை, பகவானது திருவாக்யங்கள், என்று பொருள்படும். ஆதலால், பகவற்கீதை “பகவற்கீதைகள்” என்றும் அழைக்கப்படும்.

“பகவான்” என்ற பதத்தின் விநேஷ அர்த்தம் பூர்ண ஐஸ்வர்யம், வீர்யம், யஸஸ், ஸ்ரீ, ஞானம், வைராக்யம், என்ற “பகத்”

முகவுரை.

தை உடைய பரமாத்மா என்றும்,—பொது அர்த்தம் பூதங்களின் உற்பத்தி ஸ்திதி விராஸத்தையும், ஞானம் அஞ்ஞானம் என்றவற்றின் நிலைகளையும், உள்ளபடி அறிந்த ஜீவன்முக்கள் என்றும்,—விஷ்ணு புராணத்தில் (சு.நி. இல்.) பராஸரருஷி விளக்கியிருக்கின்றார். எனவே, பரமாத்மாவும், மாயையில் உட்புத்த பரமாத்மாவாகிய மஹேஸ்வரனும், அவர் அவதாரங்களும், ஜீவன் முக்தர்களும் “பகவான்கள்” என்பது பெறப்பட்டது.

அநேக பகவான்கள் அநேக புண்யாத்மாக்களுக்கு ஞானே பதேஸம் செய்திருப்பதாலும், அந்தஞானேபதேஸங்கள் எல்லாம் பகவற்கீதைகள் என்று அழைக்கத்தக்கவையாதலாலும், இதிலடங்கிய பகவற்கீதைகளை ஸ்ரீ க்ருஷ்ணர்ஜான ஸம்வாதத்திற் பிறந்த (அஃதாவது, க்ருஷ்ணபகவானும் அர்ஜுனனும். ஸம்வாதத்த ஸமயத்திற். 19-ந்த) பகவற்கீதைகள் என்று விஸேஷிக்கப்படும். (அத். யு.அ. ஷு. எயு.க). இதுபற்றியே, ஒவ்வொரு அத்யாய முடிவிலும் “உபநிஷத்கள் என்றும், ப்ரஹ்ம வித்தை என்றும், யோகஸாஸ்த்ரம் என்றும், பகவற்கீதைகள் என்றும், ஸ்ரீ க்ருஷ்ணர்ஜான ஸம்வாதத்தில் ப்ரஸித்திபெற்ற [இந்த இந்த] அத்யாயம் முற்றிற்று” என்று எல்லா அத்யாயங்களும் விளக்கப்பட்டன.

‘இந்த ஸ்ரீ க்ருஷ்ணர்ஜான ஸம்வாத பகவற்கீதையில் காமக்ரோத பயதுக்க நிவிர்த்திகள் எவ்விதம் வலித்திக்குமென்பது பூரணமாக உணர்த்தியிருக்கின்றது. ஆகம் உத்தாரணத்தைக் கருதி வாழும் உலோகத்தாருக்கு இதனிலும் மேலான நூல் இல்லை. இந்நூல் ஆதிதொட்டு அந்தம்வரையில் அநுபவ முறையாகவே திருவாய் மலர்ந்தருளப்பட்டது.

“அத்யாயம்” என்றது அத்யயன எல்லை; ஓர் பாடத்துக்கு உட்பட்ட விஷயங்கள் என்று பொருள்படும்.

ஒவ்வொரு அத்யாயத்தையும் இன்ன இன்ன “யோகம்” என்றது என்னை? அர்ஜுன விஷாதயோகம், ஸாங்க்யயோகம், கர்மயோகம் முதலான பெயர்கள் ஏதுகாரணத்தால் ஏற்பட்டன எனிற், கூறப்படும்.

முகவுரை.

“யோகம்” என்ற பதம் “யுக” (கூடுதல், பொருந்தல்) என்ற தாதுவில் ஜனித்து, கூடுதல், பொருந்துதல் என்று அர்த்தமாகும். சண்டு எது எதனோடு கூடிற்று என்றால், அத்தய்யபகமத்தால் குறிக்கப்பட்டது எதுவோ அதுவே ஆகவே அர்ஜுனனுடைய அறிவு கூடிற்று என்று கொள்ளவேண்டும். எனவே, “அர்ஜுனனிடையாதயோகம்” என்ற முதலாம் அத்தய்யபம் அர்ஜுனனுடைய அறிவு, விஷாதத்தோடு (சோர்ந்ததுவாய் அல்லது தளர்ச்சியோடு) பொருந்திற்று என்பதைக் கூறும் முதற்பாடம் என்று அர்த்தமாகும்.

“ஸாங்க்யயோகம்” என்ற இரண்டாம் அத்தய்யபம் அர்ஜுனனுடைய அறிவு ஸாங்க்யம் என்ற மெய்யறிவோடு கூடிற்று எனவும், “கர்மயோகம்” என்ற மூன்றாம் அத்தய்யபம் அர்ஜுனனுடைய அறிவு கர்மத்தின் ஸாரங்கமாகியோடு கூடிற்று எனவும், பொருள்படும் இவ்வாறு எஞ்சிய பதிகளைத்து அத்தய்ய நாமங்களுடைய பொருள்பண்ணவேண்டியது கடதால் முரவணாமசெய்து, மனஸால் மனனம்செய்து, பகவானது திருவாக்கங்களின் அர்த்தங்களை அறிவு பொருந்துதலே சண்டு “யோகம்”.

ஆனால் அர்ஜுனனுடைய அறிவுக்கு மாதிரியோ குறித்த விஷயங்கள் யோகம் ஆகும் எனின், அப்படியன்று. அவனுக்கு உபதேசித்த வாக்யங்களை எந்த ஞானாதிகாரி கேட்டு, அல்லது வாசித்துச், சிந்தித்தானோ அவனுக்கும் அவை யோகமாகும். அங்ஙனமாயின், முதலாம் அத்தய்யபத்தைச் சிந்தித்தவனுடைய அறிவு விஷாதத்தைப் பொருந்துவோ என்று வினாவலாம். பொருந்தும் என்பதற்கு ஐயமில்லை. எவ்வாறெனின், மரணத்துக்கஞ்சாத அர்ஜுனன் “நான் எவ்விதம் என்னுடைய குருமாரையும் பந்துக்களையும் கொல்லலாம், கொன்றல் தீராததுக்கு விரோதமே” என்று எண்ணிச் சோர்ந்து துக்கித்ததுபோல, வாசிக்கும் ஞானாதிகாரியும் அர்ஜுனன் கூறியது சரிபே, இவன் எப்படி அவர்களைக் கொல்லலாம், என்று எண்ணிச் சோர்ந்து துக்கிப்பான். ஆதலால், இந்தத் துக்கநிலை இருவருக்கும் விஷாதயோகமே. பகவத்கதை யை. எய் இல், ஸ்ரீ க்ருஷ்ணபகவானே தமக்கும் அர்ஜுனனுக்கும் நடந்த ஸம்வாதத்தை எவன் அத்தய்யபம் செய்வானோ,

முகவுரை.

அவனால் நான் ஞானயஜ்ஞத்தால் பூஜிக்கப்பட்டவனவேன் என்று உறுதி கூறினார்.

பகவற்கீதை அதுஷ்டிப் ஸ்லோக ரூபமாக இயற்றப்பட்டது. ஓர் அடிக்கு எட்டு அக்ஷரவீதம் முப்பத்திரண்டு அக்ஷரம் பெற்ற பா, அதுஷ்டிப் ஸ்லோகம். ௬௬௬ ஸ்லோகங்கள் பகவற்கீதையில் உள்ளன.

பகவற்கீதையிற் கூறப்பட்ட விஷயங்களில் அநேகம் மஹா பாரத சரித்ரத்தை அறிந்தாலன்றி விளங்காமலிருக்குமாதலால், அதனைச் சுருக்கமாகச் சொல்வது நன்று.

சந்திர வம்ஸத்திற் பிறந்து, க்ருதயுகத்தில் வாழ்ந்த, யயாதி ராஜனுக்குப் புரு என்றும், யது என்றும், இரண்டு புத்ரர்கள்.

புரு வம்ஸத்தில் தோன்றின் துஷ்யந்தன் விஸ்வாமித்ரனுடைய மகளாகிய ஸகுந்தலையை விவாகம்பண்ணி, பரதன் என்ற புத்ரனைப் பெற்றான். இவனுடைய வம்ஸத்தில் ஹஸ்தி என்ற ராஜன் பிறந்தான். இவன் இக்காலத்தில் உள்ள டில்லிக்கு ஸமீபத்தில் ஹஸ்தினாபுரம் என்ற பட்டணத்தைக் கட்டினான். இவன் வம்ஸத்தில் குரு என்ற ராஜன் தோன்றினான். இவன் ப்ரஹ்மாவின் ஸனாதன உத்தரவேதி என்று ப்ரவித்திபெற்ற ஸமந்தபஞ்சகத்தை உழுது அதில் யோக வ்ரதத்தாலாவது யுத்தஞ்செய்தாவது இறந்தவர் யாவரும் ஸ்வர்க்கலோகப் ப்ராப்தி பெறவேண்டுமென்று தபஸ்செய்து, பெருங் கீர்த்தியைப் பெற்றான்.

இந்த ஸமந்தபஞ்சகம் “குருக்ஷேத்ரம்” என்றும் அழைக்கப்படும். இது அரந்துகம் தரந்துகம் ராமா மசக்கரம் என்ற நாலு எல்லைகளுக்குள் அடங்கினதென்று மஹாபாரதத்தில் ஸல்யபர்வத்தில் கூறப்பட்டது. இந்தத்தேஸம் வடகிழக்கில் ஹரித்வாரம் வரையில், தென்கிழக்கில் வ்ருந்தாவனம் வரையில், மேற்கில் புவனம் வரையில், வடமேற்கில் பட்டியாலம் வரையில், உள்ளதென்று சில பண்டிதர்கள் உத்தேவிக்கின்றார்கள்.

குரு வம்ஸத்தில் பிறந்தவர்களைக் கௌரவர் என்பர். த்வாபாயுக முடிவில் ஸந்தது என்ற கௌரவராஜன், நரஹபங்

முகவுரை.

கொண்ட கங்கதேவியை விவாகம்பண்ணித் தேவவ்ரதனையும். ஸத்தியவதியை விவாகம்பண்ணி விசித்ரவீர்யனையும், பெற்றான்.

தேவவ்ரதன் தனக்குரிய பட்டத்தை வேண்டாமென்று விசித்ரவீர்யனுக்கே கொடுத்துப் ப்ரஹ்மச்சர்ய வ்ரதம் ஸாதித் த்படியால் “பிஷ்மன்” (தப்பாவஸிமையால் பயத்தைச்செய்வேன்) என்று அழைக்கப்பட்டான்.

விசித்ரவீர்யனுடைய மூத்த பத்னி த்ருதராஷ்ட்ரனையும், இளைய பத்னி பாண்டுனையும் பெற்றார்கள்.

த்ருதராஷ்ட்ரன் குருடனாய் பிறந்ததால் பாண்டு பட்டா பிஷேகம் வகித்தான்.

வெகுநாள் ராஜ்யம் பண்ணித் தன் பத்திகளையெய் குத்தி மாத்திரி என்பவர்களோடு பாண்டுராஜன் ஸானம்ப்ரஸ்தாஸ்த்ரமத் திற் சென்றான். அங்கு குந்தியால் யுதிஷ்டிரன் பிமன் அர்ஜுனன் என்ற மைத்தர்களையும், மாத்திரியால் நகுலன் ஸகதேவன் என்றவர்களையும், பெற்றான். அவனும் மாத்திரியும் இடந்தபின், வனத்தில் வாஸம் செய்யும் ருஷிகன் குந்தியையும் பஞ்சபாண்டவர்களையும் ஹஸ்தினாபுர்த்துக்கு அழைத்துக்கொண்டு போய் த்ருதராஷ்ட்ரன் கையில் ஒப்புவித்தார்கள்.

பாண்டவர்களின் விசேஷ குணங்களைக் கண்டு த்ருதராஷ்ட்ரனுடைய புத்ரர்களில் துர்யோதனன் முதலியவர்கள் அதிகப் பொறுமைகொண்டு அநேகவிதத்தால் அவர்களைக் கொல்ல எத்தனித்தார்கள். சுதேல்லாம் த்ருதராஷ்ட்ரன் கேள்வியுற்றுத் தன் ராஜ்யத்தைப் பாகம்பண்ணிக் காண்டவப்ரஸ்தம் என்ற தேஸத்தைப் பாண்டவர்களுக்குக் கொடுத்தான். இதில் பாண்டவர்கள் இந்தப்ரஸ்தம் என்ற அத்தியலங்கார பட்டனத்தை உண்டுபடுத்தினார்கள். இவர்களுடைய செல்வத்தையும் பராக்ரமத்தையும் ஸகிக்கக்கூடாத துர்யோதனன் சூதால் ராஜ்யத்தை அபகரிக்கலாம் என்றெண்ணி, தர்மநீதியில் வழுவிாத யுதிஷ்டிர ராஜனாகிய மூத்த பாண்டவனைக் கபடுகிறைந்த தன் மாமனாகிய ஸகுனியோடு சொக்கட்டான் விளையாடும்படி அழைத்தான். இதில் தோல்வியடைந்து ராஜ்யத்தை இழந்து பஞ்சபாண்ட

முகவுரை.

வர்கள் கரு வறுஷ்காலம் வனவாலிகளாய்த் தீர்த்தார்கள்.

அதன்பின் அவர்கள் தூர்யோதனனிடம் வந்து தங்கள் ராஜ்யத்தைத் தங்களுக்கு ஒப்பந்தப்படி கொடுக்கவேண்டும் என்று கேட்டக, அவன் கொடுக்கமாட்டேன் என்று சொன்னான். பாண்டவர்களுக்கும் தார்த்தராஷ்ட்ரர்களுக்கும் ஆதிமூதாதையாகிய பரமாதிராஜனுடைய புத்ரனாகிய யது ராஜன் வம்ஸத்தில் தோன்றி, யாதவர்களை அரசாடும் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணபகவான் மத்யஸ்தராக வந்துங், அவர் திருவாக்கையும் மறுத்துத் தூர்யோதனன் கொடிய அகம்பாவ நிலையைச் சாதித்தபடியால், பாண்டவர்கள் தார்த்தராஷ்ட்ரர்களோடு போர்பண்ணவேண்டியதாயிற்று.

இருபதாஷ்டத்தாரும் தங்கள் தங்கள் இஷ்டமுள்ளவர்களின் உதனியைப் பெற்றார்கள். தூர்யோதனன் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனுடைய சேனையை மதித்து அதுவே தனக்குப் போதுமென்றான். பாண்டவர்கள் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் மாத்ரம் தங்களுக்குப் போதுமென்றார்கள். அவ்வாறே அருளி, பகவான் அர்ஜுனனுக்கு ஸாரதியாக அமைந்து, வெற்றிக்கு வேண்டிய உபாயங்களை எல்லாம் அவனுக்குத் தக்கதக்க ஸமயங்களிற் போதித்தார்.

யுத்த ஆரம்பத்தில் மாணபயமற்ற அர்ஜுனன் தன்னோடு ஸிரோதம் பராட்டிம் ஸ்வேநாதரரையும் மற்றும் அநேக பந்துக்களையும் சூருமாரையும் எப்படிக்கொல்லுவேன், மண்ணைசுக்காக அவர்கள் உயிரை வதைத்து மாளச்செய்தரின் வனக்கு ராஜ்ய போகத்தால் என்னபலன், ஸதாகாலமும் துக்கமே, என் றெண்ணிச் சோர்வுபெற்றுத் தன் கர்மம் யாதென்று அறியாமல் தடுமாறித், தன் அபுத்தியையும் பயத்தையும் துக்கத்தையும் தீர்க்க வேண்டுமென்று பகவானைப் ப்ரார்த்தித்தான்.

இது கேட்ட ஸ்ரீ க்ருஷ்ணபகவான் கர்மத்தின் ஸ்வரூபத்தைப்பற்றியும், பயம் ஸோகம் துக்கம் என்றவைகளின் நிவிர்த்தியைப்பற்றியும், விரிவாக உபதேசித்தார் அவர் திருவாக்யங்களை உணர்ந்து அர்ஜுனன் தெளிந்த புத்திமானாகப் போர்புரிந்தான்.

முகவுரை.

கண்ணில்லாத த்ருதராஷ்டரன் தன் மக்களும் பாண்டவர்களும் பண்ணும் யுத்தத்தின் வ்ருத்தார்த்தத்தை அறிய விரும்பினபடியால், ஸ்ரீ வியாஸருஷி த்ருதராஷ்டரனுடைய ஸாரதியும், கல்வி சித்தஸூத்தி பொறமை தயவு முதலிய நற்குணங்களால் சிறப்புப்பெற்றவனுமாகிய ஸஞ்ஜயனுக்கு யுத்தகாலத்தில் நடக்கின்ற ஸம்பவங்கள் எல்லாம் அறியத்தக்க ஒர் ஞான ஸக்தியை அருளினார்.

பகவத்கதையின் முதல் அக்யாய ஆரம்பத்தில் த்ருதராஷ்டரன் யுத்தத்தைப்பற்றிக் கேட்ட வினாவுக்கு ஸஞ்ஜயன் உத்தரம் அளித்தான்.

ஸ்ரீ க்ருஷ்ணபகவானுக்கும் அர்ஜுனனுக்கும் நடந்த ஸர்வாதம் முழுவதையும், மற்றும் ஸகல செய்திகளையும், தான் அனுகூலித்த ஞான சக்ஷுவாலும் ஞான ஸ்ரோத்ரத்தாலும் ஸஞ்ஜயன் அறிந்து த்ருதராஷ்டரனுக்கு விவரிக்கின்றான் என்று ஸ்ரீ வியாஸருஷியே தான் பாடின மஹாபாரதத்தில் கூறியிருக்கின்றார்.

முதல அத்தியாயம் அர்ஜுன விஷாதயோகம்.

[அஃதாவது, அர்ஜுனன் தர்பஸாஸ்தர விதிகளைக் கற்றும் அவற்றின் லக்ஷயார்த்தத்தை அறியாதபடியால் (பகவத்கீதா, உ. எ; டி.அ. எய்.உ, எய்.ந. அ.நி.தா, க.க. கூ.), அதைதர்பயத்தையும் துக்கத்தையும் அடைந்தான் என்றதைவிளக்கும். மு.தற்பாடம்.]

நீருதராஷ்டிரன் கூறினான்:

க. ஓ ஸ்வேர்ய. யுத்தஞ்சேய்ய விநாஸமமகாண்டவரீகாளான்
என்னச்சார்த்தவர்களும் பாண்டுவைச்சார்த்தவர்களும் தர்மகேஷத்
ரமாகிய (1) குருகேஷத்ரத்தில் (2) கூடி என்னசெய்தார். (3)

(1) அன்பு நிலையை ஏற்படுத்தும் தேசமாகிய.

அநேக ஸாதாக்கன் அங்கு எப்பொழுதும் வலிப்பதால்,
அவர்களைச் சார்த்தவர்கள் எல்லோரும் புண்டுகர்மங்களை அநு-
ஸரித்தே வாழ்வர்.

தெய்வத்திலும் ஸீவாத்மாக்களிலும் மிகப் பரிதிபெற்றவர்கள்
வாமுமிடம் தர்மகேஷத்ரம்.

(2) குருபூமியில்.

மது ஸம்ருதியில் (உ. க.க.) குருகேஷத்ரத்தைப் பற்றும்
ருஷிகளின் வாஸஸ்தானமென்று கூறியிருப்பதால், பரதராஜ
னுடைய வம்ஸத்தில் பிறந்த குருராஜனுடைய தேஸம் என்று
அர்த்தம் செய்தல் சரியன்று. குருராஜன் பிறக்க வெகுகால
த்திற்குமுன் குருகேஷத்ரம் ப்ரவரித்திபெற்றது. “குரு” என்ற
பதம் கு (=ப்ருதினி) ரு (=ததித்தல்) என்ற சொற்களில் நின்று

ஜனித்து, ப்ருதிவி முதலிய ப்ரஹ்ருதி தத்வங்கள் யாவையும் தகைந்த ஜீவன்முக்தன் என்று பொருள்படும்.

ஸங்கராசார்ய ஸ்வாமிகளும், பாஷ்ய ஹ்ருதயத்தில், குரு சேஷத்ரத்தை ஜீவன்முக்தர்கள் வலிக்குமிடமென்று விளக்கினர்.

இது ஸமந்தபஞ்சகம் என்றும், ப்ரஹ்மசேஷத்ரம் என்றும் அழைக்கப்படும். ஸரஸ்வதிநதியைத் தெற்குப்பக்கத்திலும் த்ருஷத்வதி நதியை வடக்குப்பக்கத்திலுமுடையதென்று மஹாபாரதத்திலும் மதுஸ்மருதியிலும் கூறியிருக்கின்றது.

(3) தர்ம சேஷத்ரத்தில் என்னசெய்தனர் என்ற வினாவின் கருத்து, யுத்தகளத்தைச் சேர்ந்தபின் துர்யோதனன் பாண்டவர்களுக்கு ராஜ்யத்தில் தாயபாகம் கொடுக்கச் சம்மதித்தானா, அல்லது அவன் துர்ப்புத்தியுடையவனானாலும், பாண்டவர்களுக்குத் தர்மபுத்தி வந்து ஸகோதரர்களுக்குள் போர் வேண்டாமென்று களத்தைவிட்டு நீங்கினார்களா, அல்லது போர் புரிந்தார்களா, என்பது.

ஸஞ்ஜயன் கூறினான்:

உ. அந்த ஸமயத்தில் (1) துர்யோதனராஜன், வகுக்கப்பட்ட (2) பாண்டவஸேனையைக் கண்டு, ஆசார்யசிடத் (3) சென்று, இந்தவார்த்தையை உரைத்தான்.

(1) படைகள் ரணகளத்தைச் சேர்ந்த காலத்தில்.

(2) பத்ம வ்யூஹம், ஸங்க வ்யூஹம் முதலிய வ்யூஹங்களாகப் (பிரிவுகளாகப்) பாண்டவர்களால் வகுக்கப்பட்ட.

(3) பாண்டவர்களுக்கும் தார்த்தராஷ்டிரர்களுக்கும் யுத்த வித்தையின் வினோத தர்மங்களைக் கற்றுக்கொடுத்த குருமாரில் ஒருவராகிய த்ரோணரை ஆசார்யன் என்ற பதம் குறித்தது. இவர் ப்ரஹ்மண குலத்தில் பிறந்தவர், பரத்வாஜ ருஷியின் புத்ரன்.

துர்யோதனன் கூறினான்:

௩. ஆசார்யனே (1), புத்திமானும் உமது ஸிஷ்யனுமாகிய (2) த்ருபதன் மகனல் வகுக்கப்பட்ட பாண்டுபுத்ரர்களின் இந்தப்பெரிய ஸேனையைப்பாரும்.

(1) ஆசாராயன (தாது, சின்=கூட்டுதல், ஆ+சீஇதை=சுற்றிலும் + கூட்டிக்கொடுக்கிறவன்) ஸாஸ்தரத்தின் பொருளைச் சேர்த்து அறிவிக்கின்றவன்.

(2) இது விபரீத லக்ஷணம், பரிசாசவார்த்தை. நன்றியறிவில்லாத உம்முடைய மூட ஸிஷ்யன் உமக்கு விரோதமாக நின்று வகுத்த சேனையைப்பாரும், என்பது கருத்து.

ச. இ. கூ. இதில் (1) யுத்தானமும் (2), விராடமும் (3) மஹாரதனாகிய (4) த்ருபதமும் (5), த்ருஷ்டகேதுவும் (6), வீரியம்பெற்ற காரிராஜனும், சேகிதானமும் (7), புருஷீதமும், தூத்திபோஜனமும் (8), மானுடர்களில் மிகச்சிறந்த ஸைப்யமும் (9), யுதாமன்யுவும் (10), தைரியம்பெற்ற உத்தமௌஜாவும், பராக்ரமம் பெற்ற ஸௌபத்ரமும் (11), த்ரௌபதேயர்களும் (12) இருக்கின்றனர். இவர்கள் எல்லோரும் ஸூரர் (13). பெரிய வில்லாளிகள், மஹாரதர்; யுத்தத்தில் பீமன் அர்ஜுனன் என்பவர்களுக்கு ஸமமானவர்கள்.

(1) இந்தப் பாண்டவ கட்சியில்.

(2) மிகப் போர் புரிகின்றவன் என்றது பெயரின் பொருள்.

(3) சத்துருக்களைக் கதறும்படி செய்கிறவன்.

(4) மஹாரதன் பெரியதேர் உடையவன். தான் பதினாறாம் குதிரைவீரரார் சூழப்பட்டுத் தன்னையும் தன் ஸாரதியையும் தான் ஒருவனே காத்துப் போரில் வெற்றிபெறும் திறமுடையவீரன்.

(5) வருஷத்ததை அடையாளமாகக் கொண்டவன்; மரக் கொடியோன்.

(6) உறுதியான கொடி ("கேது") உள்ளவன்.

(7) சிகிதானன் மகன்.

(8) குந்தியைக் காத்தவன்.

(9) ஸிபியுடைய மகன்.

(10) யுத்தகளத்தில் கோபரூபமாயிருப்பவன்; அல்லது யுத்தத்தை யஜ்ஞமாகக் கொண்டவன்.

(11) ஸுபத்ராவின் மகன்.

(12) த்ரௌபதியின் புத்ரர்கள்.

(13) அதிஸமர்த்தர், படைவீரர்.

எ. ஓ உத்தம நீவிஜனே⁽¹⁾, நமக்குள் எவர்க்குள் [போரில்] மிகச் சிறந்தவர்களோ⁽²⁾, அவர்களை நீர் அறிவீர்⁽³⁾. ஆனால்: என்ஸேனக்கு எவர்க்குள் நாயகர்களோ, அவர்களைக் குறிப்பாக உமக்கு. [பாண்டவ ஸேனத்தலைவரைச் சொன்னவாழை] சொல்லுகின்றேன்.

(1) த்விஜர்களில் உத்தமனாகிய த்ரோணன்.

ப்ராஹ்மணர், சூத்திரியர், வைஸ்யர் என்ற மூன்று வர்ணத்தாரும் த்விஜர்கள், இரண்டுபிறவி உடையவர்கள். மாதாவின் கர்ப்பத்தில் நின்று அவித்யா ஸம்பந்தமாக வெளிவந்தது முதற்பிறவி. அதன்பின் குருவினிடம் ப்ரஹ்மோபதேஸம் பெற்று வேதஸாஸ்த்ரங்களையும் அதுஷ்டானங்களையும்கற்று, வித்யா ஸம்பந்தமாக வெளிவருதல் இரண்டாம்பிறவி. இவ்விதம் இப்பிறவியிலேயே இருபிறவியுள்ளவன் என்றது த்விஜபதத்தின் ஸ்தூலார்த்தம்.

அதன் ஸௌக்ஷ்மார்த்தம் வேறு. ஜீவாத்மா பிறவிக்குக் காரணஸரீரமாகிய அவித்தையில் அமுந்தி அறிவற்றிருந்த காலத்தில், பகவான் அருவிய ஸௌக்ஷ்மஸரீரத்தைப் பெற்றுச் சிற்றறிவுடன் வெளிவந்தது முதற்பிறவி. அதன்பிறகு ஈஸ்வரனிடம் அநேகநேக ஸ்தூலஸரீரங்களைப் பெற்று, அந்த ஸ்தூலஸரீரங்களால் காமவிஷயங்களும் விஷயஸுகங்களும் அநித்யமென்றும், துக்கமே என்றும், அதுபவத்தில் நிஃசயித்து, கர்மபலன்களை இச்சுக்காமல் கர்மானுஷ்டானங்களைச் செய்து, சித்தஸுத்தியும் ஸமத்வ புத்தியும் பெற்று, ஞானகுருவை அடுத்தது, அவர் உபதேஸித்த ஞானபோகத்தை அல்லது அஷ்டாங்கயோகத்தை அப்யஸித்து, ஞானானுக்களியை வளர்த்து, அதனால் மலபந்தங்களைத் தவிரித்து, ஜீவாத்மா பரிஸுத்தப்பட்டு ஹ்ருதய குகையில் நின்று வெளிவருதல் இரண்டாம்பிறவி. இதுவே ஆத்மதர்ஸனம். ஆத்மதர்ஸனம்பெற்றவன் ஆத்மஞானி.

ஸௌக்ஷ்மார்த்தப்படி ஆத்மஞானியே த்விஜன்.

ஆத்மஞானத்தைப் பெறுதற்கு ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி மார்க்கங்களின் லக்ஷணத்தை அறிந்த குருவிடம் சென்று, தீக்ஷை (ந்யமம்) பெற்று, அந்தத் தீக்ஷையை அதுஸரித்து வருகின்ற

மூவாணத்தாரையும் தனிதர் என்று உபசாரமாக அழைக்கலாம்.

(2) “விஸ்வீகா”=விசேஷமுடையவர்கள், யுத்தகர்மத்தில் மிகச்சிறந்தவர்கள்.

• (3) “நிபேத”=அறிவீர், அறிவீராக, அறியும். இம்முன்று பொருளில் “அறிவீர்” என்றதே சுண்டு இணங்கும். “உமக்குச் சொல்லுகின்றேன் நீர் அறியும்”, அல்லது “நீர் அறிவீராக”, என்று பொருள் பண்ணுதல் எல்லாம் அறிந்த துரோணருக்கு அறிவின்மையைச் சாட்டும்.

அ. கூ. யுத்தத்தில் ஐயம் பெறுகின்ற நீரும், பீஷ்மரும், சாஸனும், கிருபனும், அஸ்வத்தாமாவும், விக்ரமனும், ஸோமதத்தன் மகனும், யுத்தத்தில் ஸமர்த்தர்களும் பரிபல புத்தர்களை ஸாதவமாகக் கொண்டவர்களுமாகிய இன்றுமீபல வேறு ஸகலர்களும், எனக்காக ஜீவனைத் தியாகஞ்செய்யத்தக்கவர்களாயிருக்கின்றீர்கள்.

ப. [யுத்தஸாதனை] போதாத நமது [பெருஞ்] சேனை [புஷியான] பீஷ்மரால் காக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

யக. எல்லாவழிகளையும் வகுப்பை மீறாமலிருந்து நீங்கள் யாவரும் பீஷ்மரைக் காக்கவேண்டும்.

பெ. துருவம்ஸத்தில் முத்தவரான பராகிரமம் பெற்ற பாண்டனார் (பீஷ்மர்) அவனுக்கு (துரியோதனனுக்கு) ஸத்தோஷத்தைப் பிறப்பிக்கின்றவராய உன்னதமாக ஸிபிஸூதனத் செய்து (1) ஸங்கை ஊதினார்.

(1) சிங்கம்போல வீரம் கூறி, அஃதாவது “நாளைவீரன், உன்னை யமபட்டணத்துக்கு விருந்தாளியாக்குவேன், உயிரையும் பொருளையும் இழக்காமற் சரணம் செய்,” என்று பலவாறு வாயால் கூறி, புஜாஸ்பாலனமும் (புஜத்தைக் கையால் தட்டுதலும்) கரதலஸம்மர்த்தனமும் (உள்ளங்கைகளைப் பிசைதலும்) செய்தது.

பக. பிறகு ஸங்குகளும், பேரிகளும், பணவங்களும், ஆள்கள்களும், கோழகங்களும் சீக்ரமாகவே முடிக்கப்பட்டன. அந்த ஸப்தம் ஒன்றுசேர்ந்தது.

மச. பிறகு வேண்துதிரைகள் கட்டப்பட்டு. பெரிய தேரில் நீங்கின்ற மாதவனும் (1) பாண்டவனும் தீவ்ய (2) ஸங்குகளை முடிக்கிறார்கள்.

(1) மாதவன் (மாவுடைய தவன்), லக்ஷ்மீபதி, ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன். ஸ்ரீ மஹா விஷ்ணுவின் மக்தி மஹாலக்ஷ்மி. அவருடைய அவதாரம் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன். இந்த அவதாரத்தில் மஹாலக்ஷ்மி ருக்மிணியாய்ப் பிறந்து, ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனை விவாகம் செய்தார்.

(2) தேவாம்ஸம்பெற்ற. அடுத்த ஸ்லோகத்துக்குரிய உரை எயப்பார்க்க.

மந. ஷ்ருஷீகேஸன் (1) பாஞ்சஜன்யத்தையும் (2). தனஜ்யன் (3) தேவதந்தத்தையும் (4), பீமகர்மாவாகிய (5) வநுகோதரன் (6) பேரண்டிரத்தையும். முடிக்கிறார்கள்.

(1) அத். உ, மந. கூ க்குரிய இரண்டாம் குறிப்பைப் பார்த்தறிக.

(2) பாஞ்சஜன் என்பவன் ஒரு வலிய அஸுரன். மஹாவிஷ்ணு அவனைக்கொண்டு, "அவனது ஸரீரத்தின் அஸ்திகளை எடுத்து உண்டாக்கின ஸங்கின் பெயர் பாஞ்சஜன்யம்.

(3) தனத்தை ஜயித்தவன். அகோவது, தர்வய ஸம்பாத்யத்தில் உதயமாகும் மோகங்களை வென்றவன். தர்மத்தில் வழுவாமல்நின்று பொன் பூமி முதலியவற்றைத் தேடுகிறவன்.

(4) தேவத்தம்=தேவர்களாற் கொடுக்கப்பட்டது.

(5) பீமகர்மா=பயம் உண்டாக்கும் தொழில் உள்ளவன்.

(6) சென்னாய் வயிறன், ஜடராக்க்னிமிக்கவன்.

மசு. தந்திபுத்ரனாகிய யுதிஷ்டிர ராஜன் (1) அநந்தவிஜயத்தையும் (2), நகுலன் ஸுகோஷத்தையும் (3), ஸஹதேவன் மணிபுஷ்பகத்தையும் (4), ஊதிறார்கள்.

(1) யுதிஷ்டிரன்=யுத்தத்தில் ஸ்திரபுத்தி பெற்றவன், சண்டையில் பின்வாங்காதவன்.

(2) அநந்தவிஜயம்=அளவிறந்த வெற்றிகளைத்தரும் ஸங்கு.

(3) ஸுகோஷம்=இனிய நாதமுடையஸங்கு.

(4) மணிபுஷ்பகம்=ரத்னங்கள் பதித்த, அல்லது ரத்னம் போற் ப்ரகாஸிக்கின்ற, ஸங்கு.

ய௭. பேரிய வில்லாளியான காஸிராஜனும். மஹாரதநாகிய ஸிகண்டியும். த்ருஷ்டத்யும்னனும், விராடனும். அன்யரால் ஜயிக்கப் பீடாத ஸாத்தியக்யம்,

ய௮. த்ருபதனும். (1) த்ரௌபதியின் புத்ரர்களும். (2) ஸுபத்திரையின் மஹா வல்லப புத்ரனும் (3). ஓ ராஜனே, தனித்தனியாக ஸங்குக்களை ஊதினார்கள்.

(1) பாண்டவர்களுக்குப் பெண் கொடுத்த மாமன், பாஞ்சால தேச ராஜன்.

(2) த்ருபதனுடைய புத்ரி த்ரௌபதி, பஞ்சபாண்டவர்களை விவாகம்பண்ணி, ப்ரதிஷிந்தியு, சுதேசோம, ஸ்ருதசுர்மன், ஸதாநிக, ஸ்ருதஸேன என்ற ஐவரைப் பெற்றாள். இவர்கள் யுத்தத்தில் மஹாவீரர்.

(3) யாதவர்களுக்கு ராஜனாகிய வாஸுதேவனுடைய புத்ரியும், ஸ்ரீ க்ருஷ்ணபகவானுடைய தங்கையுமாகிய, ஸுபத்ரை, அர்ஜுனனை விவாகம்பண்ணி, அரிமன்யு என்ற வீரவானைப் பெற்றாள்.

ய௯. அந்த ஓசைகள் எல்லாம் சோத்து ஆகாஸத்தையும் பூமியையும் தொனிக்கச்செய்து. த்ருதராஷ்டிரன் புத்ரர்களின் ஹந்தயங்களைப் பிடித்தன.

உ௦.—உ௧. பிறகு [த்ருதராஷ்டிர] புபதியே. பாண்டவின் மகனாகிய கபித்வஜன் (1) [யுத்த] நியமம் பெற்று நிற்கும் தார்த்தராஷ்டிரர்களைக்கண்டு, வில்லை உயர எடுத்து. அம்பை எய்யும் ஸமயத்தில். ஹநஷிகேஸனிடம் இந்த வார்த்தையைக் கூறினான். அச்யுத (2), இந்த யுத்தத்தில் ஆருடன் நான் போர் புரியவேண்டுமென்று அறிவதற்காக. யுத்தஞ்செய்ய விரும்பி நிற்கின்றவர்களை நான் பார்க்க கத்தக்க இடத்தில், இரண்டு ஸேனகளின் மத்தியில், ரதத்தைச் [செலுத்தி] நிறுத்து. தூர்ப்புத்தியுள்ள தார்த்தராஷ்டிரனுக்கு (தூர்யோதனனுக்கு) யுத்தத்தால் அவன் இஷ்டத்தைச் செய்ய விரும்பவில்லை. கோண்டு வந்து போர் புரியப்போகின்றவர்களை நான் பார்க்கவேண்டும்.

(1) குரங்குக்கொடியோன், ஹனுமானத் தன் ரதத்தின் த்வஜத்தில் தரித்துக்கொண்ட அர்ஜுனன். க. ௩௮ (1)

(2) அழிவற்றவனே. ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன்.

உயச. ஓ பாரத, குடாகேஸனுல் (1) இவ்விதம் வேண்டப்பட்ட ஹ்ருஷிகேஸன் (2) இரண்டு ஸேனையினர் நடுவில் உத்தம ரதத்தை நிறுத்தி,

(1) “குடாகா”=நித்ரை, “ஈஸ”=அடக்கி ஆளுகின்றவன். நித்ரையை ஜயித்தவன். அதி ஜாக்ரதையான அர்ஜுனன்.

(2) ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன். அ.த. உ, ம. க.

உயந். பீஷ்மன் தீரோஷன் முதலிய (1) எல்லா அரசர்களுடைய [ஸமுகத்தில்] கூடிநிற்கின்ற இந்தக் குருவம்ஸத்தாரைப் பாரி, ஓ பார்த்த (2), என்று கூறினார்.

(1) இவர்கள் ப்ராஹ்மண குலத்தில் பிறந்தும், சூத்திரியதர்மங்களை அதுஸரித்து சூத்திரியர்களுக்குத் தலைவராய் இருந்தபடியால் அரசர்களோடு சேர்க்கப்பட்டார்கள். “மஹேந்தி”=அரசன்.

(2) ப்ருதை என்ற குந்தியின் மகன் அர்ஜுனன்.

உயசு, உயஎ. அவ்விடத்தில் இரு ஸேனையினரும் நிற்கின்ற பிதாக்களையும், பாட்டனர்களையும், ஆசார்யர்களையும், அம்மான்மாரையும், ஸ்வேஹாதர்களையும், புத்ரர்களையும், பேரன்மாரையும், ஸ்நேஹிதர்களையும், மாமன்மாரையும், (இருபகஷத்தாரின்) நன்மையை விருப்பின [மற்ற] வரையும், பார்த்தன் கண்டான். பந்துக்களாய் நிற்கும் அனவரையும் துந்திமகள் (அர்ஜுனன்) சேவ்வையாகப் பார்த்து, மீதுத்த தயவினில் நிரம்பப்பட்டு, துக்கிக்கின்றவனாய் இதனைக் கூறினான்.

உயஅ. ஓ க்ருஷ்ண, யுத்தஞ்செய்ய விருப்பத்தினால் வந்திருக்கின்ற இந்த ஸ்வஜனத்தைக் கண்டு,

உயக. எனது அங்கங்கள் தளருகின்றன. வாய் வாட்சியைப் பேறுகின்றது, எனது ஸரீரத்தில் நடுக்கமும் ரோமக்கூச்சமும் உண்டாகின்றன.

௩௮. காண்டவம் (1) சையில் நின்று நடிவுகின்றது. ஸரீரம் எரிகின்றது, நிற்கமுடியாது. என்மனம் சுழல்கின்றதுபோலிருக்கின்றது.

(1)* காண்டவம் அல்லது காண்டிவம். வருணபகவானிடம் அக்னிதேவன் பெற்று அர்ஜுனனுக்குக் கொடுத்த தேவாம்ஸ வில்லு. இத்துடன் எப்பொழுதும் அம்புகள் நிறைந்த இரண்டு தூணீரங்களையும் கபித்வஜ ரதத்தையும் வருணபகவான் அளித்தார். (மஹாபாரதம், ஆதிபர்வம்).

கூயக. ஓ கேஸவ (1), விபரீதங்காளைத் துறிகளையும் பார்க்கின்மேன். யுத்தத்தில் ஸ்வஜனத்தைக் கொன்று (அதனுல்) மேன்மையைப் [பெறலாமென்று] எண்ணவில்லை.

(1) “கேஸ”=சிகை, “வ”=உடையவன். ஸூர்ய சந்திரேகைகளைத் தன்சிகையாக உடைய மஹேஸ்வரன் என்று மஹாபாரதத்தில் ஸார்தி பர்வத்தில் விளக்கப்பட்டது. மஹேஸ்வரனுடைய ஓர் அவதாரம் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணபகவான்.

கூயக. ஓ க்ருஷ்ண, வேற்றியையும் நான் கோரவில்லை. ராஜ்யத்தையும் [அதன்] ஸுகங்களையும் நான் அழிப்பதற்கு விரும்புகிறேன். ஓ கோவிந்த (1), எங்களுக்கு ராஜ்யத்தினால் என்ன [பயன்], போகங்களினால் என்ன [பயன்], ஜீவனால் (2) என்ன [பயன்].

(1) அத. உ. மந். கூ (உ).

(2) உயிரோடிருப்பதால்.

கூயக. கூயக. எவர்களுக்காக ராஜ்யமும் போகம் வஸ்துக்களும் ஸுகங்களும் எங்கனால் விரும்பப்பட்டனவோ, அந்த ஆசையர்கள் பிரதாக்கள் புத்ரர்கள் பாட்டனார் அம்மாந்மார் போதாமார் மைத்தூனர் ஸப்பந்திகள் இவர்கள் எல்லோரும் பிராணங்களையும் பொருள்களையும் வேறுத்து யுத்த [கா] த்தில் நிற்கின்றனர்.

கூயக. ஓ மதுஸூதன (1), ஹிம்ஸிக்கின்றவர்களாய் இருந்தாலும், இவர்களைக் கொல்ல விரும்பேன். ஸுவுகங்களுக்கும் அரசுத் தன்மை ஏற்படுகின்றதாயிருந்தாலும் இவர்களை நான் கொல்ல விரும்பேன். பூமிக்காகக் கொல்ல விரும்புவேனே.

(1) “மது”+“ஸூதன”=மதுவைக் கொல்லுபவன். மது என்ற அஸுரனைக் கொன்ற ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன், அல்லது மாயை மைய ஜாதித்தவன்.

நயக. ஓ ஜனூர்தன (1), தீர்தராஷ்டிரன் புத்ரர்களைக்கொண்டு எங்களுக்கு என்ன ஸந்தோஷம் வரும். ஆததாயி (2) களாயிருந்தும், [இளமாயிருப்பதால்] இவர்களைக் கொன்றல் பாபபலமே வந்து அண்டும்.

(1) “ஜன” + “அர்தன” = ஜனங்களால் வேண்டப்படுபவர், ஸ்ரீ க்ருஷ்ணபகவான்.

(2) “ஆத” = தீங்கு, “தாயி” = வளர்க்கின்றவன். வீட்டில் தீவைக்கின்றவன், விஷத்தைக் கொடுக்கின்றவன், ஆயுதத்தை எப்பொழுதும் கையிற்கொண்டவன், கள்ளன், ஒருவன் மனைவியை அபஹரிக்கின்றவன், இவர்கள் ஐவரும் ஆததாயிகள்.

தூர்யோதனன், துஷ்ராஸனன், ஸகுனி முதலியவர்கள் பாண்டவர்களின் வீட்டை எரிக்க முயன்றபடியாலும், பீமனுக்கு நஞ்சைக் கலக்கிக் கொடுத்தபடியாலும், யுதிஷ்டிரனுடைய ராஜ்யத்தையும் தீரவ்யத்தையும் கள்ளச் சூதாட்டத்தால் அபஹரித்தபடியாலும், த்ரௌபதியைச் சிறையாக்கித் துகிலுரித்து ஆனந்தங்கொண்டபடியாலும் ஆததாயிகள் என்று நிந்திக்கப்பட்டார்கள்.

நயக. ஆதலால், ஓ மாதவ, எங்கள் பந்துக்களான தீர்தராஷ்டிரன் புத்ரர்களைக் கொல்வதற்கு நாம் உரியவரல்லோம். ஸ்வஜனத்தைக் கொண்டு எவ்விதம் ஸுகம் பெறுவோம்.

நயக. நயக. லோபத்தால் கேடுகூடிப்பட்ட மனஸையுடைய இவர்கள் குலநாசத்தால் விளையும் துய்யத்தையும் (1), மீத்ரத்ரோகத்தால் (2) உண்டாகும் பாதகத்தையும் பார்க்கவில்லையானாலும், ஓ ஜனூர்தன. குலநாஸத்தால் ஏற்படும் துய்யத்தைச் சேவ்வையாக அறிகின்ற நாம் இப்பாபத்தில் நின்று நீங்குவதற்கு ஏன் அறியோம்.

(1) குலநாஸத்தால் (குலத்தைப் பாதுகாக்கும் புருஷர்களின் மரணத்தால்) விளையும் குற்றங்களாவன: குலதர்மக்கேடு, அதர்மவ்ருத்தி, குலஸ்தீர் வ்யபிசாரம், வர்ணஸங்கரம் என்றவை.

(2) மீத்ரத்ரோகம் = உறவினர் ஸ்நேஹிதர்களுக்குள் பகை உண்டாக்குதல்.

சய. குலம்கேட்டால், புராண குலதர்மங்கள் கேடுகின்றன. தர்மம் கேட்டால், அதர்மம் குலம் முழுவதையும் வியாபித்து நிற்கும். அதர்மம் வியாபித்தால், க்ருஷ்ண, குலஸ்தீர்கள் குற்றம் அடைவார்கள்.

சயக, சயஉ. ஓ வர்ஷ்ணைய (1). ஸ்தீர்கள் குற்றம் அடைந்தால், வர்ண ஸங்கரம் உண்டாகின்றது (2). ஸங்கரம் குலத்தைக் கேடு தீதவர்களுக்குப் சூடுதிபெற்ற குலத்தாருக்கும் நரகத்துக்கு ஹேதுவாகின்றது (3). இவர்களின் பிதாக்கள் (4) பித்திரியை (5) உதக கிரியை (6) இல்லாமல் [துக்க ஸாகரத்தில்] வீழ்கின்றனர். (7)

(1) வர்ஷ்ணி வம்ஸத்திற் பிறந்தவனே. வர்ஷ்ணிகள் கோபாலர் என்றும், யாதவர் என்றும் அழைக்கப்படுவர்.

(2) குணமும் குணத்துக்குத்தக்க கர்மமும் சேர்ந்து வர்ணம் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டதென்று மேல்வரும் சயக இல் பகவான் விளக்கினார்.

நற்குணமும் நற்கர்மமும் பொருத்திய சாதர்வர்ணங்கள் ச்ரமமாக நடைபெறுவதற்குப் பிதாக்களுடைய பதிலுளும் வளர்ந்த புத்தர்களும் பெண்களைப் பாதுகாக்கவேண்டும். புருஷர் இறந்து போனால் ஸ்தீர்கள் கூடாதுவர்களைக் கூடிக் கலப்புள்ள மனை தர்மங்களையுடைய பிள்ளைகளைப் பெறுவார்கள். இப்படி ஸங்கர (கலப்புப்பெற்ற) ஜாதிகளாகிய அதுலோம பிதிலோம அந்தராள பாலுறைய ஜாதிகளும் விராத்த ஜாதியும் தோன்றி, யாம ந்ய மபிதி அநவ்ஸ்டானங்கள் கெட்டு, தேஸம் நாஸத்தை அடையும்.

(3) குண தர்ம கலப்பாகிய வர்ண ஸங்கரம் குல பித்தாக்களை அழித்தவர்களுக்கும், யஜ்ஞம் தானம் தபஸ் என்ற மரிஸுத்த கர்மங்களை விட்ட குலத்தாருக்கும் நரக வேதனைகளை உண்டிபண்ணும்.

(4) குலதர்மங்களை விட்டவர்களின் பிதாக்கள் இறந்தபின் ப்ரேத ரூபத்தைத் தரித்து.

(5) ஸ்ராத் தக்ருத்யத்துக்குரிய அன்ன உருண்டை இடுதல்.

(6) எள்ளும் தண்ணீரும் இறைத்தல். (உதகம்=தண்ணீர்.)

(7) தங்கள் புத்தர்கள் ஸ்ராத் த கர்மங்களைச் செய்யாதபடியால், பித்ரு ரூபத்தைப் பெற்றுப் பித்ரு லோகத்தை அடையாமல், ப்ரேதமாகவே திரிந்து துக்கத்தில் தோய்ந்திருக்கின்றர்.

சய௩. வர்ண ஸங்கரத்தைச் செய்யும் துலநாதகத் துமநங்கன் னுல் வேதகாலமாக ஏற்பட்ட ஜாத் தர்மங்களுட் துலநர்மங்களுட் கேடுகின்றன.

சய௪. ஓ ஜனூர்நன, துலநர்மத்தைக் கேடுத்த மாநுடர்களுக்கு உறுதியாக நரகத்தில் (1) வாஸ்ய் ஏற்படுய் என்று கேட்டிருக்கின்றேய்.

(1) நர + அ + கம் = மா நுடன் + இல்லை + சுகம். மா நுடர் ஹரிமஸைப்படும் இடம். (அ + கம் = அகம் = துன்பம்).

“நர” என்ற பதத்தின் சுற்றிலுள்ள அகாரத்தினிடத்தில் அடுத்திருந்த “அக” என்ற பதத்தின் தலையிலுள்ள அகாரம் வந்து, முன்னிருக்கும் அகாரத்தை விலக்கி, தான் ஆட்சி பெற்று நிற்கும் என்று வரருசி வார்த்திக க்ரந்தத்தில் கூறினார்.

கர்ப்புமியாகிய இவ்வுலகத்தில் ஜனித்த மா நுடர்கள் செய்யும் பாபங்களின் பலன் நரகலோகத்தில் அதுபவிக்கப்படும்.

சய௫. ராஜ்ய ஸுகத்தின் பேராசையினுல் ஸ்வஜனத்தை ஹிம் ஸிப்பதற்கு முயன்றபடியால் நாம் மஹாபாபத்தைச் செய்வதற்கு முயன்றவர்களானேய். கஷ்டம், கஷ்டம்.

சய௬. த்ருதராஷ்டிரன் புத்ரர்கள் யுத்தத்தில் ஆயுதத்தைக் கையிற்கொண்டவர்களாய் ப்ரதீகாரமற்றவனுய் (1) ஆயுதமற்றவனுய் ஆகியு என்ன ஹிம்ஸிப்பார்களாகில், அது எனக்கு மிக நலமாக இருக்குய்.

(1) ப்ரதீகாரமற்றவன் = தனக்குப் பிறர் செய்தவாறு தான் அவர்க்குச் செய்யாதவன்.

ஸஜ்ஜயன் கூறினான்:

சய௭. அர்ஜுனன் இவ்விதம் கூறித் துக்கத்தால் மனங்கலங்கி அம்பையும் வில்லையும் யுத்தகாத்தில் எறிந்து தேரிலிருந்தான்.

உபநிஷத்கள் என்றும் ப்ரஹ்மவீத்தை என்றும், யோகஸாஸ்த்ரம் என்றும், பகவத்கீதைகள் என்றும் கூறப்பட்ட ஸ்ரீ க்ருஷ்ணர்ஜுன் ஸ்வாதத்தில் ப்ரஸித்திபெற்ற அர்ஜுனவிஷாதயோகம் என்றப்ரதம அத்யாயம் முற்றிற்று.

இரண்டாவது அத்யாயம்

ஸாங்க்ய யோகம்.

அஃதாவது, ஸாங்க்யம் என்ற மெய்யறிவை அர்ஜுனன் கேட்டுச் சிந்தித்தான் என்பதை விளக்கும் இரண்டாவது பாடம்.

முதலாவது அத்யாயத்துக்கும் இந்த அத்யாயத்துக்கும் என்ன ஸம்பந்தமெனின், முதலாவதில் தர்மஸாஸ்தார்த்த விமூடத்தால் (பகவத்கீதா, உ. எ; அநுகீதா, யசு, கூ.) அர்ஜுனன் பயத்தையும் துக்கத்தையும் அடைந்தான் என்று விளக்கப்பட்டது; இரண்டாவதில் பய துக்க நிவிர்த்தி மெய்யறிவாற் பெறலாம் என்பதுபற்றி, ஸாங்க்யம் என்றழைக்கப்பட்ட மெய்யறிவின் நிர்ணயங்கள் விளக்கப்பட்டன. இதனால் ஸம்பந்தமுண்மையறிக.

“மெய்யறிவு”, “ஸாங்க்யம்”, “வேதாந்தம்”, என்ற பதங்கள் பர்யாய நாமங்கள் (ஏகார்த்த வாசகங்கள்) என்று மின்வரும் உ. ஈய அக்ஞரிய உரையில் விளங்கும்.

பொய்யறிவுக்கும் மெய்யறிவுக்கும் பேதம் உண்டு. தேகமே நான் என்ற அகந்தையும், தேகஸுகத்துக்கு வேண்டிய பொன், மாதர், பூமி, வீடு, வாஹனாதிகள் எனது பொருள் என்ற மமதையும், இந்த அகந்தை மமதைகளால் உண்டான கர்த்தருத்வ போக்த்தருத்வ எண்ணங்களும் பொய்யறிவு.

தேகத்தில் வாழும் ஜீவாத்மாவே நான், ஜீவாத்மா தேடிப் பெறவேண்டிய வஸ்துவாகிய பரமாத்மாவே எனக்குச் சொந்தம், ஆதலால் அதனையே நான் பரம்பொருளாகப் பாராட்டி லோக கர்மங்களை சுஸ்வரப் ப்ரீதியாகச் செய்யவேண்டும் என்ற உசித நிர்ஸயங்கள் மெய்யறிவு.

முதலாவது அத்யாயத்தில் தொடங்கின ஸ்ரீ க்ருஷ்ணர் ஜுன ஸம்வாதத்தை இரண்டாவது அத்யாயத்திலும் ஸஞ்சயன் த்ருதராஷ்டிர ராஜனுக்கு உரைக்கின்றான்.

ஸஞ்சயன் கூறினான்:

க. அவ்வித தயவுள்ளவனும், நீர்நிறைந்து கலங்கின கண்களை யுடையவனும், துக்கிக்கின்றவனுமாகிய அவஸிடம் (அர்ஜுனனிடம்) மதுஸூதனன் (கிருஷ்ணன்) இந்த வாக்யத்தைச் சொன்னார்.

ஸ்ரீ பகவான் கூறினார்:

உ. ஓ அர்ஜுன, கெட்டவர்களால் அநுசரிக்கப்பட்டதும். ஸ்வர்க்கத்துக்கு உரியநாகாததும், இழிவைச் செய்கின்றதுமாகிய இந்தக் கஸ்மலம் (1) எவ்விடமிருந்து உன்னை அடைந்தது.

(1) கஸ்மலம்=கெட்டமலம்=மிகக்கேடு. அஃதாவது, புத்தியைக்கெடுக்கும் அஞ்ஞானம், சண்டு ஸாஸ்த்ரார்த்த விமூடம் (பகவத்கீதா, உ. எ; அதுகீதா, யசு. கூ.)

ஈ. அலிவந்தை (1) அடையாதே. பரந்தபனுன (2) பார்த்த (3). இது உனக்குத்தகாது. அப்பநெஞ்சின் துர்ப்பலத்தன்மையை விட்டு எழுந்திரு.

(1) தர்ம ஸாஸ்த்ரத்தைக்கற்றும் அதன் ஸ்வய அர்த்தத்தை அறியாதபடியால் யுத்தமுனையில் வந்த விஷாதத்தை (மனத்தளர்ச்சியை) தாமஸதைய வருத்தி என்று யௌ நயருல் விளக்கினார். சண்டு (உ. ந ல்) அதனைக் “கலைப்யம்” என்றார் ‘க்ஸீபன் (அஸி) உடைய தன்மை கலைப்யம். ஆண்களுக்கும் பெண்களுக்கும் தையம் உண்டு. அலிக்குத் தையம் இல்லை. அதலால், கலைப்யம்=அதையம்.

(2) “பரான்”=சத்துருக்களை, “தப:”=வாட்டுகின்றவன்.

(3) அத். க. உயரு.

அர்ஜுனன் கூறினான்:

ச. ஓ மதுஸூதன (1), அரிஸூதன (2). எவ்விதம் நான் யுத்தத்தில் பூஜைகூற்றியவர்களான பிஷ்மனையும் துரோணனையும் அம் புகளினால் எதிர்த்து யுத்தம் செய்வேன்.

(1) அத். க. நயரு.

(2) “அரீன்”=ஸத்ருக்களை, “ஸூதன:”=கொல்லுபவன்.

ரு. இவ்வுலகத்தில் மஹா பேருந்தன்மை பெற்றவர்களான தருமாரை ஹிம்ஸிக்காமல் பிச்சையன்னம் உண்பது நலம் ⁽¹⁾. நிவிர்த்திமார்க்கத்தை விரும்புகின்ற ⁽²⁾ தருமாரைக் கொன்றால், இவ்விடத்திலேயே இரத்தம் புரண்ட போகங்களை நான் புதிக்கவேண்டும்.

(1) துர்யோதனன் தங்கள் தீவனாத்தத்துக்காக ஒரு க்ராமாவது கொடுக்கக்கூடாதென்றபடியால், பிச்சையாங்கிக் காலத்தைப்போக்குவது நலம்போலத் தோற்றுகின்றது.

(2) “அர்த்த காமான்” = “அர்த்தார்த்தி” (எ. டிசு.) = நிவிர்த்திமார்க்கத்தை விரும்புகின்ற.

சு. எங்களுக்கு (பாண்டவாளுக்கு) இரண்டில் ⁽¹⁾ எது மிகச் சிறந்தது என்பது நாம் அறியோம். நாம் ஒரேவளை ஜயிப்போம். அல்லது அவர்கள் நம்மை ஜயிப்பார்கள் ⁽²⁾. [நாம் அவர்களை ஜயிக்க வல்லமை பெற்றிருந்தாலும்] எவர்களைக்கொன்று நமக்கு நிவிர்த்தி விருப்பமில்லையோ, அந்த தார்த்தராஷ்டிரர்கள் ⁽³⁾ யுத்தமுறையில் நிற்கின்றார்கள்.

(1) பிச்சையன்னம் உண்ணாதல், கொன்று ராஜ்யத்தை அதுபவித்தல், என்ற இரண்டில்.

(2) நாம் ஜயித்தால், ராஜ்யம் கிடைக்கும். ஜயிக்கப்பட்டு ரணகளத்தில் மாண்டால், ஸ்வர்க்கலோகப் பரார்தியாகும். ஆனால், இந்த ராஜ்ய ஸ்வர்க்க ஸுகங்கள் எனக்கு வேண்டாம். தருமாரையும் பந்துக்களையும் கொல்வது கொடிய பாதகம்.

(3) யுத்தமுனையில் நிற்கின்ற தார்த்தராஷ்டிரர்களைக் கொல்ல விருப்பமில்லாதபடியால், எனக்கு ஒரு நல்லவழியைக் காண்பிப்பது உன் கடமையே.

எ. கார்ப்பண்ய ⁽¹⁾ தோஷத்தால் கேடுக்கிடப்பட்ட கபாவழி டையவனும், தரீம [ஸாஸ்திரார்த்த] தீதில் மிக முடபுத்தி உடையவனும் ⁽²⁾ ஆகிய நான் உன்னிடம் கேட்கின்றேன். எது எங்களுக்கு நல்லதென்று உன்னால் நிச்சயிக்கப்பட்டதோ. அதனை எனக்குத் தெரிவி. நான் உனது ஸிஷ்யன். உன்னை அண்டின என்னைக் காக்க.

(1) கார்ப்பண்யம் = க்ருபணனுடைய தன்மை (காது “க்ருப்” = ஸாமர்த்த்யம்). க்ருபணன் = விஷயஸுகத்தில் விருப்பங்கொ

ண்டு பொருளை ஸாமர்த்தியமாகத் தேடுகின்றவன். எனவே, கார்ப்பண்யம்=போக்ய வஸ்துவில் பெரும்பற்றுள்ள தன்மை. (உ. சமிக்.)

கார்ப்பண்யதோஷம்=கார்ப்பண்யம் என்ற குற்றம்; தன் தேகஸூகத்துக்குரிய அநித்ய வஸ்துக்களில் மோஹம் பெற்ற தோஷம்.

தன்பங்கை ஸஹோதரர்களாகிய தார்த்தரஷ்ட்ரர்கள் அப ஹரிக்கக் கூடாதென்ற பொருளாசைபற்றின நிலையை யுத்தமு ணையில் அர்ஜுனன் உணர்ந்தான். உணர்ந்து, கார்ப்பண்ய தோஷத்தால் கெட்டேன் என்று நினைத்து, அடியும் பொருளுக் காகச் சண்டையிட்டுப் பந்துக்களைக் கொல்வது அதர்மமே, துன்பமே, என்று நிர்ஸயித்தான். ஆனால், நான் ஸூத்தரியனா யிருப்பதால் துஷ்ட நிக்ரஹத்துக்கும் ஸ்ஷ்ட பரிபாலனத்துக் குமாக ஏற்பட்ட போரைக் கைவிடுதல் தர்மமா அதர்மமா என்று யோசித்து, அதில் தெளிவு பெறாமல், ஐயோ, தர்மஸா ஸ்த்ரங்களைக் கற்றும் என் புத்தி நிர்ஸயமற்றுத் தடுமாறுகின்ற சே, இந்த நிர்ஸயமற்ற தன்மை தர்மத்தின் ஸ்வரூபத்தை விளங் காமலே வந்திருக்கின்றது என்று அறிந்து, என் தர்மஸாஸ்த் ரார்த்த விமூடத்தை நீக்கும் என்று ப்ரார்த்தித்தான்.

இதனை நீக்கும்பொருட்டு இந்த அத்யாயத்திலும் நின்வ ரும் அத்யாயங்களிலும் கர்மத்தின் ஸ்வரூபத்தையும் மெய்யறி வாகிய ஸாங்க்யத்தின் லக்ஷணத்தையும் பகவான் விளக்கத் தொடங்கினார்.

ஸ்லோகங்கள் ௬, ௭, ௮, ௯ குறிக்கப்பட்ட அர்ஜுனனு டைய வினாக்களே பகவத்கீதை நடைபெறுவதற்கு முக்ய ஆகா ரங்களாயிருக்கின்றன.

(2) “தர்ம ஸம்மூட சேதா:”=தர்மத்தில் ஸம்மூடபுத்தியு டையவன்; தர்மஸாஸ்த்ரத்தைக் கற்றும், தர்மார்த்தத்தை அறி யாத மூடன்.

தர்மம் என்றது ஜீவாத்மாக்களை அறியாமையிலும் துக்கத் திலும் நின்று உத்தரணம் (உயரத்துக்கி விடுதலை) செய்யும்படி

ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட மனஸுக்கு நல்ல வழியைக் காட்டும் ஓர் அதிவிசேஷ ஆத்மஸக்தி. இந்தச் சித்பொருளும் சுகப்பொருளுமாகிய தர்மத்தின் ஸமாஸத்தையும் விஸ்தரத்தையும் (சூட்சுமத்தையும் விரிவையும்) ஸுசிஷ்டம கதியையும் போதனை ஸக்தி பெற்ற ஜீவன்முத்தனை அடைந்து கற்றாலன்றி அதன் அந்த ரங்க ஸ்வரூபத்தை உள்ள்படி அறியக்கூடாதென்று அர்ஜுனனுக்கு வேறொரு ஸமயத்தில் பகவான் கூறினார். (மஹாபாரதம், காண்பர்வம், அடிக். ௧௯.)

அ. இந்திரியங்களை மிக வாரிடுகின்ற பொது துக்கத்தை எது தான் தீர்க்குமோ என்று நான் அறியேன் (1). புழியில் ஸத்துருவற்ற தும். [ஜஸ்வரீயம்] நிறைந்ததும் ஆகிய பாஷ்யத்தை அடைந்தாலும். தேவர்களுக்கு அதிபதியான நன்மையைப் பெற்றதும் [எனக்குத் துக்கம் தீராதது.]

(1) இஹலோக பரலோக ஸுகங்கலிஷல் என் துக்கம் தீராதது. என் மனஸில் நின்று இந்திரியங்களை எல்லாம் வாட்டும் துக்கத்தைத் தீர்க்க ஒருவழியிருந்தால் அதனைச் சொல்லும் என்றான்.

துக்கம் என்றது யாதெனின், காரண ஸரீரமென்ற அவித்தையில் (அஞ்ஞானத்தில்) சிக்குண்டு ஸச்சிதானந்த லக்ஷணங்களை இழந்த ஆத்மா அந்த ஸரீரத்தின் குணமாகிய ஆசையால் ஸஞ்சலப்படுதலே பதறப்படுதலே. இந்த வாதனை அறிவின் பார்வையைச் சிறிதாக்குவதால் பந்தனம் என்றும், ஆஸாபாஸம் (ஆசையென்ற காரிற்) என்றும், பெரியோரால் அழைக்கப்படும்.

அவித்தை என்ற காரண தேஹத்தின் பரிக்கரஹத்தை எப்பொழுது ஆத்மா பெற்றதோ, அப்பொழுதே அந்தத் தேகமயமாகி, தேகத்தை நான் என்றெண்ணி, அதன் குணமாகிய கொடிய ஆசையில் மூழ்கி, அதன் த்வந்த்வ அலைகளாகிய விருப்பு வெறுப்பால் மோதப்பட்டு, துன்பப்படும்.

இந்தக் காரணஸரீர ஆஸாபாஸத்தைத் தீர்க்கும்பொருட்டு சுஸ்வரன் ஜீவாத்மாவுக்கு ஸுசிஷ்ட ஸரீரத்தையும். ஸ்தூல ஸரீ

ரீதன்தையும் தர்ம ஸாஸ்த்ரத்தையும் அருளி, ஆசைகவர்ந்த விஷயங்களைத் தர்மவிதிப்படியே அநுபவிக்கச்செய்து, அன்னியபாதுபவம் அழிவுள்ளதென்றும் அசுத்தமென்றும் அறிவித்து, மெய்யறிவுக்கு அதிகாரியாக்கி, மனோலயத்தாலும் ஹடயோகத்தாலும் ஞானத்தாலும் துக்கநிவிர்த்தி பெறலாமென்ற ரஹ்ஸ்யத்தை ஞானகுருமூலமாகப் பரிபாககாலத்திள் விளக்குவார்.

ஸ்தீஜயன் கூறினான்:

கூ. பார்த்தபனை துடாகேசுன் ⁽¹⁾ (அர்ஜுனன்) ஹ்ருஷீகேசு
 னகிய ⁽²⁾ கோவீர்தனிடம் ⁽³⁾ யுத்தஞ்செய்யமாட்டேன் என்று இவ்
 விதம் கூறிக் கும்மாவிரந்தான்.

(1) ஆத். க. மந். உயிச க்ஞரிய குறிப்பைப் பார்க்க.

(2) ஹ்ருஷிகேஸன். ஹ்ருஷிகே + ஈஸ் = ஸந்தோஷத்தை ஏற்படுத்தும் கருவிக்கு ஈஸன். (ஹர்ஷ = ஸந்தோஷம். தாது ஹ்ருஷ் = ஸந்தோஷம்). சந்தர் சூர்யர் லோகத்தாருக்கு ஸந்தோஷத்தைக் கொடுப்பதால், இவர்களுக்கு நாயகனாகிய மஹேஸ்வரன் ஹ்ருஷிகேஸன் என்று பகவானே விளக்கினார். மஹாபாரதம், ஸாந்திபர்வம், மோக்ஷதர்மபர்வம் ஆத். நூ. ௪௮௩. கூரு.

(3) கோவிந்த. கோ+விந்த=பூமி+பெற்றவன் (விந்த பதத் துக்குத் தாது விதில்=லாபம், பேறு) ஒருகாலத்தில் பூமி ஸமுத் ரத்தில் தாழ்ந்து போனபொழுது அதைத்தான் பெற்று உயர எடுத்தபடியால், தேவர்கள் தன்னைக் கோவிந்தா என்று போற் றினார்கள் என்று பகவான் கூறினார். (மஹாபாரதம், முன் குறித்த கட்டம்).

கோ என்ற பதம் பசுவையும் குறிப்பதால், கோவிந்தா என்ற பதத்துக்குப் பசுபாலகன் என்ற அர்த்தமும் அமையும்.

யி. ஓ பாரத (1), இரண்டு ஸேன்களின் மத்தியில் துக்கித்துக் கொண்டிருக்கிறவனிடம் ஸ்ரூஷிகேஸன், இகழ்ந்து சிரிக்கின்றவர்போல (2), இந்த வசனத்தை உரைத்தார்.

(1) பரத வம்ஸத்திற் பிறந்த த்ருதராஷ்டிரனே.

(2) “ப்ரஹ்மஸன் இவ”=இகழ்ச்சியைக் காட்டும் சிரிப்புடை
மவர்போல. இவ்வளவுதான் உன் புத்தி என்று அர்ஜுனன்

அறியும்பிடி உதயமான புன்னகைக்குக் காரணம் அன்பே, இகழ்ச்சியன்று. ஆதலால் “சிரிக்கின்றவர்போல” என்றான் ஸஞ்ஜயன்.

அடுத்த ஸ்லோகத்தில் பய துக்க நிவிர்த்திகள் வரித்திக் சூம்பொருட்டருளிய உபதேசம் தொடங்குகின்றது.

ஸ்ரீ பகவான் கூறினார்:

மக. துக்கிக்கத் தகாதவைகளைப்பற்றி நீ துக்கித்தாய் (1), அறிவாளிகளின் மேலான வார்த்தைகளையும் பேசுகின்றாய். ஆனால், பண்டிதர்கள் (2) இறந்தவர்களைப்பற்றியும், இறக்காதவர்களைப்பற்றியும் துக்கிக்கின்றவர் அல்லர் (3).

(1) அறித்ப தேகங்களைப்பற்றித் துக்கிப்பது அறிவாளிகளுக்குத் தக்கதல்ல.

பீஷ்மர் முதலியவர்களைக் கருதித் துக்கிக்கக்கூடாதென்று பகவான் அர்ஜுனனுக்குப் போதிக்கின்றார். பீஷ்மன் முதலிய பதங்கள் வாச்சார்த்தமாகிய ஸரீரங்களைப் பற்றியிருந்தால், அச்சரீரங்களுக்குப் பிறப்பும் இறப்பும் இயல்பாயிருப்பதாலும், லக்ஷ்யார்த்த ஆத்மாவைப்பற்றியிருந்தால், அவ்வாத்மாவுக்குப் பிறப்பு இறப்பு இல்லாததாலும், துக்கிப்பது ந்யாயமில்லை என்பது கருத்து.

(2) பண்டா (மேலான அறிவு) உள்ளவன், பண்டிதன்.

(3) இறந்தவர்களைக் கருதியும், உயிரோடிருக்கின்றவர்களைக் கருதியும், துக்கிக்கக்கூடாது என்பது ஸாங்க்யம் என்ற மெய்யறிவின் தீர்மானம். இதன் ந்யாயம் அடுத்த மந்திரத்திலும் உரையிலும் விளங்கும்.

மஉ. நான் (1) இருக்கவில்லையென்பதே ஒருபொழுதும் இல்லை. நீ (2) [இருக்கவில்லையென்பதும் ஒருபொழுதும்] இல்லை. இந்த ஜனத்தலைவர்கள் (2) [இருக்கவில்லையென்பதும் ஒருபொழுதும்] இல்லை. நாமெல்லாம் இன்மேல் இருக்கமாட்டோம் என்பதும் இல்லை.

(1) ஸ்தூல தேகத்தைத் தரித்து நிற்கின்ற நான் (ஆத்மா).

(2) ஸ்தூல தேகத்தைத் தரித்து நிற்கின்ற நீ (ஆத்மா).

(3) ஜனத்தலைவராகத் தோன்றும் தேசத்துக்குள் இருக்கின்ற ஆத்கமாக்கள்.

இறந்தவர்களுடைய இல்லாமைகளைக் கருதித் துக்கிக்கின்றவன் மூடன். ஏனெனில், தேசத்திலின்று பிரிந்த ஆத்மா ஒருபோதும் இல்லாமற் போகவில்லை. அது அழிவற்ற வஸ்து.

இறக்காதவர்களுடைய ஸம்பாத்யக்குறைவு, வறுமை, வ்யாதி, முதலிய துன்பங்களைக் கருதித் துக்கிக்கின்றவனும் மூடன். ஏனெனில், பிறப்பு, இறப்பு என்றது தேசத்துக்கே, ஆத்மாவுக்கு இல்லை. நீ இப்பொழுது காணும் தேசங்கள் பிறந்தபடி இறக்கும் என்பது நிச்சயம். ஆனால், அவைகளுக்குள் எளிதும் ஆத்மா எக்காலமும் உள்ளவஸ்து. மேலும், வறுமை செல்வம் ஜயம் அபஜயம் முதலியவைகள் கர்மபலன்களே. ஒவ்வொருவன் சென்ற பிறவிகளில் செய்த புண்ய பாப கர்மங்களுக்குத் தக்கபடி ஈஸ்வரன் ஸுகதுக்க பலன்களை இப்பிறவியிற் கொடுப்பார். ஆதலால், மெய்யறிவாளி உயிரோடிருக்கின்றவர்களின் இழவு நினை வறுமை முதலியவற்றைப்பற்றியும் துக்கிக்கமாட்டான்.

ய௩. தேகிக்து (1) இந்த (பிபிறவியிற்றேன்றின) தேகத்தில் எவ்விதம் கேளமாரமோ (2) யௌவனமோ (3) ஜரையோ (4); அவ்விதமே மறுதேகப் பிராப்தி (வேறுதேகத்தைப் பெறுதல்). தீரன் (அறிவாளி) அதனிடத்து (5) மோகம் (6) பெறன்.

(1) ஆத்மாவுக்கு.

(2) குமாரபர்வம், பால்யம், ஈய௩. வயசு வரையில்.

(3) ஈய௩ தொடர் கூயச வரையில் யௌவனம்.

(4) கூயச க்குமேல் ஜரை (தளர்ச்சி, வயோதிகம்).

(5) தோன்றி அழியும் தேசத்தில்.

(6) அழிவுற்ற தேஹி என்ற ஒருவனுக்கே இப்பிறவியில் குமாரஸீரம் தோன்றி, அது அழிய, யௌவன ஸீரம் தோன்றி, அது அழிய, ஜரா ஸீரம் தோன்றுவதுபோல, அநேக வேறு தேசங்களும் அவனுக்கு உண்டாகும். இப்படித்தோன்றி அழியும் தேசத்தை நான் என்று அறிவாளி எண்ணமாட்டான்.

அதற்கு வரும் அஸ்தைகளைத் தனக்கு வந்ததாகப் பாவிக் கமாட்டான். இது ஸாங்க்ப ஞானம் (மெய்யறிவு).

அடுத்த ஸ்லோகத்தில் ஸுகதுக்கம் முதலிய த்வந்த்வ மனோதர்மங்கள் ஆத்மாவுக்கு உரியனவல்ல என்றும், அவை காரண தேகமாகிய அவித்தைக்கும் ஸுசிஷ்மதேகமனஸுக் கும் உரியவை என்றும், இந்த மனோதர்மங்கள் அநித்தியங்க ளென்றும், அவைகளைப் பொறுமையோடு அநுபவிக்கவேண்டு மென்றும், உபதேசிக்கின்றார்.

மச. ஆனால், (1) ஓ கோந்தேய, மாத்ரா ஸ்பர்ஸங்கா (2) ஸீதோஷணம் (தூளிர் தூடு) (3) ஸுகதுக்கம் என்றவைகளைக் கொடுக்கின்றன. அநித்தியங்கள், வரவுபோக்த உடையன (4), அவைகளை ஓ பார்த்த (5), பொறுத்துக்கொள் (6).

(1) தோன்றி அழியும் தேகத்தை நான் என்று சிந்திக் காது போனாலும் (அதில் உதயமாகும் ஸுகதுக்க ஸீதோஷண த்வந்த்வங்களை அநுபவிக்கவேண்டும்.)

அநுபவிக்கும் முறை ஸாக்ஷி ரூபமாகப் பெறுத்தலே என்று உ. எயி இல் விளக்கினார்.

(2) தன்மாத்தரைகளின் பற்றல். தன்மாத்தரைகள் மன வலில் ப்ரவேசிப்பதால், இந்த தன்மாத்தரா ப்ரவேஸங்களை மாத்ரா ஸ்பர்ஸங்கள் என்றார்.

தன்மாத்தரைகள் அதிநுட்ப அணுக்களாகிய பஞ்ச ஸுசிஷ்ம பூதங்கள். இவற்றின் பெயர்கள் ஸப்த தன்மாத்தரை, அல்லது ஸுசிஷ்ம ஆகாஸம்; ஸ்பர்ஸ தன்மாத்தரை, அல்லது ஸுசிஷ்ம வாயு; ரூப தன்மாத்தரை, அல்லது ஸுசிஷ்ம தேயு (அக்னி); ரஸ தன்மாத்தரை, அல்லது ஸுசிஷ்ம அப்பு (ஜலம்); கந்த தன்மாத்தரை, அல்லது ஸுசிஷ்ம ப்ருதிவி (மண்).

இந்தப் பஞ்ச தன்மாத்தரைகளால் வெளியிலுள்ள ஸகல தோற்றங்களும் உள்ளேயுள்ள ஞானேந்த்ரியங்களும் அந்தவ்ரு கரணங்களும் ப்ராண வாயுக்களும் கர்மேந்த்ரியங்களும் இயற் றப்பட்டனவென்று தத்வ ஸாஸ்த்ரங்களில் அறியலாம். (௨. ௨௮)

கணக்கற்ற தன்மாத்தரா கார்யங்களில், ஸீதம் உஷ்ணம் ஸுகம் துக்கம் என்றவைகளைப் பற்றியும், அவை புலப்படும்

ஸ்தானங்களாகிய அந்தஹ்காணங்களைப்பற்றியும் மாத்ரமே, இந்த யச ம் மந்த்ரத்தில் விளக்கினார்.

(3) ரஸ தன்மாத்தரை (ஸுக்ஷ்ம ஜலம்) மனவலில் ப்ரவேஸித்தால், ஸீதம் என்ற ஓர் குணம் ஜீவாத்மாவுக்கு (மனவலில்) ப்ரத்தியக்ஷமாகும். இவ்வாறே, ரூபதன்மாத்தரை (ஸுக்ஷ்ம அக்ஸி) மனவலில் ப்ரவேஸித்தால், உஷ்ணம் என்ற குணம் ஜீவனுக்குத் தோன்றும்.

(4) விருப்பு வெறுப்பு என்ற அவித்யாவின் அம்சங்கள் மனவலில் ஏறித் தங்கினால், விருப்பங்கொண்ட மனஸ் விரும்பின விஷயத்தைப் பெற்றவுடனே, விருப்பத்தின் பூர்த்தி மனவலில் படர்ந்து ஸுக வடிவமாகிப் ப்ரகாஸிக்கும். அஃதாவது, விருப்பம் மனவலில் உதயமாகி, தன்மாத்தரைகளால் இயற்றப்பட்ட ஓர் விஷயத்தில் நிறைவேறினால் (பலன்பட்டால்), அந்த நிறைவே (பலனே) மானஸ ஸுகமாகும்.

ஆத்ம ஸுகத்துக்கு அழிவில்லை. மானஸ ஸுகம் தோன்றி அழியும், அரித்யம்.

விருப்பங்கொண்ட மனம் விரும்பின வஸ்துவைப் பெறாது போனால் பதறும், சலனப்படும். அவ்விதமே, வெறுப்புக்கொண்ட மனம் வெறுத்த வஸ்துவை ஸ்பர்ஸித்தால் சலனப்படும். எவ்வாறெனின், விருப்பு வெறுப்பினால் ஏவப்பட்ட மனம், அவற்றோடு ஒன்றுகூடி, அவற்றின் பதட்டத்தைப் பெறும். இவ்விதம் ஆசைக்குரிய பதறுதலை (வாதனையை) மனஸ் என்ற கருவியால் ஜீவாத்மா விளங்காமையால் துக்கமென்று அறியும்.

இந்த ஸுகதுக்க உணர்ச்சியை சைவஸித்தாந்த ஸாஸ்த்ரங்கள் ஸ்வஸம்வேதனாப் ப்ரத்யக்ஷம் (தன் வேதனைக் காட்சி) என்று கூறும்.

(5) மனவலில் ப்ரவேஸிக்கும் தன்மாத்தரைகள் ஒரேநிலையாக நில்லா. பற்றும், விடும்.

(6) ஆதலால், ஸீதோஷ்ண ஸுகதுக்க த்வந்த்வங்கள் பொறுக்கத்தக்கவை. தோன்றி அழியும்வரையில் ஜீவாத்மா ஸாக்ஷி ரூபமாய்வின்று ஸமாதானமாக அறுபவிக்கவேண்டும். அவைகளிற் சிக்குண்டு அவதிப்படக்கூடாது.

“திதிக்கூஸ்வ”=பொறுத்துக்கொள்.

திதிக்கூ=ஸுகதுக்கங்களை ஸமமாக விசாரித்து, எல்லாம் சரியே என்று பொறுத்தல்.

ஸீதோஷ்ண ஸுகதுக்க த்வந்த்வங்கள் மாத்ரா ஸ்பர்ஸ கீர்யங்கள் என்றும், அநித்யங்கள் என்றும், அவற்றைத் திட புத்தியோடு ஆத்மா தரிக்கவேண்டியது என்றும் அறிவது ஸாங்க்யஞானம் (மெய்யறிவு).

௨௫. ஓ புருஷரிஷப (1), துக்கத்தையும் ஸுகத்தையும் ஸமமாகக்கொண்ட எந்தத் தீர்புருஷன (2) இவைகள் (மாத்ரா ஸ்பர்ஸங்கள்) வதைக்கவிலையோ, அவன் அமிர்தத்துக்கு வல்லவனாகின்றான் (3).

(1) ரிஷப, ஸிம்ஹ, ஸார்தூல (வேங்கை), வ்யாக்ர (புலி), கஜ (யானை), முதலிய பதங்கள் புருஷ என்ற பதத்தோடு கூடினால் புருஷனைச் சிறப்பிக்கும். ஆதலால், புருஷரிஷப=சிறந்த புருஷனே.

(2) தீர=புத்தியுள்ள. ஸமத்வ புத்தி பெற்ற ஜீவாத்மாவுக்குச் சஞ்சலமில்லை.

(3) அவன் இறப்புப் பிறப்பற்ற ஸ்திதியாகிய மோகஷத்துக்கு அதிகாரி. அமிர்தம்=அழிவற்றபதம். மாத்ரா ஸ்பர்ஸங்களால் சலனப்படாத புத்தி ஸாங்க்ய புத்தி (மெய்யறிவைச்சுருந்த புத்தி) என்று ௨. ௩௬ ல் குறிக்கப்பட்டது.

௨௬. அஸத்துக்கு இருத்தல் இல்லை (1). ஸத்துக்கு இன்மை இல்லை (2). இவ்விரண்டின் உண்மைகள் தத்வ ஞானிகளால் அறியப்பட்டன (3).

(1) அஸத்=பொய்ப்பொருள். ஒருநிமிஷமாவது ஒரேநிலையில் நிற்காமல் தன் ரூபம் மாறிமாறிக்கொண்டே தோன்றும் வஸ்துவைப் பொய்ப்பொருள் (அஸத்) என்பார் பெரியோர். நிலையற்ற பொருள் நிலைபெற்றதுபோலத் தோற்றும், அஃதாவது, இல்லாதது உள்ளதுபோல விளங்கல். மாறிமாறிக்கொண்டே செல்லும் மேகம்போலப், பிறந்து வளர்ந்து தேய்ந்துகொண்டே தோற்றும் தேகங்கள் அஸத்பொருள்.

(2) ஸத்=மெய்ப்பொருள். எக்காலமும் உள்ளவஸ்து. இது மாறாது, இல்லாமற்போகாது. ஆனால், ஸத்மும் ஸ்தூல தேகங்களால் (உபாதிகளால்) மறைப்பட்டு நிற்கும். பஞ்சப்பொறிகளுக்குத் தோற்றதுபோனாலும், ஆத்மா ஸத்பொருளே.

(3) இந்த ஸத், அஸத், என்ற இரண்டைப்பற்றிய உண்மைகளுக்கு ஸாங்க்ய ஜீவன்முகத்தர்களே. அவர்கள் தத்வங்களைப் பிரித்து உள்ளதையும் இல்லாததையும் ஸ்வாநுபவமாக அறிந்தவர்கள். (௫. ௮௮.)

ஸத்பொருளாகிய ஆத்மா ஒருபொழுதும் இல்லாமையைப் பெறாது என்றும், அஸத்பொருளாகிய தேகங்கள் பஞ்சப்பொறிகளுக்குத் தோன்றினும் பொய்ப்பொருளே என்றும், அறிதல் ஸாங்க்ய ஞானம். (மெய்யறிவு)

௮௭. எதனால்⁽¹⁾ இவையெல்லாம்⁽²⁾ வியாபிக்கப்பட்டனவோ, அதனை நாஸம்⁽³⁾ என்று⁽⁴⁾ அறி. அவ்யயமான⁽⁵⁾ இதந்த (இந்த ஆத்மாவுக்கு) நாஸத்தைச் செய்தந்த ஒருவனும் ஸமர்த்தனல்லன்.

(1) எந்த ஸத்பொருளாகிய ஆத்மாவால்.

(2) நானாவித அஸத்பொருள் எல்லாம்.

(3) அழிவற்றதென்று. (நாஸம்=இல்லாமற்போகல்.)

(4) மாறுதலற்ற ஆத்மப்பொருள்.

அனாத்மப்பொருள் யாவற்றையும் ஆத்மா வ்யாபித்திருக்கின்றதென்றும், அனாத்மப்பொருளின் தன்மை தோன்றலும் அழிதலுமென்றும், ஆத்மா மாறுதல் இல்லாத வஸ்துவென்றும், இப்படிப்பட்ட வஸ்துவை ஒருவரும் கொல்லக்கூடாதென்றும், நிர்ஸயித்தல் ஸாங்க்ய ஞானம். (மெய்யறிவு.)

௮௮. நாஸம்⁽¹⁾ நவனும் நித்யனும்⁽²⁾ இத்தீரியங்களால் அறிய முடியாதவனும்⁽³⁾ ஆகிய ஸரீரியின்⁽⁴⁾ இந்தத் தேகங்கள் அந்தம் பெற்றவைகளாகக் கூறப்பட்டன. ஆதலால், ஓபார்த்த, யுத்தன் செய்.

(1) ஸதாகாலமும் அழிவற்றவன் என்பதை “அழிவற்றவனும் நித்யனும்” என்றார்.

(2) ஆத்மாவை ஆத்மாவே அறியும். அதன் இந்திரியங்களாகிய மனம், புத்தி, வாக்கு, கண் முதலியவை அதனை அறியா. இந்த உண்மையையும் ஜீவன்முகத்தர்களே அறிவார்கள்.

(3) சரீரத்தைத் தரித்தவன் சரீரி, தேகத்தைத் தரித்தவன் தேகி.

தோன்றி அழியும் சரீரத்தைத் தரித்து நிற்பவன் சரீரி என்ற ஆத்மா. அவன் இந்திரியங்களுக்குப் ப்ரத்யக்ஷனாகான். அவைகளையும் மற்றப் ப்ரக்ருதி தத்வங்களையும் யோகத்தில் கழற்றினால், ஆத்மா கைவல்யமாகிப் ப்ரஸன்னமாவான். இது ஸாங்க்யஞான அறுபவம்.

கக. எவன் இவனை (இத்தத் தேகியை)க் கொல்லுகின்றவனாக⁽¹⁾ நினைக்கின்றனோ, எவன் இவனைக் கொல்லப்பட்டவனென்று⁽²⁾ நினைக்கின்றனோ, அவ்விருவரும் நல்லறிவாளிகள் அல்லர். இவன் கொல்லுகின்றவனும் அல்லன், கொல்லப்படுகின்றவனும் அல்லன்.

(1) கொல்லுகின்றவனாக=கொல்லும் தொழிலுக்குக் கர்த்தாவாக.

(2) கொல்லும் தொழிலுக்கு விஷயம் என்று.

தேகி என்ற ஆத்மா ஸாக்ஷிசொரூபமாகலால், அதனை அகர்த்தா என்று அறிதல் ஸாங்க்யஞானம் (மெய்யறிவு).

ஜீவாத்மாவின் லக்ஷணம் அத். யநி இல், மந். எ—யக் இல், பகவான் கூறியிருக்கிறார். மூலத்தையும் உரையையும் பார்த்தற்கு.

பரமாத்மாவின் ஆம்ஸங்களாகிய ஜீவாத்மாக்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் அனித்யா என்ற கஸ்மல (உ. உ) இருளில் பந்திக்கப்பட்ட காலந்தொட்டு அந்த மலம் நீங்கும் வரையில், பரமாத்மா அறிவுக்கறிவாய், தலைவன் என்றும், கூடஸ்த புருஷன் (“கூட”=தலை, முடி; “ஸ்த”=நிறைவு; “புருஷ”=உள்ளிழுப்பவன்), என்றும் அழைக்கப்பட்டு, நிற்கின்றது.

மலத்திலின்று விடுபட்டவுடனே ஜீவாத்மா கூடஸ்தனாகின்றான் என்று பகவான் அத். கூ, மந்தரம் அ இல் கூறினார். இந்தப் பரம ரஹஸ்யமான உண்மையை ஸ்வாநுபவமாக

அறிந்த ஸ்ரீ மாணிக்கவாசக ஸ்வாமிகள், அச்சோப்பதிகத்தில், “சித்தமலம் அறுவித்துச் சிவமாக்கி எனை ஆண்ட அத்தன்”, என்று குறித்தார்.

ஜீவாத்மா என்றவன் கூடஸ்த புருஷனாகின்றான் (பசுவாத்மா ஸிவமாகின்றான்) என்பதே “தத் த்வம் அவி” (நீ அதுவாகியாய்) என்ற வேத மஹாவாக்யத்தின் பொருள் (யௌ. ௩௧, ௩௩)

அதுவாகும் நீ கொல்லப்படவும் மாட்டாய், கொல்லவும் மாட்டாய் என்று இந்த யுகம் மந்தரத்தில் உபதேசிக்கப்பட்டது.

கொல்லுதல் ஒரு கர்மம். கர்மங்கள் கர்மேந்திரியங்களால் செய்யப்படுமென்றும்,—இந்த இந்திரியங்கள் ஆத்ம அம்ஸங்களல்ல, ப்ரக்ருதி ஜன்மங்களையென்றும்,—ஜீவாத்மாவைப் பந்தித்துநிற்கும் காமம் க்ரோதம் லோபம் அஹர்வை மமதை முதலிய கம்மலங்கள் கர்மேந்திரியங்களில் எறித் துஷ்ட கர்மங்களைச் செய்விக்குமென்றும்,—துஷ்டகர்மங்களால் வந்த தீங்குகளை ஜீவாத்மா அறியுமென்றும்,—அறிந்தபின் தனது ஸக்தியை அம்மலங்களுக்கு அதுகூலப்பட்டவிடாமல் ஒடுக்குமென்றும்,—இந்த நல்லறிவுதயத்தில் அந்தர்யாமியாகிய மஹேஸ்வரன் புண்பகர்மங்களில் புத்தியையும் கர்மேந்திரியங்களையும் எவ்வாறென்றும்,—புண்ப கர்மங்களுக்கு விதிக்கப்பட்ட ஸுகபலன்களை ஜீவாத்மா அறியுமென்றும்,—அறிந்தபின் விஷயஸுகங்களை அறித்யமென்றும் வீண் வேதனைபென்றும் நிர்ஸயிக்குமென்றும்,—அப்பால் விஷயஸுகங்களில் மோஹங்கொள்ளாமல் அவற்றுக்கு மேற்பட்ட ஸுகங்கள் உள்ளனவோவென்று விசாரிக்குமென்றும்,—இந்தப் பரிபக்குவ காலத்தில் மஹேஸ்வரனது அறுகரஹத்தால் ஞான குரு தோன்றி ஞானோபதேஸம் செய்வாரென்றும்,—அதனால் மலநீக்கம் என்ற மோக்ஷம் விரித்திக்குமென்றும்,—மேல்வரும் மந்தரங்களில் விளக்கப்படும்

ஆகவே, கூடஸ்த ப்ரஹ்மமாகும் ஜீவாத்மா கர்மேந்திரியங்களால் செய்யப்படும் கர்மங்களுக்கு ஸாக்ஷி மாத்ரமே, கர்த்தாவன்று, என்று அறிதல் ஸாங்க்ய ஞானம் (மெய்யறிவு).

உய-உயஉ.]

• அத்யாயம், உ.

உய. இவன் (இந்தச் சரீர்) ஒருக்காலும் பிறக்கின்றன் இல்லை. ஒருக்காலும் இறக்கின்றன் இல்லை. ஒருக்காலும் பிறந்து இறக்கின்றன் இல்லை (1). பிறப்பற்றவனாயும் நித்யனாயும் துறையில்லாதவனாயும் இருக்கின்றான். சரீரம் ஹிம்ஸிக்கப்பட்டாலும் இவன் ஹிம்ஸிக்கப்படுகின்றன் இல்லை.

(1) பிறப்பு, வளர்தல், தேய்தல், நாசம் (காணாமற் போதல்) என்ற விகாரங்கள் அற்ற பொருள் மெய்ப்பொருளாகிய ஆத்மா என்றும், விகாரங்கள் பெற்றவையெல்லாம் பொய்ப்பொருளாகிய ஜடம் என்றும், ஜடமாகிய தேகம் ஹிம்ஸை அடைந்தாலும், தேகி (தேகத்தில் வசிக்கும் ஆத்மா) ஹிம்ஸை அடையான் என்றும் அறிவது ஸாங்க்யஞானம்.

உயக. எவன் அஜனும் (1) அவ்யயனும் (2) நித்யனும் (3) அவிநாஸியும் (4) ஆகிய ஆத்மாவை (5) [நான் என்று] அறிகின்றனோ, அந்தப்பருஷன், ஓ பார்த்த, ஆரை ஹிம்ஸிக்கின்றன், ஆரை ஹிம்ஸிப்பிக்கின்றன்.

(1) அஜன் = பிறப்பற்றவன்.

(2) அவ்யயன் = வ்யயம் அற்றவன், குறையில்லாதவன், ஒரு விதத்திலும் குன்றாதவன், மாறுதலற்றவன்.

(3) நித்யன் = எப்பொழுதும் ஒரேவிதமாய் நிற்பவன்.

(4) அவிநாஸி = விநாஸமில்லாதவன், அழிவற்றவன்.

(5) கூடஸ்த ஆத்மாவாகும் தன்னை. உ, யசு இன் உரை யைப் பார்த்தறிக.

மலரஹித (மலமற்ற) ஸாக்ஷாத்கார ஆத்மா வே நான் என்று இருப்பவன் அகர்த்தாவாதலால், அவன் ஹிர்னிங்கின்றுவனும் அல்லன், வேறொருவரை ஏவிவிட்டு ஹிம்ஸை செய்கின்றவனும் அல்லன், என்று அறிதல் ஸாங்க்யஞானம்.

உயஉ. மானுடன் எவ்விதம் பஞ்சுபட்ட வஸ்திரங்களை விட்டு வேறு புதிய வஸ்திரங்களைத் தரிக்கின்றனோ, அவ்விதமே தேஹி பல ஹீன சரீரங்களைவிட்டு வேறு புதிய சரீரங்களைப் பெறுகின்றன் (1).

(1) ஆத்மா ஜீர்ண காயத்தைவிட்டுப் புதியகாயத்தைத் தரிக்கும் என்று அறிதல் ஸாங்க்யஞானம்.

௨௦௩. ஆயுதங்கள் இவனை முறிக்கா. அக்னி இவனை எரிக்காது. ஜலம் இவனை நனைக்காது. காற்று இவனை உலர்த்தாது (1).

(1) வாயு அக்னி ஜலம் என்ற பூதங்கள் ஆத்மாவை வாட்டா. ஆயுதங்களும் வாதிக்கா.

௨௦௪. இவன் முறிக்கப்படாதவன். இவன் எரிக்கப்படாதவன். இவன் நனைக்கப்படாதவன். இவன் உலர்த்தப்படாதவன் (1). இவன் ஸநாதநன் (2). ஆதலால், இவன் நீதியன், இவன் ஸர்வகதன் (3), இவன் (4) நிலைபெற்றவன், அசைவற்றவன்.

(1) பூதங்களுக்கு மேற்பட்ட சிதாநாஸ சொரூபியாகிய ஆத்மாவை பூதங்கள் தீண்டா என்று மீளவும் கூறுகின்றார்.

(2) “ஸதா” + “பவ:” (எக்காலங்களிலும் இருக்கின்றவன்) “ஸநாதந” என்று மாறிற்று. இந்த ஸநாதந புருஷனை உண்டாக்கினவன் ஒருவனுமில்லை.

(3) யாவற்றையும் வியாபித்தவன், பூதங்கள்தோறும் நிற்கின்றவன்.

(4) இவன், இவன் என்று பலமுறை சொன்னது அவதார புருஷனாகிய ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனுக்குப் ஆத்மா ப்ரத்யக்ஷமாயிருப்பதால்.

ஆயுதங்களாலாவது பஞ்சபூத ஸ்பர்ஸங்களாலாவது ஆத்மா வருத்தப்படான் என்றும், அவன் ஆகாஸம் போன்ற அசை யாவஸ்து என்றும் அறிதல் ஸாங்க்ய ஞானம்.

௨௦௫. இவன் அவ்யக்தனாகவும் (1) அசித்த்யனாகவும் (2) அவிகாரியாகவும் (3) [வேதங்களில்] கூறப்படுகின்றான். ஆதலால், இவனை இவ்விதம் அறிந்தால், நீ துக்கிப்பதற்கு உரியவனாகமாட்டாய் (4).

(1) ஞானேந்திரியங்களுக்குப் புலப்படாதவனாகவும்.

(2) மனலால் நினைக்கப்படாதவனாகவும். சுத்தப்பட்ட அறிவு என்ற ஆத்மாவால் அறியப்பட்டவன்.

(3) விகாரமற்றவனாகவும். எக்காலமும் ஸாக்ஷியாய் நிற்பதால் காணப்பட்ட விஷயங்களின் வேற்றுமைகளை அடை யாதவன்.

(4) துக்கத்துக்கு ஆளாகமாட்டாய். அது பந்தியானது.

மனஸுக்கும் வாக்குக்கும் எட்டாத நிர்விகார வஸ்து என்று ஆத்மாவை அறிதல் ஸாங்க்ய ஞானம்.

இதுவரையில் ஆத்மாவுக்கு இறப்பும் பிறப்பும் இல்லாத படியாலும், அந்த அவஸ்தைகள் தேகத்துக்கே உரியவையாதலாலும், இறக்கும் தேகத்தைப்பற்றித் துக்கிப்பது ந்யாயமில்லை என்று உறுதி கூறினார்.

உலக. இவனை நீத்யம் பிறந்தவனாகவும், நீத்யம் இறந்தவனாகவும், நீ விசாரிப்பாயானாலும், ஒமஹாபாத, இப்படி நீ துக்கம் பெறுவதற்கு ஆள் அல்ல (1).

(1) எவ்வெப்போது தேகம் ஆத்மாவைப் பற்றிற்றோ, அவ்வெப்போதெல்லாம் ஆத்மா பிறக்கிறதென்றும், எவ்வெப்போது ஆத்மாவை விட்டதோ, அவ்வெப்போதெல்லாம் ஆத்மா இறக்கிறதென்றும், நீ எண்ணலாம். இந்த எண்ணப்படியும் துக்கிப்பது சரியன்று. ந்யாயம் அடுத்த மந்தரத்தில் வெளிப்படும்.

உலக. பிறந்தவனுக்கு இறப்பு நிர்ஸயமாதலாலும், இறந்தவனுக்குப் பிறப்பு நிர்ஸயமாதலாலும், நீக்க முடியாத காரியத்தில் நீ துக்கிப்பது ந்யாயமன்று.

உலக. பார்த்த, [தேகங்களுக்கு ஸுகக்ஷ்ம] பூதங்கள் (1) அப்ரத்யக்ஷ ஆதிகள் (2), ப்ரத்யக்ஷ மத்யங்கள் (3), அப்ரத்யக்ஷ அந்தங்கள் (4). [இப்படி ஸுகக்ஷ்ம பூதங்கள் தேகங்களுக்கு ஆதி மத்யம் அந்தமாய் இருப்பது இயல்பாதலால்] அவைகளைப்பற்றி என்ன துக்கம் (5).

(1) ஸுகக்ஷ்ம பூதங்கள் என்ற தன்மாத்ரைகள். உ, யிநு.

(2) கண்ணுக்கெட்டாத காரணங்கள். பிதாவின் ஸூக்லத்திலும் மாதாவின் ஸ்ரோணித்தத்திலும் அப்ரத்யக்ஷமாக இருந்து, இந்த ஸுகக்ஷ்ம பூதங்கள் ஸ்தூல தேகத்தை ஆரம்பிக்கும்.

(3) காப்பத்தில் நின்று வெளியில் வந்த நாள்தொட்டு மரண பர்யந்தம் அந்த ஸுகக்ஷ்மபூதங்களை தடித்துப் ப்ரத்யக்ஷமான ஸ்தூலதேகமாய்த் தோற்றும்.

(4) ஸ்தூல தேகத்திலின்று ஜீவனும் ஸுக்ஷ்ம ஸரீரமும் சென்றபின், ஸ்தூலதேகம், அணுவணுவாய்த் தேய்ந்து தேய்ந்து, அத்ருஸ்ய ஸுக்ஷ்ம பூதங்களில் ஒடுங்கும்.

(5) ஏன் துக்கிக்கவேண்டும். துக்கிப்பது ந்யாயமன்று.

உயக. [ஆத்மத்யம் அந்தமற்ற] இவனை ஒருவன் ஆஸ்சர்யத் தோடு (1) அறிகின்றன். வேறெருவன் அவ்விதமே ஆஸ்சர்யத்தோடு [இவனைப்பற்றிக் கூறுகின்றன் (2). இன்னொருவன் இதனை ஆஸ்சர்யத் தோடு கேட்கின்றன் (3). ஆனால், ஒருவன் ஸ்ரவணம் [மாத்ரம்] செய்து, இவனை [ஸ்வாநுபவமாக] அறியவேமாட்டான் (4).

(1) “ஆஸ்சர்யவத்”=ஆஸ்சர்யத்தோடு. ஆத்மா பரமாஸ் சர்ய வஸ்துவாதலால் “ஆஸ்சர்யவத்” என்ற பதத்திற்கு ஆஸ்சர்யப்பொருள்போல என்ற அர்த்தம் ஒவ்வாது.

ஸரீரத்துக்குள் இருக்கும் அவ்வியக்த அசிர்திய ஸரீரியை யோகாப்யாஸத்தால் மெல்லமெல்லப் பிரித்து ஸ்வாநுபவத்தில் அறிந்த ஜீவன்முத்தனுக்கு ஆஸ்சர்யம் இல்லை. தன்னைத் தான் கண்டால், ஆஸ்சர்யம் என்ன. அப்படித் தனக்கு ஆஸ்சர்யம் இல்லாவிட்டால், ஆஸ்சர்யம் பெற்றவன் யார். தன் புத்தியே.

ஸகல விஷயங்களையும் விசாரித்து ஜீவாத்மாவுக்கு அறிவிக்கும் புத்தி, ஞானகுரு வரும்வரையில், தனிப்பொருளாகிய ஆத்மா உண்டென்பதை க்ரஹிக்காது. ஞானோபதேஸப்படி, த்ரிகரண அடக்கம் என்ற மௌனத்திலேயே ஆத்மா விளங்கும். ப்ரக்ருதி சொருபமான புத்தி ஆத்மாவை அறியாது. “நான் என்னைக் கண்டேன்” என்ற ஆத்மாவின் நிர்ஸய வசனத் தைக்கேட்டு, புத்தி ஆஸ்சர்யப்படும்.

(2) ஜீவன்முத்தர்களில் ஒருவன் ஸரீரியின் லக்ஷணத்தைக் கூறும்பொழுது, அவன் புத்திக்கே ஆஸ்சர்யம் புலப்படும். ஏனெனில், புத்தி முன்னறியாத அநேக விஷயங்கள் ஜீவன்முத் தனுடைய வாக்கிலின்று மௌனமென்று வெளிவருதலால்.

(3) ஸ்ரவணம் செய்த ஸிஷ்யனும் உபதேஸித்ததெல்லாம் மிக்க ஆஸ்சர்யத்தோடு கேட்பான்.

(4) ஸ்ரவணமானபின், மனனமும் நிதித்யாஸனமும் செய்து மனோலயம் பெற்றாலன்றி ஆத்ம தர்ஸனம் கிட்டாது. ஆதலால், ஸ்ரவணத்தால் மாத்ரம் அறியமாட்டான் என்றார். இது அதுபவ லக்ஷணமாதலால், ஸாங்க்ய ஞானம்.

நய. ஓ பாரத, யாவருடைய தேகத்திலும் இந்தத் தேக ஒருகாலத்திலும் கொல்லப்பட்டதவனாதலால், எல்லாத் தேகங்களைப்பற்றியும் (1) நீ துக்கிப்பதற்கு ஆள் அல்லே.

(1) ஒரு தேகத்தைப்பற்றியாவது.

நயக. மேலும், தர்மத்திலின்று நீங்காத (1) யுத்தத்திலும் சிறந்த வேறு கர்மம் கஷத்ரீயனுக்கு இல்லை (2). தனது [ஜாதி] தர்மத்தை அறிந்தும் சலிப்பது சரியன்று (3).

(1) தர்மத்தில் ப்ரதிஷ்டை பெற்றிருக்கும்.

(2) தர்மவிதிகளை அதுஸரித்துவரும் க்ஷத்ரீயனுக்கு யுத்தம் நேரிட்டால், அந்த யுத்தத்திலும் சிறந்த கர்மம் அவனுக்கு இல்லை.

(3) தனக்கு ஏற்பட்ட யுத்தகர்மத்தை அறிந்தும், அதனைத் தையத்தோடு அதுஸரிக்காமல் நிற்பது பாபமே.

நயஉ. ஓ பார்த்தனே, முயற்சியில்லாமல் கிடைத்ததும்(1), தீரக்கப்பட்ட ஸ்வர்க்க துவாரமும் (2), ஆகிய இவ்வித யுத்தத்தைச் சுகபலனுக்குரிய க்ஷத்ரீயர்கள் பெறுகின்றனர் (3).

(1) வருந்தி அழைக்காமல் வந்ததும்.

(2) ஸ்வர்க்கலோகத்துக்குத் திறந்த வாசலும்.

(3) பூர்வீகத்தில் புண்ய கர்மங்களைச் செய்தவர்களுக்கே க்ஷத்ரீய வர்ணமும் தர்ம ஸம்பந்த யுத்தமும் வந்து அமையும். அமைந்த யுத்தம் ஸ்வர்க்கலோக ஸுகங்களைக் கொடுக்கும்.

நயந. நீ இந்தத் தர்ம ஸம்பந்த யுத்தத்தைச் செய்யமாட்டாயாகில், அதனால் உனது தர்மத்தையும் புகழையும் இழந்து பாபத்தைப் பெறுவாய் (1).

(1) இது தொட்டு நயஎ வரையில் இகபர பலனை விருப் பும் கர்மாதிகாரிக்குரிய புத்தியைச் சொல்லுகின்றார்.

நயச. ஜீவர்கள் உனக்கு அழிவற்ற அகீர்த்தியையும் கூறுவார் கள். வேதமானிக்கப்பட்டவனுக்கு அகீர்த்தி மரணத்திலும் பெரிது.

நயரு. எவர்களால் நீ வேதமானிக்கப்பட்டவனுயிருந்து [விளங் கியோ], அந்த மஹா ரதர்கள் உன்னைப் பயத்தினால் யுத்தத்தில் நிள் றும் நீங்கிவனாக எண்ணுவார்கள். துறைவை அடைவாய்.

நயகூ. உனது சத்துருக்கள் உன் சாமர்த்தியத்தைப் பழிக்கின்ற வர்களாய், சொல்லக்கூடாத அநேக வார்த்தைகளைப் பேசுவார்கள். அதனிலும் மிதந்த துக்கம் என்ன.

நயஎ. ஓ கௌந்தேய, கொல்லப்பட்டால் ஸ்வர்கத்தைப் பெறுவாய், ஜயித்தால் பூமியைப் அநுபவிப்பாய். சூதலால், யுத்த நிஸ்சயத்துடன் எழுகிற (1).

(1) இனி அடுத்த நயஅ வது ஸ்லோகத்தில் இகபர பலன் களுக்கு மேற்பட்ட நித்ய ஸுகத்துக்கு ஹேதுவான ஸமத்வ புத்தியோடு எழுந்திரு என்றும், நயகூ இல் ஸமத்வபுத்தி மெய்யறிவென்ற ஸாங்க்யத்துக்கு மிகச்சாதனமான புத்தி என்றும் விளக்குவார்.

நய இல் நிறுத்தப்பட்ட ஸாங்க்ய (மெய்ஞ்ஞான) உபதே ஸம் நயஅ ல் மீளவும் ஆரம்பிக்கப்பட்டது.

நயஅ. ஸுக துக்கங்களையும், லாப அலாபங்களையும், ஜய அபஜயங்களையும் ஸமப்படுத்தி (1) யுத்தத்துக்கு ஆயத்தமாக இரு. இவ்விதமிருந்தால், பாபத்தைப் பெறமாட்டாய் (2).

(1) துல்யமாக்கி, அஃதாவது, துலாம் (தராசு) போலச் செய்து.

தட்டில் இடப்பட்ட பதார்த்தங்களை தராசு ஒரே நிறை யாக்குதல்போல, தவந்தவ பதார்த்தங்களை ஒரேவிதமாக மதிக்கின்ற புத்தி ஸமத்வபுத்தி. அத். யஉ, மந். யஅ, யகூ.

அஞ்ஞான சொரூபங்களாகிய ராக த்வேஷம் (விருப்பு வெறுப்பு) என்ற த்வந்த்வம் (விரோத இரட்டைகள்) புத்தியில் எறியிருந்தால், அந்தப் புத்தி த்வந்த்வப்படும். த்வந்த்வ புத்தி ஏகாந்தநிலையில் நின்று விசாரிக்கக்கூடாமல், விருப்புக்கும் வெறுப்புக்கும் மாறிமாறி அடிமைப்பட்டே விசாரிக்கும். ஸப்த ஸ்பர்ஸ ரூப ரஸ கந்தம் என்ற விஷயங்களை, விருப்பு வெறுப்புக்கேற்றபடி, நல்லது கெட்டது என்று ஸங்கல்பிக்கும். ஒருநேரம் ஸுகசொரூபியாயும், இன்னொருநேரம் துக்க சொரூபியாயும் இருக்கும். தன்னோடு ஒத்திருந்தவர்களை மித்ரரென்றும், ஒவ்வாதவர்களைப் பகைவரென்றும் பாராட்டும். மேலும் ஒரு கர்மத்தில் ப்ரவേശிக்கும் பொழுது, தர்ப ஸாஸ்த்ரம் தனக்கு விதித்ததை நேரே அதுஷ்டிக்காமல், “இது எனக்கு லாபமா அலாபமா” — “இதில் எனக்கு ஜயம் உண்டா அல்லது அபஜயம் உண்டா” — “இதனால் எனக்கு ஸுகமா துக்கமா” — என்ற பேத நினைவுகளை விளைவித்துச் செய்வேண்டியவைகளைச் செய்யவிடாமற் பண்ணும் தர்மவிதிகளை அதுஷ்டித்தாலும், அவைகளுக்குரிய ஸ்வர்க்கலோக பூலோக இன்பங்களுக்காகவே அதுஷ்டிக்கும்.

இவ்வாறு விருப்பு வெறுப்புடன் கர்மங்களைச் செய்யும் ஜீவாத்மா பிறப்பு இறப்பு என்ற ஸம்ஸார துக்கங்களால் பந்திக்கப்படும். இந்த ஸம்ஸார துக்கம் எவ்விதம் தீருமென்று ஞானாதிகாரி தாகமாயத் தேடித்திரிவான். துக்க நிவிர்த்திக்கு முதல் உபாயம் ஸமத்வ புத்திப் பழக்கமே என்று பகவான் திருவாய்மலர்ந்தருளினார்.

(2) த்வந்த்வங்களை ஸமப்படுத்தும் புத்தியால் உன் கூதரீய தர்மத்தை நிறைவேற்று. அப்படி விருப்பு வெறுப்பற்றும் அகந்தை மமதையற்றும் நிறைவேற்றும்பொழுது, கொலை முதலிய ஹிம்ஸைகள் நடந்தால், அந்தப் பாபங்களில் நின்று ஜனரிக்கும் துக்க பலன்கள் உன்னை அண்டா. இது மஹேஸ்வரனது கர்ம சக்ரத்தின் ஆஞ்ஞை.

நாரத ருஷிக்கும் அவ்விததேவல ருஷிக்கும், நடந்த ஸம்

வாதத்தில் இந்த மிக ரஹஸ்யமான கர்மபல நீட்சித்தி நன்றாய் விளக்கப்பட்டது. த்வர்த்வங்களை ஸமப்படுத்திப் பழகப் பழக, புத்தி, விருப்பு வெறுப்பென்ற த்வர்த்வங்களால் சலனப்படாமல், அசையாத தீபம்போல நின்று, ஆத்ம விஷயங்களை விசாரிக்கும். அவ்விசாரணையால், ஜீவாத்மா மெய்யறிவென்ற ஸாங்க்யத்தைப் பெற்று ப்ரஹ்ம மயமாகும். அதுபற்றியே ஆவநிதேவல ருஷி “புண்ய பாப பலன்கள் நசிப்பதற்காக [மெய்யறிவென்ற] ஸாங்க்ய ஞானம் விதிக்கப்படுகின்றது; அவை நசிபட்டால் இவனுக்கு ப்ரப்ரஹ்ம பாவ (ப்ரசுவ சொரூப) கதியைப் பெரியோர் பார்க்கின்றார்கள் (பெறுவான் என்று நிர்மலிக்கின்றனர்)” என்று கூறினார். மஹாபாரதம், ஸாந்திபர்வம், மோக்ஷதர்மபர்வம், அத். உரையிடு. ஸமத்வ புத்தியை அநுஸரித்தாலன்றி ஸாங்க்ய ஞானம் வராது. மெய்யறிவுக்கு இன்றியமையாத படித்தரம் ஸமத்வ புத்தியே.

௩௦௧. ஓ பார்த்த, உனக்குக்கூறப்பட்ட இது (இத்தத் த்வர்த்வ ஸமத்வம்) ஸாங்க்யத்தைப்பற்றிய புத்தி (1). மேலும், [எந்த] ஸமத்வ புத்தியோடு கூடிக் கர்ம[பல] பந்தத்தை விடுவாயோ (2), அதனை (அந்த ஸமத்வ புத்தியை) யோகத்திலும் (யோகம் என்ற பதத்தின் பொருளிலும் அடங்கினதாக) அறி (3).

(1) ‘ஸாங்க்யே புத்தி’ என்ற மூல க்ரந்தம் ஸாங்க்யத்தில் புத்தி என்ற பொருள்படும். அஃதாவது, ஸாங்க்யம் என்ற மெய்யறிவைச் சார்ந்த புத்தி என விரியும்.

விருப்பு வெறுப்பு என்ற த்வர்த்வங்களைச் சார்ந்த புத்தியை அவித்யாவில் புத்தி என்று சொல்லலாம். இந்த த்வர்த்வங்களை விட்டு, மெய்யறிவைப்பற்றின புத்தி ஸாங்க்யத்தில் புத்தி என்று கூறப்படும்.

த்வர்த்வங்களை எப்பொழுது புத்தி ஸமப்படுத்துமோ, அப்பொழுதே ஸாங்க்யம் என்ற மெய்யறிவில் நிஷ்டை பெறும்.

ஸ்வர்க்காதி போக இச்சைகளை அநுஸரித்து, அவற்றிற்கு மேற்பட்டவை ஒன்றும்மில்லை என்ற பொய்யறிவாளிக்கு ஸமத்வ புத்தி அமைபாது. அவனுக்கு உரியது த்வர்த்வ புத்தியே.

ஸ்வர்க்காதி போகங்கள் அறித்யங்கள் என்றும், விசாரிக்கு மளவில் துன்பங்கள் என்றும், நிஸ்சயிக்கும் தீரர்களுக்கே தவ் ந்தவம் அழிந்து, ஸமத்வம் ப்ரகாலிக்கும். இந்த ஸமத்வ புத்தி யில்லாமல் ஜீவாத்மா மெய்யறிவைப்பெறுது. த்வந்த்வங்களை ஸமப்படுத்தும் ஸக்தி எப்பொழுது புத்திக்கு ஏற்பட்டதோ, அப்பொழுது அது பெய்ப்பொருளாகிய ஆத்மாவுக்கு வஸப் பட்டு நிற்கும் என்பதுபற்றி, “இது ஸாங்க்யத்தைப்பற்றிய புத்தி” என்று பகவான் கூறினார்.

ஸாங்க்யம், மெஞ்ஞானம், பரஞானம், வேதாந்தம் என்ற பதங்கள் மெய்யறிவுக்குப் பர்யாயங்கள் என்று ஐந்தாம் வேத மாகிய மஹாபாரதத்தில், ஸாந்திபர்வத்தில், ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. நாலு வேதங்களின் தாத்பர்யமும் அப்படியே.

யஜுர் வேதத்தைச் சார்ந்த ஸ்வேதாஸ்வதர உபரிஷத் ச, ய, இல் “எவன் தீர்க்குண ப்ரஹ்மத்தை ஸாங்க்யத்தாலும் போகத்தாலும் அறிகின்றனோ, அவன் மோக்ஷத்தைப் பெறு கின்றான்” என்று உபதேசிக்கப்பட்டது.

பகவத்சிதையை மஹாபாரதத்தில் வெளியிட்ட ஸ்ரீ வ்யாஸ் பகவான் பரஞானத்தைப்பற்றி நிற்பவனை ஸாங்க்யன் என்று விளக்கினார். விஷயங்களில் ஆசையற்றவனும், வந்தவைகளை ஸமாதானமாகப் பெறுகின்றவனும், ஜீவனுக்கு அவஸ்யமா னதை மட்டும் கவனிக்கின்றவனும், துக்கத்தை நிரிர்ந்தி செய் கின்றவனும், ஐம்பொறி அடக்கமுள்ளவனும், தன் கர்மங்களைத் தவறாமற் செய்கின்றவனும், முயன்ற காரியங்களை நிறைவேற்றுகின்றவனும், மண் பொன், மித்ரன் ஸத்ரு, புதம்ச்சி இகம்ச்சி என்றவைகளை ஸமமாக மதிக்கின்றவனும், குருநிநிடத்திலும் ஸாஸ்த்ரங்களிலும் ஸ்ரத்தை பெற்றவனுமே மோக்ஷத்தை அடைகின்றான், இவனை ஸாங்க்யன், என்று வ்யாஸ் ருஷி மஹாபாரதத்தில் ஸாந்திபர்வத்தில் (அத். ௨௩௩௩ இல்) கூறியிருக்கின்றார்.

மேலும், யாஜ்ஞவல்க்ய ருஷி ஜனக மஹாராஜனுக்கு உரைத்ததையும் அறியவேண்டியது. அஃதாவது “ஸாங்க்யத்

துக்கு ஸமானமான ஞானம் இல்லை, யோகத்துக்கு ஸமானமான பலம் இல்லை, இவ்விருண்டும் ஒன்றே என்று அறியத்தக்கது; அவிவேகிகள் ஸாங்க்யமும் யோகமும் வெவ்வேறென்று நினைக்கின்றனர்; நான் நிம்சயமாக ஒன்றென்றே நினைக்கின்றேன்; யோகிகள் எதனை அறிகின்றார்களோ, அது ஸாங்க்யர்களாலும் அறியப்படுகின்றது; எவன் ஸாங்க்யத்தையும் யோகத்தையும் ஒன்றாக அறிகின்றானோ, அவன் தத்வவித் (ஆதமாவை அறிந்த ஜீவன்முத்தன்); வேதங்களில் மனீஷிகள் (மனோலயம் பெற்ற மஹார்கள்) யோகத்தை எட்டுக்குணமுள்வதென்று கூறுகின்றனர்; ஸைக்ஷமமான ஸாங்க்யத்தை எட்டுக்குணம் பெற்றதாகக் கூறுகின்றார்கள் இல்லை.” (மஹாபாரதம், ஸாந்திபர்வம், அத்நாயுள்). எனவே, ஸாங்க்யம் என்றது பரஞானம், யோகம் என்றது அஷ்டாங்கயோகம்.

வேதங்களின் ஞானகாண்டமாகிய உபநிஷத்களில் குறிக்கப்பட்ட ஷக்ஷயார்த்தங்களைப் பராமரிக்கும்பொருட்டு, ப்ரஹ்மா நினைத்தவுடனே அவர் மனவலிவ்வின்று தோன்றின எழுமானை புத்ரர்களாகிய ஸந, ஸநந்ஸுஜாத, ஸநக, ஸநந்தந, ஸநந்ருமார, கபில, ஸநாதன முனிவர்கள் அந்த மேலான உத்யோகத்தைப் பெற்று, நிவிர்த்தி மார்க்க பரிபாலகர் என்று அழைக்கப்பட்டார்கள்.

இவர்களில் கபிலமுனிவர் வேதாந்தப்பொருளை விளக்கும் “காபிலம்” என்ற நூலைச் செய்தார். இக்காலத்தில் இது கண்டவர்களை நாம் அறியோம். ஆனால், கபிலர் நிவிர்த்தி மார்க்க பரிபாலகராதலால், உபநிஷத் பொருளுக்கு விரோதமாகப் போதிக்கவேமாட்டார். மஹாபாரதத்தில் ஸாந்திபர்வத்தில் அவருடைய போதனைகள் அநேகம் விரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவையெல்லாம் வேதாந்தமே. நிவிர்த்தி மார்க்கமாகிய “வேதாந்தத்தை நான் செய்தேன்” (அத். யி. மந். யி. மந்.) என்ற பகவான், “ஸத்தர் (மெய்யறிவாளி)களுக்குள் கபில முனியும் நானே” என்றார். (அத். யி. மந். உயசு.)

ஞானஸத்தர், மெய்ஞ்ஞானியர், ஸாங்க்யர் என்றழைக்க

கப்பட்டவர்கள்* பிறவியிலேயே விருப்பு வெறுப்பை ஸமத்வப், படுத்தும் ஸக்தியுடையவர்களாய், மனோலயத்தைப் பெற்று ஆத்ம தர்ஸனத்தை விரைவில் அடையத்தக்கவர்களாதலால், நிராசை என்ற பூமியில் வாழ்பவரென்று போற்றப்படுவார்கள். இந்த அதிபக்குவ குணத்தை இயல்பில் அடையாதவர்களாயும், மனோலயத்தில் த்ருஷ்டி பெற்றவர்களாயும், உன்ன புண்ய புருஷர்கள் ப்ராணயாமப் பழக்கத்தில் ப்ரவேஸிப்பதால், அஷ்டாங்க யோகிகள் என்று கூறப்படுவார்கள். இதற்குப் ப்ராணமம் தாபுமானஸ்வாமி, ககவாரி, கூ,—

“பற்றுவன அற்றிடும் நிராசை என்றொரு

பூமி, பற்றிப் பிடிக்கும் யோகப்

பாங்சிற் ப்ராணலயம் ஷ்னனுமொரு பூமி, இவை

பற்றின் மனம் அறும் என்னவே

கற்றையஞ் சடைமுனி, தானே கனிந்த கனி,

கனிவிக்க வந்த கனிபோற், கண்டது.”

அஃதாவது, கற்றையஞ்சடைமுனியாகிய தக்ஷிணாமூர்த்தி உபதேஸித்தவாறு, நிவிர்த்தி மார்க்கத்தைப்பற்றி நிற்கின்றவர்கள் இருவகையார்: நிராசை பெற்றவராகிய ஸாங்க்யர்களும், நாடி (நரம்பு) வக்ஷைமெபெற்ற ப்ராணயாமிகளுமே. இந்த ந்யாயத்தால் மேற்குறித்த ஸ்வேதாஸ்வதர உபநிஷத்தில் ஸாங்க்யத்தாலும் யோகத்தாலும் யோக்ஷத்தைப் பெறலாம் என்று கூறப்பட்டது.

ப்ரவ்ருத்தி மார்க்கத்தில் ஸந்தோஷிக்கின்ற மனுஷர்கள் காமகாமிகள் (உ, எய்.) அல்லது க்ருபணர்கள் (சிறிற்றின்ப ஸுகிகள்). நிவ்ருத்தியில் ஸந்தோஷங்கொண்டவர்கள் ஸாங்க்யரும் அஷ்டாங்க யோகியரும்.

(2) கர்ம [பல] பந்தம்=கர்மங்களை விருப்பி வெறுப்புடன் செய்தலால் ஜனிக்கும் ஸுக துக்க பலன்கள் என்ற பந்தனங்கள்.

இவை ஆத்மாவின் ஸாக்ஷித்வத்தை (கயிற்றால் கட்டினது போல) சுருக்கும், குறைக்கும். ஆதலால், கர்மபலன்கள் பந்த

னங்கள் என்று கூறப்பட்டன.

ஸமத்வ புத்தியால் கர்மபல பந்தனம் நீங்கும்.

(3) இந்த அத்யாயத்தில், சஅ ம் ஸ்லோகத்தில் “யோகம்” என்றது ஸமத்வபுத்தியே என்று விளக்கியிருப்பதால், “யோகேது இமாம் ஸ்ருணு” என்ற சொற்கள் “யோகம் என்ற பதத்திலும் இதனைக் (இந்த ஸமத்வபுத்தியைக்), காண்க,” என்று பொருள்பண்ணவேண்டியது. இதன் தாத்பர்யம், ஸமத்வபுத்தி ஸாங்க்யர்களுக்கும் (மெய்யறிவாளிகளுக்கும்) அஷ்டாங்க யோகிகளுக்கும் பொது லக்ஷணம் என்று அறி, என்பது.

ஸாங்க்யர்களும் அஷ்டாங்கயோகிகளும் தரிக்கின்ற முடிவஸ்தரம் முதலிய ஸ்தூல தர்மங்களை அநேகர் தரித்துக் கொண்டு, நான் ஸாங்க்யன், நான் யோகி, என்று நாடகம் நடப்பார்கள். உலகமும் இந்த வேஷதாரிகளைக் கண்டு மயங்கும். ஆனால், உபநிஷத்களில் அதிவிஸேஷமாகக் கூறப்பட்ட ஸாங்க்யர்களுக்கும் யோகிகளுக்கும் ஸ்வய லக்ஷணம் ஸமத்வ புத்தியே என்றது நிர்ஸயம்.

“யோகம்” என்ற பதம் ஸமத்வ புத்தி என்ற அர்த்தத்தை எப்படிப்பெறுமெனில், பொருந்தல் பொருத்தல் என்ற பொருள்களில், யோகம் இவ்விடத்தில் பொருத்தல், பொருந்தச்செய்தல், என்ற பொருளைக் கொண்டு, ரீதம் உஷ்ணம், ஜயம் அப ஜயம், ஸுகம் துக்கம், சத்ரு மித்ரன் முதலிய த்வந்த்வங்களை ஒன்றுபடச்செய்தலால், புத்திபூர்வமாகப் பர்யாலோசனைசெய்து, தனக்குள் இந்த த்வந்த்வங்கள் யாவும் ஸமம் என்று அறிபவேண்டியது. இவ்வாற்றால் யோகம் ஸமத்வ புத்தியாகும் என்க.

சுய. இதனிடத்து (இந்த ஸமத்வபுத்தி அநுஷ்டானத்தில்) சூரம் பத்துக்கு நாஸமில்லை, கேடில்லை⁽¹⁾. இந்தத் தர்மத்தின்⁽²⁾ ஸ்வல்ப [அநுஷ்டான] சூம் பெரும் பயத்தில் நின்று காக்கின்றது⁽³⁾.

(1) விருப்பு வெறுப்பு என்ற ஆஸாபாஸத்தை நீக்கும் பொருட்டு, அவை பற்றும் விஷயங்களைப் புத்தியால் விசாரித்து, அவ்விஷயங்களில் ஸுகதுக்கம் லாப அலாபம் முதலிய

த்வர்த்தவங்கள் இல்லை என்று அறிந்து, அவற்றை ஒரே மாதிரி மதிக்கப்படுகினால், புத்தி விருப்பு வெறுப்பின் வலிமைக்கு அடிமைப்படாமல் துல்யமாய் நிற்கும்.

(2) இந்த த்வர்த்தவ ஸமத்வப் பழக்கத்தை ஆரம்பித்தால், அந்த ஆரம்பத்துக்கு அழிவில்லை, வளரும். வளர்ந்து, தனக்காவது பிறருக்காவது கேட்டைச் செய்யாது.

(3) இந்த த்வர்த்தவ ஸமத்வ அப்யாஸம் சிறுக நடைபெற்று வந்தாலும், பெரும் பயங்களைக் குறைக்கும்.

கர்மபல நிவிர்த்திக்கு உபாயம் த்வர்த்தவ ஸமத்வப் பழக்கமே. தனக்கு, அல்லது களத்ர புத்ர மித்ராதிகளுக்கு, ரோகம் (வ்யாதி) பொருள் நஷ்டம் அபகீர்த்தி முதலிய துன்பங்கள் நேரிட்டால், ரோகம் அரோகம், லாபம் அலாபம், கிர்த்தி அபகிர்த்தி முதலிய த்வர்த்தவங்களை பக்வகாலத்திலேயே ஸமரஸப் படுத்தப் பழகினவன் பயப்படான்.

அப்பழக்கம் சொற்பமாயின், அதற்குத் தக்கபடி. பயம் குறையும். உ, நடுங் (உ) இல் த்வர்த்தவ ஸமத்வப் பழக்கத்தின் முடிவு கூறப்பட்டது. ஆண்டுக் காண்க.

சுலக. குருநந்தன (1): இதனிடத்து (இந்த ஸமத்வ அநுஷ்டானத்தில்) நிஸ்சலன சோநுப ஏக புத்தி [உ.அ.டு] (2). நிஸ்சலனம்ல்லாதவர்களின் நினைவுகள் அநேக கவர்கள் பெற்றவைகளாகியும், முடிவில்லாதவையாகியும் (இருக்கின்றன) (3).

(1) குருவம்ஸத்தாரை ஸந்தோஷிப்பிக்கின்றவனே.

(2) விருப்பு வெறுப்புகளைத் தன்மேல் ஏறவிடாத புத்திக்குச் சலனமில்லை. அசைவற்ற தீபம்போல் ஏகமாய்நின்று ப்ரகாஸிக்கும்.

(3) இந்த அசைவற்ற தன்மையைப் பெறாது த்வர்த்தவபுத்தி ஸங்கல்ப விகல்ப ரூபமாயிருக்கும். ஒருநினைவில் நின்று அநேக விபரீத நினைவுகள் தோன்றி, அவைகளுக்கேற்றபடி துக்கம். பயம் ஸோகம் என்ற துன்பங்களும், இடையிடையே அல்ப ஸந்தோஷங்களும், தோன்றும்.

இதற்கோர் உதாரணம்: விருப்பு வெறுப்பு என்ற த்வந்த் வங்களில் அகப்பட்ட ஒருவனுடைய மனைவிக்கு வ்யாதிவந்தால் அவன் பரிகார முயற்சியோடு மாத்ரம் நில்லாமல், “ஐயோ, எனக்கேன் இந்தக் கஷ்டம் வந்தது. இவள் இறந்துபோனால், நான் என்ன செய்வேன், என் பிள்ளைகளை ஆர் காப்பார், இவளைப்போன்ற பெண் எங்கே கிடைக்கும், இன்னொரு விவாகம் செய்தால் எவ்வளவு பணம் அழியும், அழித்தும் புதுப்பெண் சரியாக இணங்கி நடப்பாளா” என்ற முடிவில்லாத நினைவுகளை நினைத்துச் சலனப்படுவான். நோயாளிகள் அநேகர் சுகப்பட்டு வாழ்வதைக் கண்டும், தன்மனைவி மாண்டேபோவாள் என்று ஸங்கல்பித்துப் பல விகல்பங்களை அதில்நின்று விரிப்பான்.

இனி, அடுத்த மூன்று ஸ்லோகங்களில் விஷயபோகத் திலும் இஷ்டகாம்ய வலித்திகளிலும் பற்றுவைத்து யாகாதி கர்மங்களைச் செய்கின்றவர்களுக்கு ஸமத்வபுத்தி அமையாது என்று கூறப்படும்.

சுய2, சுய3. பார்த்த, [கர்மகாண்ட] வேத வாக்யத்தில் பற்று வைத்தவர்களும், [கர்மத்தைவிட] வேறு [கதி] இல்லையென்று கூறுகின்றவர்களும், [விஷய] போகத்தையும் (1) ஐஸ்வர்யத்தையும் (2) பேற விருப்பங் கொண்டவர்களும், ஸ்வர்க்கத்தையே மேலானதென்று மதிக்கின்றவர்களும், ஆகிய அறிவினர்கள் (3) [உயர்ந்த] ஜன்ம கர்மபலனைக் கொடுக்கின்றவையும் (4) அதிக க்ரியா விசேஷங்களை யுடையவையும் (5), [அர்த்தவாத] புஷ்பங்கள் (6) உள்ளவையும், ஆகிய பல [வேத] வாக்மைக் கூறுகின்றனர்.

(1) விஷய ஸுகங்களையும்.

(2) ராஜாங்க ஸக்திகளையும், மற்றும் பல வலித்திகளையும்.

(3) ஸ்வர்க்க கதிக்கு மேற்பட்ட ப்ரஹ்மலோகப் ப்ராப்தியையும், அதற்குமேற்பட்ட மோக்ஷ ஸ்திதியையும் அறிபாத மூடர்கள்.

(4) யாகாதி கர்மங்கள் உயர்ந்த தேவ ரூபங்களைக் கொடுக்கும் [என்ற வாக்மைக் கூறுகின்றனர்.]

(5) கண்ணுக்கு அலங்காரமாயும், காதுக்கு இனிமையாயும், மனஸுக்கு ஸுகமாயும், இருக்கும் க்ரியைகளை உடையதாகிய [வேதவாக்கைக் கூறுகின்றனர்.]

(6) புஷ்பங்கள் மனஸை மலரச்செய்வதுபோல, விஷய புருஷர்களுக்கு ஆந்தமாயிருக்கும் கர்மங்களின் போக ஐஸ்வர்ய பலன்களை விரிக்கின்ற அர்த்தவாதங்களை உடையதாகிய [வேதத்தைக் கூறுகின்றனர்].

அர்த்தவாதங்கள்=ப்ரயோஜனத்தை விளக்கும் வார்த்தைகள்.

கூறுகின்றனர்=எடுத்து உரைப்பர்.

இந்த மந்தரத்தின் தாத்பர்யம் என்னவெனில், வேத கர்ம காண்டத்தில் பூர்வபக்ஷமாகக் கூறப்பட்ட காம்யார்த்த வாதங்களை (இச்சித்த யாகாதி கர்மங்களின் பலன்களைச் சிறப்பித்துப் பேசும் வசனங்களை) அறியாமையால் விரித்தார்தமாகக்கொண்டு ஸ்வர்க்காதி போகங்களுக்கும் பலரை அடக்கியாரும் விரித்திருக்கும் மேலான வாழ்வு இல்லை என்று வீண் நிர்ஸயத்தைப் பெற்று, அந்த வேதவாக்யங்களைக் கூறிக்கொண்டே திரிவார்கள் விஷய ஸுகிகள் (சிற்றின்ப ஸுகங்களில் மையல் கொண்டவர்கள்) என்க.

சுயை. அவ்வாக்கால் மனம் அபஹரிக்கப்பட்டு, போகத்திலும் ஐஸ்வர்யத்திலும் பற்றுண்டவர்களின் ஸமாதிப் பழக்கத்தில் நிர்ஸலன சோநுபபுத்தி அமைகின்றதில்லை (1).

(1) “விதியதே” என்ற பதம் “தருஞ்” என்ற தாதுவில் ஜனித்ததாக எண்ணி, “அமைகின்றது” என்று பொருள் பண்ணுக. “ந விதியதே”=அமைகின்றதில்லை.

காம்ய அர்த்தவாதங்களால் எடுபட்ட மனம் ஸார்த்தப் படாது. அவ்வித மனஸோடு ஸம்பந்தப்பட்ட புத்தி ஸமாதிக் குரிய ப்ரத்யாஹார த்யானப் பழக்கங்களில் ப்ரவேசித்தலால், மனவிலுள்ள ஆசைகள் புத்தியிற்சென்று அப்பழக்கங்களைக் கெடுக்கும். உ, ருயை.

புத்தி சலனமின்மையைப் பெற்றாலன்றி ஸமாதிக்கு ஹேதுவாயிராது.

சுமீரு. ஓர் அர்ஜுன, வேத [கர்ம காண்டங்கள்] தீரிகுணங்களால் ஏற்பட்ட பொருள்களை விஷயமாகக் கொண்டவைகளாதலால் (1), நீ தீரையுணியங்களிலின்று நீங்கினவனாகவும் (2), தீவந்தீவத்திலின்று நீங்கினவனாகவும் (3), நித்ய ஸந்த்யத்தில் நீங்கின்றவனாகவும், யோகம் (4) கேஷமம் (5) என்றவைகளிலின்று நீங்கினவனாகவும், இரு. ஆத்மவானும் (7) இரு.

(1) ப்ரக்ருதியின் குணங்களாகிய ஸத்வ ரஜஸ் தமவலில் நின்று ஸகல ஸுக்ஷ்ம ஸ்தூல ஸரீரங்களும், போக்யப்பொருள்களும், புவனங்களும், விஷயஸூகங்களும், நானா வரித்திகளும், தோன்றின. இவையெல்லாம் ப்ரக்ருதி ஜன்யங்களாதலால், தோன்றினவாறு அழியும். வேதகர்ம காண்டத்தில் கூறப்பட்ட யாகாதி கர்மங்கள் இந்த அநித்ய போகங்களைப்பற்றியும் ஐஸ்வர்யங்களைப்பற்றியும் இருப்பதால், நீ அக்கர்மபலன்களில் மோகமற்றிருக்கவேண்டும்.

(2) த்ரைகுண்யங்கள் = திரிகுணங்களைக் கொண்டு ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டவை.

ப்ரக்ருதி ஜன்ய விஷயஸூகங்களிலின்று ஆத்மா விலகவேண்டும் என்பது கருத்து.

(3) அஞ்ஞான அம்ஸங்களாகிய விருப்பம் வெறுப்பும் த்வந்த்வ மூலபதார்த்தங்கள். அவற்றால் மனவலில் தோன்றின ஸூகதுக்க, லாப அலாப, ஜய அபஜய, நினைவுகள் த்வந்த்வ கார்யங்கள். இவ்வித த்வந்த்வங்கள் புத்தியில் நின்று விலகினவனாகவும்.

(4) அழிவற்ற பரமாத்மாவில் ப்ரதிஷ்டை பெற்றவனாகவும்.

(5) யோகம் = இதுவரையில் பெறுததைப் பெறவேண்டும் என்ற நினைவு.

(6) கேஷமம் = பெற்றதைக் காக்கவேண்டும் என்ற நினைவு.

(7) தேகமே நான் என்றவன் தேகவான். ஆத்மாவே நான் என்ற புத்திமான் ஆத்மவான். இதனை உள்ளபடி அநுபவமுறையாக அறிந்தவன் ஜீவன்முக்தன்.

சுண்டு “ஆத்மவானாய் இரு” என்பது ப்ரக்ருதி ஜன்மயாகிய ஸ்வர்க்காதி போகங்களில் ஆத்மாவை அழுந்தவிடாமல் இரு என்று போருள்படும்.

இனி, சயகம் ஸ்லோகத்தில் வேதகர்மாநுஷ்டானங்களால் பெறக்கூடிய ப்ரயோஜனம் ப்ரஹ்ம தர்ஸனமும், ஆத்மாயாது, ப்ரக்ருதியாது, என்றறிந்த அறிவாகிய விஞ்ஞானமும் என்று குறித்து, அந்த ஸ்வாநுபவங்கள் பெற்றாடின், வேதகர்மங்கள் ஸிவாநுபூதிமானுக்கு ப்ரயோஜனமில்லை என்று உபதேசிக்கப்படும்.

சயக. எங்கும் ஜலம் நிறைந்த ஸ்தானங்களில் கிணற்றின் பலன் (1) எவ்வளவு ஸித்திக்கின்றதோ. அவ்வளவு பலன் விஞ்ஞானம்பெற்ற (2) ப்ராஹ்மணனுக்கு (3) ஸர்வ வேதங்களில் (4) ஸித்திக்கின்றது.

(1) “உதபாநே அர்த:” = தண்ணீர் குடிக்கும் இடத்தில் ப்ரயோஜனம் = கிணற்றைப்பற்றிய ப்ரயோஜனம் = கிணற்றின் பலன்.

(2) “விஜாநத:” = விஞ்ஞானம். பெற்ற.

விஞ்ஞானம் என்றது விஸேஷ ஞானம். அஃதாவது, அனாத்மாவாகிய ப்ரக்ருதியின் லக்ஷணத்தையும் ஆத்மாவின் லக்ஷணத்தையும் பிரித்தறியும் அறிவு. சு. அ; எ. உ.

(3) ப்ராஹ்மணன் = ப்ரஹ்மத்தை தர்ஸித்தவன். சச்சிதாநந்தசொரூபியானவன். இவனை ஜீவன்முக்தன்.

இவனுடைய புத்ரர்களும், ப்ரஹ்மத்தைத் தர்ஸிக்க முயன்று, அந்தத் தர்ஸனைக்கு விதித்த வரதங்களைப் பத்தியோடு ஸாதித்துவந்தால், உபசாரமாக ப்ராஹ்மணர் என்று அழைக்கப்படுவர்.

ப்ரஹ்மத்தை ஸ்வாநுபவமாகத் தர்ஸித்து, ‘ஆத்மாயாது, ப்ரக்ருதியாது’ என்றறிந்த ஜீவன்முக்தனை விஞ்ஞானம் பெற்ற ப்ராஹ்மணன்.

(4) ஸர்வ வேதவாக்யங்களில், அஃதாவது, சதூர்வேதங்களில் கூறினபடியே.

கிணற்றின் பலன் வெள்ளப் பெருக்கால் நாஸ்தமானது போல, கர்மபலன்கள் அகண்டாகார ஜீவன் முக்தியால் நாஸ்தமடையும்.

“கிணற்றின் பலன்” என்ற உவமை காம்ய கர்மாதுஷ்டாநியின் பலனைக் குறித்தது. “எங்கும் ஜலம் நிறைந்த ஸ்தானம்” என்ற உவமை ஜீவன் முக்தி பதவியைக் குறித்தது.

சச்சிதானந்த ப்ரஹ்மத்தை தர்ஸித்து ஜீவன் முக்தி (துக்கநிவிர்த்தி) பதத்தைப் பெற்றவனுக்குக் கர்மங்களால் பலனில்லை என்று இந்த மந்த்ரத்தில் விளக்கி, அடுத்த மந்த்ரத்தில் நிஷ்பல கர்மாதுஷ்டானமே அர்ஜுனனுக்கு உரியது என்றார்.

சுயிஎ. உனக்குக் கர்மத்திலேயே அதிகாரம், ஒருநாளும் [கர்ம] பலன்களில் [அதிகாரம்] இல்லை (1). கர்மபலத்துக்குக் காரணமாக இராநே (2). அகர்மத்தில் (3) உனக்கு ஸங்கம் (4) வேண்டாம்.

(1) உனக்குரிய கர்மங்களில் நீ மனஸைச் செலுத்தவே வேண்டும், ஆனால் உன் மனம் அவற்றால் வரும் ஸுக துக்க பலன்களைக் கருதக்கூடாது.

தன் தேகமும் மனஸும் நான் என்று வாழும் ஹீன கர்மாதிகாரி தேக மானஸ ஸுகங்களுக்காகவே கர்மங்களைச் செய்வான். அந்த ஸுகங்கள் இல்லாவிடில் தான் செய்ய வேண்டிய கர்மங்களைச் செய்யமாட்டான். இந்த அல்ப புத்தி மானுக்கு மேற்பட்ட புத்திமானாகிய நீ, ப்ரியம் அப்ரியங்களை நீக்கி, உனக்குரிய கூந்தரிய கர்மங்களைச் செய்யவேண்டும்.

(2) இப்படி ப்ரியம் அப்ரியங்களை விலக்கி, உனக்குரிய கர்மங்களைச் செய்தால், தோன்றியழியும் ஸுக துக்கங்களுக்கு ஹேதுவாகிய கர்மபிஜங்கள் உண்டபடமாட்டா.

விருப்பு வேறுப்பு என்ற ஆசையோடு கர்மங்களைச் செய்தால் அந்த ஆசையே ஸுக துக்க பலன்களை உண்டாக்குவதற்கு பிஜம் (விதை, காரணம்) ஆகும். கர்மபிஜங்களாகிய ப்ரியம் அப்ரியம் கர்ம பழங்களாகிய ஜனன மரணங்களையும், மற்றத்

துன்பங்களையும் விளைவிப்பதால் “கர்மபலத்துக்குக் காரணமாக இராத்தே” என்றார்.

(3) அகர்மம்=கர்ம அனாரம்பம் (ந. ச, அ.)

இது அவிவேக ஸந்நியாஸம் என்று யெ. எ இல் விளக்கப்பட்டது.

(4) பற்று. ஓர் விஷயத்தோடு மனம் சேர்தல் ஸங்கம் எனப்படும்.

சுலக். தனஜ்ஜய, [அகர்மத்தில்] ஸங்கத்தை ஒழித்து, ஸித்தி அஸித்தி என்றவைகளில் ஸமனாக் (1), [தவந்தவ ஸமத்வம் என்று] யோகத்தில் நின்று, கர்மங்களைச் செய். ஸமத்வம் (2) யோகம் (3) என்று கூறப்படுகின்றது.

(1) தவந்தவ கார்யங்களை ஏக பாவனை செய்து, அஃதாவது, ஒரே விதமாக மதித்து.

(2) ஸமத்வம்=ஸமனாடைய தன்மை, ஈக பாவனைசெய்ப்பு வனுடைய நிலை.

(3) தவந்தவ புத்திகள் ஒன்றுபட்டால் (ஐக்யமானால்), யோகமாகும்.

தவந்தவங்களை ஸமத்வபுத்தியால் ஒன்றுக்கின ஸ்திதியே யோகம்.

சுலக். அவர கர்மம் (1) [ஸமத்வ] புத்தி யோகத்திலும் தூரம் அல்லவா (2). தனஜ்ஜய, [ஸமத்வ] புத்தியில் ஸரணத்தை விரும்பு (3). பலனுக்குக் காரணமானவர்கள் கீருபணர்கள் (4).

(1) தாழ்ந்த கர்மம். இக பர விஷய பலன்களில் விருப்பங்கொண்டு செய்யப்பட்ட கர்மம் காம ஸங்கல்ப கர்மம். (ச. யெ), அல்லது ஸக்த கர்மம் (ந. உயெ). இது தாழ்ந்த கர்மம் (அவர கர்மம்) ஏனெனில், சிற்றின்ப ஸுகத்திலும் ஆதி வியாதி என்ற துக்கத்திலும் ஜீவாத்மாவை அழுத்துவதால்.

விஷயபலன்களில் பற்றில்லாமல் ஸமத்வபுத்தியோடு செய்யப்பட்ட கர்மம் நிஷ்காம கர்மம், அல்லது அஸக்த கர்மம்

(௩.௧௬). இது உத்க்ருஷ்ட(உயர்ந்த)கர்மம், ஈனெனில் ஜீவாத் மாவை அவித்யாவில்நின்று உத்தரணம் (உயரஎடுத்தல்) செய்வதால்.

அவர கர்மாதுஷ்டானி, ப்ரவ்ருத்தி மார்க்கத்திற் சென்று, ஸ்வர்க்க நரக பூலோக போகங்களை அதுபவிப்பான்.

உத்க்ருஷ்ட கர்மாதுஷ்டானி, நிவிர்த்தி மார்க்கத்திற் சென்று மென்மேலும் சித்த ஸுத்தியைப் பெற்று, ஞானாதிகா ரியாகி, க்ரமமாக மோக்ஷத்தைப் பெறுவான்.

(2) ஸமத்வ புத்தியால் செய்யப்பட்ட கர்மம் உயர்ந்த கர் மமாதலால், அதற்கும் த்வந்த்வ புத்தியால் செய்யப்பட்ட கர் மத்துக்கும் வெகு தூரம்.

சாம ஸங்கல்ப கர்மத்தைப் பல ஜன்மங்கள் தோறும் அது ஸரித்து, விஷய ஸுகத்தில் மோஹம் குன்றின காலத்தில் நிஷ் காம்ய புத்தி தோன்றுவதால், காம்ய கர்மத்துக்கும் நிஷ்காம்ய கர்மத்துக்கும் (ஸமத்வ புத்தி யோகத்திற்கும்) வெகு தூரம் என்றார்.

(3) ஸரணத்தை விரும்புவாஸத்தை (ஆஸ்ரயத்தை)ப் பெறு. ஸமத்வபுத்தியோடு வாழ விரும்பு.

(4) ப்ரக்ருதி கார்பமான மண் பொன் பெண் முதலிய அரித்ய பொருட்களைப் பற்றிப்பிடித்திருக்கிறவர்கள் “க்ருபணர் கள்” என்று வேதம் ஞான காண்டத்தில் கூறுகின்றது: “எவன் அழிவற்ற பொருளை விசாரிக்காமல், இவ்வுலகத்தில் நின்று இறக்கின்றானோ, அவன் க்ருபணன்.” க்ருபணனுடைய தன்மை கார்ப்பண்யம். உ. எ.

“பலனுக்குக் காரணமானவர்கள் க்ருபணர்கள்” என்ற வாக்யம் ஸுக துக்க பலன்களைப் பெறுவதற்கு உரியவர்கள், விஷயகாமிகள், என்று பொருள்படும் (“குடத்தைச் செய்வதற் கு உரியவன்” என்ற வாக்யம் “குடத்துக்குக் காரணனான குய வன்” என்று பொருள் படுவதுபோல). அரித்ய ஸ்வர்க்காதி போகங்களில் இச்சை வைத்துக் கர்மங்களை அதுஷ்டிக்கின்ற வர்களுக்கு அந்த அரித்ய பலன்களை கொடுபடும்.

நூ. புத்திதான் இஹத்தில் (1) புண்ய கர்மபலன் பாப கர்ம பலன் என்ற இரண்டையும் விடுகின்றான். ஆதலால் [தீவந்தீவ ஸமத்வம் என்ற] யோகத்திற்காக முயலுதி. கர்ம [அநுஷ்டான]ங்களில் [ஸமத்வம் என்ற] யோகம் கௌஸலம் (2).

(1) இந்தக் கர்ம பூமியில்.

(2) கௌஸலம்=சூசலனுடைய தன்மை. சூச=தர்ப்பைப்பூலு, ல=வெட்டுகிறவன். தன் கையைப் பாதுகாத்துத் தர்ப்பையைக் கொய்கின்றவன். சூசலன் ஸமர்த்தன் என்று பொருள்படும்.

கர்மங்களைச் செய்கின்றவனுக்கு நிஷ்காமிய புத்தியே மோக்ஷத்தைப் பெறுதற்கு முக்ய ஸாமர்த்தியம் என்பது பற்றி, “யோகம் கௌஸலம்” என்றார்.

நூக. விருப்பு வேறுபுக்களை அடக்கின அறிவாளிகள் (1) கர்ம ஜன்ய பலனை விட்டு (2), ஜன்மபந்த முக்தர்களாய் (3), அனுமய (4) பதத்தைப் பெறுகின்றனர்.

(1) ஸம்ஸ்க்ருதத்தில், “மநீஷிண:”=மநீஷையுள்ளவர்கள். (தாது, “மன்”=நீனைத்தல், “இஷ்”=அடக்குதல்), அஃதாவது மனமடக்கமுள்ளவர்கள், மனவரில் தோன்றும் விருப்பு வெறுப்புக்களை அடக்கின அறிவாளிகள்.

(2) கர்மங்களிலின்று பிறந்த பலன்களை அடையாமல்.

(3) ஜனன மரணம் என்ற பந்தங்களால் விடப்பட்டவர்களாய்.

(4) “ஆமயம்”=துக்கம், + “ந”=இல்லை. அனுமய பதம்=துக்கமற்ற பதம்=ப்ரஹ்ம பதம். உ, எயஉ.

நூஉ. எக்காலத்தில் உனது புத்தி மோஹம் (1) என்ற கலிலத்தை (கேடுதீப் போருளை)க் கடக்குமோ (2), அக்காலத்தில் (3) கேட்டதிலும் கேட்கப்போகிறதிலும் (4) நிர்வேத வஸ்துவை (5) அறிவாய்.

(1) மோஹம் என்றது அஞ்ஞானத்தின் (அறியாமையின்) ஓர் வ்ருத்தி. ஒன்றனிடத்தில் இல்லாத பிறிதொரு தன்மையை

அதனிடத்து உள்ளதாக அறிவது மோஹம். பாம்புத் தன்மைபற்ற பழுதையை (கயிற்றை) பாம்புத்தன்மை பெற்றதாக அறிதலும், ஆத்ம லக்ஷணமற்ற தேகத்தை ஆத்ம லக்ஷணம் பெற்றதாக அறிதலும், சுத்தியற்ற விஷயபோகத்தைச் சுத்தி பெற்றதாக அறிதலும், மோஹநிலைகளே. இவைகளால் ஆர்ஜனன் வாதிக்கப்பட்டான். (யஅ. எய௩.)

இந்த மோஹம் புத்தியில் ஏறினால், பழுதையில் பாம்பையும், அனாத்மாவில் ஆத்மாவையும், அறித்யத்தில் நித்யத்தையும், அசுகத்தில் சுகத்தையும், தோன்றுவித்து, புத்தியை மயக்கி, மூடவழியிற் செலுத்தி, ஜீவாத்மாவுக்கு உதவியற்று, துக்கத்தை மென்மேலும் தந்து, கேடு செய்யும். ஆதலால், மோஹத்தைக் கெடுதிப்பொருள் (கலிலம்) என்றார்.

(2) இத்தன்மைகளைப் பெற்ற மோஹத்தை எக்காலம் புத்தி தாண்டுமோ, விலக்கி நிற்குமோ.

(3) ராக த்வேஷம் (விருப்பு வெறுப்பு) என்ற த்வந்த்வங்களை புத்தி ஸமப்படுத்தின காலத்தில்.

பகவான் எ. உய௭ இல் “இச்சா த்வேஷங்களில் நின்று நிறந்த த்வந்த்வ மோஹம்” என்றார். மோஹத்துக்கு த்வந்த்வ ரூபம் வந்தது ராக த்வேஷங்களால். ராக த்வேஷங்கள் புத்தியில் ஏறினவுடனே, புத்தி ஜாக்ரதையாக அவற்றை ஸமப்படுத்தினால், அவைகள் அழிந்துவிடும்.

இந்த ஸமத்வப் பழக்கம் முதிர முதிர, புத்தி சுத்தப்பட்டு ஆத்ம விஷயங்களை லகுவாய் அறியும்.

(4) இதுவரையில் ஸ்ரவணம் பண்ணின உபதேஸமொழிகளிலும், இனிமேல் ஸ்ரவணம் பண்ணப்போகின்ற உபதேஸமொழிகளிலும், (வஸ்துவை அறிவாய்).

ஸமத்வ புத்திப் பழக்கத்தால் மோஹத்தை ஜயிக்காது போனால், ஞானோபதேஸத்தின் அர்த்தங்கள் விளங்கா.

(5) நிர்வேத வஸ்து=ஸ்ருதிக்கு எட்டாத பொருள்.

“நிர் கத: வேதாத்” (வேதத்திற்கு அப்பாற் சென்ற) என்ற வாக்யம் “நிர்வேத” என்றாயிற்று.

வழக்கத்தில் “நிர்வேதம்” வைராக்யம் எனப் பொருள்படும். எப்படியென்றால் “நிர்வேதம்” என்ற பதம் அறிய விருப்பமில்லாத தன்மை என்று பொருள்பட்டு, வைராக்யமாகுதலால். இந்த அர்த்தம் ஈண்டு ஒவ்வாது. பரமாத்மா வாக்குக்கும் மனஸுக்கும் எட்டாத போருளாதலாலும், வேதம் வாக்கு ரூபமாக அல்லாமல், “நிர்வேதம்” இந்த மந்தரத்தில் வேதவாக்யங்களுக்கு எட்டாத வஸ்துவென்றே அர்த்தப்படும.

வேதங்களின் ஞானகாண்டமாகிய உபநிஷத்களில் பரமாத்மா “அவாங்க்மனஸ கோசரம்” (வாக்குக்கும் மனஸுக்கும் விஷயமாகாத பொருள்) என்று விளக்கப்பட்டது.

ரு.உ. ஸ்ருத்தினிலுள்ள ஸம்ஸயம் பேற்ற உன் புத்தி (1) கலனமற்று ஸமாதிப் பழக்கத்தில் (2) எப்போழுது அசலமாக பரிதிஷ்டை பேறுமோ, அப்போழுது [ராக த்வேஷ ஸமத்வம்] என்ற யோகத்தைப் பேறுவாய் (3).

(1) வேத வாக்குகளின் அர்த்தங்களைப்பற்றி நிர்ஸயம் இல்லாத உனது புத்தி.

தவந்தவ மோஹங்கொண்டவனுக்கு ஸ்ருதியின் கர்ம, உபாஸன, ஞான காண்டங்களிலுள்ள வசனங்கள் அர்த்தப்படாமலும், ஒற்றுமையில்லாதவைபோலத் தோன்றியும், ஸம்ஸயத்தை உண்டிபண்ணும். வேத தர்ம ஸாஸ்தார்த்த அறியாமைக்குக் காரணம் தவந்தவமோஹமே.

(2) சயி இல் கூறினதை இங்கு முடித்தார். அங்கு தவந்தவ விஷய ஸமத்வம் கூறப்பட்டது. இங்கு அதற்குக் காரணமான ராக த்வேஷ (விருப்பு, வெறுப்பு) ஸமத்வம் கூறப்பட்டது.

ஸமத்வம் என்ற யோகத்தில் வெளியிலுள்ள விஷய ஸமத்வமும், உள்ளிலுள்ள ராக த்வேஷ ஸமத்வமும், அடங்கியிருக்கின்றன.

விஷய ஸமத்வப் பழக்கத்தால் விருப்பு வெறுப்புக்களின் வலிமை குறையுமென்பதும், அது குறைய, தேகாதிகளின் நன்

மை தீமை என்றவைகளைப்பற்றி வரும் பயங்களும் குறையு
மென்பதும், சய (க) இல் விளக்கப்பட்டன.

இந்த (நியமம்)ஸ்லோகத்தில் உபதேசிக்கப்பட்டது என்
னவென்றால், விஷய ஸமத்வப்பழக்கத்தால் விருப்பு வெறுப்
பின் வலிமை குறைந்தாலும், அவற்றின் சலனப்படுத்தும் திறம்
(உ. எய்) முற்றும் ஒழியாதென்றும், அப்படி ஒழிவதற்குப்
புத்தி ஸமாதிப் பழக்கத்தில் ப்ரவேசிக்க வேண்டுமென்றும்
அறிக.

விருப்பு வெறுப்புக்கள் மனவலித் தோன்றிக் கர்மேந்த்ரி
யங்களைத் தங்கள் ஏவலாளாகச் செய்வதால் (உ. சுயே) அந்நி
போனபடி புத்தி செல்லாமல், ஜீவாத்மாவின் நன்மையைக்கருதி
யமம், நியமம், ஆஸனம், ப்ராணாயாமம், ப்ரத்யாகாரம், தாரணை,
த்யானம், ஸனிகல்ப ஸமாதி, என்ற அஷ்டாங்கியோக அப்பா
ஸங்களில் ("ஸமாதிப் பழக்கத்தில்") ப்ரதிஷ்டை பெற்றால்,
விருப்பு வெறுப்பின் மலஸக்தி ஜீவாத்மாவையும் வாதிக்காது,
புத்தியையும் சலனப்படுத்தாது.

(3) எனவே, ஸமத்வியோகம் விஷய ஸமத்வம் தொட்டு
ஸ்னிகல்ப ஸமாதி வரையில் ப்ரவேசித்து நிற்கும். இதற்கு
மேல் உள்ளது முடிவான நிர்விகல்ப ஸமாதி. இது நிராசை
என்றும், மோகூதம் என்றும், ப்ராஹ்மீஸ்திதி (உ. எய்) என்
றும் அழைக்கப்படும்.

அர்ஜுனன் கூறினான்:

நியசு. கேஸவ, ஸமாதியில் ஸ்திதிபெற்ற (1) ஸ்திதப் ப்ரஜ்ஞ
னுகீத (2) என்ன லக்ஷணம். ஸ்திததீ (3) என்ன பேசுவான், எவ்வி
தம் இருப்பான், எவ்விதம் நடப்பான் (4).

(1) ஸமாதிப் பழக்கத்தில் ப்ரதிஷ்டைபெற்ற.

(2) ஆத்மாவைப் பற்றியே நிற்கின்ற புத்திமானுக்கு.

ப்ரஜ்ஞை=புத்தி. ப்ரஜ்ஞன்=புத்தியுடையவன்.

எவனுடைய புத்தி ஆத்மாவில் ப்ரதிஷ்டை பெற்று நிந்
கின்றதோ, அவன் (அந்த ஆத்மா) ஸ்திதப் ப்ரஜ்ஞன்.

(3) “தி”=புத்தி. ஸ்திததீ=ஸ்திதப் பரஜ்ஞன்.

(4) அனாதம் விஷயங்களை விட்ட புத்திமானாகிய ஜீவன் முக்தன் எதைப்பற்றிப் பேசுவான், எவ்விதம் இந்த ஸோகத்தில் இருப்பான், எவ்விதம் ஸஞ்சரிப்பான்.

இந்த வினாக்களுக்கு விடை ருயிரு இல் அனாதம் விஷயங்களை நீக்கி, ஆத்ம கார்யங்களைப் பற்றியே பேசுவான் என்றும், ருயிரு இல் த்ரிசுரண அடக்கம் என்ற மௌனத்தில் இருப்பான் என்றும், அருளப்பட்டது.

பகவான் கூறினார்:

ருயிரு. ஓ பார்த்தீ, மனஸையடைந்த ஸர்வ காமங்களுமும் எப்போழுது எவன் விடுகின்றனோ, அப்போழுது [அவனுடைய புத்தி] ஆத்மா, ஆத்மாவிலேயே ஸந்தோஷங்கொண்டு (1). ஸ்திதப் பரஜ்ஞன் என்று கூறப்படுகின்றான்.

(1) பிராசையைப் பெற்ற ஜீவன் முக்தனுடைய புத்தி ஸப்த ஸப்ரஸ ரூப ரஸ கந்த விஷயங்களில் ஸந்தோஷங்கொள்ளாமல், தன்னுடைய அஜமானாகிய ஆத்மாவிலேயே ஸந்தோஷங்கொண்டு.

விதானத்த தத்வ ஸாஸ்திரங்களில் புத்தி முதலிய பாக்ருதி தத்வங்களை “புத்திபாக்ருதி” “மன ஆத்மா” என்று கூறுவது வழக்கம்; பாக்ருதி ரூபங்கள் தோறும் ஆத்மா பாவேகித்திருப்பதால்.

(2) ஸ்திதப்பரஜ்ஞன் என்று அழைக்கப்பட்ட ஜீவன் முக்தன் எப்படியிருப்பான் என்றால், தன் மனஸையடைந்த ஸர்வ ஆசைகளிலும் சித்தாமலிருப்பான். மேலும், அவனுடைய புத்தி அனாதம் விஷயங்களில் த்ருப்தி பெறாமல், ஸதாகாலமும ஆத்ம நிஷ்டை பெற்று, ஆத்மானந்தத்தில் ஸந்தோஷங்கொள்ளும்.

ருயிரு. துக்கங்களில் (1) உத்வேகம் பெறாத மனமுடையவனும் (2), [விஷய] சுகங்களில் ஸங்கமில்லாதவனும் (3), காமம் பயம் கோபமற்றவனும், ஆகிய ஸ்திததீ (4) முனி (5) என்று கூறப்படுகின்றான்.

(1) ஈண்டு துக்கம் என்றது வியாதியாலாவது, பகையின் பிரிவுபாடுகளாலாவது, பொருள் பந்து ஜனம் கீர்த்தி நஷ்டத் தாலாவது மனவலில் ஜனித்த துன்பங்கள்.

(2) இவ்வித துன்பங்கள் ஸம்பவித்தால், அவற்றில் அழுந் தா மனமுடையவனும்.

தன் பூர்வ கர்மத்துக்கேற்றபடி வந்த துன்பங்களைத் தணியவிடாமல், நினைத்து நினைத்து ஏங்கும் மனம், துக்கத்தில் உத்வேகம் (உன்னதம்) கொண்ட மனம்.

(3) சிற்றின்ப போகம் துன்பமே, என்று தீர்மானித்து, அதில் சேர்க்கை (ஸங்கம்) இல்லாதவனும்.

(4) ஆத்மாவில் ஸ்திதி (ப்ரதிஷ்டை) பெற்ற புத்தியுள்ளவன் ஸ்திததி. உ. றுயச. (௩).

(5) முனி=மனம் வாக்குக் காயம் என்ற த்ரிகரணங்களையும் அடக்கி ஆளுகின்றவன். இந்தத் த்ரிகரண அடக்கமுள்ளவன் மௌனி, அல்லது முனி.

ஸ்திதப் ப்ரஜ்ஞன் என்ன பேசுவான் என்றால், விஷய சுகங்களில் பற்றில்லாதபடியாலும், ஆதி வியாதி என்ற துன்பங்களை அலக்ஷ்யம் பண்ணியிருப்பதாலும், பயம் கோபம் மோகம் முதலிய கலீலங்கள் அற்றிருப்பதாலும், அவன் லோக விஷயங்களைப்பற்றி மிகபடப்பேசான். வந்தவைகளை ஸமாதானமாகப் பெற்று, ஜீவிப்பதற்கு ஆவஸ்யமானதை மட்டும்கவனித்து ஐம்பொறிகளையும் மனஸையும் வாக்கையும் அடக்கி வாழ்வதால், அவன் வார்த்தைகள் மிகக் குறைந்திருக்கும்.

ருயஎ. எவன் யாவற்றிலும் ஸ்நேஹமற்றவனாய் (1), அந்நந்தச் சுகபாகுபத்தை அடைந்து (2) ஸந்தோஷிக்கவில்லையோ, வேறுக்க வில்லையோ (3) அவனுடைய (4) ப்ரஜ்ஞை (புத்தி) ப்ரதிஷ்டை பெற்றிருக்கின்றது (5).

(1) ப்ரக்ருதி கார்யங்களொன்றிலும் பற்றில்லாதவனாய்.

(2) இந்த்ரியங்கள் தத்தம் விஷயங்களைச் சேரும்பொழுது மனவலில் ஏறின விருப்பு வெறுப்புக் கேற்றபடி ஜன்யமான சுக துக்கங்களை ஸாக்ஷி ரூபமாக அறிந்து.

(3) அந்தச் சுகத்தில் விருப்பும், அசுகத்தில் வெறுப்பும், கொள்ளவில்லையோ.

(4) அந்த ஜீவன்முக்தனுடைய.

(5) ஆத்மாவைப் பற்றியே நிற்கின்றது, அனாத்ம விஷயங்க ளிற் சிக்கி இழுபடாமல்.

நியை. எவன் இந்திரியார்த்தங்களில் நின்று ஆமை [தன்] அங் கங்களை[ஒடுக்குகின்றது] போல, எல்லா இந்திரியங்களையும் எப்போ ழுது ஒடுக்குகின்றனோ, அப்போது அவனுடைய ப்ராஜ்ஞை ப்ராதிஷ் டையுள்ளது (1).

(1) ஆத்மாவில் நிஷ்டை பெற்ற புத்தி இந்திரிய நிக்ரஹம் (அடக்கம்) செய்துகொண்டேயிருக்கும்.

தத்தம் விஷயங்களைப் பற்றப்போகும் இந்திரியங்களைச் சித்தத்தால் அடக்குதலே இந்திரிய நிக்ரஹம்.

சித்தம் இந்திரியங்களை அடக்கும் முறை எப்படியெனில், சித்தம் நாபி ஸ்தானத்தில் நிற்குகொண்டு, கண்ட ஸ்தானத்தி லுள்ள மனவின் மூலமாக இந்திரியங்களை உள்வாங்கும், ஆமை தன் அங்கங்களை உள்வாங்குவது போல.

இந்திரிய நிக்ரஹம் பெற்றவனுடைய புத்தி ஆத்மாவில் ப்ராதிஷ்டை பெற்ற புத்தி. இந்திரிய நிக்ரஹமாவது தத்தம் விஷயங்களைப் பற்றப்போகும் இந்திரியங்களை அடக்குதல்.

நியை. ஆஹாரமற்ற தேஹிக்கு ரஸமோன்று தவிர மற்றைய விஷயங்கள் நீங்குகின்றன (1). ப்ராதிஷ்டை கண்ட இவனுக்கு (2) ரஸ மும் நீங்குகின்றது (3).

(1) அன்னத்தைப் பலநாள் உண்ணாத ஜீவனுடைய மெய் கண் மூக்குச் செவி என்ற ஸைக்ஷம் இந்திரியங்கள் தத்தம் விஷயங்களாகிய ஸ்பர்சம் ரூபம் கந்தம் ஸ்பந்தம் என்றவைக ளைப் பற்றாமல் உட்சென்று மனவியில் ஒடுங்கும்.

ஆனால், வாய் (ஜிஹ்வா) என்ற ஸைக்ஷம் இந்திரியம் உட் செல்லாமல், ஸ்தூல வாயில்நின்று, ரஸ பதார்த்தத்தை நாடி யேறிருக்கும்.

(2) இந்த ஜீவாத்மாவுக்குப் பரமாத்ம தர்ஸனம் பக்குவகாலத்தில் கடைததால்.

(3) வாய் என்ற ஸைக்ஷம் இந்த்ரியம் ரஸபதார்த்தங்களில் பற்றில்லாமல், உள் வாங்கி நிற்கும்.

இதன் தாத்பர்யம் கண் மூக்குச் செவி மெய் என்ற நானுபொறிகளை ஆஹாரமின்மையால் ஒடுக்கலாம். ஆனால், ஆத்ம தர்ஸனமே வாய் என்ற பொறியை ருசிபதார்த்தங்களில் செல்லாமல் ஒடுக்கும். எனவே, ஜீவன்முகத்தனாக்கே ஐம்பொறியுடக்கம் முற்றாக வலித்திக்கும் என்பது பெறப்பட்டது. கூ. கூ.

கூய, கூயக. ஓ கௌந்தேய, கடையும் இந்த்ரியங்கள் (1) [ஆத்ம ஸமாதிப்பழக்கத்தில்] முயல்கின்ற புத்தியுள்ள புருஷனுடைய மனஸையும் பலாத்காரமாக எடுத்துச் 'சேல்கின்றன (2). [ஆதலால்] அவை யாவற்றையும் அடக்கி, [ஸமத்வம் என்ற] யோகத்தைப் பெற்று (3), மத்புரணை (4) இருக்கவேண்டும். எவனுடைய இந்த்ரியங்கள் தன் வஸத்திலேயோ (5); அவனுடைய புத்தி பரதிஷ்டை பெற்றது (6).

(1) தயிரை மத்து கடைவது போல, மனஸை இந்த்ரியங்கள் மாறிமாறி சிதறச் செய்யும்.

(2) ஜீவாத்மாவைப் பந்திக்கின்ற ஆசை, மோஹம், அபிமானம், முதலிய மலங்களைத் தீர்க்கும்பொருட்டு, ஈஸ்வரன் ஜீவாத்மாவுக்கு ஸைக்ஷம் ஸரீரத்தையும் ஸ்தூல ஸரீரத்தையும் கொடுத்தார். இருபது தத்வங்கள் கூடி ஸைக்ஷம் ஸரீரமாயிற்று. இவற்றில், மனம் ஒன்று, புத்தி ஒன்று, இந்த்ரியங்கள் என்ற மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவி ஐந்து. இந்தப் பஞ்ச ஸைக்ஷமப் பொறிகள் தத்தம் விஷயங்களாகிய ஸ்பர்ஸம் ரஸம் ரூபம் கந்தம் ஸப்தம் என்றவைகளைக் கவரந்து, அவற்றின் ப்ரதிபிம்பங்களை மனவிலி ஏற்றும். அப் ப்ரதிபிம்பங்களைப் பெற்ற மனம் உத்வேகமாக அந்த இந்த்ரியங்களோடு கூடி ஓடித்திரிந்தால், புத்திக்கடங்காமல், மீறின குதிரைகள் தாங்கள் சென்ற வழியில் ஸாரதியை இழுப்பது போல, புத்தியையும் இழுத்துச் செல்லும்.

(3) ஆகையால், ஆராய்வு இல்லாமல் இந்திரியங்கள் சென்றவழியில் மனம் செல்லக்கூடாது. மனம் சென்ற வழியில் புத்தி செல்லக்கூடாது. விசாரிக்கும் சக்தியுள்ள புத்தி, விருப்பு வெறுப்புகளை ஸம்பபடுத்தி, மனஸையும் இந்திரியங்களையும் அடக்கி, தான் நிதானித்த வழியில் அவற்றைச் செலுத்த வேண்டும்.

(4) இப்படி ஆராய்ந்து இந்திரியங்களையும் மனஸையும் அடக்கின புத்தி, பரமாத்மாவே மேலான வஸ்து என்று நிர்ஸயித்து, அதில் ப்ரதிஷ்டைபெற்றே இருக்கும்.

மத் பரன்=என்னை (பரமாத்மாவை) பரனாக (மேலானவனாக)க் கொண்டவன். சு. ௬௩.

(5) எவனுடைய இந்திரியங்கள் வெளிமுகமாக நிற்காமல், உள்முகமாக ஆத்மாவுக்கு அடிமைப்பட்டு நிற்குமோ.

ஸப்த ஸ்பர்ஸ ரூப ரஸ கந்த மயமான லோக விஷயங்களை ஜீவாத்மா அறிவதற்காக இந்திரியங்கள் இயற்றப்பட்டதால், அவ்விந்திரியங்கள் ஜீவாத்மாவின் மூல கதிக்குரிய விஷயங்களை மாத்ரம் க்ரஹிக்கவேண்டும். எதைக் கண்ணால் பார்க்கக்கூடாது, எதைக் காதால் கேட்கக்கூடாது, எதை வாயால் உண்ணக்கூடாது, எதை மூக்கால் மணக்கக்கூடாது, எதை மெய்யால் தொடக்கூடாது, என்று புத்தி விசாரித்தபடி இந்திரியங்கள் ஜீவாத்மாவுக்குச் சேவை செய்யவேண்டும்.

(6) இவ்வாறு ஆத்மாவின் முக்தியைக் கருதி, இந்திரியங்களை அடக்கியாலும் புத்தி, ஆத்ம நிஷ்டை பெற்ற புத்தி.

அடுத்த மந்தரத்தில் எவ்விதம் ஆத்மாவில் புத்தியைப் ப்ரதிஷ்டை பண்ணலாமென்றும், அப்படிப் ப்ரதிஷ்டை பண்ணாதுபோனால் ஜீவாத்மாவை மலங்களிலின்று விடுவிக்கக்கூடா தென்றும், உபதேசிக்கின்றார்.

சுயௌ, சுயௌ. விஷயங்களை த்யானிக்கின்ற புமானுக்கு (புருஷனுக்கு) அவற்றில் ஸங்கம் உண்டாகின்றது (1). ஸங்கத்தில் நின்று காமம் (ஆசை) பிறக்கின்றது (2). காமத்தில் நின்று கோபம் பிறக்கின்றது (3). கோபத்தில் நின்று பேர மோஹம் பிறக்கின்றது (4).

பெரு மோஹத்தில் நின்று ஸ்ம்ருதி சேதம் உண்டாகின்றது (5). ஸ்ம்ருதி சேதத்தால் புத்திநாஸம் உண்டாகின்றது (6). புத்தி நாஸத்தால் [ஜீவாத்மா] கெடுகின்றான் (7).

(1) இந்த்ரியங்கள் கவர்ந்த விஷயத்தை ஜீவாத்மா (புமான்) ஜாக்ரதையாகக் கவனித்தால் (த்யானித்தால்), அவ்விஷயத்துக்கும் தனக்கும் ஓர் ஸங்கம் (சேர்க்கை, புணர்ச்சி) உண்டாகின்றது.

(2) தனக்கும் விஷயத்துக்கும் ஸங்கமான ஸமயத்தில் ஆசை ஜனிக்கின்றது. ஞாதாவாகிய ஜீவனும், ஞெயம் என்ற விஷயமும், ஐக்யப்பட்ட அவஸ்தை ஞானம் (அறிதல்). விஷயத்தை அறிந்த அவஸ்தையிலின்றி, வேறு ஸமயத்தில் (அப்ரத்யக்ஷமாக இருக்கின்ற) ஆசை (காமம்) ஜீவாத்மாவுக்குப் ப்ரத்யக்ஷமாகாது. ஜீவாத்மாவுக்குள் மறைந்து நின்றிலகும் ஆசை எந்த ஸமயத்தில் வெளிப்படுமென்றாலோ, இந்த்ரியம் பற்றின விஷயத்துக்கு மனம் ஸஹாயமாய் நின்று, மனஸுக்கு ஜீவாத்மா ஸஹாயமாய் நின்ற ஸமயத்திலேயே வெளிப்படும். இச்சை உதயமாகுதலுக்குக் காரணம் அறிதலே.

(3) இவ்வாறு தனக்குப் ப்ரத்யக்ஷமான ஆசையை வேறொருவன் தடுத்தால், உடனே கோபம் பிறக்கின்றது. தடைபெற்ற ஆசையே கோபருபமாகின்றது, ஓடுகின்ற தண்ணீர் தடைபெற்றவுடனே நுரைத்துப் பாய்வதுபோல.

(4) கோபம் ப்ராணவாயுவைச் சீறச்செய்யும், புத்தியைத் தட்டழியப்பண்ணும். ப்ராணனும் புத்தியும் சலனப்பட, புத்தியை மயக்கும்பொருளாகிய மோஹம் அதிகரிக்கும், மிகப் பெரியதாகும்.

(5) மோஹம் அதிகரிக்க, புத்தி கற்ற தர்மவிதிகள் எல்லாம் மோஹ இருளில் மறையும்.

“ஸ்ம்ருதி விப்ரம்”=ஸ்ம்ருதி சீர்கேடு, கலக்கம், சேதம்.

(6) தர்ம விதிகளின் ப்ரகாஸம் மோஹத்தால் மறைபட, புத்தியின் பார்வையும், விசாரிக்கும் வல்லபமும், இல்லாமற் போகும்.

(7) ஜீவாத்மாவுக்கு நல்ல வழியைக் காட்டும்படி புத்திக்கு ஸக்தியில்லாதுபோனால், ஜீவாத்மா மேன்மேலும் மலத்தில் அழுந்தி அளவிறந்த துன்பங்களை அதுபவிப்பான்.

சுயசு. ராகத்வேஷங்களிலின்று பிரிந்தவைகளும், தனக்கு வஸப்பட்டவைகளும், ஆகிய இத்தீரியங்களால் விஷயங்களை அநுபவிக்கின்றவனும், [தனக்கு] அடிமைப்பட்ட புத்தியையுடையவனும், ஆகிய [புமான்] ப்ரஸாதத்தைப் (1) பெறுகின்றான்.

(1) ப்ரஸாதம் = தெளிவு, மலமற்ற (அல்லது மலம் குறைந்த) தன்மை; ஆத்மஸுகம். யௌ. ௩௬, ௩௭.

இத்தீரியங்கள் விருப்பு, வெறுப்பு என்ற மலங்களுக்கு அடிமைப்படாமலும், ஆத்ம ஸுகத்துக்கே அடிமைப்பட்டும், இருந்தால், ஜீவாத்மா, ஸாக்ஷி ரூபமாய் நின்று புத்தியின் விளக்கத்தை அறிந்து, தெளிவு பெற்று, மோக்ஷ வாழ்வை அடைவான்.

சுயரு. ப்ரஸாதத்தில் இவனுடைய (இந்த புமானுடைய) துக்கங்களின் அழிவு ஸித்திக்கின்றது (1). மேலும், தெளிவுபெற்ற புமானுடைய புத்தி(2) சூழ்ந்த பார்வையை சரீக்ரமாகப் பெறுகின்றது(3).

(1) ப்ரஸாதம் பெற்ற புமானுக்கே (ஜீவாத்மாவுக்கே) துக்க நிவிர்த்தி.

ப்ரஸாதத்தில் = தெளிவு நிகழுங்காலத்தில்.

(2) “ப்ரஸன்ன சேதஸு” = தெளிவு பெற்ற புமானுடைய புத்தி.

“சேதஸ்” = புருஷன் (௨. சுய), சேதனன், புமான் (௨. சுய), ஸாக்ஷி, ஜீவாத்மா.

யௌ. ௬ இல் சேதஸை “சேதன” என்றார்.

பரமாத்மாவும் ஜீவாத்மாவும் சித்பொருளாதலால் சைதன்ய வஸ்துக்கள் என்றும், சேதன வஸ்துக்கள் என்றும், சேதஸ் என்றும், அழைக்கப்படும். ஆனால், பரமாத்மாவுக்கும் ஜீவாத்மாவுக்கும் பேதமுண்டு. பரமாத்மா மலரஹிதனாதலால்,

ஸ்தா காலமும் ஆனந்த ஸ்வரூபி. ஜீவாத்மா மலஸஹிததை
லால் துக்க ஸ்வரூபி. காரணஸ்ரீரமாகிய அவித்யாவின் அம்
ஸங்களாகிய காம க்ரோத மோஹாதி மலங்களில் சிக்குண்டு
துக்கியானான்.

(3) இந்த மலங்களிலின்று தெளிவு (ப்ஃஸாதம்) பெற்ற
காலத்தில், இவனுடைய கருவியாகிய புத்தி அம்மலங்களால்
தடைபெறாமல், இவனைச் சூழ்ந்திருக்கும் விஷயங்களை முற்
றாக விசாரித்து, இவனுக்கு உற்ற துணையாப்பின்று, ப்ரக்ருதி
காரியங்களைப் பிரித்துப் பிரித்து உள்ளபடி அறிவிக்க; ஜீவா
த்மா இஃதொன்றும் நானல்ல என்றும், இவற்றுக்கெல்லாம்
நான் ஸாக்ஷி என்றும், அறிந்து, ஆனந்த சொரூபியாவான்.

“புத்தி: பர்யவதிஷ்டதே”=புத்தி சூழ்ந்த நிலையை (அவஸ்
தானத்தை) அடைகின்றது; புத்தி சூழ்ந்த பார்வையைப்
பெறுகின்றது. ௦

காரண ஸக்ஷம ஸ்தூல சஸரீரங்கள் ஒன்றும் நானல்ல,
இவற்றுக்கெல்லாம் நான் ஸாக்ஷி, என்ற ஞானோதயத்துக்கு
பர்யவஸ்தித (சூழ்ந்த பார்வையுடைய) புத்தி அத்யாவஸ்யம்.

இப்படிப்பட்ட அகண்ட புத்தி உனக்கு அவஸ்யம், அர்
ஜுனா; உனக்குச் சூழ்ந்த பார்வையில்லாதபடியால், தர்மத்தின்
லக்ஷணம் விளங்கவில்லை. தர்ம ஸாஸ்த்ரார்த்த அறியாமையால்
நீ துக்கிக்கின்றாய், என்று பகவான் சுட்டினார்.

சூயசு. [த்வந்த்வ ஸமத்வம் என்ற] யோகம் பெறதனுக்கு [ப்ர
திஷ்டித] புத்தியில்லை. [அந்த] யோகமற்றவனுக்கு [மத்பர] பாவ
னையுமில்லை (1). [மத்பர] பாவனையற்றவனுக்கு ஸாந்தியுமில்லை (2).
அஸாந்தனுக்கு (3) [பரம] ஸுகம் (4) ஏது.

(1) உ. சூயசு இல் கூறின மத்பரத்வம். மத்பரத்வம் அல்
லது மத்பரபாவனை = அஹம் என்ற பரமாத்மா ஸகல ப்ரா
க்ருதம் பொருட்களுக்கும் மேலான பொருள் என்ற உணர்ச்சி.

(2) காம க்ரோத மோஹாதிகளால் ஏற்பட்ட துக்கத்தின்
ஒழிவே ஸாந்தி. பரமாத்மாவை மேலான வஸ்து என்று நிஸ்ச

யித்து அத்தோடு ஐக்பமானவனுக்கே துக்க நிவிர்த்தி என்ற மோகூதம் வலித்திக்கும்.

(3) துக்க நிவிர்த்தியில்லாதவனுக்கு.

(4) மேலான அழிவற்ற மோகூத ஸுகம் எப்படி வரும்.

சுயஎ. எந்த மனம் [அங்கங்க] பாயும் இந்திரியங்களுக்கு அது கூலமாய் நிற்கின்றதோ, அது (1) இவனுடைய புத்தியைத் [தன் வழியில்] கோண்டுபோகின்றது (2). காற்று ஜலத்தில் தோணியைத் [தன் வழியில்] கோண்டுபோவது] போல.

(1) அந்த மனம்.

(2) உ. சூயக. இல் இரண்டாம் குறிப்பைப் பார்க்க.

சுயஅ. ஆதலால், மஹாபாஹு (1), எவனுடைய எல்லா இந்திரியங்களும் இந்திரியார்த்தங்களிலின்று நிக்ரஹிக்க (ஒடுக்க)ப் பட்டனவோ, அவனுடைய பிரஜ்ஞை (புத்தி) பிரதிஷ்டை பெற்றது.

(1) பெரிய புஜங்களையுடையவன், மஹா வல்லபசாலி.

சுயக. எல்லா பிராணிகளுக்கும் யாது இரவோ (1), அதனில் மனமடக்கமுள்ளவன் (2) ஜாக்ரதையாக இருக்கின்றான் (3). எதன் டத்து ஜீவர்கள் ஜாக்ரதையாக இருக்கின்றார்களோ, அஃது அறியும் முனிக்கு இரவு (4).

(1) விளங்கவில்லையோ. “நிரா”=இரவு; இருளினால் மூடப் பட்ட பொருள்; புலப்படாத பொருள்.

(2) “ஸம்யமீ”=அடக்கம் (“யமம்”)செவ்வையாக (“ஸம்”) உள்ளவன்; இந்திரியங்களிலின்று பிரிந்த மனம் உடையவன்; மனமடக்கமுள்ளவன்; ஜிதேந்த்ரியன்.

(3) இந்திரிய விஷயங்களில் பற்றுள்ள காமகாமிகளுக்கு எந்தப்பொருள் ப்ரத்யக்ஷம் இல்லையோ, அந்த ஆத்மப் பொருளையே ஜிதேந்த்ரியன் கவனித்துக்கொண்டிருக்கின்றான்.

(4) எந்த அநித்யப் பொருளைக் காமகாமிகள் விழிப்பாகக் கவனிக்கிறார்களோ, அதனிடத்து ஸம்யமிக்கு (ஜிதேந்த்ரியனுக்கு)க் கவனமில்லை.

காமகாமி அறியத்தக்க விஷயங்கள் எல்லாம் பொய்ப்பொருள்; ஸம்யமி (மனமடக்கமுள்ளவன்) அறியத்தக்க விஷயங்கள் எல்லாம் மெய்ப்பொருள்.

எய். பூர்ணத்வம் உடையதும் (1), தன் நிலை துலயாததும் ஆகிய (2) ஸழத்ரத்தில் ஜலங்கள் எவ்விதம் [அதந்மீறமல்] ப்ரவேஸிக்கின்றனவோ, அதுபோல எவ்விடத்து (எந்தப் புருஷன்டத்து) ஸர்வ காமங்களும் (3) [அவனுக்கு அடிமைப்பட்டுப்] ப்ரவேஸிக்கின்றனவோ (4), அவன் ஸாந்தியைப் பெற்றே நிற்கின்றான் (5). காமகாமி (6) [ஸாந்தியைப் பெறுகின்றான்] இல்லை.

(1) எப்பொழுதும் நிறைந்தேயிருக்கின்றதும்.

(2) நதிகளும் மழைகளும் நாள்தோறும் தனக்குள் ப்ரவேஸித்தாலும், ஒருபோதும் தன் சொந்த குணத்தையாவது இருப்பிடத்தையாவது விடாததுமாகிய.

(3) எந்தெந்த ஆசைகளும்.

(4) தனக்குள் உதயமாகின்றனவோ. அப்ரத்யக்ஷமான ஆசை தனக்குப் ப்ரத்யக்ஷமாகுதலை காமப் ப்ரவேஸம் என்றார். உ. கூயஉ இல் இரண்டாம் குறிப்பைப் பார்க்க.

(5) “ஸாந்திம் ஆப்நோதி”=ஸாந்தியை அடைகிறான்=ஸாந்தியைப் பெற்றே நிற்கின்றான்.

ஜீவன்முகத்தனுடைய மனவிலில் ஆசை தோன்றினதால் அவனுடைய ஆத்ம ஸாந்தி (கைவல்ய ஆத்மநிலை) மாறாது. ஆதலால், “ஸாந்திம் ஆப்நோதி” என்ற வாக்யம் “ஸாந்தியைப் பெற்றே நிற்கின்றான்” என்று பொருள்படும்.

(6) காம விஷய ஸுகத்தில் விருப்பங்கொண்டவன்; காம விஷய அபேக்ஷி.

ஆத்மாவுக்குள் காமங்கள் உதயமாகித் தத்தம் விஷயங்களைப்பற்றி, அவ்விஷய அநுபவத்தால் அவைகள் அஸ்தமனமாகுதல் (அழிதல்) “ஆசை தீர்த்தல்” என்றும், “ஆசை பயன்படுதல்” என்றும், “விருப்பம் நிறைவேறுதல்” என்றும் கூறப்படும்.

காமோதயந்தொட்டு காமாஸ்தமனம் வரையில் அல்பஜ்ஜ

ஞத்வமுடைய ஜீவாத்மாக்கள் அநேக துக்கங்களை அதுபவிப்பார்கள். பூரணத்வம்பெற்ற மஹாத்மாவுக்குக் காமத்தால் வாதனையிலலை.

ஜீவாத்மா இந்திரிய விஷயங்களை விரும்பிக்கொண்டே யிருப்பதால், காமகாமி என்றபெயர் அவனுக்கு ஏற்பட்டது. காமகாமத்தால் (விஷயவிருப்பத்தால்) மனம் சலனப்பட்டு, விருப்பம் நிறைவேறாதமட்டும் துக்கசொருபியாயிருப்பான். நிறைவேறினாலும், இன்னும் வேறு விருப்பங்கள் உதயமாகி, மென்மேலும் அவனை வாதிக்கும்.

விஷய ஸுகம், தோன்றி அழிவதால், மிக அல்பம் என்றும், ப்ரக்ருதிரூப விஷயங்களை ப்ரக்ருதிரூப ஆசைகள் விரும்புதலும் வெறுத்தலும் இயல்பே என்றும், அறிந்த ஜீவன்முத்தன் தன் தேகத்தில் ஆசை உதயமானால், தன் பூர்ண நிலையில் ஆசை வற்றுநின்று, ஆசையால் வாதிக்கப்படாமல், ஸார்தி என்ற ஒழிவைப் பெற்றே வாழ்வான்.

இவ்விதம் ஸாக்ஷி சொரூபமாய் ஆசை கவர்ந்த விஷயங்களை அதுபவிக்கும் மஹாத்மாவின் பூர்ண ஆசைவற்ற ஆநந்த நிலை எப்படியிருக்குமோவென்றால், நதிகளையும் மழைகளையும் பெற்ற ஸமுத்ரம் தனக்குரிய ஸ்தானத்தையும் ஸ்திதியையும் விடாததுபோலிருக்கும், என்று பகவான உபதேசித்தார்.

எய்க. எந்தப் புமான் எல்லாக் காம [விஷய] ங்களையும் விட்டு, (1) [காமங்களில்] ஸங்கமற்றவனாகவும் (2) மமதையற்றவனாகவும் (3) அஹந்தையற்றவனாகவும் (4) ஸஞ்சரிக்கின்றனோ (5) அவன் ஸாந்தியைப் பெறுகின்றன் (6).

(1) காம விஷயங்களில் மனஸைச் சிக்கவிடாமல்.

காம விஷயங்களாவன ஸப்த ஸ்பர்ஸ ரூப ரூப கந்தங்கள். இவற்றுள் வீடு வயல் தோட்டம் பெண் பிள்ளை பணம் நகை முதலியவை அடங்கும். இவற்றைச் சிந்திக்குங்காலத்தில் பற்றற்றுச் சிந்திக்கவேண்டியது.

(2) ஆசைகள் தனக்குள் உதயமானால், அவ்வாசைகளில் மனம் சிக்காமலும்.

(3) எனது விஷயங்கள், எனது ஆசைகள், என்ற புத்தி அற்றவனாகவும்.

(4) நான் இதை அதைச் செய்கின்றேன். என்ற புத்தியில் லாதவனாகவும்.

(5) உலகத்தில் வாழ்கின்றான்.

(6) விற்கில்லாதுபோனால் நெருப்பு அணைவதுபோல, காமத்துக்கு விஷயங்களாயிருக்கும் பெண் பொன் பூமி முதலிய வற்றை மனம் சிந்திக்காதிருந்தால், காமம் தணியும். காமம் தணிந்தால், ஸ்தூல தேகத்தைப்பற்றி வந்த புறப்பொருட்களில் “எனது” என்ற மோஹம் குறையும். இந்த மமதை குறைய, ஸுக்ஷ்ம தேகத்தைப் பற்றிவந்த அஹப்பொருளில் “நான்” என்ற மோஹம் குறையும். இந்தப் பொய் அஹந்தை குறைய, ஸுக்ஷ்ம தேகத்தில் வாழும் ஆத்மா, ப்ரக்ருதி தத்வங்களை மெல்லமெல்ல யோகாப்யாஸத்தால் கழற்றி, தன்னை ஒருநாள் தர்ஸிக்கும். இந்த ஆத்ம தர்ஸனத்தைப் பெற்ற மாத்ரத்தில் துக்க வியோகம் என்ற ஸாந்தி தன்னுள் ப்ரகாஸிக்கும்.

எயுஉ. ஒ பார்த்த, இதுவே (1) ப்ராஹ்மீஸ்தி (2). இதனைய டைந்து, மோஹத்தை அடைகின்றனில்லை (3). இதன்டத்து (4) கடை சிகூலத்திலும் (5) நிலைபெற்று (6), ப்ராஹ்ம நிர்வாணத்தைப் பெறுகின்றன்.

(1) இந்த ஸாந்தியே, துக்கம் ஒழித்தலை.

(2) ப்ரப்ராஹ்மத்துக்குரிய நிலை. ஸச்சிதானந்தம் என்ற ஆத்ம பூர்ண ஸ்திதி.

(3) அஸத்ய ஜட துக்க சொரூப ப்ரக்ருதியில் சிக்குண்ட ஜீவாத்மா ஸச்சிதானந்த சொரூபத்தைப் பெற்றபின், ஒருபொழுதும் மோஹத்தைப் பெறான். உ. ருயுஉ. (க)

(4) இந்த ஸாந்தியில், ப்ராஹ்மீஸ்திதியில்.

(5) “அந்த காலே” = கடைசிகாலத்திலும், அந்த காலத்திலும். அஃதாவது, ப்ராபந்த கர்ம முடிவில் தேகம் நழுவுகின்ற ஸமயத்திலும்.

ஸாந்தி அல்லது துக்க விமோசனம் ஜீவன்முக்தனுக்கு ஸதேஹ தஸையிலும் விதேஹ தஸையிலும் உண்டு. ஆதலால், “கடைசிகாலத்திலும்” என்ற வாக்யம் ஸ்தூல ஸுக்ஷ்ம ஸரீரங்கள் நமுவும் நேரத்திலும் என்று பொருள் படும்.

ஜீவன்பத்தனை (அஃதாவது, காமாதி மலங்களால் பந்திக்கப்பட்ட ஜீவன்) மரணகாலத்தில் ஸ்தூல தேஹத்தை மாத்திரம் இழந்து, தன் ஸுக்ஷ்ம ஸரீரத்தோடு சென்று, நரக ஸ்வர்க்க லோகங்களுக்குரிய ஸரீரங்களைப் பெற்று, அந்த அதுபவங்கள் முடிந்தபின் மறுபடியும் பூலோகத்துக்கு ஸுக்ஷ்ம தேகத் தோடு வந்து, வேறொரு ஸ்தூல தேஹத்தைப் பெறுவான்.

(6) ஜீவன்முக்தனுக்கு (அஃதாவது, மலங்களில்நின்று விடுபட்ட ஜீவனுக்கு) ப்ராரப்த கர்ம முடிவில் ஸ்தூல தேஹமும் ஸுக்ஷ்ம தேஹமும் ஒன்றுகூடி விழும். அதுவரையிலும் ஸாந்தி ஒருபோதும் நீங்காமல்நின்று.

(7) ஸ்தூல ஸுக்ஷ்ம தேஹங்கள் நமூவினபின், ஜீவன்முக்தன் ப்ரப்ரஹ்மத்துக்குரிய போக்குவரவற்ற (பிறப்பு இறப்பற்ற) நிலையைப் பெறுகின்றான்.

நிர்வாணம்=செல்லாமல் நிற்கும் நிலை. அஃதாவது, பிறப்பு இறப்பு அற்ற ஸ்திதி.

ப்ரஹ்ம நிர்வாணம்=ப்ரப்ரஹ்மத்துக்குரிய போக்குவரவற்ற பூர்ண நிலை.

மூன்றாம் அத்யாயம்

கர்மயோகம்.

[அஃதாவது, கர்மத்தின் ஸ்வரூபத்தையும் ஸுசிஷ்ம கதியையும் அர்ஜுனன் கேட்டுச் சிந்தித்தான் என்று கூறும் மூன்றாம் பாடம்.

அவித்யாவில் அகப்பட்டு அனாத்மஸூகம் என்ற துன்பத்தில் அழுத்தப்பட்ட ஜீவாத்மாவை உத்தரணம் செய்வதற்காகவே கர்மங்களும், ஸுசிஷ்ம ஸ்தூல ஸரீரங்களும், புவனங்களும் போகங்களும் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டனவென்றும்; அந்த அவித்யாவையும் அதனால் வரும் துக்கத்தையும் நிவிர்த்தி செய்யும்பொருட்டு ஸ்வதர்மங்களை அன்போடு அதுஷ்டிக்கவேண்டுமென்றும்; நற்கர்மங்களின் பலன்களைப் பற்றாமல் தனக்குரிய கர்மங்களை ஸமத்வபுத்தியோடு செய்துவந்தால் நிஷ்கர்மாவின் தன்மையாகிய ரைஷ்கர்மம் ஒங்கி வளரும் என்றும்; ரைஷ்கர்மத்தால் ஞானமும், ஞானத்தால் பயதுக்க நிவிர்த்திகளும், விர்த்திக்குமென்றும், இந்த அத்யாயத்தில் விளக்கப்பட்டது.

நிஷ்காம கர்மாதுஷ்டானத்தைப் பெரியோர் கர்மயோகம் என்று சொல்வார்கள். கர்மங்களின் விஷய பலன்களைக் கருதிச் செய்யப்பட்ட ஸகாம கர்மாதுஷ்டானம், பிறப்பு இறப்பு என்ற துன்பங்களைத் தருவதால், யோகம் என்று அழைக்கப்படாது.]

அர்ஜுனன் கூறினான்:

க. ஜனார்த்தன, கேசவ, கர்மத்திலும் புத்தி மிகப்பெரிதென்று உனக்கு எண்ணமானால், அகோர [புத்த] கர்மத்தில் ஏன் என்னை ஏவுகின்றாய் (1).

(1) உ. சயௌ இல் உனக்குக் கர்மத்திலேயே அதிகாரம் (அஃதாவது, உனக்குரிய கூத்தரிய கர்மங்களை நீ செய்யவேண்டும்) என்றும்; உ. சயகூ இல் பலனை நாடிய கர்மாதுஷ்டானத்துக்கும் புத்தியோகத்துக்கும் வெகுதூரம் (அஃதாவது, ஸமத்வ புத்தியோடு செய்யப்பட்ட கர்மாதுஷ்டானமே உசித கர்மாதுஷ்டானம்) என்றும்; [ஸமத்வ] புத்தியில் ஸரணத்தை விரும்பவேண்டும் (அஃதாவது, கர்மத்தில் ப்ரவேசிக்கும்பொழுதெல்லாம் ஸுபாஸுப பலன்களில் மனனைச் செல்லவிடாமல், புத்தி ஸமத்வ நிலையில் நின்றே கர்மங்களை நடத்தவேண்டும்) என்றும்; திருவாய் மலர்ந்தருளிய வாக்யங்களின் அர்த்தத்தை விளங்காமலும், அர்ஜுனன கர்மத்துக்கும் புத்திக்கும் ஒரு ஸம்பந்தமில்லாததுபோலெண்ணி, கர்மத்தில் ஏனென்னை ஏவுகின்றாய் என்றான். அடுத்த ஸ்லோகத்தில், கர்மத்தைப் பற்றியும் புத்தியைப் பற்றியும் கூறின வாக்யங்கள் எல்லாம், தன் மனவலி கலப்புப் பெற்று, அர்த்தம் புரியாமல் நிற்கின்றன என்றான்.

உ. கலப்புள்ளது போலிருக்கின்ற வாக்யத்தால் எனது புத்தியை மயக்குகின்றவன்போலிருக்கின்றாய் (1). [கர்மம் புத்தி என்ற இரண்டனுள்] எதனால் நான் ஸ்ரேயஸை அடைவேனோ, அவ்வொன்றை நிச்சயம் செய்து கூறுவாயாக (2).

(1) கர்மத்தைப்பற்றியும் புத்தியைப்பற்றியும் உபதேசித்த வாக்யங்கள் அர்ஜுனன் மனவலி குழம்பிப் பொருள்படாத ந்யாயம் ௩. உகூ இல் விளக்கப்பட்டது. பரமாத்மாவை அறிந்தவர்கள் புத்தி பேதம் செய்யமாட்டார்களென்றும், போதித்த விஷயங்களில் மயக்கம் இருந்தால், அது ஸிஷ்யனுடைய அபகவத்தால் வந்ததென்றும், அங்கு பகவான் குறித்தார்.

(2) நான் பெற்றிருக்கும் துக்க நிலையைத் தீர்த்து (௨. அ), மேலான ஸுகத்தைக் கொடுக்கக்கூடியது கர்மமா புத்தியா என்று ஒன்றைச் சொல்லும்.

கர்மாதுஷ்டானத்தில், கர்மமும் புத்தியும் ஸம்பந்தப் பட்டே நிற்பதால், கர்மத்தால் நான் ஸ்ரேயஸை அடைவேனோ, அல்லது புத்தியால் நான் ஸ்ரேயஸை அடைவேனோ, என்று அர்ஜுனன் கேட்டது பொருந்தாக் கேள்வி (அஸங்கத ப்ரஸ்னம்). இவனுடைய ஸாஸ்த்ரார்த்த விமூடத்தை அறிந்த பகவான் கர்மத்துக்கும் புத்திக்கும் உள்ள ஸம்பந்தத்தையும், கர்மங்களுக்கும் கர்மபலன்களுக்கும் உள்ள ஸம்பந்தத்தையும், கர்மாதுஷ்டானத்துக்கும் கர்ம ஸந்ந்யாஸத்துக்கும் உள்ள ஸம்பந்தத்தையும் இந்த மூன்றும் அத்யாயந்தொட்டு பதினெட்டாம் அத்யாயம் வரையில் அளவற்ற தயவோடு விளக்கினார்.

விமூடம் என்ற அவித்யாவில் சிக்குண்ட ஜீவாத்மாவை நிவிர்த்தி செய்யும்பொருட்டு ஸூக்ஷ்ம ஸ்தூல ஸரீரங்களையும், பதினான்கு லோகங்களையும், உபாஸனா தேவதைகளையும், குருமாரையும், கர்மங்களையும் ஸ்ருஷ்டித்து, எந்த புத்தியோடு ஜீவாத்மாக்கள் கர்மங்களைச் செய்வார்களோ, அந்த புத்திக்கு ஏற்றபடி கர்மபலன்களையும் பகவான் வகுத்தார்.

விருப்பு வெறுப்பால் ஏவப்பட்டு விஷய போகங்களைக் கருதிநிற்கும் மனஸுக்கு அதுகூலமான புத்தி, ஸகாம புத்தியாதலால், தாழ்ந்த புத்தி (அவர புத்தி) என்று கூறப்படும். இந்த ஹீன புத்தியுடன் ஜீவாத்மா ஸூப கர்மங்களைச் செய்தால், விஷய ஸுகங்களைப் பூலோகத்திலும் ஸ்வர்க்கலோகத்திலும் பெறும். அஸூப கர்மங்களைச் செய்தால், அஸுகங்களைப் பூலோகத்திலும் நரகலோகத்திலும் பெறும்.

தாழ்ந்த புத்தியோடு செய்யப்பட்ட நற்கர்மங்களின் பலன்கள் ஸுகபோகங்கள் என்று கூறப்பட்டாலும், அவை துன்பமென்பது நிஸ்சயம். ஒருநாள் தோன்றினவாறு இன்னொருநாள் அழிவதாலும், தோன்றிக் கொண்டிருக்கும்பொ

மூதே விருப்பு வெறுப்பாலும் கோப லோப தாபங்களாலும் பலவித விகாரங்களைப் பெற்றிருப்பதாலும், அழியும் ஸமயத்தில் பெருந்துயரத்தை விளைவிப்பதாலும், விருப்பு வெறுப்பு களை ஒழித்த ஞானவானுடைய ஆத்ம ஸுகத்திற்கு அன்னிய மாயிருப்பதாலும் விஷய ஸுகம் துன்பசொருபமே.

ஸகாம புத்தியோடு கர்மாதுஷ்டானத்தை நடத்திவரும் மானுடர்களுக்கு இகபர லோகங்களில் விதிக்கப்பட்ட பல னெல்லாம் சோர்வு பய துக்க ஸம்பந்தமாயிருக்கும். இது பற்றி, ஸகாம புத்திமான்களுக்குரிய மார்க்கம் துக்கப் ப்ரவ்ருத்தி மார்க்கம் என்று பெரியோர் கூறுவார்கள்.

நிஷ்காம புத்தியோடு அநுஸரிக்கப்பட்ட கர்மங்கள் கோப லோப மோஹங்களை நீக்கிச் சித்தஸூத்தியையும், ஞான ஸாஸ்த்ரங்களின் அர்த்தத்தைக் க்ரஹிக்கத்தக்க அறிவையும், நிஸ்சலன ஸுகத்தையும் கொடுக்கும். இதுபற்றி, நிஷ்காம புத்திமான்களுக்குரிய மார்க்கம் துக்கநிவிர்த்தி மார்க்கம் என்றும், மெஞ்ஞான ஸுகமார்க்கம் என்றும், பெரியோர் கூறுவார்கள்.

ஆகவே, புத்தியின் நிஷ்டை (நிலை) க்கு ஏற்றபடி, கர்மங்கள் துக்கப் ப்ரவ்ருத்தி மார்க்கத்திலும் துக்க நிவிர்த்தி மார்க்கத்திலும் ஆத்மாக்களைச் செலுத்தும். இது பகவானுடைய கர்ம சக்ரத்தின் இயல்பு.

இந்த கர்ம சக்ரத்தின் உற்பத்தியை அத்யாயம் ௩, மந்த்ரங்கள் ௧—௧௫இல் உபதேசித்து, எவன் கர்ம பூமியாகிய இந்த லோகத்தில் காரண கார்ய ஸம்பந்தமாக நடைபெற்று வரும் கர்ம—கர்மபல சக்ரத்தை அநுஸரிக்கவில்லையோ, அவன் துன்பத்தையே ஜீவனமாகக்கொண்டு பயனின்றிக் காலத்தைக் கழிப்பான் என்று ௩. ௧௬இல் உறுதிசெய்தார்.

அடுத்த ஸ்லோகத்தில், புத்தியின் நிஷ்காமநிஷ்டை ஜீவாத்மாவை மோக்ஷம் என்ற துக்கநிவிர்த்தியில், இரண்டு வழியால் ஏற்றும் என்று போதிக்கின்றார்.

விஷய ஸுகம் துக்கமே என்று நிஸ்சயித்து, அதில்லின்று முக்தி (விடுதலை) பெறவேண்டுமென்ற மானுடர்கள் இருவகை

யாராகிய ஸாங்க்யரும் யோகிகளும் என்று குறித்தபின், ஸாங்க்யர்களுக்குரிய மோக்ஷமார்க்கம் மெஞ்ஞானம் என்றும், யோகிகளுக்குரிய மோக்ஷமார்க்கம் கர்மயோகம் என்றும், வழமைப் ப்ரகாரம் உபதேஸிக்காமல், இந்த மோக்ஷமார்க்கங்கள் புத்தியின் நிலைகளே என்றும், ஸாங்க்யர்களின் புத்திரிலை மெஞ்ஞான நிஷ்டை என்றும், யோகிகளின் புத்திரிலை கர்மயோக நிஷ்டை என்றும் அதிவிசேஷமாக மூன்றாவது மந்தரத்தில் உபதேஸிக்கின்றார்.

ஸ்ரீ பகவான் கூறினார்:

௩. பாபமற்றவனே ⁽¹⁾, இந்த லோகத்தில் ⁽²⁾ ஸாங்க்யர்களுடைய ⁽³⁾ ஞான யோகத்தாலும் ⁽⁴⁾, யோகிகளுடைய ⁽⁵⁾ கர்மயோகத்தாலும் ⁽⁶⁾, நிஷ்டை ⁽⁷⁾ இருவிதமாக ⁽⁸⁾ முன் என்னும் கூறப்பட்டது ⁽⁹⁾.

(1) நான் தீர்மத்துக்கு விரோதமாக நடக்கின்றேன் என்று எண்ணி, பயத்தையும் துக்கத்தையும் அடைந்ததால் அர்ஜுனனை உபசாரமாகப் “பாபமற்றவனே” என்றார். பாபத்துக்கு அஞ்சினவனே என்று பொருள் பண்ணுக.

(2) இந்தக் கர்மபூமி என்ற மானுட லோகத்தில்.

அநேக லோகங்களில் ஜீவாத்மாக்கள் யஜ்ஞம் தானம் தபஸ் என்ற கர்மங்களைச் செய்தாலும், இந்தப் பூலோகத்தில் மாத்ரம் செய்யப்பட்ட கர்மங்களுக்குப் பலன்கள் உண்டு. அப்பலன்களுக்கேற்றபடி தனு கரண புவன போகங்கள் அமையும். ஸ்வர்க்க நரக புவனங்கள் போக லோகங்கள் எனப்படும். பூலோகமும் ஒரு போக லோகமாயிருந்தும், இதில் செய்யப்பட்ட கர்மங்களில்நின்று பலன்கள் ஜனிக்குமாதலால், பூலோகத்தைக் கர்மபூமி என்று கூறுவார்கள். அலிதாவது, கர்மாறுஷ்டானத்துக்குத் தக்கபடி ப்ரயோஜனங்களை ஸீக்ரமாகக் கொடுக்கக்கூடிய பூமி என்பது கருத்து.

(3) பிறவியில் அமைந்த குணத்தால் விஷய ஸுகங்களையும் தோன்றியழியும் த்ருஸ்யப் பொருள்களையும் அபேக்ஷிக்காதவர்களும், காமக் க்ரோத லோபங்களால் வாதிக்கப்படாதவர்களும்.

களும், ஆத்ம விசாரத்தில் ப்ரீதிகொண்டவர்களும், ஆகிய ஜீவர்கள் ஸாங்க்யர். இவர்களின் விஸேஷ லக்ஷணங்கள் நிராசை மெய்யறிவு த்யானம். அநேக பூர்வ ஜன்மங்களில் ஸூப கர்மங்களைச் செய்து, அவைக்கேற்றபடி விஷய ஸூகங்களை அநேக முறை அதுபவித்து, அவற்றின் அநித்யத்தையும் ஹீனத்தையும் உணர்ந்து, அவற்றில் ப்ரீதிகொள்ளாமல், தங்களுக்குரிய கர்மங்களை ராக த்வேஷமின்றிப் பூர்த்தியாகவும் அன்போடும் செய்துவந்தவர்களுக்கு மாதாவின் கர்ப்பத்திலேயே ஸத்வகுணம் என்ற ஸாங்க்யத்தன்மை அருளப்படும். காய் கனிவது போல, மானுடர்களிற்பக்குவப்பட்டவர்கள் ஸாங்க்யர், ஸத்வகுணவான்கள். நிராசையிலும் மெய்யறிவிலும் முதிர்ந்த ஆத்மாக்கள்.

(4) இவர்களுடைய புத்தி, வெவ்வேறாகத் தோற்றும் பொய்ப்பொருட்களை உபேக்ஷித்து, அகண்டாதார மெய்ப்பொருளையே விசாரிக்கும். இந்த எல்லையற்ற சச்சிதானந்த முழுப் பொருளை (க்ருத்ஸ்ந வஸ்துவை, ௩. உயௌ)ப் பற்றி நிற்பல் ஞானயோகம். நிராசையில் வரீழும் ஸாங்க்யர்களுக்குரிய யோகம் ஞானயோகம். இவர்களுக்கு இயல்பில் மஹேஸ்வர (அந்தர்யாமி ஈஸ்வர) உபாஸனை விரித்திக்கும்.

(5) ஈண்டு யோகிகள் என்றது அஷ்டாங்க யோகத்தில் ஓர் அங்கத்தையாவது அண்டிநிற்கின்றவர்களை. இவர்கள் ஆசையின் ராக த்வேஷ த்வர்த்தவங்களை ஸமப்படுத்துவதற்கு (சூ. உயௌ) ப்ரயத்தனம் செய்கின்றவர்கள். இவர்களுக்கு வகுக்கப்பட்ட மனோதர்மங்கள் அல்லது அப்யாஸங்கள் எட்டுவகையாதலால் அஷ்டாங்க யோகம் எனப்படும். அவையாவன:—

யமம் = அஹிம்ஸை (இன்னுசெய்யாமை), ஸத்த்யம் (வாய்மை), அஸ்தேயம் (களவுசெய்யாமை), அன்ய ஸ்த்ரீ கமன வெறுப்பு, அபரிக்ரஹம் (ஏர்ப்பது இகழ்ச்சி என்ற புத்தியால் வந்த வாங்காமை) என்ற அடக்கங்கள்.

ந்யமம் என்றது ஸௌசம், ஸந்தோஷம், தபஸ், வேதபாராயணம், ஈஸ்வரனில் ஸ்ரத்தை என்ற உறுதியான பழக்கங்கள்.

ஆஸனம் என்றது கைகால் முதலியவையின் அமைப்புகளான பத்மம் ஸ்வஸ்திகம் முதலிய அங்க பந்தங்கள்.

ப்ராணாயாமம்=ரேசகம் பூரகம் சூம்பகம் என்ற ப்ராணவாயு நிக்ரஹ உபாயங்கள்.

ப்ரத்யாகாரம் என்றது பாஹ்ய இந்த்ரியங்களை தத்தம் விஷயங்களிலின்று திருப்பதல்.

தாரணை என்றது அத்விதீய வஸ்துவில் மனம் புத்தி சித்தம் என்ற அந்தர் இந்த்ரியங்களை நிறுத்துதல்.

த்யானம் என்றது அத்விதீய வஸ்துவில் புத்தி நிற்கும்பொழுது இடையிடையே மனம் அவ்வஸ்துவை நினைத்து நினைத்துப் ப்ரவாகித்தல் (பெருகுதல்).

ஸனிகல்ப ஸமாதி என்றது ஞாந்தா ஞானம் ஞேயம் என்ற விகல்பங்களோடு அத்விதீய வஸ்துவில் ப்ரகாஸம் பெற்ற ஜீவ தத்வத்தின் நிலை. இந்த நிலையை ஸைவ வலித்தார்த்தத்தில் ஆத்ம தர்ஸனம் என்பார்கள்.

இவ்வித அஷ்ட நிலைகளை ஜீவாத்மா உறுதியாகப் படிப்படி அதுஷ்டித்தால், முடிவான நிர்விகல்ப ஸமாதி என்ற ப்ரஹ்ம தர்ஸனம் (ஸீவ தர்ஸனம்) வலித்திக்கும்.

(6) கர்மயோகம் என்றது நிஷ்காம கர்மாநுஷ்டானம். அஸ்தாவது, கர்மங்களுக்குரிய பலன்களைக் கருதாமல், ஈஸ்வரப் ப்ரீதியாகச் செய்யப்பட்ட கர்மாநுஷ்டானம். இதுவே கௌஸல கர்மாநுஷ்டானம் (க்ருத க்ருத்யம்) ஆதலால், கர்ம யோகம் என்ற பெயரைப் பெற்றது.

(7) நிஷ்டை=உறுதியானநிலை. ஈண்டு, புத்தியின் ஸுக நிஷ்டை என்று அர்த்தமாகும்.

விஷய ஸுகங்களையும் காம க்ரோத குணங்களையும் அண்டிக் கர்மங்களை நடத்தும் புத்தி ஜீவாத்மாவை சிற்றின்ப வழி என்ற துக்கப் ப்ரவ்ருத்தி மார்க்கத்தில் சேர்ப்பிக்குமாதலால், அப்புத்தியின் நிலையை “நிஷ்டை” என்று பெரியோர் கூறார். நிஷ்டை என்ற சிறந்த பதம் துக்க நிவிர்த்தி மார்க்கத்தில் (மோக்ஷ நெறியில்) ப்ரதிஷ்டைபெற்ற புத்திக்கே உரியது.

(8) சிற்றின்பத்தை வெறுத்துப் பேரின்பத்தை நாமும் புத்திகள் தாங்கள் சேவிக்கின்ற ஜீவாத்மாக்களை அந்தப் பேரின்பத்தில் இரண்டு வழியால் ஏற்றும். ஸாங்க்ய ஜீவர்களை ஞானயோக அதுஷ்டானத்தாலும், அஷ்டாங்க யோக ஜீவர்களைக் கர்மயோக அதுஷ்டானத்தாலும் கரையேற்றும்.

(9) முற்காலத்தில் தக்ஷிணமூர்த்தியாக நான்தோன்றி இந்த உண்மையை ஸநக முதலிய ருஷிகளுக்கு உபதேசித்தேன்.

சயிநு ம் பக்கத்தில் உள்ள உரையைப் பார்த்தறிக.

ஒன்றையும் பற்றாத நிராசை என்ற நிலையிலும், அஷ்டாங்கயோகத்தில் வாயுவைப் பற்றிப்பிடிக்கும் பழக்கத்தால் வலித்திடுக்கின்ற ப்ராண லயத்திலும், மனம் அடங்கும் என்று ஜடாமகுடம் தரித்த தக்ஷிணமூர்த்தி விளக்கினார்.

மனம் அடங்க, அறிவு என்ற ஆன்மா ப்ரகாஸிக்கும். நினைப்பும் மறப்பும் (அஞ்ஞான ஸுஷுப்தியும்) அற்ற கைவல்யதஸையில் ஆத்மா துக்கநிவிர்த்தியைப் பெறும். இதுவே உயர்வு தாழ்வற்ற நித்ய ஸுகம், புரமுக்தி.

கர்மாதுஷ்டானியின் புத்திக்கேற்றபடியே கர்மங்களில் நின்று கர்மபலன்கள் ஜனிக்கும் என்றும், ஸகாமபுத்தியோடு செயல்பட்ட கர்மங்கள் ஜீவாத்மாவை துக்கப் ப்ரவ்ருத்தி மார்க்கத்தில் செலுத்திப் பிறப்பு இறப்பு என்ற துன்பங்களில் மேன்மேலும் ஆழ்த்தும் என்றும், நிஷ்காம புத்தியோடு செயல்பட்ட கர்மங்கள் ஜீவனை துக்க நிவிர்த்தி மார்க்கத்தில் ஏற்றும் என்றும், மூன்றாவது மந்தரத்தில் குறித்து, நாலாவதில் கர்மங்களைச் செய்தாலன்றி புத்திமான் நிஷ்காம தன்மையைப் பெறான் என்றும், இந்த நைஷ்கர்ம்யம் கர்மாதுஷ்டானத்தாலேயே ஜனிப்பதால், கர்மங்களை ஆரம்பிக்காமலிருப்பதும், ஆரம்பித்த கர்மங்களை விட்டு விடுதலும், தான் ஸ்ருஷ்டித்த கர்ம சக்ரத்துக்கு நேர் விரோதம் என்றும், விளக்கப்படும்.

சு. கர்மங்களின் அனூப்பந்தால் ⁽¹⁾ புருஷன் ⁽²⁾ நைஷ்கர்மியத்தை ⁽³⁾ அடைகிறனில்லை ⁽⁴⁾. [கர்ம] ஸந்ந்யாஸத்தாலேயே ⁽⁵⁾ [அந்த நைஷ்கர்மிய] ஸந்தியையும் அடைகிறனில்லை.

(1) செய்யவேண்டிய ஸ்வதர்மங்களைத் தொடங்கிச் சரியாகச் செய்யாதிருந்தால்.

(2) ஜீவாத்மா.

(3) நிஷ்கர்மாவின் தன்மை நைஷ்கர்மம்.

“நிர்”=இன்மை, “கர்ம”=செயல், “ஆ”=உடையவன், என்ற ஸம்ஸ்க்ருத பதங்கள் சேர்ந்து “நிஷ்கர்மா” என்று ஒரு பதமாயிற்று. இது கர்மத்தின் இன்மையை உடையவன், கர்ம மற்றவன், என்று வாச்யார்த்தப்படும். ஆனால், ௩. ௩ இல் “ஒரு வனும் ஒரு ஸமயத்திலும் ஒரு க்ஷணமும் கர்மத்தைச் செய்யாதவனாக இருக்கின்றானில்லை” என்று பகவான் உறுதியாகக் கூறினபடியால், கர்மமற்றவன் என்ற வாச்யார்த்தம் ஒவ்வாது. ஒவ்வாதெனில், நிஷ்கர்மா, என்ற பதத்தின் லக்ஷ்யார்த்தம் யாது? நிஷ்காம கர்மா, என்றதே.

நிஷ்காம கர்மா=[பலனில்] விருப்பமில்லாமல் கர்மத்தைச் செய்கின்றவன்.

கர்மத்தைச் செய்கின்றவன் யார் ஜீவனா, கர்மேந்த்ரியமா, அல்லது த்ரிகுணங்களா. ௩. ௨௮ இல், ப்ரக்ருதி குணங்களால் செய்யப்பட்ட கர்மத்தை ஜீவாத்மா, அஹங்கார விழாடத்தால், “நான் செய்கிறேன்” (“நான் கர்த்தா”) என்று நினைக்கின்றான் என்று சொன்னார்.

ஆதலால், “நிஷ்கர்மா” என்ற பதத்தின் லக்ஷ்யார்த்தம், த்ரிகுண சேஷ்டையால் கர்மேந்த்ரியங்கள் கர்மங்களைச் செய்யும்பொழுது அவற்றின்பலனைப் பற்றாதிருக்கும் ஜீவாத்மா என்று விதித்திடுகின்றது. கர்மேந்த்ரியங்களால் செய்யப்படும் கர்மங்களின் பலன்களைவிரும்பாமல், அக்கர்மங்களுக்கு ஸாக்ஷிபாக நிற்கின்ற ஜீவாத்மா “நிஷ்கர்மா”. இவனை “அகர்த்தா” என்றும் கூறுவார்கள்.

நைஷ்கர்மம்=அகர்த்தருத்வம். அஃதாவது, கர்மேந்த்ரியங்கள் செய்யும் கர்மங்களை நான் செய்யவில்லை என்றும், அக்கர்ம பலன்களில் எனக்கு விருப்பமில்லையென்றும், ஸாக்ஷி ரூபமாய் ஆத்மாவிற்கும் தன்மை. (அ+கர்த்தருத்வம் = கர்த்தாவின் தன்மை இல்லாமை.)

(4) கர்மாதுஷ்டானத்தின் முக்ய ப்ரயோஜனம் அகர்த்ருத்வமாதலால், கர்மங்களை ஆரம்பித்து, நடத்திவரவேண்டும். கர்மாரம்பமற்றிருத்தல் அகர்த்ருத்வத்தை ஏற்படுத்தாது.

அகர்த்ருத்வம் அமையாதுபோனால், ஞானமூயில்லை மோக்ஷமூயில்லை.

(5) “ஸம்” (செவ்வையாக), “கி” (மிகவும்), “ஆ” (சுற்றிலும்), “அஸ்” (எறிதல்) என்ற அநேக பதங்கள்கூடி “ஸந்ந்யாஸம்” என்று ஏகபதமாயிற்று. இதனர்த்தம் முற்றாக விடுதலை, எதனை விடுதல் என்று விசாரித்தால், கர்மங்களை விடுதல் என்று மூடர்கள் சொல்வார்கள். ஆது சரியன்று, கர்ம பலன்களை விடுதல் என்று அறிவாளிகள் சொல்வார்கள். கூ. க இல் “எவன், கர்மபலத்தை நாடாமல், செய்யவேண்டிய கர்மத்தைச் செய்கிறானோ, அவன் ஸந்ந்யாஸி. அக்னி [தேவராத்ரம் முதலிய யாகங்கள்] அற்றவனும், [தானம் தபஸ் என்ற] க்ரியையற்றவனும் ஸந்ந்யாஸியன்று” என்று பகவான் ஸ்பஷ்டமாகக் கூறியிருக்கிறார்.

எனவே, ஸந்ந்யாஸம் என்ற பதம் (மூடர்களின் உத்தேஸப்படி) கர்மங்களை முற்றாக விடுதல் என்றும், (அறிவாளிகள் அறிந்தபடி) பலனில் பற்றற்ற கர்மாதுஷ்டானம் என்றும் விளங்கும்.

௩. ச இல் “ஸந்ந்யாஸத்தாலேயே [நைஷ்கர்ம்ய] விர்த்தியை அடைகிறான்” என்றது கர்மங்களை முற்றாக விடுதலால் (கர்ம ஸந்ந்யாஸத்தால்) ஜீவாத்மா அகர்த்ருத்வத்தைப் பெறமாட்டான் என்று பொருள்படும்.

யஅ. சயகூஇல் “ஸந்ந்யாஸத்தால் நைஷ்கர்ம்ய விர்த்தியைப் பெறுகிறான்” என்றார். இதில் ஸந்ந்யாஸம் என்றது கர்மபல ஸந்ந்யாஸம்.

நைஷ்கர்ம்யம் என்ற அகர்த்ருவத்தைப் பெறுதற்கு, பலனில் பற்றில்லாத கர்மாதுஷ்டானம் அவஸ்யம் என்று விளக்கி, அடுத்த ஸ்லோகத்தில் ஜீவர்கள், ப்ரக்ருதி குணங்களால் ஏவப்படுகின்றதாலும் தேகங்களைத் தரித்து நிற்பதாலும், கர்மங்களைச் செய்யாதிருத்தல் அஸாத்யமென்று உபதேஸிக்கின்றார்.

௫. லகலநம், தன்வஸமற்று⁽¹⁾, ப்ரக்ருதி ஜன்ய துணங்கள் னுல்⁽²⁾ கர்மத்தைச் செய்விக்கப்படுகின்றனராதலால்⁽³⁾; ஒருவனுப் ஒரு ஸமயத்திலும் ஒருக்ஷணமும் கர்மத்தைச் செய்யாதவனாக இருக்கின்றனில்லை⁽⁴⁾.

(1) ஸ்வதந்த்ரமற்று. ஆதமாக்கள் தங்கள் சொந்தக் கைவல்ய நிலையில் நிற்காமல்.

(2) ப்ரக்ருதியின் குணங்களாகிய ஸத்வம் ரஜஸ் தமஸால்.

ஸத்வகுணம், ஸுகத்திலும் கற்றலிலும் புத்தியை ஏவி, ஸுக ஸங்கத்தாலும் கல்வி ஸங்கத்தாலும் ஜீவாத்மாவைப் பந்திக்கின்றது. (யசு. சு); ரஜஸ்குணம், விருப்பு வெறுப்பு ரூபமாய்த் தோன்றி, மனவை விஷயங்களில் ஏவி, வாக்கு பாணி பாதம் பாயு உபஸ்தம் என்ற கர்மேந்த்ரியங்களால் கர்மங்களைச் செய்வித்து, கர்மஸங்கத்தால் ஜீவாத்மாவைப் பந்திக்கும். (யசு. எ); தமஸ்குணம், அறிவை மறைத்து, மறதி நித்ரை சோம்பலால் ஜீவாத்மாவைப் பந்திக்கும் (யசு. அ, கூ).

ஆத்மகோடிகள் குணங்களால் ஏவப்பட்டும் பந்திக்கப் பட்டும் ஜீவிக்கின்றனர்.

(3) ப்ரக்ருதி குணங்களால் ஏவப்பட்ட ஜீவாத்மாக்களின் கர்மேந்த்ரியங்கள் கர்மங்களைச் செய்யும் பொழுது, அக்கு ணங்களோடு அதிஸம்பந்தப்பட்ட ஜீவாத்மா அறியாமையால் நான் கர்மங்களைச் செய்கின்றேன் என்ற புத்தியோடிருக்கிறான் (௩. உயௌ). உள்ளபடி அவன் கர்மங்களுக்கு ஸாக்ஷியே யன்றி கர்த்தாவன்று. இதுபற்றி, ஜீவர்கள் “கர்மத்தைச் செய்விக்கப்படுகின்றனர்” என்றார்.

(4) ப்ராண அபான ஸமான வ்யான உதான பஞ்சவாயுக் களும், மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவி என்ற பஞ்ச புத்தி யிந்த்ரியங்களும், உள்ளம் மனம் புத்தி சித்தம் அஹங்காரம் என்ற பஞ்ச அந்தஸ்கரணங்களும், வாக்கு பாணி பாதம் பாயு உபஸ்தம் என்ற பஞ்ச கர்மேந்த்ரியங்களும் ப்ரக்ருதி சொரூபங்கள். இவற்றிலுள்ள தாமஸ ராஜஸ ஸாத்வீக குணங்கள் இவற்றை ஓயாமல் ஏவி, ஜாக்ர ஸ்வப்ன ஸுஷுப்தி அவஸ்

தைகளுக்குரிய கர்மங்களை (தொழில்களை)ச் செய்வித்துக் கொண்டே யிருப்பதால், கர்ம ஸந்ந்யாஸம் ஒருபொழுதும் வலித்திக்காது. கர்மங்களை முற்றாக விட்டேன் என்றெண்ணி யிருக்கின்றவன் மூடன். (அறிவாளிக்குக் கர்மபல ஸந்ந்யாஸம் வலித்திக்கும்).

அஸாத்ய கர்ம ஸந்ந்யாஸத்தில் ப்ரவேசித்தவனுடைய மூட நிலைகளை வரும் மந்தரத்தில் விளக்குகின்றார்.

கூ. எவன் கர்மேந்திரியங்களை ஒடுக்கி⁽¹⁾, மனஸால் இந்திரியார்த்தங்களை நினைக்கின்றனோ⁽²⁾, அந்த விழட புத்தியுடையவன் மித்யாசாரன் என்று கூறப்படுகின்றான்⁽³⁾.

(1) எவன் கர்மேந்திரியங்களின் தொழில்களை அடக்கி, வாக்கு சொற்களை வெளிவிடாமலும், கைகள் கொடுக்கல் வாங்கல் முதலிய கர்மங்களைச் செய்யவிடாமலும், பாதங்கள் நடையைச் செய்யவிடாமலும், பாயு மலவிஸர்க்கத்தையும், உபஸ்தம் ஜல ஸுக்ல விஸர்க்கங்களையும் செய்யவிடாமலும், ஓரிடத்தில் கண்ணை மூடிக்கொண்டு நான் யோகி என்றிருப்பவர்களை இதில் கண்டித்தார்.

(2) எவன் முன் கண்ட கேட்ட மனத்த ருலித்த ஸ்பர்ஸித்த விஷயங்களை மனஸால் நினைத்துக்கொண்டிருக்கின்றானோ.

தேகத்தை அடக்கி மனஸை ராஜ்யம் செய்யும்படி விட்டுக்கொண்டிருப்பது மூடயோகியின் நிலை.

(3) இந்த வலுமூடன், மாயையில் அமுந்தி வாழ்நானை வீழ்நாளாக்குவதால், மித்யாசார ஸந்ந்யாஸி என்று அறிவாளிகளால் அழைக்கப்படுவான்.

மித்யாசாரன்=பொய் நடையைப் பெற்றவன்: (மித்தை=பொய்.)

இந்த மித்யாசார ஸந்ந்யாஸம் (போலித் துறவு) அறியாமையால் அல்லது டம்பத்தால், அல்லது கோபத்தால், அல்லது கடன்காரர் பயத்தால், அல்லது பொருள் பந்து கிர்த்தி

முதலியவற்றை இழுந்த துக்கத்தால், அல்லது காயக்லேஸத் தால் (௨௮. ௮.) தரிக்கப்படும்.

இனி, ஸதாசார ஸந்நயாவியின் (மெய் நடையுள்ள துற வியின்) ஸக்ஷணத்தைக் கூறுவார்.

௭. அர்ஜுன, மனஸால் இந்திரியங்களை ஒடுக்கி (1) கர்மயோ கத்தை (2) கர்மேந்திரியங்களால் எவன் ஸங்கமற்று (3) ஆரம்பஞ் செய்கின்றனோ (4), அவன் [இவனிலும்] வேறு (5).

(1) மெய் வாய் கண் மூக்கு செவி என்ற ஞானேந்திரியங் களை, தத்தம் விஷயங்களாகிய ஸ்பர்ஸ ரஸ ரூப கந்த ஸப்தங் களைப் பற்றவிடாமல், மனஸால் உள்ளே இழுத்து (௨. ௩௮).
(2) கர்மயோகம் என்ற நிஷ்காம கர்மாநுஷ்டானத்தை,

கர்மபல ஸந்நயாஸத்தை.

(3) கர்மேந்திரியங்களோடு நெருங்கின ஸம்பந்தமில்லாமல்.

(4) எவன் தொடங்கிச் சாதிக்கின்றனோ.

(5) அவன் மித்யாசார ஸந்நயாவியி அன்று. ஸதாசார ஸந்நயாவியே, அவனே கர்மயோகி (௩. ௧௬; ௬. ௧.)

கர்மயோகத்தில் வலித்திபெற்றுத் தன்னை அறிந்தவன் யுத்தன், ஜீவன்முத்தன். (௩. ௮, ௯).

௮. அகர்மத்திலும் (1) கர்மம் (2) மிகச் சிறந்ததானதால், உனக்கு நியமிக்கப்பட்ட கர்மத்தை (3) நீ செய். அகர்மத்தால் ஸரீ ரத்தின் யாத்ரையும் (4) நடைபெறுது.

(1) அகர்மம்=கர்மம் இன்மை, கர்ம அனாரம்பம்.

(2) கர்மாநுஷ்டானம்.

(3) உனது ஸ்வதர்மத்தை.

(4) சரீரத்தின் கதி; போகுதல் வருதல் என்ற தொழில்; தேகஸஞ்சாரம்.

ஐந்தாம் மந்த்ரத்தில் கூறினவாறு, இந்த மந்த்ரத்தில் அகர்மத்தின் அஸாத்யத்தை உறுதியாக விளக்கினார்.

அடுத்த ஸ்லோகத்தில் நிஷ்காம கர்மாநுஷ்டானமாகிய கர்

மயோகத்தை யஜ்ஞார்த்த கர்மாதுஷ்டானம் என்றும், ததர்த்த கர்மாதுஷ்டானம் என்றும் பெருமைப்படுத்தி, மூடலோகம் துன்பத்தைத் தரும் ஸகாம கர்மாதுஷ்டானத்தைப்பற்றியே நிற்கும் என்று கூறுகின்றார்.

கூ. கௌந்தேய, யஜ்ஞார்த்த கர்மத்திலும் (1) வேறான கர்மத்தில் இந்த (2) லோகம் கர்மபந்தனம். ததர்த்த கர்மத்தை (3) ஸங்கமற்றவனாக நீ செய்.

(1) யஜ்ஞார்த்த கர்மம் (யஜ்ஞ அர்த்த கர்மம்)=ப்ரஹ்மத்தை உத்தேசித்துச் செய்யப்பட்ட கர்மம்.

இக பர சிற்றின்ப ஸுகங்களைக் கருதாமற் செய்யப்பட்ட கர்மம் பேரின்பம் என்ற ப்ரஹ்மானந்தத்துக்கு ஹேதுவாயிருப்பதால், அக்கர்மம் ப்ரஹ்மத்தைப் பற்றிய கர்மம் (யஜ்ஞார்த்த கர்மம்).

“யஜ்” என்ற தாதுவின் பொருள் பூஜை என்றிருப்பதால், யஜ்ஞம் என்ற பதம் பூஜிக்கப்படும் பரமாத்மாவையும், தேவ பூஜைக்கு ஸாதனமான யாக கர்மங்களையும், குறிக்கும். ஈண்டு யஜ்ஞார்த்தம்=ப்ரஹ்மார்த்தம்.

யஜ்ஞார்த்த கர்மத்தை மதர்ப்பண (மத் + அர்ப்பண) கர்மமென்றும் (கூ. உயௌ), ததர்த்த (தத் + அர்த்த) கர்மமென்றும் (நூ. கூ.) கூறுவார்கள். இவையெல்லாம் ஈஸ்வரனில் ப்ரீதிவைத்துச் செய்யப்பட்ட கர்மம், அல்லது ஈஸ்வரனுடைய ப்ரீதியைப் பெறத்தக்க கர்மம், என்று பொருள்படும்.

கர்மசக்கரத்தை உண்பெண்ணி ஸதாகாலமும் ஜீவாத்மாக்களை ரக்ஷிக்கின்ற தயாள மஹேஸ்வரனை யஜ்ஞம் தானம் தபஸ் என்ற கர்மங்களால் நிஷ்காமமாகப் பூஜிக்கின்றவர்கள் ஈஸ்வரார்ப்பண, அல்லது ப்ரஹ்மாதான, கர்மாதுஷ்டானிகள் (நூ.ய).

(2) இந்தப் பூலோகத்தில் வலிக்கும் மானுடர்கள், விஷய ஸுகங்களால் பந்திக்கப்பட்டு, கர்மபலன்களுக்காகவே கர்மங்களை அதுஷ்டிப்பார்கள். இவர்கள் க்ருபணர்கள் (உ. சயகூ).

(3) தத்பொருளைக் கருதின கர்மம். (யௌ. உயௌ). பலனை

நாடாமல், தத் பரம் என்ற மஹேஸ்வரனைக் கருதிச் செய்யப் பட்ட கர்மம் ததர்த்த கர்மம் (௫. ௧௬).

இனி, யஜ்ஞாதி கர்மங்களின் உற்பத்தியையும் ப்ரயோஜனத்தையும் கீழ்வரும் ஏழு மந்த்ரத்தில் (௮—௧௬ இல்) உபதேசிக்கின்றார்.

யி. முற்காலத்தில் (1) ப்ரஜாபதி (2) ப்ரஜைகளை (3) யஜ்ஞங்களோடு கூடி ஸ்ருஷ்டித்து (4), இதனால் (5) [அவித்யாவில் கட்டுண்ட] ஜீவாத்மாவை வெளிவிடுங்கள் (6); இது (இந்த யஜ்ஞகர்மம்) உங்களுடைய இஷ்டங்களுக்குக் காமதேனுவாதம் (7) என்று கூறினார்.

(1) ஸ்ருஷ்டி ஆரம்பகாலத்தில்.

(2) ப்ரஜைகளை ஸ்ருஷ்டிக்கும் பதியாகிய ப்ரஹ்மா.

(3) “ப்ரஜா” என்ற ஸம்ஸ்கிருத பதம் “ப்ர” என்ற உபஸர்க்கத்தோடு கூடின “ஜன்” (ஜனித்தல், வெளிவருதல்) என்ற தாதுவில் நின்று பிறந்து, ஜனம் என்று பொருள்படும்.

ப்ரஜைகள், ஜனங்கள், என்ற பதங்களின் நேர் அர்த்தம் ஜனித்தவர்கள், ஜனனத்தைப் பெற்றவர்கள் என்பதாம்.

ப்ரஹ்மா ஆருக்கு ஜனனத்தைக் கொடுத்தார்?

ஜீவாத்மாக்கள், அநாதி நித்யமாதலால், ப்ரஹ்மாவின்னிடம் ஜனனத்தைப் பெறவில்லை.

ஆனால், அவர்கள் அவித்தைகள் என்ற காரண சரீரங்களில் சிக்குண்டதாலும், அவர்களுக்கு அங்கம் ஸ்வதந்த்ரம் கருவி முதலிய பொருட்கள் இல்லாமையால் அவித்தைகளில் நின்று நீக்கம்பெறக்கூடாததாலும், ப்ரஹ்மா அவர்களுக்கு மஹா வினோத கர்மவிஷ்டர்களாகிய ஞானேந்த்ரியங்களையும் அந்தஸ்கரணங்களையும் கர்மேந்த்ரியங்களையும் ப்ராணவாயுக்களையும், ஜீவாத்மாவை அவித்யாவில்நின்று உத்தரணம் செய்யும் பொருட்டு, உண்டாக்கினார். இப்படி ஜனித்த கர்மவிஷ்டர்கள் பரஸ்பர ஸம்பந்தமாக ஒன்றுகூடி ஜீவாத்மாவுக்கு பந்துவாயும் (சு. சு), அவனுக்கு வேண்டிய பக்குவங்களையும் போதனைகளையும் முக்திபர்யந்தம் செய்யும் தத்தவங்களாயும், இருப்பதால்;

அவைகளைப் ப்ரஜைகள் என்றார்.

இந்த அத்ருஸ்ய தத்த்வக்கூட்டத்துக்குள் ஜீவாத்மா வீற்றிருப்பதாலும் (எ. ௫), அவற்றின் உதவியால் இகபர விஷயங்களை அதிவினோதமாக அறிவதாலும், அக்கூட்டம் ஸுக்ஷ்ம சரீரம் என்று அழைக்கப்பட்டது.

ஸுக்ஷ்ம சரீரம், ஸ்தூல சரீரத்தைப்போல, அறிவில்லாத வஸ்து அன்று. ஸ்தூல சரீரத்தை அங்குமிங்கும் ஏவி, தீன் பண்டங்களைச் சுமந்துகொண்டு வரப்பண்ணி, பாகஞ்செய்வித்து, ஆஹாரத்தை உள்ளே செலுத்தி, அன்னத்தை ஜீரணிப்பித்துச் சக்கையை வெளியே தள்ளி, ஸாரத்தைப் பலவிதமாக்கி, ஸ்தூல நரம்பு இரத்தம் தசை எலும்பு நோல் முதலிய தாதுக்கள் ஒவ்வொன்றுக்குமுரிய ஸாரத்தைப் பிரித்துக் கொடுத்து, தங்களுக்குமுரியதை வஹித்து, அஞ்ஞானம் என்ற இருளில் மூழ்கியிருக்கும் ஜீவாத்மாவுக்கு லோக விஷயங்களைக் காட்டி, ஞானம் என்ற ஒளியில் விடுவதற்கு ஆன்ற துணையாக ஒன்றுகூடி நிற்கும் ஸுக்ஷ்ம கர்மாக்கள், “ஸத்” என்ற தேவாத்ம ஸக்தியின் அம்ஸத்தையும் “அஸத்” என்ற ப்ரக்ருதியின் அம்ஸத்தையும் பெற்று ஜீவிப்பதால், “ஸதஸத்” என்று அழைக்கப்பட்டது. (மது ஸம்ருதி, க. ௩ச; பகவத்கீதா, கூ. ௩க). இந்த ஸதஸத் புருஷர்களை “ப்ரஜைகள்” என்றார்.

(4) ஸுக்ஷ்ம சரீர தத்த்வங்களாகிய ஸதஸத் புருஷர்களையும், அவர்கள் ஆத்ம உத்தரணத்துக்காகச் செய்யவேண்டிய யஜ்ஞம் தானம் தபஸ் என்ற கர்மங்களையும், உண்டாக்கி.

கர்மேந்திரியங்கள் கர்மங்களைச் செய்வதற்கு மற்ற மூன்று இந்திரிய க்ராமங்களின் (கூட்டங்களின்) ப்ரவ்ருத்தி அவஸ்யம். அதாவது, ப்ராணவாயுக்களும், அந்தஸ்கரணங்களும் ஞானேந்திரியங்களும் கர்மேந்திரியங்களோடு சேர்ந்தால் கர்மாதுஷ்டானம் விரித்திக்கும்.

ப்ரஜைகள் என்று குறிக்கப்பட்ட ஸுக்ஷ்ம சரீர தத்த்வங்களில் ஸ்ரோத்ரம் (செவி) ப்ரஹ்மா கூறினதைக் கேட்டவுடன், மனஸ் அதனை க்ரஹித்து, புத்தி அதன் அர்த்தத்தை அறிந்து,

சித்தம் அஹங்காரம் என்ற தத்வங்கள் கர்மேந்திரியங்களை உபதேசித்தவாறு செய்விக்கும்.

(5) இந்த யஜ்ஞம் தானம் தபஸ் என்ற கர்மங்களால்.

தானமும் தபஸும் யஜ்ஞத்துக்குரியவையாதலால், ஒரு மையாக “இதனால்” என்றார்.

யஜ்ஞம் தானம் தபஸ் என்ற கர்மங்களின் லக்ஷணம் யஜ்ஞம் அத்யாயத்தில், மந்த்ரங்கள் யக தொட்டு உஉ வரையில், கூறினார். யஜ்ஞத்தில் ஞானயஜ்ஞமும் அடங்கிற்று. (ச. உயௌ.) மூன்றாம் அத்யாயத்தில் பதினொராம் மந்த்ரத்துக்குரிய ச-வது உரையைப் பார்த்தறிக.

(6) “ப்ரஸவிஷ்யத்வம்” என்ற ஸம்ஸ்க்ருத பதம் “ப்ரஸவ த்தைச் செய்யுங்கள்” என்று பொருள்படும்.

“ப்ரஸவம்” என்ற பதத்தின் அர்த்தம் “ப்ராணி கர்ப்ப விமோசனம்” (ப்ராணியைக் கர்ப்பத்தில் நின்று வெளிவிடுதல்) என்று பாணிரி (வ்யாகரணத்தில், தாதுபாடத்தில்) விளக்கினார்.

ஆதலால், “ப்ரஸவிஷ்யத்வம்” = ஜீவாத்மாவை வெளிவிடுங்கள். எதில்நின்று வெளிவிடுவது எனின், அவித்யாவில் நின்று என்றறிக.

ஸுசிஷ்டம சரீர தத்த்வங்களைப் ப்ரஸவிக்கச் சொன்னதாலும், ப்ரஸவத்தின் அர்த்தம் கர்ப்பத்தில் நின்று வெளிவிடுதல் என்றதாலும், ப்ரஹ்மா ஜீவாத்மாவை ஸரிஸு ஆகவும், ஸுசிஷ்டம சரீரத்தைக் கர்ப்பம் ஆகவும், எண்ணிப் பேசினார் என்பதற்கு ஐயமில்லை.

ஜீவாத்மாவுக்கு கர்ப்பம் அந்தஸ்கரணாதி ஸுசிஷ்டம தத்த்வங்கள் என்று பகவான் அநுகீதாவிலும் அர்ஜுனனுக்கு உபதேசித்திருக்கின்றார். இதன் உண்மை ஜீவன்முத்தர்கள் அறிவார்கள். ஸுசிஷ்டம சரீர தத்த்வங்களில் ப்ரதான தத்த்வமாகிய புத்தியிவிருந்தே ஸுத்தப்பட்டு ஜீவாத்மா யோகாநுபவத்தில் வெளிப்படுகின்றது. இந்த ஆத்ம தர்ஸனத்தைப் பெற்றவர்கள் புத்தி தத்த்வத்தை ஹ்ருதய குகை என்றும் கூறுவார்கள்.

இந்த ஹ்ருதயகுகை என்ற புத்திதத்தவம் ஜீவாத்மாவுக்கு கர்ப்பமாயிருப்பதற்கு ஓர் த்ருஷ்டாந்தம் உண்டு. பயறின் அத்ருஸ்ய வித் (பீஜம்), பருப்புக்குள் அகப்பட்டு, தோலால் மூடப்பட்டிருக்கும். அதை பூமி என்ற கர்ப்பத்தில் விதைத்தால், தோலும் பருப்பும் பூமியின் உஷ்ணத்தால் பிளக்கப்பட்டு, வித் முனையாக வெளிவரும். அதுபோல, அவித்யாவில் அகப்பட்ட ஜீவாத்மா, ஸுக்ஷ்ம சரீரம் என்ற கர்ப்பத்தில் தரிபட்டு, பக்குவகாலத்தில் அவித்யாவை அவமதித்து வெளிப்படும். ஆதலால், “அநேந ப்ரஸவிஷ்யத்வம்” என்ற வாக்யம் “இந்த யஜ்ஞாதி கர்மங்களால் அவித்யாவில் கட்டுண்ட ஜீவாத்மாவை வெளிவிடுங்கள்” என்றே பொருள்படும்.

யஜ்ஞம் தானம் தபஸ் என்ற கர்மங்களை ஸ்ரத்தையோடு செய்துவரும் ஸுக்ஷ்ம கர்மநிஷ்டர்களின் தேஜஸ் ஜீவாத்மாவுக்குள் இருக்கும்(ய.ய.க)ஞானக்னியை எற்றி, அந்த ஞானக்னி, க்ரமமாக வளர்ந்து, ஜீவாத்மாவின் மலபந்தங்களை நாளுக்குநாள் எரித்து, அதனைப் பூர்த்தியாகுச் சுத்தப்படுத்தின ஸூபதினத்தில் அவ்வாத்மா புத்தி தத்வ கர்ப்பத்திலின்று தேஜோமய ஸச்சிதானந்தரூபமாய் “வெளிப்பட்டு”, ஜீவன்முத்தன் என்று அழைக்கப்படும்.

“வெளிப்படுதல்” என்றது காரண ஸுக்ஷ்ம ஸ்தூல தேகங்களில் சிக்காமல் கைவல்யமாகித் தனக்கே ப்ரத்யக்ஷமாகுதல். இப்படி ஜீவன்முத்தன் தன்னை அறிந்து, ப்ரக்ருதியால் இயற்றப்பட்ட தத்த்வங்கள் யாவும் தனக்கு அன்யம் என்றறிந்து, அவற்றின் வ்யாபாரங்களில் ஸங்கமற்று, ஸாக்ஷியாயும் ஆனந்த சொரூபியாயும் வாழ்வான்.

(7) இந்த யஜ்ஞாதி கர்மங்களை விதித்தபடி ளீங்கள் அன்புடன் செய்தால், உங்கள் இஷ்ட காமங்கள் எல்லாம் விரித்திக்கும்.

உங்களுடைய இஷ்டங்களுக்கு காமதேனுவாகும்=எந்த இக பர ஸுகங்களை உங்கள் மனம் விரும்பிற்றோ, அவற்றை ஸ்ரத்தையோடு செய்யப்பட்ட கர்மங்கள் தவறாமற்கொடுக்கும். காமதேது (அல்லது காமதுக்) ஸ்வர்க்கலோகத்தில் வலிக்கும்

ஓர் வினோத பசு. இச்சித்ததெல்லாம் கொடுக்கத்தக்க வல்லபம் பெற்றிருப்பதால், “தேதுக்களில் காமதுக்கும் நானே” என்று பகவான் விபூதியோக அத்யாயத்தில் கூறினார் (௩.௨௮).

யக. இதனால் தேவர்களை [மனோ] பாவனை செய்யுங்கள் (1). அந்த தேவர்கள் உங்களை [மனோ] பாவனை செய்வார்கள் (2). ஒருவருக்கொருவர் பாவனை செய்கின்றவர்களாய் (3) பரம ஸ்ரேயஸைப் பிறகு பெறுவீர்கள் (4).

(1) இந்த யஜ்ஞாதி கர்மாறுஷ்டானத்தால் தேவர்களை உபாவியுங்கள்.

தேவர்களுக்கும் மானுடர்களுக்கும் யஜ்ஞம் தானம் தபஸ் எனற கர்மங்களால் ஸம்பந்தம் உண்டாக்கியிருப்பதால், அவர்களை தபானித்து இக்கர்மங்களைச் செய்யவேண்டும்.

(2) உபாவிக்கப்பட்ட தேவர்கள் உபாஸகர்களைத் தழுவினோ நிற்பார்கள்.

(3) கர்மோபாஸனையால் உறவு கலந்தவர்களாய்.

(4) தேவர்களில் ஸ்ரத்தை வைத்துச் செய்யப்பட்ட கர்மாறுஷ்டானத்தின் முக்ய பிரயோஜனமாகிய சித்த ஸுத்தியைப் பெற்று (௩.௮. ௫), அதன்பின் (“பிறகு”) நிஷ்காமபுத்தி உண்டாகி, ஞான யோகத்தை அண்டி, அதன் பரம வித்தியாகிய மோக்ஷத்தைப் பெறுவீர்கள்.

ஸூக்தம் ப்ரஜைகள் ஞானயோகத்துக்கு உரியவர்களானால், ஜீவாத்மாவுக்கு ஞானமும் முக்தியும் விரித்திக்கும்.

கர்மாறுஷ்டானத்தின் நிலை இப்படி இருக்கின்றதென்று கூறி, தேவ பூஜைக்குரிய த்ரவ்யங்களைத் தேவர்களுக்கு நிவேதனஞ்செய்தே ப்ரஜைகள் தங்களுடைய போகங்களில் ப்ரவேசிக்க வேண்டுமென்று ப்ரஹ்மா அடுத்த ஸ்லோகத்தில் உபதேசிக்கின்றார்.

ய௨. தேவர்கள் (1), யஜ்ஞத்தாற் பாவனை செய்யப்பட்டு, உங்களுக்கு இஷ்ட போகங்களைக் கொடுப்பார்கள் (2). அவர்களாற் கொடுக்கப்பட்டவைகளை, அவர்களுக்குக் கொடாமல், எவன் அநுபவிக்கின்றனோ, அவன் கள்ளன் (3).

(7) “தேவ” என்ற பதம், “திவ்” என்ற தாதுவில் ஜனித்து, ப்ரகாஸிக்கின்றவன் என்று பொருள்படும், தேவர்கள் மேனியிலும் புத்தியிலும் வலித்தியிலும் ப்ரகாஸம் பெற்ற ஆத்மாக்கள்.

தேவர்களின் உற்பத்தியும் பிரிவுகளும் வாஸஸ்தானமும் கூறுதும்.

பரப்ரஹ்மத்தில் அடங்குகின்ற பராஸக்தி தனக்குள் உதயமாகித் தன்னை விஜ்ரிம்பித்தபின், இந்த்ரியங்களுக்கு புலப்படாத பிந்துவாகி (வட்டமாகி), அதிஸூக்ஷ்ம நாதமாயிற்று. இந்தப் பரப்ரஹ்மமும் பராஸக்தியும் பிந்துவும் நாதமும் அருபங்கள்.

நாதம் என்ற ஸப்த ப்ரஹ்மத்தினிடம் நானா ஸக்திகள் உதித்து, ஒன்றுக்கொன்று ப்ரபலமாகாமல் நின்ற நிலையில் விளங்கும் ஸச்சிதானந்த வஸ்து ஸதாஸிவம் என்று போற்றப்படும்.

இதிலிருக்கும் க்ரியாஸக்தி, மற்ற இச்சா ஞான ஸக்திகளுக்கு மேம்பட்ட அவசரத்தில், மூலப் ப்ரக்ருதியை விசர்க்கம் செய்து அதன் தன்மையை தமஸ் ரஜஸ் ஸத்வம் என்ற முக்குணங்களாய்ப் பிரிக்கும். அகண்ட ஸாத்னிக குணமாகிய மாயையில் இந்த ஸச்சிதானந்த வஸ்துவும் தன் அபின்ன ஸக்திகளும் வலித்து, அதிற் சிங்காமல், அதிநையர் அதிற் தோன்றின கார்யங்கள் யாவற்றையும் ஆண்டு வருங்காலமெல்லாம் மஹேஸ்வரன் என்றும், அந்தர்யாமி ஈஸ்வரன் என்றும், தேவாதி தேவன் என்றும், அழைக்கப்படும்.

மஹேஸ்வரனுடைய பஞ்ச க்ருதய ஸக்திகள் ஸ்ருஷ்டிஸ்திதி ஸம்ஹார திரோபவ அநுக்ரஹ தத்வங்களென அண்டாண்ட கோடிகள் தோறும் விளங்கும்.

ஒவ்வொரு ப்ரஹ்மாண்ட ஸம்ரக்ஷணைக்காக ப்ரஹ்மா விஷ்ணு ருத்ரன் என்ற த்ரிமூர்த்திகளை மஹேஸ்வரன் ஈஸ்வர தத்வங்களோடு வெளிவிட்டு, ப்ரஹ்மாவில் தன் ஸ்ருஷ்டி தத்வமும், விஷ்ணுவில் ஸ்திதி தத்வமும், ருத்ரனில் ஸம்ஹாரதத்வமும், ப்ரபல்யமாகும்படி செய்தார்.

இன்னும் அநேக மூர்த்திகளையும் அவதார புருஷர்களை

யும் ஓரோர் அவஸரத்தைப்பற்றிப் பற்பல யுகங்களில் ஸ்ருஷ்டித்தார். இவ்விதம் ந்ருத்த மூர்த்தி (நடராஜன்), ஸோமாஸ்கந்த மூர்த்தி, சந்த்ரஸேகர மூர்த்தி, பிக்ஷாடனமூர்த்தி முதலிய திருக்கோலங்களும், நரலிம்ஹம், ராமசந்த்ரன், ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் முதலிய அவதார புருஷர்களும் தோன்றினார்கள்.

கைலாஸபதியாகிய ருத்ரனில்லின்று கணேஸர் ஸுப்ரஹ்மணியர் முதலிய மூர்த்திகள் ஈஸ்வர தத்வங்களோடு தோன்றினார்கள்.

ப்ரஹ்மாவில்லின்று ஈஸ்வரதத்வங்களோடு ஸ்வயம்பு மது தோன்றினார்.

ஸ்வயம்பு மது ப்ரஜைகளைப் பரிபாலிக்கத்தக்க ஸக்திகளை யுடைய மரீசி, அத்ரி, ப்ருகு, அங்கிரஸ், புலஸ்த்ய, புலக, க்ரது, தக்ஷ, வலிஷ்ட, நாரத ப்ரஜாபதிகளை உண்டாக்கினார்.

இவர்களில் மரீசியின் புத்ரராகிய காஸ்யப முதலிய அக்னிஷ்வாத்நர்கள் தேவர்களின் பித்ருக்கள் (பிதாமார்) ஆனார்கள் என்றும், அத்ரியின் புத்ரராகிய ஸோமன் முதலிய ப்ரஹ்மிஷத்துக்கள் தைத்யர் தானவர் யக்ஷர் கந்தர்வர் உரகர் ராக்ஷஸர் கின்னரர் கிம்புருடர்களுக்கு பித்ருக்களானார்கள் என்றும், ப்ருகுவின் புத்ரராகிய ஸோமபாஸ் ப்ராஹ்மண வர்ணத்தாருக்கு பித்ருக்களானார்கள் என்றும், அங்கிரஸின் புத்ரராகிய ஹவிர்புகுத்கள் க்ஷத்த்ரிய வர்ணத்தாருக்கு பித்ருக்களானார்கள் என்றும், புலஸ்த்யரின் புத்ரராகிய ஆஜ்ஜ்யபர் வைஸ்ய வர்ணத்தாருக்கு பித்ருக்களானார்கள் என்றும், வலிஷ்டரின் புத்ரராகிய ஸுகாலிகள் ஸூத்ர வர்ணத்தாருக்கு பித்ருக்களானார்கள் என்றும், இந்தப் பித்ருகணங்கள் கோபமற்ற வர்களாயும் பரிஸுத்தர்களாயும் எப்பொழுதும் ப்ரஹ்ம விசாரணை செய்பவர்களாயும் மஹாதுபாவர்களாயும் வாழ்கின்றனர் என்றும், இவர்களின் புத்ர பௌத்ராதிகளே லோகங்கள் தோறும் கணக்கற்றிருக்கிறார்கள் என்றும், எவ்வாறெனில் பித்ருக்களில்லின்று தேவாஸுரர்களும், தேவர்களில்லின்று ஸகல சராசரங்களும், க்ரமமாகத் தோன்றின என்றும், இந்தப் பித்ரு

கணங்கள் மிகுந்த தையுள்ளவர்களாயும் ப்ராசீனர்களாயும் லோகக்ஷேமத்தைக் கோருகிறவர்களாயும் இருப்பதால், அவர்களின் அன்பைப் பெறும்படி ஸ்ராத்த கர்மங்களைப் பரிஸூத்த ஆரண்யங்களிலும் நதிதீரங்களிலும் ஜனஸங்கமில்லாத இடங்களிலும் செய்யவேண்டும் என்றும், இப்படிச் செய்தால் ஸ்ராத்த கர்த்தாவின் ஸந்ததியும் ஆயுளும் நற்குணமும் வேதப்பொருளில் அன்பும் ஓங்கிவளரும் என்றும், இந்த தேவப் பித்ருக்களின் க்ருபையினால் அவனுடைய லேபபாகி (பிண்டப்பாகமுடைய) பித்ருக்களாகிய பிதாவும் மாதாவும், பிதாமஹவும் பிதாமஹியும் (பாட்டனும் பாட்டியும்), ப்ரபிதாமஹவும் ப்ரபிதாமஹியும் (இரண்டாம் பாட்டனும் பாட்டியும்) பித்ரு லோகத்துக்கு அழைக்கப்பட்டு, பித்ரு ரூபம்பெற்று, பக்குவகாலத்தில், ஸ்வர்க்க லோகத்துக்கு முறையாகச் செல்லுவார்கள் என்றும், தன் பித்ருக்களை வஸுதேவதைகளாகவும், பிதாமஹர்களை ருத்ரதேவதைகளாகவும், ப்ரபிதாமஹர்களை ஆதித்ய தேவதைகளாகவும் த்யானிக்கவேண்டியது என்றும், இந்தப் பித்ருக்களுக்கு அரசன் யமராஜன் என்றும், வேத, புராண, தர்மஸாஸ்த்ரங்கள் போதிக்கின்றன.

மரீசியின் புத்ரனாகிய கால்யப தேவபித்ரு, தக்ஷ ப்ரஜாபதியின் பதினமூன்று புத்ரிகளை விவாகஞ்செய்து, அதிதியால் ௧௨ ஆதித்யர்களைப் பெற்றார். இவர்களில் விவஸ்வத் என்றவர் ஒருவர். பன்னிரண்டு ஆதித்யர்களுக்கும் பொதுவானது ஸூர்ய லோகம். அதிதியின் ஸகோதரியாகிய திதியால் கால்யபர் தைத்யர்களுக்கும், ததுவால் தானவர்களுக்கும், ப்ராதாவால் அநேக அப்ஸர ஸ்த்ரீகளையும் கந்தர்வர்களையும், கத்ருவால் ஸைஷ வாஸுகி, முதலிய ஸர்ப்பங்களையும், வினதாவால் கருடபகவானையும் பெற்றார்.

அத்ரி என்ற மஹருஷி சந்த்ர பகவானைப் பெற்றார். இவருக்கு உரியது சந்த்ரலோகம். சந்த்ரன் புத்ரைப் பெற்றார். அங்கிரஸ மஹருஷி தேவர்களுக்கு குருவாகிய ப்ருஹஸ்பதியைப் பெற்றார். புலஸ்த்ய மஹருஷி யக்ஷர் ராக்ஷஸர் கின்ன

ரர் (பாதி மனுஷ்ய பாதி அஸ்வ ரூபங்கள்) வானரர் என்பவர்களை உண்டாக்கினார். புலஹ மஹருஷி கிம்புருஷர் (பாதி மனுஷ்ய பாதி வலிம்ம ரூபங்கள்) வலிம்மம் புலி கரடி கோநாய் என்றவற்றைப் பெற்றார். ப்ருகு அஸுரகுருவாகிய ஸுக்ரணைப் பெற்றார். விவஸ்வத் பகவான் யமராஜனைப் பெற்றார். இந்த யமன் தென்திசையிலுள்ள பித்ருலோகத்துக்கு அரசனாயும், பாதாளங்களுக்குக் கீழுள்ள நரகலோகங்களுக்கு அதிபதியாயும் இருப்பார்.

பூலோகத்தில் செய்த புண்ய கர்மத்தால் ஜீவாத்மாக்கள் தேவப் பிறப்பை தேவலோகத்தில் பெறுகின்றனர். இந்தக் கர்ம தேவர்களில் ப்ரதானி இந்த்ரன். இவர் ஸ்வர்க்க லோகத்துக்கு அரசனாதலால், மரீசி முதலிய மஹருஷிகளிலின்று தோன்றின புராண தேவர்கள் தாமும் அவருடைய கொலுவுக்குப் போவார்கள்.

ஸ்வர்க்கலோகம் எங்கள் ப்ரஹ்மாண்டத்துக்குரிய பதினாலு பிரிவுகளில் ஓர் லோகம். ஏழு பாதாளங்கள் சிழ்லோகமென்றும், இவைக்கு மேற்பட்ட பூ புவர் ஸ்வர் மஹ ஜன தபஸ்த்ய லோகங்கள் மேல் லோகம் என்றும் கூறப்படும்.

தேவர்கள் தத்தம் யோக்யதைக்கேற்றபடி புவர்லோகம் தொட்டு ஸத்ய லோகம் வரையில் வாஸஞ்செய்வதால், இந்த மேலாறு லோகங்களைத் தேவ லோகம் என்பார்கள்.

புவர்லோகத்திலுள்ள ஸூர்யமண்டலத்துக்கப்பால் த்ருவ மண்டலம் வரையிலிருக்கும் ஸ்வர்க்க லோகத்தையும் தேவ லோகம் என்பார்கள். இதனுள் ஸ்பத ருஷிகள் வாழும் மண்டலங்களும், சந்த்ர பகவானுடைய பத்னிகள் வாழும் உயௌ நக்ஷத்ரங்களுய், இன்னும் அநேக தேவ வலித்த ஸாத்ய லோகங்களும் உண்டு.

பூ புவர் ஸ்வர்க்க லோகங்களின் மத்தியில் ஸாதாரண த்ருஷ்டிக்கு எட்டாதபடி நிற்கும் மஹமேரு என்ற கனகமய பர்வதத்தையும் தேவலோகம் என்பார்கள். இதன் கொடுமுடியில் த்ருவ மண்டலமும், மத்ய தளத்தில் ப்ரஹ்மாவின் பட்ட

ணமும், அதன் கிழக்கே இந்த்ரனுடைய பட்டணமாகிய அமராவதியும், தென்கிழக்கில் அக்னிதேவனுடைய பட்டணமாகிய தேஜோவதியும், தெற்கில் யமனுடைய பட்டணமாகிய ஸம்யமனியும், தென்மேற்கில் நிருதிதேவனுடைய பட்டணமாகிய க்ருஷ்ண அஹங்காவதியும், மேற்கில் வருணதேவனுடைய பட்டணமாகிய ஸுதாவதியும், வடமேற்கில் வாயுதேவனுடைய பட்டணமாகிய கந்தவதியும், வடக்கில் குபேரனுடைய பட்டணமாகிய அளகாபுரியும், வடகிழக்கில் சிவபுரம் என்ற கைலாசமும் உண்டு. மஹமேருவில் தேவாதிதேவனாகிய சிவபெருமான் ஸகலரூபியாய் ப்ரதான தேவர்களோடு வீற்றிருப்பதால், அதனை ஸுராலயம் என்பார்கள். ஆதித்யர்களும் நவக்ரஹங்களும் அஸ்வினி முதலிய நவக்ஷத்ரங்களும் இந்தஸுராலயத்தைப் ப்ரதக்ஷிணம் செய்து வருவார்கள்.

பூலோகத்திலின்று ஸ்வர்க்க லோகத்தைப்பெற்ற புண்ய புருஷர்கள் தத்தம் கர்ம பலனுக்கேற்றபடி திவ்ய வஸ்த்ரங்களையும் கந்தங்களையும் புஷ்பங்களையும் கிரீடகுண்டலங்களையும் அஸ்தாபரணங்களையும் கண்டசரங்களையும் அம்ருத பானங்களையும், நிர்த்தம் வாத்யம் ஸங்கீதத்தோடு அதிஸுந்தர அக்ஷர ஸ்த்ரீகளால் உபஸரிக்கப்பட்டு, அதுபவிப்பார்கள். இப்படித் திவ்ய போக்யங்களை ஸந்தோஷமாகப் புலிக்கும் பொழுது புண்ய ஷ்யம் வரும். உடனே தரிக்கப்பட்ட புஷ்பமாலைகள் வாடும். இந்த ஸ்வர்க்க வியோகக் குறியைக் கண்டு துக்கிக்கும் தேவனுடைய ஸ்தூல ஸரீரம் தனக்குள்ளிருக்கும் அக்னி தத்வத்தால் தஹிக்கப்படும். அப்பால், ஸுக்ஷ்ம ஸரீரத்தோடு புவரலோக வழியால் மேகமண்டலத்தை அணுரூபமாய் அடைந்து, மழைத்தாரையில் அகப்பட்டு பூமியில் வீழ்ந்து ஓர் ஜன்மத்தைப் பெறுவான்.

ப்ரததேஸமாகிய இந்தியாவில் தொன்றுதொட்டு மஹேஸ்வரனும் திரிமூர்த்திகளில் விஷ்ணு ருத்ரனும், கணேசர் ஸுப்ரமணியர் முதலிய ஈஸ்வரர்களும், ஸூர்ய சந்த்ர அக்னி வருண பகவான்களும், பித்ருக்களும், ஸன்மார்க்கத்தை விரும்பின

மானுடரால் போற்றப்படுகின்றனர்.

(2) யஜ்ஞாதி கர்மங்களால் உபாலிக்கப்பட்ட தேவர்கள் உபாஸகர் விரும்பின சுகங்களை அருள்வார்கள்.

(3) அவர்களிடம் பெற்ற பொருளில் ஒரு சிறு பாகத்தை அவர்களுக்கு நிவேதனம் செய்து உபாஸகர் அநுபவம் பண்ண வேண்டும். அப்படித் தங்கள் நன்றியறிவை வளர்க்காதுபோனால், லோபம் மிகுந்து, மற்றவர்களின் பொருளை அபஹரிக்கும் கள்ளத்தன்மையைப் பெற்றுத் தண்டிக்கப்படுவார்கள்.

வேத விதிப்படி பஞ்ச மஹா யஜ்ஞங்கள் செய்தால், ஜீவகாருண்யம் ஹ்ருதயத்தில் விளையும்.

பஞ்ச மஹா யஜ்ஞமாவது, தேவர்களுக்கு ஹோமம் என்ற யஜ்ஞத்தால் ஹவிஸ் (மந்த்ர பூர்வமாக இடப்பட்ட த்ரவ்யங்கள்) கொடுத்தலும், பிதிர்களுக்கு தர்ப்பணம் என்ற யஜ்ஞத்தால் திலபிண்டோதகம் (எள்ளு பிண்டம் தண்ணீர்) கொடுத்தலும், அதிதி (ஸத்பாத்ர விருந்தாளி) களுக்கு ஸத்காரம் என்ற யஜ்ஞத்தால் அன்ன தானுதிகள் கொடுத்தலும், மஹேஸ்வரனுக்கும் ஜீவன்முக்தர்களுக்கும் பாடம் என்ற யஜ்ஞத்தால் ஆநந்தத்தைப் பெருக்குதலும், பூத ப்ரேத பிஸாச கணங்களுக்கு பலி என்ற யஜ்ஞத்தால் அவைக்கேற்ற உணவைக் கொடுத்தலுமாம்.

௨௩. [தேவ] யஜ்ஞசிஷ்டந்தை (1) உண்ணுகின்ற ஸந்தூக்கர் எல்லாப் பாபங்களில் நின்று விடப்படுகின்றனர் (2). எந்தப் பாபிகள் தம் தேகத்துக்காகப் பாகம் செய்கின்றார்களோ, அவர்கள் துக்கத்தை அநுபவிக்கின்றார்கள் (3).

(1) யஜ்ஞ ஸிஷ்டமாவது உபாலிக்கப்பட்ட தேவதைக்கு நிவேதனம் செய்தபின் எஞ்சின அன்னம் பழம் முதலிய த்ரவ்யங்கள்.

(2) தன்னைப் பரிபாலிக்கும் தேவதைக்குப் படைத்த அன்னத்தை அதன் ப்ரஸாதமென்று அன்புடன் உண்வெருகின்றவர்கள் நல்லவர்கள். ஏனெனில், அன்ன பானுதியைப் பாகஞ் செய்யக் குட்டனீ (உலக்கை), பேஷணீ (அம்மி, ஆட்டுக்கல்),

சுல்லீ (அடுப்பு), உதகும்பீ (தண்ணீர்க்குடம்), மார்ஜனீ (விளக்குமாறு) என்ற கருவிகள் அவஸ்யமாதலால், அக்கருவி பூர்வகமாகப் பஞ்ச ஸுனினங்கள் (தோஷங்கள்) பாகம் பண்ணுகின்ற வணைப் பற்றும். இந்தத் தோஷங்களை நிவர்த்திக்கும்பொருட்டு, தேவ பூஜைக்காகவே பாகம் செய்கிறேன் என்றெண்ணி, பாகம்பண்ணினதைத் தேவதைக்கு நிவேதித்தபின் அவன் உண்டால், பஞ்ச ஸுனினங்கள் ஒழியும் என்பது பற்றி “எல்லாப் பாகங்களில்லின்று விடப்படுகின்றனர்” என்றார்.

ஸ்ரத்தாமய (அன்பு சொருப) மாகிய ஜீவாத்மா (யௌ. ௩) அவித்யாவில் வீழ்ந்து, அதன் வடிவமாகி, சரீரமே நான் என்றெண்ணி, சரீரத்தின் கரீழங்களையும் மோகங்களையும் சுகங்கள் என்ற பாபிக்குத் தேவ ஆராதனை விதிக்கப்பட்டது.

(3) தன் தேவதையை மறந்து, தன் தேகசுகத்துக்கு மாற்றம் பாகம் செய்கின்றவன், மேன்மேலும் தேகவானாகிக் காமக்ரோத லோபங்களால் வாதிக்கப்பட்டு, ஸார்தியில்லாதவனாய்த் திரிவான்.

ஸச. அன்னத்திலின்று (1) [ஸ்தூல] பூதங்கள் (2) பிறக்கின்றன. மேகத்திலின்று அன்னம் பிறக்கின்றது (3). யஜ்ஞத்திலின்று மேகம் பிறக்கின்றது (4). யஜ்ஞம் கர்மத்திலின்று பிறக்கின்றது (5).

(1) அன்னத்தின் ஸாரம் ஆண்களில் ஸுக்லமாயும், பெண்களில் ஸ்ரோணிதமாயும், பரிணமித்து, அந்த ஸுக்ல ஸ்ரோணித யோகத்தில் நின்று.

(2) ஸ்தூல சரீரங்கள்.

(3) நெல்லு கோதுமை முதலிய தானியங்கள் அன்னமாகின்றன. இவற்றுள்ளே இருக்கின்ற அத்ருஸ்ய பீஜங்கள் ஸுகூத்ம சரீரங்களோடு கூடிய ஜீவாத்மாக்களே. இவர்கள் ஸம்ஸார சக்ரத்திலுள்ள உத்தர மத்யம தக்ஷிண மார்க்கங்களொன்றில்லின்று மேகமண்டலத்தில் ப்ரவேசித்து, மழைத் துளிகளில் அகப்பட்டு, தானிய வயல்களில் வீழ்ந்து, தானிய வேரினால் தண்டுக்குள் இழுபட்டு, கதிரிற்சென்று, நெல்லு

கோதுமை முதலிய ஸ்தூலரூபங்களைப் பெறுகின்றன. இது பற்றி, “மேகத்தில்நின்று அன்னம் (தான்யம்) பிறக்கின்றது” என்றார்.

(4) யஜ்ஞம் தானம் தபஸ் என்ற கர்மங்களை மனுஷ்யர் இந்த லோகத்தில் செய்வதால், மேகங்களுக்கும் ராஜனாகிய இந்த்ரன் மழையை, ஜனங்களின் தர்மத்துக்கேற்றபடி, வர்ஷிக்கச் செய்வான்.

புண்ய கர்மங்களை அன்புடன் செய்யாத ஜனங்கள் வலிக்கும் தேசங்கள் கோடையாலும் மண்மாரியாலும் அழியும் என்பது ஸத்யம். வனம் தளம் தங்கிய தேசம் எங்குண்டோ, அங்கு தேவப் ப்ரீதியும் மனுஷ்யப் ப்ரீதியும் ப்ரபலமென்று விஸ்வாவிக்கலாம்.

(5) பத்தாம் மந்தரத்தில் ப்ரஹ்மா யஜ்ஞத்தை ஸ்ருஷ்டித் தார் என்று கூறி, இந்த மந்தரத்தில் யஜ்ஞம் கர்மத்தில்நின்று பிறக்கின்றதென்றார். கர்மத்தை ஸ்ருஷ்டித்தபின் அதைக் காரணமாகக்கொண்டு யஜ்ஞத்தை ஸ்ருஷ்டித்தார் என்பது கருத்து.

மண்ணை உண்டாக்கி அதனால் குடம் பாலை முதலிய வற்றை உண்டாக்கினதுபோலும், தங்கத்தை உண்டாக்கி அதனால் கனகாபரணங்களை உண்டாக்கினதுபோலும், “கர்மம்” என்ற வஸ்துவைக்கொண்டு யஜ்ஞம் தானம் தபஸ் என்ற கர்மங்களை உண்டாக்கினார்.

“கர்மம்” என்றது ஸ்தூல சரீரங்களின் பிறப்பைச் செய்யும் விஸர்க்கம் என்று அ. ௩ இல் விளக்கினார். ஒன்றுக்குள் இருக்கும் பொருளை வெளியே தள்ளும் ஸக்திபெற்ற வஸ்து விஸர்க்கம். கர்மம் எப்படிப்பட்ட விஸர்க்கம் என்றால், கணக்கற்ற ஸ்தூல சரீரங்களை ஆறு ஸ்தூல சரீர தத்வங்களில்நின்று வெளிவிடும் விஸர்க்கமாம்.

இந்த ஸ்தூல சரீர விஸர்க்க வஸ்துவாகிய கர்மத்தைக் கொண்டே ப்ரஹ்மா யஜ்ஞாதி கர்மங்களை ஸ்ருஷ்டித்தார் என்றறிக. கர்மம் ஸாமான்ய வஸ்து, யஜ்ஞாதி கர்மங்கள் விசேஷ வஸ்த்துக்கள், பொன்னும் நகையும்போல.

யடு. கர்மத்தை [ப்ரக்ருதி] ப்ரஹ்மத்தில்நின்று பிறந்ததாகவும் (1), [ப்ரக்ருதி] ப்ரஹ்மத்தை அழிவற்ற [பரப்ரஹ்மத்] தில் நின்று பிறந்ததாகவும் (2), நீ அறி. ஆதலால் (3), ஸர்வ வ்யாபகமும் நித்யமுமாகிய [பர] ப்ரஹ்மம் யஜ்ஞத்தில் ப்ரதிஷ்டை பெற்று நிற்கின்றது (4).

(1) ஸ்தூல சரீர விஸர்க்க வஸ்துவாகிய கர்மத்தை ப்ரஹ்ம ஸ்ருஷ்டிக்கவில்லை. அந்த வஸ்து ப்ரக்ருதியில் நின்று தோன்றிற்று.

ப்ரக்ருதி மிகவும் விரியத்தக்க பொருளாதலாலும், ஜீவ ஸ்வராஜகத் என்ற ப்ரபஞ்சம் ப்ரக்ருதியைக்கொண்டு பரப்ரஹ்மத்தால் விரிக்கப்பட்டதாலும், அந்த ப்ரக்ருதி “மஹத்தான ப்ரஹ்மம்” என்று உபசரிக்கப்பட்டது (யசு. ௩).

இந்த ப்ரக்ருதியாலேயே ஸர்வ கர்மங்களும் செய்யப்படுகின்றன என்றும் யௌ. ௩.௩ இல் பகவான் விளக்கினார். ஆதலால், ஸ்தூல சரீர விஸர்க்கவஸ்துவாகிய கர்மம் ப்ரக்ருதிஜன்யமே.

ஸைவ ஸித்தாந்திகள் கர்மவஸ்துவை கர்மமலம் என்றும், அது ஜீவாத்மாவைப் பந்திக்கும் பொருளாகிய ஒரு பாஸம் என்றும், சொல்வார்கள்.

பகவானும், யௌ. ௩.௩ இலும் சயௌ இலும், கர்மங்கள் தோஷமுள்ள கர்மவஸ்துவைக்கொண்டு இயற்றப்பட்டமையால் அவையெல்லாம் தோஷத்தால் வ்யாபிக்கப்பட்டன என்று கூறியிருப்பதால், கர்மவஸ்து கர்மமலமே.

மேலும், பகவான் யசு. ௩ இல் ப்ரக்ருதியில்நின்று மூன்று குணங்கள் பிறந்தன என்றும், அவற்றிலொன்று ரஜஸ் என்றும் கூறி, யசு. ௪ இல் ரஜஸ்குணம் ஜீவாத்மாவைக் க்ரியைகளில் பற்று வைக்கச் செய்யும் என்று விளக்கினார்.

மேலும், லௌகிக வைதிக கர்மங்களின் காரணங்களை விசாரிக்குமிடத்தில், சேஷ்டை ரூபமாயிருக்கும் ரஜஸ்குணம் அக்காரணங்களில் ஒன்று என்று கூறினார் (யௌ. ௩.௩, யசு.).

ஆதலால், இந்த யடு ம் மந்தரத்தில் குறிக்கப்பட்ட கர்ம

வஸ்து ரஜஸ்குணம் என்றும், ரஜஸ்குணம் ப்ரக்ருதியில் நின்று பிறந்ததென்றும் அறிக.

இனி, ப்ரக்ருதி எதில்நின்று வந்ததென்று சொல்லுகின்றார்.

(2) ஒருபொழுதும் ஒரேநிலையில் நிற்காடில், மாறிமாறித் தோன்றியும் மறைந்தும், அத்ருஸ்யமாக மிக விரிவுபெற்றும், இருப்பதால், கூடர (அழிவுள்ள) ப்ரஹ்மம் என்று அழைக்கப்பட்ட ப்ரக்ருதி, அகூடர (அழிவற்ற) ப்ரஹ்மம் என்ற, பரமாத்மாவில்நின்று பிறந்தது என்றார்.

ஸச்சிதானந்த ஸ்வரூபமாகிய அகூடர பரமாத்மாவில் நின்று அந்ருத ஜட துக்க ஸ்வரூபமாகிய கூடரப் ப்ரக்ருதி பிறந்தது என்றால், அர்த்தம் என்ன? ப்ரக்ருதியில் நின்று கர்மவஸ்துவும், கர்மவஸ்துவில்நின்று யஜ்ஞமும், யஜ்ஞத்தில்நின்று மேகமும், மேகத்தில்நின்று அன்னமும், அன்னத்தில்நின்று ஸ்தூல சரீரமும் பிறந்தவாறு, பரிசுத்த பரமாத்மாவில்நின்று அசுத்த ப்ரக்ருதி பிறந்ததா என்ற விசாரணைக்கு, “ஒன்றில் நின்று ஒன்று பிறக்கின்றது” என்ற வாக்யத்தின் லக்ஷணம் அறிதல் அவஸ்யம்.

“பிறப்பு” என்றது தோற்றம். “பிறக்கின்றது” என்றது “தோன்றுகின்றது”. “ஒன்றில்நின்று ஒன்று பிறக்கின்றது” என்ற வாக்யத்தில், “ஒன்றில்நின்று” என்ற பதம் ஐந்தாம்வேற்றுமை உருபு.

ஐந்தாம்வேற்றுமை அபாதானத்தையும் ஹேதுவையும் (காரணத்தையும்) குறிக்கும்.

எந்த இடத்திலின்று ஒருவஸ்து விழுந்ததோ, வந்ததோ, தோற்றினதோ, அந்த இடம் விழுந்த வந்த அல்லது தோன்றின வஸ்துவுக்கு அபாதானமாகும். அந்த அபாதானத்துக்கு விழுந்த வந்த அல்லது தோன்றின வஸ்து அபாதேயமாகும். எனவே, “ப்ரக்ருதி பரப்ரஹ்மத்தில்நின்று பிறந்தது” என்ற வாக்யத்தில், பரப்ரஹ்மத்தை அபாதானமாகவும், ப்ரக்ருதியை அபாதேயமாகவும் அறியவேண்டியது. அஃதாவது, ப்ரக்

ருதி என்ற வஸது பரப்ரஹ்மம் என்ற ஸ்தானத்திலின்று தோன்றிற்று என்று அர்த்தமாகும், எவ்வாறெனில், ஒரு வீட்டிலிருந்து ஒரு பெண் புறப்பட்டதுபோல: அவள் வீடுமன்று, வீட்டின் அம்ஸமுமன்று. அப்படியே ப்ரக்ருதி ஸச்சிதானந்தமுமன்று. ஸச்சிதானந்தத்தின் அம்ஸமுமன்று.

இனி, ஹேதுவைக் குறிக்கும் ஐந்தாம் வேற்றுமைக்கு உதாஹரணம் “மண்ணிலின்று குடம் பிறந்தது” என்ற வாக்யம். அவ்வாக்யத்தின் அர்த்தம் மண் என்ற காரணத்திலிருந்து குடம் என்ற கார்யம் தோன்றிற்று என்பது. அஃதாவது, மண்ணின் அம்ஸமே குடம், மண்ணே குயவன் ஸக்தியால் குடமாயிற்று, என்று பொருள்படும். எனவே, “ப்ரக்ருதியில் நின்று கர்மவஸ்துவும் கர்மவஸ்துவிலின்று யஜ்ஞமும், யஜ்ஞத்திலின்று மேகமும், மேகத்திலின்று அன்னமும், அன்னத்திலின்று ஸ்தூலசரீரமும் பிறந்தன” என்ற வாக்யத்தில், ப்ரக்ருதியே (பரமேஸ்வரனுடைய ஸக்தியால்) கர்மவஸ்துவென்றும், யஜ்ஞமென்றும், மேகமென்றும், அன்னமென்றும், ஸ்தூல சரீரமென்றும் மாற்றிற்றென்று அறியவேண்டியது.

கூ. அ இல் ப்ரக்ருதியை முக்ய காரணமாகக்கொண்டு ஸுக்ஷ்ம ஸ்தூல சரீரங்களை பகவான் இயற்றினார் என்றும், கூ. ௩ இல் இவற்றையெல்லாம் அவர் தோற்றுவித்துச் சுமந்து கொண்டிருந்தாலும், அவர் இவற்றில் ஸங்கமற்று (பற்றற்று) நிற்கின்றார் என்றும் உபதேஸித்திருப்பதால், “பர ப்ரஹ்மத்திலின்று ப்ரக்ருதி பிறந்தது” என்ற வாக்யம் பர ப்ரஹ்மம் என்ற சிதாகாஸத்தில் ஒடுங்கின ப்ரக்ருதி வெளிவந்தது, தோன்றிற்று, என்று பொருள்படும். பரப்ரஹ்மந்தான் ப்ரக்ருதியாயிற்று என்று நினைக்கவேகூடாது.

(3) ஜீவாத்மாவை அவித்யாவிலிருந்து விடுவிப்பதற்காக, கர்ம சக்ரத்தை உண்டுபண்ண நினைத்து குயவன் மண்ணால் கடாதிகளைச் செய்கின்றதுபோல, ப்ரக்ருதியை முத்தர்காரணமாகக் கொண்டு, ஜீவர்களுக்கு ஸுக்ஷ்ம ஸ்தூல சரீரங்களையும் புவனங்களையும் போகவிஷயங்களையும் உண்டுபண்ணி, சமையல்

உண்ணல் உடுத்தல் முதலிய அனாதம் கர்மங்களையும், யஜ்ஞம் தானம் தபஸ் என்ற ஆத்ம கர்மங்களையும் வகுத்து, ஆத்ம கர்மங்களால் தன்னைப் பூஜித்து மேலான பதவிகளைப் பெறும்படி பரமேஸ்வரன் செய்திருப்பதால்.

(4) யஜ்ஞம் தானம் தபஸ் என்ற ஆத்ம கர்மங்களைக் க்ரமமாக ஸ்ரத்தையோடு செய்பவர்களில் பரமாத்மா நிலையாகநின்று ப்ரகாஸிக்கும்.

கர்மாதுஷ்டானிகளின் “உருவேற, திருவேறும்” என்பது கருத்து. அஸ்தாவது, யஜ்ஞாதி கர்மங்களால் திருவருளை நாளுக்குநாள் ரூபிகரிக்க (சுந்திக்க, த்யானம் செய்ய), அது ஜீவாத்மாவின் மலபந்தங்களைத் தவறித்து, தன்னை அறியத் தக்க ஞான ஸக்தி அதற்கு அதுக்ரஹித்து, தன்னைப்போல ஸச்சிதானந்தமாக்கும்.

௨௬. பார்த்த, எவன் இவ்விதம் நடத்தப்பட்ட [கர்ம] சக்ரத்தை (1) இவ்விடத்தில் (2) அங்குசரிக்கவில்லையோ, அவன் துன்பத்தையே ஜீவனமாகக்கொண்டும் (3), இந்திரியகீரீடையைப் பெறும் (4) பயனின்றி ஜீவிக்கிறான் (5).

(1) பரப்ரஹ்மத்தினிடம் ஒடுங்கின ப்ரக்ருதி பராஸக்தியால் ஏவப்பட்டு, மீளவும் தோன்றி, அந்த ப்ரக்ருதியில்நின்று கர்மவஸ்துவாகிய ரஜஸ்குணம் தோன்றி, ரஜஸ்குணத்தில்நின்று யஜ்ஞமும், யஜ்ஞத்தில்நின்று மேகமும், மேகத்தில்நின்று அன்னமும், அன்னத்தில்நின்று ஸ்தூல சரீரமும் ப்ரலயகால பர்யந்தம் ஓயாமல் பரமேஸ்வரனது ஆஞ்ஞைப்படி தோன்றி வருதல் “கர்ம சக்ரம்” என்று அழைக்கப்படும். ஏனெனில் காரீண கார்ய ஸம்பந்தமாகநிற்கும் யஜ்ஞமும் மேகமும் அன்னமும் ஸ்தூல சரீரமும் கர்மவஸ்துவைக்கொண்டு இயற்றப்பட்டதாலும், இவையெல்லாம், சக்ரம் ஓயாமல் உருளுவதுபோல, நடைபெற்று வருதலாலும் என்க.

ஜீவேஸ்வரஜகத் என்ற ப்ரபஞ்சம் (விரிவு) எவ்வளவோ, அவ்வளவும் பரமாத்மாவின் கர்ம சக்ரம். இதனுள் அடங்கின

அநேக நாம ரூபங்களில் ஈண்டு அதிவிசேஷ வஸ்துக்களாகிய பரப்ரஹ்மம், ப்ரக்ருதி, ரஜஸ்குணம், யஜ்ஞம், மேகம், அன்னம், ஸ்தூல சரீரம் என்றவை குறிக்கப்பட்டன. இவற்றோடு வர்ணஸ்ரம தர்மத்தையும் கர்மபலனையும் (யௌ. ௧௨) ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி மீர்க்கங்களையும் (அ. ௨௧௪, ௨௧௭) கூட்டிக் கர்ம சக்ரமென அறிக.

(2) இந்தக் கர்மபூமி என்ற மனுஷ்ய லோகத்தில்.

(3) எப்பொழுதும் துக்கத்தையே ஸம்பாதித்துக்கொண்டே.

கர்ம சக்ரத்தின் தன்மையை அநியாதவன் விருப்பு வெறுப்பில் அழுந்தி, ஒன்றிலும் த்ருப்தி பெறாமல், துக்க சொரூபியாய்த் திரிவான்.

(4) மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவி என்ற இந்திரியங்களின் விளையாட்டுக்கு அடிமைப்பட்டும்.

இந்திரியக்ரீடை=இந்திரியங்கள் தத்தம் விஷயங்களை நாடிக்கொண்டேயிருத்தல்.

(5) மானுட தேகத்தைப் பெற்றும், அதனால் பெறவேண்டிய சித்த ஸூத்தியையும் ஞானத்தையும் கவனிக்காமல், அனாத்ம விஷயங்களைப்பற்றி வீணாக ஆயுளைப் போக்குவான்.

கர்ம சக்ரத்தின் இயல்பை அநியாத ஜீவன்பத்தன் துக்க சொரூபியாகத் திரிவான் என்று இந்த மந்த்ரத்தில் கூறி, அடுத்த மந்த்ரத்தில் கர்ம சக்ரத்தின் பயனை முற்றாகப் பெற்று ஆனந்த சொரூபியான ஜீவன்முக்தன் அந்தச் சக்ரத்தில்நின்று விடுபட்டவன் என்று உபதேஸிக்கின்றார்.

ஜீவன்பத்தன்=கர்ம சக்ரத்தில் பந்திக்கப்பட்ட (கட்டுப்பட்ட) ஜீவன்.

ஜீவன்முக்தன்=கர்ம சக்ரத்தில்நின்று விடுபட்ட ஜீவன்.

வள. எந்த மானவன் (1) ஆத்மாவில் அன்புபெற்றவனோ, ஆத்மாவினால் த்ருப்தி அடைந்தவனோ, ஆத்மாவில் ஸந்தோஷம் பெற்றவனோ (2) அவனுக்குக் (3) [கர்ம சக்ரம்] காரியமில்லை (4.)

(1) எந்த மனுஷ்யன்.

(2) பரமாத்மாவில் ப்ரீதிகொண்டு, அந்தப் பரம்பொருளே எனக்குப் போதுமென்றும், அதனிலேயே ஆநந்தமடைந்தும் இருப்பானே.

கர்ம சக்ரத்தின் வலித்தாந்தத்தை அறிந்து, அவரகர்ம (உ. சயக) பலன்களாகிய ஸ்வர்க்காதி சிற்றின்பங்களை அவமதித்து, உத்க்ருஷ்ட கர்ம பலன்களாகிய சித்த ஸூத்தியையும் ஸமத்வபுத்தியையும் பெற்ற ஞானாதிகாரியே ஆத்மானந்தத்தைப் பெறத்தக்கவன்.

(3) இவ்வாறு சித்த ஸூத்தியையும் ஸமத்வபுத்தியையும் ஆத்மானந்தத்தையும் பெற்று வாழும் ஜீவன்முகத்தனுக்கு (ஆத்மஞானிக்கு).

(4) கர்ம சக்ரம் இனி வேண்டியதில்லை.

பெறவேண்டிய ப்ரயோஜனத்தைப் பெற்றதினமே, அவன் கர்ம சக்ரத்திலிருந்து விடுபட்டு ஸச்சிதானந்த பரமாத்மாவோடு கூடி நிற்பான். ஆதலால், இவனுக்குக் கர்மசக்ரம் சவம் சடு தடி போலாகும்.

௨௮. இவ்விடத்தில் (1) அவனுக்கு [யஜ்ஞாதி கர்மங்களைச்] செய்யலாம் ஒருபலனில்லை, செய்யாமையாலும் பலனில்லை (2). ஸகல பூதங்களில் [தன்] பலனுக்காக அண்டவேண்டிய பூதமொன்றும் இவனுக்கில்லை (3).

(1) இந்த லோகத்தில் (ப்ராரப்த கர்மம் முடிந்து, விதேக முக்தி பெறும் வரையில்). உ. எயுஉ க்ஞரிய நு ம் குறிப்பைப் பார்க்க.

(2) ஜீவன்முகத்தன் யஜ்ஞாதி கர்மங்களைச் செய்தாலும் செய்யாவிடினும், அவனுக்கு அக்கர்மங்களால் ஒரு பலனுமில்லை.

கர்ம சக்ரத்துக்கு அப்பாற்பட்டதால் அவனுடைய கர்மேந்திரியங்கள் செய்யும் கர்மங்களின் பலன்கள் அவனைச் சாரா. அப்பலன்களைக் கர்மசக்ரம் அவன் நண்பர் பகைஞருக்குப் பிரித்துட்டும், நண்பருக்குப் புண்பலனையும், பகைஞருக்குப் பாபபலனையும் ஊட்டும்.

(3) தேவர் மானுடர் முதலிய ஜீவர்களில், ஒருவரையும் ந்த நன்மைக்காக இவன் பின்தொடரவேண்டியதில்லை. ஸர்வ வ்யா பக பரமேஸ்வரனை அண்டியிருப்பதால், ஜீவன்முக்தனுடைய இஷ்ட காமங்களைச் சராசரங்களால் அது நிறைவேற்றும்.

யக. ஆதலால் (1), செய்யவேண்டிய கர்மத்தை எக்காலமும் ஸங்கமற்றுச் செய். கர்மத்தை ஸங்கமற்றுச் செய்யும் புருஷன் பரத் தைப் பெறுகின்றான் (2).

(1) கர்ம சக்ரத்தின் நிலை இப்படியிருப்பதால்.

(2) உனக்குரிய வர்ண தர்மங்களையும் ஆஸ்ரம தர்மங்களையும் பற்றில்லாமற் செய்.

க்ஷத்திரியனுக்குரிய யுத்த கர்மத்தை நீ கைவிட்டால், கர்ம சக்ரத்துக்கு விரோதமாக நடந்து பெருந்துக்கத்துக்கு ஆளாவாய். ஆனால் அந்தச் சக்ரத்துக்கு இசைந்து நடந்தால், மேலான பதவிகளை அடைவாய் என்பது கருத்து. யசு. உய௩.

உய. ஜனகன் முதலானவர்கள் கர்மத்தினாலேயே ஸம்ஸீந்தி யைப் பெற்றார்கள் (1). நீயும் லோக ஸங்க்ரஹத்தையே கவனிக்கி ன்றவனாய் (2), கர்மத்தைச் செய்வதற்குத் தக்கவன்.

(1) க்ஷத்திரியர்களில் மஹா கீர்த்தி பெற்ற ஜனகன் முத லிய அரசர்கள், தங்கள் ராஜ்யத்தைச் செவ்வையாக நடத்திக் கொண்டே, நைஷ்கர்மிய விரித்தியைப் பெற்றார்கள்.

(2) லோக ஸங்க்ரஹத்துக்காகவே, பரோபகாரத்துக்கா கவே.

பரமேஸ்வரன் தன் பஞ்ச க்ருத்யங்களைத் தன் நன்மைக்கா கச் செய்யாமல் ஜீவாத்மாக்கள் உய்யும்பொருட்டே செய்வது போல (௩. உய௩), நீ உன் ப்ரக்ருதியின் சுகங்களைக் கருதாமல் லோகத்தாரின் நன்மைக்காகவே உன் யுத்த கர்மத்தைச் செய் வதற்குரியவன்.

ஸம்க்ரஹம் (ஸம் = செவ்வையாக, க்ரஹம் = பிடித்தல், நிறுத்துதல்) = கெட்டவழியிற் செல்லவிடாமல் நிறுத்துதல்,

கரையேற்றல், பரிபாலனஞ்செய்தல்.

உயக. ஸ்ரேஷ்டன் (1) எதனை எதனைச் செய்கின்றனோ, அதனை அதனை மற்றவர் செய்கின்றார்கள். அவன் எதனை ப்ரமாணமாகக் (2) கொள்ளுகின்றனோ, அதனை லோகம் அநுஷ்டிக்கின்றது.

(1) தலைவன்.

(2) ஸாதனமாக; வலித்தியை ஏற்படுத்தும் கருவியாக.

உயஉ. பார்த்தீ, ழவுலகங்களிலும் எனக்குச் (1) செய்யவேண்டியது ஒன்றுமில்லை. [இதுவரையில்] என்னுல் பெறப்படாததாய் [இனிப்] பெறவேண்டிய பொருள் இல்லை (2). [ஆனால் நான் பஞ்ச க்ருத்யம் (3) என்ற] கர்மத்திலேயே இருக்கின்றேன்.

(1) என் நன்மையைக் கருதி ஒரு கர்மமும் செய்யவேண்டியதில்லை.

(2) ப்ரயாஸப்பட்டு ஒருபொருளையும் நான் ஸம்பாதிக்க வேண்டியதில்லை.

(3) பஞ்ச க்ருத்யமாவன: ஸ்ருஷ்டி, ஸ்திதி, ஸம்ஹாரம், திரோதானம், அநுக்ரஹம்.

உயரு. மனுஷர் எல்லாய் என் வழியை (1) அநுஸரிக்கின்றனர். நான் ஒரு ஸமயத்திலாவது [எனது பஞ்ச] க்ருத்யத்தில் சோம்பலற்று இருக்கவில்லையாகில் (2), [அவர்கள் தங்கள் கர்மத்தைச் செய்யமாட்டார்கள்].

(1) நல்லவர்கள் ஸகல தேஸங்களிலும் நான் வகுத்த கர்மாநுஷ்டான மார்க்கத்தை.

(2) ஜாக்ரதையாக எனது பஞ்ச க்ருத்யங்களை அந்தந்த வேளையில் செய்யாதுபோனால்.

உயச. நான் [பஞ்ச] க்ருத்யத்தைச் செய்யாதிருந்தால், இந்த லோக ஜனங்கள் சிதறுவார்கள் (1). ஸங்க்ரத்தையும் (2) செய்கின்ற வஹுவேன். இந்த ப்ரஜைகளை ஹிம்ஸை செய்கின்றவஹுவேன் (3).

(1) ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி மார்க்கங்களை அநுஸரிக்காமல், ஆசைகளால் அடிபட்டுத் திரிவார்கள்.

(2) ஸங்கரம் = கலப்பு, மிஸ்ரம் “ஸம்” என்ற உபஸர்க்கத் தோடு கூடின “க்ரு” தாது, கலப்பு என்று பொருள்படும்.

ஸங்கரத்தையும் செய்கின்றவனாவேன் = நான் ஸ்ருஷ்டித்த குண கர்ம நியதிகளையும் குழப்பின கர்த்தாவாவேன்.

(3) “உபஹன்யாம்” = ஹிம்வரிப்பேன், ஹிம்ஸை செய்கின்றவனாவேன், ப்ரயோஜனமற்ற துன்பங்களை உண்டுபண்ணுகிறவனாவேன்.

உயிடு. பார்த்த, எவ்விதம் கர்ம [பல] தீதில் பற்றுவைத்து அவித்வான்கள் கர்மங்களைச் செய்கின்றார்களோ, அவ்விதம் வித்வான், லோக ஸங்க்ரஹத்தைச் செய்யக் கருதி, [கர்மபலத்தில்] பற்றுற்றவனாய் [கர்மங்களைச் செய்வான்] (1).

(1) வித்வான்களுக்கும் அவித்வான்களுக்கும் (அறிவாளிகளுக்கும் மூடர்களுக்கும்) உள்ள வித்யாசம் அவர்கள் கர்மாதூஷ்டானத்தால் விளங்கும் என்றும்; அவித்வான் கர்மபலகாமி, வித்வான் கர்மபல த்யாகி, என்றும், அர்ஜுனன் கர்மபல த்யாகம் செய்யவேண்டும் என்றும், இந்த மந்த்ரத்தில் கூறப்பட்டது.

உயிகு. கர்ம [பல] தீதில் பற்றுவைத்த அஞ்ஞானிகளுக்கு வித்வான் [அக்கர்மாநூஷ்டானங்களைப் பழித்து] புத்தி பேதத்தைப் பிறப்பிக்கக்கூடாது (1). [தானும் ஸமத்வ புத்தி] யுத்தனாய் (2), [தனக்குரிய கர்மத்தைச்] செய்துகொண்டு, [பிறருக்குரிய] ஸகல கர்மங்களை யும் செய்விக்கவேண்டும்.

(1) அறிவாளி ஒருவருக்கும் புத்திபேதத்தைச் செய்ய மாட்டான் என்றும், அர்ஜுனன் தன் யுத்த கர்மத்தைவிட்டால் லோகவாலிகளின் புத்தி மாறும் என்றும், பகவான் உபதேசித்த வாக்குகள் அர்ஜுனனுடைய ஸம்ஸய புத்தியைத் தீர்க்கவே உதயமானவை என்றும், ஈண்டுக் குறிக்கப்பட்டது.

மூன்றாம் அத்யாயத்தில் இரண்டாம் மந்த்ரத்தில் கலப்

புள்ளதுபோலிருக்கின்ற வாக்யத்தால் எனது புத்தியை மயக் குகின்றவன் போலிருக்கின்றாய், என்று கூறின அர்ஜுனனுக்கு உயசு இல் ஸமாதானம் சொன்னார். அறிவாளிகள் அறிவீனர் களுடைய புத்தியைக் கலக்கமாட்டார்கள் என்றும், நீ அறிவாளியாயிருப்பதால் பாமர (ப்ரமாணமற்ற) ஜனங்களின் புத்தியைப் பிளவுபடுத்திக் கெட்ட வழியில் விடக்கூடாது என்றும், உரைத்தார்.

புத்திபேதம் என்றது புத்தி இரண்டுபட்டு, அதுவோ இதுவோ என்ற ஸம்ஸ்யங்கொண்ட புத்திகள்.

“புத்திபேதத்தைப் பிறப்பிக்கக்கூடாது” என்ற வாக்யத்தின் பொருள் நல்லபுத்தியோடு இருக்கின்றவர்களில் விபரீத நிலைகளை உண்டுபடுத்தக் கூடாதென்றதே. நல்ல மார்க்கத்தில் சரியாக நடக்கின்றவர்களின் புத்தியில் மாறாட்டம் செய்வது பாபம். கெட்ட மார்க்கத்தில் நிஸ்சயத்தோடு செல்லுகின்றவர்களில் ஸம்ஸ்யம் உண்டுபடுத்துகிறது புத்திபேதமன்று. இது, புத்தியோக ஸாதனமாதலால், புண்ய கர்மம் என்றறிக.

(2) உ. சயௌ இல் யோகம் ஸமத்வம் என்று கூறப்படுகின்றது என்றதால், யுக்தனய் (“யுக்த”) என்ற பதம் ஸமத்வம் பெற்றவனாய் (“ஸம:”) என்று பொருள்படும். விருப்பு வெறுப்பு முத்தியைத் தவர்த்தவங்களை ஸமப்படுத்தினவன் யுக்தன்.

இனி, கர்மாதுஷ்டானத்தின் கௌஸலமாகிய நைஷ்கர்ம யத்தைப் பெறுவதற்கு கர்த்ருத்வ புத்தி தடையாயிருப்பதால், அந்தக் கர்த்ருத்வத்தின் உற்பத்தியை அடுத்த மந்தரத்தில் விளக்குகின்றார்.

௨௦௭. கரீடங்கள் எல்லாம் ப்ரகீருத்யின் துணங்களினால் செய்யப்படுகின்றன (1). அஹங்கார விழா ஆத்மா (2) நான் கரீத்தா (3) என்று எண்ணுகின்றன்.

(1) கர்மங்களைச் செய்பவன் ஜீவாத்மா அன்று. ப்ரகீருதியில் ந்யதயற்று மிக மிஸ்ரமாயும் இருள்ளுபமாயும் இருந்த தன்மைகளைப் பகவான் தனது ஸக்தியால் வெளியிட்டுத் தமஸ்

ரஜஸ் ஸத்வம் என்ற குணங்களாகப் பிரித்தார். இந்தக் குணங்களில் ரஜஸ் குணம் கர்மேந்திரியங்களிலின்று அவற்றைக் கர்மங்களில் ஏவும். ஆதலால், கர்ம கர்த்தா ரஜஸ் குணமே, ஜீவனன்று.

(2) தமோகுணம் என்ற இருளினால் மயக்கப்பட்ட ஜீவாத்மா, அஹங்கார அவஸ்த்தையில், ரஜேர் குண வருத்தியால் கர்மேந்திரியங்கள் செய்யும் கர்மங்களை நான் தான் செய்கின்றேன் என்று அறிகிறான்.

அஹங்காரம் என்றது ஸுகீழ்ம ஸரீரத்தின் ஒரு தத்வம். இதனோடு உள்ளம் மனம் புத்தி சித்தம் என்ற தத்வங்கள் கூடி அந்தலோகரணங்கள் எனப்படும். அந்தலோகரணங்களும் புறக்கரணங்களுமாகிய மெய் வாய் கண் முக்குச் செவியோடுகூடி ஞான ஸாதனங்கள் (அறியும் கருவிகள்) எனப்படும். இந்தப் பத்து ஞான ஸாதனங்களும், வாக்கு பாணி பாதம் பாயு உபஸ்தம் என்ற ஐந்து கர்மேந்திரியங்களும், ப்ராணன் அபானன் ஸமானன் வ்யானன் உதானன் என்ற ஐந்து வாயுக்களும், ஆக உயி தத்வங்களும் ஒன்றுகூடி ஜீவாத்மாவின் ஸுகீழ்ம ஸரீரம் எனப்படும்.

இந்த உயி தத்வங்களில் மனம் நினைக்கும், புத்தி விசாரிக்கும், சித்தம் தீர்மானிக்கும், அஹங்காரம் தீர்மானித்ததை “நான் செய்யவேண்டும்” என்று ஆடும். உள்ளம் ஞான ஸாதனங்களால் அறியப்பட்டவைகளை வாஸனைகளாக வைத்திருக்கும். அறியாமை என்ற தமலில் அழுந்தப்பட்ட ஜீவாத்மா, அஹங்கார அவஸ்த்தையைப் பெற்ற ஸமயத்தில், கர்மேந்திரியங்கள் செய்யும் தத்தம் கர்மத்தை நான் செய்கின்றேன் என்று அறியும்.

(3) நான் கர்த்தா=நான் செய்கின்றவன்.

நான் கர்மங்களைச் செய்கின்றேன் என்று எண்ணுகின்றவன் கர்த்ருத்வம் உடையவன்.

கர்த்ருத்வம் (கர்த்ரு=கர்த்தா, செய்கின்றவன்; த்வம்=தன்மை) =கர்த்தாவின் தன்மை.

இந்தக் கர்த்ருத்வம் ஜீவாத்மாவுக்கு ப்ரக்ருதி ஸங்கத் தால் வந்தது. ப்ரக்ருதியில் பற்றிப் பிடிக்கும் தன்மையிருப்ப தாலும், ஜீவாத்மா தன்னைப் பற்றினவர்களில் அன்பு கொள்ளு வதாலும், ப்ரக்ருதியின் தொழிலைத் தன் தொழில் என்று எண்ணி, அத்தொழில்களால் மனவலில் தோன்றும் சுக துக்கங் களைத் தனதென்று மயங்கித் தட்டழியும்.

௨௦௮. மஹாபாகு, குண கர்ம விபாகத்தின் உண்மையை அறிந் தவன் ⁽¹⁾ குணங்கள் குணங்களில் இருக்கின்றன என்று நிச்சயித்து ⁽²⁾, [குணங்களில்] ஸங்கத்தைப் பெறுகிறனில்லை ⁽³⁾.

(1) குணகர்மவிபாகம் = குணங்களின் ப்ரவாகப்படி ஏற் பட்ட கர்மங்களின் பிரிவுபாடு.

அத்ருஸ்ய குணங்களை அவற்றின் கார்யங்களால் அறிய லாம்.

தமோகுணத்தின் கார்யம் அஞ்ஞானம் மோஹம் மறதி; ரஜஸ் குணத்தின் கார்யம் வீருப்பு வெறுப்பு செயல்; ஸத்வ குணத்தின் கார்யம் விசாரம், கற்றல், சுகம்.

இம்மூன்று குணங்களின் வ்ருத்திகள் இப்படிப் பிரிக்கப் பட்டாலும், ஒன்றோடொன்று கலந்தே நிற்கும். ஆதலால், தமோகுணம் தமவலில் தமஸும், தமவலில் ரஜஸும், தமவலில் ஸத்வமுமாகும்; ரஜோகுணம் ரஜவலில் தமஸும், ரஜவலில் ரஜஸும், ரஜவலில் ஸத்வமுமாகும்; ஸத்வகுணம் ஸத்வத்தில் தமஸும், ஸத்வத்தில் ரஜஸும், ஸத்வத்தில் ஸத்வமுமாகும்.

இந்த நவ விபாகங்களில் (பிரிவுகளில்) எந்தக் குணம் ப்ர பலமாயிற்றோ, அது மனம் வாக்கு பாணி பாதம் பாபு உபஸ் தம் என்ற இந்திரியங்களில் ப்ரவேசித்து, அதற்கேற்ற கர் மங்களைச் செய்விக்கும். இப்படி குணங்களிலின்று கர்மங் கள் பலவிதமாக ஜனிக்கின்றன என்ற உண்மையை அறிந்த ஜீவாத்மா கர்மேந்திரியங்களால் செய்யப்பட்ட கர்மங்களை நான் செய்கிறேன் என்று மயங்கமாட்டான்.

(2) அலைகளும் சாரலும் துரையும் ஸமுத்ரத்தில் தோன்று

வதுபேரால், குணங்களின் காரியங்களாகிய ஸூக்ஷ்ம ஸ்தூல சரீரங்களும், தேசம் வீடு விஷயம் முதலிய போக்ய வஸ்துக்களும், புண்ய பாவ மிஸர கர்மங்களும், குணங்களிலேயே தோன முகின்றன என்றும் நிரூபித்து.

(3) ஆகாஸம் எப்படி ஸமுத்ரத்தையும் அதன் கார்யங்களாகிய அலை சாரல் துரையையும் பற்றாமல் இருக்கின்றதோ, அப்படியே அறிவுள்ள ஜீவாத்மா குணங்களையாவது குணங்களின் கார்யங்களையாவது பற்றாமல் வாழ்வான்.

“குணங்கள் குணங்களில் இருக்கின்றன” என்ற வாக்யம் குணங்கள் குணி என்ற ஆத்மாவில் இல்லை என்று குறிக்கின்றது.

ஸரீரத்தைத் தரித்தவன் ஸரீரி (ஆத்மா) என்றதுபோல, குணங்களைத் தரித்தவன் குணி. குணியாகிய ஜீவாத்மா வேறு, அதன்மேல் ஏறிக் கரீடிக்கும் குணங்கள் வேறு.

உயக. ப்ரக்ருதியின் குணங்களினால் மிக மோகம் பெற்றவர்கள் (1) குணங்களுடைய கர்மங்களில் பற்றைப் பெறுகின்றனர் (2). அகண்ட வஸ்துவை அறியாத மந்தர்களை அகண்ட வஸ்துவை அறிந்தவன் [புத்தி பேதம் செய்து] சலனப்படுத்தமாட்டான் (3).

(1) ப்ரக்ருதியின் குணங்கள் மனம் வாக்கு முதலிய இந்த்ரியங்களில் ப்ரவேலித்துக் கர்மங்களைச் செய்விக்கும் தன்மையைப்பற்றி அறியாத மிகுமுடர்கள்.

(2) குணங்கள் செய்யும் கர்மங்களை நான் செய்கிறேன் என்று எண்ணி, அதில் சிக்குண்டு, பயம் சோர்வு துக்கங்களை அதுபவிக்கின்றனர்.

(3) கர்த்ருதவ புத்தியின் உற்பத்தியையும், அதனால் வரும் துன்பங்களையும் அறிந்த மஹான் ஆபக்குவிகளுக்கு அவற்றை விளக்கமாட்டான். ஏனெனில், ஞானாதிகாரமின்மையால் அவர்களுடைய புத்தி பேதித்துத் தங்கள் கர்மாநுஷ்டானத்தை அவமதிக்குமாதலால்.

“அக்ருத்ஸ்நவித:”=அகண்டவஸ்துவை அறியாத. (“க்ருத்ஸ்நம்”=முழுப்பொருள், பிரிக்கப்படாத வஸ்து, அகண்ட

ஸச்சிதானந்தம்; “அ”+“வித:”=அறியாத).

மந்தர்=மந்த புத்தியுடையவர்கள், மூடர்.

“க்ருத்ஸ்நவித்”=அகண்ட வஸ்துவை அறிந்தவன், ஆத்ம ஞானி, ஜீவன்முக்தன்.

கர்மபல காமிக்கு நைஷ்கர்மயத்தைப்பற்றி உபதேஸித் தால், அவன் புத்தி சலனப்பட்டு, அவனுக்குரிய அவர கர்மா துஷ்டானத்தில் ஸ்ரத்தையற்று, உத்க்ருஷ்ட கர்மாதுஷ்டா னத்தில் ப்ரவேஸிக்க ஸக்தியில்லாதவனாய்க் கெடுவான்.

௩௨. அத்யாத்ம புத்தியால் (1) எல்லாக் கர்மங்களையும் என் னிடம் ந்யாஸம் செய்து (2), தன் ப்ரக்ருதியின் ஹிதத்தை அபேகஷிக் காதவனும் (3) மமதையற்றவனும் (4) துக்கமற்றவனும் ஆகி, யுத்தம் செய்.

(1) “அத்யாத்ம சேதஸா” = ஆத்மாவைப் பற்றின புத்தி யால்.

“அத்யாத்ம” (அதி+ஆத்ம = இல்+ஆத்மா = ஆத்மாவி லுள்ள) = ஆத்மாவை ஆதாரமாகக்கொண்ட.

ஆத்மாவை ஆதாரமாகக் கொண்ட புத்தி ஆத்மாவில் ப்ர திஷ்டைபெற்ற புத்தி. இது லோகவிஷயங்களைப் பற்றித் திரி யாமல் ஆத்ம விஷயங்களையே விசாரிக்கும்.

(2) ப்ரக்ருதியின் குணங்களால் செய்யப்பட்ட கர்மங்களை பரமேஸ்வரனிடம் ஒப்புவித்து.

சுஸ்வரனிடம் ந்யாஸிக்கப்பட்ட கர்மம் சுஸ்வரார்ப்பண கர்மம். நான் (என்ற ஜீவாத்மா) கர்மங்களைச் செய்யவில்லை, அவற்றைப் ப்ரக்ருதி செய்கின்றது, ப்ரக்ருதியும் ப்ரக்ருதியின் கர்மமும் சுஸ்வரனன்றி நடவாதபடியால், சுஸ்வரனே ஸர்வ கார ணன் என்று நிர்ணயித்து, அவரிடம் உடல் பொருள் ஆவி மூன் றையும் அர்ப்பணம் செய்தல் (ஒப்புவித்தல்) சுஸ்வார்ப்பணம்.

(3) “நிராஸி:”=ஆஸீஸ் அற்றவன். மானஸ தேக விருப்பு வெறுப்புக்களில் ஸங்கமில்லாதவன், அஹந்தையற்றவன்.

(4) “நிர்மம:”=தன் தேகத்தைச் சூழ்ந்திருக்கும் ஜடப்

பொருள்களை எனது என்றெண்ணாமல் வாழ்கின்றவன், மமதையற்றவன்.

(5) ஷத்திரிய புத்தியுள்ளவனாகிய நீ லோக ஸம்க்ரஹத்துக் காகப் (௩. ௨௨) போர் செய்.

அடுத்த மந்த்ரத்தில், இந்த ஈஸ்வரார்ப்பண புத்தியோடு கர்மங்களைச் செய்கின்றவன் அகர்த்தாவாகிறான் எனப்படும்.

நயக. எந்த மனுஷர்கள் எனது இந்த [நைஷ்கர்மிய] மதத்தை (1) அஸூயையற்றவர்களாகவும் (2) ஸர்த்தையுள்ளவர்களாகவும் (3) நித்யம் அநுஷ்டிக்கின்றார்களோ, அவர்கள் கர்மங்களால் விடப்படுகின்றனர் (4).

(1) என்னால் கூறப்பட்ட நைஷ்கர்மியம் என்ற கொள்கையை (புத்தியின் நிலையை).

(2) அஸூயை = திருப்தியினம், ஸம்மதம் இல்லாமை, பொறுமை.

அஸூயையற்றவர்கள் = பொறுக்குந். மனமுடையவர்கள். “இது கடினமாயிருந்தும் இதைக் கவனமாகக் கேட்போம், சிந்திப்போம்”, என்ற புத்தியுள்ளவர்கள்.

நான் என்று அழைக்கப்பட்ட ஆத்மா கர்மங்களைச் செய்கிறதில்லை; கர்மேந்திரியங்களே ரஜஸ் குணத்தால் ஏவப்பட்டுக் கர்மங்களைச் செய்கின்றன; அக்கர்மங்கள் ஈஸ்வர ஸந்நிதானத்தில் அவரது ஸக்தியை அண்டியும் அவரது ஆஞ்ஞைப்படியும் நடைபெறுவதால், அவரே கர்த்தா, நான் கர்த்தாவன்று; அவர் கர்த்தாவாகினும், பற்றில்லாமல் ஸர்வத்தையும் நடத்தி வருவதால், அவர் அகர்த்தா; கர்த்திருத்வமற்ற பரமேஸ்வரனிடம் எனக்கருளிய கர்மேந்திரியங்கள் செய்யுங் கர்மங்களை ஒப்புவிக்கவேண்டும்: என்பது முதலிய நிர்ஸயங்களைக் க்ரஹிக்க வருத்தப்படும் அபக்விகள் நைஷ்கர்மிய மதத்தில் அஸூயை பெற்றவர்கள் என்றறிக. அஹந்தை மமதை என்ற மலங்கள் நிறைந்த மனுஷர்கள் நிஷ்கர்மாவின் தன்மைகளைப் பொய் மதம் என்றும், அஸாத்ய நிலை என்றும் இகழுவார்கள்.

(3) நைஷ்கர்ம்ய மதத்தில் அஸூயையற்றிருப்பது போதாது. அதில் மிக அன்பு (ஸ்ரத்தை) பெற்றுத் தினந்தோறும் கர்மங்களை சுஸ்வரணிடம் ந்யாஸம் செய்து வரவேண்டும்.

(4) சுஸ்வரார்ப்பண கர்மாதுஷ்டானிகள் அகர்த்ருத்வத்தைப் பெறுவார்கள்.

௩௦௨. எவர்கள் அஸூயையுள்ளவர்களாய் எனது இந்த [நைஷ்கர்ம்ய] மதத்தை அநுசரிக்கவில்லையோ (1), அவர்களை ஸர்வஞானத்தில் விழாடக்கூடாகவும் (2) விவேகமற்றவர்களாகவும் (3) நாஸத்தை அடைந்தவர்களாகவும் (4) அறி.

(1) நைஷ்கர்ம்ய தர்மத்தின் லக்ஷணத்தைப் பொறுதியோடு மனமடங்கிக் கேட்டும் சிந்தித்தும் அறியாது போனால்.

(2) ப்ரக்ருதிக்கு அப்பாற்பட்ட அகண்டாகார ஆத்மாவைப் பற்றிய ஞானத்தில் மிக மூடர்களாயும்.

ஸர்வஞானம் = அகண்ட வஸ்துவாகிய பரமாத்மாவைப் பற்றிய ஞானம்.

“ஸர்வம் கல்விதம் ப்ரஹ்ம” (இதெல்லாம் ப்ரஹ்மம்) என்ற மஹா வாச்யம் உபநிஷத்தில் இருப்பதாலும், அகண்ட பரமாத்மா கண்டித ப்ரக்ருதியை வ்யாபித்ததால் நானூரூப ஜகத தோன்றிற்று என்று ஜீவன்முக்தர் தங்கள் அநுபவத்தில் கண்டதாலும், “ஸர்வஞானம்” என்றது அகண்ட பரமாத்மாவைப் பற்றிய ஞானமென்றே பொருள்படும். இதை “க்ருத்ஸந்ஞானம்” என்றும் கூறுவார் பெரியோர்.

(3) ஆத்மா எது, அனாத்மா எது, என்று அறியத்தக்க விவேகம் இல்லாதவர்களாயும்.

(4) பிறந்தும் பிறப்பின் ப்ரபோஜனமாகிய நைஷ்கர்ம்ய தர்மத்தை அறியாதவர்களுக்கு இப்பிறவி நாஸமாய்ப் போயிற்று என்பது பற்றி, இவர்கள் நாஸத்தை அடைந்தவர்கள் என்றார்.

நாஸம் = இல்லாமை; பிறந்தும் பிறவி பெறாதவனுடைய தன்மை; இருளில் மூழ்கின நிலை.

கூடக. ஓனவானும் தனது ப்ரக்ருதிக்கு இசைவாக முயல்கின்றான்⁽¹⁾. பூதங்கள்⁽²⁾ [தத்தம்] ப்ரக்ருதியை அடைகின்றன⁽³⁾. [ப்ரக்ருதியை] நிக்ரஹம் என்ன செய்யும்⁽⁴⁾.

(1) ப்ரக்ருதியாகிய காரண ஸூக்ஷ்ம ஸ்தூல சரீரங்கள் வேறு, நான் வேறு, என்று உள்ளபடி அறிந்த ஜீவன்முத்தன் றானும், அந்தச் சரீரங்களின் குணங்களுக்கு ஏற்றபடி பரோபகார முயற்சிகளில் ப்ரவேசிக்கின்றான்.

(2) பூதங்கள் = ஜீவர்கள், பந்தப்பட்ட ஜீவாத்மாக்கள்.

(3) தத்தம் சரீரங்களின் குணங்களுக்கு அடிமைப்பட்டே இருக்கின்றனர்.

(4) ப்ரக்ருதி ராக த்வேஷ ரூபமாயும், தாமஸ ராஜஸ ஸத்வ குண ரூபமாயும், மாறிமாறிச் சேடித்துக்கொண்டிருப்பதால், ப்ரக்ருதியில் அகப்பட்ட ஜீவன் அதை எப்படி ஆட்க்குவான்?

நிக்ரஹம் = அடக்கம்.

ப்ரக்ருதி அடங்காத வஸ்துவானபடியால், ஜீவாத்மா, ப்ரக்ருதியில் ஸங்கமில்லாமல், தனித்து நிற்கவேண்டும் என்று அடுத்த மந்த்ரத்தில் உபதேசிக்கின்றார்.

கூடக. ஒவ்வொரு இந்த்ரியத்தின் விஷயத்தில்⁽¹⁾ ராக த்வேஷங்கள் நிலபெற்றவைகள்⁽²⁾. அவ்விரண்டுக்கும் [தேஹி] வஸமாகக் கூடாது⁽³⁾. அவை இவனுக்குப் பரிபந்திகள்⁽⁴⁾.

(1) “இந்த்ரியஸ்ய இந்த்ரியஸ்ய அர்த்தே” (இந்த்ரியத்தின் இந்த்ரியத்தின் அர்த்தத்தில்) என்ற வாக்கியம் ஸ்லோக அக்ஷரக் கணக்குக்காக ஏற்பட்டது. “இந்த்ரியங்களின் அர்த்தங்களில்” என்று பன்மையாகக் கூறவேண்டிய இடத்தில் “இந்த்ரியத்தின் இந்த்ரியத்தின் அர்த்தத்தில்” என்று இரட்டித்த ஒருமையாகக் கூறப்பட்டது. “ஒவ்வொரு இந்த்ரியத்தின் விஷயத்தில்” என்று பொருள்படும்.

(2) ஒருவனுடைய மனஸுக்குள் இருக்கும் ராக த்வேஷ

ங்கள் எவ்விதம் வெளியிலுள்ள விஷயங்களில் நிலைபெற்றிருக்கின்றன எனில்: மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவி என்ற இந்த நியங்கள் தத்தம் விஷயங்களாகிய ஸ்பர்ஸம் ரஸம் ரூபம் கந்தம் ஸ்பந்தம் என்றவைகளைப் பற்றினவுடனே, அவ்விஷயங்களின் ப்ரதிபிம்பங்கள் மனவலில் தோன்றும். தோன்ற, மனஸ் அப்ப்ரதிபிம்பங்களைப் பற்றும். பற்றின ஸமயத்தில் மனவலிலுள்ள ராகமாவது, த்வேஷமாவது, உதயமாகிப் ப்ரதிபிம்பத்தோடு நிற்கும். இந்த ரஹஸ்யத்தை அறியாத ஜீவாத்மா ராகஸம்பந்தமான விஷயத்தை நன்றென்றும், த்வேஷ ஸம்பந்தமான விஷயத்தைத் தீதென்றும், நினைக்கும். ராக த்வேஷங்களற்ற ஞானி விஷயங்களை நல்லவை கெட்டவை என்று கூற மாட்டான்.

எனவே, “இந்த்ரியத்தின் விஷயத்தில் ராகத்வேஷங்கள் நிலைபெற்றவைகள்” என்ற வாக்யம் அஞ்ஞானியின் மனவலில் தோன்றின விஷயப் ப்ரதிபிம்பங்களில் விருப்பும் வெறுப்பும் ப்ரதிஷ்டை பெற்றிருக்கின்றன, என்று பொருள்படும்.

(3) விருப்பு வெறுப்புகள் மனவலில் தோன்றினாலும், ஜீவாத்மா அவைகளுக்கு அடிமைப்படக்கூடாது. அவற்றை ஜயிக்கவேண்டும், அல்லது அவற்றைவிட்டுத் தான் எட்டிநிற்கவேண்டும்.

(4) ஏனெனில், அவைகள் ஜீவாத்மாவுக்கு மாறான வழியுள்ளவைகளானபடியால்.

பரிபர்திகள்=மாறான வழியுள்ளவைகள், நேர் விரோதிகள்.

ராக த்வேஷங்களை அண்டின ஜீவன் துக்க சொரூபியாகுவதாலும், அவற்றை விட்டவன் ஆனந்த சொரூபியாகுவதாலும், அவை ஜீவனுக்கு நேர் விரோதிகள் என்று இந்த மந்த்ரத்தில் விளக்கி, அடுத்த மந்த்ரத்தில் விஷய ஸுகங்களை நாமும் விருப்பங்கள் மனம் வாக்கு காயங்களைத் தன் நிலைக்கு மாறான பரதர்மங்களில் ஏவும் என்றும், அதனால் ஸ்வதர்ம அதுஷ்டானத்தின் ப்ரயோஜனமாகிய இந்திரிய ஸுத்தியும் ஸாந்தியும் லித்திக்கமாட்டா என்றும், உபதேஸிக்கின்றார்.

௩௦௬. சாதூர்யமாக அதுஷ்டிக்கப்பட்ட (1) பரதர்மத்திலும் (2) ஸ்வதர்மம் (3), துணத்தில் தாழ்வாய்நூநாலும், [தேவிக்ரு] ஸ்ரேயஸைச் செய்யும் (4). ஸ்வதர்மத்தில் மரணம் ஸ்ரேயஸைச் செய்யும். பரதர்மம் பயத்தைச் செய்யும் (5).

(1) இந்த மரீதரத்தில் கூறப்பட்டது மேல்வரும் யௌ. சயௌ இலும் கூறியிருக்கின்றது: “சாதூர்யமாக அதுஷ்டிக்கப்பட்ட பரதர்மத்திலும் ஸ்வதர்மம் தாழ்ந்ததாயினும் சிறந்தது. ஸ்வபாவத்தால் நயமிக்கப்பட்ட கர்மத்தைச் செய்கின்றவன் கில்பிஷத்தை (அஸுத்தியை)ப் பெறமாட்டான்”.

“ஸ்வதுஷ்டித:” (ஸு + அதுஷ்டித:) = நன்றாய் அதுஷ்டிக் கப்பட்ட; செவ்வையாகச் செய்து வரும்.

(2) பரதர்மம் = அன்ய கர்மம், அஃதாவது, ஒருவனுடைய ஜன்ய குணத்துக்கு மாறான கர்மம். ஜன்யகுணம் = மாதாவின் கர்ப்பத்தில் அருளப்பட்ட மனோநிலைகள்.

கர்மேந்திரியங்களுக்கு அருளப்பட்ட வல்லபத்தைக் கொண்டு பரதர்மங்களை ஒருவன் முனோவலிமையால் செய்யலாம் என்பது பற்றி, சாதூர்யமாகச் செய்யப்பட்ட பரதர்மம் என்றார்.

(3) ஸ்வதர்மம் = சொந்தக் கர்மம், அஃதாவது, ஒருவனுடைய ஜன்ய குணத்துக்கு அதுகூலமான கர்மம்.

பிறவியிலேயே பகவானால் மனுஷர்களுக்கு அமைக்கப்பட்ட நற்குணங்கள், நான்குவகையாகப் பிரிக்கப்பட்டுச், சதுர்வர்ணம் என்று அழைக்கப்பட்டன.

இந்தச் சதுர் வர்ணத்தின் உண்மையை அறிந்தாலன்றி ஸ்வதர்மம் எது, பரதர்மம் எது, என்று அறியக்கூடாது. ஆதலால், சதுர் வர்ணம் என்ற நான்கு வித ஜன்ய குணங்களின் உற்பத்தியையும் ஸுசிஷ்டமகதியையும் ஈண்டு விசாரிப்பது அவஸ்யம். ச. யௌ க்ருரிய உரையைப் பார்க்க.

வ்யபிசாரம் பெற்ற (நியமமற்ற போங்குகளையுடைய) ப்ரக்ருதியின் மிஸ்ர குணங்களை பகவான் தன் தர்ம நியதிஸக்தியால் நன்று தீது எனப் பிரித்து, நற்குணங்களுக்குத் தக்கபடி கர்

மங்களையும் பிரித்து, இந்த குண விபாகத்தாலும் கர்மவிபாகத்தாலும் சதுர் வர்ணத்தை நான் உண்டாக்கினேன் என்று ச. ௮௩ இல் உறுதியாகக் கூறினார்.

எனவே, நற்குண நற்கர்ம சேர்க்கையால், சதுர் வர்ணங்கள் பிறந்தன.

தர்மாதர்ம விவேகமுள்ள ஜீவர்களுக்காகவே சதுர்வர்ணம் இயற்றப்பட்டது. இது தர்மம் இது அதர்மம் என்ற அறிவில்லாதவர்களையும், சொற்களாமலும் நன்முயற்சியைப் பற்றாமலும் வீண் ஆசைகளால் ஏவப்பட்டு ஐம்பொறி வழிகளில் மிருகங்களைப்போல நாடோடுகின்ற மூர்க்கர்களையும், பகவான் துன்பம் என்ற அக்னியால் வாட்டி; அவர்களின் புத்தியில் தர்ம சிந்தனைகளை ஊட்டிச், சதுர்வர்ணம் என்ற படித்தரத்தில் (ஏணியில், ஸோபானத்தில்) ஏற்றுவார்.

மாதாவின் கர்ப்பத்திலேயே ஜீவாத்மாவின் பக்குவத்துக்குத் தக்கபடி ஓர் நயமகுணம் அருளப்படும். இது சிதறாமல் மரணபர்யந்தம் நின்று ஜீவாத்மாவை அலையவிடாமற் காக்கும்.

இந்த உறுதியான ஸ்வகுணத்தால் தனக்கு நேரிட்ட நானாவித அதுபவங்களை அர்த்தம் செய்து, அங்கிங்கு திரியாமல், ஜீவாத்மா நிதானமாய் வாழும். இப்படி நியதிபெற்ற ஸ்வகுணங்கள் நான்குவகைப்படும். அவை ஸூத்ரத்வம் வைஸ்யத்வம் கூத்திரியத்வம் ப்ராஹ்மணத்வமாம். இந்த நற்குணங்களைப் பெற்ற ஜீவர்கள், மேலான நிலையை அடைந்த ஜாதிகளாதலால், போற்றத்தக்கவர்கள்—“வர்ணத்தார்” (தாது, “வரண்” = ஸ்துதித்தல், போற்றுதல்)—என்று வேத வித்துக்களால் அழைக்கப்பட்டார்கள்.

ப்ராஹ்மணத்வம் என்றது தெய்வ நிர்ஸயம், சித்த ஸூத்தி, நேர்மை, பொறுமை, விஷய வெறுப்பு, ஆத்ம அனாத்ம விவேகம் முதலிய ஜன்யகுணம் (௮௮. ச. ௮௨). கூத்திரியத்வம் என்றது ஆபத்தில் கலங்காமை, ஸத்ருவுக்கு அஞ்சாமை, ஸமயத்துக்கேற்ற ஸாமர்த்த்யம், க்ராம தேச அதிகாரத்தில் விருப்பம், ஜனங்களைக் காப்பதில் முயற்சி முதலிய ஜன்ய

குணம் (யுஅ. சய௩). வைஸ்யத்வம் என்றது த்ரவ்ய வினிமயத்தில் (கைமாறுதலில்) விருப்பம். அஃதாவது, நிலம் பொன் தான்யம் முதலிய பொருட்களை வாங்கிச் செய்கைபண்ணிக் கைமாறுதலில் ஸ்வபாவ விருப்பம் (யுஅ. சய௪). ஸூத்ரத்வம் என்றது பணிசெய்தலில் ஸ்வபாவ விருப்பம் (யுஅ. சய௫). அஃதாவது, தனக்கு மேற்பட்ட அறிவாளியை நாடி, அவன் சொன்னதை ஸ்ரத்தையோடு செய்யக் காத்திருப்பதில் ஸ்வபாவ விருப்பம்.

இவ்வகையான ஜன்ய குணங்களை உடையவர்கள் ஸ்தூல தேகத்தைப் பெற்று இவ்வுலகத்தில் எங்கும் வாழ்கின்றனர். ப்ராஹ்ம குணவான்கள் லௌகிக விஷயங்களில் அபிமானமற்று, வைதிக கர்மங்களிலும் ஆத்ம விசாரங்களிலும் புத்தியைச் செலுத்தி, தங்களைப் பற்றிய மலங்களை முற்றாக நீக்கி, ப்ராஹ்ம சொரூபியானார்கள். இப்படி ப்ராஹ்மமயமான ஜீவாத்மாக்களை ஸூய ப்ராஹ்மணர்கள். இந்த ரஹஸ்யத்தை அறியாத பாமர ஜனங்கள் ப்ராஹ்மணனுடைய ஸ்தூலதேகத்தை ப்ராஹ்மணன் என்றெண்ணி, அந்தத் தேகத்தில்நின்று தோன்றின பிள்ளைகள் யாவரையும் ப்ராஹ்மணர்கள் என்று போற்று வார்கள். நடை உடை பாவனையில் இவர்கள் ப்ராஹ்மணத்திருமேனியைப்போல இருந்தாலும், இயல்பில் முற்கூறிய ப்ராஹ்ம குணமின்றி வேறு ஸ்வபாவ குணத்தோடு பிறந்திருக்கக் கண்டது நிர்ஸயம். மஹாபாரதத்தில் ப்ராஸித்திபெற்ற த்ரோணரும் க்ருபரும் ப்ராஹ்மண வழியிற் பிறந்தும் தங்கள் ஜன்ய குணமாகிய ஸூத்ரியத்வத்தையே அதுஸரித்து ரணகளத்தில் சென்றார்கள். அப்படியே, ஸூத்ர குணவான்களுடைய ஸ்தூல தேகத்தில்நின்று பிறந்த ஜீவர்கள் சிலர் ப்ராஹ்மண குணவான்களாயும், சிலர் வைஸ்ய குணவான்களாயும், சிலர் ஸூத்ர குணவான்களாயும், இருக்கக் கண்டது நிர்ஸயம். இவ்வாறே, வைஸ்ய குணவான்களுடைய ஸ்தூல தேகத்தில்நின்று சில ஜீவாத்மாக்கள் வைஸ்ய குணத்தோடும், சிலர் ப்ராஹ்மண குணத்தோடும், சிலர் ஸூத்ரிய குணத்தோடும், சிலர் ஸூத்ர குணத்தோடும் பிறந்திருக்கிறார்கள். இதுபோல, ஸூத்ர குண

வான்களுடைய ஸ்தூல தேகத்தில்நின்று சிலர் ஸூத்ர குணத் தோடும், சிலர் வைய்ய குணத்தோடும், சிலர் கூத்திரிய குணத் தோடும், சிலர் ப்ராஹ்மண குணத்தோடும் பிறந்திருக்கின்றார்கள்.

ஸ்வபாவ குணங்கள் மிக அந்தரங்கமாயிருப்பதாலும், அக்குணங்களை உள்ளபடி நிர்வாண வருத்தமாயிருப்பதாலும், லோகத்தார் ஸ்தூல தேகத்தில் வர்ணம் ப்ரதிஷ்டை பெற்றிருக்கின்றது என்று நினைப்பதாலும், மஹான்கள் ப்ராஹ்மணரென்று உபசாரமாக அழைக்கப்பட்ட ஸ்தூல தேகங்களில் ப்ராஹ்மண கூத்திரிய வைய்ய ஸூத்ர குணவான்கள் இருக்கின்றார்கள் என்றும், கூத்திரிய வைய்ய ஸூத்ரர் என்று வழக்கப் ப்ரகாரம் அழைக்கப்பட்ட ஒவ்வொரு ஸ்தூல ஜாதியாரிலும் நான்கு ஸூக்ஷ்ம வர்ணங்களும் உண்டென்றும் ஸமாதான உபதேசம் செய்தார்கள்.

எனவே, பாமர (ப்ரமாணமற்ற) ஜனங்கள் அறியும் ஸ்தூலதேக வர்ணம் அவித்யாவின் ஸங்கல்பம் என்றும், பகவானால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்படவில்லை என்றும், அறிக.

ஜீவாத்மாக்கள் அவித்யாவின் தன்மையை அறிந்து அதனை விட்டு ஸச்சிதானந்த சொரூபிகளாகும் பொருட்டுப் பகவான் அருளின வர்ணங்கள்—போற்றத்தக்க ஜன்ய குணங்கள்—ஸூக்ஷ்ம ஸரீரத்துக்கே உரியன. இந்த நற்குணங்களையும் அவற்றால் வரும் ஸுகங்களையும் ஜீவாத்மா மெல்ல மெல்ல அறிந்து அவித்யாவிலுள்ள பற்றை ஒழிக்கும்படி பகவான் ஸ்வபாவ குணங்களுக்கேற்ற கர்மங்களை ஸ்ருஷ்டித்தார்.

இந்த வர்ண கர்மங்கள் தர்ம வ்ருத்திக்கும் ஜீவனார்த்தத்துக்கும், உண்டாக்கப்பட்டன:

ப்ராஹ்மண குணத்துக்குரிய தர்மோபாய கர்மங்கள் வேதம் ஒதுதல், யஜ்ஞம் தானம் தபஸ் செய்தல்; ஜீவனோபாயத்துக்கு வேதம் ஒதிவைத்தல், யஜ்ஞம் செய்வித்தல், தானம் வாங்குதல்.

கூத்திரிய குணத்துக்குரிய தர்மோபாய கர்மங்கள் வேதம் ஒதுதல், யஜ்ஞம் தானம் தபஸ் செய்தல்; ஜீவனோபாய கர்மங்

கள் க்ராம தேஸ அதிகாரம், ஜனபத்தராணம் (ஜனங்களை ஆபத்திலின்று காத்தல்).

வைஸ்ய குணத்துக்குரிய தர்மோபாய கர்மங்கள் வேத மோதுதல், யஜ்ஞம் தானம் தபஸ் செய்தல்; ஜீவனோபாய கர்மங்கள் வர்த்தகஞ்செய்தல், உழுதல், பசுவைக் காத்தல்.

ஸூத்ர குணத்துக்குரிய தர்மோபாய கர்மங்கள் யஜ்ஞம் தானம் தபஸ் செய்தல்; ஜீவனோபாய கர்மங்கள் ப்ராஹ்மண வர்ணத்தாரில் ஓர் யஜமானனைப் பற்றிய பரிசாரகம். அவர் கிடையாதபோது, மற்ற இருவர்ணத்தாரில் ஓர் யஜமானனைப் பற்றியும் ஜீவிக்கலாம்.

ஜீவாத்மாவின் ஜன்ய குணத்துக்கேற்ற கர்மம் ஸ்வதர்மம். அதன் ஜன்ய குணத்தைப் மழுதாக்கும் கர்மம் பரதர்மம். ஜீவனோபாய ஸ்வதர்மங்களைச் செய்து பிழைக்கக்கூடாத காலங்களில் பரதர்மங்களை அதுஷ்டிக்க விதியுண்டு. ஸ்ம்ருதிகளில் இந்த ஆபத்தர்மம் வர்ணத்தார் ஒவ்வொருவருக்கும் கூறியிருக்கின்றது. கஷ்டகாலம் நீங்கினவுடனே ஜீவனோபாய ஸ்வதர்மத்தை முன்போலச் செய்யவேண்டியது. தர்மோபாய கர்மங்களாகிய யஜ்ஞம் தானம் தபஸை, எவ்வளவு கஷ்டமிருந்தாலும், கைவிடக்கூடாது.

ஸ்வகுணங்களுக்கு இருப்பிடம் ஸூக்ஷ்ம ஸரீரத்தின் ஒரு பாகமாகிய அந்தஸ்கரணம் (உள்ளம்). இதனிலிருந்து, மனம் புத்தி சித்தம் அஹங்கார தத்வ வழிகளால், கர்மேந்திரியங்களையும் ஞானேந்திரியங்களையும் ஆட்டிவைக்கும்.

(4) தன் ஜன்மகுணத்துக்கேற்ற கர்மங்களை அதுஷ்டித் தால், ஜீவாத்மா ஸ்ரேயஸை (இருந்ததிலும் மேலான நிலையை) அடையும்.

அத. ௬ மந்த்ரம் ௫ இல் மனஸே ஜீவாத்மாவுக்குப் பந்துவும் ஸத்ருவுமாயிருப்பதால் மனஸைக் கெடுக்கக் கூடா தென்றும், மனஸாலேயே ஜீவாத்மாவை உத்தாரணம் (உயரத்துக்குதல்) செய்யவேண்டுமென்றும் உபதேஸிக்கப்பட்டது. கர்மேந்திரியங்களுக்கு உத்தம ஸஹாயமான மனம் புத்தி சித்

தம் அஹங்காரம் என்ற தத்வங்களை பரதர்மத்தில் ஏவினால், அந்தத் தத்வங்கள், பேதித்து, வலிமை பெறாமல், நாளுக்குநாள் விஷாத பய துக்கங்களில் அழுந்திக், கெடும். பரதர்மத்தில் ஏவப்பட்ட தத்வங்கள் ஆத்ம உத்தாரண வேலைக்கு உபயோகப்படா. அஃதாவது, பகவான் வகுத்த குண படித்தரங்க ளொன்றில் நிற்கும் ஜீவாத்மாவை அதற்கு மேற்பட்ட படித்த ரத்தில் தூக்கி விடமாட்டா. பரிசாரக ஜீவன் வினிமய ஜீவனாகாது. வினிமய ஜீவன் கூத்தரிய ஜீவனாகாது. கூத்தரிய ஜீவன் ப்ராஹ்மண ஜீவனாகாது. ஜன்ய குணத்துக்கேற்ற கர்மாநுஷ்டானத்தாலேயே ஜீவாத்மா ஸ்ரேயஸை (இருந்ததிலும் மேலான நிலையைப்) பெறலாம் என்பது பகவானுடைய கர்மசுக்ர விதி.

பரதர்மத்தால் பிழைக்கிறவன் அந்த ஜாதியிலும் பதிதனுவான் என்று மது ஸ்ம்ருதியில் (யு. ௯௭) கூறியிருக்கின்றது.

(5) பிறவியில் அமைந்த வர்ணத்துக்கு ஏற்றபடி மனஸையும் கர்மேந்த்ரியங்களையும் வேலைசெய்யவிட்டு, அந்த வேலையில் மரணம் ஸம்பவித்தால், மனம் பேதலிக்காமல் த்ருப்திபெற்றுத், தான் உபாலித்து வந்த தெய்வத்தை அண்டி, ஸ்வர்க்க லோகப் ப்ராப்தியையும், மறு ஜனனத்தில் மேலான வர்ணத்தையும், பெறும்.

இந்த வர்ண கர்மத்தின் ஸுகூடம கதியைக் கேட்ட அர்ஜுனன் தான் பிறவியில் பெற்ற குணம் ஜனபத்தராணம் என்றும், அதுவே தனக்கு ஸ்வதர்மம் என்றும், அதை அநுஷ்டித்தால் மறு ஜன்மத்தில் ப்ராஹ்மணத்வம் தனக்கு அமையும் என்றும் அறிந்தான். அறிந்தபின், பரதர்மமாகிய போர்பண்ண மையை நான் ஏன் பற்றினேன் என்று யோசித்து, அடுத்த ஸ்லோகத்தில் ஓர் வினாவை பகவானிடம் கேட்டான்.

அர்ஜுனன் கூறினான்:

௩௦௬. வார்ஷ்ணேய (1), இந்தப் புருஷன் இச்சையற்றவன யிருந்தாலும் (2), பலாத்காரமாக ஏவப்பட்டவன்போல, எதனால் ப்ர யோகிக்கப்பட்டுப் பாபத்தைச் செய்கின்றான்? (3)

(1) கூ. சயக.

(2) பரதர்மத்தில் விருப்பமில்லாதவனும் ஒருவன் இருந்தாலும்.

(3) அவன் ஸ்வதர்மத்தை மறந்து பரதர்மத்தில் பலாத் காரமாக எதனால் சேர்க்கப்படுகின்றான். சேர்க்கப்பட்டு, எதனால் துன்பத்தை விளைவிக்கும் கர்மங்களைச் செய்கின்றான்?

இதற்கு உத்தரம் வரும் ஸ்லோகத்தில் பகவான் அளித்தார். அது என்னவென்றால்: ஸ்வதர்ம பரதர்மத்தில் விருப்பமில்லாதவனாயிருந்தாலும், பரதர்மியாதலுக்குக் காரணம் வேறொரு விருப்பம் என்றதே.

அர்ஜுனன் பரதர்மமாகிய போர்பண்ணுமையில் விருப்பங்கொண்டு ஸ்வதர்மமாகிய போர்பண்ணுதலை விடவில்லை என்றும், போர்புரிதலை விடுதலுக்குக் காரணம் ஸ்வஜனப் பற்று (தேக ஸம்பந்தமாய் வந்த பந்துக்களில் ஆசை) என்றும், மேல்வரும் கூயௌ—சயக மந்த்ரங்களில் குறிக்கப்படும்.

பகவான் கூறினார்:—

கூயௌ. இது (1) ரஜோ குணத்திலின்று தோன்றினதும், பெருவயிறு பெற்றதும் (2), மஹா பாபநீதைச் செய்விக்கின்றதுமாகிய காமம் (3). இதுவே கோபம் (4). இதனை (5) இதனிடத்து (6) ஸத்தி என்று அறிக (7).

(1) பரதர்மத்தில் ப்ரயோகிக்கும் வஸ்து.

(2) “மஹாஸூ” = பெரும் உணவு உடையது = பெருவயிறு பெற்றது.

(3) இச்சை, விருப்பு, ஆசை. இது ரஜஸ் குணத்தின் கார்யம், அளவற்று விஷயங்களைப் புலிக்கும், விதி விலக்கு ரூபமான தர்மத்தைக் கவனிக்காமல் தான் பற்றினதைப் போகிக்கும்.

(4) இச்சையைத் தடுத்தால் அது கோபமாகும். ஒடுந்தண்ணீரைத் தடுத்தால் அது நுரைத்துச் சீறிப் பாய்வது போல, ஒருவனுடைய ஆசையைத் தடுத்தால், அது அவனில்

பெருமூச்சையும் சிவந்த கண்ணையும் துரைத்த வாயையும் தடு மாற்றப் பேச்சையும் உண்டுபண்ணும்.

(5) இந்த ஆசையை.

(6) ஜீவாத்மாவுக்கு.

(7) ஆசை ஜீவாத்மாவின் அறிவையும் ஸாந்தியையும் கெடுப்பதால், ஸத்ரு என்றார்.

நெருப்பில் விறகைப் போடப்போட ஒங்கி வளருவது போல, ஆசை விஷயாதுபவங்களால் வளருமேயன்றி தணியாது. இந்த்ரியங்களில் ஏறி, அவற்றால் பெரும் பாபகர்மங்க ளைச் செய்விக்கும். இதைத் தடுப்பது புத்தியிலுள்ள நற்கு ணமே.

௩௮௮. எவ்விதம் புகையால் நெருப்பு மறைக்கப்படுகின் றதோ, எவ்விதம் அழக்கால் முகக்கண்ணாடி மறைக்கப்படுகின்றதோ, எவ்விதம் கர்ப்பப்பையால் ஸிஸு மறைக்கப்படுகின்றதோ, அவ்வி தம் அதனால் இது மறைக்கப்பட்டது ⁽¹⁾.

(1) ஆசையால் ஜீவாத்மா மறைக்கப்பட்டுத், தன்னைத் தான் அறியாமல், ஆசையே நான் என்ற அறிவோடு இருக் கின்றது.

சேறு தண்ணீரிலிருந்து தண்ணீரின் லக்ஷணத்தை மாற் றித் தன் லக்ஷணத்தையே காட்டுவதுபோல, ஆசை என்ற மலம் ஜீவாத்மாவிலிருந்து அதன் ஸ்வரூபமாகிய அறிவையும் ஸாந்தியையும் கெடுத்துத் தன்மயமாக்கிக் காட்டும்.

௩௮௯. கௌந்தேய, புத்திமானுக்கு நித்ய விரோதியும், ⁽¹⁾, தான் பற்றின விஷயத்தை மனஸில் ஆரோபிக்கின்றதும் ⁽²⁾, அக்ஷி போலத் தன் ஆஸ்ரயத்தை எரிக்கின்றதும் ⁽³⁾, த்ருப்தி செய்ய முடி யாததும் ⁽⁴⁾, ஆகிய இதனால் [அவனது] ஞானம் மறைக்கப்பட்டிருக் கின்றது ⁽⁵⁾.

(1) நற்குணம் பெற்ற புத்தியோடு தினமும் போர்பண் ணிக்கொண்டிருக்கின்றதும்.

(2) “காமரூபேண” = காமரூபம் பெற்றிருக்கின்றதும் =

தான் பற்றின ஹீன விஷயத்தை மனவலில் ஏற்றிக்கொண்ட யிருக்கின்றதும்.

(3) “அனலேந” = நெருப்பாய் = தான் அண்டின பொருளைக் கெடுக்கும் தன்மை பெற்றதும்.

தான் பற்றிநிற்கும் ஜீவாத்மாவையும் அதன் இந்த்ரியங்களையும் வாட்டிச் சீர்கெடுப்பதால், “அனலேந” என்றார்.

ஆசையின் கொடுமையைத் தீர்ப்பதற்காகவே ஸர்வ உபகாரரூபமான தர்மம் உண்டாக்கப்பட்டது. அறிவிலும் அன்பிலும் தோய்ந்து ஸூத்தப்படாத ஆசைகள் ஸூக்ஷ்ம ஸ்தூல தேகங்களைக் கெடுக்கும், ஜீவாத்மாவையும் மேன்மேலும் அவித்யாவில் அழுத்தும்.

(4) “துஷ்பூரேண” = நிறைக்க வருத்தமானதும் = போதும் என்ற தன்மையைப் பெறுததும்.

(5) ஜீவாத்மாவின் ஸாக்ஷித்வத்தை மங்கப்பண்ணிச் சரிபாக ஒன்றையும் அறியவிடாது.

சும. இதழ்த் (1) இந்த்ரியங்களும் மனஸும் புத்தியும் அதிஷ்டானம் என்று கூறப்படுகின்றது (2). இது இவைகளால் (3) ஜானத்தை மறைத்து (4) தேஹியைப் பலவித மோகத்தில் ஆழ்த்துகின்றது (5).

(1) ஆசைக்கு.

(2) செற்றில் விழுந்திருக்கும் ஜலம்போல, ஆசை என்ற மலத்தில் விழுந்திருக்கும் ஜீவாத்மா. இப்படி ஆசையில் அமிழ்ந்தின ஜீவாத்மா, தன்னை அறியாமல் ஆசையே நான் என்று ஆதியில் இருந்தது. இந்த விழுத ஜீவாத்மாவுக்கு பரமேஸ்வரன் மனதி இந்த்ரியங்களை அருளினார். அருளினபின், ஜீவாத்மாவை வ்யாபித்து நிற்கும் ஆசை அவ்விந்த்ரியங்களிற் சென்று, தன் விஷயத்தைப் பற்றும்படி யத்தனித்த அவஸரத்தில் ஜீவாத்மா தனக்கு ஆசையுண்டென்று அறியும். இந்த்ரியங்கள் இல்லாதுபோனால், ஆசையை ஆத்மா அறியாது. தான் வேறு ஆசை வேறு என்று அறியும்படியும், ஆசையில் நின்று முக்தி பெறும்படியும், இந்த்ரியங்கள் அருளப்பட்டன.

அதிஷ்டானம் = சென்று ஆடுதற்கும் ஆட்டுவிப்பதற்கும் உரிய இடம்; ப்ரவ்ருத்திக்கும் ப்ரவர்த்தனத்துக்கும் உரிய ஸ்தானம்.

ஆசைக்கு ஆஸ்ரயம் (இருப்பிடம், வாஸஸ்தானம்) ஜீவாத்மா. ஜீவாத்மாவில் ஆஸ்ரயித்த ஆசை, இந்த்ரியங்களில் ஏறி, அவற்றை ஆட்டுவதால், ஆசைக்கு அதிஷ்டானம் இந்த்ரியங்கள் என்றார்.

(3) அந்தஃகரணதிகளால்.

ஜீவாத்மா விஷயங்களை உள்ளபடி அறிதற்கு ஸாதனமாகிய மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவி என்ற ஞானேந்திரியங்களிலும், உள்ளம் மனம் புத்தி சித்தம் அஹங்காரம் என்ற அந்தஃகரணங்களிலும், ஆசை ஏறி அவற்றின் நிலைகளைக் கலக்கி, அவ்விந்திரியங்களின் வழியால் ஆத்ம அறிவை மறைக்கும்.

(4) ஜீவாத்மாவின் அறிவை மயக்கி.

(5) ஜீவாத்மாவைப் பலவித விழுமடங்களிற் செலுத்துகின்றது.

உ. நுயஉ க்ஞரிய உரையில் கூறப்பட்ட மோஹத்தின் லக்ஷணத்தைப் பார்த்தறிக.

சயக. ஆதலால், பரநிஷேப, நீ முதலில் இந்த்ரியங்களை ஒடுக்கிப் (1), பாபத்தைச் செய்விக்கின்றதும், ஞானம் விஞ்ஞானங்களைக் (2) கெடுக்கின்றதுமாகிய இதனைக் கொல்லு (3).

(1) தத்தம் விஷயங்களிற் செல்லவிடாமல் அடக்கி.

இந்த ரணகளத்தில் கண்ணுக்கும் காதுக்கும் விஷயமாகிய ஸ்வ ஜன தேகங்களை நீ கவனித்தால், ஸ்வ ஜன ஆசைக்கு அடிமைப்பட்டிப் போர்பண்ணுமை என்ற பரதர்மத்தை நீ அது ஸரிப்பாய். ஆதலால், முதலில் இந்த்ரியங்களை ஒடுக்கு என்று பகவான் கூறினார்.

(2) விஞ்ஞானம் என்றது விவிதஞானம்; வெவ்வேறாயிருக்கும் வஸ்துக்களைப் பற்றிய அறிவு. ஞானம் என்றது நானாவித கண்டித வஸ்துக்களுக்கு ஆதாரமாயிருக்கின்ற அகண்டித சிதாகாஸ வஸ்துவைப்பற்றிய அறிவு. இந்த இருவித ஞானத்

தையும் ஆசை கெடுக்கும்.

(3) ஆசையைக் கட்டி அடக்கு, நிக்ரஹம் செய்.

இந்த்ரியங்களில் எறும் ஸமயத்தில், ஜாக்ரதையாக இருந்து ஆசையை ஜீவிக்கவிடாதே.

அடுத்த இரண்டு ஸ்லோகங்களில் ஜீவாத்மாவுக்கு மேற்பட்டவஸ்து ஸோகத்தில் இல்லை என்றும், புத்தியை அந்த வஸ்துவில் ப்ரதிஷ்டை செய்தால் ஆசையின் சேஷ்டை தீரும் என்றும், உபதேசிக்கப்படும்.

சுஉஉ. [விஷயங்களுக்கு] மேலானவைகளாக இந்த்ரியங்களைக் கூறுகின்றனர் (1). இந்த்ரியங்களிலும் மேலாக மனஸைக் கூறுகின்றனர் (2) மனஸிலும் புத்தி மேலானதாயிருக்கின்றது (3). எவன் புத்திக்குப் மேலானவனோ அவன் [ஆத்மா] (4).

(1) ஸப்த ஸ்பாஸ ரூப ரஸ கந்தம் என்ற விஷயங்களை அறியும் ஞானேந்த்ரியங்கள் அவ்விஷயங்களிலும் மேலானவை.

(2) மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவி என்ற ஞானேந்த்ரியங்கள் மனஸை அண்டியே தத்தம் தோழிகளைச் செய்வுதால், மனஸ் அவைக்கு மேலானது.

(3) புத்திக்கு அடிமைப்பட்டாலன்றி மனஸ் ஜீவாத்மாவுக்கு ஸத்ருவாயிருப்பதால், புத்தி மனஸுக்கு மேலானது.

(4) ஜீவாத்மாவுக்குப் பணி செய்யும்படி புத்தி ஸ்ருஷ்டிக் கப்பட்டதால், ஜீவாத்மா புத்திக்கு மேலானது.

ஆதலால், ஆசையோடு இந்த்ரியங்களையும் மனஸையும் செல்லவிடாமல், அவற்றை புத்திமார்க்கத்தில் நிறுத்தி, ஆத்மாவுக்கு நன்மையைத் தரும் ஸ்வதர்மத்தை நீ அதுஷ்டிக்க வேண்டும், என்பது பகவானுடைய கருத்து.

சுஉஉ. மஹாபாஹு, இவ்விதம் புத்திக்கும் மேலானவனாக [ஆத்மாவை] அறிந்து (1), புத்தியை ஆத்மாவில் நிறுத்தி (2), அறியக் கூடாததும் காம சோநுபழமாகிய ஸத்ருவைக் கொல்லு (3).

(1) ஸ்தூல தேகத்தில் வலிக்கும் தத்வங்களில் ஜீவாத்மாவே ப்ரபு என்றறிந்து.

இந்த உண்மையை அறிந்தால் உன்னுடைய ஸ்வதாமமாகிய யுத்தத்தைக் கைவிடமாட்டாய்.

(2) புத்தியை ஆத்ம உத்தாரண முயற்சிகளில் ப்ரதிஷ்டை செய்து.

(3) நேரே அறியக்கூடாது போனாலும்; அதன் காரியங்களால் ஆத்மாவுக்கு ஸத்ரு என்று அறியத்தக்க ஆசையை ஜீவிக் கவிடாதே.

நாலாவது அத்யாயம்

ஞானயோகம்.

[அஃதாவது, மூன்றாம் அத்யாயத்திற் கூறப்பட்ட உத்
க்ருஷ்ட கர்மானுஷ்டானமாகிய நைஷ்கர்ம்யம் ஞானம் (அகண்
டாகார அறிவு) என்ற முடிவான பலனைத் தருதற்கு முக்ய
ஹேது என்ற உபதேஸத்தை அர்ஜுனன் கேட்டுச் சிந்தித்தான்
என்று விளக்கும் நாலாம் பாடம்.]

ஸ்ரீ பகவான் கூறினார்:

க. இந்த அழிவற்ற [நைஷ்கர்ம்ய] யோகத்தை (1) நான் விவஸ்
வானுக்குச் சொன்னேன் (2). விவஸ்வான் மதுவுக்குச் (3) சொன்னார்.
மது இக்ஷுவாதூவுக்குச் (4) சொன்னார்.

(1) நிஷ்காம கர்மானுஷ்டானம் என்ற யஜ்ஞார்த்த (சுஸ்
வரார்ப்பண) கர்மயோகத்தை. ந. கூ.

இதுவே ந-ம் அத்யாயத்தில் யுக, உயநு, நய, நயதூ-ம்
மந்த்ரங்களிற் குறிக்கப்பட்ட நைஷ்கர்ம்யயோகம். பிறிளித்
துன்பங்களைத் தீர்ப்பதற்கு அதியவஸ்யமான நிஷ்டை.

(2) இந்தப் புத்தியின் நிஷ்டையைப்பற்றி பரமேஸ்வரன்
யுகங்கள்தோறும் பக்ருவப்பட்ட ஆத்மாக்களுக்கு ஜீவன்முக
தர்கள் மூலமாக உபதேஸித்து வருகின்றார். நண்டு, கூத்தரிய
வர்ணத்திற் பிறந்த அர்ஜுனன் அபிமானிக்கும்படி பகவான்
கூத்தரிய ஞானோபதேஸ பரம்பரையின் சரிதரத்தைச் சொல்லத்
தொடங்கினார். ச. உ இல் முற்கால அரசர்கள் ஞானத்தை
உண்டாக்கும் நைஷ்கர்ம்ய மதத்தை அநுஸரித்தே ராஜருஷி
களானார்கள் என்றார்.

ராஜருஷி=கூத்தரிய வம்சத்தில் பிறந்து முழுக்ஷுவத்தை
யாவது ஆத்ம தர்ஸனத்தையாவது பெற்றவன்.

கூத்திரியபுத்திபெற்ற ஜீவாத்மாக்களுக்குத் தலைவனாகிய விவஸ்வத் என்ற ஸூரிய தேவனுக்கு இந்த ரைஷ்கர்ம்ய மதத்தை ஸ்ருஷ்டி ஆரம்பத்தில் மஹேஸ்வரன் ஓர் திருக்கோலங்கொண்டு உபதேசித்து, சித்தஸூத்தியை ஏற்படுத்தினார். பூ புவர் ஸ்வர் லோகங்களுக்கு ஸூரியபகவானைப் பாதுகாவலனாயிருக்கும்படி நியமித்தவரும் மஹேஸ்வரனே.

(3) தற்கால மன்வந்தரத்துக்குரிய மது வைவஸ்வதமது. அஸ்தாவது, விவஸ்வத் என்ற ஸூரிய பகவானுடைய புத்ரன். இவருக்கு ரைஷ்கர்ம்யத்தை ஸூரியன் உபதேசித்தார்.

(4) வைவஸ்வதமது தன் புத்ரனாகிய இக்ஷுவாகுவுக்கு அதை உபதேசித்தார். இந்த இக்ஷுவாகு கூத்திரிய தர்மத்தை அதுஷ்டித்து அபோத்யாவில் ஆதி அரசனாய் வாழ்ந்தார் என்று மஹா பாரதத்தில் கூறியிருக்கின்றது. (ஆதிபர்வம், ஸம்பவபர்வம், எய்டு.)

௨. இவ்விதம் பரம்பரையாக (1) வந்த இதனை (2), ஓ பரந்தப (3), ராஜருஷிகள் (4) அறிகின்றனர். அந்த யோகம் வேதகாலமாக இந்த லோகத்தில் நாஸத்தை அடைந்தது. (5)

(1) ஒரு குரு தன் சிஷ்யனுக்கு உபதேசித்து, அந்த சிஷ்யன் குருத்வம் பெற்றபின் தன்னுடைய சிஷ்யனுக்கு உபதேசித்து, இவ்வாறு ஒருவருக்குப் பின் ஒருவர் வந்து உபதேசிப்பது பரம்பரை உபதேசம்.

(2) இந்த ரைஷ்கர்ம்ய அதுஷ்டானத்தை.

(3) உ. ந.

(4) கூத்திரிய தர்மவழியிலின்று ரைஷ்கர்ம்ய யோகம் செய்து ஆத்ம தர்ஸனம் பெற்ற ஜீவன்முகத்தர்களான ஸ்ரீ ராமர், ஜனகர், விஸ்வாமித்ரர் முதலிய கூத்திரியர்கள் ராஜருஷிகள். இவர்களும் விஷயஸுகத்தை வெறுத்த பீஷ்மரும் கூத்திரிய வர்ணியான அர்ஜுனனுக்கு ஆன்ற ஸாக்ஷி. இவர்களின் மேன்மையை உணர்ந்து, இவர்கள் அதுஸரித்த ரைஷ்கர்ம்யத்தை அர்ஜுனனும் அதுஸரிக்கவேண்டும் என்பது பற்றி “இதனை

ராஜ்ருஷிகள் அறிகின்றனர்” (அதுஸரித்து வாழ்கின்றனர்) என்றார்.

(5) தற்காலத்தில் கல்லாதவரும் கற்றோரும் நைஷ்கர்ம்யத்தின் லக்ஷணத்தையும், காமக்ரோத பய துக்க நிவிர்த்திக்கு அவ்வதுஷ்டானம் அவஸ்யமான உபாயம் என்ற உண்மையையும், அறியாமலிருப்பதுபோல, இற்றைக்கு ஐயாயிரத்திருநூறு வருஷத்துக்கு முன்னும் அர்ஜுனனைப்போன்ற ராஜகுமாரர்களும் ஏனையோரும் காமகாமிகளாய் புத்தியின் உத்க்ருஷ்ட நிலைகளை அறியாமற்றிரிந்தபடியால், லோகத்தில் அதர்மம் மிகுந்து, அவதார புருஷனாகிய ஸ்ரீ க்ருஷ்ண பகவான் பூமியிற் பிறந்து, கர்மாதுஷ்டானத்தின் ஸைக்ஷம் கதியையும் மெய்ஞ்ஞானத்தின் மகிமையையும் இன்னொருமுறை ப்ரஸ்தாபிக்க வேண்டியதாயிற்று.

எல்லாம் அறிந்த பரமேஸ்வரன் தான் பூலோகத்தில் ஸ்ரீக்ருஷ்ணாவதாரம் பெற வெகுகாலத்துக்குமுன் நிஷ்காம புத்தியோடு செய்யப்பட்ட கர்மாதுஷ்டானம் வழங்கிவரவில்லை என்றார். தற்காலம் நிகழும் ஸாதாரண வருஷம் (1910—1911) கலியுகத்தில் நுதயி உவது வருஷமாகும். கலியுகம் பிறக்குமுன், த்வாபரயுகம் நடைபெற்று வந்தது. அந்த யுகத்தில் கூஷத்ரியர்கள் நைஷ்கர்ம்ய அதுஷ்டானத்தை மறந்து, அஹந்தை மம்மையோடு ஜனங்களை ஹிம்வலித்தபடியால், ஜமதக்னி ருஷியின் மஹாவல்லப புத்ரனாகிய பரஸுராமர் கூஷத்ரியர்களை அநேக முறை ஸம்ஹாரம் செய்தார். ஆதலால், “வெகுகாலம்” என்ற பதம் த்வாபர யுகம் முடியப் பல்லாயிரம் வருஷங்களுக்கு முன் என்று பொருள்படும்.

௩. இப்பொழுது உனக்கு என்னும் கூறப்பட்ட இந்த [நைஷ்கர்ம்ய] யோகம் புராதனமான அதுவே (1). இது ரஹஸ்யம் (2), உத்தமம் (3). எனக்கு பக்தனாகவும் மீத்ரனாகவும் இருக்கின்றாய் என்று [கூறப்பட்டது].

(1) உனக்கு இப்பொழுது உபதேஸிக்கப்பட்ட நைஷ்கர்ம்ய அதுஷ்டானம் நவீனமன்று. த்ரிலோகங்களையும் இடை

விடாமல் பரிபாலிக்கின்ற கூத்தரிய புத்திமானாகிய ஸூர்ய தேவனுக்கு நான் ஆதிசூரத்தில் உபதேஸித்ததும் இதுவே.

(2) பகவத்பட்ட ஆத்மாக்களன்றி வேறொருவரும் இதை அறியத்தகாது. அபகவிகளுக்குச் சொன்னாலும் இது விளங்காது.

(3) உயர்ந்த நிலைபாகிய ஞானத்தைத் தரத்தக்கது. ஆதலால், இது பரம வித்தை.

அர்ஜுனன் கூறினான்:

ச. உனது பிறப்பு (1) இக்காலத்தில் தோன்றினது. ஸூர்யனது பிறப்பு முற்காலத்தில் (2) தோன்றினது. நீ சூத்யில் உபதேஸித்தாய் என்றதை நான் எவ்விதம் க்ரஹிப்பேன் (3).

(1) உன்னுடைய தேகம்.

(2) ஸ்ருஷ்டி ஆரம்பத்தில்.

(3) கால விரோத வார்த்தைக்கு ஸமாதானம் அருளவேண்டும் என்பது கருத்து.

ஸ்ரீ பகவான் கூறினார்:

ஐ. அர்ஜுன, எனக்கும் உனக்கும் வேது ஜன்மங்கள் சென்றன. (1) அவையெல்லாம் நான் அறிகிறேன் (2). பரந்தப, நீ அறிகிறியில்லை. (3)

(1) மஹேஸ்வரனாகிய நான் அநேகநேகமுறை அவஸரத்துக்கேற்றபடி யுகங்கள்தோறும் தேகங்களை என் இச்சைப்படி தரித்தும் வ்யோகித்தும் இருக்கின்றேன். ஜீவாத்மாவாகிய நீயும், உன் கர்மபலனுக்கேற்றபடி, அநேகமுறை பிறப்பிறப்புக்களைப் பெற்றிருக்கின்றாய்.

(2) நான் கொண்ட திருக்கோலங்கள் எல்லாம் நான் அறிவேன். ஆதலால், ஸூர்ய தேவனுக்குக் குருநாதனாய்த் தோன்றினதும் உபதேஸித்ததும் எனக்குத் தெரியும்.

(3) இதற்குமுன் நீ தரித்த தேகங்கள் ஒன்றையும் நீ அறியமாட்டாய்.

அடுத்த முன்று ஸ்லோகத்தில் திருக்கோலங்கள் (“திவ்ய ஜன்மங்கள்”) தோன்றும் முறையும், எதற்காகத் தோன்றும் என்றும், கூறுகின்றார்.

க. பிறப்பற்றவனாகவும், அழிவில்லாத ஆத்மாவாகவும், ப்ராணிகளுக்கு ஈஸ்வரனாகவும் இருந்துகொண்டு ⁽¹⁾, எனது ப்ரக்ருதியின் மேல் ஏறி ⁽²⁾, தேகாத்மாக்களைச் செய்யும் மாயையினால் தோன்றுகிறேன். ⁽³⁾

(1) எங்கும் நிறைந்துள்ள அத்ருஸ்யப் பொருளாகிய பரமேஸ்வரன் க்ரியாஸக்தியால் ஒரு தேகத்தைத் தோற்றுவித்து, அதைப் பற்றறத் தரித்ததால் தனக்குரிய பிறவாத இறவாத தன்மைகளாவது, ஸர்வ ஜீவர்களை அடக்கியாளும் தன்மையாவது குறைவுபடாதென்பது பற்றி “பிறப்பற்றவனாகவும்..... இருந்துகொண்டு” என்றார்.

(2) எனக்கு அடிமைப்பட்ட ப்ரக்ருதியை உபாதானமாகக் கொண்டு.

(3) தோற்றங்களுக்குக் காரணமான மாயா ஸக்தியால் த்ருஸ்யப் பொருளாகின்றேன்.

மாயை=ப்ரக்ருதியின் ஸத்வகுணம்.

தேகாத்மாக்கள்=தேகங்கள். இவை ஆத்மாவன்றித் தோற்ற ஸக்தியில்லாதபடியால், மஹான்கள் தேகங்களை தேகாத்மக்கள் என்று கூறுவது வழமை.

எ. பாரத, எப்போழுது தர்மத்துக்குத் ⁽¹⁾ தேய்வும் அதர்மத்துக்கு ⁽²⁾ வளர்ச்சியும் உண்டாகின்றனவோ, அப்போழுது நான் [தேக] ஆத்மாவை ஸ்ருஷ்டி [த்துத் தர்] க்கின்றேன் ⁽³⁾.

(1) புண்ய கர்மங்களுக்கு.

(2) பாப கர்மங்களுக்கு.

(3) மஹேஸ்வரன் திருக்கோலங்கள் தரிப்பது தன் இச்சைப்படிக்கேயன்றி, கர்மவிதிப்படிக்கன்று என்பது கருத்து.

அ. ஸாதுக்களைக் காப்பதற்காகவும், துஷ்டர்களை அழிப்பதற்காகவும், தர்மத்தைச் செவ்வையாக ஸ்தாபனம் செய்வதற்காகவும் யுகந்தோறும் [ஸ்ரீரங்களைத்தரித்துத்]. தோன்றுகின்றேன் ⁽¹⁾.

(1) அவதார வடிவம் கொள்ளவேண்டும் என்ற இச்சைக்குக் காரணம் ஜீவகாருண்யமே. கொடிய பாவினை இவ்வுலகத்தில் இல்லாமையாக்குவதற்கும், நல்லவர்களைக் காப்பதற்கும், தர்மம் வழங்கச் செய்வதற்கும் அவதார புருஷர்கள் தோன்றுவார்கள்.

க. அர்ஜுன, இவ்விதமான (1) எனது தீவ்ய ஜன்மத்தையும் (2) கர்மத்தையும் (3) எவன் உள்ளபடி (4) அறிகின்றனோ, அவன் ஸரீரத்தைவிட்டு மறுபடி பிறப்பை அடைகிறன் இல்லை. என்னை அடைகின்றன் (5).

(1) ஜீவகாருண்யத்துக்காகத் தரித்த.

(2) பஞ்ச க்ருத்ய ஸக்திகளால் ப்ரகாஸம் பெற்ற திருமேனியையும். தீவ்ய=ப்ரகாஸம்பெற்ற.

(3) ஸ்ருஷ்டி திதி லய ஸம்ஹார திரோபவ அதுக்ரஹ கர்மங்களையும்.

(4) யதார்த்தமாக. அஃதாவது, எவர்கள் விசாரித்துத் தெளிந்து, பற்றில்லாமல் தங்கள் கர்மங்களை மஹேஸ்வரனைப் போல நைஷ்கர்ம்ய புத்தியுடன் செய்வார்களோ, அவர்களில் சிலர் பூலோகத்தில் ஆத்மதர்ஸனம்பெற்று ப்ரஹ்ம நிர்வாணம் என்ற விதேக முக்தியை அடைவார்கள்; மற்றவர்கள் பூலோக வாழ்வு தீர்ந்தவுடனே, தேவயான வழியால் ஸூரிய லோகத்துக்குச் சென்று அதற்கப்பால் ப்ரஹ்மலோகத்தை அடைந்து, அங்கு ஆத்ம தர்ஸனம் பெற்று ப்ரஹ்ம நிர்வாணத்தைப் பெறுவார்கள்.

(5) ஸதேகமுக்திபெற்ற ஞானவான்களுக்குப் புனராவ்ருத்தி (மறுபடியும் திரும்பி வருதல்) இல்லை. பூலோகத்தில் வலித்தாலும் ப்ரஹ்மலோகத்தில் வலித்தாலும், தேகம் நமூவினவுடனே (அஃதாவது, விதேகமுக்தியில்) ஞானவான் பரமாத்மாவில் ஐக்யமாதலால், என்னை அடைகின்றான் என்றார்.

க-ம் மந்த்ரம் தொட்டு கூ-ம் மந்த்ரம் வரையில் தான் மஹேஸ்வரனில் நின்று அவதாரபுருஷனாய் வந்தது துர்யோதனன், துஷ்ஸாஸனன், யிஸுபாலன், ஜராஸந்தன், முதலிய

கூத்தரியர்களையும், அவர்களுடைய அதர்மங்களுக்குத் துணையாக நின்றவர்களையும், ஸம்ஹாரம் செய்வதற்கும், புண்யவான்களை ரக்ஷிப்பதற்கும் என்று குறித்து, மந்த்ரங்கள் யெதொட்டு யெவரையில் எல்லா உபாஸனைகளும் பரமேஸ்வர உபாஸனையில் முடிவுபெறும் என்று போதிக்கின்றார்.

ய, ராகம் பயம் கீரோதம் அற்றவர்களும் ⁽¹⁾, என்னை ஆஸ்ரயமாகக் கொண்டவர்களும் ⁽²⁾, ஞானதபஸால் பரிஸுத்தி பெற்றவர்களும் ⁽³⁾ ஆகிய பலர், என்மயமாய் ⁽⁴⁾, என் பாவனைபெற்றிருக்கின்றார்கள். ⁽⁵⁾

(1) ஸமத்வ புத்தியுள்ள ஸத்வ குணவான்களும்.

(2) மஹேஸ்வரனே பரம்பொருள் என்றெண்ணி ஜீவிக்கின்றவர்களும்.

(3) ஆத்ம ஞானம் என்ற அக்கினியால் பரிஸுத்த நிலையை அடைந்தவர்களும்.

(4) அகண்டாகாரமாய்.

(5) என்னைப்போலப் பற்றற்று, லோக ஸம்க்ரஹத்துக்காகக், கர்மங்களைச் செய்கின்றார்கள்.

யக. பார்த்த, எவர்கள் எவ்விதம் என்னை அடைகின்றார்களோ, அவர்களை அவ்விதமே நான் அநுகீக்ரஹிக்கின்றேன் ⁽¹⁾. எல்லாவிதத் தாலும் என் வழியை மனுஷர்கள் பெறுகின்றார்கள். ⁽²⁾

(1) எந்த ஸமயத்தில்நின்று அதற்குரிய நாம ரூபங்களைக் கருதிப் ப்ரார்த்திக்கின்றார்களோ, அந்த ஸமயத்தில் மஹேஸ்வரனாகிய நானே நின்று அருளுகின்றேன்.

(2) தேஸங்கள் தோறும் எந்தத் தேவ மார்க்கத்தைப் பற்றிப் பக்தர்கள் இருந்தாலும், அவர்களுடைய சித்தத்தை நானே தெளிவுசெய்து, எனது பற்றற்ற நிலையாகிய ரைஷ்கர்ம யத்தை அநுகீக்ரஹிக்கின்றேன்.

அடுத்த மந்த்ரத்தில் தேவ ஆராதனையால் இஷ்ட காம்ய விர்த்தியும் சித்த ஸுத்தியும் வருமென்றும், சித்த ஸுத்தியால் ரைஷ்கர்மய விர்த்தி வருமென்றும், குறிக்கின்றார்.

ய௨. மனுஷ்யலோகத்தில் கர்மத்தால் பிறக்கின்ற ஸித்தி ஸீக்ரம் உண்டாகின்றபடியால் (1), இவ்விடத்தில் கர்மங்களுடைய ஸித்தியைப் பாராதிக்கின்றவர்களைத் தேவதைகளைக் குறித்து யஜ்ஞம் செய்யக்ின்றவர்களாய் [என் வழியைப் பெறுகின்றார்கள்.](2)

(1) யஜ்ஞம் தானம் தபஸ் என்ற புண்ய கர்மங்கள் பூபுவர் ஸ்வர் மஹ ஜன தப ஸத்ய லோகங்களில் செய்யப்பட்டாலும், பூலோகத்தில் செய்யப்பட்ட கர்மங்களுக்கு மாத்ரம் அத்ருஸ்ய பீஜம் உண்டென்றும், அந்தக் கர்ம பீஜங்கள் பக்வகாலத்தில் பலன்களாய்ப் பழுக்குமென்றும், ஸாஸ்த்ர கர்த்தாக்கள் கூறுகின்றனர்.

ஈஸ்வரனது ஆக்ஷை இப்படியிருப்பதால் பூலோகம் கர்ம பூமி என்று பெரியோரால் அழைக்கப்பட்டு, ப்ரஹ்மா முதலிய தேவர்கள் தானும் இவ்வுலகத்துக்கு வந்து யாகாதி கர்மங்களை யுகங்கள் தோறும் செய்கின்றனர் என்று புராண இதிகாசங்கள் நிர்ணயிக்கின்றன.

(2) புண்ய கர்மத்திலின்று ஜனிக்கின்ற அத்ருஸ்ய புண்ய பீஜங்களைக் “கர்மத்தால் பிறக்கின்ற லித்தி” என்றார்.

இந்த லித்தி பூலோகத்தில் ஸீக்ரம் பிறக்கும் என்றும், தேவர்களை உத்தேசித்துச் செய்யப்பட்ட புண்ய கர்மங்கள் மெல்ல மெல்லச் சித்தஸூத்தியையும் நைஷ்கர்மயத்தையும் ஏற்படுத்தும் என்றும், இந்த மந்த்ரத்தால் விளக்கப்பட்டது

இனி, தேவ நிர்ணயம் பெற்று, தேவ ஆராதனைகளை ஸ்ரத்தையோடு செய்யத்தக்க, சதுர் வர்ணிகளின் உற்பத்தியை அடுத்த ஸ்லோகத்தில் கூறுகின்றார்.

ய௩. குணவிபாகத்தாலும் (1), கர்மவிபாகத்தாலும் (2) சதுர் வர்ணம் என்னுல் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டன (3). அவற்றுக்குக் கர்த்தாவாக இருந்தாலும், (4) என்ன அகர்த்தாவாகவும் (5) அவ்யயனாகவும் (6) அறி.

(1) ப்ரக்ருதியின் குணங்களைக்கொண்டும், ப்ரக்ருதியின் கர்மங்களைக் கொண்டும், சதுர்வர்ணமாகிய ப்ராஹ்மணத்வம்,

க்ஷத்திரியத்வம், வைஸ்யத்வம் ஸூத்ரத்வம் பரமேஸ்வரனால் வகுக்கப்பட்டன. ௩. ௩௮௫ க்ஞுரிய பாவ்யத்தை மீளவும் காண்க.

ஒய்வில்லாத சேஷ்டையுள்ளதாயும், இஷ்டம் (attraction, like) அரிஷ்டம் (repulsion, dislike), இருள் ஒளி, முதலிய த்வந்த்வங்களை (இரண்டக வேதனைகளை)ப் பெற்றதும், தன்னுடைய கலங்கின நிலையையும் துன்பசொருபத்தையும் அறியக்கூடாததும், ஆகிய ப்ரக்ருதியில் பரமேஸ்வரனது சித் ஸக்தி சென்று, ப்ரக்ருதியின் மிக மிஸ்ர (கலப்புள்ள) குணத்தை மூவித குணங்களாகத் தெள்ளி வடியிட்டதுபோலப் பிரித்து, ஸ்ருஷ்டிக்கரமங்களை நடத்திற்று.

தெளிந்த தன்மையையும் ப்ரகாஸிப்பிக்கும் தன்மையையும் பொருந்திய (யசு. ௪) ஸத்வகுணத்தைப் ப்ராபல்யமாகப் பெற்ற ஜீவாத்மாவுக்கு தேகஸூத்தி, நேர்நடத்தை, பொறுதி, மனமடக்கம், ஆத்மஅனாத்ம விசாரணை, குரு ஸ்ருதி தெய்வம் என்ற வற்றில் ஸ்ரத்தை என்ற ப்ராஹ்ம (பரஹ்மத்தைச் சார்ந்த) தர்மங்களைப் பிறவியிலேயே பரமேஸ்வரன் அருளினார் (அத். யஅ. சய௨). இந்த ஸத்வகுணமும் ப்ராஹ்ம தர்மங்களும் சேர்ந்து ப்ராஹ்மணத்வம் ஆயிற்று.

ராக த்வேஷ சொருப (யசு. ௭) ரஜஸ்குணத்துக்குரிய ஸத்வாம்ஸத்தை ப்ராபல்யமாகப் பெற்ற ஜீவாத்மாவுக்கு அஞ்சாமை, பொலிவு, தைர்யம், ஸாமர்த்யம், பேரில் ஓடாமல் நின்றல், ஈகை, நல்லவர்களுக்கு ஸுகபாவனையும் கெட்டவர்களுக்குப் பீம பாவனையும் காட்டுதல் என்ற க்ஷாத்ர (ஆபத்தில் நின்று காப்பவன் தன்மையைச் சார்ந்த) தர்மங்களை ஈஸ்வரன் பிறவியிலேயே அருளினார் (யஅ. சய௩). இந்த ரஜஸின் ஸத்வகுணமும் க்ஷாத்ர தர்மங்களும் சேர்ந்து க்ஷத்திரியத்வம் ஆயிற்று.

ராக த்வேஷ சொருப ரஜஸ்குணத்தின் தமாம்ஸத்தை ப்ராபல்யமாகப் பெற்ற ஜீவாத்மாவுக்கு உழுதுண்டாக்கப்பட்ட தான்யத்தையும் பூஜா த்ரவ்யத்தைக் கொடுக்கும் பசுக்களையும் காத்தல், வாணிஜ்யப்பொருட்களைக் கொள்ளல் விற

றல் என்ற பாலன தர்மங்களை ஈஸ்வரன் பிறவியிலேயே 'அருளிணர்' (யு.அ.௪௩௪). இந்த ரஜஸின் தமோகுணமும் பாலன தர்மங்களும் சேர்ந்து வைய்யத்வம் ஆயிற்று.

அஞ்ஞான சொரூப தமோகுணத்தின் (யு.அ. ௨) ரஜாம்ஸத்தைப் ப்ராபல்யமாகப் பெற்ற ஜீவாத்மாவுக்குப் ப்ராஹ்மணஸிஷ்ஞைஷ (மது, கூ. நூ.௩௪) அல்லது வேறு புண்ய புருஷ சேவை என்ற உசித பரிசாரக தர்மங்களை ஈஸ்வரன் பிறவியிலேயே அருளிணர் (யு.அ.௪௩௪). இந்தத் தமோகுணத்தின் ரஜாம்ஸமும் புண்ய புருஷ பரிசாரக தர்மங்களும் சேர்ந்து ஸுத்ரத்வம் ஆயிற்று.

இவ்விதம் குணத்தையும் கர்மத்தையும் கூட்டிப் ப்ராஹ்மணத்வம் ஈஷ்த்ரியத்வம் வைய்யத்வம் ஸுத்ரத்வம் என்ற சதுர் வர்ணங்களைப் (போற்றத்தக்க நான்குவித புத்திரிகளை) பகவான் உண்டுபண்ணினார். இவை ஸ்வபாவ ஜன்யங்கள் (யு.அ. ௪௩௨—௪), பிறவியிலேயே புத்திக்கு அமைக்கப்பட்ட நிஷ்டைகள். மாதாவின் கர்ப்பத்திலேயே புத்தி தரித்த இந்த தாரணைகள் உறுதியாக நின்று, ஜீவாத்மாவைக் காமக்ரோத பய துக்கங்களால் மிகவும் சலனப்பட்டு விடாமற் காக்கும்.

“வர்ணம்” என்ற பதம், “வரண்” (போற்றுதல், புகழ்தல்) என்ற ஸம்ஸ்கிருத தாதுவில்நின்று ஜனித்து, “போற்றத்தக்கது” என்று அர்த்தமாகும். ஆதலால், சதுர் வர்ணம் என்ற பதங்கள் போற்றத்தக்க நான்குவித மனோதர்மங்கள், புத்தி தாரணைகள், என்று ஸித்திக்கின்றன.

சதுர் வர்ணத்தார் ஏன் யாவராலும் போற்றத் தக்கவர் எனில், தேவ ஸ்ரத்தையிலும் ஸத் கர்மத்திலும் ப்ரதிஷ்டை பெற்ற புத்தியுடையவராதலால் என்றறிக.

ஆரம்பஸக்தியும் கூட்டிமுடிக்கின்ற ஸக்தியும் தனக்கு மிகக் குறைவாயிருக்கின்றன என்று தாழ்மையுடன் ஒப்புக் கொண்ட ஸுத்ர ஜீவன் ஒரு புண்ய புருஷனைப்பற்றி ஏவல் வேலை செய்து, அவர்வழிபடும் தெய்வத்தையும் அவருடைய அன்பையும் நல்லொழுக்கங்களையும் பெறவேண்டும்

என்ற உறுதியான புத்தியோடு வாழ்வான். அங்கிங்கு ஓடாமல், தன் யஜமானனை எதிர்பார்த்தே ஓரிடத்தில் அடங்கி நிற்பான். இப்படி யஜமானனிலும் நல்லொழுக்கத்திலும் ப்ரதிஷ்டைபெற்றவன் புகழுக்குரிய ஸூத்ரன்.

இவனுக்கு மேற்பட்ட புத்தியுடைய வையன் பசு தான் யம் முதலிய பொருட்களைப் புன்ய வரீயால் வருத்திசெய்து ஜனங்களுடைய நன்மையையும் தன் நன்மையையும் கருதி, வ்யாபாரங்களைத் தர்மமுறையாக நடத்தி, ஸாந்த தேவதைகளை வரீபட்டு வருவதால், இவனும் பெரியோரால் புகழப்படுவான்.

சூத்தரியனும் ப்ராஹ்மணனும் வையனுக்கு மேற்பட்ட புத்தியையும் கர்மங்களையும் உடையவர்களாதலால், அவர்கள் அதிக புகழுக்குரியவர்கள்.

இது ப்ரவ்ருத்தி மார்க்கத்தில் என்றறிக. அஃதாவது, ப்ரக்ருதி மார்க்கம் ஸுகமென்று வாழ்பவரில் சதுர்வர்ணிகள் போற்றத்தக்க நிலையைப் பெற்றவர்கள். அந்த மார்க்கத்தைப் பற்றியிருக்கின்ற ஏனையோர் எல்லாம் இகழப்பட்ட நீரீஸ்வர நிராத்ம விஷயகாமிகளாதலால் மது ஸ்ம்ருதியில் “ஐந்தாவது வர்ணம் இல்லை” என்று உபதேசிக்கப்பட்டது (ய. ச.). இதனர்த்தம் யாதெனில், ப்ரவ்ருத்தி மார்க்கத்தில் ஜீவிக்கின்றவர்களில் நான்கு வர்ணத்தைத் தவிர ஐந்தாவது “வர்ணம்” (போற்றத்தக்க புத்தியில்) ஈஸ்வரன் ஸ்ருஷ்டிக்கவில்லை என்பதே

ப்ரவ்ருத்தி மார்க்கத்தாரில் ஆத்ம உத்தாரணத்துக்கு அநுஃலமான குணகர்மங்களைத் தரித்த சதுர் வர்ணிகளுக்கும் மேலான உத்தம புருஷர் இருக்கின்றனர். இவர்கள் ப்ரவ்ருத்தி வாழ்வில் ஸுகபுத்தியில்லாதவர்கள். அத். எ, யசு இல் பகவான் இவர்களை ஆர்த்தாக்கள், ஜிஜ்ஞாஸுக்கள், அர்த்த தார்த்திகள், ஞானிகள் என்று வகுத்தார். ஆர்த்தாக்களாவார் ஸம்ஸாரம் துக்கம் (“ஆர்த்தி”) என்று நிச்சயித்தவர்கள். ஜிஜ்ஞாஸுக்களாவார் ஸம்ஸார துக்கநிவ்ருத்தி மார்க்கத்தை அறியவேண்டுமென்ற ஆவலோடிருக்கின்றவர்கள். அர்த்தார்த்திக

ளாவார் நிவ்ருத்தி மார்க்கத்தை மிக முயற்சியோடு அது ஸ்ரீத்து வருகின்றவர்கள். ஞானிகளாவார் துக்கநிவ்ருத்திபெற்ற ஜீவன்முக்தர்கள்.

ப்ராஹ்மணத்வம் கூத்தரியத்வம் வைஸ்யத்வம் ஸூத்ரத்வம் என்ற வர்ணங்கள் (போற்றத்தக்க ப்ரவ்ருத்திமார்க்க புத்திநிலைகள்) ஈஸ்வரனால் அருளப்பட்ட ஸ்வபாவ ஜன்யகுணகர்மங்களாதலால், ஸர்வ தேஸங்களிலும் அவை ப்ரகாஸிக்கின்றன. எங்களது பரத தேஸத்தில் மாத்ரம் சதுர்வர்ணம் காணப்படுகின்றதென்று கூறுவோர், ஸ்தூலபுத்திமான்களாவதுமன்றி, அன்யதேஸங்களிற் சென்று அங்குள்ள ஜனங்களின் மனோதர்மங்களை விசாரித்தறியாதவர்களுமாவர்.

புற தேஸங்களில் சதுர்வர்ணிகள் வாழ்கின்றனரானாலும், தாங்களாவது தங்கள் தேஸத்தாராவது சதுர்வர்ண ஸ்ருஷ்டியின் மான்மியத்தை அறியமாட்டார்கள். மேலும், ஆங்க்லேய முதலிய அன்யதேஸ பாஷைகளில் ப்ராஹ்மணத்வம் கூத்தரியத்வம் வைஸ்யத்வம் ஸூத்ரத்வம் என்ற புத்திநிலைகளுக்கு ஏகபதங்கள் இல்லை. ஆங்க்லேய பாஷையில், spiritual-mindedness, public spirit, honest commercialism, faithful attendance upon a spiritually-minded person என்ற பலபதங்கள் இருந்தும், அவை சதுர்வர்ணங்களைக் குறிக்கமாட்டா. ஏனெனில், தெய்வம் குரு ஸாஸ்த்ரம் என்றவற்றில் ஸ்ரத்தையும், யஜ்ஞம் தானம் தபஸ் என்ற ஆத்மோபாய கர்மங்களும் அப்பதங்களில் சுட்டப்படாமல் இருப்பதால்.

இதர தேஸங்களில் ப்ராஹ்மணத்வம் முதலிய புத்திநிலைகள் காணப்பட்டாலும், ப்ராஹ்மண குலம், கூத்தரிய குலம், வைஸ்ய குலம், ஸூத்ர குலம் என்று அங்கு ஏற்படவில்லை. பரததேஸத்தில் மாத்ரம் குல வர்ணங்கள் (ஸ்தூல ஸந்ததி வர்ணங்கள்) ஏற்பட்டிருக்கின்றன. ஒரு குடும்பத்தில் தந்தை தாய் தான் தாரம் மக்கள் தமர் என்பவர்களில், ப்ராஹ்மணத்வம் ஒருவனுக்கு அமைந்தும், கூத்தரியத்வம் இன்னொருவனுக்கு அமைந்தும், வைஸ்யத்வம் வேறொருவனுக்கு அமைந்தும், ஸூத்ரத்வம் இன்னொருவனுக்கு அமைந்தும், வேறு நிரீஸ்வர

நிராத்ம அஸாந்த குணங்கள் எஞ்சினவர்களுக்கு அமைந்தும்
ருக்க, அவர்களுடைய நாநாவித புத்தி நிலைகளைக் கவனிக்
காமல், மூல புருஷனுடைய புத்தி நிலை எதுவோ, அந்தத்
தர்மமே அவனுடைய புத்தர் பௌத்தராதிகள் யாவர்க்கும்
சாட்டப்பட்டு, ஸ்தூலகுல வர்ணங்கள் தோன்றின. இவை
முழு மாயா ஸங்கல்பம். இவற்றை ஈஸ்வரன் ஸ்ருஷ்டிக்க
வில்லை. இவை ப்ரக்ருதியின் அஞ்ஞானத் திரிபுகள் என்றறிக.

ஸத்வகுணத்தோடு ப்ராஹ்ம கர்மத்தைச் சேர்த்து ஈஸ்வ
ரன் ஸ்ருஷ்டித்த ப்ராஹ்மண வர்ணத்தானுடைய ஸ்தூல ஸந்
ததியார் ப்ராஹ்மணர்கள் என்றும், ரஜோகுணத்தின் ஸத்
வாம்ஸத்தோடு கூடாத்ர கர்மம் சேர்ந்து உற்பத்தியான கூடத்
ரிய வர்ணத்தானுடைய ஸ்தூல சந்ததியார் கூடதரியர்கள்
என்றும், ரஜோ குணத்தின் தமாம்ஸத்தோடு பசு தான்ய
தன பரிபாலன கர்மம் சேர்ந்து உற்பத்தியான வைய்ய வர்ணத்
தானுடைய ஸ்தூல ஸந்ததியார் வைய்யர் என்றும், தமோகு
ணத்தின் ரஜாம்ஸத்தோடு ப்ராஹ்மண ஸிஷ்ருஷை (மது, கூ,
நூசு) சேர்ந்து உற்பத்தியான ஸுத்ர வர்ணத்தானுடைய
ஸ்தூல ஸந்ததியார் ஸுத்ரர் என்றும் பரத தேஸத்தில் யாது
காரணத்தால் வெவ்வேறு குலத்தாரானார் என்று விசாரிக்கில்,
அந்தத் தேஸத்தார் ஸ்ரத்தையோடு ஒப்புக்கொள்ளும் வேதா்க
மங்களின் ஸூக்ஷ்மார்த்தத்தை அறியாத தன்மையே என்று
ஞானிகள் கூறுவார்கள். ஜீவாத்மாக்களைப்பற்றியும் ஈஸ்வரனு
டைய பஞ்ச க்ருத்யத்தைப்பற்றியும் வேதா்கமங்களும், அவற்
றின் வாக்யங்களை அதுபவமுறையாக அறிந்த ஞானவான்க
ளும், பலவாறு கூறினதை உள்ளபடி க்ரஹிக்க ஸக்தியற்ற
ஜனங்கள் ஸ்தூலகுல வர்ணங்களைத் தாங்களே ஸங்கல்பித்துக்
கொண்டு, அவையெல்லாம் ஈஸ்வரனால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டன
என்ற வீண் நிர்ஸயத்தோடு வாழ்கின்றனர்.

இவர்களுடைய விமூட ஸங்கல்பம் எவ்வாறு தோன்றின
வென்றால், அவ்வாற்றைக் கூறுதும். ஒருவனுடைய பிதாவா
னவன் ப்ராஹ்மத்தை தர்ஸித்து யதார்த்த ப்ராஹ்மணனால்,

அவனுடைய ஸ்திதியைப் பெறாத புத்தர பெளத்தராதிகளை அவன் விலக்கமாட்டான். அவர்களும் அவனை விட்டுப் பிரியார்கள். அவனையே அண்டி அவன் வீட்டிலிருந்து அவர்கள் வாழ்வது இயல்பே (ப்ரக்ருதிக்குரிய தன்மையே). அவர்கள் பாரேனில், அவனுடைய தேகத்திலின்று தோன்றின ஸந்ததியார் (வரியில் வந்தவர்கள்) என்று சொல்லவேண்டும். ஸந்ததி, வர்க்கம், வம்ஸம், என்ற பதங்கள் ஸ்தூலதேக வரலாற்றைக் குறிக்குமேயன்றி மனோதர்மங்களைக் குறிக்கமாட்டா. மனோதர்மங்கள் ஸைக்ஷம் தேகத்துக்கு உரியன என்றும், ஸைக்ஷமதேகம் ஒவ்வொரு ஜீவாத்மாவுக்கு ஈஸ்வரனால் அருளப்பட்டது என்றும், இப்படி அருளப்பட்ட ஸைக்ஷம் தேகம் ஆதிதொட்டு அந்தந்த ஜீவாத்மாவுக்கே சொந்தம் என்றும், அது பிதாமாதாக்களின் அம்ஸமன்று என்றும், அறியாத ஜனங்கள் ஸ்தூலதேக வரலாற்றையும் ஸ்தூலதேக ஸம்பந்தத்தையும் மாத்ரம் குறிக்கின்ற “ஸந்ததி”, “வர்க்கம்”, “வம்ஸம்”, “குலம்”, முதலிய பதங்களில் ப்ராஹ்மணத்வம் முதலிய புத்தி அம்ஸங்களை அடக்கி, ஸைக்ஷம் வர்ணங்களை ஸ்தூல குலங்கள் என்றெண்ணினார்கள். இப்படிக்கலக்கமுற்ற ஸ்தூலகுல வர்ணங்கள் யுகங்கள் தோறும் காலஜலம் போலத் தோன்றிக்கொண்டிருக்கின்றன இதுபற்றி, ஸாஸ்த்ர கர்த்தாக்கள் ஸ்தூலகுல வர்ணங்களை ஒப்புக்கொண்டு, அவையெல்லாம் ஒருவித ப்ரக்ருதி பாவனை என்றும், தொன்றுதொட்டுப் பரத தேசத்தில் அதுஸரிக்கப்பட்டதால், ஒருவித தர்மம் என்றும், கூறி, ஸ்தூல ஸந்ததி வர்ணத்தாரும் ஸைக்ஷம் குண கர்ம வர்ணத்தாரும் அறியும்படி யதார்த்தத்தைப் பலவாறு விளக்கினார்கள். குணத்தாலும் தொழிலாலும் இவன் ப்ராஹ்மணன், இவன் க்ஷத்ரியன், இவன் வையர்யன், இவன் ஸூத்ரன் என்பது யதார்த்தம் (மெய்). பிறருடைய ஸ்தூல தேகங்களைப்பற்றிச் சதுர்வர்ணம் உண்டென்பது பொய்.

(2) நான் சதுர் வர்ணத்தை ஸ்ருஷ்டித்து, ஜனங்களை நான் தோறும் ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி மார்க்கம் என்ற கர்மசகரத்தில்

செலுத்தி வந்தாலும், என் பஞ்ச க்ருத்யங்களைப் பற்றில்லாது செய்கின்றேன். ஆதலால், என்னை அழிவற்ற நிஷ்கர்மாவாக அறி. அவ்யயன், உ. யௌ, உய.

பசு. கர்மங்கள் என்னைப் பற்ற என்றும் ⁽¹⁾, எனக்குக் கர்ம பலத்தில் ஸங்கம் இல்லை என்றும் ⁽²⁾, என்னை எவன் அறிகின்றனோ, அவன் கர்மங்களால் வாதிக்கப்படான் ⁽³⁾.

(1) கஸ்மல ரஜஸ் குணத்தில்நின்று விரிக்கப்பட்ட கர்மங்கள் பரமேஸ்வரனது சச்சிதானந்த சொரூபத்தைத் தீண்டிக் கெடுக்கா என்றும்.

(2) பஞ்ச க்ருத்யங்களைச் செய்யும் பரமேஸ்வரனுக்குப் புண்ய பாப் பலன்களான ஸ்வர்க்க நரகாதி போகங்களை ஊட்டமாட்டா என்றும்.

(3) பரமேஸ்வரன் நிஷ்காம கர்மாதுஷ்டானி என்றும், ஸ்வர்க்க நரகாதி போக ரவிதன் என்றும் அறிந்த ஒருவன், நிஷ்கர்மப் புத்தியோடு தன் கர்மங்களை லோகோபகாரத்துக் கஞ்ச செய்தால், அவனை அக்கர்மங்கள் தீண்டவும்மாட்டா, அவனுக்குக் கர்மபல துக்கங்களை விளைவிக்கவுமாட்டா.

பசு. முழுகுகளாகிய ⁽¹⁾ [உன்] முன்னோர்களாலும் ⁽²⁾ இவ்விதம் அறிந்து கர்மம் செய்யப்பட்டது. ஆதலால், [உன்] முன்னோர்களால் செய்யப்பட்ட அனதி [அகர்த்தந்த்ருவ] கர்மத்தையே நீ செய்.

(1) முழுகு = மோகூத்தில் மிக விருப்பங்கொண்டவன்; ஸ்வர்க்காதி போகங்கள் எல்லாம் துன்பமென்று நிச்சயித்து, துக்க நிவ்ருத்தி மார்க்கத்தில் ஆவலுற்றவன்.

(2) உன் கூத்தரிய மூதாக்களாலும்.

பசு. எது கர்மம் எது அகர்மம் என்றதில் கவிகளும் மோகந்தை அடைந்திருக்கிறார்கள் ⁽¹⁾. எதுனை அறிந்து அஸுபத்தில்நின்று விடப்படுவாயோ, அந்தக் கர்மத்தை உனக்கு உபதேசிக்கப் போகின்றேன் ⁽²⁾.

(1) ஸாஸ்தரத்தில் கூறப்பட்ட “கர்மம்” (செய்தல், செ

யல்) யாது, “அகர்மம்” (செய்யாமை “செய்யாமற் செய்தல்”) யாது, என்ற விசாரணையில் கவிகள் தானும் மயங்கினார்கள்.

கவி = புத்திமான். கவிக்கு லக்ஷணம் ப்ரதிபை (நூதன சிந்தனை), கோஸாதி ஞானம் (கோஸம், வியாகரணம், நாடகம், அலங்காரம், என்றவையிற் சிறந்த வித்வீம்), தேவ அநுக்கர ஹம்.

(2) அந்தக் கர்ம அகர்ம விவேகம், துக்க நிவ்ருத்தியைக் கொடுப்பதால், அதை உனக்கு இன்னும் விரித்து உபதேசிப் பேன்.

௨௭. கர்மத்தின் [லக்ஷணத்தை] அறிதல் வருத்தமாதலால், கர்மத்தின் [லக்ஷணமும்] (1), விகர்மத்தின் [லக்ஷணமும்] (2), அகர்மத்தின் [லக்ஷணமும்] (3) அறியவேண்டியது.

(1) கர்மம் என்றது மனம் வாக்கு காயம் என்ற காணல் ளால் ஒருவன் வேதவிதிப்படி தன் ஆத்ம உத்தாரணம்படுத்தக் கச் செய்யவேண்டிய செயல்கள் (தொழில்கள்). “ம”, “வம்” ணத்தில் அநேக அரிய பொருட்கள் அடங்கி ந்வம் முத தொழில் யாது தொழிலுக்குக் காரணம் (கர்ம காரணங்களை தொழிலாளி யார், ஆத்மா யாது, கரணங்களின் உதவிக்க ளன்ன, கரணங்களால் செய்யப்பட்ட தொழிலின் பயன்) என்ன, அப்பலன்களாகிய இன்ப துன்பம் எவ்வாறு பற்றி, தன, அவற்றைப் புசித்துப் பெற்ற ப்ரயோஜனம் என்ன ஒப்புக் பலன் யாரைப்பற்றும், யாரைப் பற்றாது என்ற தூர்வு என் ணைகள் இந்த அத்யாயத்தில் பின் வரும் மந்த்ரங்க்கப் பட் வேறு அத்யாயங்களிலும், நடக்கும். ௫. அ, கூ; ௨௩. ௩௨; ௨௮. ௨௩, ௨௮.

(2) விகர்மம் என்றது ஆத்ம உத்தாரணத்துக்கு விபரீத கர்மம் (௨௮. ௨௫); வேதங்களால் விலக்கப்பட்ட கர்மம்.

(3) அகர்மம் என்றது அகர்த்தருத்வ கர்மம். அஹந்தை மமதையற்றுச் செய்யப்பட்ட கர்மம்; செய்யாமற் செய்தல்; நிஷ்காமியின் கர்மம்; நைஷ்கர்மபம். ௩. ௪.

அர்ஜுனனைப் போன்றவர்கள் அகர்மத்தைக் கர்மாநுஷ்

டானம் இல்லாமை என்று நினைப்பார்கள்.

லஅ. எவன் [இந்தீரியங்களைத்] செய்யப்பட்ட கர்மத்தில் [தன்] அகர்மத்தைப் பார்ப்பானோ (1), எவன் [தன்] அகர்மத்தில் [இந்தீரியங்களைத்] செய்யப்பட்ட கர்மத்தைப் பார்ப்பானோ (2), அவன் மானாடரில் புத்திமான் (3). அவன் யுக்தன் (4), ஸர்வ கர்ம கிருத் (5).

(1) கர்மங்களைச் செய்கின்றவன் நானன்று, அவை கர்ம காரணங்களால் முடிவுபடுகின்றன, என்று எவன் நிச்சயிக்கின்றானோ.

லஅ. மஹ, மசஇல் கர்மத்தை உண்டுபடுத்தும் வஸ்துக் களை (கர்ம ஜனன காரணங்களை)ப் பிரித்துக் காட்டினார். அனாதித்யம், கர்மேந்திரியம், ஸ்தூல ஸரீரம், ஸரீரத்தினுள் படுத்த ஷ்யம், ரஜஸ்குணம், கர்த்தருத்வ மோஹம் என்றறிக.

யோடிருக்கன் நிஷ்கர்மாவாகிய தன்னைப்பற்றி நின்று கர்மகார

(2) இமங்களைச் செய்கின்றவன் என்று அறிகின்றானோ. ஸ்தூல ஜீவன் ஆத்ம அனாதம் விவேகமுள்ளவன்.

அவன் தன் புத்தியைத் தன்வஸமாக்கி வாழும் யோகி.

யு ஐம்பொறி வழியிற் செல்லவிடாமல், ஆத்மாவில் பர அஃதாவண்ணின் ஜீவன்முக்தன்.

சய்யவேண்டிய ஸர்வ கர்மங்களையும் கௌஸலமாகச் செய்வான்.

கரணத்னக்ருத் = கர்மங்களைச் செவ்வையாகச் செய்தவன். அஃதாவது, ஆத்ம உத்தாரணம் விரித்தித்தும்படி கைஷ்கர்மிய புத்தியோடு தன் கர்மங்களை நிறைவேற்றுகின்றவன்.

மக. செவ்வையாக ஆரம்பிக்கப்பட்ட எவனது தொழில்கள் எல்லாம் காம ஸங்கல்பங்களால் (1) விடப்பட்டவைகளோ, ஞானக் ஸியால் (2) கர்மத்தை எரித்த (3) அவனை அறிவாளிகளே பண்டிதன் (4) என்று கூறுகின்றனர்.

(1) இஷ்ட காமயங்களால்; இச்சித்த ஸ்வர்க்காதி போக பலன்களால்.

(2) அகண்டாகார அறிவின் தீபத்தால்.

ஞானம்=ஞானம் என்ற நெருப்பு.

ஞானம் என்றது மெய் உணருதல்; மெய்ப்பொருளாகிய ஆத்மாவைப்பற்றிய அறிவு; மெய்யறிவு.

தோன்றி அழியும் பொய்ப்பொருட்களை மெய் என்று நினைத்து, ஆசைகளால் ஏவப்பட்டு, பொய் விஷயங்களில் அழுந்தின அறிவு (ஸாக்ஷி என்ற ஜீவாத்மா), சேற்றில் விழுந்த ஜலம்போல, தன் ஸ்வரூபமாகிய ஸாக்ஷித்வமும் ஸாந்தமும் மாறுபட்டு, மோஹமயமாயிருக்கும் இந்த ஸத்தியில் “கஞ்சு” அல்லது சிற்றறிவு என்று அழைக்கப்படும்.

கண்ணில்லாதவன் தன் கை கால்களால் ஸ்பர்ஸித்து அறிவதுபோல, ஸாக்ஷித்வத்தையும் ஸாந்தத்தையும் மிகவும் இழந்த சிற்றறிவு தன் அந்தஃகரணங்களாலும் புறக்கரணங்களான ப்ரக்ருதி விஷயங்களை அறியும். கரணங்களிற் சிறப்பிப்பதத் தவத்தின் விசாரணை விஸாலமாயிருந்தால் விடும், “வம் சுருக்கமாயிருந்தால் சுருக்கமாயும், அறியும். ப்ரக்ருதி முதலியவர்களை ஜீவாத்மா அறிதற்கு புத்தி ஒரு தீபமே.

இந்தத் தீபத்தால் அனாத்ம கார்யங்களைப் பார்ப்பது சரித்து அறுபவித்து, இவையெல்லாம் நிலையற்றவைகளைத் துக்க கோலங்கள் என்றும் மெல்ல மெல்ல அறிகின்ற பற்றி, தில் ஸாக்ஷியாகிய ஜீவாத்மாவுக்கு முன்னுள்ள ஸ்வரூபம் துக்கு மேலான ஆத்ம அனாத்ம விவேகம் என்ற திவ்யான த்வம் பரமேஸ்வரனால் அதுக்கர ஹிக்கப்படும்.

இந்த விவேகத்தைப் பெற்று துக்க நிவ்ருத்தி மார்க்கத் திற் செல்ல மிக ஆவலோடிருக்கும் ஞானதிகாரிக்கு ஞானகுரு தோன்றி, மெய்ப்பொருளுக்கும் பொய்ப்பொருளுக்குமுள்ள லக்ஷணங்களை விளக்குவார். அந்த விளக்கத்தை அன்போடு ஆதரிக்கும் ஸிஷ்யனுடைய அறிவில் தொன்றுதொட்டுச் சார்ந்த வீண் மாயா ஸங்கல்பங்கள், ஒளிக்குமுன் இருள் கெடுவது போலக், காணாமற்போகும்.

ஞானம் (மெய் அறிவு) ஜ்யோதி சொரூப (ஸாக்ஷிம

அக்னி அம்ஸ) மாதலாலும், அவித்யா (அறியாமை) என்ற இருனையும் அவ்விருளால் உண்டான நினைவுகளையும், நாம ரூபங்களையும், அவற்றால் வந்த பந்தங்களையும் நாமமாக்குவதாலும், ஞானாக்னி எரிக்கும் என்றார்.

(3) கர்மத்துக்குத் தக்கபடி ஏற்பட்ட இகபர பலன்களிலுள்ள விருப்பத்தை தவிர்த்த.

(4) பண்டை (ஞானம், மெய்யறிவு) பெற்றவன், பண்டிதன்.

உய். எக்காலமும் தீருப்திபெற்றவனுட (1) ஓர் இருப்பிடம் (2) இல்லாதவனுமாகிய ஒருவன் கர்மபலனில் பற்றுதலை நீக்கிக், கர்மத்தில் ப்ரவ்ருத்தி பெற்றவனுய்நுந்தாலும் (3), ஒன்றையுஞ் செய்கின்றனில்லை (4).

(1) விருப்பு வெறுப்புக்களைத் தன் மனவலில் ஏறிச் சலனப்படுத்த விடாமல், எது வந்தாலும் சரியென்று, ஸைத்தவ புத்தியோடிருக்கின்றவனும்.

(2) இதுதான் எனக்கு வீடு, இதைப்போல வேறொரு ஸ்தானம் எனக்கு ஸுகமில்லை, என்ற க்ருஹப்பற்று.

(3) நித்ய கர்மாதஷ்டானியாயிருந்தாலும்.

(4) “கிஞ்சித் நகரோதி”=ஒன்றையும் செய்கின்றானில்லை, அஸ்தாவது, அவன் அகர்மியே, நிஷ்கர்மாவே.

உயக. தன் ப்ரக்ருதியின் ஹிதத்தை வீருப்பாதவனுட (1), அந்தஃ கரணத்தை (2) ஒடுக்கினவனும் (3), எல்லாப் ப்ரக்ரஹங்களை நீக்கினவனுமாய்கிய (4) ஒருவன் கர்மத்தை (5) மாத்ரம் செய்கின்றவனும், கில்பிஷத்தைப் (6) பெறுகின்றனில்லை.

(1) “நிராஸி”=தன் ஸ்தூல தேகத்தின் ஸுகங்களைக் க்ருதாத மனமுடையவன், தன் ப்ரக்ருதியின் ஹிதத்தை விருப்பாதவன், தேக அபிமானமற்றவன், அஹந்தையற்றவன். ந. நய.

(2) இந்த்ரிய விஷயங்களிற் செல்லும் மனஸை.

(3) ஆத்மாவைப்பற்றியே நிற்கும்படி செய்கின்றவனும்.

(4) தான்பெற்ற பேறுகள் யாவும் தனதல்ல என்ற மம

னையற்றவனுமாகிய.

(5) தனக்குரிய ஆத்மோபாய ஜீவனோபாய கர்மங்களை.

(6) கில்பிஷம் அல்லது கில்விஷமாவது ஆத்மப் ப்ரகாஸத் தையும் ஆத்ம ஸுகத்தையும் கெடுக்கின்ற மலம் (அஸுத்தம், அழுக்கு, தீமை).

இந்தக் கில்பிஷமானது அவித்யா (அவித்தை), சேஷ்டை, மாயா (மாயை) என மூவகைப்படும்.

ஜீவாத்மாவின் துக்கத்துக்குக் காரணம் அனுரூபத்தையும், மயக்கி மறைக்கும் இயல்பையும், உடைத்தாகிய அவித்யாவே (அறியாமை என்ற இருளே). ஆதலால், இது ஆணவமலம் என்ற பெயரைப் பெற்றது. சிவர் அறிவின் மஹத்வத்தை அனுப்பீபாலச் சுருக்குவதால் ஆணவம் என்றழைக்கப்பட்ட தென்பார்கள். இந்த ஆணவமலத்திற் சிக்குண்ட ஆத்மா, தன் ஸ்வரூபத்தை அறியாமல், ஆணவகோஸத்தை “நான்” (அஹம், ஆத்மா) என்று அபிமானித்துக்கொண்டிருக்கும் காலத்தில் பரமேஸ்வரன், அந்த ஆணவகோஸ அஹங்காரத்தை நீக்கும் பொருட்டு, தோன்றி விரிந்து அழியும் தன்மையுள்ள மாயா மலத்தைக்கொண்டு ஸைக்ஷம் ஸ்தூல தேகங்களையும் புவன போகங்களையும் ஸ்ருஷ்டித்து அருளினார்.

சேஷ்டையாவது துடித்துக்கொண்டும் தூண்டிக்கொண்டும் தொழில்மயமாயிருக்கும் கர்ம மலம். இதற்கு பர்யாய நாமம் ரஜஸ்குணம். இந்த மலத்தைக்கொண்டு ஆத்மோபாய ஜீவனோபாய கர்மங்கள் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டன.

விருப்பு வெறுப்பு என்ற ஆசைகளும் ஸ்வர்க்காதி போக வஸ்துக்களும் தனக்கு வேண்டியதில்லையென்று நிச்சயித்து நிஷ்காம புத்தியோடு தன் கர்மங்களைச் செய்கின்றவன் அகர்மியாகிருன் என்றும், சேஷ்டை என்ற மல வஸ்துவால் இயற்றப்பட்ட ஆத்மோபாய ஜீவனோபாய கர்மங்களை அதுஷ்டிக்கின்ற அகர்மிக்கு ஒரு தோஷமும் இல்லை என்றும், இந்த மந்தரத்திற் கூறி, அடுத்ததில் கர்ம தோஷம் “பந்தனம்” என்றும், அகர்மிக்குக் கர்மத்தால் பந்தனமில்லை என்றும் உபதேஸிக்கின்றார்.

உயெ. எதிர்பார்க்காமற் கிடைத்ததில் ஸந்தோஷம் பெற்றவனுப், த்வந்த்வத்தைத் தாண்டினவனும்⁽¹⁾, மத்ஸரமில்லாதவனும்⁽²⁾, ஸத்தியிலும் அஸத்தியிலும் ஸமனாவதுமாகிய ஒருவன் (கர்மங்களைச்) செய்தாலும் பந்திக்கப்படுகின்றான் இல்லை⁽³⁾.

(1) விருப்பு வெறுப்புகளில்நின்று ஜனித்த த்வந்தவமேர் ஹத்தால் வாதிக்கப்படாத புத்தியை உடையவனும். உ. யச, உ. நுயெ, எ. உயெ, க்ஞரிய உரைகளைப் பார்க்க.

(2) மத்ஸரம்=என்னிலும் (“மத்”) இவன் மேலானவனாகப் போகவா (“ஸர”) என்ற பொருமை, எரிச்சல்.

(3) பந்தம்=கட்டு, பாஸம்; பந்திக்கப்படுதல்=கட்டுப்படுதல்.

கர்மபந்தம் என்றால் என்ன? கர்மம் எவ்விதம் பந்திக்கும்?

அவித்யா என்ற ப்ரக்ருதி மலகோஸத்தில் வீழ்ந்து கிடக்கும் ஜீவாத்மாவைத் தூக்கிவிடும்பொருட்டு, பரமேஸ்வரன் ஸுஷூத்ம ஸ்தூல தேஹங்களை அருளினார். இந்த தேஹங்களில் வலித்து, ஜீவனோபாய ஆத்மோபாய கர்மங்கள் நடைபெற்று வருவதை அறியும்பொழுது, ப்ரக்ருதியின் குணங்கள் தேஹியை (ஸுஷூத்ம ஸ்தூல தேஹங்களைத் தரித்த ஜீவாத்மாவை) அத்தேஹங்களில் பந்திக்கின்றன (யச. நு). எப்படியென்றால், அந்தத்தேஹங்களே “நான்” (ஆத்மா) என்றும், அவை செய்யும் கர்மங்களை “நான் செய்கின்றேன்” என்றும், அறியப்பண்ணும். இப்படி அனாத்ம கார்யங்களை ஆத்ம லக்ஷணங்களாகக் கொண்டு, அவற்றைப் பற்றியிருத்தலே பந்தமாம். இந்த ஸங்கல்பங்கள் ஆத்மாவை தேஹத்திற் கட்டுகின்ற அக்ருஸ்ய மானஸ ஸுத்திரங்கள் (கயிறுகள்) என்றறிக.

அகர்த்ருத்வ புத்தியோடு செய்யப்பட்ட கர்மங்கள் அகர்த்தாவை அவனுடைய தேஹத்தில் பந்திக்கா.

உயெ. [தேஹத்தில்] ஸங்கமில்லாதவனும்⁽¹⁾, ஞானத்தில்⁽²⁾ நித்திற் பனப் பெற்றவனும், யஜ்ஞார்த்தமாகக்⁽³⁾ கர்மத்தைச் செய்கின்றவனுமாகிய முத்தனுடைய⁽⁴⁾ கர்மம் எல்லாம் அழிகின்றது⁽⁵⁾.

(1) தேஹமே நான் என்ற மோஹத்தால் ஜனித்த தேஹப் பற்று இல்லாதவனும்.

ஸங்கம்=சேர்க்கை, ஒன்றிப்பு, பற்று.

(2) ஆத்ம ஞானத்தில், ஆத்மாவைப்பற்றிய ஞான ஸாஸ்த்ர விசாரணைகளில்.

(3) “யஜ்ஞாய” = “யஜ்ஞார்த்தாத்” (ந. கூ), யஜ்ஞார்த்தமாக, ப்ரஹ்மார்ப்பணமாக.

ப்ரஹ்ம அர்ப்பணம்=பரமேஸ்வரனுக்கு ஒப்புக்கொடுத்தல். “எல்லாக் கர்மங்களையும் என்னிடம் ந்யாவமி (ஒப்புக் கொடு)” என்று ந. நய இலும், “எதைச் செய்கின்றாயோ அதையெல்லாம் மதர்ப்பணமாகச் செய்” என்று கூ. உயௌ இலும் கூறியிருப்பதால், “யஜ்ஞார்த்தமாகக் கர்மத்தைச் செய்கின்றவன்” என்ற பதங்கள் ப்ரஹ்மத்தினிடம் கர்மத்தை அர்ப்பணம் செய்கின்றவன்” என்று பொருள்படும்.

(4) ப்ரக்ருதி பந்தங்களில்நின்று விடுபட்டவனுடைய.

முக்தனுடைய கர்மம்=ஜீவன்முக்தனுடைய கர்மேந்த்ரியங்கள் செய்யுங் கர்மம்.

(5) ஸகல கர்மங்களும் இல்லாமற்போகின்றன, ஏனெனில், அவனுடைய கர்மம் அகர்மம் ஆகலால்

தன் தேஹத்தில் பந்தமற்ற ஞானியுடைய இரத்திரியங்கள் செய்யும் கர்மமொன்றும் அவனுடைய கர்மமன்று. அக்கர்மம் அவனுக்கு அகர்மமென்பது பற்றியும், ஸுக துக்க பலன்களைக் கொடாதென்பது பற்றியும், “முக்தனுடைய கர்மம் எல்லாம் அழிகின்றது” என்றார்.

அடுத்த மந்த்ரத்தில், அகர்ம அநுஷ்டானம் செய்து மோக்ஷ விர்த்தியைப் பெற்ற பேரறிவானிக்கு கர்மகாண்டத்திற்கு கூறப்பட்ட யஜ்ஞாதி கர்மங்களும், அவற்றிற்குரிய நானாவித பாவனைகளும், வ்யஷ்டியாக (வெவ்வேறாக)த் தோற்றா என்றும், அவையெல்லாம் ஸகுண ப்ரஹ்ம சொரூபங்கள் என்றும், ஸகுண ப்ரஹ்மத்துக்கு அப்பாற்பட்ட ஜீவன்முக்தன் நிர்குண ப்ரஹ்மத்தோடு ஐக்யமாவான் என்றும், உபதேஸிக்கின்றார்.

உயச. அர்ப்பணமும் ப்ரஹ்மம் (1), அக்ஷி என்ற ப்ரஹ்மத்தில் [ஹோதா என்ற] ப்ரஹ்மத்தால் ஹோமக்கப்பட்ட ஹவிஸும் ப்ரஹ்மம். கர்மம் என்ற ப்ரஹ்மத்தில் ஸமாதீபேற்றவனால் அடைய வேண்டியதும் ப்ரஹ்மமே.

(1) அர்ப்பணம்=கொடுத்தல், ஈகை, தானம் (தாது, அர்ப்ப=கொடுத்தல்).

கர்மாதிகாரிக்கும் ஞானாதிகாரிக்கும் பொதுவான தர்மம் அர்ப்பணம் என்ற கர்மம். அறம் (தர்மம்) என்றது ஈகை ("ஈதல் அறம்") என்று ஒளவையார் ஒதினார். அஃதெப்படியென நிர், கூறுதும்.

ஆசையால் பந்திக்கப்பட்ட ஜீவாத்மா, தன்னை அறியாமல் தான் ஆசையென்று நினைத்து, ஆசையின் விஷயம் கிடைத்தால், அதைத் தானே புசிக்கும், வேறொருவருக்குக் கொடாது. ஆனால், தன் மனைவிக்கும் பிள்ளைக்கும் கொடுக்கின்றதேயென்று ஆசைப்பித்தால், தன்னுடைய மனைவி தன்னுடைய பிள்ளை என்று அஹந்தை மமதை பற்றியே கொடுக்கும். ஆதலால், அவர்களுக்குக் கொடுத்தல் தன் கையில் இருத்தல்போல நினைத்துத், தானே அதுபவிக்கின்றதாய் முடியும்.

ஆசையால் ஜனித்த தேஹப்பற்றையும் புறப்பொருட்பற்றையும் தீர்க்கும்படி, பரமேஸ்வரன் தக்க கருவிகளையும் குருமாரையும் தர்மஸாஸ்த்ரங்களையும் ஸ்ருஷ்டித்து, தேவாதி தேவனாகிய தமக்கும் தேவர்களுக்கும் பித்ருகளுக்கும் அதிதிகளுக்கும் பூதங் (வேறுப்பிராணி)களுக்கும் விதித்தபடி அன் போடு கொடுக்கவேண்டுமென்று ஆஜ்ஞாபித்தார்.

இந்தப் பஞ்ச அர்ப்பணங்கள் பஞ்ச யஜ்ஞங்கள் என்றும் கூறப்படும்.

இவற்றுள், ப்ரஹ்ம யஜ்ஞம் (அல்லது அஹுதம்) என்றது ஸாங்க்யயோக அஷ்டாங்க்யோக ஸாதனைகள், ஞானஸாஸ்த்ர படனம், வேத பாராயணம், தேவாரம் திருவாசகம் முதலிய திருமுறைகளோதுதல். இவற்றால் ஞானாதிகாரி அன்பைப் பெருக்கி, ஏகபாவனைசெய்து, தனது உடல் என்ற இந்

தீரியங்களையும், பொருள் என்ற நல்வினை தீவினைப் பயன்களையும், ஆவி என்ற ஜீவபோதத்தையும் பரமேஸ்வரனிடம் ஒப்புவிப்பான் (அர்ப்பணம் செய்வான்). எனவே கர்மாதிகாரிக்குரிய ப்ரஹ்ம யஜ்ஞமாவது வேதபாராயணமும், தேவாரம் திருவாசகம் முதலிய திருமுறைகளோடானும், இவற்றால் ஸ்வரணுக்கும் ஜீவன்முத்தர்களுக்கும் த்ருப்தி செய்தலுமாம்.

தேவ யஜ்ஞம் (அல்லது ஹுதம்) என்றது தேவர்களுக்கு அக்னியில் ஹோமஞ் செய்தல். ஹோமஞ்செய்தல் (அல்லது ஹோமித்தல்) என்பது மந்த்ரத்தைச் சொல்லி அக்னியில் ஹோமிக்கப்பட்ட பொருளை இடுதலாம்.

பித்ரு யஜ்ஞம் என்றது பித்ருக்களைத் த்யானித்துத் தர்ப்பணம் செய்தல், மந்த்ர ஸஹிதமாக எள்ளும் தண்ணீருமிட்டுத் த்ருப்தி செய்தல்.

அதிதி யஜ்ஞம் என்றது தன் ஊரில் வலரிக்காதவனும் நாள்தோறும் வராமல் ஏகதேசத்தில் ஒருவன் வீட்டை நாடி வருகின்றவனுமாகிய ஸாதுவை உபசரித்து அன்னம் படுக்கை முதலியவை கொடுத்தல்.

பூத யஜ்ஞம் என்றது பதிதன் சண்டாளன் தீராப்பிணியாளி, நாய் காகம் கிருமிகள் என்ற ப்ராணிகளுக்கு பஸீ (உணவு) கொடுத்தல் (மது, ௩. ௯௨).

இவ்விதம் எவன் தினந்தோறும் ஸகல ப்ராணிகளுக்கும் கொடுக்கவேண்டியதைக் கொடுத்துத் த்ருப்திசெய்கின்றானோ, அவன் தேஜோருபாய் மேலான பதவிகளை அடைகிறான் என்று ஸாஸ்த்ரமிருப்பதால், (மது, ௩. ௯௩௩), ஆத்மதேஜஸுக்குக் காரணமான கொடை (அர்ப்பணம்) என்ற கர்மம் ப்ரஹ்மமயமே என்று கூறவேண்டியது.

சுண்டு ப்ரஹ்மமயமே என்றது ஸகுண ப்ரஹ்மமயமெனக் கொள்க. அஃதாவது, ப்ரக்ருதியிலும் ப்ரக்ருதிகார்பங்கவிலும் வீற்றிருந்து பஞ்ச க்ருத்யங்களை நடத்திவரும் அந்தர்யாமி ஸ்வரனது ஸக்தியே “அர்ப்பணம்” என்ற திவ்ய கர்மமாக, கர்மாதிகாரியிலும் ஞானாதிகாரியிலும் ப்ரகாஸிக்கின்றது.

(2) அக்னிக்கு மூன்று ரூபங்கள் உண்டு. அப்ப்ரத்யக்ஷமாக எங்கும் வ்யாபித்திருக்கும் ரூபம் ஒன்று. ப்ரத்யக்ஷ சுடர் ரூபமும் தேவரூபமும் இரண்டு. இந்த மூவித ரூபங்களுக்குரிய தத்த்வங்கள் அந்தர்யாமி ஈஸ்வரனது ஸக்தியே.

தேவர்களுக்கும் மனிதர்களுக்கும் ஜகத்துக்கும் ஹிதனையும் (அநுகூலனையும்), மந்த்ரங்களுக்கு ஹவனமாயும் (ஹோமித்தலுக்குரிய இடமாயும்), அக்னி ரியமிக்கப்பட்டது. (மஹாபாரதம், ஸாந்திபர்வம், அத். ௩௬௪௨, ய). மந்த்ரஸம்பந்தமாக இடப்பட்ட ஹவிஸை ஏற்று, உத்தேயித்த தேவர்களுக்குச் செலுத்தும். ஈதெல்லாம் ப்ரஹ்ம ஸக்தியின் அம்ஸங்கள் என்பதுபற்றி, “அக்னி என்ற ப்ரஹ்மத்தில்” என்றார்.

(3) யாகத்தைச் செய்விக்கின்ற யஜமானன்; ஹோமத்தைச் செய்விக்கின்ற கர்த்தா.

வேத க்ருத்யங்களில் ஸ்ரத்தையும், தேவ யஜ்ஞங்களைச் செய்யவேண்டுமென்ற புத்தியும் அந்தர்யாமியின் ஸக்தியாதலால், அக்குணங்களைப்பெற்ற ஹோதாணை ப்ரஹ்மம் என்றார்.

(4) மந்த்ர ஸஹிதமாய் அக்னியில் இடப்பட்ட அன்னம் பால் நெய் முதலியவை.

இந்தப் பூஜாத்ரவ்யங்கள் அந்தர்யாமியின் ஸக்தியாதலால் “ஹவிஸும் ப்ரஹ்மம்” என்றார்.

(5) வேதங்களில் விதிக்கப்பட்ட கர்மங்களும் அந்தர்யாமியின் ஸக்தி வடிவங்களாதலால், “கர்மம் என்ற ப்ரஹ்மத்தில்” என்றார்.

(6) ஈண்டு, “ப்ரஹ்மமே” என்றது நிர்க்குண ப்ரஹ்மத்தை. ஏனெனில், ஸத்கர்ம அநுஷ்டானத்துக்குரிய ஸ்வர்க்காதி போகபலன்களில் ஸமத்வபுத்தி பெற்று, நைஷ்டிகர்மம் என்ற ஸித்தியை அடைந்தவனால் பெறவேண்டிய துக்க நிவ்ருத்தியும் நாமரூப வியோகமும் நிர்க்குண ப்ராஹ்மீ ஸ்திதியாதலால்.

“ப்ரஹ்ம கர்மஸமாதிரா” (கர்மம் என்ற ப்ரஹ்மத்தில் ஸமாதிபெற்றவனால்) = பஞ்சமஹா யஜ்ஞங்கள் என்ற ப்ரஹ்ம ஸக்தியில் ஸமத்வபுத்தியோடு கூடின ஸ்ரத்தை பெற்றவனால்.

ஸமாதி=த்வந்த்வங்களை ஸமப்படுத்துதல்; விருப்பு வெறுப்புக்களில் ஸமரஸ்த்வம்.

தவைதமாயிருக்கும் மனஸும் ப்ராணவாயுவும் ஒடுங்கி ஐக்யமாகுதலைப் ப்ராபல்யமாக ஸமாதி என்பார்கள்.

ஆனால் ஈண்டு, ஸமாதி பெற்றவன்=ஸமத்வ புத்திமான்.

இந்த மந்த்ரத்தில் அர்ப்பணம் முதலிய வேதகர்மங்களும், அக்னியும், ஹோதாவும், ஹவிஸும், ஸமத்வ புத்தியில் நின்று தோன்றும் துக்க நிவ்ருத்தியும், ஸர்வநாம ரூபத் த்யாகமும், “ப்ரஹ்மமே” என்று உபதேஸித்த பகவான், அத்யாயங்கள் ஒன்பதிலும் பத்திலும் அநேக மான்மிய வஸ்துக்களை “நானே” என்றார். அஃதாவது “ப்ரக்ருதியுட்புகுந்த எனது ஸக்தி வடிவங்களை” என்று பொருள் படும்.

இனி, மந்த்ரங்கள் உயிடு தொட்டு நய வரையில், யஜ்ஞ வித்களின் (ச. நய) [ஸ்ரத்தையுள்ள யஜ்ஞகர்மாதுஷ்டானிகளின்] ஹோமங்களும் (அர்ப்பணங்களும்) ஹவிஸ்களும் (அர்ப்பிக்கப்பட்ட த்ரவ்யங்களும்) தொகுக்கப்படும்.

இந்த ஹோமங்கள்,—தேவயஜ்ஞம் (உயிடு), ஈஸ்வரார்ப்பணயஜ்ஞம் (உயிடு), இந்த்ரிய நிக்ரஹம் (உயிசு), விஷயாதுபவ நியமம் (உயிசு), ஆத்ம ஸம்யம யஜ்ஞம் (உயிஎ), த்ரவ்ய யஜ்ஞம் (உயிஅ), தபோயஜ்ஞம் (உயிஅ), த்வந்த்வ ஸமத்வ யஜ்ஞம் (உயிஅ), ஆத்ம விசாரம் (உயிஅ), ப்ராணயாமம் (உயிசு), நியதாஹார யஜ்ஞம் (உயிசு), என்றவையாம்.

உயிடு. சில கர்மாதுஷ்டானிகள் தேவயஜ்ஞத்தையே செய்கின்றனர். (1). சிலர் (அந்த) யஜ்ஞத்தோடு (கூடின கர்த்த்ருத்வத்தை) ப்ரஹ்மாக்னியில் ஹோமிக்கின்றனர். (2)

(1) கர்த்த்ருத்வ புத்தியோடு சிலர் தேவர்களை ஆராதித்து, அவ்வாராதனைக்குரிய ஸ்வர்க்காதி பலன்களைப் பெறுகின்றார்கள்.

யஜ்ஞம்=பஜித்தல், பூஜித்தல்.

க்ருஹஸ்தனுக்குத் தன் பஞ்ச ஸலில நிவ்ருத்திக்காக பஞ்சமஹா யஜ்ஞங்கள் ஏற்பட்டன (மது, ந. கூஅ-எந). வறு

மையால் மாறுபடும் செய்யக் கூடாதுபோனால், ப்ரஹ்ம யஜ்ஞமும் தேவயஜ்ஞமும் இடைவிடாமற் செய்யவேண்டும் (மது. ௩. ௭௩). இவற்றைக் க்ரமமாகச் செய்கின்றவனுக்கு சித்த ஸூத்தி மெல்லமெல்ல அமையுமென்றும், ஹோமங்களைப் பெற்ற ஸ்வாமி அநேக விஷய ஸூகங்களைக் கொடுப்பாரென்றும், அக்னிமய ஸூரியபகவான் மழையை அதுக்க்ரஹிப்பாரென்றும், இதனால் ஸ்தாவர ஜங்கமங்களுக்கு வந்த வருத்தியின் பயன் யஜமானனுக்குக் கிடைக்குமென்றும், தர்ம ஸாஸ்த்ரங்கள் கூறுகின்றன.

(2) ஹோமிக்கின்றனர் = அர்ப்பணம் செய்கின்றனர், ஒப்புக்கொடுக்கின்றனர்.

தேவ ஆராதனையைச் செய்யும்பொழுது நான் ஆராதிக்கின்றேன் என்ற அஹம்பாவ சிந்தனையை நீக்கிச், செய்யப்பட்ட க்ருத்யத்தையும் அதன் பலனையும் பரமேஸ்வரரிடம் ஒப்புக் கொடுத்தலே ஈஸ்வரார்ப்பண பூஜை. இந்த நைஷ்டிகர்மய யஜ்ஞம் ஞானத்துக்கு (அகண்டாகாச பரிஸூத்த அறிவுக்கு) அவஸ்யமான ஸாதனம்.

உயக. சிலர் செவி முதலான இந்திரியங்களை ஸம்யமம் (ஒடுக்கம்) என்ற அக்னிகளில் ஹோமிக்கின்றனர் (1). சிலர் இந்திரியங்கள் என்ற அக்னியில் ஸப்தம் முதலான விஷயங்களை ஹோமிக்கின்றனர். (2)

(1) மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவி என்ற கருவிகளை மெய்யொடுக்கம், வாயொடுக்கம், கண்ணொடுக்கம், மூக்கொடுக்கம், செவியொடுக்கம், என்ற அக்னிகள் வாயிலாக மகேஸ்வரனுக்கு அர்ப்பணம் செய்கின்றனர்.

ஞானேந்திரியங்களைத் தத்தம் விஷயங்களாகிய ஊறு, சுவை, ஒளி, நாற்றம், ஒசை என்றவற்றிற் செல்லவிடாமல் நிறுத்துதல் (அடக்குதல்) “ஸம்யமம்” என்ற ஒடுக்கம். இது இந்திரிய நிக்ரஹம் என்றும் கூறப்படும். இந்திரிய நிக்ரஹங்கள் ஆதம் தர்ஸனத்திற்கு நேர்வழியாதலாலும், தேவர்களுக்கு ஹவிஸைச் செலுத்தும் அக்னி என்ற ப்ரஹ்மஸக்தி இந்திரிய நிக்ரஹ ஸக்

திகளாக விரிந்ததாலும், மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவி ஒடுக்கங்களை அக்கினிகள் என்றார்.

ஹோமாக்னியில் ஹோமிக்கப்பட்ட வஸ்துக்கள் வேதத்தில் நியமிக்கப்பட்டவையாதலால், இங்கு கூறப்பட்ட இந்த்ரிய விஷயபேரகங்கள் விஷயாநுபவ நியமம் எனப் பொருள் படும்.

இந்த்ரியங்களை அடக்க வலிமையுள்ள யஜ்ஞவித்(ச.நய.), என்னென்ன ஸத்விஷயங்களை எந்தெந்தக் காலத்தில் எவ்வளவுக்குப் போகிக்க வேண்டும் என்று நியமித்து, அந்த நியமப்படி தெய்வத்தை மறவாது வாழ்வான். இவ்விதமான புண்ய நியமங்களுக்குட்பட்ட இந்த்ரியங்களை “அக்னி” என்றும், அவை ஒப்புக்கொள்ளும் ஸத்விஷயங்களை “ஹவிஸ்” என்றும், உபதேயிக்கின்றார்.

உயௌ. சிலர் ஸகல இந்த்ரிய கர்மங்களையும் (1) ப்ராணாதிகர்மங்களையும் (2) ஞானத்தால் ப்ரகாஸிப்பிக்கப்பட்ட (3) ஆத்ம ஸம்யம யோகம் (4) என்ற அக்னியில் (5) ஹோமிக்கின்றனர். (6)

(1) ஞானேந்த்ரியங்களின் தொழில்களாகிய பார்த்தல், கேட்டல், மணத்தல், ருசித்தல், ஸ்பர்ஸித்தல் என்றவற்றையும், கர்மேந்த்ரியங்களின் தொழில்களாகிய பேசுதல் பாடுதல், கொடுக்கல் வாங்கல், நடத்தல் ஒடுதல் முதலியவற்றையும்.

(2) ப்ராணவாயுவின் தொழிலாகிய உச்ச்வாஸ கதியையும், அபானவாயுவின் தொழிலாகிய நிஸ்வாஸ கதியையும்.

ஸ்வாஸம்=மூச்சு. உச்ச்வாஸ கதி=வெளியே செல்லும் மூச்சு. நிஸ்வாஸ கதி=உள்ளே செல்லும் மூச்சு.

(3) அகண்ட புத்தியால் வ்யாபிக்கப்பட்ட. அஃதாவது, தெளிவான விஸால புத்தி தோன்றி விளக்கம் செய்கின்ற.

(4) மன ஆத்ம அடக்க அப்யாஸம், மனோநிக்ரஹப் பழக்கம்.

ஆறாம் அத்யாயத்தில் இந்த மனாத்ம ஸம்யம யோகத்தின் லக்ஷணத்தையும் ப்ரயோஜனத்தையும் பகவான் உபதேயிக்கின்றார்.

(5) ஆசைகளால் ஏவப்பட்டு இந்த்ரியாதி. ப்ராணாதி கர் மங்களை மிகைபடவிடாமல் சுருக்கவேண்டுமென்று ப்ராயாஸப்படுகின்றவனுடைய மனோ நிக்ரஹ அநுஷ்டானம் ப்ரக்ருதி பந் தங்களைத் தவறித்தீ, மலஸூத்தி செய்வதால் “அக்னி” என்றார்.

(6) கண் செவி முதலிய ஞானேந்த்ரியங்களும், வாக்குக்கை முதலிய கர்மேந்த்ரியங்களும் பரிஸூத்திக்குத் தடையானவிஷயங்களைப் பற்றாதிருக்கவேண்டும் என்றும், வெளி மூச்சையும் உள் மூச்சையும் நிதானமாகவும் ம்ருதுவாகவும் செலுத்தவேண்டும் என்றும், எண்ணி, இந்த்ரியங்களுக்கு ஆதாரமான மனஸை வீண்முயற்சிகளிற் செல்லவிடாமல் அடக்கிவைத்துக் கொண்டேயிருப்பார்கள். இப்படி அடக்கம் பெற்ற மனவியில் அநாத்ம கர்மங்கள் நாஸமாகும் என்பதுபற்றி, “இந்த்ரிய...ப்ராணாதிகர் மங்களை...ஆத்ம ஸம்யம...அக்னியில் ஹோமிக்கின்றனர்” என்றார்.

உய்அ. உறுத்யான வ்ரதமுடைய யுதிகள் (1) சிலர் த்ரவ்யத்தையும் (2), சிலர் தபஸையும் (3), சிலர் [ஸமத்வபுத்தி] யோகத்தையும் (4), சிலர் வேதாந்த்யயனத்தையும் (5), சிலர் ஆத்ம விசாரத்தையும் (6), யஜ்ஞமாகக் கொண்டவர்கள் (7).

(1) நியமங்களை அதுஸரிக்கும் அடக்கமுள்ளோர்.

வ்ரதம் (தாது “வ்ரஞ்,” கொள்ளுதல்) = நியமம்

யதி (தாது, “யம்,” ஒடுங்குதல்) = மனம் வாக்கு காயம் என்ற த்ரிகரணங்களை அடக்கி வாழ்கின்றவன்.

(2) “த்ரவ்யத்தை யஜ்ஞமாகக் கொண்டவர்கள்” = பூமி, தனம், தான்யம் முதலிய ஸம்பத்தை தர்மவழியிலின்று தேடி, தேவர்கள், பித்ருக்கள், ஸாதுக்கள், சுற்றத்தார் என்பவர்களுக்கு அன்புடன் படைத்து, எஞ்சினதைத் தாம் அநுபவிக்கவேண்டும் என்ற வ்ரதத்தை ஸாதிக்கின்றவர்களும் ப்ரஹ்மயஜ்ஞத் தைக் கைக்கொண்டவர்கள்.

(3) ஸாத்விக தபஸை.

அத். யௌ, மந். யசு தொட்டு யௌ வரையில் தபவின் விசே

ஷ லக்ஷணங்கள் விரிக்கப்பட்டன.

தபஸ் ஸரீரத்தாலும், வாக்காலும், மனஸாலும் செய்யப்படுவதால், ஸரீர தபஸ் என்றும், வாங்கமய தபஸ் என்றும், மானஸ தபஸ் என்றும் கூறப்படும்.

ஸரீர தபஸாவது கை கால்களால் ஹிம்ஸை செய்யாமை, தேகஸூத்தி, நேராக நிமிர்ந்து இருத்தல் நிற்பல் (“ஆர்ஜவம்”), தேவர்களையும் குருமாரையும் த்விஜர்களையும் புத்திமான்களையும் வழிபடுதல்.

வாங்கமய தபஸாவது ஆத்மஸாஸ்த்ர படனம், கோபம் பொறாமை முதலிய உத்வேகங்களை உண்டுபடுத்தாத சொற்களைப் பேசுதல், ஸத்ய வாக்கு, ஜீனிய வசனம்.

மானஸ தபஸாவது மன அடக்கம், மனத் தெளிவு, சித்த ஸூத்தி, ஸௌம்யகுணம்.

இவ்வித தபஸ்கள் எந்த எண்ணத்தோடு செய்யப்படுமோ, அந்த எண்ணப்படி மூன்று வகையாகும்.

தபஸின் பலனை விருஃபாமல் ஈஸ்வர ஸ்ரத்தையோடு செய்தால், ஸாத்விக தபஸாகும். யௌ, யௌ.

பலனை விரும்பி டம்பத்துக்காகச் செய்தால், ராஜஸ தபஸாகும். யௌ, யௌ.

தன்னை வருத்தி, அல்லது பிறரை வருத்துதற்காகச், செய்தால், தாமஸ தபஸாகும். யௌ, யௌ.

இவற்றில், ஸாத்விக தபஸை அதுஸரிக்கின்றவர்கள் மாற்றம் ப்ரஹ்ம யஜ்ஞத்தைக் கைக்கொண்டவர்கள் என்பது பகவானது கருத்து.

(4) புத்தியால் விருப்பு வெறுப்பு என்ற த்வர்த்தங்களை ஸமத்வம் செய்துகொண்டு வாழ்கின்றவர்களும் ப்ரஹ்மயஜ்ஞத்தைக் கைக்கொண்டவர்கள்.

(5) “ஸ்வாத்யாய” (ஸ்வ+அத்யாய, தான் என்ற ஆத்மாவுக்குரிய அத்யயனம்) வேதம் ஒதுதல்.

(6) “ஞாந”=ஆத்ம அனாத்ம விசாரணை; ஆத்மா எது, ஆத்மாவுக்கு அன்யமான வஸ்துவாகிய ப்ரக்ருதி எது, என்ற

ஆராய்ச்சி.

(7) ப்ரஹ்மார்ப்பணம் என்ற யஜ்ஞத்தை அதுஸரிக்கின்றனர்.

உயக. சிலர் அபானனில் ப்ராணனையும், அவ்விதமே பிராணனில் அபானனையும், ஹோமிக்கின்றனர் (1). சிலர் பிராணகத்யையும் அபானகத்யையும் தடுத்துப் ப்ராணயாமத்தையே மேலாகக் கொள்வார்கள்.

(1) நடராஜப் ப்ரபு என்ற மஹேஸ்வரனுடைய ஸக்தியாகிய ராஜராஜேஸ்வரியின் ப்ரவாகத்தை நடனம் என்று பெரியோர் கூறுவார்கள். இந்த நடன ஸக்தியில்நின்று ப்ராணன் ரயி என்ற மிதுன ஸக்திகள் தோன்றின. ப்ராணன் ஸூர்யனாகவும், ரயி சந்த்ரனாகவும் பிறந்து, இவற்றின் ரேகைகளால் ஸகல ஸூக்ஷ்ம ஸ்தூல ஸரீரங்கள் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டன என்று ப்ரஸ்னோபநிஷத்தில் விளக்கப்பட்டது.

ஒவ்வொரு ஸூக்ஷ்ம ஸரீரத்தின் இருபது தத்வங்களில் பிராண அபான வாயுக்கள் இரண்டு. இவற்றுள், ப்ராணன் க்ரஹம் என்றும், அபானன் அதிக்ரஹம் என்றும், அதிக்ரஹமாகிய அபானனால் ப்ராணன் பிடிக்கப்பட்டு, அபானனால் க்ராணேந்த்ரியம் கந்தங்களை மணக்கும் என்றும், ப்ருஹத் ஆரண்யக உபநிஷத் ௩, ௨, ௩. இல் உபதேஸிக்கப்பட்டது. இதன் தாற்பரியம், ப்ராணகதியும் அபானகதியும் க்ராஹ்ய க்ராஹ ஸம்பந்தத்தால் நடைபெற்றுவரும் உச்சவாஸ (மேல்மூச்சு) நிஸ்வாஸ (கீழ்மூச்சு)க்க்ரியைகளால் தோன்றுகின்றன என்றும், அபானகதியற்றால் க்ராணேந்த்ரியம் கந்தங்களை மணக்கா என்றும் அறிக.

ப்ராண அபான ஸம்பந்தத்தை இவ்விதம் அறிந்தால், உயக-ம் மந்த்ரத்திலுள்ள பதங்களின் அர்த்தம் விளங்கும்.

ப்ராணவாயு ஹ்ருதய ஸ்தானத்துக்குக் கீழ்ப்பட்ட அங்கங்கள் தோறும் அதோமுகமாக ஒவ்வதை நிஸ்வாஸம் என்றும், மறுபடி ஊர்தவ முகமாகச் சென்று நாலிவழியால் ஒவ்வதை உச்சவாஸம் என்றும், கூறப்படும். இந்த இரண்டு கதிகளும் (ஒட்ட

ங்களும்) தேகஸம்ரக்ஷணைக்காகவே இயல்பில் நடைபெற்று வருகின்றன

இந்தக்கதிகளைப் ப்ரயத்தன விஸேஷத்தால் தடுத்து,ப்ராணனையும் அபானனையும், வித்தி முத்திகளுக்காக, ஐக்யப்படுத்துதல் (ஒன்றாக்குதல்) ப்ராணாயாமம் என்றும், ஹடயோகம் என்றும், அழைக்கப்படும்.

“ப்ராண ஆயாமம்” என்பது ப்ராணனைத் தடுத்தல் என்றும், “ஹ” என்பது ஸூர்யன் அல்லது ப்ராணன் என்றும், “ட” என்பது சந்த்ரன் அல்லது அபானன் என்றும், “ஹடயோகம்” என்பது ப்ராண அபான ஐக்யம் என்றும், ஹடயோக ப்ரதீபிகையில் கூறப்பட்டது.

உள்ளிருக்கும் வாயுவை ப்ராணனால் வெளியில் மெல்ல மெல்ல விடுதல் ரேசக ப்ராணாயாமமாகும். வெளியிலுள்ள வாயுவைப் ப்ராணன் (அபானனால்) பிடிக்கப்பட்டு உள்ளே மெல்ல மெல்ல நாவலித்துவாரத்தால் இழுத்து, நாடிகள்தோறும் பூரித்தல் (நிரம்பச் செய்தல்) பூரக ப்ராணாயாமமாகும். பூரித்த வாயுவை விதிப்படி ஜாலந்தரமுதலிய பந்த பூர்வகமாக ப்ராணனை (கும்பத்தில் நிறைத்த ஜலம் போலத்) தரித்தல் (நிறுத்தல்) கும்பக ப்ராணாயாமமாகும். கும்பித்த வாயுவைத் திரும்பவும் மெல்ல மெல்ல வெளிவிடவேண்டியது. இவ்வித அப்ப்யாஸங்களை ரேசகம், பூரகம், கும்பகம் என்றும் சுருக்கிச் சொல்வார்கள்.

ப்ராணாயாமங்களைச் செவ்வையாகத் தினமும் செய்து வந்தால், படிப்படியாக அன்னஜீரணமும், தேகவலிமையும், மனோதைர்யமும், சித்தஸூத்தியும் அடக்கமும், தளராமுயற்சியும், நரை திரையின்மையும், நீண்ட ஆயுளும், வேறு அநேகவலித்திகளும், உண்டாகும்.

ப்ரவலித்திபெற்ற ப்ராணாயாமத்தின் லக்ஷணத்தை அறிந்த ஹடயோகிகள் சித்ப்ர நிலையாகிய ஜீவன்முத்தியைக் கருதி வாழ்வதால், அவர்களுடைய அப்ப்யாஸங்களை ஞானயோகத்தில் பகவான் அடக்கிச், சிலர் ப்ராணனை அதன் அதிக்ரஹமாகிய அபானனில் ஹோமித்து (ஒப்புக்கொடுத்து), அபானனை அதன்

க்ரஹமாகிய ப்ராணனில் ஹோமக்கின்றனர் என்றார். அஃதாவது, ஹடயோகம் வித்திக்கும் பொருட்டு, சிலர் பூரக ரேசக ப்ராணயாமங்களை அதுஸரிக்கின்றனர் என்பதே.

(2) வேறு சிலர் பூரக ரேசக ப்ராணயாமங்களுக்கு மேற்பட்ட கும்பகப்பழக்கத்தை அப்பாஸம் செய்து வருகின்றனர். இந்தப் பழக்கத்தால் ப்ராணன் என்ற க்ரஹமும் அபானன் என்ற அதிக்ரஹமும் ஐக்யமாகின்றன.

கூய-கூயக. சிலர் நியமம்பெற்ற ஆஹாரமுடையவர்களாய், (1) ப்ராணதிகளை⁽²⁾ ப்ராணதிகளில் ஹோமீகின்றனர்.⁽³⁾ ஐ துருஸந்தம்,⁽⁴⁾ யஜ்ஞவித்களாகிய⁽⁵⁾ [முன்கூறப்பட்டு] இவர்கள் எல்லாம்⁽⁶⁾ யஜ்ஞந்தால் [மனஸிலுள்ள] கல்மஷத்தைப் போக்கினவர்களாய்,⁽⁷⁾ ஸநாதன ப்ரஹ்மத்தைப் பெறுகின்றனர்.

யஜ்ஞம் செய்யாதவனுக்கு இந்த லோகம், [ப்ரயோஜனப்பட] இல்லை. ⁽⁸⁾ வேறு எங்கிருந்து [புண்யகர்மபலங்களைப் பெறலாம்.]

(1) தங்கள் ஜடராக்னி லெகுனில் ஜீரணிக்கத்தக்க ஆஹாரத்தை மாத்ரம் சிறுக உண்டு.

(2) ப்ராணதிகளாவன: ப்ராண அபான ஸமான வ்யான உதான வாயுக்கள்.

ப்ராணன், தனக்குரிய ஸ்தானமாகிய ஹ்ருதயத்தைப் பற்றி, நாவலிவழியால் வெளியிலுள்ள ஸ்தூலவாயுவை நாடிகள் தோறும் இழுத்துக்கொண்டுபோய், அங்கங்களைச் சுத்திசெய்து, மீளவும் நாவலிவழியால் வெளியில் விடும்.

அபானன், குதத்தைப் பற்றிநின்று, குடலிலும் இரைப்பையிலும் சென்று ஜடராக்னியை வளர்த்து அன்னபாணதிகளை ஜீரணிக்கச் செய்யும்.

ஸமானன், நாபிஸ்தானத்தில் நின்று, அன்னரஸமாகிய சக்தத்தை ஸகலநாடிகள் தோறும் செலுத்திவைக்கும்.

வ்யானன், ஸர்வாங்கமும் வ்யாபித்திருப்பதால், ஒவ்வொரு அங்கத்துக்குரிய நாடிகளிற் செல்லும் பஞ்சபூதங்களை மற்ற அங்கங்களுக்குரிய நாடிகளிற் செல்லும் பஞ்சபூதங்களோடு

ஸம்பந்தப்படுத்தி இயங்கச்செய்யும். உச்சவாஸ நிஸ்வாஸக் க்ரியைகள் தடைபெற்ற காலங்களில் ஆபத் வராமற் பொறுத்து, தேகத்தைக் காக்கும். (சாந்தோக்ய உபநிஷத், க.௩. ௩—௫)

உதானன், கண்டஸ்தானத்தைப்பற்றி, மனஸுக்கு வலிமையைக் கொடுத்தும், தூக்கத்திற் சென்ற இந்த்ரியங்களை எழுந்திருக்கச் செய்தும், தடுமாறி விழுந்தேகத்தை நிமிர்ந்த நிலையில் நிறுத்தியும், மரணவாதனையில் ஸுகூடம் தத்வங்களை இழுத்துக் கொண்டு வெளியே சென்று பரலோகங்களிற் ப்ரவேசிக்கும்.

(3) இவ்விதம் ஸம்பந்தப்பட்ட ப்ராணதி வாயுக்களில், ஒன்றை அதற்கு ஸகாயமாயிருக்கும் வேறொன்றில் ஏகாக்ர சித்தத்தால் காய விர்த்திகளுக்காக ஒப்புவிக்கின்றார்கள்.

(4) குரு வம்ஸத்தாரில் மிகச் சிறந்தவனே.

(5) ஸ்வாமியை யஜிக்கும் வகைகளை அறிந்த மஹான்களாகிய.

(6) ஸ்வாமிக்கு ஹோமித்து (படைத்து), ஸ்ரத்தையால் அவருக்குத் த்ருப்தி செய்தபின், அவர் பார்வையிட்டு எஞ்சின ("ஸிஷ்ட") ப்ரஸாதத்தை.

ப்ரஸாதம் என்றது பூஜிக்கப்பட்ட தெய்வத்தின் தெளிவு, ஸாந்தி, தேஜஸ், அதுக்ரஹம். அவர் மனமகழ்ந்து அருளினது எதுவோ, அது ப்ரஸாதம். இதை "அம்ருதம்" என்றார், ஏனெனில் ஞானயோகங்கள் சாவாநிலையாகிய ப்ராஹ்மீ ஸ்திதிக்கு ஹேதுவாயிருப்பதால்.

(7) கூறப்பட்ட ஞான யஜ்ஞங்கள் எவ்விதம் ப்ராஹ்மீ ஸ்திதியை உண்டாக்கும் என்றால், சித்தத்திலுள்ள கல்மஷங்கள் (மலங்கள்) முற்றாக விட்ட பின்பே உண்டாகும் என்று உபதேஸிக்கின்றார். "சித்த மலமறுவித்துச் சிவமாக்கி என்னையாண்ட அத்தன்" என்று மாணிக்கவாசக ஸ்வாமி சொன்னதும் அவ்வாறே.

(8) பூலோகத்தில் மாத்ரம் கர்மானுஷ்டானத்தின் பலன் சீக்ரம் விரித்திக்கின்ற படியால், இங்கு செய்யவேண்டிய யஜ்ஞம்,

தானம் தபஸ் என்ற கர்மங்களை ஸ்ரத்தையோடு செய்யாதுபோனால், மானுடப் பிறவியின் ப்ரபோஜனங்களாகிய ஸ்வர்க்காதி போகங்களும் கல்மஷநீக்கமும் மோக்ஷமும் உண்டாகா.

நயஉ. இப்படிப்பட்ட பலவீத யஜ்ஞங்கள் ப்ரஹ்ம முதத்தில் விநீந்தன. (1) அவை எல்லாம் [புண்ய] கர்மங்களிலின்று பிறந்தவை யாக அறி. (2) இவ்விதம் அறிந்து, [உண்ண வாதீக்கின்ற துக்க பய கல்மஷங்களிலின்று] நீ விலக்கப்படுவாய் (3)

(1) குறிக்கப்பட்ட ஞான யஜ்ஞங்கள் தேவாத்மஸக்தியின் காரணத்தால் நுபங்கள்.

(2) இந்த ஞான யஜ்ஞங்கள் புண்ணிய கர்மங்களைப்பற்றி ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டன. அவை ஆரால் அதுசரிக்கத்தக்கவை? பூர்வீகத்தில் புண்யகர்மங்களைச் செய்து அவற்றின் பலன்களுக்குக் கேற்றபடி பெற்ற சரீரங்களையுடையவர்களால் என்றறிக.

ஞான யஜ்ஞங்களுக்கு அதிகாரிகள் புண்யாத்மாக்கள் என்பது கருத்து.

(3) இந்த உண்மையை நன்றாய் உணர்ந்து, ஞான யஜ்ஞங்களில் ஒன்றைக் க்ரமமாகவும் ஸ்ரத்தையோடும் நீ ஸாதித்துவந்தால், உன்னுடைய ஸாஸ்த்ரார்த்த அபியாமை நீங்கி, துக்க பய ஸோகங்களிலின்று முக்திபெறுவாய்.

நயந. பரந்தப, தீரஸ்ய யஜ்ஞத்தைப்பார்க்கிலும் ஞான யஜ்ஞம் மிகச்சிறந்தது (1) ஒ பார்த்த, ஸகல [புண்ய] கர்மங்களும் (2) ஞானத்தில் ஸமாப்தியை அடைகின்றன. (3)

(1) தற்காலத்தில் அரசர்களும் ஏனையோரும் இக பர லோக ஸுகங்களைக் கருதி அன்னம் வஸ்த்ரம் ஸ்வர்ணம் (பொன்) முதலிய த்ரவ்யங்களாற் செய்யப்பட்ட தான பூஜைகளிலும், சித்தஸூத்தியைக் கொடுக்கும் ஈஸ்வரார்ப்பண தானங்கள், ஞானத்துக்கு நேர்வழியாயிருப்பதால், மிகவும் மேலானவை.

ச: உயிஅ இல் கூறினபடி த்ரவ்ய யஜ்ஞம் ப்ரஹ்ம யஜ்ஞங் களில் ஒன்றாயிருந்தும், அது ஞானத்தைப் பயப்பதற்கு ஒரு வன் ஈஸ்வரார்ப்பண புத்தியோடு த்ரவ்யதானத்தைச் செய்ய வேண்டும். ஆதலால் ஈஸ்வரார்ப்பண புத்தியற்ற த்ரவ்யதானத் திலும் ஞானோபாய ஈஸ்வரார்ப்பண தானம் மிகச்சிறந்தது என்று இந்த மந்த்ரத்தில் விளக்கினார்.

(2) ஹிம்ஸையற்ற ஸகல ஜீவனோபாய ஆத்மோபாய கர்மங் களும்.

(3) அகண்டாகார அறிவில் முடிவுபெறுகின்றன.

கர்மாறுஷ்டானம் என்ற பாதை ஞானம் என்ற அந்தத்து க்கே பரமேஸ்வரனால் ஸருஷ்டிக்கப்பட்டது.

பாப கர்மங்களை நீக்கி யஞ்ஞம் தானம் தபஸ் என்ற புண்ய கர்மங்களை ஒவ்வொரு நாளும் அன்புடன் செய்துவரு கின்றவனுக்குச் சித்தஸூத்தி அமையும். அதனால் ஆத்ம அனா த்ம விவேகம் உண்டாகி அகண்டாகார அறிவை முறையாகப் பெறுவான்.

நயச, நயநி. எதனை (1) அறிந்து நீ இப்போழுது கொண்டாற் போல மறுபடியும் மோஹத்தை (2) அடையமாட்டாயோ, எதனால் (3) எல்லாப் ப்ராணிகளை என்னில் (4) தோன்றிப் பின் என்னிடத்து [ஒடு ங்துகின்றனவென்று] அறிவாயோ, அதனை (5) நமஸ்காரத்தாலும் (6) வினாவினாலும் (7) ஸேவையாலும் (8) அறி. தத்வதர்ஸிகளான (9) ஞா னிகள் உனக்கு ஞானத்தை (10) உபதேசிப்பார்கள்.

(1) எந்த ப்ரஹ்மத்தை.

(2) பய துக்க ஸோகங்களை.

(3) எந்த அகண்டாகார அறிவால்.

(4) “பூதாநி ஆத்மநி”=ப்ராணிகளை ஆத்மாவில், அஃதா வது, மஹேஸ்வரனாகிய என்னில். அத். கூ. மந். கந், கநி.

(5) அந்தப் ப்ரஹ்மத்தை.

(6) வாக்காலும் மனஸாலும் துதித்தும்.

(7) அதன் லக்ஷணத்தை விசாரித்தும்.

(8) ஞான யஜ்ஞங்களால் பூஜித்தும்.

(9) தத்பொருளாகிய நிர்க்குண பர்ஹ்மத்தையும். ஸகுண பர்ஹ்மத்தையும் அதுபவ முறையாக அறிந்த. .

(10) அத்ருஸ்மாய் தன்னந்தனியாய் எக்காலமுமுள்ள சித்பொருளின் லக்ஷணத்தைப்பற்றியும், அதை யதார்த்தமாக அறியக்கூடிய உபாயங்களைப் பற்றியும்.

இந்த ஸ்லோகத்தில் ஜீவன்முக்தனே தக்க ஞானதேஸிகன் என்றும், ஞானமயமான வஸ்துவை தர்ஸித்தால், பயதுக்க ஸோகங்கள் தீருமென்றும், விளக்கப்பட்டது.

நயசு. எல்லாப் பாபிகளிலும் நீ மிஞ்ந்த பாபம் செய்தவனாக இருந்தாலும், ஞானத் தேப்பந்தாலேயே எல்லாப் பாபத்தையும் கடப்பாய். (1)

(1) பிறவிகள்தோறும் காணப்பட்ட பயதுக்க ஸோக அலைகளால் அடிபட்ட ஸமுத்ரத்தைத் தாண்டி, ஸ்திரமான மோக்ஷத்தை அடைவதற்குத் தக்க மிதப்பு (“ப்லவ”) ஞானமே (மெய்யறிவே).

நயஎ. அர்ஜுன, ஜீவலிக்கின்ற நெருப்பு எவ்விதம் விறதகளைச் சாப்பலாகச் செய்கின்றதோ, அவ்விதம் ஞானுக்கி (1) எல்லாக் கர்மங்களையும் சாப்பலாகச் செய்கின்றது. (2)

(1) ஞானம் என்ற அக்கி. ச. கசு (2).

(2) கர்ம பந்தங்களையும், அஃதாவது, கர்த்தருத்வ போக்த்ருத்வ ஸங்கல்பங்களையும், அவற்றின் ஸுகதுக்க பலன்களையும்.

நான் கர்த்தா, நான் போக்தா என்ற சிந்தனையற்றுச் செய்யப்பட்ட கர்மங்கள் அகர்மங்களாகும்.

நயஅ. இவ்விடத்தில் (1) ஞானத்துக்கு ஸமானமான பவித்ரம் (2) இல்லை. [கர்ம] யோகத்தின் ஸம்ஸித்தி (3) [ஆகிய அகண்ட ஞானத் தைப் பக்வ] காலத்திற் பெற்று, (4) ஸ்வயமான தத்பொருளைத் (5) தனக்குள் அடைகின்றன். (6)

(1) இந்த பர்ஹ்மாண்டத்தில்.

(2) பரிஸுத்தியெய்யும் வஸ்து; ஜீவாத்மாவிலுள்ள மலன்களைத் தீர்க்கும் பொருள்.

- (3) சிறந்த பலன், பேறு
 (4) அகண்ட ஞானத்தை=விஸால அறிவை.
 (5) “ஸ்வயம் தத்”=ஸ்வயமான தத்பொருள்; ஒருவராலும் ஸ்ருஷ்டிக்கப்படாததும் ஒருபொழுதும் அழிவற்றதுமாகிய சித்தொருபம்.
 (6) “ஆத்மநி விந்ததி”=ஜீவாத்மாவுக்குள் [வீற்றிருக்கும் பரமாத்மாவை] அறிகின்றான்.

நடிக. ஸ்ரத்தை (1) பேற்றவனும், தத்பரணவனும் (2); இந்திரியங்களை மிக நிகரஹம் செய்தவனும், ஆகியவன் ஞானத்தை (3) பேறுகிறன். ஞானத்தைப்பேற்று, பரம ஸாந்தியை (4) ஸீக்ரம் அடைகின்றன்.

(1) ஸாஸ்த்ரங்களிலும் குருவிலும் உள்ள அன்பு ஸ்ரத்தை எனக் கூறப்படும்.

(2) தத்பரன்=தத்பொருளாகிய ப்ரஹ்மத்தை மேலாக (பரமாக)க் கொண்டவன்.

(3) நாநாவித நாமரூபங்களை அறியும் புத்திக்கு மேற்பட்ட அகண்டாகார அறிவை.

(4) பாவற்றிற்கும் உயர்ந்த (பரம) கைவல்ய நிலையாகிய மோக்ஷத்தை.

சய. ஸ்ரத்தையற்றவனும் ஸம்ஸய (1) மனஸுள்ளவனுமாகிய அவிவேகி (2) நாஸத்தை (3) அடைகின்றன். ஸம்ஸயத்தை மனஸிற் கொண்டவனுக்கு இந்த லோகமும்லீலை (4), வேறு லோகமும்லீலை (5), சுகமும்லீலை. (6)

(1) ஆத்மாவில் ப்ரதிஷ்டை பெறுத.

(2) ஆத்ம அனாத்ம விவேகமற்றவன்.

(3) பிறந்தும் பிறவியின் ப்ரயோஜனமில்லாமையை. (நாஸம்=இல்லாமை)

(4) முற்பிறவியின் பலன் இப்பிறவியில் மானுடதேகத்தைக் கொடுத்தும், அந்தத்தேகத்தாற் செய்யவேண்டிய கர்மாதுஷ்டா

னங்களை ஸ்ரத்தையோடு செய்யாதுபோனால், இந்த லோகம் ப்ரயோஜனப்படாது என்பது பற்றி, இந்தலோகமில்லை என்றார்.

(1) இந்தப் பூலோகத்தில் விதிக்கப்பட்ட ஆத்மோபாய கர்மாதுஷ்டானங்களைச் செய்யாதுபோனால், அதன் ப்ரயோஜனமாகிய வேறு புண்ய லோகங்கள் இல்லை.

(6) சுக அநுபவங்கள் இல்லாமல், துக்கம் பெருகும்.

சுயை. தனஞ்ஜய, யோக ஸந்ந்யஸ்த கர்மாவும், (1) ஞானந்தால் ஸம்ஸயத்தை முறித்தவனும், ஆகிய ஆத்மவானைக் (2) கர்மங்கள் பந்ப்படுத்தா (3).

(1) யோக ஸந்ந்யஸ்த கர்மா=கர்ம ஸந்ந்யாஸ யோகத்தை அதுஷ்டிக்கின்றவன் தனக்குரிய கர்மங்களை ஈஸ்வரனுடைய கர்மங்கள் என்றெண்ணிப் பற்றில்லாமல் அவற்றைச் செய்கின்றவன்.

இவ்விதம் ஈஸ்வரனிடம் ஒப்புக்கொடுத்துச் செய்யப்பட்ட கர்மம் ஈஸ்வரார்ப்பண கர்மம் என்றும் ஸந்ந்யாஸம் என்றும் கூறப்படும். ஐந்தாவது அத்தியாயத்தைப் பார்த்தறிக.

(2) ஆத்மாவே நான், தேகமன்று நான், என்று வாழ்வவனை.

(3) கர்மாதுஷ்டான தோஷங்களாகிய கர்த்ருத்வ போக்த்ருத்வங்கள் அவனுடைய அறிவை (ஆத்மாவை)ச் சுருக்க மாட்டா.

சுயை. ஆதலால், பார்த்த, அஞ்ஞானதீதில்நின்று பிறந்ததும் புத்தியிலிருக்கின்றதும் ஆகிய இந்த ஸம்ஸயத்தை (1) [உன்] சொந்த ஞானவாடால் வெட்டி (2) [கர்ம ஸந்ந்யாஸ] யோகத்தை அநுசரி. (3) [புத்தத்தூக்து] எடுத்திரு (4)

(1) இதுவோ அதுவோ, இதுசரியோ அதுசரியோ, என்று புத்தியைச் சலனப்படுத்தும் அஞ்ஞானசொருபத்தை.

(2) தர்மஸாஸ்த்ரார்த்த அறியாமையால் (க்ருதராஷ்ட்ர மைந்தர்களோடு புத்தம் செய்வது தர்மமோ அல்லது அதர்மமோ என்று) புத்தியில் தோன்றின ஸம்ஸயங்களை மெய்யறிவு என்ற வாளால் வெட்டி நீக்கி.

(3) யுத்தத்தை ஈஸ்வரார்ப்பண புத்தியோடு செய்.

(4) பய துக்க ஸோகங்களை விட்டு மெய்ஞ்ஞான தீரத்தோடு எழுந்திருந்து பாணங்களை ஏவு.

உபநிஷத்கள் என்றும் ப்ரஹ்மவித்ஷுத என்றும் யோக ஸாஸ்த்ரம் என்றும் கூறப்பட்ட ஸ்ரீ க்கிருஷ்ணர்ஜுன ஸம் வாதத்தில் ப்ரஸித்திபெற்ற ஞானயோகம் என்ற நான்காம் அத்யாயம் முற்றிற்று.



ஐந்தாம் அத்யாயம்.

கர்ம ஸந்த்யாஸ யோகம்.

[அஹிதாவது மஹேஸ்வரனே ஸர்வ லோகங்களுக்குங் கர்மத்தா என்றும், அவரே ஸர்வ ஜீவர்களுக்கும் ஸுஹ்ருதன் என்றும், அவரே ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹார திரோபவ அதுக்ரக கர்மங்களை நடத்தி வருகிறார் என்றும் நிர்ஸயித்து, ஒருவன் தனக்கு ஏற்பட்ட கர்மங்களை அவரிடம் ஸந்த்யஸித்து (ஒப்புவித்து), லோகோபகாரத்துக்காகச் செய்தால், அக் கர்மங்கள் ஈஸ்வரார்ப்பண கர்மங்கள் எனப்படும் என்ற உபதேசத்தை அர்ஜுனன் கேட்டுச் சிந்தித்தான் என்று விளக்கும் ஐந்தாம் பாடம்.

முதல் அத்யாயத்தில், அர்ஜுனன் பய துக்க லோகங்களைப் பெற்றான் என்றும், இரண்டாவதில், காமக்ரோத பய துக்கங்களை நீக்கத் தக்கது மெய்யறிவு என்ற ஸாங்க்யம் மாத்ரமே என்றும், மூன்றாவதில், மெய்யறிவை அடைவதற்கு தீவந்த்வ ஸமத்வ புத்தி அவஸ்யம் என்றும், அந்த ஸமத்வ புத்தியால் கர்த்தருத்வ போக்த்தருத்வ தோஷங்களற்ற நைஷ்கர்ம்யம் என்ற கர்மயோகம் வலித்திக்கும் என்றும், நான்காவதில், யஜ்ஞம் தானம் தபஸ் என்ற ஆத்மோபாய கர்மங்கள் ஸகுண சொரூப ஆர்ப்பணங்கள் (அல்லது ஹோமங்கள்) என்றும், அவற்றை அக்ஷண்டாகார அறிவென்னும் ஞானத்தையும் பரம ஸாந்தியையும் பெறலாம் என்றும், விளக்கி, ஐந்தாவதில், கர்த்தருத்வ போக்த்தருத்வ தோஷங்களற்ற கர்மானுஷ்டானமாகிய கர்மயோகத்துக்குப் பரமேஸ்வர நிர்ஸயத்தாலும் அவர்மேலுள்ள பக்தியாலும் செய்யப்பட்ட ஈஸ்வரார்ப்பண கர்மம் என்னும் கர்ம ஸந்த்யாஸம் மிக அதுகூலமாயிருக்கும் என்று போதிக்கப்பட்டது.

மூன்றாம் அத்யாயத்தில் முப்பதாவது மந்த்ரத்தில், “எல்லாக் கர்மங்களையும் என்னிடம் ந்யாஸம் செய்து,” அவற்றை அஹந்தை மமதையற்றுச் செய்ய வேண்டும் என்று கூறி, நாலாம் அத்யாயத்தில் நாற்பத்தோராம் மந்த்ரத்தில் “யோகஸந்ந்யஸ்த கர்மாவாகிய ஆத்மவானைக் கர்மங்கள் பந்தப்படுத்தா” என்ற உண்மையை ஸ்திரப்படுத்தி, இந்த ஐந்தாம் அத்யாயத்தில் அர்ஜுனனுடைய ஸம்ஸயத்தைத் தீர்க்கும்பொருட்டு, கர்மயோகத்துக்கும் கர்மஸந்ந்யாஸத்துக்கும் உள்ள ஸம்பந்தத்தை உபதேசிக்கின்றார்.

அர்ஜுனன் கூறினான்,—

க. க்ருஷ்ண, கர்மங்களின் ஸந்ந்யாஸத்தையும், மறுபடி (கர்மங்களின்) யோகத்தையும் கூறுகின்றாய் (1). இவைகளில், எது மேலானதோ, அந்த ஒன்றை உறுதியாகச் சொல்லு (2).

(1) கர்ம ஸந்ந்யாஸத்தைப் பகவான் ௩-௩௮ இலும், அதற்குப்பின் கூறப்பட்ட மந்த்ரங்களிலும், குறித்தார். கர்மயோகத்தைப்பற்றி மூன்றாம் அத்யாயத்திலும் நான்காம் அத்யாயத்திலும் விஸ்தாரமாக விளக்கினார்.

(2) அத். ௩ மந். ௨ இல், ஸம்ஸய வினாக்களைக் கேட்டவாறு, இங்கும் பகவானுடைய லக்ஷ்பார்த்தத்தைக் க்ருஷ்ணமல், கர்மயோகமும் கர்மஸந்ந்யாஸமும் விரோதம்பெற்றவை என்றெண்ணி மயங்கி “ஒன்றை உறுதியாகச் சொல்லு” என்றான் அர்ஜுனன்.

ஸ்ரீ பகவான் கூறினார்,—

௩. மஹாபாஹு, எவன் வெறுக்கிறனில்லையோ, எவன் விரும்புகிறனில்லையோ (1), எவன் த்வந்த்வமற்றவனோ (2), அவன் நித்ய ஸந்ந்யாஸி என்று அறியத்தக்கவன் (3), பந்தத்திலின்று ஸுகமாக விடுபடுகின்றபடியால் (4).

(1) கர்ம ஸந்நியாஸம் என்றது கர்மத்தை வெறுத்த நிலையுமன்று விரும்பின நிலையுமன்று, என்பது கருத்து. விரும்பு வெ

றுப்புள்ள ஸந்ரியாஸத்தை மித்யாசார ஸந்ரியாசம் என்று
௩௬ இல் கண்டித்தார்.

(2) ஸதாசார கர்ம ஸந்ரியாஸத்துக்கு தவர்த்வ ஸமத்வம்
அவஸ்யம் என்பது^௧ கருத்து. ௩௭.

(3) இப்படி ராக த்வேஷமற்று ஸமத்வ புத்தியோடு தனக்
கேற்பட்ட கர்மங்களை நித்யம் அதுஷ்டிக்கின்றவன் ஸதாகால
மும் கர்மங்களை மஹேஸ்வரனிடம் த்யாகம் (ந்யாஸம், அர்ப்ப
ணம், கொடை) செய்துகொண்டே இருப்பான்.

(4) இந்த நித்ய ஸந்ரியாவிற்கு (சஸ்வரார்ப்பண கர்மாது
ஷ்டானிக்கு) ஓயாத ஸுகமுண்டு; ஏனெனில், கர்த்ருத்வ போக்
த்ருத்வ பந்தங்கள் அவனுக்கு^௨ இல்லாதபடியால்.

அஹந்தை மமதையற்ற கர்மாதுஷ்டானியே நித்ய ஸந்
ரியாவிலி என்று போதித்து, அடுத்த ஸ்லோகத்தில் இவனை
ஸாங்க்யன் (மெய்யறிவாளி) என்று சுட்டினார். இயல்பிலே
நிராசை என்ற ஸத்வகுணம் உள்ளவனுக்கு உரியது ஸாங்
க்யம் (௩ ௩) என்னும் மெய்ஞ்ஞானம். (யு.அ. கூ.) ஆதலால்,
ஸாங்க்யம் ஸாத்விக ஸந்ரியாஸம் என்று பெரியோரால் கூறப்
படும்.

சு. ஸாங்க்யத்தையும்⁽¹⁾ யோகத்தையும்⁽²⁾ வெவ்வேறென்று
சிற்றறிவாளிகள்⁽³⁾ கூறுகின்றனர். பண்டிதர்⁽⁴⁾ கூறர்⁽⁵⁾. அவற்றுள்
ஒன்றைச் செவ்வையாகப் பற்றினவன்⁽⁶⁾ இரண்டின் பலனையும் பெ
றுகின்றன்⁽⁷⁾.

(1) உ. ௩௮௬ க்குரிய உரையைப் பார்த்தறிக.

(2) அஷ்டாங்க யோகிகளுக்கு உரியது கர்மயோகம் (௩. ௩.)

(3) “பாலா:” = (அறிவில்) பாலர் = முதிர்ந்த அறிவில்லாத
வர்கள், சிற்றறிவாளிகள்.

(4) பேரறிவாளிகள், ஞானவான்கள்.

(5) ஸாங்க்யர்களும் கர்மயோகிகளும் ஸமத்வபுத்தியில் ப்ர
திஷ்டைபெற்று மோக்ஷமே பரமஸுகம் என்று ஸாதிப்பதால்,
ஸாங்க்யத்தையும் கர்மயோகத்தையும் வெவ்வேறு மதம் என்று

சொல்லார். எங்ஙனம் புறம்புபோலத் தோற்றுமெனில், நிராசையை ஜன்ப்ருணமாகப்பெற்ற ஸாங்க்யர், “நினைப்பு மறப்பற்று நில” என்ற உபதேஸப்படி, நினைவுகளை நேதிகளைந்து அஞ்ஞான ஸுஷுப்தியை விலக்கி, நிஷ்டைகூடுவார்கள்; யோகிகள், தங்கள் இயல்புக்குத் தக்கபடி வகுக்கப்பட்ட யமம் (நியமம்) ஆஸனம், ப்ராணாயாமம் ப்ரத்யாகாரம், தாரணை, ஸவிகல்ப ஸமாதி என்ற அஷ்டாப்ப்யாஸங்களை வலிந்து அதுசரிப்பார்கள்.

(6) ஸாங்க்யருக்கு உரிய நேதிகளைத் தலையாவது யோகிகளுக்கு உரிய அஷ்டாங்க அதுஷ்டானங்களையாவது ஒருவன் தன் ஸக்திக்கேற்றபடி ஒழுங்காகப் பொருந்தினால்.

(7) இரண்டுக்கும் பொதுவான பலனாகிய மோக்ஷத்தை அடைவான்.

௫. ஸாங்க்யர்களால்⁽¹⁾ எந்த ஸ்தானம்⁽²⁾ பெறப்படுகின்றதோ, அது யோகிகளாலும்⁽³⁾ அடையப்படுகின்றது. ஸாங்க்யத்தையும் யோகத்தையும் ஒன்றாக எவன் அறிகின்றனோ, அவன் அறிகின்றான்⁽⁴⁾.

(1) ஸாத்விக ஸந்ந்யாஸிகளால்.

(2) எந்தப் பரம ஸாந்தி, மோக்ஷம்.

(3) அஷ்டாங்க யோகத்தை அதுஸரிக்கின்றவர்களாலும்.

(4) வெவ்வேறல்ல என்று எவன் நிர்வசயிக்கின்றானோ, அவன் அந்தப் பரம ஸாந்தியை அதுபோகிக்கின்றான்.

௬. மஹாபாஹு, யோகமில்லாமல் ஸந்ந்யாஸம் பெறுவது வருத்தம்⁽¹⁾. யோகயுக்த⁽²⁾ முனி⁽³⁾ ப்ரஹ்மத்தை ஸீக்ரம் அடைகின்றான்.

(1) நேதி களைதலால் மாத்ரம் ஸாங்கியர் ஸர்வத் த்யாகமாகிய ஸந்ந்யாஸத்தைப் பெறுதல் வருத்தம். யோகத்துக்குரிய அஷ்டாங்கங்களை முறையாக அப்பயஸித்துவந்தால், நேதி களைதல் லகுவாய் வலித்திக்கும்.

“நேதி” = “ந” + “இதி” (இது அல்ல), நேதி களைதல் = இது (“இதி”) அல்ல (“ந”) என்று விட்டுவிடுதல்.

நினையாமற் சும்மாவிருந்து ஸுகநிஷ்டையைப் பொருந்தும் படியத்தனித்தவனுடைய மனவிலி ஒருநினைவு தோன்றினால் அவன் “நான் அறிய வேண்டிய நிற்குண வஸ்து இந்த ஸகுண வஸ்து அல்ல” என்று தோன்றின நினைவைப் பற்றாமற் சும்மா விருப்பான், த்யாசஞ் செய்திருப்பான். ஸுகநிஷ்டை கூடுவதற்கு இவ்விதம் த்யாகித்த நினைவுகளை நேதி களைதல் என்றும், ஸந்நயாஸம் செய்தல், என்றும் ஞானவான்கள் கூறுவார்கள்.

இந்த ஸாங்க்ய ஸுகநிஷ்டையைப் பெறுவதற்கு முயலுங் காலத்தில் தாயுமானஸ்வாமி வெகு கஷ்டப்பட்டார் என்று பலமுறை தன்பாடலில் குறித்தார்.

பரிபூரணனந்தம், ச-வதில்:

“கண்டனவெல்லாம் அல்லவென்று கண்டனைசெய்து,

சருவி கரணங்கள் ஓயக்

கண்மூடி ஒருகணம் இருக்கவென்றால், பாழ்த்த

கர்மங்கள் போராடுதே,—”

என்றும், பாயப்புலி, நடிக வதில்

“சும்மாவிருக்கச் சுகம் சுகம் என்று

சருதி எல்லாம்,

அம்மா, நிரந்தரம் சொல்லவுங் கேட்டு,

அறிவின்றியே

பெம்மான் மவுனி மொழியையுந் தப்பி,

என்பேதைமையால்

வெம் மாயைக் காட்டில் அலைந்தேன்,

அந்தோ, என்விதிவசமே,—”

என்றும் ஒலமிட்டு, உபஸாந்த நிலைக்கு நேர்விரோதமான “வெம் மாயை” என்ற லோக விஷயங்களைப் பற்றிய நினைவுகளை ஒடுக்கும் பொருட்டு “வறிய செங்காயேனும், உதிர் சருகு கந்தமூலங்களேனும்” புசித்தார் என்றும், ப்ராணயாமப் பழக்கங்களை அதுசரித்தார் என்றும் பலபாக்களிற் கூறினார்.

மோக்ஷத்தை மேலாகக் கருதினவர்களுக்கு அநேக தடைகள் இருப்பதால், ஸ்ரீ க்ருஷ்ண பகவான் இந்த சூம் ஸ்லோகத்தில், ஸாங்க்யர்க்குரிய ஸந்ந்யாஸம் நீனைஷு களைதல் என்றும், அந்த மனோலய அப்பியாஸத்துக்கு ப்ராணலயத்தை விஸேஷமாகக்கொண்ட அஷ்டாங்க யோகம் அது கூலமாகவிருக்கும் என்றும், உபதேஸித்தார்.

(2) அஷ்டாங்க யோகத்தைப் பொருந்தின (இந்த யோகம் கர்மயோகம் என்றும் கூறப்படும்.)

(3) நிராஸி ஆசைகளால் தோன்றும் நீனைஷுகளை அகற்றினவன். ௩. ௩௮ (3)

எ. யோகபுத்தனும் (1), சுத்தமான அந்தஃகரணம் பேற்றவனும் (2), இந்த்ரியங்களை ஜயித்தவனும் (3), சரீரத்தில் விருப்பமில்லாதவனும் (4), எல்லா ஜீவர்களுக்கும் ஆத்மாவாய்நிற்கின்ற ஆத்மாவையுடையவனும் (5), ஆதியவன் [கர்மங்களைச்] செய்கின்றவனானவனும், பந்திக்கப்படுகின்றனில்லை (6).

(1) அஷ்டாங்க யோகத்தைப் செய்வையாகப் பொருந்தினவனும்.

(2) சித்த ஸூத்திபெற்றவனும்.

(3) மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவி என்று இந்த்ரியங்களைத் தத்தம் விஷயங்களில் விதியற்றுச் செல்லவிடாமல் அடக்கிவைத்திருக்கின்றவனும்.

(4) ஸ்தூல தேகம் நிலையற்றதென்றும், துன்பங்களுக்கு அது இருப்பிடமென்றும் அறிந்து, அதில் மனனை ஸங்கம் கொள்ளவிடாதவனும் தேகபற்றில்லாதவனும்.

(5) “ஸர்வபூத ஆத்மபூத ஆத்மா” = ஸகல ப்ராணிகளுக்கும் ஆத்மாவாயிருக்கின்ற ஆத்மாவையுடையவன். அறிவுக்கறிவாக ப்ராணிக்கும் அகண்ட ஸர்சிதானந்த ஆத்மசொருபத்தைப் பெற்றவன், அஃதாவது, ஜீவன்முக்தன்.

(6) தனக்குரிய ஸகல கர்மங்களை அதுஷ்டித்துவந்தாலும், அவன் அகர்த்தாவாதலால், அக்கர்மங்கள் அவனை வாதிக்கமாட்டா. இப்படிப்பட்டவனை கர்ம ஸந்ந்யாஸி.

அ, கூ. பாரீகீகின்றவனுயிருந்தாலும் கேட்கின்றவனுயிருந்தாலும் தொடுகிறவனுயிருந்தாலும் பணக்கிறவனுயிருந்தாலும் உண்ணுகிறவனுயிருந்தாலும் (1), நடக்கிறவனுயிருந்தாலும் பேசுகிறவனுயிருந்தாலும் விஸர்க்கம் பெய்கிறவனுயிருந்தாலும் [கையால்] ஏங்கின்றவனுயிருந்தாலும் (2), ஸ்வாஸிக்கிறவனுயிருந்தாலும் (3) [கண் இமையைச்] சிமிட்டுகிறவனுயிருந்தாலும் சிமிட்டாதவனுயிருந்தாலும் (4), உறங்குகிறவனுயிருந்தாலும் (5) பூக்கதன் என்ற தத்வவித் (6), இந்திரியங்கள் இந்திரியார்த்தங்களில் இருக்கின்றன என்று எண்ணி (7), ஒன்றையும் நான் செய்யவே இல்லை (8) என்று நினைப்பான்.

(1) கண் செவி மெய் மூக்கு வாய் என்ற ஞானேந்திரியங்கள் தத்தம் கர்மங்களாகிய பார்த்தல் கேட்டல் தொடுதல் மணத்தல் ருசித்தல் என்பனவற்றைச் செய்யும்பொழுது, தாம் ஸாக்ஷியாகநின்று அவற்றை எல்லாம் அறிந்தாலும்.

(2) பாதம் வாக்கு பாயு பானி முதலிய கர்மேந்திரியங்கள் தத்தம் கர்மங்களாகிய நடத்தல் பேசுதல் மலங்கழித்தல் கொடுத்தல்வாங்கல் என்றவற்றைச் செய்யும்பொழுது, தாம் ஸாக்ஷியாக அவற்றை எல்லாம் அறிந்தாலும்.

(3) ப்ராணன் அபானன் என்ற வாயுக்கள் உச்சவாஸ நீஸ் வாஸ கர்மங்களைச் செய்தாலும்.

(4) கூட்டம் என்ற வாயு கண்ணிமையை ஒருபொழுது சிமிட்டியும் இன்னொருபொழுது சிமிட்டாமலும் இருந்தாலும்.

(5) ஞானேந்திரியங்களும் கர்மேந்திரியங்களும் ஸுஷுப்தி (ரித்திரை) அவஸ்தையில் ஒடுக்கத்தைப் பெற்றிருந்தாலும்.

(6) கர்ம போகம் என்ற நைஷ்கர்மயத்தில் வலித்திபெற்று மெய்ப்பொருளாகிய தத் சொரூபத்தை அறிந்த ஜீவன்முக்தன்.

“தத்வவித்”=தத் என்ற பரப்ரஹ்மத்தை உள்ளபடி அறிந்தவன்.

(7) ஞானேந்திரியங்களும் கர்மேந்திரியங்களும் ஸுக்ஷ்ம வாயுக்களும் தத்தம் கர்மங்களைப்பற்றியே ஜீவிக்கின்றன என்று நிர்ஸயித்து.

இந்திரியார்த்தம்=இந்திரியங்களுடைய அர்த்தம் (பொருள்), அஃதாவது, தொழில் செய்தல், கர்மத்தில் செல்லுதல்.

(8) நானுகிய ஆத்மா அகர்த்தா.

ஜீவன் முக்தன் தன்னுடைய இந்த்ரியங்களாகிய அந்தஃ கரணங்கள் ஞானேந்த்ரியங்கள் கர்மேந்த்ரியங்கள் பஞ்சவாயுக் கள் என்றவை எல்லாம் ப்ரக்ருதி சொருபங்களாதலால், தன க்கு அன்யங்கள் என்றும், அவற்றின் தொழில்கள் தனதல்ல என்றும் அறிந்து அழிவற்ற ஸுகத்தோடு வாழ்வான்.

ய. எவன் ஸங்கத் த்யாகம் செய்து (1), ப்ரஹ்மத்தினிடம் கர்பங் களை வைத்து (2) செய்கின்றனோ, அவன் ஜலந்தால் [தாமரை] இதழ் [பற்றப்படாதது] போலப் (3), பாபந்தால் தீண்டப்படுகிறான் (4).

(1) எவன் தன் இந்த்ரியங்களோடுள்ள ஒற்றுமையை விட்டு ஸங்கம்=சேர்க்கை, ஸம்பந்தம், ஒற்றுமை.

ஸங்கத் த்யாகம்=இந்த்ரியங்களின் ஸம்பந்தம் தன் முக் திக்காகவே மஹேஸ்வரன் இயற்றினான் என்றறிந்து, முக்திதஸையி ல் அந்த ஸம்பந்தத்திலின்று விலகி, அவரால் அருளப்பட்ட இந்த்ரியங்களை அவரிடம் கொடுத்தல்.

(2) இந்த்ரியங்கள் செய்யும் கர்மங்களைப் ப்ரமேஸ்வரனது ஸந்நிதியில் வைத்தெய்யமாக வைத்து.

“ப்ரஹ்மணி ஆதாய கர்மணி”=ப்ரஹ்மத்தினிடம் கர்மங் களை வைத்து.

ப்ரஹ்ம ஆதானம்=ப்ரஹ்மாதானம், ப்ரஹ்மார்ப்பணம், மதர்ப்பணம் (யசு-௨௨௭).

(3) தாமரை இலையில் ஏறின தண்ணீர்த் திவலை அந்த இலையைத் தீண்டாதது போல.

(4) மனம் வாக்கு காயங்களின் தவறுதலால் வரும் பாப பலன்களால் தீண்டப்படான்.

யக. யோகிகள் [இந்த்ரிய] ஸங்கத்தை நீக்கி, சிந்தனாத்திக் காக (1), கேவல (2) மனஸாலும் புத்தியாலும் இந்த்ரியங்களாலும் (3) கர்மத்தைச் செய்கின்றார்கள்.

(1) புண்ய கர்மங்களின் அவர் (கீழான) பலன்களாகிய ஸ்வர்க்க பூலோக சிற்றின்பங்களைக் கருதாமல், கர்மாறுஷ்டா

னத்தின் உத்க்ருஷ்ட (மேலான) பலனாகிய சித்தஸூத்திக்காக.

சித்த ஸூத்தி=சித்தத்திலிருக்கும் காம க்ரோத லோப மோஹங்கள் என்ற மலங்களை ஒழித்திருத்தல்.

(2) கைவல்யம் (தனிமை) பெற்ற. அஃதாவது, விருப்பு வெறுப்பு என்ற துக்கத்திலின்றும், க்ரோதம் லோபம் என்பவைகளிலின்றும், விலக்கப்பட்ட.

(3) ஸூத்தமனஸால் கர்மங்களைக் க்ரஹித்து, துல்ய புத்தியால் கர்மானுஷ்டானம் எவ்விதம் கசடறச் செய்யவேண்டுமென்று விசாரித்து, தர்மவழியில் நிறுத்தப்பட்ட கர்மேந்த்ரியங்களுட்கர்மங்களை நடத்திவருவார்கள்.

௧௨. [கர்மயோக] யுக்தன்⁽¹⁾ கர்மபலத்தைவிட்டு, நிஷ்டையில்⁽²⁾ பிறந்தஸாந்தியைப்⁽³⁾ பெறுகின்றன். [கர்மயோக] அயுக்தன்⁽⁴⁾ காமத்தின்⁽⁵⁾ வல்லமையால் [கர்ம] பலத்தில் லங்கம் பெற்று பந்திக்கப்படுகிறான்⁽⁶⁾.

(1) உத்க்ருஷ்ட கர்மானுஷ்டானம் என்ற கர்மயோகத் தைப்பொருந்தினவன்.

(2) இந்த நிஷ்காம புத்தியின் நிலையில், கூ. உ, பக்கம் எயிரு.

(3) ௨. சுயசு, எயு, எயசு, எயஉ.

(4) கர்மயோகம் என்ற நிஷ்காம கர்மானுஷ்டானத்தைப் பொருந்தாதவன். அஃதாவது ஸகாம புத்தியோடு கர்மங்களைச் செய்கின்றவன்.

(5) விருப்பு வெறுப்பின்.

(6) ஜனனமாண துன்பங்களைக் கொடுக்கும் ப்ரவ்ருத்தி மார்க்கத்தில் வைக்கப்படுவான்.

௧௩. [இந்த்ரியங்களை] தன்ஸம் ஆக்கினான்⁽¹⁾. ஸகல கர்மங் களையும் மனஸால் ஸந்த்யஸித்து [அவற்றை] சீசேய்யாமலும்⁽²⁾ சேய்விக்காமலும்⁽³⁾ ஒன்பதுவாயிலுள்ள ஸரீரம் என்ற பட்டணத்தில்⁽⁴⁾ ஸுகமாயிருக்கிறான்⁽⁵⁾.

(1) “வஸி”=வஸம். (அடிமை) உடையவன். ஈண்டு இந்த்ரி

யங்களை அடிமைகொண்டவன், இந்திரியங்களை ஜயித்தவன், ஜிதேந்திரியன்:

(2) “நான்” ஆகிய ஆத்மா கர்மங்களைச் செய்கின்றேன் என்று எண்ணுமலும்.

(3) “நான்” ஆகிய ஆத்மா கர்மங்களைக் கர்மேந்திரியங்களால் செய்விக்கின்றேன் என்று எண்ணுமலும்.

நான் கர்மங்களைச் செய்கிறேனென்றதும் செய்விக்கிறேனென்றதும் கர்மருத்தவ தோஷங்கள். இவற்றை நீக்கவேண்டியது.

(4) நவ த்வாரக்கோட்டை என்ற ஸ்தூலதேகத்தில்.

(5) சலனமற்ற ஆனந்தசொரூபியா யிருக்கிறான்.

ஜீவன்முக்தன் இந்திரியங்களை அடிமைகொண்டதுபோலப் பரமேஸ்வரன், ப்ரக்ருதியையும், ப்ரக்ருதி ஜன்யங்களையும் அடிமைகொண்டு, அவற்றின் ஸ்வபாவ குணங்களை முதற்காரணமாக வைத்துத் தன் சச்சிதானந்த ஸக்திகளை நிமித்தகாரணமாக்கி, ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி மார்க்கங்களால் சிறப்புப்பெற்ற கர்மசக்ரத்தை ப்ரதிஷ்டித்து, ஜீவன் பத்தனை ஜீவன் முக்தனாகச் செய்து ரென்பது மேல்வரும் ஸ்லோகங்களில் உபதேஸிக்கப்படும்.

‘ க௪. ப்ரபு (1) லோகத்துக்கு (2) கர்மருத்வத்தை ஸ்ருஷ்டிக்கவில்லை (3) [அதற்குக்] கர்மங்களைப் கர்மபலச் சேர்க்கையையும் [ஸ்ருஷ்டிக்கவில்லை] (4) ஆனால் ஸ்வபாவம் ப்ரவர்த்திக்கின்றது (5).

(1) ப்ரபு (ப்ர+பு)=உயர்வு பெற்றவன். ப்ரக்ருதிக்கு மேலான சச்சிதானந்த (சத்+சித்+ஆனந்த) ப்ரஹ்மம்.

(2) ப்ரக்ருதி ஜன்யங்களுக்கு. ப்ரக்ருதியில் நின்று தோன்றின தத்துவங்களுக்கு.

ய௩. ௬ ல் ப்ரக்ருதியையும் ப்ரக்ருதியில் உற்பத்தியானவையையும் சேஷத்திரங்கள் (விகாரம்பெற்ற தேகசொரூபங்கள்) என்றும், நிர்விகாரவஸ்துவை சேஷத்ரஜ்ஞன் அல்லது புருஷன் என்றும், எ, ச, னில் சேஷத்ரங்களைப் ப்ரக்ருதியாகவும் அப்ரப்ரக்ருதியாகவும் வகுத்துப் ப்ரக்ருதிகள் ஜீவசொரூபங்கள்

என்றும், அபர ப்ரக்ருதிகள் அஹங்காரம் புத்தி ஸூக்ஷ்ம பூதங்களென்றும், அதுகீதையில் சேஷத்ராஜஞன் நிரக்குணப் பரமாத்மா என்றும் உபதேஸித்திருக்கின்றது.

இவ்விளக்கப்படி “லோகத்துக்கு” என்ற பூதம், ஜீவசொருபங்களுக்கும் அவற்றின் அஹங்காரம் புத்தி முதலிய அந்தஸ்கரணங்களுக்கும், புறக்கரணங்களாகிய ஞானேந்த்ரியங்களுக்கும், கர்மேந்த்ரியங்களுக்கும் என்று அர்த்தமாகும்.

(3) ப்ரக்ருதி சொருப ஜீவர்களுக்கும், அவர்களுக்கு ஏற்பட்ட இந்த்ரியங்களுக்கும் “நான் செய்கிறேன்” என்றதன்மையைப் பரமேஸ்வரன் ஸ்ருஷ்டிக்கவேயில்லை. ஏனெனில் இந்தப் ப்ரக்ருதி சொருபங்களுக்கு அஹங்கரித்துக்கொண்டிருக்குந் தன்மை இயல்பிலேயே உள்ளதால் என்க.

(4) இந்தப் ப்ரக்ருதி சொருபங்கள், ரஜஸ் குணஜன்யங்களாதலால், அவை தொழில் மயமே. ஆஸ்தாவது எப்பொழுதும் சலன துடின கோலங்களோடிருக்கும். தொழில் செய்வதும் அத்தொழிலில் நின்று பிறந்த கார்யத்தைப் பற்றுவதும் அவை கட்டு இயல்பு. ப்ரக்ருதி சொருபங்களின் கர்மங்களையும் கர்ம பல ஸங்கத்தையும் பரமேஸ்வரன் நூதனமாகப் படைக்கவில்லை.

(5) நான் செய்கிறேனென்ற தன்மையும் (கர்த்தருத்வமும்) செயலும் (கர்மமும்) செயலின் பலனோடு பொருந்தலும் ப்ரக்ருதியின் ஸ்வபாவ நடை என அறிக.

ஸ்வபாவம் = தன்னையே மேன்மேலும் பாவனைசெய்தால் முதற்பாவனை காரணமாய்த் தோன்றிக் கார்யமான இரண்டாம் பாவனையைப்பற்றி யழியும். இப்படிக்காரணம் கார்யமாவது ப்ரக்ருதி லக்ஷணம்.

இப் ப்ரக்ருதி குணங்களின் லக்ஷணத்தை அறிந்த ப்ரபு ஜீவ சொருபமடைந்த ஆத்மாக்களின் சேஷடைகளையும் ஆறுதலில் லாக் கோலங்களையும் மாற்றி, உபஸார்த நிலையாகிய மோக்ஷத்தை அருளும்பொருட்டு ப்ரக்ருதி குணங்களை வியாபகஞ்செய்து, அவற்றை முதற்காரணமாகவும், தன்ஸக்திகளை நிமித்தகாரணமாகவும் கொண்டு, ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹார திரோபாவ அது

கூர்ஹ க்ருத்தியங்களை அகர்த்தாவாக நடைபெறச் செய்தார்.

ஸ்ருஷ்டிமுதலிய கர்மங்களை உபநிஷத்தளும் வேதாகமங் களும் மதுஸ்மருதியும் புராணங்களும் இதிகாசங்களும் ஞான சாரியர்களால் கூறப்பட்ட தத்வப்ரகரணங்களும் விளக்கும்.

பகவத்கீதையில் ௫-௧௪ இல் கூறப்பட்ட பதங்களின் ஆர் த்தத்தை யறியாதவர்கள் பரமேஸ்வரன் விதிவிலக்கான புண்ய பாப கர்மங்களை ஏற்படுத்தவில்லையென்றும், புண்ய பாப கர்மங் களுக்குரிய ஸுகதுக்க பலன்களை ஜீவாத்மாக்களுக்கு அதன தன் கர்மத்திற் கேற்றபடி (அவர்) கூட்டிவைக்கவில்லை யென் றும், ஜீவர்கள் பரமேஸ்வரனை வழிபடவேண்டியதில்லை யென் றும், “நானே நற்கர்மங்களைச் செய்கிறேன்” “நானே கர்த்தா” என்ற புத்தியோடு வாழ்ந்து மோக்ஷத்தைப் பெறவேண்டு மென்றும் இருப்பார்கள்.

பகவான் கூ. கூ இல் நான் ஸ்ருஷ்டிக்கின்றேன் என்றும், ௧. ௧ இல் எல்லாம் என்னிடமிருந்து ப்ரஸ்ருத்திக்கின்றன என் றும், கூ. ௧ இல் எல்லாஜகத்துக்கும் நானே ப்ரபவன் (தோற்று விக்கின்றவன்) நானே ப்ரலயன் (ஒடுக்குகின்றவன்) என்றும், அ. அ. ௧ இல் யாவற்றுக்கும் தாதாவும் தண்டனைசெய்கின்ற வனும் பாம புருஷனையென்றும், ௧-௩ இல் லோகங்களுக்கு நான் மஹேஸ்வரன் என்றும், ௩. ௨௧௨. இல் [பஞ்சக்ருத்யம் என்ற] கர்மத்திலேயே நான் இருக்கிறேனென்றும், ௩. ௧௫ இல் ஆத்மோபாய கர்மங்கள் ப்ரஹ்மத்தில் நின்று பிறந்தன என் றும், கூ. ௧ இல் சராசரத்துக்குக் காரணன் நான் என்றும், ௧. ௩௧ இல் நானன்றி சரம் அசரம் என்றபூதம் இல்லையென்றும், ௧௪. ௧ இல் ஜீவர்களுக்குப் புத்தி, பிறத்தல், இறத்தல், இன்பதுன் பம், த்ருப்தி, கீர்த்தி, ஸத்யம், தபஸ், இந்த்ரிய நிக்கிரஹம், ஞா னம் முதலியவை என்னிடம் இருந்தே பிறக்கின்றன என்றும், ௧. ௧௧ இல் நான் அந்தஸ்கரணத்துக்குள் இருந்துகொண்டு அதிலுள்ள தமஸை அழிக்கின்றேன் என்றும், ௩. ௧. ௧௬ இல் ஸ்ருஷ்டிக்கு ந்யாயம் என்னவென்றும், கூ. அ இல் ஸ்ருஷ்டிக்கு முதற்காரணம் ப்ரக்ருதி என்றும், கூ. ௫. இல் தனது தேவாத்ம

ஸக்தியால் ஸ்ருஷ்டி. ஸ்திதிகர்மங்கள் நீடத்தப்பட்டன என்றும் உறுதியாக உபதேஸித்திருக்கின்றார்.

பரமேஸ்வரன் சராசரங்களோடுகூடி உயிர்க்குயிராகவும் அறிவுக்கறிவாகவும், நின்று ஸதாகாலமும் ஜீவாத்மாக்களைக் காத்தாலும் அவர் பரிஸுத்தன் என்றும், ஆத்மாக்கள் தங்களை ப்பற்றிய அஜ்ஞானத்தால் மோக சொரூபிகளானார்கள் என்றும் அடுத்த ஸ்லோகத்தில் விளக்கப்பட்டது.

யரு. [மஹேஸ்வரனேனும்] விபு (1) ஒருவனுடைய பாபத்தை யும் புண்டித்தையும் பெறுகிறனில்லை. அஜ்ஞானத்தால் ஞானம் மறைக்கப்பட்டிருக்கின்றது (2). அதனால் ஜந்துக்கள் மோஹத்தை அடைகின்றன (3).

(1) “விபு”=வி+பு=பலவிதமாக இருக்கின்றவன்.

விஸ்வரூபன் (விஸ்வ=எல்லாம்) ஸகலஸூக்தம் ஸ்தூலரூபங்கள் தோறும் அப்ரத்யக்ஷமாக உள்ளே இருந்து அவற்றை அடக்கி ஆளும் ஸக்திமான். அந்தர்யாமி=ஈஸ்வரன்.

ஸுத்தமெய்ப்பொருளாகிய நிர்க்குணப்ரஹ்மத்தில் அடங்கி நின்ற பராஸக்தி உதயமாகி அதனை வ்யாபித்தபொழுது நிர்க்குணப்ரஹ்மம் சச்சிதானந்தப்ரஹ்மம் என்றும், ஸதாஸிவம் என்றும் அழைக்கப்படும்.

இது ஞானமும் க்ரியையும் ஸமப்பட்ட அவஸரம். இதற்கு மூலமந்த்ரம் ஈஸானம். க்ருத்யம் அதுக்ரஹம்.

ஞானத்துக்குமேல் க்ரியை அதிகரித்த அவஸரம் மஹேஸ்வரன் என்றும், அந்தர்யாமி ஈஸ்வரன் என்றும் கூறப்படும். இதற்கு மந்த்ரம் தத்புருஷம். க்ருத்யம் திரோபாவம்.

திரோபாவம் யாதெனில், மஹேஸ்வரன் ஒருவனுக்கு அவித்யாவைத் தீர்க்கும்பொருட்டு அவன் செய்த புண்ய பாவ கர்மங்களின் பலன்களாகிய ஸ்வர்க்காதி நரகாதி போக்யப் பொருள்களை, போதகர்கள் மூலமாக அறிவித்து, அறிந்ததை இச்சிக்கவும், இச்சித்ததை வலிந்து தேடவும் ஸக்தியை அருளி, ஸகாமபுத்தியோடு அதுஷ்டிக்கப்பட்ட கர்மங்கள் ப்ரவ்ருத்தி மார்க்கத்தில் கர்மாதுஷ்டானியைச் செலுத்தி ஜனன மாண

தூன்பங்களைக் கொடுப்பதால் அந்த மார்க்கத்தை விட்டுத் தப்பவேண்டும் என்றெண்ணிய பரிபக்வத்தை மெல்ல மறைவாக விளைவிப்பதே அவரது திரோபவக்ருத்யம் என்று அறிக.

பரிபக்வகாலம் வந்தபின் “நானே கர்த்தா” “நானே போக்தா” என்ற புத்தியின் ரஜோகுணப்ப்ரவ்ருத்தி குறைந்து ஸத்வ குணங்கள் ப்ரபலப்படும். இப்படிப் பரமேஸ்வரன் மஹேஸ்வரனாய் நின்று ஜீவாத்மாவை அடக்கி அடிமைகொண்டு ஞானமும் க்ரியையும் ஸம்பபட்ட அவஸரத்தில் ஸதாஸிவமாய் நின்று நிஷ்காமபுத்தியையும் முமுக்ஷுத்வத்தையும் பெற்ற ஜீவாத்மாவுக்கு நிவ்ருத்தி மார்க்கத்தில் அழிவற்ற உபஸாந்தம் என்ற மோக்ஷத்தை அதுக்ரஹம் செய்வார்.

தனக்குளிருக்கும் பராஸக்தி *விஜ்ரும்பித்தபின் நிர்க்குணப் ப்ரஹ்மம் ஸதாஸிவ அவஸரத்தில் அதுக்ரஹ க்ருத்யத்தையும், மஹேஸ்வர அவஸரத்தில் த்ரோபாவ க்ருத்யத்தையும் செய்வதுபோல ருத்ரனாய் நின்று ஸம்ஹார க்ருத்யத்தைச் செய்வார் (தோன்றியவைகளை ஒடுக்குவார்). விஷ்ணுவாய் நின்று ஸ்திதிக் க்ருத்யத்தைச் செய்வார் (தோன்றிவைகளைத் தத்தம் நிலைகளில் நிறுத்துவார்). ப்ரஹ்மாவாய் நின்று ஸ்ருஷ்டிப்பார் (ஒடுங்கிவைகளைப் பிறக்கச் செய்வார்).

பரமேஸ்வரனது பஞ்ச க்ருத்யங்களாகிய ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹார திரோபாவ அதுக்ரஹங்கள் ஒரேபராஸத்தியின் வினிதநிலைகளால் நடைபெறுகின்றன.

(2) ஜீவாத்மாக்கள் அவித்யா என்ற காரணஸீரத்திற் சிக்குண்டு அந்தச்சீரத்தின் தன்மையாகிய இருளில் மூழ்கியிருப்பதால் தங்களுடைய நிஜசொருபத்தை அறியமாட்டார்கள்.

(3) இப்படி இருளில் ஜனித்தவர்கள் “ஸீரமே நான்” என்ற மூடத்தைப் பெற்றிருக்கின்றவர்கள்.

யசு. எவர்களுடைய அந்த அஜ்ஞானம்⁽¹⁾ ஆத்மஜ்ஞானத்தால்⁽²⁾ அழிக்கப்பட்டதோ, அவர்களது ஜ்ஞானம்⁽³⁾ தத்பரத்தை⁽⁴⁾ ஆதித்யன்போலப் ப்ரகாசிப்பிக்கின்றது⁽⁵⁾.

* விஜ்ரும்பித்தல்-விரிதல்.

- (1) தேகமே நான் என்ற பொய்யறிவு.
- (2) ஆத்மாவே நான் என்ற மெய்யறிவால்.
- (3) அவர்களுடைய தெளிந்த அறிவு (விவேகம்).
- (4) ப்ரக்ருதிக்கு மேற்பட்ட தத்பொருளாகிய நிர்க்குணப் ப்ரஹ்மத்தை.

(5) ஒருவனுக்கு எப்படி ஸூரியன் லோகத்திலுள்ள வஸ்துக்களை ப்ரத்யக்ஷமாக்குவானோ அதுபோல மோஹத்தில் நின்று விடுபட்ட அறிவு ஆத்மவானுக்கு நிர்க்குணப் ப்ரஹ்மத்தை ஸ்வாதுபவமாகத் தர்ஸிக்கும்பொருட்டு உற்ற கருவியாயிருக்கும்.

யௌ. தத் புத்திமான்களாய் ⁽¹⁾ ததாத்மாக்களாய் ⁽²⁾ தத்நிஷ்டரீகளாய் ⁽³⁾ தத் பராயணர்களாய் ⁽⁴⁾ மலங்களை ஞானத்தால் களைந்தவர்கள் ⁽⁵⁾ புநராவ்ருத்தி ⁽⁶⁾ யைப் பெறமாட்டார்கள்.

(1) தத்பொருளை (நிர்க்குணவஸ்துவை) ப்பற்றின புத்தி உடையவர்களாய்.

(2) தத்பொருளில் சித்தத்தைவைத்து அன்புபெற்றவர்களாய். ததாத்மாக்கள்=தத்தில் சித்தம்வைத்தவர்கள்.

(3) அந்த அழிவற்றவஸ்துவில் ஸதாகாலமும் ப்ரதிஷ்டைபெற்றவர்களாய்.

(4) அதில் ப்ரதிஷ்டைபெற்று அதுவே மேலானவழி ("பா-அயந") என்று நிஸ்சயங்கொண்டவர்களாய். "தத் பராயணர்"=தத்பொருளை மேலான கதியாக (பிரமாணமாக)க் கொண்டவர்கள்.

இவ்வாறு தத்பொருளைப் ப்பற்றி அதன்மேல் அன்புகொண்டு அன்புப்பெருக்கால் அதில் ப்ரதிஷ்டைபெற்று அதுவே மேலானவழி ("பா-அயந") என்று நிஸ்சயங்கொண்டவர்கள்.

(5) அறிவைக்கெடுக்கும் அஹந்தை மமதை முதலிய கஸ்மலங்களை மெஞ்ஞானத்தால் நீக்கினவர்கள்.

(6) புநராவ்ருத்தி=மீண்டும் ("புநர்"), திரும்புதல் ("ஆவ்ருத்தி").

கர்ம பூமியாகிய பூலோகத்தில் ஸகாம புத்தியோடு செய்
யப்பட்ட கர்மங்களின் பலன்கள், பூலோகத்திலும் ஸ்வர்க்கலோ
கத்திலும் நரகலோகத்திலும் பரமஸ்வரானது ஆக்ஷைப்படி
அதுபவிக்கப்படுமாதலால், ஸகாம புத்திமான்களுக்கு இந்தத்
திரிலோக ஸஞ்சாரம் உண்டு. விருப்பு வெறுப்புடன் கர்மங்களை
யதுஷ்டிக்கின்ற ஜீவாத்மாக்கள் பூலோகத்தில் தரித்த ஸ்தூல
தேகத்தை இழந்து வேறொருதேகத்தைப் பெறுவார்கள். நிஷ்
காமபுத்தியோடு கர்மங்களைச் செய்கின்றவர்கள் பூலோகத்திலே
யே ஜீவன் முக்தர்களாகி, பிறப்பும் இறப்பும் அற்ற ப்ரஹ்மநிர்
வாணத்தைப் பெறுவார்கள். இந்த மோக்ஷத்தை இங்கேபெ
றுத நிஷ்காம கர்மாதுஷ்டானிடிகள், ஸ்வர்க்கலோகத்திற்கு மேற்
பட்ட மஹ ஜன தப ஸத்யலோகங்களுள் ஒன்றிற்சென்று மறு
படி பூலோகத்திற்குத் திரும்பமாட்டார்கள்.

எனவே “புநராவ்ருத்தி” பூலோகத்துக்குத் திரும்பிவருதல்
என்றும் “அபுநராவ்ருத்தி” பூலோகத்திற்குத் திரும்பிவராமை
யென்றும் விதிக்கின்றது.

௨௮. பண்டிதர் (1) நாயினிடத்திலும் நாயை உண்பவனிடத்தி
லும் யானையினிடத்திலும் பசுவினிடத்திலும் (2) வீதியாவினால் வணக்
கம் என்ற ஸம்பத்தைப்பெற்ற ப்ராஹ்மணனிடத்திலும் (3) ஸமதர்ஸி
கள் (4). [என்று அறி.]

(1) ஆத்மஞானமுள்ளவர்கள்.

(2) மானுடரால் வெறுக்கப்பட்ட நாயிலும் நாயிறைச்சி
தின்பவனிடத்திலும், விரும்பப்பட்ட யானையிலும் பசவிலும்.

(3) வித்யாவிளைய ஸம்பன்னே ப்ராஹ்மணே=ஸாஸ்த்ரங்
களைக் கற்றதால் ஜனங்களின் வணக்கத்தைப்பெற்ற ப்ராஹ்
மணனிலும். அஃதாவது கல்வியால் கீர்த்திபெற்ற ப்ராஹ்மண
னிலும்.

(4) ஸமத்வபார்வை உள்ளவர்களாயிருப்பார்கள்.

ஆத்ம ஞானமுள்ளவனுக்கு ஆத்ம ஞானமில்லாத தேஹி
கள் எல்லாம் ஸமமாய்த் தோன்றும் என்பது கருத்து.

தேகமே நான் என்றிருக்கின்ற தேஹவான்கள் தேஹங்களைத் தங்கள் விருப்பு வெறுப்புக் கேற்றபடி பலவாறு மதிப்பார்கள். சிலர் நாய்த்தேஹத்தையும் நாயிறைச்சிதின்னுந் தேஹத்தையும் இகழுவார்கள். சிலர் யானைத்தேஹத்தையும் பசுத்தேஹத்தையும் புகழுவார்கள். சிலர் கல்வியாலாவது செல்வத்தாலாவது சிறப்புப்பெற்ற தேஹத்தை வணங்குவார்கள்.

ஆத்மவான் ஸ்தூல தேஹங்களில் அபேசைக்ஷ உபேசைக்ஷ இல்லாதவனுப் ஆத்மலக்ஷணங்களையே கவனிப்பன். கல்வி அந்தஸ்கரண ஜன்மமாதலாலும், “கற்றதனாலாயபயனென் கொல் வாலறிவன் நற்றூள் தொழாரெனின்” என்று தத்திஷ்டைபெறுத கல்விமான்களைக் கண்டனை செய்திருப்பதாலும், ஸ்ரீ க்ருஷ்ணபகவானே எ-வது அத்யாயத்தில் யசு. யௌ. யஅ-வது மந்த்ரங்களில் சிற்றின்பங்களைத் துக்கமென்று வெறுத்தவர்களும், நிவிர்த்திமார்க்கத்தை விரும்பினவர்களும், ஆதில் முயன்றவர்களும், அதிர்சித்திபெற்ற ஞானவான்களும், ஆத்மகோடிகளில் மஹான்கள் (“உதாரா:”) என்றும், இந்தநான்கு வகுப்பினருள் ஞானவான் தன்னில் ப்ரியமுள்ளவனென்றும், தான் ஞானவானில் ப்ரியமுள்ளவனென்றும், ஞானியுந் தானும் ஒன்றேயென்றும் உபதேசித்திருப்பதாலும், கற்றும் மெய்ப்பொருளை அறியாத தேஹவான்களை ப்ராஹ்மணராயிருந்தாலும் நாய் பசு யானை முதலிய தேஹங்களுக்கு ஸமம் என்றும், மெய்ப்பொருளில் ப்ரீதி கொண்ட துறவிகளையும், மெய்ப்பொருளை உள்ளபடி அறிந்த ஞானிகளையும் மற்றும் சகல ஆத்மாக்களுக்கு மேற்பட்டவர்களேயென்றும் ஆத்மவான்கள் நிர்ஸயிப்பார்கள்.

ஞாபகஸக்தி வலிமையால் ஸாஹித்யம் (இலக்கியம்) வ்யாகரணம் (இலக்கணம்) அலங்காரம் தர்க்கம் என்றவற்றையும் வேதாந்த வலித்தாந்த ஸாஸ்த்ரங்களையும் கற்று அவற்றின் பரம்பொருளை அறியாதவர்கள் மதயானைபோல அஹந்தை மமதை பற்றித் திரிவார்களென்று தாயுமானஸ்வாமி தம்முன்னிலையாக வைத்து வர்ணித்திருக்கின்றார்.

எவ்விதமெனில்:—

“கல்லாதபேர்களை நல்லவர்கள் நல்லவர்கள்
 கற்றுமறிவில்லாதவென்
 கர்மத்தையென் சொல்வேன், மதியையென் சொல்வேன்
 கைவல்யஞான நீதி
 நல்லோருரைக்கிலோ கர்மமுக்கியமென்று
 நாட்டுவேன் கர்மமொருவன்
 நாட்டினாலபழைய ஞானமுக்கியமென்று
 நனிலுவன் வடமொழியிலே
 வல்லானொருத்தன் வரவுந த்ராவிடத்திலே
 வந்ததா விவகரிப்பேன்
 வல்லதமி முறிஞர்வரி னங்குநின் வடமொழியின்
 வசனங்கள் சிறிதுபுகல்வேன்
 வெல்லாம லெவரையு மருட்டிவிடவகைவந்த
 வித்தையென் முத்திதருமோ
 வேதாந்த சித்தாந்தசமர நன்னிலைபெற்ற
 வித்தகச் சித்தர்கண்மே.”

வெல்லாமல் எவரையும் மருட்டிவிடும் வித்தையால் தத்
 நிஷ்டையில்லாத கல்விமான்கள் பாமர (ப்ரமாணமற்ற) ஜனங்
 களின் வணக்கத்தைப் பெற்றாலும், ஞானவான்களுடைய மதிப்
 பைப் பெறார்கள் என்பதுபற்றிப் பகவான் “நாயினிடத்திலும்
 யானையினிடத்திலும் பசுவினிடத்திலும் வித்யாவினால் வணக்
 கம் எனற சம்பத்தைப் பெற்ற ப்ராஹ்மணனிடத்திலும் பண்டி
 தர் ஸமதர்ஸிகள்” என்று கூறினார்.

ஆகவே “வித்யாவினால் வணக்கம் என்ற ஸம்பத்தைப் பெ
 ற்ற ப்ராஹ்மணன்” என்ற வாக்யத்தின் அர்த்தம் மெய்யறிவ
 ற்ற கல்விமான்களின் ஸாமர்த்யத்தில் மோஹங்கொண்டவர்க
 ளது வணக்கத்தைப் பெற்ற ப்ராஹ்மணன் என்பதே.

யகூ எவர்களுடைய மனம் சாப்யத்தில் ⁽¹⁾ நீங்கின்றதோ, அவ
 ர்கூடால் இவ்வுத்தேஸ்யே ஸர்க்கம் : ஜனனம் : ஜயிக்கப்பட்டது ⁽²⁾.
 ப்ரஹ்ம தோஷபற்றாது சமமுமாதலால் ⁽³⁾ அவர்கள் ப்ரஹ்மத்தினி
 டம் நீங்கின்றனர் ⁽⁴⁾.

(1) ஸமதர்ஸனத்தில்.

நானுவிதமாய்த் தோற்றும் தேஹங்களயாவும் ப்ரக்ருதி சொரூபங்களாதலால் உயர்வு தாழ்வு, பெருமை சிறுமை, முதலிய த்வர்த்வ தோஷங்களைப் பெற்றிருப்பது இவற்றிற்கு இயல்பென்றறிந்து, அவ்வித தோஷங்களைச் சமப்படுத்தி அறிவைக் காப்பாற்றாதல் ஆத்மவானுடைய லக்ஷணம் என்பதுபற்றி, மனம் ஸாம்யத்தில் நிற்கவேண்டுமென்று குறித்தார்.

(2) இப்படிப்பட்ட ஸாம்ய புத்திமான்களால் பூலோகத்திலே ஜனனமரண துன்பங்கள் ஒழிக்கப்படும். எப்படியெனில் முழுக்ஷூக்களாகிய சிலர் இந்த ஜனனத்திலேயே ஜீவன் முக்தர்களாவார்கள். சிலர் ஸ்வர்க்கலோகத்திற்கு அப்பாற்பட்ட மேல்லோகங்கள் ஒன்றிற் சென்று அங்கேயே ஜீவன்முக்தர்களாவார்கள்.

(3) நிர்க்குணப் ப்ரஹ்மம் த்வர்த்வ தோஷங்களற்ற ஏகாத பரிபூர்ண வஸ்துவாதலால்.

(4) ஸமதர்ஸனத்தைத் தரித்த புத்திமான்கள் நிர்க்குணப் ப்ரஹ்மத்தில் ப்ரதிஷ்டைபெற்று வாழ்கின்றனர்.

உயி. ஸ்திர புத்தியுள்ளவனும் ⁽¹⁾ மோகமற்றவனும் ⁽²⁾ ப்ரஹ்மத்தினிடம் ப்ரதிஷ்டைபெற்றவனும் சூகிய ப்ரஹ்மவித் ⁽³⁾ ப்ரியத்தையடைந்து ஸந்தோஷிக்கான் ⁽⁴⁾ அப்ரியத்தைப் பெற்றுத் துக்கமடையான் ⁽⁵⁾.

(1) நிர்சலனபுத்திமானும்; மாறிநின்று மயக்கமும் வஞ்சப் புலன்களால் இழுபடாத புத்திமானும்.

(2) த்வர்த்வங்களால் வாதிக்கப்படாதவனும்.

(3) நிர்க்குண ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தவன். சிவதர்ஸனம் பெற்றவன்.

(4) தன் ப்ரக்ருதிக்கு ஹிதமானவைகளைப் பெற்றுப் பாராட்டிச் சந்தோஷிக்கமாட்டான்.

(5) தன் ப்ரக்ருதிக்கு அஹிதமானவைகளைப் பெற்றுப் பெருக்கித் துக்கமடையான்.

உயி. எவன் பாஹ்ய [இந்த்ரிய] ஸ்பர்ஸங்களில் சேராதவ

னாய் (1). ஆத்மாவில் ஸுகத்தைப்பெறுகின்றனோ (2) ப்ரஹ்மயோகத்தை (3) ப்பெற்ற அவன் அழிவற்ற ஸுகத்தை (4) அடைகின்றான்.

(1) எவன் புறக்கரண இந்த்ரியங்களைத் தன்மனம்பற்றாமற் காக்கின்றவனாய்.

(2) இவ்வாறு நிக்ரஹிக்க (அடக்க) ப்பட்ட மனஸை ஆத்மாவோடு சேர்த்து ஸார்தமாயிருக்கின்றனோ.

(3) நிரக்குணப் ப்ரஹ்ம ஐக்யத்தை.

(4) துக்கவியோகம் என்ற மோக்ஷத்தை.

இனி ஸுகதுக்க போகங்களின் உற்பத்தியையும் தன்மைபையும் குறித்து அவையெல்லாம் துக்கசொரூபங்களையென்று கூறி, அவைகளில் புத்திமான்கள் விருப்பு வெறுப்பு அற்று இருப்பார்களென்று அடுத்த மந்தரத்தில் உபதேஸிக்கின்றார்.

உலக. ஓ கௌத்தேய [மாத்ரா] ஸ்பர்ஸங்களினின்று பிறந்தவைகளும் (1) சூத்ரிசுத்தம் பெற்றவைகளும் (2) சூகிய போகங்கள் (3) துக்கயோனிகளாகவே இருப்பதால் (4) அவைகளில் புத்திமான் மனஸைச் செலுத்தான்.

(1) உ. டிச. க்ருரிய. உ. வது உரையைப் பார்த்தறிக.

(2) தோன்றி அழியுந் தன்மையைப் பெற்றவைகளும்; அநித்யமானவைகளும்.

(3) சுக துக்க அநுபவங்கள்.

(4) துக்கத்திற்குப் பிறப்பிடமாயிருப்பதால்.

ஆத்மா ஸாக்ஷியாதலால், தன்மனவில தோன்றின ஸுகதுக்க கோலங்களை அறியும். தான்வேறு தன் மனம்வேறு, தன் மனவில ஏறின தன் மாதராக்களும் விருப்பு வெறுப்புக்களும் வெவ்வேறு, என்று அறியாத ஆத்மா, தன்மாத்ராஸ்பர்ஸங்களோடு விருப்பு வெறுப்புக்கள்கூடி மனதில் ஜனித்த ஸுகதுக்கங்களைத் தன் சொந்தச் சுகதுக்கங்கள் என்று பாராட்டிச் சலனப்பட்டு நிற்கும். இந்த மூடபுத்தி இல்லாத ஆத்மா தன் மனவில ஜனித்த சுகதுக்கங்களைத் தனதல்லவென்று அவைகளால் வாட்டப்படாமல் கைவல்யமாய் (தனிமையாய்) நிற்கும்.

இப்படிப்பட்ட ஆத்மவானுக்குப் பாமரஜனங்கள் கொண்டாடும் ஸுகங்கள் எல்லாம் அரித்ய வஸ்துக்களைப் பற்றியிருப்பதால் துக்கசொருபங்களே யென்றும் நன்றாய் விளங்கும்.

அரித்ய வஸ்துக்களை மனம் பற்றி நித்யவஸ்துக்கள் என்று மோஹித்து இவற்றால் வரும் ஸுகத்திற்கு மேலானஸுகம் இல்லையென்ற தேகவான்களுடைய ஸுகம் தாங்கள் பற்றின அரித்யவஸ்துக்கள் அழிந்தவுடனே துக்கமாய் மாறும். ஆதலால் சிற்றின்பங்கள் யாவும் துக்கங்களென்பதற்கு ஐயமில்லை.

மனனை ஆத்மாவுக்கு அடிமைப்படுத்தி நித்யவஸ்துக்களில் ப்ரதிஷ்டைசெய்தால் ஆத்மாவுக்குரிய நித்யஸுகம் மனவிற்ப்ரதிபலித்து மனனை ஸதாகாவமும் ஸந்தோஷிப்பிக்கும்.

உய௨. இவ்விடத்திலேயே எவன் சரீரத்தை விடுவதற்குமுன் (1) காமப் க்ரோதப் என்மவைகளில் நின்றுபிறந்த வேகத்தை (2) ப்ரோதுக்க வல்லவனே அந்த மனுஷன் யோகி (3) அவன் ஸுகி (4).

(1) பூலோகத்திற் பிரிந்து மரணகாலம் வருமுன்.

(2) மண்ணைச் பொண்ணைச் பெண்ணைச் என்ற ஈஷணத்ரயங்களில் உன்னத ஸக்தியையும், அவற்றைத் தடுத்தவர்கள் மேல் உண்டாகும் கோபஸக்தியையும்.

(3) ஸமத்வபுத்தியோடு பொருந்தப் பெற்றவன்.

(4) மோக்ஷத்திற்குரியவன்.

உய௪. எவன் உட்குகம் (1) பெற்றவனே, உட்கீரிடையுடையவனே (2), அவ்வழியாக எவன் அந்தர்ஜ்யோதி (3) யைப் பெற்றவனே அந்தயோகி (4). ப்ரஹ்மமயமாகி (5) ப்ரஹ்ம நீர்வாணத்தை (6) யடைகின்றான்.

(1) ஸமத்வபுத்தியில் பிறந்த ஸுகம். இது வெளியிலுள்ள விஷயங்களைப்பற்றாமல் ஹ்ருதயத்திலுள்ள ஆத்மாவைப் பற்றியிருப்பதால் உட்குகம் ("அந்தஸ் ஸுகம்") என்றார்.

(2) மனம் ஐம்பொறிகளோடும் ஐம்புலன்களோடும் சேராமல் ஆத்மாவைப்பற்றியே நின்று அதில் த்யானம் ("அந்தர் ஆராம:"=உட்கீரிடையுடையத்யானம்) பெற்றவனே.

- (3) உள்ளே ப்ரகாஸிக்கும் ஞானதீபம்.
- (4) ஸமத்வபுத்திமூலமாக அந்தஸஸுகத்தையும் அந்தர் ஆராமத்தையும் அந்தர்ஜ யோதியையும் பொருந்தினவன்.
- (5) நிர்க்குணவானாகி.
- (6) நிர்க்குண ஸ்திதிக்குரிய பிறவா இறவா நிலையை.

உயௌ. கல்மஷமற்றவர்களும் ⁽¹⁾ த்வந்த்வந்தை முறித்தவர்களும் ⁽²⁾ மனஸை ஒடுக்கினவர்களும் ⁽³⁾ ஸகல ப்ராணிகளுக்கும் ஷித தீதைச் செய்வதில் விருப்பமுள்ளவர்களும் ⁽⁴⁾ மாகிய இருஷ்கள் ⁽⁵⁾ ப்ரஹ்ம நிர்வாணத்தை அடைகின்றார்கள்.

- (1) சித்தஸூத்தி பெற்றவர்களும்.
- (2) த்வந்த்வ ஸமத்வத்தை யடைந்தவர்களும்.
- (3) மனஸை ஐம்பொறிகளோடு சேர்ந்து ப்ரக்ருதிவிஷயங்களிற் செல்லவிடாமல் அடக்கி ஆத்மவிஷயங்களிற் செலுத்திக்கொண்டிருக்கிறவர்களும்.

- (4) ஜீவகாருண்யத்தைப் பெற்றவர்களும்.
- (5) இருஷி என்றபதம் இர் (அறிதல்) என்ற தாதுவில் ஜனித்து மோக்ஷபாதையை அறிந்தவர்களென்றும் அகண்ட அறிவைப் பெற்றவர்களென்றும் பொருள்படும்.

சண்டு ப்ரஹ்ம நிர்வாணம் என்னும் பிறவா இறவா நிலையைப் பெறக்கூக இருஷிகள் சித்தஸூத்தியோடும் த்வந்த்வஸமத்வத்தோடும் மனோவிக்ரஹத்தோடும் ஜீவகாருண்யத்தோடும் கூடி இருப்பார்களென்று குறித்தார்.

இந்த மந்திரத்தில் சாங்கியர்களுக்குரிய மனோவய யோகம் விஸேஷிக்கப்பட்டது. உயௌ. உயஅ இல் அஷ்டாங்க யோகிகளுக்குரிய ஹடயோகம் விஸேஷிக்கப்படும்.

உயசு. காமம் க்ரோதம் என்றவைகளின்று நீக்கப்பட்டவர்களும் அந்தஃகரணத்தை அடக்கினவர்களும் ⁽¹⁾ ஆத்மாவைத் தீர்யித்தவர்களும் ⁽²⁾ சூகிய யதிகளுக்கு ⁽³⁾ ப்ரஹ்மநிர்வாணம் ஓரண்டு ஓடங்களிலும் ⁽⁴⁾ இருக்கின்றது.

(1) மனம் புத்தி சித்தம் அஹங்காரம் என்ற உட்கருவிகளின் தொழில்களை முற்றாக ஒடுக்கினவர்களும்.

(2) அந்தஸ்கரண ஒடுக்கத்தில் துர்யம் என்னும் மெய்ஞ்ஞான அவஸ்தையில் உதையமாகும் ஸச்சிதானந்த ஆத்மாவை அறிந்தவர்களும்.

கைவல்யதஸையில் தன்னைத்தானே தர்ஸித்தல் ஆத்மதர்ஸனம் எனப்படும்.

(3) அடக்கம்பெற்றவர்களுக்கு. தாது “யம்” = அடக்கம்.

(4) ஸதேஹ விதேஹ நிலைகளிலும்.

தன்னையறிய விடாமற்றடுத்து மயக்கும் மலங்களாகிய அவித்யாவில் நின்று விலகுதல் மோக்ஷம் எனப்படும். இது பரிபக்வகாலத்தில் இந்த லோகத்தில் இப்பிறவியிலேயே பெறலாம். இப்பிறவியிலே பெற்றமுக்தியை ஸதேஹமுக்தியென்று கூறுவார்கள். ப்ராரத்வகன்மங்கள் ஒழிந்தவுடன் தேஹம் நமுவும். நமுவ ஸதேஹ முக்தனாயிருந்த ஜீவன்முக்தன் விதேஹமுக்தியிலிருப்பான். எனவே முக்தி ஸதேஹதஸையிலும் விதேஹதஸையிலும் உண்டு. இதுபற்றியே இரண்டு இடத்திலும் என்றார்.

பூலோகத்திலும் ஸ்வர்க்கலோகத்திற் கப்பாற்பட்ட மேல் லோகங்களிலும் முமுக்ஷுக்களுக்கு ஸதேஹமுக்தியுண்டு. விதேஹமுக்தி இடங்களைப்பற்றி நில்லாது.

உயௌ. உயௌ. பாஹ்ய [இந்தீரிய] ஸ்பர்ஸங்களை [மனஸுக்கு] புறம்பாக்கி ⁽¹⁾ புருமத்தியில் நேத்ரத்தைவைத்து ⁽²⁾ இரண்டு நாசிகளின்வழியாகச் ஸஞ்சரிக்கும் ப்ராணனையும் அபான்னையும் ஸமமாகச் செய்து ⁽³⁾ எவன் இந்தீரியங்களையும் மனஸையும் புத்தியையும் ஒடுக்கி இச்சை பயம் கோபம் என்றவைகளை நீக்கி மோக்ஷத்தையே மேலானவழியாகக் கொண்டழனியோ ⁽⁴⁾ அவனே ஸதாழக்தன் ⁽⁵⁾.

(1) ஐம்பொறிகளுக்கு விஷயமான புலன்களை மனம் தீண்டவிடாமல் அப்பாற்படுத்தி.

(2) சக்ஷு என்ற ஓரேஸுச்சித்தமக்கண் (நேத்ரம்) இரண்டு ஸ்தூல விழிகளில் நின்று பார்க்கும். யோகசாதனையில் இரண்டு

ஸ்தானங்களில் நின்று பார்க்கும் கண்ணைப் புருவமத்தியில் நிறுத்துதல் அவஸ்யமாதலால் “புருவமத்தியில் நேத்ரத்தைவைத்து” என்றார்.

(3) ப்ராணவாயு வலநாலியாலும் அபானவாயு இடநாலியாலும் உச்சவாஸ நிஸ்வாஸ க்ரியைகளைச் செய்துகொண்டுதிரியும். இந்த இரண்டு வாயுக்களையும் சும்பகம் செய்து ஸுஷூம் நானாடியில் ஒன்றாக்கி ஏற்றுவது ஹடயோக வஸித்திக்கு அவஸ்யம் என்பதுபற்றி “ப்ராணனையும் அபானனையும் ஸமமாகச்செய்து” எனாரா.

(4) விருப்பு வெறுப்பு என்ற த்வந்த்வங்களையும் வெளிவிஷயங்களையும் அவற்றால்வரும் ஸுஹதுக்க சிந்தனைகளையும் நீக்கினவனே.

(5) ஸதாகாலமும் துக்கத்தில்தின்று விடுபட்டவன்.

சு-௩ ல் இதற்குக் கீழ்கிலையில் நிற்கின்றவனாகிய யோகானுஷ்டுவையும் யோகருடனையும் முனியென்றார்.

உயி. யஜ்ஞம் தபஸ் [என்றகர்மங்] கஞகீதப் போக்தாவாப்யம் (1) ஸர்வலோகங்கஞகீத மஹேஸ்வரனுப்யம் (2), ஸர்வ ப்ராணிக்ஞகீதம் ப்ரதீ உபகாரத்தை அபேகஸீக்காமல் உபகாரஞ் செய்கின்றவனுப்யம், என்னையறிந்து ஸர்வத்தியை (3) அடைகின்றான்

(1) ஜீவர்கள் செய்யும் ஸத்கர்மங்களை நானேயறிந்து ஒப்பிக்கொள்ளுகிறவனென்றும்.

(2) அண்டாண்டகோடிகள்தோறும் இருக்கின்ற ப்ரக்ருதி ஆத்மசொருபங்கள் யாவற்றையும் நானே அடக்கி ஆளுகிறவனென்றும்.

(3) ஒழிவை, ஏகாந்தநிலையை, கைவல்யத்தை, இப்பதங்கள் ப்ரக்ருதிக்குரிய சலன துக்க கோலங்களை மறுத்து அழிவற்ற ஸச்சிதானந்த ஆத்மபூரணத்தைக் குறிக்கின்றன.

உபநிஷத்கள் என்றும் ப்ரஹ்மவித்தை என்றும், யோகஸாஸ்த்ரம் என்றும், பகவத்கீதைகள் என்றும் கூறப்பட்ட பூக்ருஷ்ணாஜுன ஸம்வாதத்தில் ப்ரஸித்திபெற்ற கர்மஸந்நிஸ்யோகம் என்ற பஞ்சம அத்யாயம் முற்றிற்று.

ஆறாவது அத்தியாயம். ஆத்மஸம்யம யோகம்.

அஃதாவது, மனஸ் என்ற ஆத்மாவை முற்றாக அடக்கஞ் செய்வதைப்பற்றிய உபதேஸத்தை அர்ஜுனன் கேட்டுச் சிந்தித்தான் என்று விளக்கும் ஆறம்பாடம்.

சென்ற அத்தியாயங்களில் தூக்க பய விஷாதங்களை நிவ்ருத்தி செய்வதற்கு யஜ்ஞம் தானம் தபஸ் என்ற ஆத்மோபாய கர்மாநுஷ்டானமும் அவற்றிற்குரிய பலன்களைக்கருகாத நைஷ்டிகர்மம் என்ற கர்மயோகமும்; ப்ராணாயாமம், (நி. உயௌ), மனோலயயோகமும் (சு. உயௌ. நி. உயௌ) அவஸ்யம் என்று கூறி, இந்தப்பாடத்தில் மனோலயயோகத்தை “ஆத்மஸம்யமம்” என்று விரிக்கின்றார்.

ஆத்மஸம்யமம் எவ்விதம் மன ஆத்மஸம்யமம் எனப் பொருள்படும் எனில், ஆத்மா என்றபதம் ஸம்யமம் என்ற பதத்தோடு கூடும் நிலையாகிய ஸமாஸத்தில் அர்த்தப்படாததால், வாய்யார்த்தத்தைவிடக்கூடி அதனோடு ஸம்பந்தப்பட்ட வாய்யார்த்தத்தையே க்ரஹிக்கவேண்டியிருப்பதால்.

ஆத்மானை வெட்டவும் முறிக்கவும் களைக்கவும் எடுக்கவும் கூடாதென்றும், ஸ்திரமானதும் விகாபமற்றதும் இந்திரியங்களுக்கும் மனஸுக்கும் அதிதானதென்றும் பதவான் (உ. உயௌ, உயௌ, உயௌ இல்) உபதேஸித்திருக்கின்றார். இவ்வாத்மாவை ஸம்யமம் (அடக்கம்) செய்யவாமென்பது ஒவ்வாத. ஒவ்வாதேலில், ஆத்மஸம்யமம் என்ற ஸமாஸபதத்தின் வாய்யார்த்தம் பாக்குதித்தவங்களில் ஒன்றென்று விதித்திருக்கிறது. ச. உயௌ லும், நி. உயௌ லும், இந்த கூவது அத்தியாயத்திலும் உள்ள மந்த்ரங்களிற் சுட்டியபடி. அந்த பாக்குதித்தவம் மனஸ் என்றே விளங்கும். சு. உயௌ இல் மனஸுக்கே ஏகாக்ரத்தன்மை உள்ளதென்றும், சு. உயௌ இல் மனஸையே ஸம்யமம் செய்யவெண்டுமென்றும், சு. உயௌ இல் “புத்தியால் மனத்தை ஆத்மாவி

நீரிடம் பர்திஷ்டை செய்து ஒன்றையும் நினைகதக்கூடாது” என்றும் ஸ்பஷ்டமாசப் பகவான் கூறியிருப்பதால், “ஆத்ம ஸம்பமம்” என்ற ஸமாஸ பதத்தின் ஸ்வியார்த்தம் “மனஸ் ஸம்பமம்” என்றே அறியவேண்டியது.

பரக்ருதி தத்வங்கள் தோறும் ஆத்மா விற்றிருப்பதால் பெரியோரிற்சிலர் அந்தத் தத்வங்களின் நாயகனை ஆத்மா என்ற பதத்தோடு கூட்டிச் சிறப்பிப்பார்கள். சிலர் பரக்ருதி தத்வங்களின் நாமங்களைச் சொல்லாமல் ஆத்மா என்ற பதத்தையே பரபோகித்து, பகவதாலிகளே அயஸரத்வக்குத்தக்க ஸ்வியார்த்தங்களை அறியச் செய்வார்கள். 10. 10, கூ.

மனோலயம் அல்லது மனஸ் ஸம்பமம் என்பது மனனை லயிக்க (ஒடுங்கச்) செய்தலாம். இதனை ஸைவவயித்தாந்த தூல்கள் நினைப்புமதப்பு அற்றுநிற்றல் என்றுகூறும். நினைவுகளை மனம் இயற்றாமலும் தூக்கம் என்ற மறப்பில் அகப்படாமலும் ஓய்ந்துநின்றால் “ஆடாமல் ஓய்ந்திட்ட பம்பாப்போல” அறிவாகிய ஆத்மாவின் கண் விழித்த ஒடுங்கும். இந்த மானஸ் அவஸ்தையை ஒழிவினோடுக்கம் என்பார்கள்.

மதி கிருஷ்ணபகவான் கூறலாம்.

க. எவன் கர்மபலத்தை விரும்பாமல் செய்யவேண்டிய கர்மத்தைச் செய்கின்றனோ அவனே ஸந்யாஸியும் யோகியும் (1) [ஆகறன்.] அக்ஷி அற்றவனுமல்ல கீரியை அற்றவனுமல்ல (2).

(1) லோகத்தில் மூடர்களுக்கும் பபடர்களுக்கும் ஸந்யாஸியினதும் யோகியினதும் கோலங்கவாகிய காவியஸ்தரம் ஜடை ருத்ராசூதம் விபூதிமுதலி பவற்றைத் தரித்துக்கொண்டு ஜீவனோபாய கர்மங்களையும் ஆத்மோபாய கர்மங்களையும் விட்டுத் திரிவார்கள். இதைத் கண்டிக்கும்பெறருட்டு ஒவ்வொருவனுக்கும் உரிய ஜீவனோபாய ஆத்மோபாய கர்மங்களை நிஷ்காமபுத்தியோடு அதுஷ்டிக்கின்றவனே ஸந்யாஸி அல்லது யோகிகின்றார்.

(2) ஒருவன் செய்யவேண்டிய ஜீவனோபாய கர்மங்களையும் யஜ்ஞம் தானம் தபஸ் என்ற ஆத்மோபாய கர்மங்களையும் நிஷ்

காமபுத்தியோடு செய்கின்றவனுக்கே ஸந்யாஸம் விரித்திக்கும். இந்த நிஷ்காம கர்மாநுஷ்டானத்தை விட்டவன் ஸந்யாவியு மல்லன் யோகியுமல்லன்.

உ. பாண்டவ (1) ஸங்கல்பத்தை (2) ஸந்யாஸம் (3) செய்யாத ஒருவன் யோகி ஆகாதபடியால் எதனை (4) ஸந்யாஸம் என்று கூறுகின்றார்களோ அதனை யோகம் என்று அறி (5).

(1) பாண்டுஷின் புத்ரானுய அர்ஜுன.

(2) நான் செய்கிறேனென்ற கர்த்தருத்வ சிந்தனைபை.

(3) த்யாகம்.

(4) எந்த ஸங்கல்பத்தை எந்த கர்த்தருத்வ புத்தியை.

(5) கர்மயோகாபாதி யைஷ்கர்மம் அல்லது கர்மபலத்தா கமும் கர்த்தருத்வம் அற்ற கர்மாநுஷ்டானமாகிய ஸந்யாஸமும் ஒன்றையென்பது இந்த மந்திரத்தில் கருத்து.

ஈ. யோகாநுருக்ஷ (1) ஆகிய முனிக்கு (2) கர்மம் காரணமாகக் கூறப்படுகின்றது (3). யோகாநுடனா (4) அவனுக்கே (5) ஸம்மம் (6), காரணமென்று கூறப்படுகின்றது.

(1) கர்மயோகத்தில் ப்ரவேசித்து அதன்படிவகரில் ஏற விடுப்பங்கொண்டவன் “யோக” + “ஆருருக்ஷ” = “யோகாநுருக்ஷ” = “யோகத்தை ஏற விருமபுகின்றவன்.

“போக்தும்” + “க்ஷ” (சாப்பிட இச்சித்திறவன்) “புபுசு” என்று திரிபு பெற்றதுபோலவும், “மோக்தும்” + “க்ஷ” (விடவிருப்புகின்றவன்) “முமுக்ஷ” என்று திரிபுபெற்றதுபோலவும், “ஆரோடும்” + “க்ஷ” (ஏற விருப்புகின்றவன்) “ஆருருக்ஷ” என்று திரிபுபெற்றது.

(2) க. உயௌ. உயஅ-ந்ருரிய ச வது உரையைப்பார்த்தறிக.

(3) தர்மவழியில் நின்று சாதிக்கப்பட்ட ஆத்மோபாய கர்மாநுஷ்டானமே ஒருவனுக்கு யைஷ்கர்மம் என்ற கர்மயோகத்தில் விருப்பத்தை யுண்டுபடுத்து மாதலால் அந்த யோகத்தில் ஏற விருப்பங்கொண்ட முனிக்கு கர்மம் காரணம் என்றார்.

அழிவுள்ள லோகவிஷயங்களில் விருப்பங்கொண்ட மனம் ஆத்மவிஷயங்களில் எவ்விதம் விருப்பங்கொள்ளுமெனில் தெய்வத்தைப்பற்றிய யஜ்ஞாதிகர்மங்களைத் தினமும் அன்போடு அதுசரித்துவர, சித்தஸூத்தி விளையும். அதுவிளைய, தோன்றியழியுஞ் சுகங்களாகிய சிற்றின்பங்களிற் பற்றுநீங்கி மனம் கர்மபலன்களை இச்சித்தாமல் தனக்குரிய கர்மங்களைத் தெய்வப் பரிதிக்காகவே செய்யும். இப்படி அனாத்ம விஷயங்களை நீக்கி ஆத்மவிஷயங்களைப் பெறுதல் கர்மாநுஷ்டானத்தின் முக்யப் பயோஜனம் என்றறிக.

(4) “யோகாநுடன்” = “யோக” + “ஆநுடன்” = கர்மயோகத்தில் ஏறினவன். அஃதாவது, கர்மயோகத்தில் விருப்பங்கொண்டபின் அதனை கர்மமாகச் சாதிக்கின்றவன்.

(5) அந்த முனிக்கே.

(6) மனோசிக்ரஹம், உட்கரண அடக்கம்.

(7) கர்மயோகத்தில் ப்ரஸேசித்தவனுக்கு கைஷ்டகர்மயவஸித்தி ஸமம் முதலிய ஷட்கஸம்பத் (ஆறு பேறு)கள் அன்றிக் கிட்டாதபடியால் யோக ஆநுடனுக்கு ஸமம் காரணமென்றார்.

கர்மாதிகாரி கர்மாநுஷ்டானந்தால் பெறக்கூடிய பலன் சித்தஸூத்தி. இது மெல்ல மெல்ல அமைய ஞானாதிகாரியாவான். இந்த ஞானாதிகாரி ஸாதன சதுஷ்டயஸம்பன்னன்.

ஸாதன சதுஷ்டய (ஞானத்துக்கு ஸாதனமாகிய நான்கு) ஸம்பத்கள் ஆவன:—

1. நித்ய அநித்யவஸ்து விவேகம் = எது அழிவற்ற வஸ்து என்றும், எது அழிவுள்ள வஸ்து என்றும் அறியத்தக்க மேலானபுத்தி.

2. விஷயபோகவிராகம் = இந்தலோகத்திலும் ஸ்வர்க்கலோகத்திலும் அதுபவிக்கக்கூடிய அநித்ய சுகங்களில் வெறுப்பு. “வி” + “ராகம்” = இச்சரையின்மை.

3. ஸமாதி ஷட்கஸம்பத்தி = நினைப்பு மறப்பு அற்ற நிலையாகிய ஸமாதிக்கு வேண்டிய ஆறு (“ஷட்க”) ஸம்பத்கள்.

4 முமுக்ஷுத்வம்.

இவற்றுள், “ஸமாதி ஷட்கஸம்பத்திகள்” ஆவன:—

1. ஸமம் (உட்கரண அடக்கம்), அஃதாவது, மனனை மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவி என்ற புறக்கரணங்களால் இழு பட்டுத் திரியவிடாமல் அடக்கிவைத்தல்.

2. தமம்=(புறக்கரண அடக்கம்) அஃதாவது, ஐம்பொறி களைத் தத்தம் விஷயங்களில் விதி விலக்கற்றுச் செல்லவிடாமல் அடக்கிவைத்தல்.

3. உபரதி=ஸ்ரவண மனன கர்மங்களால் அறிந்த விஷயங் களுக்கு விரோதமான விஷயங்களை மனம்பற்றாமல் ஆறியிற்றல்.

4. திதிஷ்டா=ஸீதோஷ்ணம், ஜயம் அபஜயம், செல்வம் வறு மை, சுகம் துக்கம் முதலிய த்வந்த்வங்களை ஸஹிக்கும் (பொ றுக்கும்) தன்மை.

5. ஸமாதானம்=அனாதம் விஷயங்களிலின்று நீக்கப்பட் டமனனை ஆத்மவிஷயங்களில் ஸந்தோஷங்கொள்ளும்படி நிறு த்துதல்.

6. ஸ்ரத்தை=தெய்வந்திலும் குருவிலும் வேதாகமங்களி லும் அன்புவைத்தல், விஸ்வவிரித்தல்.

ஞானாதிகாரி நைஷ்கர்மியம் என்ற கர்மயோகத்தில் ப்ரீதி பெற்று அதில் ப்ரவேசித்திருப்பதால் அவனை யோகாருடன் என்றார். இந்த யோகாருடனிலே ஸமாதிஷட்க ஸம்பத்தி இல் லாமல் உண்டாகாதபடியால் யோகாருடனுக்கு ஸமம் காரண மென்றார்.

இனி அடுத்தமந்தரத்தில் ஒருவனுக்கு யோகாருடதரை ஸித்திக்கும் காலத்தைக் கூறுவார்.

சு. எக்காலம் எவன் இந்தீரியார்த்தங்களிலும் ⁽¹⁾ கர்மங்களி லும் ⁽²⁾ அநுஸங்கத்தைப் ⁽³⁾ பெறவில்லையோ ⁽⁴⁾ அவன் அக்காலம் ஸர்வ ஸங்கல்பஸந்தீர்யாஸியாய் ⁽⁵⁾ யோகாருடன் என்று கூறப்படு கின்றன்.

(1) இந்தீரியங்களின் விஷயங்களாகிய ஸப்த ஸ்பர்ஸ ரூப ரஸ கந்தங்களிலும்.

(2) ஜீவனோபாய கர்மங்களிலும் யஜ்ஞம் தானம் தபஸ்

என்ற ஆத்மோபாய கர்மங்களிலும்.

(3) நெருங்கிய சேர்க்கையை, மிகப் பற்றுவைத்த நிலையை.

(4) ஸப்த ஸ்பர்ஸ ரூப ரஸ கந்தம் என்ற விஷயங்களை தத்தம் ஞானேந்த்ரியங்கள் பற்றும்பொழுது மனனை அவற்றோடு சேரவிடாமலும் வாத் பாணிபாதர் பாயு உபஸ்தம் என்ற கர்மேந்த்ரியங்களின் கர்மங்களை ஆத்மகர்மங்கள் (தன்கர்மங்கள்) என்று எண்ணாமலும் கர்ந்ருத்வம் அற்று எவன் இருப்பானே.

(5) நான் பார்ங்கின்றேன் நான் செய்கின்றேனென்ற பல கர்ந்ருத்வ சிந்தனைகளை ந்நபாகம் செய்கின்றவனாய்

யோகாருருகூ உபப்பொழுது யோகாருடனாவானெனில் அனுத்பவிஷயங்களிலும் தரீன்பெய்யுங் கர்மானுஷ்டானங்களிலும் தன்மனம் போஹப்பெருமல் ஸ்வபரீதியாகச் செய்யவேண்டியவைகள் செய்யப்படுகின்றன என்ற புத்திரிற்றந்தகாலத்தில் என்று அறி

நு. [மனஸ் என்ற] ஆத்மாவே [ஜீவன் என்ற] சித்மாவுக்குப் பத்து (1) வாயிருப்பதாலும் [மனஸ் என்ற] ஆத்மாவே [ஜீவன் என்ற] சித்மாவுக்கு ஸத்தீ (2) வாயிருப்பதாலும் [மனஸ் என்ற] ஆத்மாவைக் கெடுக்கக்கூடாது (3) [மனஸ் என்ற] ஆத்மாவினால் [ஜீவன் என்ற] சித்மாவை உத்தர ஈஞ் செய்யவேண்டும் (4).

(1) அவித்யா சில் விழ்ந்து துக்கஸாகரத்தில் அவதிப்படும் ஜீவாத்மாவைத் தூக்கி வித்யா என்னும் ஸ்திரபூமியில் வைக்கும் பொருட்டுப் பரமேஸ்வரன் அருளின ஸலக்ஷ்ம தத்வங்களில் அந்தஸ்காணங்களே ஜீவாத்மாவுக்கு உற்றதுணையாக இருப்பதால் மனஸைப் பத்து (மித்ரன்) என்றும். சவ்நு அந்தஸ்காணங்களில் மனஸைமாந்திரங் குறித்தது பாநுகாரணம் எனில், அந்தஸ்காணம் மனம் புத்திசித்தம் அறாங்காதர் என்ற பஞ்சதத்வங்கள் எனஜாசியாதலால்.

(2) மனம் ஜீவாத்மாவின் நன்மையைப்பற்றி ஸ்வபால் காம ஜன்யங்களாகிய விருப்பு வெறுப்புக்களுக்கு அடிமைப்பட்டிருந்தால் “கல்லாதகல்னியும் கேளாதகேன்னியும் கருணைசிறிதேது மில்லாக் காட்சியும் பொல்லாத பொய்ம்மொழியும்” புருஷார்த்

தங்கள் என்று எண்ணி, மென்மேலும் கம்மலங்களில் அழுந்
துமாதலால் அதற்கு ஸத்துருவாகவும் வரும்.

(3) மனனை ஆத்மவரியில்விட்டுப் பழுதுபடுத்தக்கூடா
து. விதிவிலக்குகளையறிந்து விதிகளை அன்போடுச் செய்வை
யாகவுப் பற்றி தயானிக்கும்படி. மனனைச் செய்யவேண்டும்.
இவ்விதம் தர்மத்தையே அநுசரிக்கின்றானம் ஆத்மாவுக்கு
எக்காலமும் பந்துவாயிருக்குப்.

(4) மலங்களில் நின்று உயர்த்தவேண்டும்.

ஜீவனோபாய கர்மங்களைச் செய்யுப்பொழுது ஒருவருக்குப்
பிமை துன்பர்முதலிய தோஷங்களைச் செய்யாமலும் யஜ்ஞம்
தானம் தாஸ் என்ற ஆத்மோபாயகர்மங்களை நரமராகர்செய்
துப் ஸூத்திபெற்ற அந்தஸ்கரனங்கள் ஜீவாத்மாவை அவிந்யா
வில் நின்றுநீக்கி ஆத்ம அனாத்மவிஷயங்களைப் பிரித்துக்காட்
டும். காட்டினதை ஸாஷ்யான ஜீவாத்மா அறிந்து தன்னைப்பற்
றின மலங்களில்நின்று கைவல்யம் (தனிமை) பெறும்.

சு. எந்த [மனஸ் என்று] ஆத்மாவிலால் [இந்த்ரியம் என்று] ஆத்
மா ஜயிக்கப்பட்டதோ (1) அந்த [மனஸ் என்று] ஆத்மாவுக்கு [இந்த்
ரியமென்று] ஆத்மா பரிது (2) ஸந்தந்தவதில் (3) [இந்த்ரியம் என்று]
ஆத்மா (4) அநாத்மாவுக்கு (5) ஸந்தநுபோல (6) இந்நிதய.

(1) எவனுடையமனஸ் இந்த்ரியங்களைநோடு இழுப்பட்டுப்
பராமுகமாகத் திரியாமல் (உ. நு-அ.) இந்த்ரியங்களை உள்வாங்கி
யாட்குமே.

(2) இப்படிப்பட்ட ஆதேந்த்ரியனுக்கு (இந்த்ரியங்களை
ஜயித்தவனுக்கு) இந்த்ரியங்கள் ஆத்மவிசாரணைக்கு உற்ற
ன.

(3) இந்த்ரியங்கள் தத்தம்விஷயங்களை விதிக்கெதமற்றப
பற்றாத அவஸ்தையில்.

பஞ்சேந்த்ரியங்கள் ஸுசம்மஸரீரத்தின் ஸி கொத்து.
அல்லதுக்ராமம் (கூட்டம்) ஆதலால் பன்மையாகக்கூறாமல் ஒரு
மையாகப் பாவித்தார். யெ. ச இல் இந்த்ரியங்களை இந்த்ரியக்ரா
மம் என்றார். பூங்கொத்துப்போலிருக்கும்.

(4) இந்த்ரியக்கூட்டம் என்ற ஆத்மா.

(5) ப்ரக்ருதிவிஷயங்களாகிய ஸப்த ஸ்பர்ஸ ரூப ரஸ கர் தங்களுக்கு.

(6) வெறுப்புப்பெற்றதுபோல்.

இந்த்ரியங்களுக்கும் இந்த்ரியவிஷயங்களுக்கும் கடும்சினே கம் இயல்பிலிருப்பதாலும், ஸுத்தப்பட்ட மனவின் வலிமையால் விஷயங்களில் நின்று இந்த்ரியங்கள் பிரிக்கப்பட்டதாலும் இந்த்ரியங்கள் தத்தம்விஷயங்களிற் பாயாமல் அடிமைகொண்டமனவின் ஏவலைப்பார்த்து இருப்பதாலும், இந்த்ரியங்கள் விஷயங்களுக்கு ஸத்துருபோல இருக்கும்.

எ. [ஜயிக்கப்பட்ட இந்த்ரியம் என்ற] ஆத்மாவுக்கும் ப்ரஸாந்தி (1) பெற்ற [மன] ஸுக் தம் பரமான (2) [புத்தி என்ற] ஆத்மா ஸீ தோஷணம் ஸுகதுக்கம் மாறாமானம் (3) என்றவைகளில் ஸமமாக வைக்கப்பட்டிருக்கின்றது (4).

(1) மிகுந்தஸாந்தி இந்த்ரியச் சேஷ்டையால் சலனப்படாமல் ஓய்ந்துநிற்கும் நிலை.

(2) மேற்பட்ட உயர்வான இந்த்ரியத்திற்கு மேற்பட்டது மனஸ். மனவிற்கு மேற்பட்டது புத்தி என்று ஈ. சயெ., சயெ. இல் கூறப்பட்டது.

(3) தன்னைமதித்துப் பிறர்நடத்தல் மானமாகும். தன்னை மதியாது இருத்தல் அபமானமாகும்.

(4) இப்படிப்பட்ட தவற்தவங்கள் ப்ரக்ருதியின் இயல்பான தோஷங்கள் என்று விசாரித்து, இவற்றால் இழுபடாமல், நன்புத்தி துல்யமாக (துலாம், தராசுபோல) நிற்கும்.

அ. ஜீதேந்த்ரியமும் (1) ஒடு கல் தங்கம் என்றவைகளில் ஸம பார்வைபெற்றவனும் (2) ஞானம் விஜ்ஞானம் என்றவைகளால் த்ருபி த்திபெற்ற ஆத்மாவையுடையவனும் (3) கூடஸ்தனுமாகிய யோகி (4) யுத்தன் (5) என்று கூறப்படுகின்றன்.

(1) இந்த்ரியங்களை ஜயித்த மனமுடையவனும்.

(2) மண்ணாலும் செம்புமுதலிய லோகங்களாலும் செய்ய

யப்பட்ட பதார்த்தங்களின் உடைபட்ட ஓட்டையும் கல்லையும் கல்லிலுற்பத்தியான ரத்னங்களையும் தங்கத்தையும் ப்ரக்ருதி சொருபங்களையென்று ஏகபாவனைசெய்யும் புத்தியுடையவனும்.

(3) அகண்டமாயிருக்கும் ஆத்மாவைப்பற்றிய வித்யாவிலும், கண்டிதமாயும் நானுவிதமாயும் உள்ள ப்ரக்ருதியைப்பற்றிய வித்யாவிலும், பூரணப்ரீதிபெற்ற விவேகமுடையவனும்.

(4) ப்ரக்ருதித்தவங்களுக்கு மேற்பட்டுத் தன்னந்தனியே நிற்கும் ஆத்மவான் யோகி.

“கூடஸ்த” என்ற ஸமாஸபதம் “கூட” (பர்வதஸிகரம்) “ஸ்த” (அசையாத) என்ற விக்ரஹபதங்கன்சேர்த்து தோன்றிற்று. இந்த ஸமாஸபதம் மலையின் ஸிகரம்போல் மேலான நிலையையும் தனித்தநிலையையும் பெற்ற ஆத்மா என்று பொருள் படும். யஉ. ச. மந்த்ரங்களில் எவர்கள் இந்த்ரியக் க்ராமத்தை முற்றாக அடக்கி யாவற்றிலும் ஸமத்வபுத்தி பெற்றவர்களாய், அழிவற்றவனும் காலதேஸதிக்கற்றவனும் அவ்யக்தனும் ஸர்வ வ்யாபகனும் பரஸுக்கு எட்டாதவனும் அசைவற்றவனும் நித்யனுமாகிய கூடஸ்தனை உபாஸிக்கின்றார்களோ, அவர்கள் பரமாத்மாவாகிய என்னையே அடைகின்றார்கள் என்று போதித்திருப்பதாலும், எ-வது அத். ௫-வது மந்த்ரத்தில் ஜீவாத்மாவை ப்ரக்ருதி சொருபங்களில் பாப்ரக்ருதி என்று போதித்திருப்பதாலும், மலங்களால் பந்தப்பட்டவனை ஜீவன்பத்தன் என்றும், மலங்களில் நின்று விடுபட்டவனை ஜீவன்முக்தனென்றும் வேதாந்திகள் கூறுவதாலும், தன்னந்தனியானும் நிற்கும் கூடஸ்தனை ஜீவன்முக்தன் என்று அறியவேண்டியது. மேலும், ஜீவன்முத்தியான கூடஸ்த்நிலையில் த்ருஷ்டிவைத்து வாழும் உபாஸகர்கள் பரமாத்மாவை அடைவார்களென்றும் அறியவேண்டியது.

இந்தக்கருத்து அமைத்தே மாணிக்கவாசகஸ்வாமி சைவ விரித்தார்த்தவிளக்கப்படி “முர்க்கொடு முயல்வேணைச் (முயல் கூன்ற என்னை) சித்தமலமறுவித்துச் சிவமாக்கி” என்றுபாடினார்.

மலத்தில் வீழ்ந்த ஆத்மா முர்க்கொடுக்கின்றான் என்பது

பற்றியும், மூர்க்கனுடைய சித்தத்தில் இலகும் மலம் அறுபட்ட வுடனே மூர்க்கனையிருந்தவன் ஸாந்தப்பட்டு சச்சிதானந்த சொ ரூபி ஆகின்றான் என்பதுபற்றியும் “என்னைச் சிவமாக்கி” என்றார்.

இப்படியே ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவான் கூ-வது அத். அ-வது மந்தரத்தில் மலஸஹிதன் மலரஹிதனனால் கூடஸ்தனாவானே ன்றும் உ-வது அத். ஈ. ச- மந்தரங்களில் கூடஸ்ததனையில் பரமாத்மாவோடு ஐக்யப்படுவானே ன்றும் உபதேஸித்தார்.

(5) பரமாத்மாவோடு முற்றாக ஐக்யப்பட்டவன்.

கர்மயோகத்தில் விருப்பங்கொண்ட யோகாருருக்ஷ அந் த யோகத்தில் முயன்று அதற்குரிய ஸாதனைகளாகிய இந்த்ரிய நிக்ரஹத்தையும் மனோநிக்ரஹத்தையும் ஸமத்வபுத்தியையும் நித்ய அநித்ய விவேகத்தையும் ப்ராணபாமத்தையும் ஸாதித்து யோகாருடன் என்று பெரியோரால் அழைக்கப்பட்டு இந்த நிவ்ருத்திமார்க்கம் அல்லது முக்திநெறி முடிவில் விளங்கும் கூட ஸ்த நிலையைப்பெற்றவன் புரமாத்மாவை (பரஸிவத்தை) அடை தலால் யுக்தன் என்று போற்றப்படுவன்.

யோகிஎன்றபதம் யோகாருருக்ஷவுக்கும் யோகாருட னுக்கும் பொருந்தி யுக்தனில் முடிவுபெறும்.

கூ. ஸுஹிர் (1) மீத்ரன் ஸத்ரு உதாஸினன் (2) மத்யஸ்தன் (3) த்வேஷ்யன் (4) பந்து (5) ஸாதுக்கள் (6) பாபிகள் (7) என்ற இவர் களிடத்தில் ஸமபுத்தியுள்ளவன் மேன்மையை (8)ப் பெறுகின்றன்.

(1) ப்ரதியுபகாரத்தைக் கோராமல் உபகாரஞ் செய்கின்ற வன்.

(2) வாதி ப்ரதிவாதி என்றவர்களில் கட்சியைப் பெறாத வன்; ஒருவிதமான பாரபக்ஷமும் இல்லாதவன்.

(3) விரோதம்பெற்ற இருவர்களின் ஹிதத்தைக் கோருகி ன்றவன்.

(4) த்வேஷத்தை (வெறுப்பை) அதுஸரிக்கின்றவன்.

(5) ஜனன விவாகவழியால்வந்த உறவினர்.

- (6) நல்லவர்கள்; புண்யகர்மங்களைச் செய்கின்றவர்கள்.
- (7) பாபகர்மங்களைச் செய்கின்றவர்கள்.
- (8) உத்க்ருஷ்ட நிலையாகிய கூடஸ்த்வத்தை.

ய. தனித்தவனும் (1) சித்தவ்ருத்தியை ஒடுக்கினவனும் (2) தன் ப்ரக்ருதியின் ஹிதத்தை அநுஸரீக்காதவனும் (3) பரீக்ரஹமற்றவனும் (4) ஆகியயோகி ரஹஸ்யத்திலிருந்து (5) ஸ்தாகாலமும் (6) [மனஸ் என்ற] ஆத்மாவை [பரமாத்மாவோடு] சேர்க்கவேண்டும் (7).

(1) ஜனஸங்கத்தில் விருப்பமில்லாதவனும்.

(2) மனவலில் வீண்ஸங்கல்பங்களை யொழித்தவனும்.

(3) தன் காரணதேஹமாகிய அவித்யாவின் காமங்களையும் அவை ப்ரியப்பட்ட விஷயங்களையும் வெறுத்த புத்தியுள்ளவனும்.

(4) ஒருவனிடம் கைநீட்டிவாங்குதல் என்றதன்மை அற்றவனும். வாங்குதலைவிட்டு கொடுத்தலை (தானமே) நன்றென்று வாழுகின்றவன். பரீக்ரஹம் அற்றவன்.

(5) பிறர் ஸஞ்சரீக்காத இடத்திலிருந்து.

(6) ஒவ்வொருநாளும் நியமித்தகாலங்களில்.

(7) நினைவுகளையொடுக்கி நினைக்கும் கருவியாகிய மனனை ஆத்மாவில் லயிக்கச்செய்யவேண்டும்.

மனோலயயோகத்தைப் ப்ரஹ்மநிஷ்டை கூடுதல் என்றும் சொல்வார்கள்; ஏனெனில் நினைவுகளை மெல்லமெல்ல விலக்கிப் ப்ரஹ்மத்தில் மனனை நிறுத்தி ஒடுக்குவதால்.

யக. ௨௨. பரிஸுத்தஸ்தலத்தில் அதிக உயர்வில்லாததும் அதிக தாழ்வில்லாததும் தரீப்பை மான் தோல் வஸ்திரம் என்றவைகளை மேற்கொண்டதும் ஆகிய தனது ஐஸனத்தை ஸ்திரமாகஸ்தாபித்து அவ்வாஸனத்தி லுட்கார்த்து மனஸ் ஓத்திரியங்கள் என்றவைகளின் தொழில்களை ஒடுக்கினவனாய் மனனை ஏகாக்ரஹஞ்செய்து (1) ஆத்மசுத்திக்காக (2) [மனோலய] யோகத்தைச் செய்யவேண்டும்.

(1) பலவித விஷயங்களைப்பற்றிப் பிரிந்துநிற்கும் மனனை மெல்லமெல்ல ஒடுக்கி மலையில் சிகரம்போல ஓர் துனிபெறச் செய்து.

“எகாக்ரமனஸ்” ஒரு (“ஏக”) துனி (“அக்ர”) பெற்ற மனஸ்.

அஃதாவது, மனோலய வியாகஸாதனையில் பஞ்சேந்தரியச் சேஷ்டைகளையொடுக்கி மனனை லௌகிகவிஷயங்களினின்று பிரித்து ஆத்மிகவிஷயங்களில் செலுத்தி அதன்மேல் பரஞ்சோதியாகிய பரஸிவம் என்ற நிலைவுமாத் திரத்தீதாடு நின்றனவே.

இந்த எகாக்ரநிலையை மாணிக்கவாசகஸ்வாமி திருவாசகத்தில் கோயிற்றிருப்பதாகத்தில் எவது மந்திரத்தில் “ஒன்றாம்” அல்லது ஒழுமுனைபெற்ற மனஸாம் என்று விவரிக்கிறது:—

“உன்னத்து எழுகின்ற ஞானிதேவோன்று நின்றநின்றன்மை, நினைப்பற, நினைந்தேன், நியலால் பிறிது மற்றின்மை நினைப்பற (நினைந்தேன்) ஒன்றாம்” என்ற எகாக்ர (ஒழுமுனை) மனஸால் நினைத்தேனென்று கூறி, அந்த எகாக்ரநிலைவும் ஒழுந்த அவசரத்தில் அஅக்ரஹஸத்தியாடு எல்லையற்ற சிதாசகத்தில் பரஸன்னமாகும்வஸ்துவைத் “திருப்பெருந்துறையுறை சிவனே” யென்று துதித்து, “ஒன்றுப் நியல்” உன்னையன்றி ஒன்றும் இல்லையென்று அதன் நீர்க்குண ஆதார லக்ஷணத்தை ஸ்வாதுபவப்படி உபதீதயித்து, “ஆருண்ணை யறியகற்பார்” என்றவினாவால் கூடஸ்தன் ஆகிய ஜீவன்புத்தனை அறிவானென்று குறித்தார்.

அடுத்தமந்திரத்தில் யுக்தனுடைய நிலையைப் பின்பு கூறுகின்றார்:—

௩௩. ௨௪. அச்சமற்றவனாய் (1) பரஹ்மசாய பரதந்தைக் காதிக்கின்றவனாய் (2) உடல் தலை கழுத்து என்றவைகளை நேராக அசைவறத் தரிக்கின்றவனாய் (3) இந்திரியநிலையில் ஸ்திரானாய் (4) திக்குகளைக் கவனிக்காதவனாய் (5) நாஸ்துனியை நோக்கி (6) மனனை ஸ்யியஸ்த்து (7) ஸாந்திபெற்ற புத்தியுடையவனாய் (8) மந்தித்தனாய் (9) மற்பரனாய் (10) இருப்பவன் யுக்தன்.

ஸ.]

அத்யாயம், சு.

(1) மனோலய அப்யாசங்களைப்பற்றிப் பயமில்லாதவனும்.

(2) ப்ரஹ்மத்தை நான் அடையவேண்டுமென்ற நியமத் தைப் புத்தியில் ஸதாகாலமுங் கொண்டவனும்.

பாலப்பர்வந்தொட்டு வயோதிகம் வரையில் ப்ரஹ்மசர்ய வ்ரதம் புண்யாத்மாக்களுக்கு உரியதென்றும், இந்த வ்ரதத் தைச் சாதிக்கும் புத்திக்கு நான்கு ஆஸ்ரமங்கள் உள்ளன என்றும், இவற்றுள் எ. வயஸுதொட்டு நடுஉ. வயஸுவரைக்கும் ஒருவன் வேதாகமங்களையும் தர்மஸாஸ்த்ரங்களையும் புராண இதிகாஸங்களையும் குருகுலவாசியாய்முந்து வாழும் ஆஸ்ரமத் துக்கு ப்ரஹ்மசர்யம் என்ற விசேஷநாமம் அமைக்கப்பட்டது என்றும் நடுஉ. வயஸுக்கப்பால் ப்ரஹ்மத்தை யடையவே ண்டுமென்ற புத்தியால் ஒருகன்னிகையை விவாகம்பண்ணி கார் ஹஸ்த்யம் (க்ரஹஸ்த்தனுடைய நிலை) இல்லாழ்வு என்ற ஆஸ்ர மத்தில் வாழ்ந்து அதிலேயே ஸைஷ்கர்மய வழியால் மோகஷத் தைப் பெறலாமென்றும், அப்படிப் பெறுதபசுத்தில் தன் பத் னிஸக்தமாக வளத்திற்சென்று ப்ரஹ்மத்தைப் பெறலாமென் னும், இதிலும் பெறுதபசுத்தில் அவன் ஸம்யாலி ஆஸ்ரமத் தில்சென்று ப்ரஹ்மத்தைப் பெறலாமென்றும் பெரியோர் கூறு கின்றார்கள். ஆகவே, ப்ரஹ்மசர்யவ்ரதம் சதுர் ஆஸ்ரமங்களுக் கும் ஸாதாரணகர்மம் (பொதுவிதி) என்று அறிக.

(3) பத்மாஸனம் முதல்ய ஆஸனங்கவிலென்றுவஹித்து, முதுகெலும்பும் கழுத்தெலும்பும் பொருந்திய வீணைதண்டத் தை நேராக்கி அதினோடு ஸ்ரீரஸையும் நிமிர்ந்திவைக்கின்றவனும்.

(4) நிமிர்ந்திவைத்தபின் ஸ்ரீசையும் வீணைதண்டத்தையும் சாயாமலும் கூனாமலும் இருக்கும்படி செய்கின்றவனும்.

(5) கண்ணாலவது காதாலவது மனஸாலவது அஷ்டதிக்குகலில் நடைபெற்றுவரும் விஷயங்களைக் க்ரஹிக்காதவனும்.

(6) கண்களை நேரே பார்க்கவிடாமல் மெல்லமல்களைத் தாழ்த்தி அவற்றிற்கும் கீழ்மடல்களுக்கும் இடையில் உள்ள சிறு இடைவெளியால் மூக்கின் துனியைப் பார்த்துக்கொண்டு.

(7) மனவரின் நினைவுகளை மெல்ல மெல்ல ஒழித்து.

(8) சலனமற்ற புத்தியின் ப்ரகாஸத்தைப் பெற்றவனாய்.

(9) என்னில் சித்தம்வைக்கின்றவனாய்.

“மத்சித்த” என்ற ஸமாஸபதம் “மயி”(என்னில்) “சித்தம்” (சித்தமுடையவன்) என்ற பதங்கள் கூடினதால் தோன்றிற்று.

மயி என்றது “அஹம்” (நான்) என்ற பதத்தின் ஏழாம் வேற்றுமை.

“மயி” (என்னில்) என்றது மஹேஸ்வரனில் என்று பொருள்படும்.

(10) நான் ஸகல வஸ்துக்களுக்கும் மேலான மஹேஸ்வரன் என்று எண்ணமுள்ளவனாய்.

“மத்பர:” என்ற ஸமாஸபதம் “அஹம்” (நான்) “பர:” (மேலானவன்) என்றபதங்கள் கூடினதால் தோன்றிற்று.

அடுத்த மந்த்ரத்தில் மனோலயயோகத்தின் ப்ரபோஜனத்தைக் கூறுகின்றார்.

யநு. இவ்வாறு மனஸை ஒடுக்கி எக்காலமும் சித்தத்தை [என்னிடம்] சேர்க்கும்யோகி நிர்வாணத்தை ⁽¹⁾ பரமபலனாகக்கொண்டதும் என் சொருபத்தை ⁽²⁾ ஏற்படுத்திக்ொதும் ஆகிய ஸாந்தியைப் பெறுகின்றன்.

(1) போக்கு வரவு அற்ற பூரணத்வத்தை.

கஞ்சித்ருத்வம் என்ற சிற்றறிவோடு இருந்து ஆக்மா பிரப்பு இறப்புக்களைப் பெற்ற ப்ரவ்ருத்திமார்க்கத்தில் அலைந்து அதன் அநுபவங்களையாவும் துன்பமென்று நிதானித்து துக்க விமோசனத்தைத்தரும் நிவ்ருத்திமார்க்கத்திற் சென்று அநண்டஞானம் (பேரறிவு) என்ற பூரணத்வத்தையடைந்து பிறப்பு இறப்பு என்ற அவஸ்தைகளைப் பெறுதிருத்தலே நிர்வாணம்.

(2) சச்சிதானந்தமாகிய ஸுத்தப்ப்ரஹ்மசொருபத்தை.

இனி மனோலயயோக அப்யாவஸிக்குரிய ஆஹாரமும் நிதிரையும் நியமத்தோடு இருக்கவேண்டுமென்று போதிக்கப்படும்.

யசு. அர்ஜுன, அதிகம் உண்பவனுக்கு ⁽¹⁾ [மனோலய] யோ

207

(1) ஆஹாசம்=அன்னபானாதி. விஹாசம்=கால்தடை, உலாவுதல்.

(2) தனக்குரிய ஜீவனோபாய ஆத்மோபாய கம்மங்களைக் காமமாகச் செய்துவருதல்.

யஅ. எப்போது இருக்கப்பட்டவனுடைய சித்தம் ஆத்மாவிலேயே நிிற்கின்றதோ அப்போது அவன் சகலகாமங்களிலும் பற்றற்ற யுக்தன் (1) என்று கூறப்படுகின்றான்.

(1) விருப்பு வெறுப்புக்களுக்கேற்றபடி விரியும் சித்தத்தை ஒடுக்கி அதை ஆத்மாவில் ப்ரதிஷ்டைசெய்தால் ஸகலகாமங்களும் நிஷ்காமங்களாகும். இந்த மலாஹிதசித்தத்தை யுடையவன் யுக்தன். இதுபற்றியே “சித்தமலமறுவித்துச் சிவமாக்கு” என்று திருவாசகத்தில் கூறப்பட்டது.

அடுத்த ம்லோகத்தில் மனோஸய யோகவித்தினைப் பெறுகின்றவனுடைய புத்திக்கும் அனைவற்றிப் பித்தத்திற்கும் உவமை கூறுகின்றார்.

மக. எவ்விதம் காற்றில்லாத இடத்திலிருக்கின்ற தீபம் அசைகின்றதில்லையோ இந்த உவமை (1) சித்தத்தை அடக்கினவனும் (2) மனோஸயபோகத்தைப் பொருந்துகின்றவனும் (3) கிய யோகியன் (4) ஆத்மாவுக்கு (5) கூறப்பட்டது.

(1) இந்த அசத்திபத்ருஷ்டாந்தம்.

(2) சலனஸக்தி உவ்வ காற்றைப்போல ஆடிக்கொண்டிருக்கும் மனஸை ஒப்பாபண்ணினவனும்.

(3) நினைவுகள் ஓயும் ஸமயத்தில் மனோஸய யோகத்தில் வலித்திபெறுகின்றவனும்.

(4) ஆத்மாவில் ப்ரதிஷ்டைபெற்ற புத்திபானுடைய.

(5) சச்சிதானந்த ஸ்வரூபமான ஆத்மாவுக்கு.

இனி அடுத்தநாலு ம்லோகங்களில் யுக்தன் என்ற ஜீவன் முக்தன் யோகமார்க்கத்தால் பெற்றது பரமபவனாகிய அங்க நிவ்ருத்தி என்று உபதேசிக்கின்றார்.

உய. யோகஸேனையால்⁽¹⁾ சித்தம் தடுக்கப்பட்டு⁽²⁾ எதில் ஓடுங்குகின்றதோ⁽³⁾, ஆத்மாவால் ஆத்மாவை எப்போழுது அறிகின்றவனும்⁽⁴⁾ ஆத்மாவில் ஸந்தோஷிக்கின்றனோ⁽⁵⁾,

உயக. புத்தியால் கிரஹிக்கத்தக்கதும்,⁽⁶⁾ இந்த்ரியங்களுக்கு அத்தமாதாம்⁽⁷⁾ அழிவற்றதும் ஆகிய அந்தஸூகத்தை எதில் அறிகின்றனோ⁽⁸⁾ எதில் பிரதிஷ்டைபெற்றவனும் தத்பொருளிலின்று⁽⁹⁾ விலகவில்லையோ,

உயஉ. எதுவாப்⁽¹⁰⁾ பெற்று வேறு லாபத்தை⁽¹¹⁾ அதனிலும் அதிகமாக எண்ணுகின்றன் இல்லையோ, எதரிடத்து நிற்கின்றவனும், பெருந்துக்கத்தாலும் அசைக்கப்படுகின்ற இல்லையோ,

உயங. அந்த [துக்க ஸம்போக] விபோகம்⁽¹²⁾ யோகம்⁽¹³⁾ என்று பெயர் பெற்றதாக அறியவேண்டியது. நிர்வேதத்தில் பிரதிஷ்டைபெற்ற⁽¹⁴⁾ சேதனை⁽¹⁵⁾ உடையவனும் அந்தயோகம்⁽¹⁶⁾ நிஸ்ஸயமாகப் பொருத்தகூடும்.

(1) ப்ராணையா மனோஸ்ய அப்யஸங்கனாஸி.

(2) மனஸிவ் தன்மையாகிய நினைத்தல் நிகரஹிக்கப்பட்டு.

(3) எந்த ஆத்மாவில் ஓடிந்து நிற்கின்றதோ.

(4) ஆத்மாவுக்குக் கருவிகளாயிருக்கும் ஆந்தகோணங்க ளையும் புறக்கரணங்களையும் நீக்கித் தன்னைத் தன்னை யாய் நிற்கின்ற தன்னால் தன்னை எக்காலத்திலும் அறிகின்றவனும்.

“ஆத்மகா ஆத்மாநம் பஸ்பந்”=தன்னைத் தன்னால் அறிகின்றவன்.

(5) ப்ராக்ருதிகிலும் ப்ராக்ருதி கார்ப்பங்களிலும் ஸந்தோஷங் கொள்ளாமல் தனி முதலாகிய தன்னிலும் தன்னைப்பற்றிய பாபாத்தமாவிலும் பாபாஸத்தியிலும் ஆனந்தம் கொள்ளுகின்றனோ.

(6) விசாரணையால் புத்தி நிரானித்கக்கூடியதும்.

ஆத்மா “அவாங் மனஸ கோசாம்” (வாக்குக்கும் மனஸுக்கும் விஷயமாகாத பொருள்) ஆதலாலும், மனஸைப்போல புத்தி ப்ராக்ருதிஜர்யமாகலாலும், புத்தி ஆத்மாவை நேரே அறிய மாட்டாது. புத்திக்கு ஆத்மா ப்ரத்யக்ஷமாகாது போனாலும்

அநுமானப்படும் என்பதுபற்றி “புத்தியால் க்ரஹிக்கத்தக்கது” என்றார். க்ரஹிக்கத்தக்கதும்=அநுமானிக்கத்தக்கதும்.

(7) மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவி என்ற புறக்கருவிகளுக்கு எட்டாததும்.

(8) பரம ஸாந்தியை.

(9) எந்த நிர்த்துண வஸ்துவில்.

(10) எந்த நிர்த்துண வஸ்துவை.

(11) பேரை.

(12) தூக்க ஸம்போக விபோகம்=தூக்க ஸம்பந்த விவரணம். அஃதாவது, தூக்கத்தோடுகூடி ஜீவிக்கும் அவஸ்துவை யில் நின்று விடுபடுதல்.

(13) உ. நயக் இல் தவத்தவ ஸமத்தவத்தை யோகம் என்றாகுறி, சுண்டு, தூக்க நிவ்ருத்தியை யோகம் என்றும். ஏனெனில், தூக்க நிவ்ருத்திக்குக் காரணமாக தவத்தவ ஸமத்தவம் இருப்பதால்.

புத்தி தூவகமாக ஸ்தம் உஷ்ணம், வெற்றித் தோன்வி, உயர்வு தாழ்வு, இன்பம் தன்பம், மாதலைய தவத்தவங்கள் ஒன்று பட்ட நிலையை ஆதார பொருத்தல், “யோகம்” எனப்படும். இந்த தவத்தவ ஸமத்தவத்திலின்று அழக வெற்றுவை உள்ள பரக்குதிஸ்வரூபங்கள் யாவும் ஒன்றே என்று அறிந்து ஆதார ஸமதர்ஸன நிலையைப் பொருத்தலும் யோகம் எனப்படும். ஸமதர்ஸனநிலைப்படின் தூக்கத்தைவிட்டு ஆதார பரமஸாந்தியைப் பொருத்தலும் யோகம் எனப்படும்.

(14) “நிர்விணம்”=நிர்வேதத்தைப்பெற்ற. உ. நயஉ. (16); வேதவாக்யங்கள் வர்ணிக்கக்கூடாத வஸ்துவில் ப்ரதிஷ்டை பெற்ற.

(15) மனவை.

(16) மெற்குறித்த தூக்க ஸம்போக விபோகம்.

உயச. ஸங்கல்பம் வெளிவிட்ட (1) ஸர்வ கர்மங்களை சேஷ மல்லாமல் (2) த்யாகம்செய்து (3) மனஸோகூடவே, இத்தீர்யக் காமத்தை முற்றாக ஒடுக்கி (4).

உலக. மெல்ல மெல்ல உபரத்யைப் (5) பெறவேண்டும். தைர்யத்தால் கீரஹிக்கப்பட்ட (6) புத்தியால் மனஸை சூத்ரமாவிடம் பரதிஷ்டைசெய்து (7) ஒன்றையும் நினைக்கக்கூடாது (8).

(1) “ஸங்கல்ப ப்ரபவ”=ஸங்கல்பம் ப்ரத்யக்ஷமாக்கின. அஃதாவது, நினைத்த ஸமயத்தில் தோன்றின.

ஸங்கல்பம் என்றது மானஸ கர்மம்; மனஸின் தொழிலாகிய நினைத்தல்.

அப்ரத்யக்ஷமான காமம் (ஆசை) மனஸ் நினைத்தபொழுதே மனஸில் ஏறி ஜீவாத்மாவுக்கு ப்ரத்யக்ஷமாகும், என்பதுபற்றி, “ஸங்கல்ப ப்ரபவ காமம்” (ஸங்கல்பம் வெளிவிட்ட காமம்) என்றார்.

“ப்ரபவ”=வெளியிட்ட, பிறக்கச்செய்த, தோற்றுவித்த.

ஆசையில் வீழ்ந்து தன் ஸர்சிதானந்த ஸ்வரூபத்தையாவது ஆசையின் மன ஸ்வரூபத்தையாவது அறியமாட்டாத ஜீவாத்மாவுக்குப் பரமேஸ்வரன் மனஸ் முதலிய அதிஸக்சம் கரணங்களை அருளினார். மனம் நினைக்க அந்த நினைவுவாயிலாக ஆஸை வெளிவந்து ஜீவாத்மாவுக்கு ப்ரத்யக்ஷமாகின்றது. அப்பொழுது “எனக்கு ஓர் ஆசை உண்டு” என்று அவன் சொல்லுவான். மனஸ்ஸற்றவன் ஆஸையை அறியான்.

(2) எச்சமின்றி; சொர்ச்சமில்லாமல்; முற்றாக.

(3) எனதல்ல என்று விட்டு.

(4) மனஸையும் இரத்திரியக் கூடாத்தையும் தத்தம் தொழில்நிலைச் செய்யவிடாமல் மெல்ல மெல்ல ஸம்பூர்ணமாக அடக்கி.

(5) ஸாந்தியை; ஒழிவை.

(6) தைர்யத்தால் பிறைந்த. தைர்யம் என்றது தீரனுடைய தன்மை. தீரன் என்றது திட புத்திமான். எனவே, தைர்யத்தால் கீரஹிக்கப்பட்ட புத்தியால் என்ற வாக்யம் ஸ்திரபுத்தியால் என்று பொருள்படும்.

(7) மனம் நினைக்கும். நினைக்கப்பட்ட நினைவுகள் யாவற்றையும் புத்தி விசாரிக்கும். விசாரிக்கும்பொழுது புத்தி சலன

ப்பட்டிருந்தால், காற்றால் அடிபட்ட தீபம்போல, அதன் ப்ர
காஸம் குன்றி விசாரிக்கும் சக்தியும் குன்றும். த்வந்த்வங்க
ளால் இழுபடாமல் ஸ்திரமாக நிற்கும் புத்தி மனனை முன்
னிட்டே, இந்திரியங்களோடு சென்று, ப்ரீக்ருதி விஷயங்களைப்
பற்றவிடாமல், உள்முகமாகத்திருப்பி, ஆத்மாவைப்பற்றி நிற
கச்செய்யவேண்டும் என்பதுபற்றி, ஸ்திரப்பட்ட “மனனை
ஆத்மாவினிடம் ப்ரதிஷ்டைசெய்து” என்றார்.

(8) “கஞ்சிதபி ந சிந்தயேத்”=ஒன்றையும் சிந்திக்கக் கூடா
து; மனஸ் ஒன்றையும் நினைவாமல் நிற்கவேண்டும்.

நினைவாமல் நிற்கவே வேண்டியம். இது “மன ஆத்ம ஸம்ய
மம்” என்று (ஆறாம் அத்யாயத்தின் பெயர் ஆயிற்று.) இதனை
யே இராஜயோகம் என்பார்கள்.

உயசு. சஞ்சலமுடையதும் ஸ்திரமில்லாததும் ஆகிய மனஸ்
எதெதால் (1) வேளியில் சேல்லுகிறதோ (2) அதிலதில் நின்று (3)
இதனை ஒடுக்கி (4) ஆத்மாவிலேயே ஸந்ததைப் (5) பெறச்செய்ய
வேண்டும்.

(1) எந்த எந்த விஷய விரயம்.

(2) பாபமுடையதற் திரிந்து.

(3) அந்த அந்த விஷயத்திலின்று.

(4) மனனைத் தடுத்தித் திருப்பி. அஃதாவது, ப்ரத்யா
ஹாரம் செய்து.

(5) அடிமைத்தன்மையைப்.

இந்த மந்த்ரத்தில் கூறினபடி, மனனை உள்முகமாகத்
திருப்பி, ஆத்மாவில் ப்ரதிஷ்டை செய்தவனுக்கு உத்தம ஸுக
மாகிய மோகூதம் விரித்திக்குமென்று அடுத்த மந்த்ரத்தில் உப
தேஸிக்கின்றார்.

உயௌ. ப்ராஸாத்த (1) மனனைப்பெற்றவனும் ஸாந்தமான
ரஜஸை (2) புடையவனும் கல்பனும் (3) அற்றவனும் ப்ரஹ்மமயமா
னவனும் (4) ஆகிய இந்த யோகியை உத்தம (5) ஸுகம் அடைகின்
வது.

- (1) விஷயங்களிலின்று மிகஒழிவுபெற்ற. சு. எ.
- (2) ஸத்வகுணம் மேலிட்ட ரஜஸ் குணத்தை.
- (3) விருப்பு வெறுப்பு என்ற த்வர்தவ மலம்.
- (4) பாக்ருதி ஸ்வபாவத்தைத் தீர்த்ததால், ஸ்வமயம் ஆன வனும்.
- (5) ஸ்வர்க்காதி ஸுகங்களுக்கு மிகமேலான.

உயி. கல்மஷம் அற்ற யோகி எக்காலங்களிலும் இவ்விதம் ஆத்யயஞ்சைய (1) பரஸ்பர ஸபரிஸாழிஸதாயம் (2) அத்யந்தமாயம் (3) ஆகிய ஸுகத்தை; ஸுகமாக (4) அடைகின்றான்.

- (1) ஆத்மாவைப் பொருந்துகின்றவனும்.

சு. யெ இல் ஆத்மாவைப் பொருந்தினவனை “யுக்த:” என்றார். சுண்டு, ஆத்மாவைப் பொருந்துகின்றவனுக்கு நிகழ்காலத்தைக் குறிக்கும் “யஞ்சன்” என்ற பதத்தை அமைத்தார்.

- (2) பாஹ்மத்தைப் பற்றினதாயும்.
- (3) முடிவை அகித்ரமித்ததாய், முடி வற்றதாய்.
- (4) ஸுகமாக.

உயி. யோகயுக்தாத்மாவாயும் (1) யாவற்றிலும் (2) ஸமதர்ஸனம் (3) பெற்றவனும் ஆகிய அவன் ஆத்மாவை ஸகல புதங்களில் இருக்கின்றதாகவும், (4) ஸகலபுதங்களை ஆத்மாவில் [இருக்கின்றவைகளாகவும்] (5) அறிகின்றான்.

(1) சு. ந இல் ஸைஷ்கர்மபயம் என்ற யோகத்தில் ஏறவிருப்புகின்றவன் “யோகாருருஷை” என்றும், சு. ந. ச இல் அதில் எறினவன் “யோகாருடன்” என்றும், சு. அ இல் அதில் எறிக் கூடஸ்தநிலையை அடைந்தவன் “யுக்தன்” என்றும் கூறி, இந்த மந்த்ரத்தில் யுக்தனை யோகயுக்தாத்மா என்று ஸ்பஷ்டமாக அழைத்தார்.

(2) சு. எ இல் கூறப்பட்ட, ஸ்தோஷணம் ஸுகதுக்கம் மானாபமானம் என்ற த்வர்த்வங்களிலும், சு. அ இல் கூறப்பட்ட ஓடு கல் தங்கம் முதலிய பதார்த்தங்களிலும், சு. கூ இல் கூறப்

பட்ட ஸுஹ்ருத், மித்ரன், ஸத்ரு, மத்யஸ்தன், பந்து என்று ஸங்கல்பித்த யாவர்களிலும்.

(3) ஸமபார்வை, ஒப்புரவு.

(4) தானடைந்த பரமாத்மாவை ஸகல ஜீவர்களிலும் இருக்கின்றதாகவும்.

(5) ஸகல ஜீவர்களையும் பரமாத்மாவில் இருக்கின்றதாகவும்.

ஸகல ஜீவர்களிலும் பரமாத்மா இரண்டறக் கலந்து இருப்பதாலும், மலத்திலின்று நீக்கப்பட்ட ஜீவர்கள் பரமாத்மா ஸ்வரூபத்தைப் பெறுவதாலும், ஒர்ஜீவனுக்கும் மற்றும் ஸகல ஜீவர்களுக்கும் ஆத்மத்வத்தால் உவமை ஏற்பட்டது. இது பற்றி, சு. ௩௦௨ இல் “ஆத்ம உபமை” என்ற வாக்யம் பிறந்தது.

௩௦. எவன் என்னை யாவற்றிலும் பார்க்கின்றனோ (1), [எவன்] என்னிடம் யாவற்றையும் பார்க்கின்றனோ (2) அவனுக்கு (3) நான் (4) நாஸத்தை அடையேன் (5) அவனும் எனக்கு நாஸத்தை அடையான் (6).

(1) உ. உயசு இல் கூறினபடி.

(2) உ. உயசு இல் கூறினபடி. பரமாத்மாவும் ஜீவாத்மாவும் சித்ரபொருள்களாதலால், ஆதார ஆதேய பாவ ஸம்பந்தம் உண்டு. அந்த ஸம்பந்தம் இருந்தும், மல்தேகாஷ்முன்ன ஜீவாத்மாக்கள் பரமாத்மாவை அறியமாட்டார்கள். மலவிமோசனமானவுடனே, அறிவார்கள்.

(3) இந்த ஆதார ஆதேய பாவ ஸம்பந்தத்தை நிர்மலித்தவனுக்கு.

(4) பரமேஸ்வரனாகிய நான்.

(5) இல்லாமற்போகின். அஃநாவது, மத்யஸ்தமாகுவேன்.

(6) ஜீவாத்மாவும் எனக்கில்லாமற் போகான். அஃநாவது, யோகாருருக்ஷாவையும், யோகாருடனையும் என் கருபை பற்றி அவர்களுக்கு என் தர்ஸனத்தை அருளுவேன்.

யோகயுக்தனாகிய தத்வஞானியை எ. யஅ||இல் நானே

என்றார்.

நயக. எவன் ஏகத்வத்தில் (1) இருந்துகொண்டு என்னை எல் லாப் பூதங்களிலும் நிற்கின்றவனாகச் சேவிக்கின்றனோ அந்தயோகி எவ்விதமிருந்தாலும் (2) என்னிடம் (3) இருக்கின்றன்.

(1) தானும் மற்றஜீவர்களும் நானாவித தேஹங்களையும் மனஸ்களையும் பெற்றிருந்தாலும் ஆத்மத்வத்தில் ஒன்றே என்ற படித்தி நிலையில்.

இந்த எகத்வபடித்திலேயே ஸமாதானநிலை.

(2) எந்த ஜீவனோபாய கர்மபாதுஷ்டானியா பிரபந்தாலும் எந்த வர்ணத்திலாவது, எந்த ஆஸ்ரமத்திலாவது வாழ்ந்தாலும்.

(3) பரமாத்ம ஸம்பந்தமாக.

நயஉ அர்ஜுன, எவன் ஆத்ம உபமையால் (1) ஸர்வஜீவர்களி லும் ஸமமாக ஸுகந்தை அல்லது துக்கந்தை அறிகின்றனோ (2) அவன் பரமயோகி (3) என்று மதிக்கப்பட்டவன்.

(1) “ஆத்ம ஒபமையேன” = ஆத்ம ஒற்றுமையால்; தன் க்ருஷ்டாந்தத்தால்.

தானும், பற்றும் ஸகலஜீவர்களும் சித்தபொருட்கள் என்றும், தன்னிலும் பிறரிலும் பரமாத்மா வீற்றிருப்பதால், தானும் அவர்களும் ஒன்று என்றும் நிச்சயித்தாலன்றி ஜீவர்களு ள்கு எகத்வபடித்தி ஏற்படாது.

வலிற்றம், பாசை, காடி, பாம்பு, மனுஷ்யன் என்ற ஸ்தூல தேஹங்களேப்பற்றியாவது அவற்றை ஆட்டுவிக்கும் ஸுசிஷ்ம தேஹங்களேப்பற்றியாவது ஜீவர்களுக்கு உவமைகூறல் ஆகாது. மனுஷ்ய தேஹங்களையும் அத்தேஹங்களில் உள்ள மனஸ்களையும் ஒத்துப்பார்க்கில், மிகவேற்றுமை பெற்றவைகளாகத் கோ வ்றாம். ஆகலால், பாக்குதியிலின்று ஜனித்த தேஹத்தாலும் மனஸாலும் ஜீவர்களுக்கு ஒற்றுமை கூறவே கூடாது. ஒற்றுமை ஆத்மத்வத்தாலேயே விதித்திக்கும் என்பதுபற்றி, “ஆத்ம உபமையால்” என்றார்.

(2) ஸகலஜீவர்களின் மனவரில் ஜன்யமான ஸுகத்தையும் துக்கத்தையும் தன் மனவரில் ஜனிக்கும் ஸுகத்துக்கும் துக்கத்துக்கும் ஸமம் என்று அறிகின்றனவே.

ஸுகமும் துக்கமும் பாக்ருதிஜன்யங்கள் இவை பாக்ருதி ஜன்யமான மனவரில் ஏனும். ஏறினஸமயத்தில் ஜீவாத்பா ஸாக்ஷியாகரிருந்து அறியும். இவ்வாறு அறிதலை அநுபவம் அல்லது அநுபேபகம் என்பார்கள். ஸுகதுக்கபொருள்கள் ஆத்மத்வத்தைப் பற்றியிருப்பதால், பிறருக்கு ஸம்பனித்த ஸுக துக்கங்களைத் தன்னுடைய ஸுக துக்கங்கள் போல அறியலாம் என்பதுபற்றி, “ஸகலஜீவர்களிலும் ஸமமாக ஸுகத்தை அல்லது துக்கத்தை அறிகின்றனவே” என்றா.

(3) உத்தமபோகி, பாமேஸ்வரேனோம் ஸர்வ ஆத்மாக்க லோகம் ஒன்றுபட்டவன்.

அர்ஜுனன் கூறினான்.

௩௦௩. மதுஸூதன (1), எந்தப்பாகம் (2) உன்னால் ஸர்வத் தால் (3) கூறப்பட்டதோ, அதன் ஸதீரமான ஸ்திதியை [மனஸ்] சஞ் சலமாதலால் (4) நான் அறிகின்றேன் இல்ல.

(1) மதுஎன்று அஸுபனைக்கொண்டு பகவானே.

(2) எந்த எகத்வபோகம். அஸ்தானது, ஸர்வ ஜீவர்க லோ கம் பாமேஸ்வரேனோம் ஒன்றுபட்ட நிலை.

(3) ஸமதிருஷ்டி உபாயத்தால்; ஆத்மாவைப்பற்றிய உவ மையால்.

(4) என் மனஸ் ஓர் நிலையில் நிற்காமல் பல அர்த்தங்களைப் பற்றிப் பிடிப்பதால்.

அடுத்த ஸ்லோகத்தில் அர்ஜுனன் தன் மனவரின் கொ ளத்தை இன்னும் விரிவாகக் குறிக்கின்றான்.

௩௦௪. கிருஷ்ண, சஞ்ஜலப்பட்டீம், கடைப்பட்டீம் (1), பல முள்ளதும் (2), கடினமாயும் (3) மனஸ் இருப்பதால், அதன் நிகரஹத் தை அதிக துஷ்கரமான (4) வாயுவின் நிகரஹத்தைப்போல என்னு ள்கின்றேன்.

(1) மத்து தயிரைக் கடைவதுபோல், ஐம்பொறிகள் மன
ஸைச் சிதறச்செய்யும். என்பதுபற்றி, “கடைபட்டும்” என்
றன்.

(2) ஆஸையால் எவப்பட்ட மனஸ் சந்தித்துத் தளராமல்
கர்மேந்திரியங்களைக்கொண்டு வேண்டிய வேலைகளை முயற்சி
யோடு செய்யும் என்பதுபற்றி, “பஸ்முள்ளது” என்றான்.

(3) புத்திமான்கள் சொன்னதைக்கேட்டும் அதற்குத்தக்க
படி நிற்காமலும், தான் ஸங்கல்பித்த வழியில்லின்று பற்றினதை
விடாமலும், மாதொன்றாலும் அடக்கப்படாமலும் ஒருநினை
வுக்குமேல் இன்னொருநினைவை எற்றி ஒருபித்துக்கொண்டே
இருக்கும் என்பதுபற்றி, “கடினமாயும்” என்றான்.

(4) செய்தற்கு அரிதான.

ஸ்ரீ பகவான் கூறினார்.

கூட்டு. மஹாபாஹு, மனஸ் கலாநிதாயுந் நிகரநீக்க வநுந்
தமாவதும் [என்றதில்] ஸம்ஸயம் (இல்லை) (1) ஜினுல், (2) கொந்தோய,
[அது] அப்யாஸத்தாலும் (3) வைராகியத்தாலும் (4) கரூணிகப்படு
கின்றது (5).

(1) அஞ்ஞானிகளின் மனஸ் ஒன்றை விட்டு வேறொன்றைப்
பற்றியே திரியுந் தன்மையோடிருப்பதால், அத், ஒரே மனஸ்
துவை நெடுநேரம் தயானிக்கவுமாட்டாது என்பதற்கும், ஓர்
வஸ்துவையும்து பற்றாமற் றொழிவற்று நிலவாது என்பதற்கும்
ஆசைப்பனையில்கை. கூ. கூடுகூ.

(2) இந்தச் சலனமில் ஆஸையால் எவப்பட்ட மனஸ் க்கை
என்று அறி. வனெனில்,

(3) ப்ராணாயாம, ப்ராத்யாஹார, த்யான, தபாண அப்யா
ஸங்களாலும்.

(4) நிராசை [விராகம்] என்ற ஸங்கரா அநுஷ்டானத்தா
லும்.

(5) விடித்து விழுத்தலாம்.

தேஜாமயாநந்தமென்ற பதிகத்தில், “தாயுமானஸ்வமி

அநேக 'வரித்திகளைப்பெறக் கூடுமானாலும் மனனை அடக்கிச் சும்மாலிருத்தல் அதிதூர்வபம்" என்குகறி, பரிபூரணநந்தம் என்ற பதிகத்தில் "ஒரு ஸாதனம் மனோவாயு நிற்கும்வண்ணம் வாலாயமாகவும் பழகியறியேன்" என்றார். ஸ்ரீ க்ருஷ்ணபகவான் மனோவயத்துக்கு உபாயங்கள் ப்ராணாயாமாதி கர்மங்களும் நிராணை அதுஷ்டானமும் என்று இந்த மந்தரத்தில் திருவாய் மலர்ந்தருளினார்.

நய௭. அஸம்ய [மன] ஆத்மாவையுடையவனால் யோகம் தூர்வபம் என்பது என்னுடைய மதிப்பு. (1) ஆனால், யத்தனித்து உபாயத் தால் வஸிப்பீட்ட மன ஆத்மாவை உடையவனால் [அதைப்] பெறுவ தந்தக்கூடும்.

(1) அடங்காத மனனையுடையவன், எகத்வயோகத்தைப் பெறுதல் மிக வருத்தம் என்பது நிச்சயம்.

[அஸம்ய] அடக்கமில்லாத. விருப்பு வெறுப்புகளாலும் கோபம் பயம் முதலிய தோஷங்களாலும் ஏவப்பட்ட மனன் அடங்காத மனன்.

அர்ஜுனன் கூறினான்.

நய௭. க்ருஷ்ண, யோகத்தில்தின்று கலித்த மனனையுடையவ னும் யத்தனமில்லாதவனும், ஸ்ரத்தையுள்ளவனும், சூகிய [ஒரு] வன் யோகத்தின் ஸம்ஸித்தியைப் பெறாமல் என்ன கதியை அடைகின் றான் (1).

(1) யோகத்தில் அன்பிருந்தும் முயற்சியில்லாதபடியால் யோகஸாதனையில்தின்று வழுவினவன் யோகத்தின் ப்ரயோசன மாகிய துக்கவிமோசனத்தைப் பெறுதுபோனால் அவன் என்ன கதியைப் பெறுவான்.

நய௮. மஹாபாஹு, ப்ரதிஷ்டையற்றவனும் (1) ப்ரஹ்மமார் க்கத்தில் விழடனும் (2), இரண்டிலும் (3) நின்று நழுவினவனும் ஆகப் புவன், சிதறப்பட்ட மேகம்போல (4), நாஸத்தை அடைகின்றன இவ் லையா (5).

(1) பரமாத்மாவில் ஸ்திரமாக நிறுத்தப்படாத புத்தியை யுடையவனும்.

(2) ப்ரஹ்ம மார்க்கமே ஜீவாத்மாவுக்குத் தக்கமார்க்கம் என்ற உண்மையை மறந்தவனும்.

(3) வைராக்யத்திலும், யோகாப்யாஸங்களிலும்.

(4) காற்றினால் அடி பட்டு அழிந்த மேகம்போல.

(5) இல்லாமற் போகின்றானு, அல்லது இருக்கின்றானு.

சுலக. உன்னிலும் அன்யன் (1) இந்த ஸம்ஸயத்தைத் தீர்க்கமாட்டான் [இதலால்] இந்த னளது ஸம்ஸயத்தை முற்றிலும் தீர்க்க உரியவனுகின்றாய்.

(1) உன்னைவிட வேறுகுரு.

ஸ்ரீ பகவான் கூறினார்.

சுல. தாத (1), கல்யாணகிருத்யன் (2) ஒருவனும் துர்க்கத்யை அடையமாட்டான் இதலால், பார்த்த, இவத்திலும்; பரத்திலும் (3) அவனுக்கு நாஸம் இல்லை (4).

(1) அப்பனை. தகப்பனுடைய அம்ஸமே மகனுயிருப்பதால் அப்பா என்ற பதம் தகப்பனுக்கும் மகனுக்கும் பொருந்தும்.

தமிழில் வரும் வாதே ஸமஸ்கிருதத்தில் தகப்பன் தன் புத்ரனைப்பார்த்து “தாத”, என்று கூறுவது வழமை.

(2) மங்களகர்மங்களைச் செய்கின்றவன்.

(3) இந்த லோகத்திலாவது மேல் லோகங்களிலாவது.

(4) அழிவும் இல்லை. இழிவும் இல்லை.

சுலக. யோகப்ரஷ்டன் (1) புண்யகர்மாக்களுடைய லோகங்களைப்பெற்று (2) [அவற்றில்] அநேக வருஷங்கள் வஸித்து ஸௌக முள்ள (3) ஸ்ரீமான்களுடைய வீட்டில் (4) பிறக்கின்றான்.

(1) யோகத்தில்லின்று வருவினவன்.

(2) புண்யவான் கருக்குரிய பிதிர்லோகத்தையும் ஸ்வர்க்க

லோசத்தையும் பெற்று.

(3) தேகஸுத்தி சித்தஸுத்தி உள்ள.

(4) இந்தப் பூலோகத்தில் வசம்மிவினாசம்பெற்ற குலத்தில்.

சுமஉ. அல்லது புத்திமான்களான யோகிகளின் குலத்திலேயே பிறக்கின்றர். அனல், இன்வித ஜன்மம் (1) லோகத்தில் மிக அரிது.

(1) யோகிகளின் குலத்தில் பிறத்தல்.

சுமஉ. முன் தேவத்தில் ஏற்பட்ட அந்தப் புத்தி ஸம்யோகத்தை (1) இதில் அடைகின்றர் (2) துருந்தா, மறுபடியும் (3) ஸம்ஸித்திக்காக யந்த மிக்கின்றர் (4).

(1) முற்பிறவியில் சமவரனல் அருளப்பட்ட யோசஸம் பந்த புத்தியை.

(2) இந்தப் பிறவியில் அடைகின்றான்.

(3) இந்தப் பிறவியில் யோசஸம்பந்தமான புத்தியைப் பெற்று.

(4) யோசுதபலனுக்கே பாயத்தனம் செய்கின்றான்.

சுமசு. அவர் வஸமாகாதவனுந்நீதாலும் (1) அந்தப்பூர்வ அபியாஸத்தாலேயே (2) கோணர்போகப்படுகின்றர் (3). [நைஷ்கர்மிய] யோசஜ்ஜகாஸகமும் (4) ஸந்தப்பாபத்தை அநீகாரிக்கின்றர் (5).

(1) அவனுடைய மனஸும் புத்தியும் பரமாத்மாவுக்கு முற்றாக அடிபைப்படாமல் இருந்தாலும்.

(2) முற்பிறவியில் உண்டான ஸந்தையாலும் வைராக்யத்தாலும் ப்ராணுபாய முதல்ய அப்பாஸங்களை லுமேயே.

(3) பெருந்துறையாகிய யோசுத்தத்துக்குச் சாற்றினால் எவப்பட்ட தோணிபோலக் கொண்டு போகப்படுவான்.

(4) யோசுத்தை அறிய விருப்பமுள்ளவனும், அலேதாவது, யோகாருருக்தாவும்.

(5) ஸகுண ப்ரஹ்மத்துக்கு அப்பாற்பட்டு நிற்குண ப்ரஹ்மத்தை அடைகின்றான்.

சுலோ. சூனல், (1) ப்ரயத்தனத்தால் யத்தனிக்கின்றவனும், கப டில்லாதவனும் சிகிய [ஜஜ்ஞாஸு என்ற] யோகி அநேக ஜன்மங்க ளில் ஸம்ஸித்தியைப் பெற்று மேலானகதியைப் பெறுகின்றான் (2).

(1) இந்த நிரீக்துண ஸ்திதியாகிய ப்ரஹ்மநிர்வாணத்தை யோகஜ்ஜ்ஞாஸு ஒரே பிறனியில் பெறமாட்டான்.

(2) சித்தஸுத்தி அதிகரித்தவனுக்கு யோகத்தில் ஏற விருப்பம் வரும். அவனுக்குப் ப்ரமேஸ்வரன் வைராக்யததையும் யோகஸாதனைக்குரிய ப்ரயத்தனத்தையும் அருளுவார். இந்த ஸக்திகளைக்கொண்டு யோகாருருகூட யோகாருடனாகி வாழும் காலத்தில், தடைகள் வந்து ஸம்பவிக்கும். அப்பொழுது அவன் யோகத்திலின்றி எழுவக்கூடும் இப்படித் தளர்ந்தவனைப் ப்ரமேஸ்வரன் கைவிடாமல் இன்னொரு பிறனியைக் கொடுத்துத் தாங்குவார். இவ்வாறே, இன்னும் அநேக பிறனிகளைக்கொடுத்து, முக்திரெறியில் வளர்த்து, இனிப்பிறவாத பிறனியில் ப்ரஹ்மநிர்வாணத்தைக் கொடுப்பார்.

சுலசு. யோகி (1) கர்மிகளிலும் அதிகள் (2) யோகி தபஸ்விகளிலும் அதிகள் (3) [ஸாஸ்த்ர] ஜானிகளிலும் அதிகள் (4). என்று மதிக்கப்பட்டான். ஆதலால், நீ யோகியாய இரு (5).

(1) ஸமதிருஷ்டி உபாயத்தால் வசத்வம் என்ற உத்தம நிலையைப்பெற்ற யோகயுக்தன். அஃதாவது, ஜீவன்முக்தன்.

(2) யஜ்ஞ கர்மங்களையும் தான கர்மங்களையும் விதிக்கப் பட்ட அவஸரங்களில் செய்கின்றவனுக்கும் மேலானவன்.

(3) இந்த ஜீவன்முக்தன் காயத்தாலும் வாக்காலும் மனஸாலும் செய்யப்பட்ட தபஸ் கர்மங்களை அதுஷ்டிக்கின்றவனுக்கும் மேலானவன்.

(4) வேதாந்தம் முதலிய ஸாஸ்த்ரங்களை நன்றாகக் கற்றும் அவற்றின் உட்பொருளாகிய பாமாத்மாவை ஸ்வாநுபவமாக அறியாத வித்வான்களுக்கும் மேற்பட்டவன்.

(5) யோகயுக்தனான ஜீவன்முக்தன் துக்கநிவ்ருத்தியாகிய மோகூத்தை ஏகபாவணையே பெற்றிருப்பதால், நீ அந்த

உபாயத்தை அதுஸரிக்கவேண்டும்.

யுத்தகளத்தில் நிற்கின்ற தேஹங்களைக்கருதி, துக்கத்தையும் சோர்வையும் அடைந்த அர்ஜுனனுக்கு உபதேஸித்தது என்னவென்றால், கர்மபலத்தை விரும்பாமல் செய்யவேண்டிய கர்மங்களைச் செய்கின்றவனே பரமாத்மாவோடு ஐக்யத்தைப் பெறுதற்குத் தக்கபொகி என்றும், இந்தியோக ஸாதனைக்கு ஆத்மலக்ஷணத்தை அறிதல் அவஸ்யம் என்றும், தேஹங்கள் ஜீவர்களுக்கு ஸ்வல்பகாலம் தங்குமிடமென்றும், தேஹங்களை யாவது மனஸ்களையாவது ஜீவர்களாக அறிவது மூடமென்றும், வெவ்வேறு தேஹங்களைப்பற்றியாவது; மனஸ்களைப்பற்றியாவது, ஜீவர்கள் ஏகபாவனை செய்யக்கூடாதென்றும், அவர்களின் ஆத்மத்தன்மையாலன்றி ஏகத்வம் விரித்திக்காதென்றும், ஏகத்வவித்தியில்லாமல், யோகாருருக்ஷு யோகயுக்தனாகமாட்டானென்றும், பகவானது கர்மசக்ரம் இயற்றியிருப்பதால், அர்ஜுனன் ஏகத்வயோகத்தை விரும்புகின்ற யோகாருருக்ஷுவாகி மெல்ல, மெல்ல ஆத்மஉபமையால் யோகயுக்தனாகவேண்டும் என்பதே.

சுலௌ. எவன் ஸ்ரத்தையுடையவனாய் (1), என்னை அடைந்த அந் தஃகாணத்தால் (2) என்னை ஸேவிக்கின்றனோ (3) அவன் ஸர்வயோகிகளுக்கும் (4) மேலான யுக்தன் (5) என்று என்னால் மதிக்கப்பட்டவன்.

(1) என்மேல் அன்புகொண்டவனாய்.

(2) என்னில் ப்ரதிஷ்டைபெற்ற மனஸ் புத்தி சித்தம் என்ற அகக்கருவிகளால்.

(3) என்னை யாவற்றிலும் மேலானபொருள் என்றெண்ணிப் பூஜிக்கின்றனோ.

(4) எந்தெந்த தேவர்களை உத்தேஸித்துச் செய்யப்பட்ட உபாஸனா கர்மாதஷ்டானிகளுக்குள்ளும் பரமேஸ்வரனோடு ஐக்யம்பெற விரும்புகின்ற யோகாருருக்ஷுகளுக்குள்ளும் அந்த யோகத்தை ஸாதிக்கின்ற யோகாருடர்களுக்குள்ளும்.

(5) “யுக்ததம:”=மேலானயுக்தன்; யோகயுக்தனாகிய ஜீவன்முக்தன்.

உபநிஷத்கள் என்றும், ப்ரஹ்மவித்தை என்றும், யோகஸாஸ்த்ரம் என்றும், பகவத்கீதைகள் என்றும், கூறப்பட்ட ஸ்ரீக்ருஷ்ணர்ஜுன ஸம்வாதத்தில் ப்ரஸித்திபெற்ற ஆத்மஸம்யம யோகம் என்ற ஸஷ்ட அத்யாயம் முற்றிற்று.

ஏழாவது அத்யாயம்.

விஞ்ஞான யோகம்..

அஃதாவது, ப்ரக்ருதியுட் புகுந்த அகண்டாகார வஸ்து வின் விஸேஷ நிலைகளை அர்ஜுனன் கேட்டுச் சிந்தித்தான் என்று கூறும் ஏழாவதுபாடம்.

சு. அ. இல், ஞானம் விஞ்ஞானம் என்றவைகளால் த்ருப் திபெற்ற ஆத்மவான் என்ற திருவாக்கை விளக்கும்பொருட்டு, ஏழாம் அத்யாயம் விரிக்கப்பட்டது.

ஞானம் என்றது பேரறிவு; குணம் குறி அற்ற அகண்ட பரிபூர்ண வஸ்துவை ஸ்வாதுபவமாக அறிதல். விஞ்ஞானம் என்றது, அப்படி அறியப்படுங் சச்சிதானந்த வஸ்து எவ்விதம் குணம் குறியோடுள்ள ப்ரக்ருதியில் ப்ரவேசித்து நானாவிதரூப மாய்த் தோன்றும் என்று அறிதல். இந்த விஜ்ஞானத்தை எ. உ.இல் “ஞான ஸவிஜ்ஞானம்” [விஞ்ஞான ஸஹித, ஞானம் சு. க.] என்றார்.

ஸ்ரீபகவான் கூறினார்:

க. பார்த்த, என்னிடம் மிகஸங்கம்பெற்ற (1) மனம் உடைய வனும் [நைஷ்கர்ம்ய] யோகத்தைப் பொருந்துகின்றவனும் (2), என்னை ஆஸ்ரயமாகக் (3) கொண்டவனும் ஆகிய நீ ஸ்ரேஷ்டமாகிய (4) என்னை எவ்விதம் ஸம்ஸயமில்லாமல் அறிவாயோ (5) அதைக் கேள் (6).

(1) அதிக அன்புபெற்ற.

(2) “யோக யுஞ்ஜன்” (சு. அத். 12, 13.) = யோகத்தைப் பொருந்துகின்றவனும். அஃதாவது, நிஷ்காம புத்தியோடு செய்யப்பட்ட கர்மாதுஷ்டானமென்னும் நைஷ்கர்ம்ய யோகத்தைப் பொருந்துகின்றவனும்.

(3) நானே உனக்கு ஸரணம் என்ற நிச்சயத்தைக்.

(4) “ஸமக்ரம்+மாம்”=யாவற்றிற்கும் துனி, (“அக்ரம்”) அல்லது தலையாகிய என்னை; பரமேஸ்வரனை.

(5) சிற்றறிவாரியாயிருந்தும் எவ்விதம் பேரறிவாகிய பரமேஸ்வரனை ஸ்வணத்தாலும், மனனத்தாலும் அறியக்கூடுமோ.

(6) அந்த உபதேஸத்தை ஸ்வணம்செய்து மனனி.

உ. எதை அறிந்து (1), பின் அறியவேண்டிய வேறு [பொருள்] இங்கு ஸேஷமாக (2) வில்லையோ இந்த விஜ்ஞானத்தோடு கூடின ஞானத்தை (3) உள்கீது ஸேஷமற்று (4) கூறப்போகின்றேன்.

(1) குணம் குறி அற்ற எந்த அகண்டாஹார வஸ்துவை அறிந்து.

(2) எஞ்சி நிற்க.

ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டவையெல்லாம் ஸம்ஹாரகாலத்தில் அழிய, பரமாத்மாவே (பரஸிவமே) சேடித்து நிற்கும். இந்த நிற்குண ஸேஷப்பொருளை மனோலையோகம் என்றும் ஸம்ஹாரதஸையில் தர்ஸிக்கலாம். இவ்வாறு ஸ்வாத்பவமாக அறிந்தபின் வேறொருபொருள் இல்லாதபடியால் அறிவு ஆறுதலைப்பெற்று ஸதாகாலமும் ஆனந்தமயமாய் இருக்கும். என்பதுபற்றி, “எதை அறிந்து பின் அறியவேண்டிய வேறு பொருள் இங்கு ஸேஷமாக வில்லையோ” என்றார்.

இந்த மந்தரத்தில் எல்லாம் அழிந்தும் பரமாத்மா அழியாத ஸேஷம் என்கூறி, வரும் மந்தரங்களில் இந்த மந்தரத்தின் விஸேஷ லக்ஷணங்களை (விஞ்ஞான ஞானங்களை விளக்குவார்.)

(3) (“ஸ்விஞ்ஞானம்”) = விஞ்ஞான ஸஹிதஞானம், (கூ. க) = விஞ்ஞானத்தோடு கூடின ஞானம்.

அகண்டவஸ்துவில் நின்றுகொண்டு புத்தி சகண்டவஸ்துவாகிய ப்ரக்ருதியை அறிதல் விஞ்ஞான ஞானம் எனப்படும். இதை சுண்டு “ஸ்விஞ்ஞானம்” என்றார்.

(4) ஒன்றும் மிஞ்சாமல்; ஸம்பூர்ணமாக.

ந. அனேக ஆயிரம் மனுஷ்யர்களில் ஒருவன் [விஜ்ஞான ஸஹித

ஞான] ஸித்திக்காக யத்தனிக்கின்றான் (1). யத்தனிக்கின்ற ஸித்தர்கள் லும் ஒருவன் என்னைத் தத்வமாக அறிகின்றான் (2).

(1) இந்த ஸ்லோகத்தில் அனாத்மவிஷயங்களை மெய்யென்றெண்ணி உண்பதும், உடுப்பதும், சிரித்து விளையாடுவதுமே போதுமானதென்று கோடிக்கணக்கில் மானுடர்கள் அறிவின்றித் திரிவார்கள். வேறுசிலர் பூர்விக புன்யத்தால் ஆத்ம அனாத்ம விவேகம் என்ற ஸம்பத்தைப் பெற்றுத் தத்வ விசாரணையில் ஸ்ரத்தையோடு ப்ரஸேரிப்பார்கள், என்பதுபற்றி, “ஆநேக ஆயிரம் மனுஷ்யர்களில் ஒருவன் விஜ்ஞானஸஹித ஞான விரித்திக்காக யத்தனிக்கின்றான்” என்றார்.

(2) ஆத்ம அனாத்ம விவேகவிரித்திபெற்ற அபூர்வ ஆத்மர்களில் ஒருவன் தத்வ தர்ஸி (ஜீவன்முக்தன்) ஆகின்றான்.

இந்த மந்திரத்தில் விஜ்ஞான ஞானத்துக்கு அதிகாரியின் அருமையைக்கூறி, அதன் பலன் கோடி ஜனங்களில் ஒருவன் பெறத்தக்கது பரமாத்ம தர்ஸனமே என்று சுட்டினார்.

ச. ஆகாஸம், வாயு, அகல், ஜலம், பூமி, மனஸ், புத்தி, அஹங்காரம் என்று எவது பிரகருதி (1) எட்டுவித வேற்றுமைகள் பெற்றிருக்கின்றது (2).

(1) பரமேஸ்வரனான பஞ்சதந்தியங்களுக்குப் பிரகருதி முதற்காரணமாகக் கொள்ளப்பட்டு உற்ற துணையாயிருப்பதால் “எனது பிரகருதி” என்று அன்போடு அழைக்கப்பட்டது.

(2) பிரகருதி அநிர்ஸரியப்பொருள். அஃதாவது, அதன் காரியங்களால் அறியலாமன்றிக் காரணரூபமாய் அறியக்கூடாது. வேதாந்த, சைவவிரித்தாந்த, ஸாங்க்யதந்த, ஸாஸ்த்ரங்கள பரகருதியின் காரியங்களைப் பலவிதமாகக் கூறும். சண்டு, பகவான் இவற்றை ஞாபகத்தில் ஸ்திரமாக இருக்கும்படி எண்வகை என்றார். அவையாவன, பஞ்சதன்மாத்தரைகள் (ஸோஷம் பூதங்கள்) ஆகிய ஆகாஸம் வாயு அக்ரி அபஸ் ப்ருதிவியும், அந்தஸ்கரணங்களாகிய மனஸ் புத்தி அஹங்காரமும், என்றார்.

ஐம்பொறிகளால் அறியக்கூடிய எண்ணிறந்த ஸ்தூல ஸரீரங்கள் ஸ்தூல பூதங்களில்நின்று தோன்றின என்றும், மனஸா

ஹம் புத்தியாலும் நிதானிக்கக்கூடிய ஸூக்ஷ்ம ஸரீரங்கள் தன் மாத்திரைகளில் நின்று தோன்றின என்றும், தத்வஸாஸ்த்ரங்கள் கூறும். பகவான் தன்மாத்திரைகள் ஐந்தோடு ஸூக்ஷ்ம ஸரீரங்களுக்குப் ப்ரதான ஞான ஸாதன தத்வங்களாகிய மனஸ், புத்தி அஹங்காரத்தையும் சேர்த்து எட்டுவிதமாகும் ப்ரக்ருதி என்றார்.

இந்த மந்தரத்தில் கூறப்பட்ட விஞ்ஞானஞானம் யாதெனில், பரமாத்மா வேறு அவரது ப்ரக்ருதி வேறு என்பதும் இந்த ப்ரக்ருதி அஷ்டாப்சங்களைப் பெற்று இருக்கும் என்பது தான்.

அடுத்த ஸ்லோகத்தில் இவை எட்டும் தனது நிழான (அபர) ப்ரக்ருதியென்றும் இவைக்கு மேற்பட்டது தனது ஜீவ ஞான ப்ரக்ருதியென்றும் உபதேசிக்கின்றார்.

ந. மஹாபாஸ்ய, இது அபரம்⁽¹⁾. இதில் வேறனதும்⁽²⁾ ஜகத்⁽³⁾ வா⁽⁴⁾ தரிக்கின்றதும் ஆகிய என்னு ப்ரக்ருதியை ஜீவன⁽⁵⁾ பரம்⁽⁶⁾ என்று அறி.

(1) இந்த, நின், கால், அனல், நீர், மண் என்ற தன்மாத்திரைகளுள் (ஸூக்ஷ்ம பூதங்களும்) மனஸ், புத்தி அஹங்காரம் என்ற அத்தக்ரணங்களும் ஜீவாத்மாவுக்குக் கருவிகளாயிருப்பதால் ஜீவாத்மாவுக்குக் குழானவையே. இவை எவ்விதம் ஜீவாத்மாவுக்குக் கருவியெனில், அவனுக்கு இவை ஸூக்ஷ்ம ஸரீரமாயும் ஸ்தூல ஸரீரமாயும் இருப்பதால் என்றறிக.

விதாந்த தத்வஸாஸ்த்ரப்படி உள்ளம், மனஸ், புத்தி, சித்தம், அஹங்காரம் என்ற ஐந்து அத்தக்ரணங்களும் மெய்வாய்மண் மூக்குச் செவி என்ற புறக்கரணங்களும் ப்ராண, அபாண, வாயான, ஸமான, உதான வாயுக்களும் வாக்கு பாணி வாயுமாதம் உபஸ்த்தம் என்ற ஐந்து கர்மேந்த்ரியங்களும் கூடி ஜீவாத்மாவுக்கு ஓர் ஸூக்ஷ்ம ஸரீரம் ஆயிற்று. இனி பஞ்ச தன்மாத்திரைகளில்நின்று ஸ்தூல பூதங்கள் தோன்றின. ஸ்தூல பூதங்களில்நின்று ஸ்தூல ஸரீர தத்வங்கள் தோன்றின. அவற்

நிலின்று ஸ்தூலஸரீரங்கள் தோன்றின.

(2) இந்தக் கருவிகளுக்கு அன்யம் உள்ளத்தில் நினைவுகள் ஒடுங்கி வாஸனாபங்களாய் இருக்கும். மனஸ்நினைக்கும், புத்தி விசாரிக்கும். சித்தம் தீர்மானிக்கும். அஹங்காரம் நான் என்று எழுந்து அந்தந்த அவஸரத்துக்குத் தக்கபடி அகம்பாவம் செய்யும். ஆனால், இவை தத்தம் க்ருத்யங்களைச் செய்துவந்தாலும் தங்களை அறியமாட்டார்கள். ஆதலால், இக்கருவிகளைப் பெரியோர் “ஸதஸத்” என்பார்கள். அஃதாவது, அஸத் ஆயுள் ப்ரக்ருதியில் ஸத் ஆகிய தேவாத்மஸக்தி ப்ரவேஸித்து மனோ தர்மங்களைச் செய்விப்பதால் அக்கருவிகள் ஸத்துமல்ல அஸத்துமல்ல ஸதஸத்தேயாம்.

எனவே, “ $\sqrt{\text{ஸதஸத்}}$ வேறானது” என்ற பதம் ப்ரந்த ஸதஸத்தில் வேறான ஸத்பொருள் என்று அர்த்தமாகும்.

(3) “ஜகத்” என்ற பதத்தின் தாது அர்த்தம் பிறந்து இருக்கும் பொருள் என்பதே. ஈண்டு, ஸூக்ஷ்ம ஸ்தூல ஸரீரங்கள் என்று அர்த்தம் பண்ணுக.

(4) “ஜீவபூத”=ஜீவனா; பஸ்மமயமான. அஃதாவது, பாஸம் என்ற மலபந்தத்தால் கட்டுப்பட்டவனா.

“மாத்ரு பூதேஸ்வர” (மாத்ரு + பூத + ஈஸ்வர = மாதா ஆன ஈஸ்வரன்) “மாத்ரு பூதேஸ்வர” என்றது மாதாவான ஈஸ்வரன் என்று பொருள் பட்டதுபோல, “ஜீவபூத” என்ற பதம் ஜீவனா ஆத்மா என்று பொருள் பண்ணவேண்டியது.

“சித்தமலமறுவித்துச் சிவமாக்கி எனையாண்ட அத்தன்” என்ற மந்தரப்படி பகவான் “ஜீவபூத” என்ற பதத்தால் சச்சிதானந்தப் பொருளாகிய ஆத்மா அவித்யோபாதியால் தன்னை மறந்து ஜீவப்ரக்ருதியானான் என்று விளக்கினார். இவன் அபரப்ரக்ருதியைப்போன்ற ஸதஸத் அல்லன். ஸத்பொருளானவன் அவித்யோபாதியில் வீழ்ந்து ஜீவனானான் என்று தெளிவாகக் கூறினார் யநு. அ. இல் ஜீவனை ஈஸ்வரன் என்று அழைத்தார்.

(5) இவன் ப்ரக்ருதிசொருப அவித்யோபாதியில் இருக்கும்வரையில் ப்ரப்ரக்ருதி என்று அழைக்கப்படுவான். அந்த

அவித்யோபாபாதியியிலின்று விலக்கப்பட்ட ஸமயத்தில் சச்சி தாநந்தஸௌரூபமாய் விளங்குவான்.

க. எல்லாப்பூதங்களும் ⁽¹⁾ இவைகளை ⁽²⁾ யோனிகளாகக் கொண்டவைகள் என்று அறி. ⁽³⁾ நான் ஸர்வஜகத்துக்கும் ⁽⁴⁾ ப்ரவன் ⁽⁵⁾ அவ்விதமே ப்ரலயன் ⁽⁶⁾.

(1) ஸ்தூல ஸரீரங்களும்.

(2) ஜீவர்களான பாப்ரக்ருதிகளையும் இவைக்குவேறான அஷ்ட அபரப்ரக்ருதிகளையும்.

(3) “யோனி” என்ற பதம் “பூ” (கலத்தல்) மிஸ்ரம்செய்தல். என்ற தாதுவில் ஜனித்து ஸுக்லமும் ஸ்ரோணிதமும் கலக்கப்படுகிறது என்று பொருள்படும். எனவே, “யோனி”=ஜனன ஸ்தானம்; பிறப்பிடம்.

ஐர்பொறிகளால் அறியப்படும் ஸ்தூலதேஹங்கள் யாவும் எங்கிருந்து பிறந்தன எனில், ஜீவர்களும், ஆகாஸம், வாயு, அனல், ஜலம், மண் என்ற தன்மாத்திரைகளும் (ஸைக்ஷம்பூதங்களும்), மனஸ் புத்தி அஹங்காரம் என்ற அந்தஃகரணங்களும் சேர்ந்த அவஸ்த்தையில் தோன்றின என்று அறியவேண்டியது.

(4) ஸைக்ஷம் ஸ்தூல ஸரீரங்களுக்கும் (எ. அத். ந-மந்).

(5) ஸ்ருஷ்டி. கர்த்தா; பிறப்புக்குக் காரணன்.

(6) ஸம்ஹார கர்த்தா; இறப்புக்குக் காரணன்.

இந்த மந்த்ரத்தில் உபதேஸிக்கப்பட்ட விஞ்ஞான ஞானம் ஆவது, ஜீவர்கள் அஷ்டாமஸ ப்ரக்ருதியோடு கூடி. ஸ்தூலதேஹங்களைப் பெற்றார்களென்பதும், இவர்களுடைய ஸைக்ஷம் ஸ்தூலதேஹங்களுக்குப் பரமேஸ்வரனே “பரபவனும் ப்ரலயனும்” என்பதுமே.

எ. தனஜ்ஜய, என்னிலும் ⁽¹⁾ மேலான வேறென்றும் இல்லை, காலில் ரத்னக்கூட்டங்களைப்போல என்விடம் ⁽²⁾ ஈதேல்லாம் ⁽³⁾ கோக்கப்பட்டது ⁽⁴⁾.

(1) பரமேஸ்வானிலும்.

(2) அந்தர்யாமியான பரமேஸ்வரனிடம்.

“அந்தர்யாமி” ப்ரக்ருதி அலுக்கள் ஒவ்வொன்றுக்குள்
ளும் இருந்து, அடக்கி ஆளுகின்றவன்.

(3) நீ இப்பொழுது காணும் ரூபங்கள் எல்லாம்.

(4) நவரத்னமணிகள் எவ்விதம் மாலை மாலையாக நூல்க
ளில் கோக்கப்பட்டு முறை பிரளாமல் நிற்குமோ, அவ்விதம்
ஸகல ப்ரக்ருதி ஜன்யங்கள் பரமேஸ்வரனது நானாவித ஸக்திக
ளால் ஊடுருவப்பட்டு ஒழுங்கு தவறாமல் நிற்கின்றன.

இந்த மந்தரத்தில் விளக்கப்பட்ட விஞ்ஞானஞானமாவது,
பரமேஸ்வரனுக்கு மேற்பட்ட ஸக்திமான் இல்லையென்பதும்,
ப்ரக்ருதியிலின்று விரிக்கப்பட்ட ஸகல ஸகேஷம் ஸ்தூலரூபங்
களின் ஸ்திதிகள் தேவாத்மஸக்திகளால் நிறுத்தப்பட்டன என்
பதுமே.

இனி அ. வது மந்தரம் தொட்டு, யச-வது மந்தராவரை
யில் பரமேஸ்வரனது ஆத்மஸக்தி ப்ரக்ருதியில் புகுந்து நானாவி
தமாய் ப்ரகாஸிக்குமென்றும், அந்த ஆத்ம ஸக்திகள் அனாத்ம
ப்ரக்ருதிருணங்களுக்கு அன்யமென்றும் விளக்கும்பொருட்டு,
சில விசேஷ ஆத்மஸக்திகளை விவரிக்கின்றார். ய-வது அத்யாயத்
தில் இவற்றை இவ்னுர் விரித்து தனது “விபூதிகள்” என்றி.

“என்னிடம் சுதேஸ்லாம் கோக்கப்பட்டது” என்று எ-வது
மந்தரத்தில் கூறின திருவாக்குக்கு அவது மந்தரம் தொட்டு
ய-வது வரையில் கூறப்பட்ட, ஜலம், சந்திரன். ஸூரியன்,
வேதம், ஆகாசம், முதலிய ப்ரக்ருதி காரியங்களை உதாரணமா
கக் காட்டி அவையெல்லாம் தனது ஸக்திகளால் ப்ரவேசிக்கப்
பட்டு சிறப்புப் பெற்றன என்று உபதேசிக்கின்றார்.

அ. கோந்தேய, ஜலத்தில் ரஸம்நான் (1). சந்திர ஸூரியர்க
ளில் ப்ரகாஸம்நான் (2) எல்லா வேதங்களிலும் ப்ராணம்நான் (3).
ஆகாஸத்தில் ஸப்தம்நான் (4). மானுடர்களில் புருஷத்வம் நான் (5).

(1) சு-வது மந்தரத்தில் தன்னை “ப்ரபவன்” (பிறவிக்குக்
காரணன்) என்று கூறியிருப்பதால், ஜலத்திலேயே ஸ்தூலாத்மே

ஹங்கள் உத்பவிக்கின்றபடியாலும் இந்த மந்தரத்தில் ஜலத்தை முதல் எடுத்தார்.

ஜலதத்வத்தில் அடங்கிய ஸப்த, ஸ்பர்ஸ, ரூப, ரஸ தன் மாத்ரைகளில் ரஸவே ப்ரபல்யமாகி ஜீவர்களுக்கு உள்கும் புற ம்பும் உபயோகமாகின்றது எவ்வாறெனில், அன்னபானாதி போக்யப் பொருள்களில் ரஸம் போகத்துக்கு ஸாதனமாக இருக்கின்றது. வாயிலுள்ள ஜலதத்வ அமிர்தத்திலின்று இலகும் ரஸ தன்மாத்ரையால் அன்னபானாதிகளின் ருசி அறியப்படுகின்றது. இந்த ரஸம் அறிதலுக்கு (அதுபவத்துக்கு) ஸாதனமாகத் தன்னால் அருளப்பட்டது என்றும், இந்த ஸாதனம் தன்னுடைய ஸித்ஸக்தி என்றும் அர்த்தமாகும்படி, “ஜலத்தில் ரஸம் நான்” என்றார்.

(2) சந்த்ரன் ஸூர்யன் என்ற தேவர்களுடைய லோகங்கள் ப்ரக்ருதி தத்வங்களால் இயற்றப்பட்டாலும் சந்த்ர லோகத்துக்குரிய ஜலஜோதியும், ஸூர்யலோகத்துக்குரிய அக்ஷிஜோதியும் எனது திவ்ய ஸக்திகளே.

(3) வேத மந்த்ரங்களுக்குப் பீஜமாயிருக்கின்ற ப்ரணவம் எனது திவ்ய ஸக்தி.

(4) ஆகாஸ தத்வத்துக்குரிய விரிவுரூபம் ப்ரக்ருதிசூனம். ஆனால், அதற்கு அருளப்பட்ட ஸப்தம் எனது திவ்யஸக்தியே.

சூனம் குறியற்ற ப்ரஹ்மம் ப்ரணவமாகி, ஆகாஸதத்வத்தில் சென்று வேதமந்த்ரங்களும் மற்றும் ஸகல ஸுகதொனிகளும் ஆயின என்பதுபற்றி, “ஆகாஸத்தில் ஸப்தம் நான்” என்றார்.

(5) மானுடர்களின் ஸகேஷம் ஸ்தூல ஸரீரங்கள் ப்ரக்ருதி ஜன்யங்கள். ஆனால், தர்ம, அர்த்த, காம. மோக்ஷ என்ற நானு புருஷார்த்தங்களைக் கருதிநிற்கும் புருஷத்வம் எனது திவ்ய ஸக்தி.

கூ. பூமியில் புண்யகந்தம் நான் (1). அக்ஷியில் தேஜஸும் நான் (2). எல்லா ப்ரானிகளிலும் ஜீவனம் நான் (3). தபஸ்சிகளில் தபஸும் நான் (4).

(1) ப்ருதிவி தத்வத்தின் கடினக்குணமும் துர்வாஸனையும் ப்ருதிவியின் இயல்பு. ஆனால், ப்ருதிவியினால் இயற்றப்பட்ட வில்வம், சந்தனம், கற்பூரம், மல்லிகை முதலிய வஸ்துக்களில் விளங்கும் ஸுகவாஸனை எனது திவ்யஸக்தி.

(2) அக்ரிதத்வத்தின் உஷ்ணம், ப்ரக்ருதிகுணம். ஆனால், அதன் ஜ்யோதி எனது திவ்யஸக்தி.

(3) ஜீவர்களின் தேஹங்கள் ப்ரக்ருதி ஸொரூபங்கள். ஆனால், அவர்களது தேஹ ஸம்ரக்ஷணபுத்தி எனது திவ்யஸக்தி.

“தேஹஸம்ரக்ஷணபுத்தி”=தேஹத்துக்கு அபத்வராமல் காப்பாற்றிக்கொள்ளவேண்டும் என்ற அறிவு; நான் ஜீவித்துக் கொண்டிருக்கவேணும் என்ற புத்தி.

(4) தபலில் ப்ரீதிபெற்றவர்களின் நாயக, வாங்கய, மாநஸ, தபோ கர்டங்கள் எனது திவ்யஸக்தி அத். யௌ, மந். யச, யநு, யசு.

ய. பார்த்த, எக்காலங்களிலும் இருக்கின்ற என்னை எல்லாப் புதங்களுக்கும் பீஜமாக அறி (1) புத்தியுள்ளவர்களின் புத்தி நான் (2) தேஜஸ் உடையவர்களின் தேஜஸ் நான் (3).

(1) அழிவற்ற நானே ஸகல் ஸக்ச்ய ஸ்தூல ஸரீரங்களுக்கு குத் காரணன்.

குடாதிக்குக் குயவன் நிமித்தகாரணன். குயவனுடைய தண்டு துணைக்காரணம். மண் உபாதானகாரணம். அது போல, பரமேஸ்வரன் ஸரீரங்களுக்கு நிமித்தகாரணன். பராஸக்தி துணைக்காரணம். ப்ரக்ருதி உபாதான காரணம்.

“பீஜம்”=விதை; வித், தோன்றுமிடம், காரணம்.

(2) விசாரிக்கும்புத்தி ப்ரக்ருதிகுணம். ஆனால், நன்முயற்சிகளில் ப்ரவேசித்துப் புண்யவழியில் நிற்கும் புத்திமான்களின் விசாரணைகள் எனது திவ்யஸக்தி.

(3) புத்திமான்களின் புத்தி ப்ரகாஸமும் கிர்த்தியும் எனது திவ்யஸக்தி.

யக. பலவான்களின் காமராகம் அற்ற பலம் நான் (1) பரத ரிஷப, ப்ராணிகளில் தர்மத்துக்கு விரோதமில்லாத காமம் நான் (2).

(1) பாபகர்மங்களில் செல்லுகின்ற வல்லபம் ப்ரக்ருதியின் குணம். ஆனால், புண்யகர்மங்களில் ப்ரீதிகொண்ட பலவான்களின் வல்லபம் எனது திவ்யஸக்தி.

“காமராகம்”=ஆஸையின் உத்வேகம்.

(2) அதர்மவழியில்நிற்கும் ஆஸை ப்ரக்ருதிகுணம். ஆனால், தர்மவழியை நாடியே செல்லும் ஆஸை எனது திவ்யஸக்தி.

ய௨. எந்த ஸ்வபாவங்கள் ஸாத்த்விகங்களோ, எவை ராஜஸங்களோ, எவை தாமஸங்களோ, அவை என்னிடமிருந்தே [வந்தன] என்று அறி (1). அவற்றினிடம் நான் இல்லை (2). என்னிடம் அவை (3).

(1) மிகக் கலப்புற்று மோஹரூபமாய் இருக்கின்ற ப்ரக்ருதி, எனது ஸக்தியால் த்ரிவித குணவிபாகத்தைப்பெற்று, ஸத்வகுணங்களாகவும் ராஜஸ் குணங்களாகவும் தாமஸ குணங்களாகவும் தோன்றிற்று என்று அறிவாயாக.

“பாவா:”=ஸ்வபாவங்கள் (௩. ௨௪.); தன்னையே மேன்மேலும் பாவனைசெய்துவரும் ப்ரக்ருதிதத்வங்கள்.

(2) இவ்வாறு பிரிக்கப்பட்ட குணங்களுக்கு நான் அடிமைப்படாமல் தனித்து நிற்கின்றேன்.

(3) ஆனால், அக்குணங்கள் என்வஸப்பட்டே நிற்கின்றன.

ய௩. இந்த ழுவீததணமய ஸ்வபாவங்களால் ஜகத் (1) எல்லாம் மோஹத்தையடைவிக்கப்பட்டு (2) இவைகளுக்கு (3) மேலானவனும் அழிவில்லாதவனும் ஆகிய என்னை அறிகின்றீர்கள் இல்லை (4).

(1) ஸ்லக்ஷம் ஸ்தூல தேஹங்களில் ப்ரதானமான மனஸும் புத்தியும்.

(2) மனஸும் புத்தியும் த்ரிசுணங்களால் மயக்கப்பட்டு.

(3) த்ரிசுணங்களுக்கு.

(4) முக்குணங்களுக்கு அடிமைப்பட்டவர்கள் குணாதீதனாகிய என்னை அறியமாட்டார்கள்.

நான் நல்லவன் அல்லது கெட்டவன், நான் ஸமர்த்தன் அல்லது சோம்பேறி, நான் ஸுகி அல்லது துக்கி என்ற குணங்களைப் பாராட்டி வரும் ப்ரக்ருதன் (ப்ரக்ருதிஸொருபி) தேஹவான் ஆத்மதர்ஸனத்துக்கு அதிகாரியல்லன் என்றது இந்த மந்த்ரத்தின் விஞ்ஞான ஞானம்.

யசு. திவ்ய துணமயமான (1) எனது (2) மாயைஐயக் (3) கடக்க வந்தமாயிருப்பதால் (4), என்னையே எவர்கள் அடைகின்றீர்களோ (5), அவர்கள் இந்த மாயையைத் தாண்டுகின்றனர் (6).

(1) ஒளியுள்ள (ப்ரகாஸிக்குன்ற); ஸத்வாம்ஸமான.

ப்ரக்ருதியின் ஸத்வகுணம் ஸுகவடிவமாயும், வித்யாவடிவமாயும், இருப்பதால் "திவ்யம்", என்றார்.

(2) ச. வது மந்த்ரத்தில் ப்ரக்ருதியை எனது என்றபடி ஈண்டு, அதன் ஸத்வகுணத்தை அன்பாகப் பாராட்டுகின்றார்.

(3) தமோகுணத்துக்கும் ரஜோகுணத்துக்கும் மேற்பட்ட ஸத்வகுணம் மனோஸமாய் அண்டத்திலும் பிண்டத்திலும் நின்று ஜீவாத்மாக்களுக்கு ஸுகத்திலும் கல்வியிலும் விருப்பத்தை உண்டுபண்ணும்.

(4) விஷயஸுக ஸங்கத்திலும் வித்யாபிமானத்திலும் வெறுப்பு உதயமாகும்வரைக்கும் மாயையைக் கடக்க முடியா திருப்பதால்.

(5) விஷயஸுகப் பற்றையும் லோகபதார்த்தக் கல்விப்பற்றையும் அறுக்கின்ற மெய்ப்பொருளாகிய என்னையே ஸரணமென்று ஏகாக்ர சித்தத்தோடு இருக்கின்றார்களோ.

(6) அவர்கள் இந்தப் பொய்ப்பொருளாகிய மாயைக்கு அப்பாற்பட்டு என்னோடு வாழ்வார்கள்.

தாமஸகுணத்தைத் தாண்டுவதற்குத் தெப்பம் ராஜஸகுணமென்பதும், ராஜஸகுணத்தைத் தாண்டுவதற்குத் தெப்பம் ஸாத்விககுணமாகிய மாயை என்பதும், மாயையைத் தாண்டி வதற்குத் தெப்பம் பரமாத்மாவே என்பதும் இந்த மந்த்ரத்தின் விஞ்ஞான ஞானம்.

100. மாயையால் அபஹரீகப்ப்பட்ட புத்தியுடையவர்களும் ⁽¹⁾ அஸுரத்தன்மையை அண்டினவர்களும் ⁽²⁾ துஷ்டகர்மங்களை யுடையவர்களும் ⁽³⁾ மோஹமடைந்தவர்களும் ⁽⁴⁾ ஆகிய [நான்தவித] அதம மானுடர்கள் ⁽⁵⁾, என்னை அடைகின்றார்கள் இல்லை ⁽⁶⁾.

(1) விஷயஸுகமும் கல்வியும் போதுமென்ற புத்தியுடையவர்களும்.

கல்வியின் முக்ய ப்ரயோஜனம் வேண்டும் வேண்டாமை என்ற த்வந்த்வுபத்தி அற்ற மோக்ஷநிலையாதலால் பகவான் திருவள்ளுவர் “கற்றதனாலாய பயன் என்கொல் வாலறிவன் நற்றாள் தொழார் எனின்” என்றார். மோக்ஷத்தைத் தரும் நல்லதிருவடியைக் கருதிக் கல்வியைக் கற்றவர்கள் கரையேறுவார்கள் என்பதுபற்றி, “மாயையால் அபஹரீகப்ப்பட்ட புத்தியுடையவர்கள்.....என்னை அடைகின்றார்கள் இல்லை” என்றார்.

(2) அன்பு என்ற அமிர்தத்தை (ஸுராவை) தினந்தோறும் பரிசிக்காதவர்களும்.

இந்த அன்பற்ற (அஸுர) ஜீவர்களுடைய புத்தியில் தங்க னோடிணங்காதவர்களை அடிக்கவேண்டும், உதைக்கவேண்டும், கொல்லவேண்டும் என்ற எண்ணங்கள் தோன்றிக்கொண்டே யிருக்கும் என்று உபதேசிக்கப்பட்டது.

இவ்விஸுர குணவான்களுக்கு ஆத்மதர்ஸனம் இல்லை.

(3) துஷ்டபுத்திகளுக்கு எற்றபடி துஷ்டச்செய்கைகளைச் செய்கின்றவர்களும்.

(4) ஆத்ம அனாத்ம விவேகம் இல்லாமையால் விஷயஸுகமே பெரிய ஸுகமென்றும், தோன்றியழியும் பொருள்களே மெய்ப்பொருள்கள் என்றும், அஹந்தை மமதையே லோகவாழ்வின் ஸ்ரோமணிகள் என்றும் மூடபுத்தியோடு திசிகின்றவர்களும்.

(5) அறிவிற்கீழானவர்கள், அவிவேகிகள்.

(6) பரமாத்மாவோடு ஐக்யப்படமாட்டார்கள்.

இந்த மந்தரத்தில் கூறப்பட்ட விஞ்ஞான ஞானமாவது, பரமேஸ்வரனில் ஸ்ரத்தையற்ற தாமஸ, ராஜஸ, ஸாத்விக

குணங்களைப் பொருந்திய மானுடர்கள் எளியபிறவிகள். (அத மஜாதிகள்) என்பதும், இந்த அஸுபகர்மஜனங்கள் நான்கு வகையினர் என்பதும், இவர்களால் ஆத்மதர்ஸனம் பெறப்படா ததும் என்பதே டு. ய அ ம் அதன் உரையும் பார்த்தறிக.

யக. அர்ஜுன, [விஷயஸுகந்தீலம் கல்வித்திறத்தீலம்] ஆர் தீபேற்றவன் (1) ஜிஜ்ஞாஸு (2) [மெய்] அர்த்தத்தை அர்த்திக்கின் றவன் (3) ஞானி (4) என்ற நான்துவித ஸுகர்மஜனங்கள் (5) [ப்ரக் ருதீக்த] மேற்பட்ட என்னைப் பஜிக்கின்றனர் (6). பரதர்ஷப.

(1) (“ஆர்த்.”) ஆர்தி (துக்கம்) பெற்றவன்.

ஸத்வகுணபந்தங்களாகிய விஷயஸுக விருப்பங்களையும் அனாத்மகல்வி அபிமானத்தையும் துக்கஸ்வரூபங்கள் என்று நிர்ஸயித்தவன். இவையெல்லாம் துக்கத்துக்கு ஹேதுவென்று அறிந்து வெறுத்தவனை ஆர்திபெற்றவன் என்றார்.

(2) அறியவிரும்புகின்றவன்.

க. சயச இல் இவனை “யோகஜிஜ்ஞாஸு” என்றார். லோகத் தாரால் மதிக்கப்பட்ட சிற்றின்பங்களும் சிற்றறிவுகளும் துக் கத்துக்கு ஹேதுவென்று நிதானித்தவன், அவற்றிற்கு மேற் பட்ட ஸுகங்களும் அறிவுகளும் உண்டோ இல்லையோ என்று அறிய விரும்புவான். இப்படிப்பட்ட பகவசாலிக்குப் பேரின்ப மும் பேரறிவும் உண்டென்றும், இவற்றை ஞானஸாஸ்த்ர விசா ரணையாலும் ப்ராணய மனோய அப்யாஸங்களாலும் பெற லாம் என்று உபதேஸமாகும். இந்த உபதேஸத்துக்கு உரியவன் “யோகஜிஜ்ஞாஸு”, அல்லது “யோகாருருக்ஷு” என்றறிக.

(3) அர்தார்தி (அர்த்த+அர்த்தி) மெய் அர்த்தத்தை (மெய்ப்பொருளை) அர்த்திக்கின்றவன் (அறிய ப்ரயாஸப்படுகின் றவன்.) அஃதாவது, ஞானஸாஸ்த்ர விசாரணையிலும் ப்ராண ய மனோய அப்யாஸங்களிலும் ப்ரவேசித்தவன்.

(4) மெய்ப்பொருளாகிய பரமாத்மாவை அறிந்தவன், மெய் ஞானி; ஸிவாதுபூதிமான், தத்வதர்ஸி; ஜீவன்முகத்தன்.

(5) மோக்ஷமென்ற பேரின்பத்துக்குரிய கர்மங்களை அநுஷ் டிக்கின்றவர்கள்.

(6) அண்டுகின்றார்கள், அணுகின்றார்கள்.

இந்த மந்தரத்தில் உபதேஸிக்கப்பட்ட விஞ்ஞான ஞானம் ஆவது, மானுடர்களில் உத்தமஜாதிகள் ஞானவான்களும், ஆத்மவிசாரத்தையும் பிராணலய, மனோலய யோகாப்யாஸங்களை யும் அதுஷ்டிக்கின்றவர்களும், இந்த அப்யாஸங்களில் விருப்பங் கொண்டவர்களும், சிற்றின்பத்தையும், அனாத்ம கல்வியபிமானத்தையும் கல்மஷங்களென்று நிர்ஸயித்தவர்களும், என்பதுமே. ஏன் இவர்கள் உத்தமஜாதிமான்கள் எனில், ப்ரக்ருதிக்கு அப் பாற்பட்ட பரமாத்மாவைப் பற்றியிருப்பதால் என்று அறிக.

இந்த மந்தரத்தோடு ரு. உயரு. ம் மந்தரத்தில் கூறப்பட்ட ருஷிகளை ஒத்துப்பார்க்க.

வெ. ஞானிக் த நான் மிகப்பிரியனுதாலும் ⁽¹⁾ அவனும் எனக் த மிகப்பிரியனுதாலும் ⁽²⁾ நித்ய யுக்தனும் ⁽³⁾ ஏகபந்தியுள்ளவனுமான ⁽⁴⁾ ஞானி [மேற்கூறிய] அவர்களுக்கும் ⁽⁵⁾ விசேஷம் பெறுகிறன்.

(1) ஞானவான் என்னை மிக அரிய பொருளென்று அறிந்து என்னோடு கூடியிருப்பதாலும்.

(2) ஞானவானை நானும் மிக அரியபொருளென்று அறிந்து அவனுக்கு ஸதாகாலமும் பிரத்யக்ஷமாக விருப்பதாலும்.

(3) இப்படி ஸதாகாலமும் என்னோடு கூடியே நிற்கின்றவனும். அஸ்தாவது, ஞானவானுடைய ஆத்மா பரிஸுத்தப்பட்டதால் பரமாத்மாவோடு ஐக்யப்பட்டு நிற்கும். அவனுடைய மனமும் புத்தியும் பரமாத்மாவைப்பற்றியே நின்று ஜீவகாருண்ய கர்மங்களை நடத்திவரும்.

(4) பரமாத்மாவே மேலானவஸ்துவென்று அனன்ய பக்தியோடு இருக்கின்றவனுமாவன். (அ. உயரு.).

(5) நான்கு உத்தமஜாதி ஜனங்களுக்குள்.

வெ. [என்னோடு] சேர்க்கப்பட்ட மனமுடையவன் உத்தம கதியான ⁽¹⁾ என்னையே அண்டினவனுதலால் [ஸுகர்ம ஜனங்களாகிய] இவர்கள் எல்லாம் மேலோராயினும் ஞானி நானே ⁽²⁾ என்று எனது தீர்மானம்.

(1) முடிவான; அந்தப்பொருளான.

(2) என்னை அறிந்த ஞானி என்னைப்போலச் சச்சிதநந்த ஸ்வரூபமே.

யௌ. வது மந்தரத்திலும் இந்த மந்தரத்திலும் உபதேஸிக் கப்பட்ட விஞ்ஞான ஞானமாவது மோக்ஷத்துக்குரிய கர்மங் களை அதுஷ்டிக்கின்ற உத்தமஜாதிமான்களான ஞானி ஸ்ரேஷ் டன் என்பதும், பரமாத்மாவைப்போலச் சச்சிதநந்த ஸ்வரூபி என்பதுமே.

யகூ. வேது ஜன்மங்களின் முடிவில் (1) எல்லாம் வாஸுதே வன் (2) என்ற ஞானம் பெற்றவன் (3) என்னை அடைகின்றான். அந்த மஹாத்மா (4) மிக அரிது.

(1) இனிப் பிறவாத பிறனியில்.

(2) ஸகல வஸ்துக்களிலும் வலித்து, ப்ரகாஸிக்கின்றவன். விஷ்ணுபுராணம் சு. ௩.

“எல்லாம் வாஸுதேவன்”=தோற்றப்பட்ட ப்ரக்ருதி ஸொ ரூபங்கள் யாவும் சச்சிதநந்த மகேஸ்வரனுக்கு இருப்பிடமே.

“ஞானம்பெற்றவன்”=புத்திபெற்றவன். அஃதாவது, ப்ரக் ருதியால் இயற்றப்பட்டுத் தனித்தனியாய்த் தோன்றும் ஸகல ஸ்தூலஸரீரங்கள் அந்தர்யாமி ஈஸ்வரனது ஸமஷ்டி ஸ்தூல ஸரீ ரம் என்றும், ஸகல ஸுக்ஷ்மஸரீரங்கள் அந்தர்யாமி ஈஸ்வரனது ஸமஷ்டி ஸுக்ஷ்ம ஸரீரமென்றும் புத்தியால் நிதானித்தவன்.

(4) இப்படிப்பட்ட பேரறிவாளி, விசால புத்திமான்.

இந்த மந்தரத்தில் உபதேஸிக்கப்பட்ட விஞ்ஞான ஞான மாவது, உத்தமஜாதிமான்கள் ஆகிய ஆர்திபெற்றவர்களும், யோகஜிஞாஸுக்களும், மெய் அர்த்தத்தை அர்த்திக்கின்ற வர்களும் ஸமத்வ புத்தியால் நானாவித நாமரூபங்களை எகபாவ னைசெய்து ஜீவன்முத்தர்களாவார்கள் என்பதே.

உயி. அந்தந்தக் காமங்களால் புத்தி கொண்டுபோகப்பட் டே (1) தங்களைச் சார்ந்த ப்ரக்ருதியால் செலுத்தப்பட்டவர்களாய், அந்தந்த ந்யமத்தை அண்டி (2) வேறு தேவதைகளை அடைகின்ற னர் (3).

(1) எந்தெந்தக் காமங்கள் மனவிலு உதயமாயினவோ, அந்தந்தக் காமங்களால் புத்தி அபஹரிக்கப்பட்டு.

(2) எந்தெந்த ப்ரக்ருதி குணங்கள் ஆத்மாவில் ப்ரபலப்பட்டுப் புத்தியை எவ்விதமோ அந்தந்த நயமங்களைப் புத்தி வகுத்து.

(3) ப்ரக்ருதி குணங்களுக்கு அப்பாற்பட்ட என்னை அறியாமல் அதமஜனங்கள் வேறு தேவதைகளை உபாவிக்கின்றனர்.

உத்தம புருஷர்கள் உபாவிக்கும் பரமேஸ்வரனை யாது காரணத்தால் அதம புருஷர்கள் உபாவிக்கின்றார்கள் இல்லை எனில், அவர்களது புத்தி த்வந்தவ மோஹங்களுக்கு அடிமைப்பட்டிருப்பதால் என்று விளக்கப்பட்டது.

இந்த மந்த்ரத்தின் விஞ்ஞான ஞானமாவது, தோன்றியழியும் விஷயங்களைப்பற்றிய விருப்பு வெறுப்புக்களில் புத்திசென்றால் அது த்வந்த்வப்பட்டு அவ்வாஸைகள் நிறைவேறும்பொருட்டு, பரமேஸ்வரனுக்குக் கீழ்ப்பட்ட மூர்த்திகளை வழிபடும் என்பதே.

உலக. எந்தெந்த பக்தன் எந்தெந்த நுபத்தை ஸ்ரத்தையால் அர்ச்சிக்க விரும்புகின்றனோ, அவனவனது ஸ்ரத்தையையே நான் ஸ்திரப்படுத்துகின்றேன் (1).

(1) எவன் தனது ப்ரக்ருதியால் ஏவப்பட்டு, எந்த மூர்த்தியில் பக்தி விஸ்வாஸத்தை வைக்கின்றனோ, அந்தப் பக்தி விஸ்வாஸத்துக்கு அந்தர்யாமி ஈஸ்வரனை வலிமையைக் கொடுக்கின்றார் என்பது இந்த மந்த்ரத்தின் விஞ்ஞான ஞானம்.

தேவர்களில் வைக்கப்பட்ட பக்தி விஸ்வாஸத்தின் முக்ய பலன் சித்தஸூத்தி என்றும், சித்தத்தில் நின்றிலகும் மலங்கள் மெல்ல மெல்ல நீங்க ஆத்ம அனாத்ம விவேகம் உண்டுபடுமென்றும், இந்த விவேகத்தால் விஷயஸூகத்தில் வெறுப்புண்டாகுமென்றும் முன் அத்யாயங்களில் உபதேசித்து, இந்த அத்யாயத்தில் இவ்வித வைராகிகள் (விராகம்பெற்றவர்கள்) படிப்படியாக ஆர்திபெற்றவர்களாயும், யோகஜிஜ்ஞாஸூக்களாயும், அர்த்தத்தை அர்த்திக்கின்றவர்களாயும், ஞானிகளாயும்

வருவார்களென்று விளக்கினார். இந்த உத்தமஜாதிமான்களுக்குக் காரணமாகத் தேவ உபாஸனையைப் பரமேஸ்வரன் தன் கர்மசக்ரத்தில் ஸ்ருஷ்டித்திருப்பதால், அவரே தேவர்களில் வைக்கப்பட்ட பக்தி விஸ்வாஸத்தைச் சித்தஸூத்திக்காக ஸ்திரப்படுத்துவார்.

௨௦௨. அவன் அந்த ஸ்ரத்தையோடுகூடி, அதன் ஆராதனையைச் செய்ய முயலுகின்றான்⁽¹⁾. பிறகு என்னாலேயே ஏற்படுத்தப்பட்ட இஷ்டகாமயார்த்தங்களைப் பெறுகின்றான்⁽²⁾.

(1) அந்தர்யாமி ஈஸ்வரன் ஸ்திரப்படுத்தின பக்தி விஸ்வாஸத்தோடு கருதப்பட்ட மூர்த்தியை ஆரதிக்க யத்தனிக்கின்றான்.

(2) அந்த மூர்த்தியை ஆரதித்து அதன் வழியால் அந்தர்யாமி ஈஸ்வரனே ந்யமித்த பலன்களைப் பெறுகின்றான்.

“ஹிதான் காமாஸ்ஸ”=இஷ்டகாமயார்த்தங்களை; ஸுகமென்று விரும்பப்பட்ட பொருளை.

இந்த மந்தரத்தின் விஞ்ஞான ஞானமாவது, எந்தத் தேவதையை எந்தத் தேஸத்தில் எவன் இஷ்டகாமங்களை உத்தேசித்து, உபாலித்தாலும் அந்தந்த தேவதைகளின் ஆத்மாவிலிருந்து தன்னால் வகுக்கப்பட்ட பலன்களை அருள்கின்றார் என்பதே.

இவ்வாறே, சிவஞானபோதத்தின் உ. வது சூத்ரத்தை விரிகின்ற சிவஞானசித்தியாரிலும் (உ. ௨௦௫.) காண்க.

“யாதொருதெய்வங் கொண்டார் அத்தெய்வமாகி ஆங்கே மாதொரு பாகனார்தாம் வருவர் மற்றத் தெய்வங்கள் வேதனைப்படும் இறக்கும் பிறக்கும் மேல்வினையுஞ் செய்யும் ஆதலால் இவை இலாதான் அறிந்து அருள் செய்வன் அன்றே.

௨௦௩. அற்ப அறிவாளிக்கு⁽¹⁾ அழிவுள்ள பயன்⁽²⁾ உண்டாகின்றது⁽³⁾. தேவர்களை யஜித்தவர்கள் தேவர்களை அடைகின்றனர்⁽⁴⁾. எனது பக்தர்கள் என்னை⁽⁵⁾ அடைகின்றனர்⁽⁶⁾.

(1) தோன்றியழியும் விஷயங்களை மதித்துக் கூர்மங்களைச் செய்யும் சிற்றறிவாளிக்கு.

(2) ஸ்வர்க்கத்திலும் பூலோகத்திலும் தோன்றியழியும் பலன்.

(3) காமயகர்மத்துக்கேற்றபடி கொடுக்கப்படுகின்றது.

(4) எந்தெந்தத் தேவதையை ஒருவன் பூஜிக்கின்றானோ, அந்தந்தத் தேவதையின் அன்பைப் பெறுகின்றான்.

(5) தேவாதிதேவனாகிய பரமேஸ்வரனை; அழிவற்ற ப்ரஹ்ம நிர்வாணத்தை.

உயச. அழிவற்றதும் நகரிலுலாததும் ஆகிய மேலான எனது நிலையை அறியாமல் அறிவினர்கள் (1) என்னைப் (2) பிறந்தவனாகவும் (3) ப்ரகாஸமற்றவனாகவும் (4) நினைக்கின்றனர்.

(1) துர்யோதனனைப் போன்றவர்கள்.

(2) அவதார புருஷனாகிய ஸ்ரீ க்ருஷ்ணபகவானைப்.

(3) பிறப்பு இறப்பு என்ற துவந்த்வங்களுக்கு அடிமைப் பட்டவனாகவும்.

(4) மண்ணை, பொன்னை, பெண்ணைகளால் அறிவு கெட்டவனாகவும்.

உயடு. யான் யாவர்க்கும் ப்ரகாசன் அல்லன் (1). மாயா யோகத்தால் மறைக்கப்பட்டு (2) இந்த மூடலோகம் (3) என்னைப் பிறப்பற்றவனாகவும் அழிவற்றவனாகவும் அறிகின்றதில்லை (4).

(1) சிற்றறிவாளிகள் என்னுடைய ஸ்வரூபத்தை அறியமாட்டார்கள். விஷயஸூகம் துன்பமென்று நிச்சயித்த புத்திமான்களுக்கு எனது சச்சிதானந்த ஸ்வரூபம் விளங்கும்.

(2) பொய்ப்பொருளை மெய் என்று நினைக்கும் மனமாகிய மாயையின் ஸம்பந்தத்தால் அறிவின் ப்ரகாஸம் கெட்டு.

(3) இந்த யுத்தகளத்தில் கூடிச் சத்துருக்களாய் நிற்கும் மூடர்கள்.

(4) பிறப்பும், இறப்பும் அற்ற ஞானியென்றும் அறியமாட்

டார்கள், அவதாரபுருஷனென்றும் அறியமாட்டார்கள்.

உயக. அர்ஜுன, சேன்ற பூதங்களையும், நிகழ் பூதங்களையும், வரும் பூதங்களையும் நான் அறிகின்றேன் (1). என்னையோ ஒருவனும் அறிகிறன் இல்லை (2).

(1) த்ரிகாலத்திலும் ஜீவாத்மாக்கள் எடுக்குந் தேதங்களை யும் அவற்றின் சரித்தரங்களையும் நான் அறிவேன்.

(2) ஸ்ஷத்திரியர்களின் அதர்மங்களை அடக்கும்பொருட்டு, அந்தர்யாமி ஈஸ்வரனே அவதாரபுருஷனாக ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் என்ற றழைக்கப்பட்ட இந்த ரூபத்தில் ப்ரகாஸிக்கின்றார் என்ற சரித்ரத்தை, ஒரு மூடனும் அறியமாட்டான். அடுத்த மந்த்ரத்தில் மூடர்கள் ஞானவான்களை அறியாமல் இருப்பதற்குக் காரணம் யாதென்று கூறப்படுக.

உயௌ. பாரத, இச்சை நீவேஷம் எவ்வுவைகளில்நின்று பிறத்த த்வர்த்வ மோஹந்தால் (1), பரத்தப, எல்லாப் பூதங்களும் (2) உற் பத்திகாலத்தில் (3) ஸம்மோஹந்தை (4) அடைகின்றன.

(1) உ. நியுஉ. க்ருரிய நு. ம் உரையைப் பார்த்தற்க.

(2) ஸ்ரூலதேஹத்தைத் தரிக்குப்படி வந்த ஸட ப்ரஸாரி ரஸகித ஜீவர்தனும்.

(3) மாநாஷின் கர்ப்பத்தில் தோன்றின காலத்தில்.

(4) கடுமீ மூடத்தை (நு. உயக.)

இந்த மந்த்ரத்தில் அடங்கிய விஞ்ஞான ஞானாவது, ஒரு தேஹத்தில் உள்ள ஆத்மாவை அந்த ஆத்மாவாவது வே ரொரு தேஹத்தில் உள்ள ஆத்மாவாவது அறியாமலிருப்பதற் குக் காரணம் மலம் (உ. உ.) அல்லது கலிலம் (உ. நியுஉ.) என்ற, அதிஸூக்ஷ்ம கெடுதிப்பொருள் என்பதும், அதன் அதிர்ஸிய ரூபம் ஆஸை என்பதும், அவ்வாஸை மனஸில் ஏற்றிவுடனே விருப்பாகவும், வெறுப்பாகவும் தோன்றுமென்பதும், இந்த விருப்பு வெறுப்பு த்வர்த்வகாரணம் அல்லது த்வர்த்வமோஹம் அல்லது அறிவைப்பேதிக்கின்ற மூடம் என்றழைக்கப்படுகின்ற என்

பதும், இந்தக் காரண மூடத்தால் ஸ்தூலதேஹத்தைத் தரிக்க வந்த ஜீவர்கள் ஸம்மோஹமென்று கூறப்பட்ட கார்யமூடத் தைப் பொருந்துகின்றார்களென்பதும், பிறந்தபின், இந்த ஸ்தூலதேஹ ஸம்பந்த மோஹத்தால் மனம் பற்றின விஷயங்களை ஸ்லாம் இஷ்டம் அதுஷ்டமாயும், ஸுகதுக்கமாயும், நன்று தீதாயும் தோற்றுமென்பதுமே.

உய.அ. புஷ்யகர்மம்பெற்ற எந்த ஜனங்களின் பாபம் நாஸம டைந்ததோ (1) அவர்கள் தீவந்தீவமோஹத்தால் விடப்பட்டு (2) உறுதியான வாதங்கொண்டவர்களாய் (3) என்னை அடைகின்றனர் (4).

(1) நிஷ்காமபுத்தியோடு செய்யப்பட்ட உத்க்ருஷ்டகர்மங்களால் எவர்கள் பாபபலன்களில்லின்று விலகுவார்களோ.

(2) அவர்கள் விருப்பு வெறுப்பு என்ற த்வந்த்வங்களுக்குரிய ஸுகதுக்கம், நிதோஷ்ணம் முதலிய மூடபந்தனங்களில் இன்று துர்நி.

(3) சலவமற்ற புத்திமான்களாய் ப்ரதிஷ்டைபெற்று.

(4) நாமமாகச் சஞ்சிதநந்த ஸ்வரூபிகளாகிறார்கள்.

உய.க. ஜரை மானம் என்றவைகளின் நிவ்ருத்திக்காக (1) எவர்கள் என்னை அஷ்டி முயல்கின்றார்களோ, அவர்கள் எல்லா அத்யாத்மத்தையும் (2) எல்லாக் கர்மத்தையும் (3) தத் ப்ராஹ்மமாக (4) அறிகின்றனர்.

(1) ஸரீரத்தின் தளர்ச்சியையும் அவித்யாவையும் விடுவதற்காக.

‘ஜலா’=ஜீரணத்தன்மை; ஸரீரத்தளர்ச்சி; ஸரீரத்தோறு முள்ள நாடி நரம்புகளின்கட்டு அவிழ்ந்த நிலை.

“மரணம்” மரணத்தின் ஸாதாரண அர்த்தம் தேஹவியோகம்; ஸுஷக்ஷ்மஸரீர ஸம்பந்தமாக இருக்கின்ற ஜீவாத்மா ஸ்தூல ஸரீரத்திலின்று பிரிதல். ஆனால், இங்கு அந்த அர்த்தம் பொருந்தாது. ஏனெனில், தேஹத்தோடு வாழும் ஜீவன்முத்தன் தானும் ப்ராத்வ கர்மமுடிவில் ஸ்தூலதேஹத்தையும் ஸுஷக்ஷ்

மதேஹத்தையும் விட்டு விதேகமுத்தியை அடைவதால், ஈண்டு, மாணம் என்றது அவித்யாவே; தன்னையறியாத அவஸ்தையே.

ஆத்மதர்ஸனம்பெறுதற்கு ப்ராணலயயோகமும் மனோலய யோகமும் பழகி வருகின்றவர்களுக்கு ஜரையுமுமில்லை அறியாமை என்ற மூடமுமில்லை.

(2) ப்ரக்ருதிசொருபம் முழுவதையும். அஃதாவது, ஐம் பொறிகளால் அறியப்படும் எண்ணிறந்த ஸப்த ஸபர்ஸ ரூப ரஸ கந்த கோலங்கள் அனைத்தும்.

“அத்யாத்ம” (அதி=இல்+ஆத்ம=ஆத்மா.) என்ற பதம் ஆத்மாவில்உள்ளது என்று பொருள்பட்டு ப்ரக்ருதியைக்குறிக்கும். ஏனெனில் ப்ரக்ருதி ஆத்மாவுக்கு அப்பாற்படாத பொருள் அகலால்.

“அத்யாத்ம க்ருத்ஸம்”=ப்ரக்ருதி முழுவதையும்.

(3) ப்ரக்ருதிசூனங்களிலின்று பிறந்ததொழில்கள் யாவற்றையும். அஃதாவது, தோன்றல், அசைதல், இருத்தல், நிற்தல், விழுதல், மறைதல், வீசுதல், உண்ணுதல், உறங்குதல் முதலிய தொழில்களையும் புண்யகர்மங்களையும் என்றறிக. எ. டிக-இல் “பலவான்களின் காமராகம் அற்ற பலம்நான்” என்றும், “ப்ராணிகளில் தர்மத்துக்கு வ்ரோதமில்லாத காமம்நான்” என்றும் உபதேஸித்திருப்பதால் ஈண்டு, பாபகர்மங்களை ப்ரஹ்மமாக அறியக்கூடாது.

(4) “தத்ப்ரஹ்மம்”=தத்பொருளாகிய ப்ரஹ்மம்.

அனாத்மாவாகிய ப்ரக்ருதியும் மிக விரிவுபெற்றிருப்பதால் அதனையும் பெரியோர் ப்ரஹ்மமென்று கூறியிருக்கின்றனர். (யச-ந.) ஈண்டு, ப்ரயோகிக்கப்பட்ட அதத்ப்ரஹ்மத்தை தத்ப்ரஹ்மவாக்யம் நிகேஷிக்கின்றது.

எல்லா அத்யாத்மமும் எல்லாக் கர்மமும் “தத்ப்ரஹ்மம்” என்று நிர்ஸயிப்பர், என்ற பதங்கள் அனாத்ம ப்ரக்ருதியும் பரமாத்மாவும் ஒன்றே என்ற பொருளைப் பெறு. மலரூபமாகிய ப்ரக்ருதியின் கர்மங்களும் அந்தர்யாமி சஸ்வரனது அமலரூப பஞ்சக்ருத்யங்களும் அபேதமே என்ற பொருளையும் பெறு.

யதார்த்தம் எவ்வாறெனில், அந்தர்யாமி சுஸ்வரணே கூறப்பட்ட ப்ரக்ருதியையும் அதன் தொழில்களையும் விரித்து நடத்திவைக்கின்றார் என்பதே. இந்த மந்த்ரத்தில் உபதேஸிக்கப்பட்டது உபநிஷத்தில் உபதேஸிக்கப்பட்ட மஹாவாக்கியமாகிய “ஸர்வம் கல்விதம் ப்ரஹ்ம” என்றதே.

“ஸர்வம் கல்விதம் ப்ரஹ்ம”=இது எல்லாம் ப்ரஹ்மம் அல்லவா.

மனஸால் நினைக்கப்பட்டவையும் ஐம்பொறிகளால் க்ரஹிக்கப்பட்டவையும் ப்ரஹ்மமல்லவா என்று கூறினால், கள், சாராயம், தேஹத்துக்குரிய மலஸக்திகள் நாற்றம்பெற்ற விஸர்க்கவஸ்துக்கள் முதலியவையெல்லாம் ப்ரஹ்மமென்று முடியும். இதற்கு ஞானஸாஸ்த்ரங்கள் இடங்கொடா. எனெனில், “நேதி, நேதி, (இதல்ல, இதல்ல) என்ற வேதவாக்யம் இருப்பதால். இதுபற்றியே, பக்வான் “தர்மத்துக்கு விரோதம்ல்லாத காமம் நான்” என்ற முதலிய உபதேஸங்களை அருளினார்.

நட. அதிபூதஸஹிதனாகவும் (1), அதிதைவஸக்திதனாகவும் (2) அதியஜ்ஞஸஹிதனாகவும் (3) என்னை எவர்கள் அறிகிறீர்களோ (4), அந்த ப்ரகீஷ்டைபெற்ற புத்திமான்கள் (5) என்னை ப்ரயாணகாலத்திலும் (6) அறிகின்றீர்கள்.

(1) ஸகல ஸுசேஷம் ஸ்தூலஸரீரங்களோடு கூடினவனாகவும்.

“அதிபூதஸஹிதன்”=அதிபூதத்தோடு கூடினவன்.

“அதி” (இல்) என்ற பதமும், “பூத” (தன்மாத்தை அல்லது ஸுசேஷமபூதம்) என்ற பதமும் சேர்ந்து “அதிபூதம்” ஆயிற்று. தன்மாத்தையகரில் உள்ளது என்று பொருள்பட்டு, தன்மாத்தையகரில் உற்பத்தியான ஸுசேஷமஸரீர, ஸ்தூலஸரீரங்களைக் குறிக்கும். (அ. ச.).

(2) ஸகல ஜீவாத்மாக்களோடு கூடினவனாகவும்.

“அதில்” (இல்) என்ற பதமும் “தைவம்” (சுஸ்வரணச் சார்ந்தது) என்ற பதமும் கூடி “அதிதைவம்” ஆயிற்று. இது

சஸ்வரணைச் சார்ந்த ஜீவன் என்று பொருள் படும். (௩. அ. இல்) ஜீவனை சஸ்வரன் என்றார். அ. ச. இல் அதிதைவம் என்றதை தேஹத்திலுள்ள “புருஷன்” என்றார்.

(3) மகேஸ்வரனோடு கூடினவனாகவும். ‘

“அதி” (இல்) என்ற பதமும் “யஜ்ஞம்” (யாகம், பூஜை) என்ற பதமும் சேர்ந்து “அதியஜ்ஞம்” ஆயிற்று. இது யாகத்தில் உள்ளது என்று பொருள்பட்டு, ஸகல யஜ்ஞங்களையும் அதுஸரிக்கின்ற மகேஸ்வரனைக் குறிக்கும். (அ. ச.).

உயகம் மந்தரத்தில் வரும் அத்யாத்ம என்ற பதம் எவ்விதம் அதி என்ற பதத்தோடும் ஆத்மா என்ற பதத்தோடும் கூடிப் பிறந்ததோ, அவ்விதமே அதிபூதம், அதிதைவம், அதியஜ்ஞம் என்ற பதங்கள் அதி என்ற பதத்தோடு பூதம், தைவம், யஜ்ஞம் என்ற பதங்கள் கூடிப் பிறந்தன.

(4) பரமாத்மாவாகிய என்னை ஸ்வாநுபவமாக அறிகின்றார்களோ.

(5) “தேயுத்த சேதஸு.”=அந்தப்புத்தியோடு வாழ்கின்ற யுக்தர்கள் (சு. 1௮, உயக).

(6) விதேகமுத்தி தஸையிலும்

ஸதேகமுத்தி தஸையில் ஞானிகள் பரமாத்மாவை தர்ஸித்துக்கொண்டிருப்பதுபோல, விதேகமுத்தியிலும் தர்ஸித்துக்கொண்டிருப்பார்கள் என்பதுபற்றி, “ப்ரயானகாலத்திலும் என்னை அறிகிறார்கள்” என்றார்.

உபநிஷத்கள் என்றும், ப்ரஹ்மவித்தை என்றும், யோக சாஸ்திரம் என்றும், பகவத்கீதைகள் என்றும் கூறப்பட்ட ஸ்ரீ கிருஷ்ணர்ஜன ஸம்வாதத்தில் பிரசித்திபெற்ற விஞ்ஞானியோகம் என்ற சப்தாத்யாயம் முற்றிற்று.

எட்டாவது அத்யாயம்.

அக்ஷர பரப்ரஹ்ம யோகம்.

அஃதாவது, ப்ரக்ருதிக்கும் ப்ரக்ருதிஜன்யங்களுக்கும் மேற்பட்ட வஸ்து அழிவற்ற பரப்ரஹ்மம் அல்லது பரமாத்மா என்ற உபதேஸத்தை அர்ஜுனன் கேட்டுச் சிந்தித்தான் என்று விளக்கும் எட்டாவது பாடம்.

அர்ஜுனன் கூறினான்.

க. புருஷோத்தம (1) தத்ப்ரஹ்மம் யாது (2) அத்யாத்மம் யாது (3) கர்மம் யாது (4) அதிபுதம் யாது (5) அதிதேவம் யாது (6) என்று கூறப்படுகின்றது.

(1) உத்தமபுருஷனே; அறிவாவரிகளில் மிகமேன்மை பெற்றவனே.

(2) எ. உயுக (3).

(3) எ. உயுக (2); அ. ந.

(4) எ. உயுக (4); அ. ந.

(5) எ. நய (1); அ. ச.

(6) எ. நய (2); அ. ச.

உ. இந்தத் தேஹத்தில் அதியஜ்ஞன் யார் (1). இதில் எப்படி [இருக்கின்றான்]. மதுஸூதன, மனஸை ஒடுக்கினவர்களால் (2) ப்ரயாணகாலத்திலும் எவ்விதம் நீ அறியப்படுகின்றாய் (3).

(1) எ. நய (3); அ. ச.

(2) “நியதாத்மா”=நியத ஆத்மாவை உடையவர்களால், ஒடுக்கப்பட்ட மனஸை உடையவர்களால், மனஸை ஒடுக்கினவர்களால்.

(3) எ. ஈ.ய இல் “ப்ரயாணகாலத்திலும் என்னை அறிகிறார்கள்,” என்று பகவான் கூறினதால், ஈண்டு, எப்படி உன்னை அறிவார்கள் என்று அர்ஜுனன் வினாவினான்.

அர்ஜுனன் கேட்ட வினாக்களுக்கு வரும் மந்த்ரங்களில் பகவான் உத்தரங்களை அருளுவார்.

ஸ்ரீ பகவான் கூறினார்.

௯. ப்ரஹ்மம் அக்ஷரமாயும் பரமழமாயும் [உள்ளது] ⁽¹⁾. ஸ்வபாவம் அத்யாத்மம் ⁽²⁾ என்று கூறப்படுகின்றது. பூதபாவங்களின் உத்பவத்தைச் செய்யும் விஸர்க்கம் கர்மம் ⁽³⁾ என்று பெயர்பெற்றது.

(1) எது அழிவற்ற வஸ்துவோ, எது அழிவுள்ள வஸ்துக்களுக்கு மேலானதுவோ, அதனை ப்ரஹ்மம் என்று அறி.

„ப்ரஹ்ம”, என்ற பதம் “ப்ருஹ்” (வ்ருத்தி) என்ற தாதுவில் ஜனித்து மிக விரிவுபெற்ற வஸ்து என்று பொருள்படும். எ. உயகூ க்ஞரிய ச. ம் உரையைப் பார்த்ததிக.

மெய்ப்பொருளாகிய “தத்ப்ரஹ்மம்” எக்காலமும் உள்ள வஸ்துவாதலால் “ஸத்” என்றும், பேரறிவு சொருபமாதலால் “சித்” என்றும், துக்க நில்நுத்திபெற்றிருப்பதால் ஆநந்தம் என்றும் கூறப்படும். இம் மூன்று தன்மைகளும் அந்த ஒரே பொருளில் விளங்குவதால், சச்சிதானந்தமென்ற ஸமாஸ பதத்தால் குறிக்கப்படும். இந்த அகண்ட பரிபூரணவஸ்துவில் கோடாகோடி மலரஹித ஸக்திகள் உண்டு. ஆதலால், இந்தப் பரமாத்மாவை ஸக்திமான் என்று அறிவாளிகள் போற்றுவார்கள்.

“அக்ஷரம்”, என்ற பதம் “அ” (இல்லை), “க்ஷர” (அழியும் பொருள்) என்ற பதங்கள் கூடித் தோன்றிற்று. அழிவற்ற வஸ்து என்று பொருள்படும்.

“பரமம்” (மேலானவஸ்து). எதற்கு மேலானதெனில், ப்ரக்ருதிக்கும் ப்ரக்ருதி கார்யங்களுக்கும் மேலானது என்று அறியவேண்டியது.

(2) அத்யாத்மம் (எ. உயகூ) உ இல் ப்ரக்ருதி என்று விளக்

கப்பட்டது. இது தன்னையே பாவனை செய்துகொண்டிருப்பதால் “ஸ்வபாவம்” என்று அழைக்கப்படும்.

“ஸ்வபாவம்”, என்ற ஸமாஸபதம் “ஸ்வ” (தன்னை) “பாவ” (பாவனை) என்ற பதமும் கூடித் தோன்றிற்று.

ப்ரக்ருதி தன்னையே பாவனைசெய்யும் என்பதற்கு தேஹமே உதாகரணம். ப்ரக்ருதியால் இயற்றப்பட்ட ஐம்பொறிகள் தத்தம் விஷயங்களைக் க்ரஹித்துக்கொண்டேயிருக்கும். மனஸும் நினைத்துக்கொண்டேயிருக்கும். கர்மேந்த்ரியங்களும் தத்தம் கர்மங்களைச் செய்துகொண்டேயிருக்கும். செய்யப்பட்ட கர்மங்களையும் மனவலில் தோன்றின நினைவுகளையும் ஐம்பொறிகளால் கண்ட விஷயங்களையும் வாக்குப் பேசிக்கொண்டேயிருக்கும். நல்லாடைகளைத் தரித்த ஸமயத்தில் மற்றவர்கள் பார்க்கும்படி தேஹம் நெளித்து நிற்கும். இவை முதலிய பாவனைகள் யாவும் ஸ்வபாவங்கள்.

ப்ரஹ்மம் என்ற ஆத்மா மெய்ப்பொருள். அனாத்மாவாகிய ப்ரக்ருதி பொய்ப்பொருள். இந்த ப்ரக்ருதிக்குத் தோற்றமும் ஒடுக்கமும் உண்டு தோற்றத்தைப் பெற்றகாலத்தில் மெய்போல நின்றலை “இருத்தல்” என்று கூறுவார்கள். ஆனால், இந்தப் பதம் அதற்குப் பொருந்தாது. ஏனெனில், காணப்படும் அவஸ்தையில் அது வளர்தல், தேய்தல், மாறுதல், என்ற விஹாரங்களைப் பெற்றே நிற்குமாதலால். ஒடுக்கத்தில் காணாமற்போகும், எனவே, ப்ரக்ருதி ஷட்பாகங்களாகிய பொய்யான இருத்தலையும், பிறத்தலையும், வளர்தலையும், தேய்தலையும், மாறுதலையும், அழிதலையும் உடையது. இவையெல்லாம் சுஷ்ரகோலங்கள்; (அழிவுள்ள பாவனைகள்). இவற்றைப் பெருத வஸ்து அசுஷ்ர (அழிவற்ற) ஆத்மா. இந்த ஆத்மா ப்ரக்ருதிக்கு அன்யமான சித்பொருள். இதனை ஈ. சயு. இல் “ஞானேந்த்ரியங்களுக்கும் மனஸுக்கும் புத்திக்கும் பரமமான வஸ்து” என்றார்.

(3) “கர்மம்” என்றது பூதபாவங்களின் உத்பவத்தைச் செய்யும் விஸர்க்கம்.

“கர்மம்” என்ற பதம் “க்ரு” (செய்தல்) என்ற தாதுவில்

ஜனித்து அவித்யாவில் சுட்டுண்ட ஜீவாத்மாவுக்கு ஸ்தூல தேஹங்களைக் கொடுத்து புவனங்களில் வெளிவிடும் செயலாகிய விஸர்க்கம் என்ற விஸேஷ அர்த்தத்தைப் பெற்று நிற்கும்.

“கர்மம்” என்ற பதம் அனாத்ம சேஷ்டைகளாகிய கண் இமைத்தல், தலையசைதல், கைதட்டுதல், உலாவுதல், சரித்தல் முதலியவற்றைக் குறிக்காது. ஜீவாத்மாக்களின் படைக்கத்துக் காகப் பரமேஸ்வரன் வகுத்த யஞ்சும், தானம், தபஸ் என்ற செயல்களே கர்மமாகும்.

கர்மங்களுக்கு (மாறானவை, விபரீதமானவை, விபேதமானவை) ச. யெ இல் “விசர்மங்கள்” என்று கூறப்பட்டன.

இந்த மந்த்ரத்தில் ஸகாரபூத்தியோடு பெய்யப்பட்ட யஞ்சும், தானம் தபஸ் என்ற தொழில்கள் ஸ்தூல தேஹம் விருத்திகளைத் தருவதால், அவற்றைக் கர்மங்களென்றும், (ஸ்தூல தேஹ) விஸர்க்கங்களென்றும் கூறினார். பிஷ்டாபூத்தியோடு செய்யப்பட்ட யஜ்ஞம், தானம், தபஸ் என்ற தொழில்கள் நிவ்ருத்திகளைத் தருவதால் அவற்றை “அகர்மம்” என்ற ச. யெ இல் குறித்தார்.

“விஸர்க்கம்” (வெளிவிடுதல்) என்ற பதம் “ஸ்பூ” (வெளிவிடுதல், வெளியேதள்ளுதல்) என்ற தாதுவில் பற்றி ஜனித்தது. பாணிநி தன தாதுபாடத்தில் “ஸருஜவிஸர்க்க” என்று கூறினதால், விஸர்க்கமும், ஸ்ருஷ்டியும், வெளிப்ப விடுதலும் அபேதமென்று அறிக

ங. யெ இல் கர்மகர்த்தாக்களாகிய கர்மபந்தியங்களைப் பார்த்துப் ப்ரஹ்மதேவன் நீங்கள் விதிக்கப்பட்ட கர்மங்களைச் செய்து அவித்யாவில் சுட்டுண்ட ஜீவாத்மாவை வெளிவிடுங்கள் என்று கூறினாரென்று பகவான் உபதேசித்திருப்பவரார். அந்த ஸமயத்தில் உபயோகிக்கப்பட்ட வார்த்தை “அநேக ப்ரஸவிஷ்யத்வம்”=இதனால் ப்ரஸவியுங்கள் என்பதே.

“ப்ரஸவம்” (வெளிவிடுதல்) “ஷு” என்ற தாதுவில்நின்று ஜனித்தது. “ஷு ப்ராணிகர்ப விமோசனே”=ஷு என்ற தாது ப்ராணியைக் கர்ப்பத்திலின்று வெளிவிடுதல் என்ற பொருளைக்

குறிக்கும் என்று விளக்கினார். ந. யி க்ஞரிய சு. ம் உரையைப் பார்த்துத் தெளிக.

இனி விஸர்க்கம் என்றபதம் மேற்கூறிய அர்த்தத்தைப் பொருந்தும்படி, “பூதபாவங்களின் உத்பவத்தைச் செய்யும் விஸர்க்கம்” என்று பகவான் அருளினார்.

சர்மம் எப்படிப்பட்ட விஸர்க்கம் எனில், “பூதபாவ உத்பவகர விஸர்க்கமே” (ஸ்தூல தத்வ ஜன்ய ஸ்தூலஸரீரப் பிறப்பைச் செய்யும் விஸர்க்கமே) என்று பகவான் ஸ்பஷ்டமாக விளக்கினார்.

மஹாந்நிராதி கழிதலுக்கும் விஸர்க்கம் என்ற பதம் அமையுமா? கலால், ஸ்தூலஸரீர உத்பவத்தைச் செய்யும் விஸர்க்கம் மாற்றம் என்றார். “பூதபாவ உத்பவகர” = ஸ்தூல தத்வ வங்ளின்னு ஜனிதத ஸ்தூலஸரீரங்களின் பிறப்பைச் செய்யுமா, என்பதே.

சர்மம், சர்மம் என்றது ஸாதாரணசெயல் அன்று என்று, ஸ்தூலஸரீர உத்பவத்தைச் செய்யும் (“உத்பவகர”) செயல் என்றும் விசேஷிக்கப்பட்டது.

ஸ்தூல தத்வங்களாவன:— “மஜ்ஜா” (மூளை) “ஹஸ்தி” (எலும்பு) “மாஸம்” (இறைச்சி) “ருதிரம்” (இரத்தம்) “மேதஸ்” (மதுமூட்டு) “சர்ம” (தோல்). இவற்றிலின்று உற்பத்தியானது ஸ்தூலதேஹம்.

சு. உத்பவத்தைத் தரித்தவர்களில் சிறந்தவனே (1) க்ஷரபாவம் என்றது அநிபுதம் (2) புருஷன் என்றது அதிதைவம் (3). இந்தத் தேஹத்தில் (4) அதியஜ்ஞன் (5) நானே.

(1) பூர்வித புண்ய சர்மத்தால் மிக்க பலத்தையும், சுந்தர ரூபத்தையும் பெற்ற தேஹவானே.

(2) அதிபூதம் என்றது அழியும் வஸ்துக்களாகிய ஸூக்ஷ்ம ஸ்தூல ஸரீரங்கள் எ. ந.யி. (1).

(3) அதிதைவம் என்றது ஆத்மா. எ. ந.யி க்ஞரிய உவது இரையில் அதிதைவம் விளக்கப்பட்டது. தேஹத்தில் ஸயனம்

செய்கின்றவன் (“சாய்ந்திருக்கின்றவன்”). “புருஷன்” என்று உபநிஷத்களில் கூறியிருக்கின்றது. “புருஷன்”=தேஹி:

(4) இந்தத் தேஹத்தில் என்ற பதம் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணபகவா னுடைய தேஹத்தில் என்று பொருள் பண்ணவேண்டியது. அதில் ஜீவபுருஷன் இல்லை. அவதாரபுருஷனாகிய மகேஸ்வரன் உண்டு என்பதுபற்றி, இந்தத் தேஹத்தில் நானே “அத்யஜ்ஞன்” என்றார்.

(5) எ:ஈய (ச) க்ஞரிய உரையைப்பார்க்க.

ரு. அந்நிய காலத்திலும் ⁽¹⁾ என்னையே நினைத்துச் ⁽²⁾ சரீரத் தைக் களைந்து எவன் செல்லுகின்றனோ, அவன் மத்பாவத்தைப் ⁽³⁾ பேறுகின்றன். இதில் ஸம்ஸ்யமில்லை.

(1) ஜீவனகாலத்தில் பழகின பழக்கப்படி தேஹம் நழுவு கிறகாலத்திலும்.

(2) பரமேஸ்வரனில் மனஸை ஒடுக்கி.

(3) எனது சச்சிதாநந்த ஸ்வரூபத்தைப்.

கூ. கௌந்தேய, எந்த வஸ்துவை ⁽¹⁾ ஸதாகாலமும் பாவனை செய்து முடிவுகாலத்திலும் அதையே நினைத்துக்கொண்டு சரீரத்தை விடுகின்றவன் [மறுஜன்மத்தில்] அதையே பேறுகின்றன் ⁽²⁾.

(1) மஹேஸ்வர உபாஸனைக்குக் கீழ்ப்பட்ட எந்த மூர்த்தியை.

(2) அந்த மூர்த்தியின் உபாஸனையே அதுஷ்டித்து வாழ்வான்.

எ. ஐதலால் ⁽¹⁾ எல்லாக் காலங்களிலும் மனஸையும் புத்தியையும் என்னிடம் அர்ப்பணம் ⁽²⁾ செய்து என்னை ஸ்மரி ⁽³⁾ யுத்தத் தையும் செய் ⁽⁴⁾. என்னையே நீ அடைவாய் ஸம்ஸ்யமே இல்லை.

(1) உபாஸனைக்ரமம் இவ்வாறு வகுத்திருப்பதால்.

(2) த்யாகம்.

(3) என்னை நீ பரமகுருவென்று நிர்ஸயித்திருப்பதால் என்

னையே த்யானி ("ஸ்மரி") த்யானித்து, உன் உடல், பொருள் ஆவி மூன்றையும் என்னிடம் ஒப்புக்கொடுப்பாயாக.

(4) ஈஸ்வரார்ப்பண த்யானம் செய்வதுமன்றி யுத்தத்தையும் ஈஸ்வரார்ப்பணமாகவே செய்.

அ, சு, யி பார்த்த, [ப்ரானுயாம்] அப்யாஸம் [கர்ம] யோகம் என்றவைகளைச் சேர்ந்ததும் வேறென்றில் செல்லாததுமாகிய மனஸால் தீவ்ய பரமபுருஷனைச் சிந்தித்துக்கொண்டு எவன் [தேஹத்தில்நின்று] புறப்படுகின்றனோ, எவன் லர்வஜ்ஞனும் (1), புராணனும் (2) தண்டிக்கின்றவனும் (3) அனுவிலும் அணியானும் (4) யாவற்றிற்கும் தாதாவும் (5) நினைவுக்கு எட்டாதவனும் (6) ஆதித்யவர்ணனும் (7) தமஸுக்கு மேலானவனும் (8) ஆகியவனைத் தொடர்ந்து சிந்திப்பானோ, அவன் யோகபலத்தாலேயே (9) ப்ரயாணகாலத்திலும் அசல மனஸ் (அசல) பக்தி (10) என்றவைகளோடு கூடிப், புருவமத்தியில் ப்ராணனைச் செவ்வையாக ப்ரவேஸிக்கச் செய்து (11) தீவ்ய பரமபுருஷன்பேறுகின்றான் (12).

(1) எலலாம் அறிகின்றவனும், ஸர்வசாக்ஷியும்

(2) பழையவனும், அனாதிவஸ்துவும்

(3) யாவற்றையும் அடக்கி ஆளுகின்றவனும்.

(4) ஒடுகசத்தில் அணுவினும் சிறியவனும், விரிவில் மறைத்திலும் பெரியவனும்

(5) ரக்ஷகனும், போஷிக்கின்றவனும், வளர்க்கின்றவனும்.

(6) மனஸால் அறியக்கூடாதவனும்.

(7) பரஞ்சோதியானவனும்

(8) இருளாகிய அவித்யாவின் உபாதிக்கும், ஒளியாகிய மாயையின் உபாதிக்கும் அதீதன் ஆனவனும்.

(9) தனது ப்ராணலய, மனோலய, யோகஸக்தியாலேயே.

(10) அசைவற்ற மனஸோடும், ப்ரதிஷ்டைபெற்ற அன்போடும்.

(11) புருவங்களின் மத்தியிலுள்ள லலாடஸ்தான வழியால் ப்ராணவாயுவை ப்ரஹ்மராதரத்தில் செலுத்தி.

(12) தேவாதி தேவனாகிய பரமாத்மாவை அடைகின்றான்,

யக¹ எதை வேதவித்துக்கள்⁽¹⁾ அக்ஷரமென்று⁽²⁾ கூறுகின்றனவோ, எதை ராகமற்ற⁽³⁾ யதிகள்⁽⁴⁾ போய்ச் சேர்கின்றனவோ, எதைவிரும்பிப் பரஹ்மசரீரத்தை⁽⁵⁾ அநுஷ்டிக்கின்றனவோ அந்தப் பதத்தை⁽⁶⁾ உனக்குச் சுருக்கமாகக் கூறப்போகின்றேன்.

(1) வேதத்தின் பொருளை அறிந்தவர்கள்.

(2) அழிவற்ற வஸ்துவென்று.

(3) விருப்பு வெறுப்பு அற்ற.

(4) இரத்திய நிக்ரஹிகள்

(5) நிவ்ருத்தி மார்த்தத்தை.

(6) அந்த அக்ஷர பரஹ்ம நிர்வாணத்தை.

யஉ, யரு. எல்லா த்வாரங்களையும் அடைத்து⁽¹⁾ ஹ்ருதயத்தில் மனஸைத்தடுத்து⁽²⁾, தாதுப் பராணனை உச்சியில்வைத்து⁽³⁾, யோக தாரணைபெற்று⁽⁴⁾ ஓம் என்ற ஏகாக்ஷர பரஹ்மத்தை ஜபித்து⁽⁵⁾ [அதன் பொருளாகிய] என்னை நினைத்துக்கொண்டு⁽⁶⁾, எவன் சரீரத்தைவிட்டுச் செல்லுகின்றனோ, அவன் பரஹ்மகதியைப்⁽⁷⁾ பெறுகின்றான்.

(1) பஞ்சப்புலன்கள் வழிகளாகிய பொறிகளை அடைத்து.

பஞ்ச விஷயங்களைப்பற்றும், மெய், வாய், கண், மூக்குச் செவி என்ற இந்தியங்களை “த்வாரங்கள்” என்றார். இவற்றை மாணிக்கவாசகஸ்வாமி “புலன்வழி” என்றார். “மாறிநின்றென்னை மயக்கமும் வஞ்சபபுலனைந்தின் வழியடைத்த அமுதே” என்ற மந்த்ரத்தில் காண்க.

ஐம்பொறிகள் தத்தம் த்வாரங்களில் நின்று தத்தம் விஷயங்களைப் பற்றிவிடாமல் உள்ளேயிழுத்து மனஸோடு கண்டஸ்தானத்தில் வைப்பதே ஐம்பொறியடக்கம்; ஞானேந்தரிய நிக்ரஹம்.

(2) கண்டஸ்தானத்தில் வீற்றிருக்கும் மனஸை ஹ்ருதயஸ்தானத்திலுள்ள புத்தியோடு ஸம்பந்தப்படுத்தி, அதன் சொற்படியே நிறுத்தி.

(3) பராணவாயுவை இடை, பிங்கலை நாடிகளில் சுஞ்சரிக் கவிடாமல், லலாடஸ்தானவழியால் உச்சியில் உள்ள பரஹ்ம

ரந்தரத்தில் செலுத்தி.

“மூர்த்த”=உச்சி.

(4) அஷ்டாங்க யோகத்தில் ஓர் அங்கமாகிய தாரணீர் என்ற அவஸ்தையில் மனஸையும் புத்தியையும் ப்ரதிஷ்டை செய்து.

(5) ஓர் சொல்லாகிய பரணவ மந்தரத்தைத் தன் காதுகேளாமல் ஜபித்தது.

“ஏகாக்ஷர பரஹ்மம்”=ஒரு அக்ஷர (ஒலி) (“ஓம்”) வடிவமாகித் தொனிக்கும் ஸகுண பரஹ்மா.

(6) வாகுகென்ற கருவி ஓம் என்ற ப்ரணவத்தை ஜபிக்கும் பொழுது மனஸ் என்ற கருவி ஆங்கிலகு ஓடாமல், ஓம் என்ற பதத்தின் பொருளாகிய சரசிதாநந்தத்தை தயானித்து.

(7) முடிவான பரஹ்மநிர்வாணத்தைப்.

யச. வேறென்றில் மனஸை வைக்காமல் எக்காலங்களிலும் நித்யனுகிய என்னை எவன் நினைக்கின்றனோ, அந்த நித்ய யுக்தனுன யோகியால் நான் லதவாகப் பேறக்கூடியவன் (1).

(1) அக்ஷரவஸ்துவாகிய நிராகுண பரஹ்மத்தைப் பெறத் தக்கவனுடைய லக்ஷணம் இந்த மந்தரத்தில் கூறப்பட்டது.

எவன் அழிவுள்ள வஸ்துகளைப் பற்றிப்பிடிக்காமல் அழிவற்ற வஸ்துவாகிய சரசிதாநந்த பரமேஸ்வரனே பரமபொருளென்று பற்றிப்பிடித்தது, அதனை யே எவ்விதமுயற்சியிலும் தர்ஸித்தது அதனோடே எககாலமும் ஸம்பந்தப்பட்டு வாழ்வானோ, அவன் பரஹ்ம நிர்வாணத்தாகு உரியவன் இவனுக்கு நிர்க்குண ப்ரஹ்மம் ஸம்பம், ஏனையோருக்குத் தூரம்.

யரு. பரம ஸம்ஸித்தி (1) பெற்ற மஹாத்மாக்கள் (2) என்னை அடைந்தீர், அஸாஸ்வதமான (3) துக்க ஜலயமாயிருக்கின்ற (4) புனர்ஜன்மத்தை (5) அடைகின்றீர்கள் இல்லை.

(1) ஸகல விர்த்திகளிலும் மேலான விர்த்தியாகிய நித்ய யுக்தத்வம், ஸகஜநிஷ்டை.

(2) பேரறிவாளிகள். அழிவுள்ள கிஞ்சித் கார்யங்களைப் பற்றாமல் பரமாத்மாவையே பற்றிநிற்கின்ற ஞானவான்கள்.

(3) எக்காலமும் உள்ள.

(4) துக்கத்துக்கு இருப்பிடமாயிருக்கின்ற.

அழிவுள்ள கார்யங்களைப் பற்றியிருக்கும் மனஸுக்கு உரியது சிற்றின்பமும் துக்கமும். சிற்றின்பம் தோன்றியழிவதாலும், அழியுங்காலத்தில் துன்பரூபமாய் ப்ரத்யக்ஷப்படுவதாலும், அவ்வின்பம் துன்பமே என்று நிர்ஸ்சயிக்கவேண்டியது. தேஹத்தோடு கூடியிருக்கும் காலமெல்லாம் துக்கம் சிற்றின்பமாயும், நேர்துக்கமாயும் அதுபவிக்கப்படும் என்பதுபற்றி, ஜன்மத்தை (எடுத்த தேஹத்தை) த “துக்காலயம்” என்றார்.

(5) வேறு தேஹத்தை, இன்னொரு பிறவியை.

ஸ, கஎ. துந்திபுத்ராகிய அர்ஜுந, இரவு பகல் அறிகின்ற ஜனங்கள் (1) ப்ரஹ்மாவுடைய பகலை (2) சகஸ்ரயுக பர்யந்தமாகவும் (3) இரவை (4) சகஸ்ரயுக அந்தமாகவும் (5) அறிகின்றபடியால் ப்ரஹ்மலோகந்தோட்டு உள்ள லோகங்கள் (6) [எல்லாம்] புநராவர்த்தம் (7) பெற்றவைகள். ஆனால், உன்னைப்பெற்றல் புனர்ஜன்மம் (8) இல்லை.

(1) இரவு பகல் வடிவமான காலத்தின் நிர்ணயத்தை அறிந்த பெரியோர்கள்.

(2) ஸ்ருஷ்டி கர்த்தாவாகிய ப்ரஹ்மதேவனுடைய பகலை.

“பகலை”=ஜாக்ரதஸையை.

(3) ஆயிரம் தேவயுகங்களை எல்லையாகக் கொண்டதென்றும்.

(4) ஸுஷுப்தி தஸையை; ஸ்ருஷ்டி கர்மங்களை ஒழித்து, துக்கத்தில்செல்லும் காலத்தை.

(5) ஆயிரம் தேவயுகங்களை எல்லையாகக் கொண்டதென்றும்.

“அந்தம்”=பர்யந்தம்; எல்லை.

(6) இவை ஸ, லோகங்கள் ஆகிய ப்ரஹ்ம அல்லது,

(ஸத்ய) தப, ஜன, மஹ, ஸ்வர், புவர், பூலோகங்களும், கிழ்லோகங்களாகிய வழு பாதாளங்களும் ஆகிய இந்தப் பதினாலுலோகங்களும் ஓர் பரஹ்மாண்டத்தில் உள்ளன.

(7) இறந்தபின் 'பிறத்தலையும், பிறந்தபின் இறத்தலையும்.

(8) மறுபிறப்பு.

இறப்புப் பிறப்பற்ற நிலையாகிய நிர்வாணத்தைப் பெறுவார்கள்.

யஅ பகலின் வரவில் (1) எல்லா வ்யக்திகளும் (2) அவ்யக்தத்தில் நின்று (3) பிறக்கின்றன. ராத்திரியின் வரவில் (4) அந்த அவ்யக்தம் என்ற பெயர்பெற்றதிலேயே ஒடுங்குகின்றன (5).

(1) ப்ரஹ்மதேவன் ஜாகரதஸையில் நின்று ஸ்ருஷ்டி கர்மங்களை நடத்திவரும் ஓர் பகற்காலத்தில்.

ப்ரஹ்மதேவனுடைய ஓர் பகல மனுஷ்யருடைய சதுர்யுகமாகும். அத்யாயம் கூமரதிரம் எ-க்கு உரிய க-வது உரையைப் பார்க்க.

(2) ஸர்வ தோற்றங்களும்; எல்லா ஸக்சம் ஸ்தூலப்பிறவிகளும்.

(3) தோன்றாத மூலபாகருதியிலின்று; ஒடுக்கப்பட்ட நிலையில் நின்று.

(4) அவருடைய ஸ்ருஷ்டி காமங்களை ஒழித்து உறங்கும் காலத்தில்.

ப்ரஹ்மாவின் ஓர் ராத்திரியும் மனுஷ்யருடைய சதுர்யுகமாகும் (கூ-எ-க பார்க்க.)

(5) தோன்றாமை என்ற தஸையில் அடங்குகின்றன. அஃ தாவது, மூலப்ரக்ருதியில் என்றறிக.

யகூ. பார்த்த, பூதக்ராமம் அதுவே (1). அவஸமான் (2) இது (3) தோன்றித் தோன்றி மறைகின்றது (4). பகலின் வரவில் (5) பிறக்கின்றது. இரவின் வரவில் (6) ஒடுங்குகின்றது.

(1) வ்யக்தங்கள் என்று கூறப்பட்ட தோற்றம் வஸ்துக்களெல்லாம், அவ்யக்தம் என்று கூறப்பட்ட வஸ்துவின் அம்ஸமே.

எ. கூ இல் ஜீவனையும் தன்மாத்தைகளாகிய ஆகாஸம், வாயு, அக்ரி, ஜலம், ப்ருதினியையும், மனம் புத்தி அஹங்காரம் என்ற அந்தஸ்கரணங்களையும் சார்ந்தே “பூதங்கள்” (தோற்றங்கள்) தோன்றின என்று கூறி, இந்த மந்திரத்தில் வ்யக்தங்கள் (பிரத்யக்ஷமானவைகள்) என்றும் பூதக்ராமங்கள் என்றும், இந்தப் பூதக்ராமம் அப்பக்த மூலப்ரக்ருதியின் கார்யமே என்றும் விளக்கினார்.

(2) ஸ்வாதீனமற்ற, ஒருநிலையில் நிற்காத, துடினக் கோலங்களே இயல்பாக உடைய.

(3) இந்தப் பூதக்கூட்டம்.

(4) இறப்பையும் பிறப்பையும் அநேகமுறை பெற்றே வருகின்றது.

(5) ப்ரஹ்மாவின் பகலாகிய சதூர்யுக ஆரம்பத்தில்.

(6) ப்ரஹ்மாவின் ராத்திரியாகிய சதூர்யுக ஆரம்பத்தில்.

பிறவி அல்லது ஸ்ருஷ்டிக்குக் காரணகர்த்தா ப்ரஹ்மா. இறப்பு அல்லது வ்யக்துக்குக் காரணகர்த்தா நுத்ரன். ப்ரஹ்மா ஸ்ருஷ்டிக்கு, நுத்ரன் பூதங்களை ஸமஹரிப்பார்.

உல. அந்த [அவஸமான] அவ்யக்ததீதில் நின்று (1) வேறையும், அவ்யக்தமாயும், ஸநாதனமாயும், பரமமாயும் எந்த வஸ்து உள்ளதோ, அது, பூதங்கள் எல்லாம் நாஸத்தை அடையும்போதும், நாஸத்தை அடைகின்றதில்லை (2).

(1) அ. யஅ, (3).

(2) ப்ரக்ருதி கார்யங்கள் மூலப்ரக்ருதியில் அடங்குமென்றும், அந்த மூலப்ரக்ருதிக்கு வேறான வஸ்து பரமாத்மாவென்றும், ஸர்வ ஸம்ஹார காலத்துக்கு அப்பால் இந்தப் பரமாத்மா ஸேஷமாயும் ஸநாதனமாயும் நிற்குமென்றும் இந்த மந்திரத்தில் உபதேஸித்தார்.

உலக. அவ்யக்தம் அகிஷரம் என்று கூறப்பட்ட அதை பரமகதி என்று கூறுகின்றனர். (1) எதைப் -பெற்று [ஜீவர்கள்] நிவர்த்தனத்தை (2) அடைகின்றீர்கள் இல்லையோ, அது எனது மேலான ஸ்தானம் (3).

(1) பரமாத்மாவே பரமகதி. அஃதாவது, ஸகல வஸ்துக்களுக்கும் மேலான பதம்.

(2) திரும்புதலை; இறந்த அவஸ்த்தையில் நின்று பிறந்த அவஸ்த்தையை.

(3) இனிப்பிறவா இறவாநிலையே ஸகல நிலைகளிலும் உயர்ந்த நிலை.

உரு பூதங்கள் எவனுள் நீங்கின்றனவோ ⁽¹⁾, எவனால் ஈடுதல் லாய் வ்யாபிக்கப்பட்டதோ ⁽²⁾, அந்தப் பரமபுருஷன் அனன்ய பக்தியால் பெறத்தக்கவன் ⁽³⁾.

(1) ப்ரக்ருதி கார்யங்கள் யாவும் பரமாத்மாவைத் தீண்டாமல் அதனிடத்து இருக்கின்றன என்று குறித்தார்.

(2) அவற்றை (ப்ரக்ருதி கார்யங்களை) பரமாத்மா பற்றாது வ்யாபிதது நிற்கின்றது என்று குறித்தார்.

(3) ஒவ்வொன்றிலும் ப்ரவேஸித்திருக்கும் பரமாத்மாவை எவ்விதம் ஒருவன் தர்ஸிப்பானோ (அறிவானோ) வென்றால், பரமாத்மாவுக்கு அன்யமாயிருக்கும் ப்ரக்ருதிகார்யங்களில் பக்தி (ஸ்ரத்தை) வைக்காமல் பரமாத்மாவிலேயே பக்தியைச் செலுத்துதலால் என்றறிக.

“அனன்யபக்தி”=அன்யபக்தி இல்லாமை; மற்றுப் பற்று இன்மை. அஃதாவது, தோன்றியழியும் வஸ்துக்களைப் பற்றவிடாமல், மனஸைத் திருப்பியும், அழிவற்ற வஸ்துவாகிய பரமாத்மாவைப் பற்றி நிற்கவும் செய்கின்ற பெரும் ஸ்ரத்தை அல்லது பேரன்பு.

“மற்றுப் பற்று எனக்கின்றி நின்றிருப்பாதமே

மனம் பாவித்தேன்

.....இனிப்பிறவாத தன்மை

வந்தெய்தினேன்.”

என்று ஸ்ரீ சுந்தரமூர்த்தி ஸ்வாமிகள் நமச்சிவாயப் பதிகத்தில் பாடினது அனன்ய பக்தியையே.

இதைப் பக்தியோகமென்று வேதாந்திகள் கூறுவார்கள்.

இதை ஸ்ரீ மாணிக்கவாசகஸ்வாமிகள் “பத்திரெறி” என்றும், இதுவே முக்திக்கு அத்யாவஸ்யமென்றும் அச்சோப்பதிகத்தில் மேல்வருமாறு உபதேஸித்திருக்கின்றார்:

“முத்திரெறி யறியாத மூர்க்கரொடு முயல்வேண்ப்
பத்திரெறி யறிவித்து
.....சிவமாக்கி எனை யாண்ட
அத்தன்.....”

இந்தப் பக்திமார்க்கம் ஞானயோகத்துக்கும் அஷ்டாங்க யோகத்துக்கும் வேறன்று. சிலர் இம்மூன்றும் வெவ்வேறென்று ஸங்கிப்பார்கள்.

இந்தப் பக்தியை ஸ்ரீ க்ருஷ்ணபகவான் ச. நயக இல் “ஸ்ரத்தை”, என்றும், ஸ்ரத்தையால் ஒருவன் ஆத்மாவை மேலான வஸ்து என்று அறிகின்றபடியால், “தத்பரன்” என்று அழைக்கப்படுவானென்றும், ஸ்ரத்தையோடு இந்த்ரிய நிக்ரஹ முங் கூடினால் ஞானம் (அகண்டஅறிவு) உதயமாகும் என்றும், இந்த அகண்ட அறிவால் பரமஸாந்தியாகிய மோகூதத்தைப் பெறுவானென்றும் விவக்ஷயிருக்கின்றார். மேலும், ச. சய இல் ஆத்மா உண்டோ இல்லையோ என்ற ஸம்ஸயம் பெற்றவனுக்கு ஸ்ரத்தை (பக்தி) வராதென்றும், ஸம்ஸயம் அஞ்ஞானத்திலின்று நிறந்தது என்றும், ஸ்ரத்தையற்ற அனிலேகி நாஸத்தை அடைகின்றான் என்றும், ஸம்ஸய மனஸைக் கொண்டவனுக்கு இந்த லோகத்திலும் மேல்லோகத்திலும் ஸுகம் இல்லையென்றும் விளக்கப்பட்டது.

எனவே, “பரமபுருஷன் அனந்த பக்தியால் பெறத்தக்கவன்” என்ற வாக்கியம் வேறொரு பற்றில்லாத ஸ்ரத்தையுள்ளவன் ஞானமயமாகிப் ப்ரமாத்மாவைப் பெறுவான் என்று பொருள்படும்.

மேலும், ந. ந இல் ப்ரஹ்மநிஷ்டை இருனிதப்படும் என்றும், ஸாங்க்யர்களுக்குரிய ஞானயோகம் ஆகவும் கர்மாநுஷ்டானிகளுக்குரிய அஷ்டாங்கயோகம் ஆகவும் இருக்குமென்றும், ச. ந இல் ஞானயோகமும் அஷ்டாங்கயோகமும் ஸமத்வபுத்தி

யை ஆதாரமாகக் கொண்டும், ஒரே பலனாகிய மோக்ஷத்தைக் கருதியும் இருப்பதால் வேறல்ல என்றும், கூறியிருக்கின்றார். ஞானஸாஸ்தர விசாரணையும் ஞானயோக அப்யாஸங்களும் கர்மாதுஷ்டானங்களும் அஷ்டாங்கயோக அப்யாஸங்களும் பக்தியில் வேருன்றி நின்றால் மாத்ரம் வளர்ந்து, ப்ரயோஜனத்தை சீக்ரமாகக் கொடுக்கும். ஆதலால், பக்தியோகத்தையும் அஷ்டாங்கயோகத்தையும் ஞானயோகத்தையும் பேசித்துப் பேசுவதற்கு ந்யாயமில்லை.

துக்க நிவ்ருத்தி என்ற மோக்ஷம், ஞானயோகத்துக்கு ஸாக்ஷாத்பலனாகவும், பக்தியோகத்துக்கும் அஷ்டாங்கயோகத்துக்கும் பரம்பராபலன் ஆகவும் இருக்கின்றது.

இவ்வாறு அகண்டாஹார ஸாயுஜ்ய மோக்ஷபதவியைக் கூறி, அடுத்த மந்த்ரத்தில் இதற்கு அதுகூலமான அனுவ்ருத்தியையும் ப்ரதிசூலமான ஆவ்ருத்தியையும் விளக்கி, அதன்மேல் அனுவ்ருத்தி மார்க்கத்தை முக்கலகதி என்றும் ஆவ்ருத்திமார்க்கத்தைக் க்ருஷ்ணகதி என்றும், இந்த இரண்டு கதிகளும் பூலோகத்திலுள்ளவர்களுக்கு ஸாய்வதமாக ந்யமிக்கப்பட்டன என்றும், இவற்றின் லக்ஷணங்களை அறியாத கர்மாதுஷ்டானி ஸகல பதவிகளுக்கும் பரமமான மோக்ஷத்தைப் பெறமாட்டானென்றும் பகவான் உய௩, உய௪, உய௫ம் மந்த்ரங்களில் அருளினார்.

உய௩. யோகிகள் (1) எந்தக்காலத்தில் (2) புறப்பட்டு (3) அனுவ்ருத்தியையும் (4) ஆவ்ருத்தியையும் (5) பெறுகின்றார்களோ, அந்தக்காலத்தைக் (6) கூறப்போகின்றேன்.

(1) ஸகாமபுத்திமான்களும் நிஷ்காமபுத்திமான்களும் ஆகிய இருபகஷ் கர்மானுஷ்டானிகள்.

(2) கதியில், மார்க்கத்தில்.

(3) தன்னுடைய ஸ்தூலதேஹம் நழுவினபின் சென்று.

(4) இந்த லோகத்துக்குத் திரும்பாமல் மகர்லோகம், ஜனலோகம், தபலோகம், ஸத்யலோகம் என்ற மேல் லோகங்களுக்குச் செல்லுதலையும்.

“அனுவருத்தி”=திரும்பிவருதல் இல்லாமை.

(5) பித்ரு. லோகத்தையும் ஸ்வர்க்க லோகத்தையும் பெற்றபின் இந்தப் பூலோகத்துக்குத் திரும்பிவருதலையும்.

“ஆவருத்தி”=திரும்பிவருதல்.

(6) அந்த ஸுகல் கதியையும், க்ருஷ்ண கதியையும்.

௨௦௪. ப்ரஹ்மவித் ஜனங்கள் (1) புறப்பட்டு, அக்நி, ஜ்யோதிஸ், அஹஸ், ஸுகல்ம், ஆறுமாத உத்தராயணம் என்றவைகளில் ப்ரஹ்மத்தைப் பெறுகின்றனர் (2).

(1) ப்ரஹ்மத்தை அறியவிரும்புகின்ற ஜீவாத்மாக்கள் அஃதாவது, நிஷ்காம கர்மானுஷ்டானிகள்.

(2).இதில் கூறிய விஷயம் சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில், னுவது அத்யாயம் யவது கண்டம் முதல், இரண்டு மந்த்ரங்களில் மேல் வருமாறு விளித்து உரைக்கப்பட்டது:

“எவர்கள் ஸாத்மத்யே தபஸ் என்று வனத்தில் உபாவிக் கின்றனரோ, அவர்கள் அர்ச்சிஸை அடைகின்றனர். அர்ச்சி வலில் (அக்நியில்) நின்று அஹஸை, அஹஸில் (பகலில்) நின்று பூர்ணபக்ஷத்தை, பூர்ணபக்ஷத்தில் (ஸுகல்பக்ஷத்தில்) நின்று உத்தராயணத்தை, உத்தராயணத்தில் (வடபயணத்தில்) நின்று ஸம்வத்ஸரத்தை, ஸம்வத்ஸரத்தில் (யௌமாதிகையில்) நின்று ஆதித்யனை, ஆதித்யனில் நின்று சந்த்ரனை, சந்த்ரனில் நின்று வித்யுத்தை, வித்யுத்தில் (மின்னலில்) நின்று இந்தத் தேவயானம் (திவ்யமாரக்கம்) பெறச்செய்கின்றது”

௨௦௫. தூமம் ராத்ரி அவ்விதமே க்ருஷ்ணம் ஆறுமாத தகஷிணயனம் என்றவைகளில் புறப்பட்ட யோகி சந்த்ரனைச் சார்ந்த ஜ்யோதிஸைப் பெற்றுத் திரும்புகின்றான் (1).

(1) இதிற்குறித்த விஷயம் சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் னுவது அத்யாயம் யவது கண்டம் னு, ‘சு மந்த்ரங்களில் மேல் வருமாறு விளக்கப்பட்டது:—

“எவர்கள் தங்கள் க்ராமத்தில் இஷ்டம் (யாகம்), பூர்த்தம் (வாபி, கூப தடாகாதிகள்) தானங்களையும் தபஸ் என்று உபா

வலிக்கின்றனரோ, அவர்கள் தூமத்தை (புகையை) அன்டகின்றனர். தூமத்தில் நின்று ராத்ரியை, ராத்ரியில் நின்று அபரபக்ஷத்தை (அஃதாவது க்ருஷ்ணபக்ஷத்தை), அதில் நின்று தக்ஷிணயனத்தை (தென்பியனத்தை)ப் பெறுகின்றனர். இவர்கள் ஸம்வத்ஸரத்தை அடையமாட்டார்கள்.

“தக்ஷிணயனத்தில் நின்று பித்ருலோகம், பித்ருலோகத்தில் நின்று ஆகாஸம், ஆகாஸத்தில்நின்று சந்த்ரணைப் [பெறுகின்றனர்.]”

“இந்த ஸோமராஜா தேவாகுருக்கு அன்னம். அவனைத் தேவர்கள் பக்ஷிக்கின்றனர். அதில் [கர்மபலன்] அழியும்வரையில் வலித்து இந்த வழியே மறுபடியும் திரும்புகின்றனர். எப்படி யெனில், ஆகாஸத்தைப் பெறுகின்றான். ஆகாஸத்தில்நின்று வாயுவைப் பெறுகின்றான். வாயுவாகி, தூமமாகின்றான். தூமமாகி, மேஹமாகின்றான் மேஹமாகி, வருஷிக்கின்றான். இவ்விடத்தில் இவர்கள் நெல்லு, யவை, ஓஷதி (புல்லு, பூண்டு) விருக்ஷம், எள்ளு, உழுந்து என்றெல்லாமாகப் பிறக்கின்றனர். எவன் அன்னத்தைப் பக்ஷிக்கின்றானோ, எவன் ரேதஸை (வீர்யத்தை)த் தெளிக்கின்றானோ, அது மறுபடியும் உண்டாகின்றது.”

“ஸம்வத்ஸரமே ப்ராஜாபதி. அதனுடைய அயனங்கள் தக்ஷிணம், உத்தரம். எவர்கள் இதில் இஷ்டாபூர்த்தங்களை உபாவலிக்கின்றனரோ, அவர்கள் சந்த்ரனுடைய லோகத்தை ஜயிக்கின்றனர். அவர்களை திரும்பி ஆவர்த்திக்கின்றனர். ஆதலால், இந்த ருஷிகள் (பலனைக் கருதி இஷ்டாபூர்த்தங்களைச் செய்யும் க்ருஹஸ்தர்கள்) ப்ராஜா காமர்களாய்த் தக்ஷிணத்தைப் பெறுகின்றனர். இது பித்ருயானம். உத்தரமாக தபவலினாலும், ப்ரஹ்மசர்யத்தாலும், ஸ்ரத்தையாலும், வித்தையாலும், ஆத்மாவைத் தேடி ஆதித்யனை ஜயிக்கின்றனர். இதுதான் புராணங்களின் இருப்பிடம். இது அம்ருதம். இதுவே அபயம். இதுவே பராயணம். இதில் நின்று புநர் ஆவர்த்தியைப் பெறமாட்டார்கள். இது, புந்ராவ்ருத்தி நிரோதம்.”

உய௯. இந்த ஸூக்ல க்ருஷ்ண என்ற கதிகள் (1) லோகத்தா நுக் (2) ஸாஸ்வதம் (3) என்று ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டன (4). ஒன்றினால் (5) அனுவ்ருத்தியைப் பெறுகின்றன (6). மற்றொன்றினால் (7) ஆவ்ருத்திக்கின்றன (8).

(1) இந்த தேவயானமும், பித்ருயானமும்.

(2) பூலோகத்தில் வாழ்கின்றவர்களுக்கு

(3) எக்காலமும் உள்ளன; ஸநாதனவிதிகள்.

(4) த்ரிகால உணர்ச்சியுள்ள மஹான்கள் அறிவார்கள்.

(5) தேவயானத்தால்.

(6) மகர்லோக முதலிய மேல் லோகங்களிற் சென்று, பூலோகத்துக்குத் திரும்பாமல் ஜீவன்முக்தன் ஆகின்றான்.

(7) பித்ருயானத்தால்.

(8) பித்ரு லோகத்துக்கும் ஸ்வர்க்க லோகத்துக்கும் சென்று, விஷயஸுகங்களை அநுபவித்து மீளவும் பூலோகத்தில் வந்து பிறக்கின்றான்.

தேவயானம், பித்ருயானம் என்ற ஸூக்ல, க்ருஷ்ணகதிகளைப்பற்றி ப்ரகதாரண்யக உபநிஷத்தூர் கூ. உ இலும், ப்ரஸ்னோபநிஷத்தூர் க. கூ இலும் பேசும்.

உய௭. பார்த்த, இந்த இரண்டி ஷதிகளையும் அறிகின்றவன் யோகி (1). எவனும் மோஹத்தை அடைகின்றன் இல்லை. ஆதலால், அர்ஜுன, எல்லாக் காலங்களிலும் யோகம் பெற்றவனாய் இரு (2).

(1) ஸகாம புத்தியோடு கர்மாநுஷ்டானங்களைச் சாதிக்கின்றவன் க்ருஷ்ணகதியால் த்ரிலோக ஸம்ஸாரத்தில் உழன்று, துக்கத்தையே அநுபவிப்பானென்றும், நிஷ்காம புத்தியோடு கர்மாநுஷ்டானங்களை நடத்துகின்றவன் ஸூக்லகதியால் மகர்முதலிய மேல் லோகங்களிற்சென்று, துக்கநிவ்ருத்தி பெறுவானென்றும், இந்தப் பூலோகத்திலும் நிஷ்காம புத்திமானுக்கு துக்கநிவ்ருத்தி உண்டென்றும் அறிந்து தனக்குரிய கர்மங்களை நிஷ்காம புத்தியோடு செய்யவேண்டுமென்று ஜாக்ரதையாக ஜீவிக்கின்றவன் “யோகி” என்று அழைக்கத்தக்கவன். மற்ற

வர்களெல்லாம் தங்களுடைய நன்மைகளை அறியாமல் தட்டி
ந்து போகிகளாயும் ரோகிகளாயும் திரிவார்கள். .

(2) நிஷ்காம கர்மானுஷ்டானியாய் உனக்குரிய கூத்தரிய
தர்மங்களை விருப்பு வெறுப்பு அற்றும், பயம் ஸந்தோஷம் அற்
றும், செய்.

உலஅ. யஜ்ஞங்களிலும் தபஸ்களிலும் தானங்களிலும் எந்தப்
புண்ய பலன் (1) வேதங்களில் காண்பிக்கப்பட்டதோ, அதனையெல்
லாம் யோகியானவன் (2), இதனை அறிந்து (3), கடக்கின்றான் (4). சூத்ய
ழம் (5) பரமமாகிய (6) ஸ்தானத்தையும் (7) பெறுகின்றான்.

(1) அழிவுள்ள இக பர ஸுகங்கள்.

(2) நிஷ்காம கர்மானுஷ்டானி.

(3) ஸுகல் கதியின் நன்மையையும், க்ருஷ்ணகதியின்
திமையையும், அறிந்து.

(4) ஸம்ஸார ஸமுத்ரத்தைத் தாண்டுகின்றான்.

(5) அநாதியும்; இறப்புப் பிறப்பு அற்றதும்.

(6) ப்ரக்ருதி கார்யங்கள் யாவுக்கும் மேலானதும் ஆகிய.

(7) ப்ரஹ்ம நிர்வாணத்தை; மோகூத்ததை.

உபநிஷத்கள் என்றும், ப்ரஹ்மவித்தை என்றும், யோகஸாஸ்தீ
ரம் என்றும், பகவத்கீதைகள் என்றும் கூறப்பட்ட ஸ்ரீ க்ருஷ்ணர்ஜன
ஸம்வாதத்தில் ப்ரஸித்திபெற்ற அக்ஷரபரப்ரஹ்மயோகம் என்ற எட்
டாம் அத்யாயம் முற்றிற்று.

ஒன்பதாவது அத்யாயம்.

ராஜவித்யா ராஜகுஹ்ய யோகம்.

[அஸ்தாவது, ஸகல கல்விகளிலும் மிக மேலான கல்வியையும், ஸகல ரஹஸ்யங்களிலும் அதிநுட்ப ரஹஸ்யத்தையும், அர்ஜுனன் கேட்டுச் சிந்தித்தான் என்று விளக்கும் ஒன்பதாம் பாடம்.

ப்ரக்ருதி மல ஸ்வரூபமாயிருப்பதால், ப்ரக்ருதிகார்யங்களைப்பற்றிய கல்வி மலநீக்கத்துக்கு ஹேதுவாயிருக்காது. ஆத்மாவைப்பற்றிய கல்வியே மலநீக்கத்தைத் தருவதாலும், ஸகல வித்தைகளுக்கும் ப்ரஹ்மவித்தை மகுடமாயிருப்பதாலும், ஆத்மவித்தையை “ராஜவித்தை” என்றார்.

ப்ரக்ருதியில்நின்று ஜனித்த ஸகலம் ஸ்தூல தேஹங்கள் ஆத்மாவை மறைத்து நிற்பதால், அந்தப் போர்வைகளைக் கிழித்து அவற்றிற்கப்பால் விளங்கும் ஆத்மாவைக் காண்பிக்கும் வித்தை மிகக் காம்பீரமாய் (ஆழமாய்) இருப்பதாலும், அபகவிகளுக்கு எட்டாத தூரத்தில் இருப்பதாலும், அந்த மறைவான வித்தையை “ராஜகுஹ்யம்” என்றார்.

“குஹ்யம்” என்பது உள்ளறை, மறைவான இடம். அவ்விடத்தில் மறைவாக இருக்கும் பொருளையும் இந்தப்பதம் குறிக்கும்.

“ராஜகுஹ்யம்” என்பது மறைவான பொருள்களில் அதிநுட்ப அறிவால் ப்ரயாஸப்பட்டு அறியத்தக்கபொருள்.]

ஸ்ரீ பகவான் கூறினார்:

க. எந்த விஞ்ஞான ஸஹித ஞானத்தை (1) அறிந்து அஸுபத்தில் (2) நின்று வீடுபடுவாயோ, அந்த மிக்க ரஹஸ்யத்தைப் பொறுமையற்ற (3) உளக்குக் கூறப்போகின்றேன்.

(1) எ. உ, (௩). மெய்ப்பொருளாகிய சச்சிதானந்தமே ஸகல ப்ரக்ருதி ஸ்வரூபங்களுக்கு ஆதாரமாய் இருக்கின்றது என்ற அறிவுடன் அறியும் அறிவு “விஞ்ஞானஸஹித ஞானம்” ஆகும்.

பரமாத்மாவுக்கும் ப்ரக்ருதிக்கும் ஆதார ஆதேய ஸம்பந்தம் உண்டென்பதை அறியாதவர்கள், ப்ரக்ருதியை மெய்ப்பொருளென்று பாராட்டி, தேஹத்தையும் தேஹஸுகங்களையும் அறிவே ஸுகங்கள் இல்லையென்று நிர்ணயித்து, வாழ்நாளே வீழ்நாளாக்கித் துன்பப்படுவார்கள்.

(2) துன்பத்தில; துக்க பய ஸோகங்களில்.

(3) பொறுமையால் சிறப்புப்பெற்ற; வரும் துக்க பய ஸோகங்களின் காரணங்களை விசாரித்துத் தெளியத்தக்க புத்தியுடைய.

௨. இது (1) ராஜ வித்தை(2), ராஜ ரஹஸ்யம்(3), பவித்ரம்(4), உத்தமம், (5) இது அநுபவமுறையாக அறியத்தக்கது (6), கர்மகௌஸலத்துக்ரீயது (7), ஸூலபம், (8) மாறதது (9).

(1) இந்த விஞ்ஞானஸஹித ஞானமாகிய மெய்ப்பொருளைப் பற்றிய ப்ரக்ருத வித்தை.

(2) அடிமைகளுக்கு ஆண்டவன் எவ்வளவு ஸ்ரேஷ்டனோ, அவ்வளவு ப்ரக்ருதி வித்தைகளுக்கு பரமாத்மாவில் ப்ரதிஷ்டைபெற்ற ஜீவப் ப்ரக்ருதி பூதப் ப்ரக்ருதி கல்வி ஸ்ரேஷ்டம்.

(3) பரமாத்மாவைப்பற்றிய அறிவில் விளங்கும் உண்மைகள்; அகிமேலான, மிக அந்தரங்கமான, ஸ்ரூதயகுறையில் அறியத்தக்க பொருள்கள்; பரமார்த்தங்கள்.

(4) பரிஸுத்தப்படுத்தும் வஸ்து; அந்தஸ்கரணங்களிலும் ஜீவாத்மாக்களிலும் உள்ள மலங்களை நீக்கத்தக்க வஸ்து.

(5) ஸர்வ வித்தைகளிலும் உச்சிதம்; மிக்க உயர்வுபெற்றது.

(6) காதாற் கேட்டு மாத்ரமாவது, மனஸால் ரூபிகரம் செய்துமாத்ரமாவது, அறியத்தக்கதல்ல. ஸாக்ஷாத்காரமாகவே அறியவேண்டியது.

ஸ்ரவணமும் மனனமும் ஆனபின், ஆத்மா வேறு ப்ரக்ருதி வேறு என்று நிர்ஸயித்து, ஆத்மா ப்ரக்ருதி தத்வங்களில் நின்று நீங்கித் தனித்த அவஸரத்தில் தன்னை தர்ஸிக்க வேண்டும் என்று முயன்று, அந்த ஆத்மதர்ஸனத்துக்குரிய ப்ராணலய மனோலய அப்யாஸங்களை ஸ்ரத்தையோடு அது ஸரித்தால், கைவல்யதஸையில் ஸாக்ஷியாக ஆத்மா விளங்கும்.

இந்த ஸ்வாநுபவிக்கே விஞ்ஞானஸஹித ஞானத்தின் உண்மைகள் பூர்த்தியாகத் தெரியும் என்பதுபற்றி “இது அது பவமுறையாக அறியத்தக்கது” என்றார்.

(7) யஜ்ஞம் தானம் தபஸ் என்ற கர்மாநுஷ்டானங்களைப் பூர்த்திசெய்யத்தக்கது.

கௌஸலம்=குஸலனுடைய தன்மை, ஸாமர்த்யம், விரித்தி. உ. நுய, (உ).

“கர்மகௌஸலம்”=கர்மாநுஷ்டானவிரித்தி; ஆத்மலக்ஷணங்களை விரித்து, ஆத்மாவுக்கும் ப்ரக்ருதிக்கும் உள்ள ஆதார ஆதேய நிலைகளை விளக்கும் ஞான ஸாஸ்த்ரங்களைக் கற்றால், யஜ்ஞம் தானம் தபஸ் என்ற கர்மங்களைச் சாதுர்யமாக நிறைவேற்றலாம் என்பதுபற்றியும், அவற்றின் ஸ்வர்க்காதி பலன்களிற் சிக்காமல் லகுவிஷ்ணுநாமாவாகலாம் என்பதுபற்றியும், ப்ரஹ்மவித்தையை “கர்ம கௌஸலத்துக்குரியது” என்றார்.

(8) பக்ஷிக்கு லகுவாயிருக்கும், அபக்ஷிக்குப் பாரமாயிருக்கும்.

(9) ப்ரக்ருதி ஸ்வரூபங்களாகிய தேஹங்கள் கால தேச திக்குகளுக்கு ஏற்றபடி மாறிமாரியே வரும். ஆனால், ப்ரஹ்ம வித்தை மாறாதவஸ்துவாகிய ஆத்மாவைப் பற்றியிருப்பதால், ஸதாகாலமும் வேறுபாடின்றி இருக்கும். இதுபற்றி, கல்வி பூர்வபக்ஷம் என்றும், வலித்தார்தபக்ஷம் என்றும் இருவகைப்படும். பூர்வபக்ஷக் கல்வி ப்ரக்ருதியைச் சார்ந்த கல்வி, அழிவுள்ள வஸ்துக்களைப்பற்றிய வித்தை. வலித்தார்தபக்ஷக் கல்வி நிலையுள்ள ஆத்மாவைப்பற்றிய ஸநாதனவித்தை.

கள் என்னைப் பேறமல் ம்ருத்யுவோடு ⁽²⁾ கூடின ஸம்ஸாரவழியில் ⁽³⁾ இருக்கின்றனர்.

(1) விஞ்ஞான ஞான அதுஷ்டானத்தில்; பரமாத்மாவை ஆதாரமாகக்கொண்ட ஸூசிஷ்டம் ஸ்தூலதேஹங்களைப் பற்றிய விசாரணையில்.

(2) மரணத்தோடு.

(3) புனர் ஆவ்ருத்தி மார்க்கத்தில்; பூ, புவர், ஸ்வர் என்ற த்ரிலோக ஸஞ்சாரவாழ்வில்.

சு. அவ்யக்த ⁽¹⁾ மூர்த்தியான ⁽²⁾ என்னால் இந்தலோகம் எல்லாம் வியாபிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. எல்லாப் பூதங்களும் ⁽³⁾ என்னிடம் ப்ரதிஷ்டை பெற்றிருக்கின்றன ⁽⁴⁾. நான் அவற்றில் ப்ரதிஷ்டை பெறவில்லை ⁽⁵⁾.

(1) ஐம்பொறிகளுக்கும் அந்தஃகரணங்களுக்கும் எட்டாத.

(2) ஸ்வரூபியான.

மூர்த்தி=ரூபத்தை உடையவன்.

அவ்யக்தமூர்த்தி=கண் மனஸ் முதலிய கருவிகளால் அறியக்கூடாத அமூர்த்தியாகிய மஹேஸ்வரன்; ஆத்ம ஸ்வரூபி.

(3) ஸூசிஷ்டம் ஸ்தூலதேஹங்களும்.

(4) என்னையே ஆதாரமாகக் கொண்டும், எனது பராஸக்தியாலேயே நானா வ்ருத்திகளைப் பெற்றும், நிற்கின்றன.

(5) பரமாத்மாவாகிய நான் ப்ரக்ருதியால் இயற்றப்பட்ட சரீரங்களை ஆதாரமாகக்கொண்டு இருக்கவில்லை.

ரு. பூதங்கள் என்னிடத்து நிற்கின்றவை அல்ல ⁽¹⁾. ஐஸ்வர்யோகத்தைப் பார் ⁽²⁾. எனது ஆத்மா ⁽³⁾ பூதங்களைச் சுமக்கின்றதாயிருந்தாலும், பூதங்களைத் தோற்றுவிக்கின்றதாயிருந்தாலும், பூதங்களில் ஸங்கம் ⁽⁴⁾ பெற்று இருக்கவில்லை.

(1) ப்ரக்ருதி சொரூபங்கள் ப்ரக்ருதி வஸ்துவாகிய மாயா விரிவில் தோன்றி அழிகின்றன. இவை எனக்கு அன்யம். என்னில் இருக்கின்றவையல்ல. மாயா ஆகாஸத்தில் உள்ளன.

(2) ஐஸ்வரியோகம்=ஈஸ்வரனும் ப்ரக்ருதியும் கூடி நிற்கின்ற நிலை.

“ஐஸ்வரியோகத்தைப் பார்”=பரமேஸ்வரன் எவ்விதம் ஜீவர்களுக்கும் ஜகத்தோடும் கூடியிருக்கின்றார் என்று யோசித்து அறி.

ஜீவாத்மாக்களைப் பரிசுத்தப்படுத்தும் பொருட்டு, ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரம் திரோபவம் அநுக்ரஹம் என்ற பஞ்சக்ருத்யங்களை நடத்தும் பரமாத்மா எவ்விதம் ப்ரக்ருதியுட்புகுந்து மஹேஸ்வரனார் என்ற விநோத அவஸ்த்தையை உனக்கு அறிவிக்கின்றேன்; அதை உற்றுக் கேட்பாயாக.

இந்த ஐஸ்வரியோகத்தில் பரமேஸ்வரன் ப்ரக்ருதியைப் பற்றியும் பற்றாமலும் இருப்பார்.

(3) எனது தேவாத்ம ஸக்தி.

ஸக்திமானாகிய பரமாத்மாவின் அடங்கியிருக்கும் பராஸக்தியைத் தனது “ஆத்மா” (தேவாத்மஸக்தி) என்றார்.

(4) பிரிக்கக் கூடாத கோர்க்கை; கடும்பற்று.

கூ. எங்கும் ஸஞ்சரிக்கின்ற வலிய வாயு நீத்யம் எவ்விதம் ஆகாஸத்தில் [அதனை ஸ்பர்ஸிக்காமல் இருக்கின்றதோ], அவ்விதம் எல்லாப் பூதங்களும் என்னிடம் இருக்கின்றன (1) என்று அறி.

(1) பரமாத்மாவாகிய என்னை ப்ரக்ருதி மாயாவஸ்துக்கள் ஒன்றும் திண்டவுமாட்டாது, வாதனைரெய்யவுமாட்டாது.

எ. கோளந்தேய, கல்பகால (1) முடிவில் எல்லாப் பூதங்களும் என்னுடைய ப்ரக்ருதியை அடைகின்றன (2). அவைகளை மறுபடியும் கல்ப்பத்தின் ஆதியில் நான் விஸர்க்கம் செய்கின்றேன் (3).

(1) ஆத்மகோடிகளை மலத்தினின்று உத்தாரணம் செய்வதற்காக மஹேஸ்வரன் பரமாத்மாவாகிய மூலப்ரக்ருதியிலின்று விகாரசொருபமான ப்ரக்ருதியை விரித்து, கால தேச திசு என்ற பரிஸ்கின்னங்களை வகுத்து, ப்ரஹ்மாவை உண்டுபடுத்தி ஸ்ருஷ்டிகர்த்தாவாக ந்யமித்தார். இவருக்கு விதிக்கப்பட்ட

ஒரு பகற்காலம் “கல்பம்” எனப்படும். இவருடைய நூறு வயசும் ஏகதேஸத்தில் “கல்பம்” எனப்படும்.

இந்தக் கல்பத்தின் எல்லை அதிக விஸ்தாரமாயிருப்பதால், அதைப் படிப்படியாகப் ப்ரயாஸப்பட்டே க்ரஹிக்கவேண்டும்.

பூலோகத்தில் வசிக்கும் மானுடர்களுக்குரிய வருஷங்களை ஆதாரமாகக்கொண்டு, புவர் ஸ்வர் மகர் ஜன தப லோகங்களில் வசிக்கும் தேவர்களுக்குரிய வருஷங்களை நிதானித்து, அவ்வுலகங்கட்கு மேற்பட்ட ஸத்யலோகத்தில் வீற்றிருக்கும் ஈஸ்வரனாகிய ப்ரஹ்மாவுக்குரிய ப்ராஹ்ம காலமாகிய கல்பத்தைக் கணக்கிடவேண்டும்.

மானுடருக்கு நூறுவயது விதிக்கப்பட்டதுபோல, தேவர்களுக்கும், அவர்களை ஸ்ருஷ்டித்த ப்ரஹ்மாவுக்கும், நூறுவயது விதிக்கப்பட்டது. ஆனால், மானுடரின் காலாந்தரமும் தேவர்களின் காலாந்தரமும் ப்ரஹ்மாவின் காலாந்தரமும் வெவ்வேறு அளவை பெற்றிருக்கும். (அந்தரம்=இரண்டு எல்லைகட்கு உட்பட்ட விஸ்தாரம்.)

ஆங்கிலேய பாஷையில் ‘எர்த்’ (Earth) என்று கூறப்பட்ட ஜம்பு தீவீபத்தில் வாழும் மானுடர்களுக்கு ஸூர்யனது உதயத்தாலும் அஸ்தமனத்தாலும் அறுபது நாழிகைகொண்ட ஒரு தினம் ஏற்படுகின்றது. இப்படி 360 நாள் கொண்டது ஒரு வருஷமாகும். ஜம்பு தீவீபத்திற்கு அதிகதூரத்திலிருக்கும் ஸ்வர்க்காதி லோகங்களில் வசிக்கும் தேவர்களுக்கு ஸூர்யனது உத்தராயணம் ஓர் பகலாகியும் தக்ஷிணயணம் ஓர் இரவாகியும் இருப்பதால், மானுடர்களின் வருஷம் ஒன்று தேவர்களின் நாள் ஒன்றாகும்.

அநேகநேக வருஷங்கள் கொண்டது ஒரு யுகமாகும். ஸூர்ய சந்த்ராதி நவக்ரஹங்களின் விஸேஷ சேர்க்கைளால் யுகங்கள் பிரிக்கப்பட்டன. இந்த நக்ஷத்ரங்கள், சக்ரம் செல்வதுபோல, க்ரமமாகக் காலத்திற்குக்காலம் விஸேஷ ஸம்பந்தங்களைப் பெற்று நிற்கும். இவ்வித விஸேஷ ஸம்பந்தங்களைப் பற்றி யுகங்களின் காலாந்தரங்கள் கணக்கிடப்பட்டன.

கலியுகத்தின் காலாந்தரம் 432,000 மானுட வருஷங்கள்.
த்வாபரயுக காலாந்தரம் 864,000 மானுட வருஷங்கள்.
த்ரேதாயுக காலாந்தரம் 1,296,000 மானுட வருஷங்கள்.
க்ருதயுக காலாந்தரம் 1,728,000 மானுட வருஷங்கள்.

இந்த சதுர்யுக சக்ரத்தை “மஹாயுகம்” என்பர் பெரியோர்.
இதற்குத் தொகுதி, மனுஷ்யகாலக் கணக்கின்படி, 4,320,000 வருஷங்கள்; தேவகாலக் கணக்கின்படி 12,000 வருஷங்கள்.

இப்படி ஆயிரந் சதுர்யுகங்கள் கொண்ட 4,320,000,000 மானுடவருஷங்கள் ப்ரஹ்மாவுக்கு ஒரு பகலாம். இப்படியே அவருக்கு 4,320,000,000 மானுடவருஷங்கள் ஓர் இரவாம். ஆகவே, இவருக்கு ஒருநாள் 8,640,000,000 மானுட வருஷங்கள் கொண்டதாகும்.

இவருடைய 360 நாளாகிய ஒருவருஷம் 3,110,400,000,000 மானுட வருஷங்கள் கொள்ளும்.

இவருடைய ஜீவிய காலமாகிய நூறு ப்ரஹ்ம வருஷங்கள் 311,040,000,000,000 மானுட வருஷங்களாம். இப்படி இருப்பதால் ப்ரஹ்மானுடைய ஒரு (second) நொடிப் பொழுது 100,000 மானுட வருஷத்திற்கு ஸமமாகும்.

ஏழு கீழ்லோகங்களையும் ஏழு மேல்லோகங்களையும் உள்ளடக்கிற்கும் ப்ரஹ்மாண்டத்தில் வாழும் ஸ்ருஷ்டிகர்த்தாவாகிய ப்ரஹ்மாவுக்கு மஹேஸ்வரன் கல்பித்த பகலே ப்ரஹ்மாண்டத்தில் மிக நீடிய பகலாயிருப்பதால், அக்காலத்தைக் “கல்பம்” என்று பெரியோர் கூறுவர்.

எனவே, கல்பம் என்ற பதம் ப்ரஹ்மாவுக்குக் கற்பித்த ஒரு பகல் என்று ஸாதாரண பொருள்படும். ஏகதேஸத்தில் அவருடைய நூறு வயசையும் குறிக்கும்.

(2) மஹேஸ்வரன் ப்ரஹ்மாவுக்கு ஆஞ்ஞாபித்த ஒரு பகலாகிய 4,320,000,000 மானுட வருடங்கள் முடியுங்காலத்தில், நைமித்திக ப்ரலயம் உண்டுபடும். .

ப்ரலயம் என்றது தோன்றினவை அழிதல், ஒடுங்குதல். இது நித்யம் நைமித்திகம் ப்ராக்ருதம் என மூவகைப்படும்.

தோன்றிய வஸ்துக்களின் அணுக்கள் வளர்தல் குன்றுதல் அழிதல் என்ற வேற்றுமைகளை இடையின்றிப் பெற்றிருப்பதால், இந்த நிமிஷந்தர மாறுதலை “நித்யப் ப்ரலயம்” என்பார்கள்.

ப்ரஹ்மாவின் பகலாகிய கல்பகால முடிவில் ஸம்பவிக்கும் அழிவு “நைமித்திக ப்ரலயம்” எனப்படும். இவருடைய ஜீவகால முடிவில் ஸம்பவிக்கும் அழிவு “ப்ராக்ருத்திக ப்ரலயம்” எனப்படும்.

விஷ்ணுபுராணம் சு. ௩ இல், பராஸரமுனிவர் ப்ரலயங்களைப்பற்றிக் கூறும்பொழுது, ப்ரஹ்மாவுடைய ஒரு பகற்காலமாகிய கல்பமுடிவில் பூமியின் ப்ரஸவஸ்திக்குறைவினால் ஜனங்கள் பலனைப்பட்டு இறப்பார்கள் என்றும், அதன்பின், ருத்ரன் ஸூர்ய ரேகைகளிற் சென்று, எங்கு நீர் உண்டோ அதையெல்லாம் உறுஞ்சி, கீழேழு லோகங்களையும் பூ புவர் ஸ்வர் லோகங்களையும் அக்கினியால் தஹித்து, மேகங்களை ஓயாமல் இடி முழக்கத்தோடு அநேக வருஷகாலம் வர்ஷிக்கச்செய்து, அந்த தஸலோகங்கள் தோறும் எரிந்துகொண்டிருந்த அக்னியை அணைத்து, எல்லையற்ற ஸமுத்ரத்தைப் பாதாலந்தொட்டு ஸவர்க்கலோக முடிவிலுள்ள ஸப்தருஷி லோகங்கள் வரையில் விரிப்பார் என்றும், அதன்பின், ப்ரஹ்மா வாயுக்களால் மேகங்களைச் சிதறச்செய்து, ஆதிஸேஷ ஸர்பமீது ஸயனம் செய்வார் என்றும், அவர் ஸயனம் செய்கின்ற காலத்திலே தஸ லோகங்கள் இருந்த இடமெல்லாம் இருளால் மூடப்பட்டிருக்கும் என்றும், அவரது ராத்ரி முடிந்ததின் அவர் விஜயமாகி தஸலோகங்களை மீளவும் ஸ்ருஷ்டிப்பார் என்றும், தஸலோகங்களுக்கு மேற்பட்ட மஹர் ஜன தப ஸத்ய லோகங்கள் இவரது ஸுஷுப்தி காலத்தில் அழியாமல் தனது நூறு வருஷமுடிவு காலத்திலே அழியும் என்றும், விளக்கினார்.

ப்ரஹ்மாவின் அந்தியகாலத்தில்—அஃதாவது, தான் பிறந்து 311,040,000,000,000 வருஷங்கள் சென்றபின்—“ப்ராக்ருத்திக ப்ரலயம்” ஸம்பவிக்கும். இதில் மஹர் ஜன தப ஸத்ய

லோகங்களும், அவற்றிலுள்ள ஸகல ஸுசுத்தம் ஸ்தூலதேஹங்களும் ஸம்ஹாரகர்த்தாவாகிய ருத்ரனால் தஹிக்கப்படும். அதன்மேல், பஞ்ச தன்மாத்தரைகள் என்னும் ஸுசுத்தமப்ருதிவியும், ஸுசுத்தமபஸும், ஸுசுத்தமஅக்ரியும், 'ஸுசுத்தமவாயுவும் க்ரமமாய் ஒன்றுக்குள் ஒன்று அடக்கப்பட்டு, கடையில் நின்ற ஸுசுத்த ஆகாஸமும் பரம அனுவாகிய மூலப்ரக்ருதியில் செலுத்தப்பட்டு ஓடுகும்.

“என்னுடைய ப்ரக்ருதி”=என்னுடைய பஞ்சக்ருத்யத்திற்கு உபயோகிக்கப்பட்ட ப்ரக்ருதி.

ஈண்டு “ப்ரக்ருதி” என்றது அதன் முக்குண ஸாம்ய அவஸ்தையை.

(3) “விஸர்க்கம்”=வெளியே விடுதல், ஸ்ருஷ்டி த்தல்.

அ. எனது ப்ரக்ருதியை முக்ய காரணமாகக்கொண்டு (1) அந்த ப்ரக்ருதிக்கு அடிமைப்பட்டதால் ஸ்வதந்தரத்தன்மையற்ற (2) இந்தப் பூதக்ராமம் (3) யாவற்றையும் மேலுமேலும் நான் விஸர்க்கம் செய்கின்றேன்.

(1) “ப்ரக்ருதின் அவஷ்டப்ப:”=ப்ரக்ருதியை அவஷ்டம்பமாக ஏற்படுத்தி=ப்ரக்ருதியை முக்ய காரணமாகக் கொண்டு.

ஸ்ருஷ்டிக்கு முக்ய காரணம் (முதற்காரணம்) ப்ரக்ருதி; உபாதான காரணம் (துணைக்காரணம்) தேவாத்ம ஸக்தி; நிமித்த காரணம் மஹஸ்வரன்.

(2) ஸகல ஸுசுத்தம் ஸ்தூல ஸரீரங்கள் ப்ரக்ருதியின் தாமஸ ராஜஸ ஸாத்விக குணங்களால் வலப்பட்டும் பந்திக்கப்பட்டும் இருப்பதால், அச்சரீரங்களுக்கு ஸ்வதந்தரம் (தாமாசுவே இயங்கும் வலிமை) இல்லாத.

(3) ஸுசுத்தம் ஸ்தூல ஸரீரக்கூட்டம்; சர அசர ரூபமாயிருக்கும் ஜகத்; ஸ்தாவர ஜங்கமங்கள்.

க்ராமம்=கூட்டம்.

கூ. தனஞ்சேய, அந்தக் கர்மங்களில் (1) உதாஸன்னிபோல (2) ஸங்கமற்று இருக்கின்றவனாகிய என்னை அந்தக் கர்மங்கள் பத்திக்கின்றவையல்ல (3).

(1) அந்த விஸர்க்க ஸம்ஹார க்ருத்யங்களில்.

(2) விலகி நிற்கின்றவன்போல, அன்யன்போல.

“உத்”+“ஆஸ்” (விலகி இருத்தல்) என்ற தாதுக்களி
னின்று ஜனித்த பதம் “உதாவீனன்”.

(3) என்னுடைய பஞ்சக்ருத்யங்களால் எனக்கு ஸுக
துக்க வேதனைகளில்லை.

ய நாயகனாகிய (1) என்னுல் ப்ராக்ருதி [என்றவஸ்து] சரம் (2)
அசரம் (3) என்றவைகளோடு கூடிய [ஜகத்] தை ப்ரஸவீக்கிந்
றது (4). கோந்தேய, இந்தக் காரணத்தால் (5) ஜகத் மேலுமேலும்
தோன்றுகின்றது (6).

(1) அந்தர்யாமி ஈஸ்வரனாகிய; ஜகந்நாதனாகிய.

(2) ஜங்கமங்கள்; ஊர்வன நடப்பன பறப்பன முதலியவை.

(3) ஸ்தாவரங்கள்; இயக்கமற்ற பர்வத வருஷாதிகள்.

(4) வெளிப்படுத்துகின்றது, பிறக்கச் செய்கின்றது.

(5) நான் நாயகனாக நின்று என் ஸக்தியை ப்ரக்ருதியிற்
செலுத்தி, அதனை ப்ரஸவஞ் செய்யும்படி ஆஞ்ஞாபித்தலால்.

(6) எவ்வெப்போது நான் ப்ரக்ருதியோடு கூடினேனோ,
அவ்வெப்போது ப்ரக்ருதி ஜகத்தைப் பெற்றுவிட்டாள்.

யக—க௨. பயனற்ற (1) ஆசை யுடையவர்களும், பயனற்ற கர்
மத்தைப் பொருந்தினவர்களும் (2), பயனற்ற கல்வி பெற்றவர்க
ளும் (3), விபரீதபுத்தி யுள்ளவர்களும் (4) ஆகிய அஸூர ராக்ஷஸ
மோகி ப்ராக்ருதியை அநுசரித்த மூடர்கள் (5) ப்ராணிகளுக்கெல்
லாம் மஹேஸ்வரனான எனது மேலான நிலையை (6) அறியாமல், என்னை
மானுட ஸரீரத்தைப் பெற்றவனாக எண்ணி (7), இகழ்கின்றனர் (8).

(1) மோக்ஷ பலனைக் கருதாத.

(2) ஸகாம புத்தியோடு கர்மங்களை அதுஷ்டிக்கின்றவர்க
ளும்.

(3) தோன்றி அழியும் வஸ்துக்களை நித்ய வஸ்துக்களென்
றெண்ணி, அவற்றைப் பெறும்பொருட்டு அவற்றைப்பற்றிய
வித்தைகளைக் கற்றுக்கொள்ளுகின்றவர்களும்.

(4) இதுதான் ஸரியோ அதுதான் ஸரியோ என்று ஸம்ஸயப்பட்டு ஒரு நல்லவழியிலும் ப்ரதிஷ்டைபெறாத புத்தியோடு காலத்தைப் போக்குகின்றவர்களும்.

(5) முன்கூறிய நான்கு வகையாரையும் மூடத்தைப் பொருந்தினவர் என்று குறித்து, அந்த மூடத்திற்குக் காரணம் அஸுர ராக்ஷஸ ப்ரக்ருதியும் மோஹினி ப்ரக்ருதியும் என்று உபதேஸிக்கின்றார்.

சண்டு “அஸுர ராக்ஷஸ் ப்ரக்ருதி” என்று கூறினதை பதினாறாவது அத்யாயத்தில் “அஸுரஸம்பத்” என்று கூறி, அதன் லக்ஷணங்கள் டம்பம், செருக்கு, அதியபிமானம், கோபம், அகோரவசனம், அவிவேகம், விஷயபோகம், அனாசாரம், அஸத்யம், என்று விளங்கினார்.

“மோஹினி ப்ரக்ருதி” என்றது மோஹத்தை உண்டிடுக்துங் குணம்.

(6) மேலான அவதாரபுருஷ நிலையை.

(7) தங்களைப் போலவே மானுடஸரீரம் தரித்ததால் நான் அவதார புருஷன் அல்லன் என்று நினைத்து.

(8) அவதாரபுருஷனைப்பற்றி மூடர்களுடைய எண்ணம் எவ்விதமிருந்தாலும், அறிவாளிகளுக்கு அப்புருஷனுடைய உண்மைலக்ஷணம் விளங்கும். துஷ்ட நிக்கிரஹத்திற்கும் வலிஷ்ட பரிபாலனத்திற்குமே மஹேஸ்வரன் லோகங்கள்தோறும் அவ்வவ் அவஸரத்திற்கேற்றபடி திருக்கோலங் கொள்ளுவார். தேவனாகவும், நரவரிம்ஹமாகவும், நரனாகவும், விலங்குருபமாகவும் வந்திருக்கின்றார். ஸத்வகுணம் பொருந்தின ஜனங்கள் அவருடைய திருக்கோலத்தின் குணதிஸயங்களைக் கண்டு, அவரை வழிபட்டே நிற்பார்கள்.

யௌ. பார்த்த, தேவ பாக்ருதியை (1) அண்டின மஹாத்மாக் கள் (2) என்னைப் பூதங்களுக்குக் காரணன் (3) ஆகவும் அழிவற்றவ னாகவும் அறிந்து, அநன்ய சித்தர்க்காய் (4), [என்னையே] உபாஸிக் கின்றார்கள் (5).

(1) பதினாறாம் அத்யாயத்தில் தேவப்ரக்ருதியை “தேவ

ஸம்பத்” என்றார். இதன் லக்ஷணங்கள் சித்தஸூத்தி, நேர்நடத் தை, ஸத்யவாக்கு, அந்தஸ்கரண அடக்கம், ம்ருதுவான தன்மை, பொறுமை, தைர்யம், வேதாத்யயனம் முதலிய குணங்களென்று ஆங்கு விளக்கப்பட்டன.

(2) விஸாலபுத்தி பெற்றவர்கள்.

(3) நிமித்தகாரணன்.

குடத்துக்கு மண் முக்யகாரணமும், குயவனது தண்ட சக்கரங்கள் துணைக்காரணமும், குயவன் நிமித்தகாரணனும் ஆவதுபோல, ஜகத்துக்கு ப்ரக்ருதி முக்கியகாரணம், ஈஸ்வரனது ஸக்தி துணைக்காரணம், ஈஸ்வரன் நிமித்தகாரணன் என்று அறியவேண்டியது.

(4) பரமாத்மாவுக்கு அன்யமான ப்ரக்ருதி கார்யங்களில் மனஸை வீணாகச் செல்லவிடாமல், ஆத்மவிசாரணையிலும் நைஷ்கர்மிய அநுஷ்டானத்திலும் ஸமாதிபழக்கங்களிலும் விஸேஷ நோக்கமுள்ளவர்களாய்.

(5) குணதோஷங்களைப் பெற்ற தேவதைகளை அண்டாமல், சிதாகாஸ சொரூபியான என்னிலேயே ப்ரதிஷ்டை பெற்றிருக்கின்றார்கள்.

“சென்று நாம் சிறுதெய்வம் சேர்வோமல்லோம், சிவனடியே சந்திக்கப் பெற்றோம்” என்று திருநாவுக்கரசு ஸ்வாமிகளும் திருவாய்மலர்ந்தருளினார்.

யச. எக்காலமும் என்னைத் துதித்தும் ⁽¹⁾ நமஸ்கரித்தும் ⁽²⁾ த்ருட. வ்ரதங் கோண்டும் ⁽³⁾ முயன்றுவருகின்ற நீய் யுக்தர்கள் ⁽⁴⁾ என்னைப் பக்த்யால் உபாஸிக்கின்றனர் ⁽⁵⁾.

(1) வாக்கால் ஸ்தோதரம் செய்தும்.

(2) மனஸாலும் புத்தியாலும் ஸேவைசெய்தும், பணிந்தும்.

(3) என்னையே சாரவேண்டும் என்ற உறுதியான சித்தத் தைப் பெற்றும். (கூ, உய்ரு).

(4) ஓயாது என்னைப் பொருந்தினவர்கள்; ஸஹஜ நிஷ்டர்கள்.

(5) இந்த மந்த்ரத்தில் பக்திமார்க்கத்தின் லக்ஷணம் கூறப் பட்டது. எவன் ஓயாமுயற்சியுடன் பகவானை வாயால் போற்றியும் மனஸாலும் புத்தியாலும் “அவரே பரம்பொருள், அவருக்கே நான் அடிமை” என்று பணிந்தும், “அவர் திருவடியையே நான் சாரவேண்டும்” என்ற தீர்மானத்தோடு உபதேஸிக்கப் பட்ட அப்யாஸங்களைச் சாதித்து வருகின்றானோ, அவன் பக்தி நெறியில் நிற்பவன்.

யநு. விஸ்வதோமுகனா (1) என்னை ஞான யஜ்ஞத்தால் (2) பஜிக்கும் சிலர் (3) ஏகத்வத்தால் (4) உபாஸிக்கின்றனர். [சிலர்] ப்ரதக்த்வத்தால் (5) [உபாஸிக்கின்றனர்], [சிலர்] பஹுத்வத்தால் (6) [உபாஸிக்கின்றனர்].

(1) விஸ்வதோமுகன் = எங்கும் (“விஸ்வதோ”) முகமுற்றவன், ஸகல ரூபங்களிலும் ப்ரவேஸித்து நிற்பதால். (“விஸ்” = ப்ரவேஸித்தல்; “விஸ்வதஸ்” = எல்லாவிடங்களிலும்.)

மஹேஸ்வரன் பாக்குதியுட் புகுந்து, அதைக்கொண்டு நாநானித ஸௌஷ்டம் ஸ்தூல ரூபங்களை உண்டுபடுத்திக், தான் அவற்றை வீற்றிருப்பதால், அந்த ரூபங்கள் யாவும் அவரது “முகங்கள்” எனக் கூறப்படும்.

மஹேஸ்வரன் தரித்திருக்கின்ற கோடாகோடி ரூபங்களை அவரது “முகங்கள்” என்று கூறினும், அந்தர்யாமியாகிய அவரை அந்த முகங்களுக்கு அன்யமென்றே அறியவேண்டியது.

(2) ச. உயச-நயஉ இல், யஜ்ஞம் பலனிடம் என்று விளக்கி, ச. நயச-நயநு இல், ஞானயஜ்ஞங்களை மஹேஸ்வரசேவை என்றார்.

(3) “ஞானயஜ்ஞத்தால் பஜிக்கும் சிலர்” என்ற பதங்களை ஞானயஜ்ஞத்தால் மஹேஸ்வரனை பஜிக்கின்றவர்களில் சிலர், என்று பொருள் பண்ணுக. எனவே, இந்த மந்த்ரம், ஞானயஜ்ஞத்தால் என்னை பஜிக்கின்றவர்களில் சிலர் ஏகத்வத்தாலும், சிலர் ப்ரதக்த்வத்தாலும், சிலர் பஹுத்வத்தாலும் என்னை உபாஸிக்கின்றனர், என்று வரும்.

(4) ஏகத்வம்=ஒன்று என்ற புத்தி.

அந்தர்பாயமி ஈஸ்வரனும் ப்ரக்ருதி சொரூபங்களும் பிரிக் கப்படாவென்று எண்ணி மஹேஸ்வரனை சில பக்திமான்கள் உபாவிக்கின்றனர்.

(5) ப்ரதக்த்வம்=வெவ்வேறு என்ற புத்தி.

அமலவஸ்துவாகிய பரமாத்மா மலவஸ்துவாகிய ப்ரக்ருதி யுட் புகுந்து, அதைச் சுத்தப்படுத்தித் தன் பஞ்சக்ருத்யங்களை நடத்துவதால், அந்தர்பாயமி ஈஸ்வரன் வேறு, ப்ரக்ருதி வேறு என்றெண்ணி, மஹேஸ்வரனைச் சில பக்திமான்கள் உபாவிக்கின்றனர்.

(6) பஹுத்வம்=வெகுவிதமானது என்ற புத்தி.

ஒன்றாயிருக்கும் பரமாத்மா ப்ரக்ருதியுட் புகுந்த அவஸ தத்தில் பலரூபங்களோடு தோற்றுவதால், அவற்றில் ஒன்றைத் த்யானிக்கலாம் என்றெண்ணி, சில பக்திமான்கள் அவரை வழி படுவார்கள்.

மஹேஸ்வர பூஜைக்காரரின் மதம் இப்படி மூவகைப்பட்ட டிருக்கும். பரமாத்மாவைப்பற்றி வேதம் “க்ருதஸ்ஸம் ப்ரஹ்ம” (முழுப்பொருளாம் ப்ரஹ்மம்) என்றும், “ஸர்வம் சுஸ்ஸிதம் ப்ரஹ்ம” (இதெல்லாம் ப்ரஹ்மம்) என்றும் கூறியிருக்கிறது. இந்த வாக்யங்களுக்கு மஹேஸ்வர உபாஸகர் மூவித அர்த்தம் பண்ணுகின்றார்கள் என்றும், அவ்வர்த்தங்களும் அவற்றில் ப்ர திஷ்டை பெற்ற அநுஷ்டானங்களும் தன்னையே பற்றி நிற்ப தால், அவையெல்லாம் ஞானயஜ்ஞங்கள் என்றும், அவையா வும் மஹேஸ்வரனுக்குச் ஸம்மதமென்றும் இந்த மந்தரத்தால் விளக்கப்பட்டது.

அடுத்த மந்தரத்தில் ஞானயஜ்ஞம் வலித்திக்கும் பொரு ட்டு பலவாய்த் தோன்றும் வஸ்துக்களில் சிலவற்றை ஆதம் பாவனை செய்கின்றார்.

யசு. க்ரதுவும் நானே (1), யஜ்ஞமும் நானே (2); ஸ்வதாவும் நானே (3), ஓளஷதமும் நானே (4), மந்த்ரமும் நானே (5), பசுவின நேய்யும் நானே (6), அக்நியும் நானே (7), ஹுதமும் நானே (8).

(1) ஸ்ரௌத கர்மங்களும் (அஸ்தாவது, ஸ்ருதியில் கூறப் பட்ட யாகாதி கர்மங்களும்) எனது ஸக்தியே.

(2) ஸ்மார்த்த கர்மங்களும் (அஸ்தாவது, வேத விதிவிலக் குக்களை விளக்கும் நூல்களாகிய ஸ்ம்ருதிகளில் கூறப்பட்ட ஜாதக ஒளபாஸன முதலிய கர்மங்களும்) எனது ஸக்தியே.

(3) பிதூர்களுக்கு எள்ளும் தண்ணீரும் விட்டுத் தர்ப் பணம் (திருப்தி) செய்யும்பொழுது “ஸ்வதா” என்ற பதத்தை உச்சரிப்பார்கள். பிதூர்க்ருத்யத்திற்கு ஜீவனாபுள்ள இந்த மந்த்ரம் எனது ஸக்தியே.

(4) நெல் முதலிய தானியாதி ரூபங்களிலும், புல் பூடு வ்ருக்ஷம் முதலிய ரூபங்களிலும் உள்ள ஸுக்ஷ்மபலம் எனது ஸக்தியே.

ஒஷதி (கொடி செடி) யில் பிறந்தது ஒளஷதம் (மருந்து) “ஒஷம்” (தாது “உஷ”=எரிதல்) என்பது சூடு; “தி” என்பது குடித்தல். எனவே, “ஒஷதி” என்ற பதம் உஷ்ணத்தை வாங்கும் வஸ்து என்று பொருள்படும். ஒஷதி=கொடி செடி மரம்.

(5) மந்த்ரங்களின் தொகுதியாகிய வேதமும் நானே; வேதவாக்கிய ரூபங்களாய்த் தோன்றினவையெல்லாம் எனது ஸக்தியே.

(6) யாகாதி கர்மங்களுக்குரிய பசுவின் நெய்யில் உள்ள ஸுக்ஷ்மபலம் எனது ஸக்தியே.

(7) தீப ரூபமாய் ப்ரகாலிக்கின்ற வஸ்துவில் உள்ள ஸுக்ஷ்மபலமும் எனது ஸக்தியே.

(8) மந்த்ரபூர்வமாக அக்ரியில் ஸமித் நெய் முதலிய பதார்த்தங்களை இடுதல், “ஹுதம்” அல்லது “ஹோமம்.” இந்தத் தான கர்மத்திலுள்ள ஸுக்ஷ்மபலம் எனது ஸக்தியே.

௨௭. இவ்வுலகத்திற்குத் தந்தையும் நானே⁽¹⁾ தாயும் நானே⁽²⁾, தாதாவும் நானே⁽³⁾, பாட்டனும் நானே⁽⁴⁾, அறியத் தக்கதும் நானே⁽⁵⁾, பவீதரமும் நானே⁽⁶⁾, ஓங்காரமும் நானே⁽⁷⁾, நுக்தம் நானே⁽⁸⁾, ஸாமழம் நானே⁽⁹⁾, யஜூரும் நானே⁽¹⁰⁾.

(1) ஜகத்துக்கும் அதில் உள்ள ஸகல ஸுகூஷ்ம ஸ்தூல ரூபங்களுக்கும் நிமித்தகாரணன் நானே.

(2) தோன்றினவைகளை அன்போடு வளர்க்கின்றவனும் நானே.

(3) லோகத்தாருக்கு ஸகல நன்மைகளையும் கொடுக்கின்றவனும் நானே.

(4) ஸ்ருஷ்டி கர்த்தாவாகிய ப்ரஹ்மாவைப் படைத்தவனும் நானே.

ஆதலால், ஜனங்களுக்குத் தான் பாட்டனாகின்றார்.

(5) ஸகலஸாஸ்த்ரங்களுக்கும் மேலான வேதங்களின் ஞானகாண்டமாகிய வேதாந்தத்தின் பொருளும் நானே; ப்ரஹ்ம வித்தைக்குரிய ஸ்வேஷ்டப் பொருளும் நானே.

“வேத்யம்”=அறியத்தக்க பொருள்; அவஸ்யமாக அறிய வேண்டிய பொருள்.

(6) மலரஹித வஸ்துவும் நானே; பரிஸுத்தமும் நானே.

(7) ப்ரணவ நாதமும் நானே.

(8) வேதத்தின் ரூக் நடையும் எனது ஸக்தியே.

(9) வேதத்தின் ஸாம நடையும் எனது ஸக்தியே.

(10) வேதத்தின் யஜுர் நடையும் எனது ஸக்தியே.

௨௮. கத்யும் நானே ⁽¹⁾, பரீதாவும் நானே ⁽²⁾, ப்ரபுவும் நானே ⁽³⁾, ஸாக்ஷியும் நானே ⁽⁴⁾, நிவாஸழம் நானே ⁽⁵⁾, ஸரணழம் நானே ⁽⁶⁾, ஸுஹிர்ஜ்ஜும் நானே ⁽⁷⁾, பரீபவனும் நானே ⁽⁸⁾, ப்ரலயனும் நானே ⁽⁹⁾, ஸ்தானழம் நானே ⁽¹⁰⁾, நிதானழம் நானே ⁽¹¹⁾, அவ்யயமான பீஜழம் ⁽¹²⁾ நானே.

(1) விஷய ஸுகத்தை விரும்பினவர்கள் அதுஸரிக்கின்ற ப்ரவ்ருத்தி மார்க்கமும், விஷய ஸுகத்தை வெறுத்து மோக்ஷ ஸுகத்தை விரும்பினவர்கள் அதுஸரிக்கின்ற நிவ்ருத்தி மார்க்கமும், எனது ஸக்தியே.

“கம்” (செல்லுதல்) என்ற தாதுவினின்று பிறந்த “கதி” என்ற பதம், வழி, மார்க்கம், என்று பொருள்படும்.

(2) சராசரங்களைத் தாங்கிக்கொண்டிருக்கின்றவனும் நானே, ஸர்வ ஜீவாத்மாக்களையும் உத்தாரணஞ் செய்கின்றவனும் நானே.

(3) ஸகல வஸ்துக்களையும் அடக்கி ஆளுகின்றவனும் நானே.

(4) ஸங்கமற்று ஸர்வத்தையும் ஆறிகின்றவனும் நானே. தன்னைவிட வேறொருவனுக்கு ஸர்வ ஸாக்ஷித்வம் இல்லை, என்பது கருத்து.

(5) சராசரங்களுக்கு இருப்பிடம் நானே.

(6) துன்பங்களை நீக்குகின்றவனும் நானே.

(7) ப்ரத்யுபகாரத்தை விரும்பாமல் உபகாரஞ் செய்கின்றவனும் நானே.

(8) ஸ்ருஷ்டிக்குக் காரணனும் நானே.

(9) லயத்துக்குக் காரணனும் நானே.

(10) ஜீவாத்மாக்களுக்குத் தக்க ஸ்தானமும் நானே.

(11) சராசரப்பொருள்களில் புணையல்போல மலையாக இருக்கும் நிதி நானே.

(12) வித்தானது நிலத்தில் வீழ்ந்து வ்ருக்ஷமாவது போல என்னுடைய திவ்யஸக்தியே ப்ரக்ருதியுட்புகுந்து நானாவது ஸுக தோற்றங்களுக்குக் காரணமாயிருக்கின்றது.

அவ்யய பீஜம்=மாறுதலற்ற வித்து. அஃதாவது, பேரறிவிலும் பேரன்ரிலும் நின்று ஒருபொழுதும் விலகாத தனது ஸக்தி.

மக. அர்ஜுந, நான் தபிக்கின்றேன் (1), நான் மழையை விடவும் நிறுத்தவும் செய்கின்றேன். நானே அம்ருதமும் ம்ருத்யுவும் (2) ஸதஸத்தும் (3).

(1) என்னுடைய ஸக்தியே, ஜனங்களின் கர்மத்திற்கு ஏற்றபடி, உஷ்ணத்தால் வாட்டுகின்றது.

(2) நானே ஜனங்களுக்கு சாவாமையையும் சாதலையும் கொடுக்கின்றேன்.

(3) அகண்ட மனாகாஸமாகிய மாயையும் கண்டித மனாதி அந்தஸ்கரணங்களும் எனது ஸக்திகளே.

ஸதஸத்=ஸத் (உள்ளது) + அஸத் (இல்லது). எந்த இல்லாத வஸ்து உள்ள வஸ்துப்போல் தோன்றிநிற்குமோ, அது ஸதஸத். மானவதர்ம ஸாஸ்தரத்தில் (2-14) 'ஸதஸத்' மனஸ் என்று விளக்கப்பட்டது. மனாகாஸம் என்ற மாயையும் ஸதஸத்.

உயி. ஸோமபநுகரும் (1) பாபம் நீங்கினவரும் (2) ஆகிய தீர்வே தங்களின் [கர்ம காண்டங்களைக்] கற்றவர்கள் (3) என்னைக் கர்ம யஜ்ஞங்களால் பூஜித்து ஸ்வர்க்க கமனத்தைப் பிரார்த்திக்கின்றனர் (4). அவர்கள் புண்யநுப ஸ்ரேந்திர (5) லோகத்தை அடைந்து ஸ்வர்க்கத்தில் சிறந்த தேவபோகங்களை அநுபவிக்கின்றனர்.

(1) யாகக்ருத்யங்களைச் செய்து ஸோமக்கொடி ரஸத்தைப் பானம் செய்கின்றவர்களும்.

(2) பாபகர்மங்களை அஞ்சிப் புண்யவழியில் நிற்கின்றவர்களும்.

(3) ருக் ஸாம யஜுர் வேதங்களைக்கற்று அவற்றில் கூறிய யாகாதி புண்யகர்மங்களை ஸ்ரத்தையோடு செய்து வருகின்றவர்கள்.

(4) மஹேஸ்வர உபாஸகர் ஞானயஜ்ஞத்தால் பூஜித்து ஞானசொரூபிகளாவதுபோல, கர்மயஜ்ஞத்தால் என்னை உபாஸிக்கின்றவர்கள் போகசொரூபிகளாய் ஸ்வர்க்காதி லோகப்ராப்தியைப் பெறுகின்றனர்.

(5) தேவேந்திர.

உயக. அவர்கள் விஸாலமான ஸ்வர்க்கலோகத்தை அநுபவீத்யுப் புண்யம் நஸித்தபின் மானுடலோகத்தைப் பெறுகின்றார்கள். இவ்வதம் தீரயீதர்மத்தை (1) அடைந்த காமகர்மர்கள் (2) பிறப்பிறப்பைப் பெறுகின்றனர்..

(1) ருக் ஸாம யஜுர் வேதங்களில் விதிக்கப்பட்ட யாகாதி கர்மங்களை.

(2) விஷயஸூக சாமிகள், புண்யகர்மபலனை இச்சிக்கின்றவர்கள்.

உலஉ. எந்த ஜனங்கள் அநன்யர்களாக (1) என்னைச் சிந்தித்து உபாஸிக்கின்றனரோ, நித்யம் முயற்சிபெற்ற (2) அவர்களின் யோகத்தையும் (3) கேஷமத்தையும் (4) நான் வறிக்கின்றேன் (5).

- (1) வேறொன்றிலும் பற்றில்லாதவர்களாக.
- (2) அநன்யபக்தியில் ஓயாமுயற்சிகொண்ட.
- (3) யோகம்=இதுவரையிலும் பெறுததைப் பெறுதல்.
- (4) கேஷமம்=பெற்றதைக் காத்தல்.
- (5) பொறுப்பெடுக்கின்றேன்.

மஹேஸ்வரனே பரம்பொருளென்றும், அவரே லோகக்ருத்தியங்களை நடத்திவைக்கின்றார் என்றும், “எனக்கேது ஸக்தி, அவரே ஸக்திமான், சிந்திக்கும் மனமும், விசாரிக்கும் புத்தியும், தீர்மானிக்கும் சித்தமும், கர்மங்களைச் செய்யும் இந்த்ரியங்களும் அவருடையவையே” யென்றும், “நான் அவர் ஸமீபமாயிருந்தால் போதும், அவர் பார்த்துக் கொடுத்ததே எனக்குப் பெரும்பாக்யம்” என்றும் வாழ்கின்றவனுடைய யோககேஷமத்தை அவரே கூட்டிவைப்பார் என்பது இந்த மந்த்ரத்தின் கருத்து.

உலக. கௌந்தேய, எவர்கள் இதரதேவர்களிடம் பக்திபெற்றவர்களாய் [அவர்களை] ஸ்ரத்தையுடன் பூஜிக்கின்றனரோ அவர்களும் நேர்வழியை முன்னிடாமல் என்னையே பூஜிக்கின்றீர்கள்.

இந்த மந்த்ரத்தில் குறிக்கப்பட்டன எவன் எந்த பூஜை செய்தாலும் அன்போடு செய்யவேண்டுமென்பதும், எந்தெந்தத் தேவதையை எந்தெந்தத் தேசத்தில் எந்தெந்தப் பாஷையில் உபாவித்தாலும் மஹேஸ்வரனே அந்தத் தேவதைக்குள் ளிருந்து அருளத்தக்க பலனைக் கொடுப்பார் என்பதுமாம்.

உயச. நானே ஸர்வ யஜ்ஞங்களுக்கும் போக்தா (1), ப்ரபு, என்று என்னை உள்ளவாறு அறியாதபடியால், அவர்கள் இதனில் (2) நீன்றும் நழுவுகின்றனர்.

(1) ஸகல உபாஸனைகளுக்கும் நானே ஸாக்ஷி.

‘போக்தா’ என்ற பதம் ‘புஜ்’ (உண்ணுதல், அறிதல்) என்ற தாதுவினின்றும் ஜனித்து, அறிகின்றவர், ஸாக்ஷி, என்று பொருள்படும். ஆனால், மஹேஸ்வரன் ஸாக்ஷிமாத்ரமோ? அன்று. “ஸுஹிர்த்தும் நானே” என்று 18 வது மந்த்ரத்தில் உப தேவிக்கப்பட்டது. நிறைந்த அறிவாளியானவன், ஒருவனுடைய இஷ்டகாமயங்களை அறிந்த மாத்ரத்தில், அவனுடைய குணகுணங்களுக்குத் தக்கபடியும் தன்னுடைய வல்லபத்திற்கு எற்றபடியும் உபகரிப்பான். நல்ல மானுடர்களுடைய ஸாக்ஷித்வம் நற்க்ரிபையோடு ஸம்பந்தப்பட்டே இருக்கும். இந்த இயல்பு ஈஸ்வரனது அதுகாஹத்தால் பெறப்பட்டது. அறிதலும் அருட்டொழிலும் பிரிவற்றிருப்பது ஈஸ்வரன்ஸ்வபாவம்.

(2) நேர்வழியான மஹேஸ்வர அநன்ய உபாஸனையில்.

உயிடு. தேவவ்ரதம் ⁽¹⁾ பெற்றவர்கள் தேவர்களை அடைகின்றனர் ⁽²⁾. பித்ரு வ்ரதம் பெற்றவர்கள் பித்ருக்களை அடைகின்றனர் ⁽³⁾ பூதங்களைப் பூஜிக்கின்றவர்கள் பூதங்களை அடைகின்றனர் ⁽⁴⁾. என்னைப் பூஜிக்கின்றவர்கள் என்னை அடைகின்றனர் ⁽⁵⁾.

(1) ‘வ்ரதம்’ என்ற பதம் “வ்ரத்” (வரித்தல், கட்டுதல்) என்ற தாதுவில் ஜனித்து, கட்டுப்பாடு, ந்யமம் என்று பொருள்படும்.

தேவவ்ரதம்=தேவாபந்தனம். ஒருதேவதையை ஒருவன் நினைந்து வழிபட்டால் அதனோடு அவன் பந்தப்படுகிறான். இந்த உபாஸனா ஸம்பந்தமே வ்ரதம்.

(2) எந்தெந்தத்தேவன் உபாவிக்கப்பட்டானோ அந்தத் தேவனோடு ஸம்பந்தப்பட்டு அவனிருக்கும் ஸ்தானத்தை அடைவார்கள். இப்படிக் கூடிவழித்தலைச் ‘சாலோகபதவி’ என்பர்.

(3) ஸ்ராதத்தம் முதலிய கர்மங்களை ஸ்ரத்தையோடு செய்கின்றவர்கள் பிதூர்த்தேவதைகளின் லோகங்களை அடைந்து அவற்றிற்குரிய போகங்களை அதுபவிப்பார்கள்.

(4) பூத ப்ரேத பிஸாச டாகினி மோகினி முதலியவைக

ளில் யாதொன்றை, எவன் உபாவிக்கின்றானோ, அவன் அதற் குரிய லோகத்தைச் சார்வான்.

பதினேழாம் அத்யாயம் நான்காவது முந்தரத்தில் ஸத்வகு ணம் பெற்றவர்கள் தெவர்களை உபாவிப்பார்களென்றும், ரஜ ஸ்குணம் பெற்றவர்கள் யக்ஷர்களையும் ராக்ஷஸர்களையும் உபா விப்பார்களென்றும், தமஸ்குணம் பெற்றவர்கள் பூதங்களையும் ப்ரேதங்களையும் உபாவிப்பார்களென்றும் விளக்கப்பட்டுள் ளது.

(5) எங்கும் நிறைந்துள்ள பரமேஸ்வரனாகிய என்னை உபா விக்கின்றவர்கள் அங்கு செனாகபடி. அகண்டாகாரமாயுள்ள ஸாயுஜ்யபதவி யென்னும் மோக்ஷத்தை அடைவார்கள்.

௨௦௬. எவன் எனகீது இலையையாவது புஷ்பந்தையாவது பழந்தையாவது ஜலந்தையாவது அன்புடன் கொடுக்கின்றனோ, ஸாந் திபெற்ற மனமுடைய அவனது பக்தியால் கொடுக்கப்பட்ட அதை நான் பெறுகின்றேன் (1).

(1) புஷ்பம், பத்ரம், பழம், தீர்த்தம் முதலியவை மஹே ஸ்வர ஸ்தூல பூஜைக்குரியன. மானஸபூஜையில் ஒருவனது அன்பு அபிஷேகநீராகவும், உயிர் நைவேத்யமாகவும், ப்ராண வாயு தூபமாகவும், மனஸும் புத்தியும் தீபமாகவும் ஒப்பு விக்கப்படும்.

மஹேஸ்வர ஸ்தூலபூஜை ஸ்வார்த்தம் பரார்த்தம் என இருவகைப்படும். ஸ்வார்த்த பூஜையாவது தன் நன்மைக் காகவே செய்யப்படுகிற தின்பூஜை. பரார்த்த பூஜையாவது பிறர் நன்மைக்காக ஸிவாலயங்கள்தோறும் பூஜகர்களால் செய் யப்படுவது. இந்த ஸ்வார்த்த பரார்த்த பூஜைக்குரிய மூர்த்தி மஹாலிங்கம், ஸோமாஸ்கந்த சந்த்ரஸேகர நடராஜா முதலிய மஹேஸ்வர வடிவங்கள்.

‘விங்கம்’ என்ற பதம் ‘லிம்’ (ஸ்ருஷ்டி) ‘க’ (லயம்) என்ற தாதுக்களினின்று ஜனித்து, ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹார திரோ பவ அதுக்ரஹ க்ருத்யங்களை உடைய மஹேஸ்வரன் என்று

அர்த்தப்படும். அவர் எல்லையற்ற மூர்த்தியாதலால் அந்த லிங்கம், மஹாலிங்கம் எனச் சிறப்பிக்கப்பட்டது.

ஜீவாத்மாக்கள் உய்யும்பொருட்டு மஹேஸ்வரன் ஒவ்வொரு ப்ரஹ்மாண்டத்திலும் ருத்ர விஷ்ணு ப்ரஹ்மாவாக அமைந்தார். ப்ரஹ்மா படைத்ததை (விரித்ததை) விஷ்ணு காப்பார், ருத்ரன் அழிப்பார் (ஒடுக்குவார்)

ப்ரஹ்மாண்டம் என்றது மிக விரிவுபெற்ற அண்டம். 'ப்ரஹ்ம' என்ற பேர் பரமாத்மாவுக்கும் ப்ரக்ருதிக்கும் பொருந்தும், ஏனெனில் இரண்டுவஸ்துவும் மிக விரிவுபெற்றிருப்பதால்.

ப்ரஹ்மாண்டத்தின் ஒவ்வொருவிடமும் ருத்ரன் விஷ்ணு ப்ரஹ்மா ஸூக்ஷ்மமாக இருப்பிலும், ஸ்தூலரூபமாகக் கைலாசத்தில் ருத்ரன் இருப்பார், வைகுண்டத்தில் விஷ்ணு இருப்பார், ஸ்தயலோகத்தில் ப்ரஹ்மா இருப்பார்.

ஒரு மாங்கனியானது வருஷத்தில் இருந்து காம்பு வழியால் வருவதுபோல, மஹேஸ்வரனது ஒரு ரேகையிலிருந்து ருத்ராதி த்ரிமூர்த்திகள் ஸூக்ஷ்மமாகத் தோன்றினபின், ப்ரஹ்மாண்டங்கள் உண்டாயின.

ஆகவே, மஹேஸ்வரன் த்ரிமூர்த்திகளைத் தன்னில் நின்று தோற்றுவித்த அவஸரமே “மஹாலிங்கம்” எனப்படும். இந்த எல்லையற்ற ஸூக்ஷ்ம மாஹாலிங்கம் ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹார திரோபவ அதுக்ரஹங்களை ஜீவாத்மாக்களுக்கு ஜெகத்தில் செய்து வருவதால், அதைச் சிறிய ஸ்தூலவடிவமாகப் பாவனைசெய்து வேதாகம மந்த்ரயுக்தமாக ஸிவாலயங்களில் ப்ரதிஷ்டைசெய்து பூஜிப்பார்கள்.

இந்த அகண்டாகார அவ்யக்த மஹாலிங்கத்தின் நின்றும் புராணகாலத்தில் ஜனித்த உமாபதி ஸோமாஸகந்த முதலிய வ்யக்த மூர்த்திகளையும் பாவனைசெய்து பக்தர்கள் பூஜிப்பார்கள்.

ஸ்தூலபூஜையில் அபிஷேகம் நைவேத்யம் தீபாராதனை என்ற உபசாரகர்மங்களை அன்புடன் நிறைவேற்றிப் பிரார்த்திப்ப

பார்கள்.

மானஸபூஜையில் இக்கர்மங்களெல்லாம் அந்தர் த்ரவ்யத் தால் முடிக்கப்படும்.

ஸ்தூல மானஸ பூஜைகளுக்கு மேற்பட்ட த்ரிகரண அடக்கப் பூஜையாகிய மௌனத்தில் ஆத்மதர்ஸனம் வலித்தித்துப் ப்ரஹ்மநிர்வாணத்தில் ஸதாகாலமும் வாழலாம்.

இந்த மூலித பூஜைகளுக்கும் தான் போக்தா, தான் ஸுஹிர்த் என்பதுபற்றி, அவற்றை “நான் பெறுகின்றேன்” என்றார்.

உயௌ. கௌந்தேய, எதைக் செய்கின்றயோ, எதை உண்ணுகின்றயோ, எதை ஹோமிக்கின்றயோ, எதைக் கொடுக்கின்றயோ, எதைக்குறித்துத் தவம்புரிகின்றயோ. அதை மதர்ப்பணமாகச் (1) செய்.

(1) நீ செய்யவேண்டிய கர்மங்களெல்லாம் மஹேஸ்வரனுடைய க்ருத்யங்களென்று எண்ணி அவற்றைச் செய்வதே, அர்ஜுன, உத்கிருஷ்ட (அதிமேன்மைப்பட்ட) கர்மாநுஷ்டானம் என்றறி.

ஒருவன் தனது கர்மத்தை ஈஸ்வரகர்மமாக்கினால், சித்த ஸுத்தியையும் ஈஸ்வரபக்தியையும் ஆத்மஞானத்தையும் பெறுவான்; அதுவுமன்றி, பாபபுண்ய கர்மபலங்களினின்றும் விடுபடுவான். இதுபற்றி, “மதர்ப்பணமாகச் செய்” என்றார்.

‘மதர்ப்பணம்’ (மத+அர்ப்பணம்) = என்னிடத்தில் அர்ப்பணம், எனக்குக் கொடுத்தல், மஹேஸ்வரனுக்கு ஒப்புவித்தல்.

உயவு. ஸூபம் அஸூபம் என்றவைகளைப் (1) பலனாகக்கொண்ட கர்மபந்தங்களினின்றும் (2) இவ்வீதம் (3) நீ விடப்படுவாய்; விடப்படீடு ஸன்யாஸயோகத்தோடு கூடின புத்தி பெற்றவனாகி (4) நீ என்னையே அடைவாய் (5).

(1) விஷயஸூகத்தையும் துக்கத்தையும்.

(2) வித்து விருகூஷமாகிப் பழங்களைக் கொடுப்பதுபோல, பாபபுண்ணியங்கள் பாபபீஜத்தையும் புண்யபீஜத்தையும் உண்

டாக்கி, அவற்றினின்றும் ஈஸ்வராஞ்ஞையால் ஸுகதுக்க பலங்களைக் கொடுக்கும். இந்த இன்பமும் துன்பமும் அறிவைப் பந்தித்து அற்பமாக்கும்.

எனவே, கர்மபந்தனம்=கர்மத்தினின்று ஜனித்து அறிவைச் சுருக்கி மயக்கும் ஸுகதுக்க அநுபவங்கள்.

(3) ஈஸ்வரார்ப்பண வழியால்.

(4) நான் செய்யவேண்டிய கர்மம் என தல்ல, மஹேஸ்வரனதே என்று எண்ணி, அதைச் செய்து வருகின்றவனுடைய புத்தியில் மேலான ஸ்திதியாகிய ஸர்யாஸத்வம் விளையும்.

ஸர்யாஸம்=அகந்தை மமதை என்ற மலதோஷங்களைத் தியாகஞ் செய்தல், விடுதல்.

(5) அகந்தை மமதையை நீ முற்றும் விட்டகாலத்தில் பரமாத்மதர்ஸனம் வலித்திக்கும்.

உயகூ. நான் எல்லாப் பூதங்களிடமும் ஸமனுயிருக்கின்றேன் (1). எனக்கு [ஒருவனும்] அப்பிரியனும்மில்லை ப்ரியனும்மில்லை (2). ஆனால், எவர்கள் என்னை பக்தியால் பஜிக்கின்றார்களோ, அவர்கள் என்னில், நான் அவர்களில் (3).

(1) ஸகல ப்ராணிகளிலும் பாரபக்டமின்றி அவர்களுக்குரிய ஸக்திகளையும் அநுபோகங்களையும் அருளிக்கொண்டே இருக்கின்றேன்.

(2) எனக்கு ஒருவனும் ஸத்ருவுமல்லன் மித்ரனும்மல்லன்.

(3) ஆனால், பக்திமார்க்கத்தை அறிந்து எவர்கள் என்னை வழிபடுகின்றார்களோ, அவர்களுக்கு நான் ஸமீபமாகிப் பரிபக் வகாலத்தில் அவர்களும் நானும் ஒன்றாவோம்.

இனிப் பின்வரும் இரண்டு மந்த்ரங்களில் தேஹஸௌசமே முக்கியமென்றும், அதை அவமதிக்கின்றவர்களுக்கு ஸ்வர்க்கலோக ப்ராப்தியும் மோகூஸுகமும் இல்லை என்றும் ஸங்கல்பிக்கும் மூடத்தைக் கண்டிக்கின்றார்.

நட. அதிதூராசாரம் பெற்றவனுயிருந்தாலும் (1) [எனக்கு] அந் யமான பொருளைப் பஜிக்காமல் (2) என்னை எவன் பஜிக்கின்றோ (3)

அவன் ஸாது, என்றே எண்ணத்தக்கவன் ⁽⁴⁾, அவன் உண்மையான நிச்சயம் பெற்றிருப்பதால்.

(1) ஒருவன் எந்த ஹீனஜாதியிற் பிறந்து அந்த ஜாதியின் சிறப்பற்ற நடையுடைபாவனைகளை அதுஸரித்தாலும்.

(2) எனக்குப் புறம்பான அநாத்ம விஷயங்களில் மனஸை ச்செலுத்தாமல்.

(3) நானே பரம்பொருள், நானே அறியத்தக்க வஸ்து, என்ற ஸ்திர புத்தியோடு வாழ்கின்றவன் எவனோ.

(4) அவனை ஸதாசாரன் என்றே மதிக்க வேண்டும்.

பெரியபுராணத்தில் கண்ணப்பநாயனார் திருநாளைப்போவார் முதலியோரது சரித்திரங்களைப் பார்த்தறிக.

ஸத்புருஷனுடைய (மெய்ப்பொருளை லக்ஷ்யமாகக் கொண்டவனுடைய) ஆசாரம் பெற்றவன், ஸதாசாரன்.

நயக. கேள்நதேய, [துராகாணயிருந்தாலும்] ஸீக்ரமாகத் தர்மாத்மாவாகின்றன் ⁽¹⁾; எக்காலங்களிலும் ஸாந்தியைப் பெறுகின்றன் ⁽²⁾. எனது பக்தன் கேடர்ன் ⁽³⁾ என்று உறுதியாக நம்பு.

(1) அன்பிலும் அறிவிலும் பூர்ணத்வம் பெறுகின்றான்.

(2) ப்ரக்ருதியின் சலனகுணத்தினின்றும் ஒழிவுபெற்று நிற்பான்; அதாவது, கைவல்யதஸையில் வாழ்வான்.

(3) லோகத்தாருக்கு அனாசாரனென்று தோன்றினும், அவன் கெட்டவனல்லன். அநாத்ம விஷயத்தை வெறுத்து, ஸச்சிதானந்த சொரூபியாகிய என்னைப் பற்றிப் பிடித்திருக்கின்றதால், அவன் மலத்தில் மானான்; மோக்ஷஸுகத்தைப் பெறுவான்.

நயஉ. பார்த்த, பாபயோனிகளான ஸ்த்ரீகளும் வைஸ்யர்களும் அவ்விதமே ஸுதீரர்களும் என்னை அண்டி மேலான கதியைப் பெறுகின்றனர் ⁽¹⁾.

(1) பாபகர்மகாரணத்தால் ஸ்த்ரீதேஹம் பெற்ற ஜீவாத்மாக்களும், வைஸ்யகுலத்திலும் ஸுதீரகுலத்திலும் பிறந்த ஜீவாத்

மாக்களும், மஹேஸ்வர உபாஸனையால் மோக்ஷஸூகத்தைப் பெறுகின்றனர்.

ப்ராஹ்மணகுலத்தில் பிறந்தவர்களிலும் கூத்திரியகுலத்தில் பிறந்தவர்களிலும் அநேகர் தேஹமே நானென்றும் தேஹ செளசமே முக்ய ஆசாரமென்றும் எண்ணி, ஸ்த்ரீகளையும் வாய்ஸ்வர சூத்ர குலங்களிற் பிறந்தவர்களையும், இக்காலத்திற் போலவே, தம்காலத்திலும் அவமதித்து அஹம்பாவமாக நடந்ததைக் கண்ட பகவான், அவர்களது அறியாமையை நீக்கும்பொருட்டு, நடிக வது மந்தரத்தையும் இந்தமந்தரத்தையும் உபதேசித்தார். எப்படியெனில் தேஹசௌசம் மாத்ரம் ஸ்வர்க்கலோக ப்ராப்திக்காவது மோக்ஷவித்திக்காவது போதாதென்றும், சித்தசௌசமும் அன்பும் முக்யமென்றும், அது னுடன் ஈஸ்வரபக்தி கூடினால், தேஹஸௌசம் எப்படிக் குறைவுபட்டிருந்தாலும், மோக்ஷஸூகம் அருளப்படும் என்றும் விளக்கினார்.

ஆடவர்களுக்குப் போலப் பெண்களுக்குச் சில ப்ரதான ஸக்திகளும் அதுபோகங்களும் அமையாததற்குக் காரணம் பூர்வீகத்தில் செய்யப்பட்ட பாபகர்மம் என்பதுபற்றிப் பெண்களைப் “பாபயோனிகள்” என்றார். ஒருபெண் தனக்குரிய வீட்டை விட்டுத் தனியே சென்றால், அவளை அபகரிக்கத் துஷ்டர்கள் முயலுவார்கள். புருஷர் அல்லது வளர்ந்த புத்ரர் இல்லாவிடத்து, தன்வீட்டில் வேலைக்காரர்களை அடக்கியாளுதலும், புந்துமித்ரர்களால் தனக்கு ஒரு தாழ்வும் வராதபடி காத்துக் கொள்ளுதலும் அவளுக்குத் துர்லபம். வேளாண்மை வர்த்தகம் ராஜஸேவை முதலிய உத்யோகங்கள் அவளுக்கு ஒவ்வா. செல்வம் கிர்த்தி முதலிய ஸம்பத்துக்களைப் ப்ரயாஸப்பட்டுத் தேடுவதற்கும் இடமில்லை. பூப்பு, ப்ரஸவம் முதலிய காலங்களில் விலக்கப்பட்டிருப்பாள். தன் மானத்தையும் ஸூகத்தையும் காப்பாற்றிக்கொள்ளும்படி தனக்கு நெருங்கிய ஆண்பந்துக்களில் ஒருவன் பின்னே நிற்பாள். இப்படிச் சில ப்ரதான ஸக்திகளிலும் அதுபவங்களிலும் பெண்கள் மிகக் குறைவு பெற்றவர்கள். இந்தத் தாழ்வான நிலை பாபகர்மங்களால் அமைக்கப்பட்டது.

பாபகர்ம காரணத்தால் பெண்தேஹம் அமையப்பெற்றாலும், அவர்களில் சிலர்க்குப் புத்தியும் அன்பும் விசாலமாயும் ஈஸ்வரனிடத்தில் ஸ்ரத்தை அதிகமாயும் இருக்கும். இவற்றால் ஞானாதிகாரிகளாகி மோக்ஷத்தைப் பெறுவார்கள்.

இனி, க்ருஷி வர்த்தகம் கோரசுஷ்ணை என்ற தொழில் களை ஜீவனோபாயமாக நடத்திவருகின்ற பூ வைய்ய கோ வைஸ்ய தன வைய்ய குலத்திற் பிறந்தவர்களுக்கும் பாபகர்மங்கள் பலவழியாலும் ஸம்பவிக்கும். கலப்பையால் உழும்பொழுது அநேக ஜெந்துக்கள் நெரிபட்டிற் கும் கலப்பையிற் கட்டப் பட்ட மாடுகளை அடித்துத் துன்பப்படுத்தவும் நேரிடும். தான் யாதி பீஜங்களைக் குத்துவதாலும் அரைப்பதாலும் அவற்றிலுள்ள ஜீவர்கள் நாஸப்படுவார்கள். மற்றும் வர்த்தக வ்ருத்திக் காகத் தர்மத்துக்கு விநோதமான நீனை வுசனையும் வார்த்தைகளையும் செயல்களையும் அநுஷ்டிக்கும்படி வரும். மேலும் ஆடு மாடுகளை விற்றுப் பொருள் தேடாமலிருப்பதும் கஷ்டம். இவ்வாறு வைய்யகுலத்தினர்க்குரிய ஜீவனோபாயங்கள் பாபத்தை விளைவிப்பதால், அவர்களும் “பாபயோனிகள்.”

இப்படி ஜீவனோபாய விசுஷ்யத்தில் பாபகர்மங்களைத் தெரிந்துந் தெரியாமலும் செய்தாலும், அவர்களில் சிலர்க்குப் புத்தியும் அன்பும் விசாலமாயும் ஈஸ்வரனிடத்தில் ஸ்ரத்தை அதிகமாயும் இருக்கும். இவற்றால் முமுக்ஷுக்களாகி, முக்தி பெறுவார்கள்.

ஸேவகஞ் செய்து பிழைக்கும் ஸூத்ர குலத்திற் பிறந்தவன் வறுமையால் ஸ்வதந்த்ரஹீனனாய், தன் எஜமானன் ஏவிய வேலைகளை, எப்படியிருக்கினும், செய்வான். செய்யாதிருந்தால் எஜமானனுக்கஞ்சிப் பொய் சொல்லுவான். இந்த நிலையைப் பொருந்தின ஸூத்ரர்கள் பாபயோனிகளே எனினும், ஸூத்ரகுலத்திற் பிறந்தவர்களிலுஞ் சிலர் விசால புத்தியையும் அன்பையும் ஈஸ்வர ஸ்ரத்தையும் பெற்றிருப்பதால் மோக்ஷத்தைப் பெறுவார்கள்.

பெண்களையும் வைய்ய ஸூத்ர குலங்களிற் பிறந்தவர்களையும் தாழ்வான நிலைமையை உடையவர்களு என்று சிலர் எண்ணி

னாலும், மேற்குறித்த மூவகையாரில் விஸால அறிவையும் அன்பையும் சஸ்வர ஸ்ரத்தையையும் பெற்றவர் அநேகர் உண்டு. இவர்கட்கு மஹேஸ்வரபூஜை வித்தித்து மோக்ஷப்ரஸாதம் அருளப்படும்.

நயிந புண்ய கர்மத்தைச் செய்கின்றவர்களும் [என்னில்] பக்தி பெற்றவர்களும் ஆகிய ப்ராஹ்மணர்களும் (1) கூத்திரிய ரூஷிகளும் (2) அவ்விதமே [மோக்ஷத்தைப் பெறுவார்களென்று] மீளவும் [விரித்துரைப்பதால் பயன்] என்ன (3). அந்தியமும் அஸுகமுமான இந்த லோகத்தைப் பெற்று, [அதில் பற்றுவைக்காமல்] என்னை அடைவார்கள்.

(1) ப்ராஹ்மண குலத்திற் பிறந்தவர்களில், அகம்பாவமற்ற அதுஷ்டானத்தாலும் சஸ்வரபக்தியாலும் சிறப்புப்பெற்ற ப்ராஹ்மண புத்திமான்களும்.

(2) அப்படியே கூத்திரிய குலத்திற் பிறந்தவர்களில், சிறப்புப்பெற்ற கூத்திரிய புத்திமான்களும்.

(3) அன்பாலும் சஸ்வர பக்தியாலும் பெண்களும் வைஸ்ய ஸூத்ர குலத்தாரும் மோக்ஷ ஸுகத்தைப் பெறுவார்கள் எனில், அக்குணங்களைப் பொருந்தின ப்ராஹ்மணர்களும் கூத்திரியர்களும் அந்த மேலான ஸுகத்தைப் பெறுவார்கள் என்பதற்கு ஐயம் என்ன?

நயிச. என்னில் மனமுடையவனாகவும், எனது பக்தனாகவும், என்னைப் பூஜிக்கின்றவனாகவும் இரு. என்னையே நமஸ்கரி. இவ்விதம் என்னையே மேலான வழியாகக்கொண்டு, உன் சித்தத்தை [என்னோடு] சேர்த்து என்னையே அடைவாயாக (1).

(1) உனது அந்தஸ்கரணத்தாலும் கர்மேந்திரியங்களாலும் பரமாத்மாவாகிய என்னைத் தழுவி அநன்யபக்தியோடிரு என்பது கருத்து.

இந்த ஒன்பதாம் அத்யாயத்தில் உந்தமக்கல்வி [“ராஜவித்யா”] என்றும், பரமரஹஸ்யம் [“ராஜகுஹ்யம்”] என்றும், கூறப்பட்ட விதத்தில் அடங்கிய உண்மைகளைத் தெளிவாக

அறியும்பொருட்டு, ஒவ்வொரு மந்தரத்தின் ஸாரத்தையும் ஸபஷ்டமாகத் தருகின்றும்,—

1. பய துக்க விஷாத நிவ்ருத்திக்கு விஞ்ஞானஸஹிதஞானம் அவஸ்யம்.

2. விஞ்ஞானஸஹிதஞானத்தைக் கற்றாலன்றிக் கர்மகௌஸலம் வித்திக்காது. இது உத்தம புருஷர்களுக்கே விளங்கும். ஏனையோர்க்கு மிக ரஹஸ்யமாய் இருக்கும்.

3. இந்த ரஹஸ்யத்தை அறியத்தகாதவர்கள் ஜனன மரண ஸம்ஸாரத்திற்கே ஆளாவார்கள்.

4. லோகங்கள் மாற்றிலும் பரமேஸ்வரன் வ்யாபித்திருப்பார். ஆனால், ஐம்பொறிகள் அவரைக்காணா.

5. பரமேஸ்வரன் ப்ரக்ருதியைப் பற்றியும் பற்றாமலும் இருக்கின்ற நிலை “ஐஸ்வரயோகம்” என்று கூறப்படும்.

6. ஆகாசத்தில் ஸஞ்சரித்துக்கொண்டிருக்கும் வாயு எவ்விதம் ஆகாசத்தைப் பற்றாதோ, அவ்விதமே பரமேஸ்வரனைத் திண்டாமல் ப்ரக்ருதி தேஹங்கள் அவரில் இருக்கும்.

7. ப்ரக்ருதிக்ரூபங்களை ப்ரக்ருதியில் நின்று விரிக்கின்றவரும் ஒடுக்குகின்றவரும் பரமேஸ்வரனே.

8. ஸ்ருஷ்டிக்கு முக்யகாரணம் ப்ரக்ருதி. ஒடுங்கினதை மீளவும் தோற்றுவிப்பார். தோற்றுவித்ததை மீளவும் ஒடுக்குவார்.

9. பஞ்சக்ருத்யங்களை நடத்தும்பொழுது பரமேஸ்வரனுக்கு அவற்றால் ஸுகதுக்க வாதனைகள் வாரா.

10. ஜகத்தின் தோற்றத்திற்குக் காரணம் பரமேஸ்வரன் நாயகனாக நின்று ப்ரக்ருதியோடு சேருதலே.

11—12. பரமேஸ்வரன் அவதாரபுருஷனாக, ப்ரக்ருதியாவியற்றப்பட்டதும் ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் என்று அழைக்கப்பட்டதுமான மானுட தேஹத்தைத் தரித்தார். மூடர்கள் அந்த மானுடதேஹம் திருமேனி என்று அறியாது, அதை அவமதிக்கின்றனர்.

13. பரமாத்மாவுக்கு ப்ரக்ருதி அந்யமென்று நிதானித்து, அறிவாளிகள் பரமாத்வையே பற்றி நிற்பர்.

14. பரமாத்மாவில் அநந்யபக்திக்கு லக்ஷணம் அதனில் த்ருட்வரதமும், அதற்கு அளவில்லாத ஸேவையும், அதனை ஸ்தோத்ரஞ் செய்தலும்.

15. மஹேஸ்வர உபாஸனையை பக்தர்கள் ஏகத்வ புத்தியோடாவது, ப்ரதக்த்வ புத்தியோடாவது, பஹுத்வ புத்தியோடாவது செய்வார்கள். இவையெல்லாம் ஞான யஜ்ஞமாகும். இவற்றிற்கு ஆதாரம் அநந்யபக்தியாதலால், மஹேஸ்வரன் இவற்றை ஸமமாக ஏற்றுக்கொள்ளுவார்.

16—19 ம் ஸ்லோகங்களில் வேத்ய (அவஸ்யமாக அறியத்தக்க)ப் பொருளாகிய பரமாத்மாவின் லக்ஷணங்களும், அதனை அடைவதற்குக் கதிகளான ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி மார்க்கங்களின் லக்ஷணங்களும் குறிக்கப்பட்டன.

பரமாத்மாவைப்பற்றிக் குறிக்கப்பட்ட லக்ஷணங்கள் பின் வருமாறு:—

a. பவித்ரம் (யௌ)—மலரஹிதப்பொருள்.

b. ஓங்காரம் (யௌ)—ப்ரணவநாத சொரூபமாகி வெளிப்படும் பொருள்.

c. தாதா (யௌ) — போகங்களைக் கொடுக்கின்றவர்.

d. பிதாமஹன் (யௌ) — தமது ஸ்ருஷ்டி கர்மத்தை நடத்திவரும் ப்ரஹ்மாவைத் தாம் ஸ்ருஷ்டித்ததால், அவர்க்குப் பிதாவாகவும், அவர் படைத்த தேவர் மானுடர் முதலியோருக்குப் பாட்டனாராகவும் இருப்பார்.

e. பிதா (யௌ) — ப்ரபஞ்சத்திற்கு நிமித்தகாரணன்.

f. மாதா (யௌ)—தோன்றியவைகளை அன்போடு வளர்க்கின்றவன்.

g. நிதானம் (யௌ)—சராசரப் பொருள்களில் புதையல் ("நிதி") போல மறைந்து நிற்கும் அறிய பொருள்.

h. அவ்யயபீஜம் (யௌ)—ஒருக்காலும் மாறாத மூலப்பொருள். வித்தில் நின்றும் வருஷம் வந்ததுபோல, இதனில் நின்று ப்ரபஞ்சம் விரிந்தது.

i. ஸாக்ஷி (யௌ)—ஸர்வத்தையும் ஒரேமுறையில் அறியும் பொருள்.

j. ப்ரபு (யௌ)—ஸகல வஸ்துக்களையும் அடக்கியாளுகின்ற பரமேஸ்வான்.

k. ஸுஹிர் (யௌ)—ப்ரதியுபகாரத்தை விரும்பாமல் ஜீவாத்மாக்களுக்கு இன்பங்களைக் கொடுக்கின்றவன்.

l. ஸரணம் (யௌ)—ஜீவாத்மாக்களுடைய துன்பங்களை நீக்குகின்றவன்.

m. ஸ்தானம் (யௌ)—பேரறிவாலும் பேரன்பாலும் சிறப்பிக்கப்பட்ட அதிமேலான பதம்.

n. நிவாஸம் (யௌ)—சராசரங்களுக்கு நல்ல இருப்பிடம்.

o. பர்த்தா (யௌ)—சராசரங்களைத் தாங்கிக்கொண்டிருப்பவர்.

p. ப்ரபவன் (யௌ)—ஸ்ருஷ்டி கர்த்தா.

q. ப்ரலயன் (யௌ)—தோன்றியவைகளை ஒடுக்குகின்றவன்; ஸம்ஹாரகர்த்தா.

r. அம்ருதம் (யௌ)—அழியாதபொருள்.

s. உஷ்ணத்தால் வாட்டுகின்றவன் (யௌ)—ஜீவாத்மாக் களின் கர்மத்திற் கேற்றபீடி உஷ்ணத்தால் பஞ்சம் முதலிய வாதனைகளை உண்டுபடுத்துகின்றவன்.

t. மழையை விடவும் நிறுத்தவும் செய்கின்றவன் (யௌ)—ஜீவர்களின் கர்மத்திற் கேற்றபீடி அதிவ்ருஷ்டி அநாவ்ருஷ்டிகளைக் கொடுத்தும் தடுத்தும் வருகின்றவர்.

இனிப் பரமாத்மாவை அடைதற்குக் கதி (வழி) களான ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி மார்க்கங்களைப் பற்றி யௌ-யௌ மந்த்ரங்களிலும் குறிக்கப்பட்ட தேவாத்ம ஸக்திகள் பின்வருமாறு:—

(1) மந்த்ரம் (யௌ) — ஈஸ்வராதி தேவர்களின் க்ருபையைப் பெறும்படி வேதங்களில் இயற்றப்பட்ட உபாஸனாவாக யங்கள்.

(2—4) ருக், ஸாம, யஜுர் (யௌ) — வேதங்களின் ருக், ஸாம யஜுர் நடைகள்.

(5) அக்ரி (கௌ) — கர்மாநுஷ்டானத்துக்குரிய அக்ரி.

(6) ஹுதம் (யௌ) — அக்னியால் ஹோமித்தல்.

7. க்ரது (யசு) — ஸ்ரௌத கர்மம்.
8. யஜ்ஞம் (யசு) — ஸ்மார்த்த கர்மம்.
9. ஸ்வதா (யசு) — பித்ரு கர்ம மந்த்ரம்.
10. ஆஜ்யம் (யசு) — அக்ரிகார்யத்திற்குரிய பசுநெய்.
11. ஒளஷதம் (யசு) — தான்யாதிகள்.
12. ம்ருத்யு (யசு) — ஐம்புல வெறுப்புக்குக் காரணமாகிய வியாதி.

13. ஸதஸத் (யசு) — மாயையும் மனஸும்.

20. ஸ்வர்க்க லோக ப்ராப்திக்கு வேதங்களின் கர்ம காண்டங்களிற் கூறப்பட்ட க்ரியைகள் அவஸ்யம்.

21. தேவலோக அதுபவங்கள் தீர்ந்தால் ஸகாம புத்தி மான்கள் பூலோகத்தில் பிறப்பார்கள்.

22. அநன்யபக்தியோடு விஷய ஸுகங்களை மறுத்துப் பரமேஸ்வரனை ஸகல லௌகிக வைதிக கர்மானுஷ்டானங்களிலும் த்யானிக்கின்றவர்களுடைய யோகசேஷமங்களைப் பரமேஸ்வரனே நடத்திவைப்பார்.

23. யாதொரு தெய்வத்தைப் பூஜித்தாலும் பரமேஸ்வரனே அதனுள்ளின்று அதுகரஹிப்பார்.

24. இந்த உண்மையை அறியாதபடியால், தேவாதிதேவனை க்ரஹியாது அவருக்கடிமைப்பட்ட தேவர்களைப் பலர் உபாஸிக்கின்றனர்.

25. தேவ பித்ரு பூத உபாஸனைகளாற் பெறப்பட்ட போகங்கள் வெவ்வேறு. பரமேஸ்வர உபாஸனையாற் பெறப்பட்டது அகண்டாகார மோகஷம்.

26. பக்தியோடு செய்யப்பட்ட பூஜையையே மஹேஸ்வரன் அங்கீகரிப்பார். ஸ்ரத்தையற்ற பூஜைக்குப் பலனில்லை.

27. லௌகிக கர்மங்களை ஈஸ்வரார்ப்பணமாகச் செய்தலே மஹேஸ்வர உபாஸனை.

28. ஈஸ்வரார்ப்பண பூஜைக்குப் பலன் கர்மபந்த நிவாரணையும் ப்ரஹ்ம நிர்வாணமும்.

29. யாவர்க்கும் பொதுவானதெய்வமாய் பரமேஸ்வரன்

இருந்தாலும், பக்தியால் மாத்ரம் அவரை ஸம்பித்து அவரோடு ஐக்யப்படலாம்.

30—31. தேஹாசாரம் இருந்தாலும் இல்லாவிட்டாலும் அனாத்ம விஷயத்தை மறுத்த அநன்யபக்தியால் பரமேஸ்வரனைப் பெறலாம்.

32. மஹேஸ்வரபூஜையும் அதன் பலனாகிய மோக்ஷமும் நிஷ்காமபுத்தியுள்ள ஸ்திரீகளுக்கும் வைஸ்ய ஸ்தூத்ர குலங்களிற் பிறந்தவர்களுக்கும் உரியன.

33. அப்படியே அந்த ஸ்திரீ புண்யகர்மங்களையும் ஈஸ்வர பக்தியையும் ஸாதிக்கின்ற ப்ராஹ்மணகுலத்தாருக்கும் க்ஷத்ரிய குலத்தாருக்கும் உண்டு.

34. ஒருவன் அந்தஸ்கரணங்களாலும் கர்மேந்த்ரியங்களாலும் தனக்குத் தோன்றிய ஞானகுருவைத் தழுவி அநன்ய பக்தியோடிருக்கவேண்டும்.

உபநிஷத்கள் என்றும் ப்ரஹ்மவித்தை என்றும் யோக ஸாஸ்த்ரம் என்றும் பகவத்கீதைகள் என்றும் கூறப்பட்ட ஸ்ரீ கீருஷ்ணர்ஜுன ஸம்வாதத்தில் ப்ராஸித்திபெற்ற ராஜவித்யா ராஜகுஹ்யயோகம் என்ற ஒன்பதாம் அத்யாயம் முற்றிற்று.

பத்தாவது அத்யாயம்.

விபூதியோகம்.

[அஃதாவது, பரமாத்மா ப்ரக்ருதியுட் புகுந்து மஹேஸ்வரனாகித், தனது தேவாத்ம ஸக்தியால் ப்ரக்ருதியை விரித்துக், கோடாகோடி ரூபங்களை உண்டாக்கினாரென்றும், அவற்றில் விசேஷம்பெற்ற ரூபங்கள் “விபூதிகள்” எனப்படுமென்றும், அவ்விபூதிகளில் பகவான் கூறின சிலவற்றை அர்ஜுநன் கேட்டுச் சிந்தித்தான் என்றும், விளக்கும் பத்தாம் பாடம்.

பரமேஸ்வரனுடைய விசேஷ ஸக்தி ரூபங்களாகிய விபூதிகளை மேலும் விரிக்கவேண்டுமென்று அர்ஜுநன் (யசு, யாம் ஸ்லோகங்களில்) ப்ரார்த்தித்ததால், இந்த அத்யாயம் விஸ்தரிக்கப்பட்டது. தமது விபூதிகளில் சிலவற்றை பகவான் கருணையோடு கூறி, சயுதம் மந்த்ரத்தில் இந்த விபூதிகளெல்லாம் தம் முடைய ஒரு ஸச்சிதாநந்த ரேகையில் உள்ளன என்றும், அவற்றை முற்றும் ஸ்ரவணஞ் செய்தாலும் அர்ஜுநனுடைய பய துக்க விஷாதங்கள் தீராவென்றும் விளக்கினார்.]

ஸ்ரீ பகவான் கூறினார்:

க. மஹாபாஹு, அன்புள்ள உனக்கு ஷிதத்தை (1) விரும்பி ஏதனைக் கூறப்போகின்றேனோ, அந்தப் பரம வசனத்தை (2) மறுபடியும் (3) கேள்.

(1) உனது பய துக்க விஷாத நீக்கத்தை,

(2) பரம வஸ்துவைப் பற்றிய வசனம் “பரம வசனம்.”

(3) முன்கூறிய அத்யாயங்கள் ஒவ்வொன்றிலும் பரமவசனங்கள் நிறைந்திருக்கின்றபடியால், “மறுபடியும்” என்று இந்த அத்யாயத்தைத் தொடங்கினார்.

உ. நான் எல்லாத் தேவர்களுக்கும் எல்லா மஹர்ஷிகளுக்கும்

ஆதியானதால் (1), தேவக்கூட்டங்களும் மஹர்ஷிகளும் எனது ப்ரபவத்தை (2) அறிகிறீர்களில்லை.

(1) ப்ரஹ்மாவின் ஒர்பகலாகிய கல்பதூலம் கூ. எக் குரிய உரையில் விளக்கப்பட்டது. இந்தக் கல்ப்பகாலமாகிய 4,320,000,000 மானுடவருஷங்களில் பதினான்கு மனுச்சக்கரவர்த்திகள் பிறந்து இறப்பார்கள். ஒவ்வொரு மனு அரசுசெய்யும் காலமாகிய 308,571,428½ மானுட வருஷங்கள் ஒரு மன்வந்தரம் எனப்படும். ஒவ்வொரு மன்வந்தரத்துக்கு ஒரு ராஜேந்த்ரனும் ஒரு ஸப்தரிஷிக்கூட்டமும் அநேககோடி தேவர்களும் உளர். ஸப்தரிஷிகளை (“மஹர்ஷிகள்” “மஹாருஷிகள்”) என்றும் சொல்லுவார்கள். இப்போது நடைபெற்றுவரும் ஏழாவது மன்வந்தரமாகிய வைவஸ்வத மன்வந்தரத்திற்குரிய ஸப்தருஷிகள் வலிஷ்டர் கஸ்யபர் அத்ரி ஜமதாக்நி கௌதமர் விஸ்வாமித்ரர் பரத்வாஜர் என்பவர்களாம்.

“தேவர்கள்” என்றது ப்ரஹ்மா இந்த்ரன் முதலான தேவர்களை.

ப்ரஹ்மாத்ரி தேவர்களாவது மஹர்ஷிகளாவது மஹேஸ்வரனுடைய ப்ரபவத்தை கேள்வியாலன்றி நேரே அறியார்கள். ஏனெனில், இவர்கள் தோன்றுவதற்கு முன்னரே அவர் இருத்தலால்.

ப்ரஹ்மாவின் புத்ரர்களில் ஒருவராகிய ப்ருகு மஹர்ஷியால் உரைக்கப்பட்ட பார்க்கவ புராணத்தில் ப்ரஹ்மாவுக்கும் விஷ்ணுவுக்கும் தங்கள் உற்பத்தியின் காரணம் தெரியாமையால் அவர்கள் த்யானத்தில் இருந்தார்களென்றும், பரமாத்மா விக்னேஸ்வர ரூபந்தரித்து அவர்களுக்கு மாயா விஸ்வரூப தர்ஸனம் அருளி ஸம்ஸயங்களைத் தீர்த்தார் என்றும், கூறியிருக்கின்றது.

“ஆதியானதால்”=காரணமாதலால்.

“ப்ரபவத்தை”=ப்ரபுத்தன்மைகளில் உற்பத்தி காரணத்வத்தை. அஃதாவது, மஹேஸ்வரனே ஸகல ஜீவாத்மாக்களின் பிறப்புக்கு (தேகமெடுத்தலுக்கு) காரணனாயிருக்குந் தன்மையை.

௩. எவன் என்னைப் (1), பிறப்பற்றவனாகவும் (2) அநாத்யாகவும் (3), லோகங்களுக்கு மஹேஸ்வரனாகவும் (4) அறிகின்றனோ, மானுடர்களுக்கிதள் அவன் மோகமற்றவனாய் (5) எல்லாப் பாபங்களினாலும் விடப்படுகின்றன் (6):

(1) பரமாத்மாவாகிய என்னை.

(2) தேவர்கள் மஹர்ஷிகள் முதலியவைகளைப்போல, ஒரு காலத்திலும் பிறப்பில்லாதவனாகவும்; ப்ரக்ருதிக்கு அப்பாற்பட்டவனாகவும்.

(3) என்னை ஓர் காரணம் இல்லாதவனாகவும்; என்னை வேறொரு ஸக்திமான் உண்டுபடுத்தாதவனாகவும்.

(4) ஜீவகாருண்யத்தால் எனது ஸக்தியின் ஒரு ரேகை பைப் ப்ரக்ருதியிற் செலுத்தி, அதனை விரித்துச் சிதறவிடாமல் அடக்கி, லோகங்களைக் க்ரமமாக ஸ்ருஷ்டித்து, ஜீவர்களுக்கு ஸுகதுக்க போகங்களை ஊட்டி, அறிவை வ்ருத்திசெய்து, மோகக் ஸ்திதிபை அருளும் அந்தர்யாமி ஈஸ்வரனாகவும்.

இந்த மந்த்ரத்தில் பரமாத்மாவுக்கும் அந்தர்யாமியாகிய மஹேஸ்வரனுக்கும் உள்ள விஸேஷ நிலைகள் விளக்கப்பட்டன. ஸ்ருஷ்டிக்கு முன் பரமாத்மா ப்ரக்ருதியை உபயோகிக்காமலே நின்றது. அந்த அவஸரத்தில் பிறப்பு இறப்பு என்ற சொற்கள் பரமாத்மாவுக்கு ஒவ்வா. அதன் ஸக்தியின் ஓர் அம்ஸத்தை எப்பொழுது ப்ரக்ருதியிற் புகுவித்துச் சராசர ப்ரபஞ்சத்தை (விரிவை) இயற்றிற்றோ, அப்பொழுது அந்தர்யாமிக்கு (உள்ளின்று அடக்குகின்றவனுக்கு) நாநாவித ரூபங்கொண்ட ஜகத் ஸமஷ்டி தேஹமாயிற்று.

ஜீவகோடிகளுக்குத் தனித்தனி வ்யஷ்டி தேஹங்களுண்டு.

ஸகல ஜீவர்களுடைய வ்யஷ்டி தேஹங்களும் மற்று முள்ள ரூபங்களும் மஹேஸ்வரனுக்கு ஸமஷ்டி தேஹமாகும்.

ஜீவர்கள் பிறந்தார்கள் என்ற வசனம் அவர்கள் தத்தம் வ்யஷ்டி தேஹத்தைத் தரித்தார்கள் என்று பொருள்படும்; அவர்கள் இறந்தார்கள் என்ற வசனம் வ்யஷ்டி தேஹத்தை விட்டார்களென்று பொருள்படும்.

இப்படியே, மஹேஸ்வரன் ஸமஷ்டி தேஹத்தைத் தரிப்பது அவருக்குப் பிறப்பெனலாம்; ஸமஷ்டி தேஹத்தை விடுவது அவருக்கு இறப்பெனலாம். ஆனால், பரமாத்மாவுக்குப் பிறப்பும் இறப்பும் இல்லவே இல்லை.

(5) ஆத்மா எது, அனாத்மா எது, ஸதஸத் எது, என்ற விசாரணைகளைப்பற்றி ஸம்ஸ்யமில்லாதவனாகத் தனது கர்மங்களை ஈஸ்வரார்ப்பண புத்தியோடு செய்கின்றவனாய்.

(6) துக்க காரணமான அதர்ம வழியினின்று நீங்குகின்றான்.

இனி, ஜீவர்களுக்கு மஹேஸ்வரனால் அருளப்பட்ட சில விசேஷ மனோதர்மங்களும் தேஹநிலைகளும் சவது நுவது மக்த்ரங்களில் கூறப்படும்.

ச. ஜீவபூதங்களுக்கு புத்தி⁽¹⁾, ஞானம்⁽²⁾, அஸம்மோஹம்⁽³⁾, க்ஷமா⁽⁴⁾, ஸத்யம்⁽⁵⁾, தமம்⁽⁶⁾, ஸமம்⁽⁷⁾, ஸுகம், துக்கம், பவம்⁽⁸⁾, அபாவம்⁽⁹⁾, பயம், அபயம்,

ரு. அஹிம்ஸை⁽¹⁰⁾, ஸமதா⁽¹¹⁾, துஷ்டி⁽¹²⁾, தபஸ்⁽¹³⁾, தானம்⁽¹⁴⁾, யஸஸ்⁽¹⁵⁾, அயஸஸ்⁽¹⁶⁾, என்ற பற்பலவித பாவங்கள்⁽¹⁾ என்னிடம் இருந்தே பிறக்கின்றன⁽¹⁸⁾.

(1) லோகவிவேகம், அஃதாவது, லோக விஷயங்களைப் பகுத்தறியும் அறிவு.

(2) ஆத்ம அனாத்ம விவேகம்.

(3) மோஹமில்லாமை (ஸம்போஹம்=மோஹம், அ=இல்லாமை).

ஒன்றனிடத்தில் இல்லாத பிறிதொரு தன்மையை அதனிடத்து உள்ளதாக அறிதல் மோகம். பாம்புத்தன்மையற்ற பழுதை (கயிறு) பாம்புத்தன்மை பெற்றது என்றறிதல் மோஹம்.

“அமோஹம்” அல்லது “அஸம்மோஹம்”=எத்தன்மையை ஒருவஸ்து பெற்று நிற்கின்றதோ, அது அத்தன்மையைப் பெற்றதென்ற புத்தி.

(4) ஸஹித்திருத்தல். இழுக்கப்பட்டாலும் அடிக்கப்பட்டாலும் விகாரமற்ற மனஸுடன் இருத்தல்.

(5) கண்டதைக் கண்டபடியும், கேட்டதைக் கேட்டபடியும், நினைத்ததை நினைத்தபடியும், கூறுதல். இது ஸத்யவாத்தூ.

(6) பாஹ்யேந்த்ரிய நிக்ரஹம், புறக்கரண ஒடுக்கம்.

(7) அந்தர் இந்த்ரிய நிக்ரஹம்.

(8) பிறப்பு, தோற்றம்.

(9) மறைதல்.

(10) ப்ராணிகளை உபத்ரஞ் செய்யாதிருத்தல்.

(11) ஸுகதுக்கங்களில் ஸமமான மனம் பெற்றிருத்தல்.

(12) த்ருப்தி, போதும் என்ற புத்தி.

(13) இந்த்ரியங்களை ஒடுக்கி ஸரீரத்தை வாட்டுதல்.

(14) தனது வல்லபத்துக்கேற்றபடி பிறருக்குக் கொடுத்தல்.

(15) தர்மத்தினால் பிறந்த கீர்த்தி.

கீர்த்தி=சொல்லுதலைக், கூறுதலைச், செய்விக்குங் குணம்.

(16) அதர்மத்தினால் வந்த அபகீர்த்தி.

(17) பாவனைகள், நற்குணங்கள்.

(18) அவனவன் கர்மத்துக்குத் தக்கபடி நான் கொடுக்கிறேன்.

சு. லோகத்திலுள்ள ப்ரஜைகள் எவர்களுடையனவோ ⁽¹⁾, [அந்த] என் சொருபம் ⁽²⁾ பெற்றவர்களாகிய ஏழ் மஹர்ஷிகளும் ⁽³⁾, அப்படியே பூர்வ நான்த் மனுக்களும் ⁽⁴⁾, மாணஸர்களாகப் பிறந்தவர்கள் ⁽⁵⁾.

(1) லோகங்கள் தோறும் வாழ்கின்ற ஜீவர்களுடைய தேஹங்கள் எந்தப் ப்ரஜாபதிகளுடைய பொருட்களோ.

(2) என் ஸச்சிதானந்தசொருபம்.

(3) ௮. உ. (1).

ப்ரஜாபதி=ப்ரஜைகளுக்குப் பதி.

ப்ரஜை=ஜனனம் பெற்றவர்கள், தேகத்தைத் தரித்தவர்

கள். பதி=கர்த்தர்.

ஜகத்திலுள்ள தேகங்கள் எல்லாம் ப்ரஜாபதிகளால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டன.

ப்ரஜாபதிகள் ப்ரஹ்மாவின் த்யானத்தால் அவரது சொரூபங்கொண்டு தோன்றி, ப்ரஹ்மாக்கள் என்றும், ப்ரஹ்மமானஸ புத்ரர்கள் என்றும், ப்ரஹ்மருஷிகள் என்றும், மஹர்ஷிகள் என்றும் அழைக்கப்பட்டார்கள்.

இவர்களுடைய நாமங்கள் மரீசி, புலஸ்த்யர், புலஹர், க்ரது, அங்கிரஸ், அத்ரி, வலிஷ்டர் என்பனவாம்.

தேவ அஸுர மானுட தேகங்களுக்கு இவர்கள் ப்ரஜாபதியானதால் இவர்களுடைய பிதாவாகிய ப்ரஹ்மா ப்ரஜைகளுக்கு பிதாமஹன் (பாட்டா) ஆனார்.

(4) இப்பொழுது நடைபெற்று வரும் மன்வந்தரத்திற்குரிய வைவஸ்வதமனு ஏழாவது மனு. இந்த ஏழு மனுக்களில் முதல் நால்வருமாகிய ஸ்வயம்புவ, ஸ்வாரோசிஸ், ஒளத்தமி, தாமஸ மனுக்கள் சண்டுக் குறிக்கப்பட்டார்கள்.

(5) ஸப்த ப்ரஜாபதிகளும் முதல்நான்கு மனுக்களும் ஸூக்ச்ம ரூபிகள். தங்களிஷ்டப்படி ஸ்தூலதேஹத்தை ஸ்ருஷ்டித்துத் தரித்துக்கொள்ளவும் ஏனையோர்க்கு அருளவும் வல்லபமுண்டு.

௭. இந்த எனது விபூதியையும் ⁽¹⁾ [ஐஸ்வர்] யோகத்தையும் ⁽²⁾ உள்ளபடி எவன் அறிகின்றனோ அவன் ⁽³⁾ அசைவற்ற [ஞான] யோகத்தோடு சேர்கின்றான் ⁽⁴⁾. இதில் ஸம்ஸயம் இல்லை ⁽⁵⁾.

(1) ஒன்றானது பலவாகிய தன்மையையும், பலவாய்த் தோன்றினவற்றில் மஹாவிசேஷ குணங்களோடு ப்ரகாவிக் கின்ற வைகளையும்.

(2) இந்த விபூதிகளும் வேறு நாநாவித தோற்றங்களும் பரமேஸ்வரன் ப்ரக்ருதியோடு சேர்ந்ததால் வந்தனவென்ற உண்மையையும், அந்தச் சேர்க்கை பற்றாமற்பற்றிநிற்கும் சேர்க்கை என்ற உண்மையையும்.

(3) அந்த ஞானவான்.

(4) அந்தச் சலனமற்றிருக்கும் பற்றற்ற நிலையைப் பெறுகின்றான்.

(5) இப்படிப் பரமேஸ்வரனது மோகக் ஸ்திதியை இவன் பெறுவான் என்பது நிச்சயம்.

அ. நான் ஸர்வத்தின் பிறப்புக்குக் காரணமென்றும், ஸர்வமும் என்னால் பரவருத்திக்கிறதென்றும், எண்ணி அறிவாளிகள் தங்கள் மனோபாவனகளால் என்னையே பின்பற்றி அண்டுவார்கள் (1).

(1) பரமேஸ்வரனே பஞ்சக்ருத்யன் என்றறிந்த ஞானி அவனையே பற்றிநிற்பான். மனுவாக்களில் சக்ரவர்த்தியையும் பற்றிநில்லான்.

கூ. என்னிடம் சித்தத்தை வைத்தவர்களும் (1), என்னிடம் பராணங்களை வைத்தவர்களும் (2), [மெய்ப்பொருளாகிய என்னை] அறிவிக்கின்றவர்களும் (3), ஒருவரோடொருவர் என்னைப்பற்றி நித்யம் ஸம்வாதிக்கின்றவர்களும் (4), ஸந்தோஷத்தைப் பெறுகின்றனர் (5). [பெற்று, மென்மேலும் என்னில்] ரமிக்கின்றனர் (6).

(1) என்னைப் பெறுதற்குரிய ஸாதனைகளாகிய ஈஸ்வரார்ப்பணத்தையும் மனோலய யோகத்தையும் அப்யாவிக்கின்றவர்களும்.

(2) அப்படியே ப்ராணாயாம யோகத்தை அதுஷ்டிக்கின்றவர்களும்.

இந்த யோகம் வலித்திக்கும்பொருட்டுப் பராண அபானவாயுக்கள் தடுக்கப்படுவதால், “ப்ராணன்கள்” என்றார்.

(3) ஆத்ம அநாதம் விஷயங்களைப் பிரித்துக்காட்டி மெய்ப்பொருளைப்பற்றிப் போதனை செய்கின்றவர்களும்.

(4) ஈர்வணஞ் செய்த ஞானபாடங்களை ஒருவரோடொருவர் தினமும் ஸம்பாவித்து, அவற்றைப்பற்றி உதயமாகும் ஸம்ஸயங்களை வெளிப்படுத்தி, ஸமாதானம்பெற முயலுகின்ற மாணாக்கர்களும்.

(5) சலனமற்ற மனஸைப் பெற்று ஸாந்தமாயிருக்கின்றனர்.

(6) அந்த ஸாந்தத்திலேயே நின்று மேன்மேலும் ஆனந்திப்பார்கள்.

யி. ஸதாகாலமும் என்னைப் பொருத்தினவர்களும் (1), பரித்யோடு என்னைச் சேவிக்கின்றவர்களும் (2), ஆகிய அவர்களுக்கு எதனால் (3) அவர்கள் என்னைப் பெறுகின்றனரோ, அந்தப் புத்தி யோகத்தைக் (4)கொடுக்கின்றேன்.

(1) நானே பரம்பொருள் என்று நிர்வாணத்து, எக்காலமும் மனசை என்னில் வைத்திருக்கின்றவர்களும்.

(2) ஸ்ரத்தையோடு தங்கள் கர்மங்களை எனது கர்மங்கள் என்று செய்கின்றவர்களும்.

(3) எந்த ஸமத்வத்தால்.

(4) அந்த ஸமத்வபுத்தி யோகமென்னும் விருப்பவெறுப்பு ஸமரஸ சேர்க்கையை.

ஈஸ்வரார்ப்பணத்திற்கும் ப்ராணாயாமத்திற்கும் மனோலயத்திற்கும் ஆதாரமும் உற்றதுணையுமானது ஸமத்வபுத்தி. இது பெருகப்பெருக, அவை லகுவாய் விரித்திக்கும்.

யக. அவர்களை ரகஸிப்பதற்காகவே அஞ்ஞானத்தால் பிறந்த தமஸை (1), ப்ரகாஸிக்கின்ற ஞானதீபத்தால். நான் அந்தஃகரணத்தில் இருந்துகொண்டு (2) கேடுக்கின்றேன்.

(1) அறியாமையில்நின்று தோன்றின துக்கம் பயம் மோஹம் முதலிய தாமஸ குணங்களை.

(2) நான் உள்ளம் என்ற அந்தஃகரணத்தில் விஜயமாகி.

ப்ரக்ருதி சொருபங்கள் தோறும் பரமேஸ்வரன் இருந்தாலும், அவருடைய அதுக்ரஹ ஸக்தி தேவ மானுட தேகங்களைப் பெற்ற ஜீவாத்மாக்களுக்கு உதவும் இடம் உள்ளம் என்ற அந்தஃகரணமே.

பரமேஸ்வரனது அன்பைப் பெறாத ஜீவாத்மாவின் மலம் உள்ளத்தில் ஏறி, மனஸைக் க்ரஹித்து, கர்மேந்தரியங்களால் பாபகர்மங்களைச் செய்யும். ஆனால், அவர் தமது அன்பைப் பெற்ற ஜீவாத்மாவின் மலம் உள்ளத்தில் ஏறின மாத்ரத்தில்

அதை, மனஸிற் சென்று வாதனைசெய்ய விடாமல், உள்ளத் திலேயே நாஸமாக்குவார்.

அர்ஜுநன் கூறினான்:

௨௨-௨௩. [என்னில்] ப்ரகாஸிக்கின்ற நீ பரம ஒளியும் பரம பவித்ரமுமாகிய ⁽¹⁾ பரப்ராஹ்மம் [என்றது நிஸ்சயம்]. எல்லா [மானிட] நுஷிகளும் தேவநுஷியான நாரதரும் அவ்வீதமே அஸிததே வஸநம் ⁽²⁾ வ்யாஸரும் உன்னை ஸாஸ்வத புருஷனாகவும் த்வீவிய னாகவும் சித்தேவனாகவும் அஜனாகவும் ⁽³⁾ விபுவாகவும் ⁽⁴⁾ கூறு கின்றனர். [ப்ரத்யக்ஷமாகவே] நீயும் கூறுகின்றாய்.

(1) பரிசுத்தமுமாகிய.

(2) அவலிததேவஸன் நாரதரோடு ஸம்வாதஞ்செய்தவன். கருமை நிறம்பொருந்திய ஓர் வித்வ ப்ராஹ்மணன். அவனைப் பற்றி மஹாபாரத ஸாந்திபர்வத்திற் காண்க.

(3) பிறப்பற்றவன்.

(4) வ்யாபகன்.

௨௪. ஓ பகவன், தேவர்களும் தானவர்களும் ⁽¹⁾ உனது [மஹே ஸ்வர] ஸ்வநபத்தை அறியார்கள். என்னிடம் எதைக் கூறுகின்றயோ அதை யெல்லாம் உண்மையாக எண்ணுகின்றேன், ஓ கேஸவ.

(1) “தேவர்கள்” ப்ரஹ்மாவின் புத்ரர்களிலொருவராகிய மரீச்யின் புத்ரனாகிய காய்யபருக்குத் தக்ஷன்மகள் அதிதி வயிற்றிற் பிறந்தோர். “தானவர்” காய்யபருக்குத் ததுவினி ட்த்துப் பிறந்த புத்ரர்.

௨௫. பூதபாவனா ⁽¹⁾, பூதேஸா ⁽²⁾, தேவதேவா ⁽³⁾, ஜகத் பதே ⁽⁴⁾, புருஷோத்தமா ⁽⁵⁾, நீ ஸ்வதந்த்ரத்தாலேயே உன்னை உன் னுல் அறிகின்றாய் ⁽⁶⁾.

(1) ஜீவாத்மாக்களைப் பிறப்பிக்கின்றவனே.

(2) அவைகளை அடக்கி ஆளுகின்றவனே.

(3) தேவர்களால் போற்றப்படும் தேவா.

(4) ஸர்வலோகங்களையும் ரக்ஷிக்கும் பதியே.

(5) உத்தம புருஷனே.

(6) “ஸ்வயமேவ ஆத்மநா ஆத்மானம் வேத:”=ஸ்வதந்த்ரத்தாலேயே ஆத்மாவைக் கொண்டு ஆத்மாவை அறிகின்றாய்=வேறொருவர் உனக்குச் சொல்லாமல், நீயே உன்னை உன்னால் தர்ஸிக்கின்றாய்.

ஸுத்தாத்மாவை அறிவதற்குப் பரக்ருதி தத்வங்கள் யாவற்றையும் நீக்கி, ஆத்மா கைவல்யமாக (தன்னந்தனியாக) நின்றே, தன்னை அறியவேண்டும் என்பதுபற்றி, “நீயே உன்னை உன்னால் அறிகின்றாய்” என்றான் அர்ஜுநன்.

௮௬. இவ்வுலகங்களை நீ வ்யாபித்து எந்த விபூத்களால் நீங்கின்றயோ, உனது அந்த விபூதிகள் சிறந்தவைகள் ஆனதால், அவைகளை நீ ழ்றங்கு கூறவேண்டும் (1).

(1) சிறந்த விபூதிகளை ஸ்ரவணம் செய்தால், அவைகளை மனம் த்யானித்து வேறு விஷயங்களைப் பற்றாது நிற்கும். இவ்வித மனோபாவனை ஈஸ்வரோபாஸனையாகும். “நினைப்பு மறப்பற்றுநில்” என்ற உபதேசத்தை அதுஸரிக்கத் தகாதவர்களுக்கு இந்த மனோபாவனை விருப்பு வெறுப்புக்களை ஒடுக்கும், அந் தஃகரணங்களை ஸுத்திசெய்யும், அறிவைப் விஸாலமாக்கும்.

௮௭. யோகியே, எக்காலங்களிலும் எவ்விதம் உன்னை நினைந்து அறிவேன் (1)? பகவன், எந்தெந்த வஸ்துக்களில் என்னால் நீ நினைக்கத் தக்கவனாயிருக்கின்றாய்?

(1) விருப்பு வெறுப்புக்களால் வாதிக்கப்படாத மனோலய யோகிகளாகிய ஸாங்க்யர்கள் நினையாமலும் நித்திரையிற் சிக்காமலும் அறிவு (ஆத்ம) மயமாய் நின்று, பாமாத்மாவை அறிவார்கள் என்றும், லோகப்பற்றுக்கள் உள்ள தனக்குக் கர்ம யோகமே உரியது என்றும், சர்மதேக வலித்திக்கு ஈஸ்வரனைப் பற்றி மனஸ் ஏராளமாக நினைக்கவேண்டும் என்றும், நிஸ்சயத்தைப் பெற்ற அர்ஜுநன் “எவ்விதம் உன்னை நினைந்து அறிவேன்” என்றான்.

யஅ. உனது அம்ருதம் போன்ற வாக்கைக் கேட்கின்ற எனக்கு, போதும் என்ற புத்தியில்லாததால், ஐநார்த்தன, ஆத்மயோகத்தையும் (1) ஆத்ம விபூதியையும் (2) மறுபடியும் விரிவாகக் கூறு.

(1) பரமாத்மா ப்ரக்ருதியோடு சேர்ந்து நிற்கும் நிலையையும்.

(2) இந்த ஐஸ்வர யோகத்தில் தோன்றிநிற்கும் நானாவித விசேஷ கோலங்களையும்.

ஸ்ரீ பகவான் கூறுகின்றார்:

யக. ஸந்தோஷம், தரு ஸ்ரேஷ்ட (1). ஆத்ம விபூதிகள் தீவ்யங்களாய் இருப்பதால் (2), [அவைகளுள்] ப்ரதானங்களைக் கூறப்போகின்றேன். எனது [விபூதிகளின்] விஸ்தாரத்திற்கு முடிவில்லை.

(1) உனது ஸ்தோத்ரத்தைக் கேட்டு மகிட்சி பெற்றேன், குரு வம்ஸத்தில் மேன்மை அடைந்த அர்ஜுநா.

(2) மிக ப்ரஸித்தி பெற்றவைகளா யிருப்பதால்.

உய. துடாகேஸ, எல்லாப் பூதங்களின் ஆஸயமாய் (1) இருக்கின்ற ஆத்மாவும் நானே. பூதங்களின் ஆதியும் மாயமும் அந்தமும் நானே (2).

(1) ஆஸயம்=ஸயனிக்ருமிடம், நித்ரையில் ஓடுங்குமிடம்.

(2) ஜீவர்களின் ஸ்தூல ஸரீரங்களின் அத்ரிஸ்ய ஆரம்பமும், த்ரிஸ்ய ஸ்திதியும், அத்ரிஸ்ய அழிவும் எனது ஸக்தி கோலங்களே.

உயக. ஆதித்யர்களுக்குள் விஷ்ணு [என்ற ஆதித்யன்] நானே (1). ஜ்யோதிப் பொருள்களுக்குள் க்ரணங்கள் பெற்றீர் ஸூரியனும் நானே (2). மருத் [தேவதை] களுக்குள் மரீச் [என்ற மருத்தும்] நானே (3). நகஷத்ரங்களுக்குள் [அவர்கள் நாயகனாகிய] சந்த்ரனும் நானே (4).

(1) “அதிதி” என்ற தேவியின் புத்ரர்கள் “ஆதித்யர்”. இவர்களின் பேர் விஷ்ணு, ஸக்ரன் (இந்த்ரன்), ஆர்யமன், தாத்ரி,

த்வஷ்தரி, பூஷன், விவஸ்வத் (ஸூர்யன்), ஸஹித்ரி, மித்ரன், வருணன், அம்ஸன், பகன், என்பனவாம்.

இவர்களில் விஷ்ணு என்பவர் ஆக இளையவராயினும் மற்றவர்களிலும் குணத்தின் என்று மகாபாரதத்திலும் புராணங்களிலும் கூறி இருக்கின்றது.

அதிதி என்றதேனி, ப்ரஹ்மாவின் புத்ரனாகிய மரீசியின் புத்ரனாகிய கஸ்யபரை விவாகம்செய்து, ஆதித்தியர்களைப் பெற்றான்.

(2) வெளிச்சத்தைக் கொடுக்கும் சோதிசொருபங்களில் ஸப்தகிரணங்களையுடைய ஸூர்யலோகமும் எனது ஸக்தியே.

“ஸூர்ய” என்ற பதம் ஸூர்ய பகவானையும் ஸூர்ய லோகத்தையும் குறிக்கும்.

ஸூர்யபகவானுக்குப் பர்யாய நாமம் விவஸ்வத். இவர் ஆதித்தியர்களில் ஒருவர். இவருக்கு எழுவிற கிரணங்கள் உண்டு. அவை ஸுஷும்நா, ஹரிசேஸ, விஸ்வகர்மன், விஸ்வகார்யன், ஸம்பத்வஸு, அந்வவஸு, ஸ்வராஜன் என்பனவாம். ப்ரலயகாலத்தில் இந்தக் கிரணங்கள் எழு ஸூர்யர்களாகி லோகங்களை வாட்டி எரிக்கும்.

ஸூர்ய பகவானுடைய குணவிசேஷங்கள் ஸூரியலோகத்திற்கும் அமைந்தன. ஸூர்ய பகவானை மானுடர் காணாதிருந்தாலும், அவருடைய லோகத்தைத் தினமும் கண்டு அநேக நன்மைகளைப் பெறுகின்றனர்.

இந்தலோகம் அவரது “ரதம்” என்றும், இந்த ரதம் காயத்ரி ப்ருஹதி உஷ்ணீ ஜகதீ த்ருஷ்டிப் அநுஷ்டிப் பங்தி என்ற வேதமாத்ரா அஸ்வங்களால் இழுக்கப்பட்டு உத்தராயண தக்ஷிணபன மார்க்கங்களில் செல்லுகின்றது என்றும், இந்த ரதத்தில் ஒருவருஷத்துக்குரிய ஒவ்வொருமாசமும் வெவ்வேறு ஆதித்யர்களும் ருஷிகளும் கந்தர்வர்களும் க்ராமணிகளும் நாகர்களும் ராக்ஷஸர்களும் உத்யோகம் செய்வார்கள் என்றும், ஸாஸ்த்ரங்கள் கூறுகின்றன.

ஸூர்ய லோகம் நவக் க்ரஹங்களில் முக்கியமானது. இத

ன் தேஜஸ் ஸகல தேஜஸ்களுக்குள்ளும் விசேஷமாத்லாஸி,¹
“ஸூர்யனும் நானே” என்றார்.

ஸிவாலயங்களில் ஆகமவிதிப்படி ஸூர்ய பகவானை “கஸோ
ல்காப ஸிவஸூர்ய மூர்த்தி” என்று அழைத்து, “ஸிவயாகம்
வித்திக்கும்பொருட்டு அந்தகாரத்தை (அஞ்ஞான இருளை)
நிரோதிப்பாயாக” என்று வேண்டி, நித்ய உத்ஸவச் ச்ரமத்தில்
முதற் பூஜை செய்வார்கள்.

(3) மருத் தேவதைகளை, கஸ்யபர், திதி என்ற தேவியோடு
சேர்ந்து, புத்ரர்களாகப் பெற்றார். இவர்கள் நாற்பத்தொன்பது
பேரும் தேவர்களுக்கு அரசனாகிய இந்திரனுக்கு அடிமைப்
பட்டு, அவருடைய மின்னல் இடி மழை மேகங்கள் என்ற
கணங்களோடு சேர்ந்து, வாயுருபங்களாய்ச் சஞ்சரிப்பார்கள்.
மருத்களில் ப்ரதான ஸக்திபெற்றவர் மரீசி.

(4) சந்த்ரனுக்குப் பர்யாயநாமம் ஸோமன். இவர் ப்ரஹ்
மாவின் புத்ரனாகிய அத்ரி என்பவரின் புத்ரன். இவருக்கு உரிய
இடம் சந்திர லோகம். அஸ்வினி பரணி கார்த்திகை முதலிய
உள நக்ஷத்ரங்களோடு கூடி ஒவ்வொருமாஸமும் அநேக சுகங்
களைக் கொடுப்பார். இவர் அஷ்ட லோகபாலர்களில் ஒருவர்.
மற்ற லோகபாலர்கள் இந்த்ரன் யமன் வருணன் குபேரன் விவ
ஸ்வத் (ஸூர்யன்) ஆக்கி வாயு என்பவர்களாம்.

உலக. வேதங்களுக்குள் ஸாமவேதமும் நானே⁽¹⁾. தேவர்களுக்
குள் வாஸவனும்⁽²⁾ நானே. இந்த்ரியங்களுக்குள் மனஸும் நானே⁽³⁾.
ப்ராணிகளின் சேதனையும்⁽⁴⁾ நானே.

(1) ஆதியில் ஒன்றாய் இருந்த வேதத்தை ச்வாபர யுக அந்
தத்தில் வ்யாஸ பகவான் நான்கு பாகமாகப் பிரித்தார்.

அத்வர்யு ஒதுவார் ஒதும் ப்ரார்த்தனைகளை “யஜுஸ்” என்
றும், ஹோத்ரி ஒதுவார் ஒதும் ப்ரார்த்தனைகளை “ரிசஸ்” என்
றும், உத்காத்ரி ஒதும் ஸ்தோத்ரங்களை “ஸாமன்” என்றும்,
ப்ராஹ்மணம் ஒதுவார் ஒதும் மந்த்ரங்களை “அத்ர்வண” என்
றும், வேதம் பிரிக்கப்பட்டது.

வியாஸருடைய சரிஷ்யன் பைலமுனிவர் ருக்வேதத்தையும், வைஸம்பாயனர் யஜுர் வேதத்தையும், ஜைமினி ஸாம வேதத்தையும், ஸுமந்து அதர்வண வேதத்தையும்; தங்கள் தங்கள் சரிஷ்யர்களுக்கு ஒதுவித்தார்கள்.

ஸாமவேதம் மிக இனிமையான நடையைப் பெற்று தேவ பக்தியை உண்டுபடுத்துவதால், “ஸாமவேதமும் நானே” என்றார்.

(2) வேதங்கள் போற்றும் தேவர்களில், தேவராஜனாகிய இந்த்ரனுக்குப் பர்யாய நாமம் வாஸவன்.

(3) தேவர்களைப் பற்றிப்பிடித்து த்யானிக்கும் கருவி மனஸ் ஆதலாலும், அது பரமேஸ்வரனால் ஜீவர்களை உத்தாரணம் செய்யும்பொருட்டு ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டதாலும், அது அவரது ஸக்தியே என்று விஸேஷிக்கப்பட்டது.

(4) ஜீவாத்மாக்களின் புத்தியும் எனது ஸக்தியே.

உய௩. ருத்ரர்களுக்குள் ஸங்கரனும் நானே (1). யக்ஷர் ராக்ஷஸர்களுக்குள் வித்தேஸனும் (2) நானே. வஸுக்களுக்குள் பாவகனும் நானே (3). மலைகளுக்குள் மேருவும் (4) நானே.

(1) தனது ஸ்ருஷ்டி கர்மத்தை நிறைவேற்றுவதற்காக ப்ரஹ்மா பரமேஸ்வரனை த்யானித்தபோது, ப்ரஹ்மாவின் நெற்றியிலிருந்து ஏகாதஸ (௮௧) ருத்ரர்கள் தோன்றினார்கள். இவர்களை மகாதேவன் ஹரன் ருத்ரன் ஸங்கரன் நீலலோகிதன் ஈஸானன் விஜயன் பீமன் தேவதேவன் பவோத்பவன் கபாலீஸன் என்று சிவாகமங்கள் கூறும்.

சிவாலயங்களில், ஸத்துரு ஜயத்துக்கும் ரோக நிவாரணக்கும் மற்றும் இஷ்ட காம்ய வித்திகளுக்கும் ஏகாதஸ ருத்ரர்களைப் பக்தர் அபிஷேகாதி உபஸரணைகளால் வழிபடுவார்கள். இவர்களில் விஸேஷ ஸக்தி பெற்றவர் ஸங்கரன்.

(2) ப்ரஹ்மாவின் தமோகுண ப்ரவிருத்தியில் நின்று தோன்றினவர்கள் யக்ஷரும் ராக்ஷஸரும். பசியினால் மெலிவுபெற்றும் பயங்கரரூபிகளாயும் இருப்பர்.

ப்ரஹ்மாவின் புத்ரனாகிய புலஸ்த்யரில் நின்றும் யக்ஷர்களும்கூட ராக்ஷஸர்களும் பிறந்தார்கள்.

இவருடைய புத்ரனாகிய விஸ்ரவஸ் பரத்வாஜ ருஷியின் மகளாகிய தேவவரீணியை மணந்து அநேக ஸத்வகுணம் பொருந்திய வைஸ்ரவணனைப் பெற்றார். வைஸ்ரவணன் ஜனபரிபாலனத்தை விரும்பித் தபஸ்செய்து அஷ்டபாலகர்களில் ஒருவராக நியமிக்கப்பட்டு, நிகரற்ற தனவானாகி, அங்க பங்கத்தைக் குறிக்கும் “குபேரன்” என்ற காரணப்பெயருடன், யக்ஷர்களுக்கும் ராக்ஷஸர்களுக்கும் அரசனாகி லங்காபுரியில் வெகுதூரம் வாழ்ந்தார்.

இவருடைய பிதாவாகிய விஸ்ரவஸ், தேவரினியை மணந்து, ராவணனையும் விபீஷணனையும் பெற்றார். ராவணன் லங்காபுரி தனக்குரியதென்று பாராட்டித் தனக்கு அதைக் கொடுக்க வேண்டும் என்று கேட்டபடியால், குபேரன் திருக்கைலாச கிரியில் அளகாபுரி என்ற பட்டணத்தை அடைந்து தமது திக்பாலக உத்யோகத்தை வடதிக்கில் நடத்திவருகின்றார்.

கஸ்யபர், கஸா என்ற பெண்ணை மணந்து, வேறு யக்ஷரையும் ராக்ஷஸரையும் பெற்றார்.

“வித்தேஸன்”=நிதிக்கு ஈஸன். இவரை குபேரன்.

(3) ப்ரஹ்மாவின் புத்ரனாகிய தருமர், தக்ஷனுடைய மகளாகிய வஸு தேவியை மணந்து, அஷ்ட வஸுக்களைப் பெற்றார். இவர்களின் நாமங்கள் தான் த்ருவன் ஸோமன் ஆபன் அனலன் அனிலன் ப்ரத்யூஷ் ப்ரபாஸன் என்பனவாம்.

ஸிவாலயங்களில் இவர்களுக்கு நித்ய உத்ஸவத்தில் இருவேளை பலி கொடுக்கப்படும்.

வஸுக்களில் விஸேஷ குணவான் அனலன். இவரைப் “பாவகன்” என்றும் சொல்வார்கள்.

(4) பொன்மயமாகிய மேரு ஸுமேரு மஹாமேரு ஸுராலயம் ரத்னஸாது ஹைமாத்ரி என்றும் கூறப்படும்.

இதன் சிகரங்களில் த்ரிமூர்த்திகளும் இந்த்ராதி லோகபாலர் முதலிய தேவர்களும் இருக்கின்றனர். ஆகாஸ கமனம்

செய்கின்ற வலித்த புருஷர்களும் ருஷிகளும் வேதாசம ஸாஸ்த்ர விசாரணைகளைப்பற்றி அங்கு ஸபைகூடி ஸம்வாதனை செய்வார்கள்.

ஸாதாரண மனுஷர்களுக்கு இந்தமலை புலப்படாது. ஸவர்க்க லோகத்தைப்போல வாயு தத்வ ப்ரபலத்தால் இயற்றப்பட்டது. ஆதலால், ப்ருதுவி தத்வம் மிகுந்த ஐனங்கள் ! அதைக் காணவும் தொடவும் மாட்டார்கள்.

புராணங்களிலும் இதிகாசங்களிலும் மஹாமேரு பாதாளந்தொட்டு புவர் ஸ்வர் லோகங்கள் வரையிற் செல்லுகின்றதென்றும், பூலோகத்தில் “எர்த்” (earth) என்று அங்க்லேயரால் கூறப்பட்ட ஜம்பு தீபத்தில் இலாஸ்ருத தேச மத்தியில் உள்ளதென்றும், அந்த இலாஸ்ருத தேசம் ஹிமாலயமலைக்கு அப்பாற்பட்ட கிம்புருஷ தேசத்துக்கும் ஹரிவர்ஷத்துக்கும் வடக்கே உள்ளதென்றும், உத்தரகுரு தேசத்துக்கும் ரம்யக தேசத்துக்கும் தெற்கே உள்ளதென்றும், கூறியிருக்கின்றது. மேலும், இந்த மஹாமேரு நீல மலையை வடக்கிலும், கந்தமாதன மலையைக் கிழக்கிலும், மால்யவத் மலையை மேற்கிலும் எல்லையாகக் கொண்டதென்று கூறியிருக்கின்றது.

இப்படிக்கூறப்பட்ட தேசங்களின் இருப்பிடமும் மலைகளின் இருப்பிடமும் நிதானித்தாலன்றி, மஹாமேருவின் இருப்பிடம் அறிதல் அஸாத்யம்.

இப்பொழுது நடைபெறும் மன்வந்த்ர ஆரம்பத்திலுள்ள குலபர்வதங்களைப் புராணங்கள் குறிப்பிட்டிருக்கின்றன. எந்த மலைக்குமுன் எந்த மலை என்றும், எந்த மலைக்குப் பின் எந்த மலை என்றும், எந்த மலை வரிசைகளின் இடையில் எந்தத் தேசம் என்றும், விளக்கியிருக்கின்றது. இக்காலத்தில் ஜாதிபாஷை வேற்றுமைகள் எப்படியிருப்பினும், குல மலைகளும் இவற்றைப்பற்றிய நிலங்களும் ஆதியில் இருந்தவாறே இன்றும் ஏறக்குறைய உள்ளன என்று தோற்றுகின்றது.

ஆஷியா (Asia) க் காண்டத்தில் உள்ள இந்தியா (India) வுக்கும் கைபீர்யா (Siberia) வுக்கும் இடையிலுள்ள பர்வதங்

களை ஆராயின், இந்தியாவின் வடபாக எல்லையிலுள்ள ஹிமாலய பர்வதத்துக்கு வடக்கே சீனபாஷையில் “குவான் லுன்” என்று கூறப்பட்ட ஒரு நெடிய பர்வதம் உண்டு. இதுவே ஸம்ஸ்கிருத பாஷையில் ஹேமகூடம் என்று கூறப்படும்.

ஹிமாலயத்துக்கும் ஹேமகூடத்துக்கும் இடையிலுள்ள தேசத்தை இக்காலத்தில் டிபெற் (Tibet) என்பார்கள். ஆதிகாலத்தில் அது கிம்புருஷ வர்ஷம் எனப்படும். மேற்குக் கிழக்காகச் சென்று நிற்கும் ஹேமகூட பர்வதத்துக்கு வடக்கே நிஷதம் என்ற பர்வதமும் மேற்குக் கிழக்காக ஓடி நிற்கின்றது. இதைச் சீனர்கள் “தியான் ஷன்” மலை என்பார்கள்.

ஹேமகூட பர்வதத்துக்கும் நிஷத பர்வதத்துக்கும் இடையிலுள்ள தேசம் ஹரிவர்ஷம் எனப்படும். இந்தத் தேசம், பாபகர்ம் மிகுதியால் வெகுகாலம் மணற்காடாகி, கோபி (Desert of Gobi) எனப்படும்.

தியான்ஷன் என்ற நிஷத பர்வதத்துக்கு வடக்கே, மேற்குக் கிழக்காகச் சென்று, நீல பர்வதம் நிற்கின்றது. இதை இக்காலத்தில் “ஆல்தே” (Altai) மலை என்பார்கள்.

நிஷத பர்வதத்துக்கும் நீல பர்வதத்துக்கும் இடையிலுள்ள தேசம் இலாவ்ருதம் எனப்படும்.

இந்த இலாவிருதத்தின் மத்தியில் மஹாமேரு, பூமியைப் பீறி, ஸூர்ய சந்திர நட்சத்திராதிகளுக்கு உரிய புவரலோகத்தையும் பீறி, ஸ்வர்க்கலோகப் பரப்பிலுள்ள த்ருவ லோகம் வரையில் நிற்கின்றதென்று ஸாஸ்திரங்கள் கூறும். த்ருவ லோகம் ஆங்குலேய பாஷையில் “போல் ஸ்டார்” (Pole Star) எனப்படும்.

மஹாமேரு பாதாளம் தொட்டு த்ருவலோகம்வரைக்கும் நிற்பதால், அதன் உயர்வை கணக்கிடுதல் அரிது. புராணங்களில் கூறப்பட்ட யோஜனைக்கணக்கு உள்ளபடியான கணக்கன்று. உள்ளபடி கணக்கை விரிக்கின், மனசுக்கு எட்டாமற்போகும். அங்குக் கூறப்பட்ட யோஜனைதூரக் கணக்குக்கள் ஸாம்ய ஸம்பந்தக் கணக்கென்றே அறியவேண்டும்.

மேருவின் அடி 16,000 யோஜனையுள்ள விஸ்தாரமானால், அதன் முடி 32,000 யோஜனை உள்ள விஸ்தாரமாகுமென்று நிதானிக்கப் பட்டது. செந்தாமரைக்காய், (pericarp of the pink lotus) போன்ற இவ்வித ரூபம்—அடிப் பரப்பு ஒடுங்கி, முடிப் பரப்பு விரிந்த ரூபம்—மானுடர்களாற் காணப்பட்ட மலைகள் ஒன்றுக்கும் அமையவே இல்லை. த்ரிலோகமும் பீறிநிற்கும் தன்மையும் வேறொரு மலைக்கு உரியதுமன்று.

இந்த அதிவினோத மலையின் மேகலைகளில் அநேக சேஷத் தரங்கள் உள்ளன. மத்ய மேகலையில் சிவபெருமான் எழுந்தருளிய திருக்கைலாஸமும் திக்பூலகர் வலிக்கும் நகரங்களும் இருக்கின்றன

த்ராவிடதேசங்களில் ஆதமப்படி நடத்தப்பட்ட சிவாலயங்களில் நித்ய உத்ஸவம் கைலாஸ பாவனையே.

மஹாமேரு புவர்லோகத்திற்கு மேலுள்ள ஸ்வர்க்க லோகம்வரையிற் சென்று நிற்கும். ஸ்வர்க்கலோகத்தைச் சார்ந்த ஸப்தருஷி மண்டலமும், த்ருவன் வலிக்கும் த்ருவலோகமும், மேருவின் உச்சி மேகலைப் பாங்கில் இருக்கும்.

அண்டத்தில் எவ்விதம் மேரு த்ரிலோகங்களிலுள்ள சராசரங்களின் பரிபாலனத்துக்கு இயற்றப்பட்டதோ, அவ்விதமே பிண்டத்திலும் மேரு வீணாதண்ட (vertebra) ரூபமாக இருக்கின்றது. அண்டத்தில் மஹாமேருவைக் கண்ட பெரியோர் பிண்டத்திலுள்ள வீணாதண்டத்தையும் மஹாமேரு என்று கூறினார்கள்.

ஸ்தூல தேகத்திலுள்ள வீணாதண்டமும் தாமரைக்காய் போன்ற எலும்புகளால் இயற்றப்பட்டு, ஆறு மேகலைகளால் சிறப்புப்பெற்றது. அவற்றில் மூலாதாரம் ஸ்வாதிஷ்டானம் மணிபூரகம் அநாகதம் விஸுத்தி ஆக்ஞை என்ற சக்ரங்கள், நகரங்கள்போல, விரிந்தன. மூலாதாரத்தில் விக்ணேஸ்வரனும், ஸ்வாதிஷ்டானத்தில் ப்ரஹ்மாவும், மணிபூரகத்தில் விஷ்ணுவும், அநாகதத்தில் ருத்ரனும், விஸுத்தியில் மஹேஸ்வரனும், ஆக்ஞையில் சதாசிவனும் வீற்றிருப்பார்.

பிண்டத்திலுள்ள மேருவை ஸாதாரண ஜனங்கள் அறியார்கள். பிண்ட மேருவிலுள்ள ஆறாதாரங்களையும், அவற்றில் வலிக்கும் தேவர்களையும், கல்விமான்கள்தாமும் அறியார்கள். ஞானாதிகாரியே இவற்றைப் பிண்டத்தில் அறிவதுபோல, ப்ரஹ்மான்டத்திலுள்ள மஹாமேருவைத் தக்க வலித்திபெற்றவர்களே அறிவார்கள்.

உயச. பார்த்த, புரோஹிதர்களுக்குள் (1) முக்கியன ப்ரஹ்மஸ் பதி (2) என்று என்னை அறி (3). ஸேனாபதிகளுக்குள் ஸ்கந்தனும் நானே (4). ஜலமுள்ளவைகளுக்குள் ஸமுத்ரமும் நானே.

(1) “புரஹ்” (முன்), “ஹித:” (வைக்கப்பட்டவன்) என்ற பதங்கள்கூடி “புரோஹித:” (முன்வைக்கப்பட்டவன்) என்றாகி, வழிகாட்டுவோன் என்று பொருள்படும். விதி விலக்குக்களை அறிந்து, செல்லவேண்டிய மார்க்கம் இதுவே என்று உறுதியாகக் கூறுகின்றவன் “புரோஹிதன்”.

இவனே “ஆசார்யன்”. “ஆ” (சுற்றிலும்), “சார்ய:” (செல்லக்கூடியவன்) என்ற பதங்கள் கூடி, “ஆசார்ய” என்ற ஸமாஸம் சூழ்ந்த பார்வைபெற்ற புத்திமான் என்று அர்த்தப்படும். எனவே, புரோஹிதனும் ஆசார்யனும் ஏகார்த்த பதங்களாம்.

(2) தேவ குருவாகிய வ்யாழ பகவான். இவர் ப்ரஹ்மாவின் புத்ரனாகிய அங்கிரஸ் மஹர்ஷியின் புத்ரன்.

(3) என்றவரும் நானே.

(4) அரசைக் காக்கும் ஸேனாபதிகளில், தேவ ஸேனாபதியாகிய ஸ்கந்தனும் எனது ப்ரதான ஸக்தியே.

ஸ்கந்த ஸ்வாமியை ஸரவணபவன் என்றும், கார்த்திகேயன் என்றும், ஸுப்ரஹ்மண்யம் என்றும் கூறுவார்கள்.

அநேக கல்ப காலங்களுக்கு முன் அஸுரர்களின் வாதனை யைப் பொறுக்கக்கூடாத தேவர்களை ரக்ஷிக்கும் பொருட்டு, ஸிவபெருமான் தமது ப்ரஹ்ம ஸக்திகளாகிய ப்ரணவம் ஈஸானம் தத்புருஷம் அகோரம் வாமதேவம் ஸத்யோஜாதம் என்ற வற்றில் நின்று நிகரற்ற வெப்பமுடைய அக்நிப் பொறிகளைப்

பர்யோகித்து, அந்த ஆறு பொறிகளையும் கைலாஸ கிரிப் பாங்கில நாணற் புல்லாற் குழப்பட்ட வாவிபாகிய ஸரவணத்திற் செலுத்தினார். (“ஸர”=நாணற் புல், “வன”=நீர்).

விஸாக நக்ஷத்ரத்தில் ஸரவணப் பொய்கையில் வைக்கப் பட்ட ஷட் ஜ்யோதிகள், ஸுப்ரஹ்ம லக்ஷணத்தோடு, ஆறு சிறு குழந்தைகளாகிச் செந்தாமரை மலரின்மீது வீற்றிருந்தார்கள். இவர்களைக் கண்ட கார்த்திகை நக்ஷத்ர மகளிர் அறுவரும் மிக மகிழ்ந்து, ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு புதல்வனாக எடுத்துத் தங்கள் முலைப்பாலை ஊட்டி வளர்த்தனர். அக்காலத்தில் கைலாஸபதியும் உமாதேவியும் அங்குச் செல்ல, பேரன் போடு உமாதேவி தமது ஷட் குமாரர்களையும் இரு கரங்களாலும் சேர்த்தெடுத்துத் தழுவினர். உடனே ஷண் (ஆறு) முகங்களும் பன்னிரு கரங்களும் உடைய ஒரு திருமேனியாயிற்று. இப்படிக்கூட்டி எடுக்கப்பட்ட குமர (முருக)க் கடவுள் “ஸ்கந்தன்” (“ஸ்கந்த”=சேர்க்கப்பட்டவன்) எனவும், “ஷண்முகன்” எனவும் அழைக்கப்பட்டார்.

பரமேஸ்வரன் பெருங் கருணையோடு தமது இடப்பக்கத்தில் ஸ்கந்தனையும் உமாதேவியையும் இருத்தி யருளினார். இம்மூவரும் ஒன்றுகூடி அமர்ந்த மூர்த்தம் “ஸோமாஸ்கந்த மூர்த்தி” எனப்பட்டது. (“ஸஹ”=கூட, “உமா”=பார்வதி, “ஸ்கந்த”=குமாரஸ்வாமி). உமையாளோடும் ஸ்கந்தனோடும் கூடித் தர்ஸனை கொடுக்கின்ற மூர்த்தி எவரோ, அவர் ஸோமாஸ்கந்த மூர்த்தியாகிய மஹாதேவர்.

கார்த்திகைப் பெண்களின் விசேஷ புண்ய கர்மத்தை லோகத்தார் பாராட்டும்பொருட்டு, ஸிவபெருமான் ஸ்கந்தனுக்குக் “கார்த்திகேயன்” என்ற பெயரிட்டார். மேலும், கார்த்திகை நக்ஷத்திரத்தில் ஸ்கந்தஸ்வாமியை ஸ்ரத்தையோடு உபாலிசு கின்றவர்கள் போகத்தையும் ஞானத்தையும் பெறுவார்கள் என்று விதித்தருளப்பட்டது.

விதி முத்திகள் என்ற நன்மைகளை அருளும் ப்ரஹ்மாம் ஸங்களோடு பிறந்ததால், ஷண்முகன் “ஸுப்ரஹ்மண்யன்”

என்ற திருநாமத்தைப் பெற்றார். “ஸு” (நல்ல) + “ப்ரஹ்மன்” = விரிவுள்ள வஸ்து.

உயிடு. மஹர்ஷிகளுக்குள் ப்ருதவும்⁽¹⁾ நானே. ஸப்தங்களுக்குள் [ஓம் என்ற] ஏகாக்ஷரமும் நானே⁽²⁾. யஜ்ஞங்களுக்குள் ஜப யஜ்ஞமும்⁽³⁾ நானே. அசைவற்றவைகளுக்குள் ஹிமாலயமும்⁽⁴⁾ நானே.

(1) ப்ருது என்பவர் ப்ரஹ்மாவின் மானஸ புத்ரர்களில் அதிவைராக்கியம் பெற்றவர். பார்க்கவ புராணம் இவரால் சொல்லப்பட்டது.

(2) ஸம்ஸ்கிருதத்தில் ஒரெழுத்தாற் குறிக்கப்பட்ட ப்ரணவ நாதமும் எனது விஸேஷ ஸக்தியே.

நிர்க்குண ப்ரஹ்மத்தில் நின்று தோன்றினது பராஸக்தி. அதனிலின்று ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹார ஸக்திகளாகிய அகார உகார மகாரங்கள் தோன்றி “ஓம்” என்ற ப்ரணவ நாதமாயிற்று. (அ உ ம் = ஓம்.) இதிலின்று மற்றைய ஸகல அக்ஷரங்களும் உப தேஸங்களும் ஸாஸ்த்ரங்களும் தோன்றின. எனவே, ஏகாக்ஷரம் பகவானது விஸேஷ ஸக்தியே.

(3) ஜப மந்த்ர உபாஸனையும் பீஜாக்ஷரங்களோடு கூடிய ஜபமந்த்ர உச்சாரணையும் ப்ரஹ்ம ஸக்தியே.

ஈண்டு “யஜ்ஞங்களுக்குள்” என்றது கர்ம யோகிகளுக்குரிய அதுஷ்டானங்களில் என்று பொருள்பண்ணவேண்டியது. ஏனெனில், ஸாங்க்யர்கள் (நிராசை மிகுந்தவர்கள்) ஆகிய ஞான நிஷ்டர்களுக்கு நினைப்பற நின்றல் உரியதாதலாலும், ஜப க்ருத்யம் உரியதன்றாதலாலும் ஜபம் அவர்களால் அதுஸரிக்கப்பட்டாலும், அவர்களது வாக்கில் நின்று தானே நழுவும்.

ஜபமந்த்ரங்களைக் காலையிலும் மாலையிலும் க்ரமமாக உச்சரித்து வருகின்ற அதிகாரியில் உபாலிக்கப்பட்ட மூர்த்தியின் அதுக்ரஹம் (அருள்) உதயமாகும். இந்த உண்மையை “உருவேறத் திருவேறும்” என்ற மணி வாக்குக் குறிக்கின்றது. (“உரு” = ரூபிகரம்; “திரு” = அருள்.)

(4) இந்த மலை மஹா உன்னத திர்க்க விஸாலத் த்வங்களைப்

பெற்றும், தேவ கங்கா நதிக்குப் பூலோகத்தில் அவதார ஸ்தானமாயிருந்தும், விசேஷ புண்ய பூமியாகிய பரத தேசத்தை வடபாகத்திற் காத்தும், அதன் பாரிஸங்களில் அநேக யோகீஸ்வரர்களும் வலித்த புருஷர்களும் வலித்தி முத்திக்குரிய மூலிகளும் வலிக்கத் தக்க இடங்களை உடையதாயும் இருப்பதால், ஜகத்தில் பர்வத ராஜன் என்று அழைக்கப்பட்டது. அதன் பாரிஸங்களில் புண்ய பலன்களைப் பெறுதற்காக ப்ரஹ்மாதக்ஷப் ப்ரஜாபதி இந்தரன் முதலிய தேவர்கள் முற்காலத்தில் யாகாதி கர்மங்களைச் செய்தனர்.

இவ்வாறு ப்ரஸித்திபெற்ற மலையை உடையவர் ஹிமய ராஜன். இவரையும் பர்வத ராஜன் என்பார்கள். இவர் தவத்தாற் பெற்ற புத்ரி பார்வதி.

தக்ஷணுடைய யாகத்தில் உமாதேவியாகத் தோன்றின பராஸக்தியே பின்னொருகாலத்தில் பார்வதியாக, இமய பர்வதத்திலுள்ள ஓர் தடாகத்தில் தாமரைப் புஷ்பத்தில், துலங்கி ஹிமய ராஜனால் எடுக்கப்பட்டார்.

௨௦௬. எல்லா வ்ருக்ஷங்களுக்கும் அஸ்வத்தமும் ⁽¹⁾ நானே. தேவ ருக்ஷங்களுள் நாரதமும் ⁽²⁾ நானே. கந்தர்வர்களுக்கும் ⁽³⁾ சித்ர ரதமும் நானே. சித்தர்களுக்கும் கபிலமனியும் நானே ⁽⁴⁾.

(1) ஆலமரம். *Ficus indica* (Indian fig.)

ஆலமரத்தின் பால் விழுது பட்டை இலை புஷ்பம் பழம் விதை அநேக ரோகங்களைத் தீர்க்கும். இதன் நிழல் போகிகட்கும் யோகிகட்கும் தக்க சுகத்தைக் கொடுக்கும். இதனில் சீவபெருமானும் திருமாலும் அபிமானம். அத். ௨௫, மந். ௧ இல் ஸகுண ப்ரஹ்மம் அஸ்வத்த வ்ருக்ஷம்போல விரிந்து நிற்கின்றது என்று கூறப்பட்டது.

(2) இவர் ப்ரஹ்மாவின் புத்ரரில் ஒருவர். தர்மஸாஸ்தரத்திலும், வீணை வாஸித்தலிலும், வாக்கு வல்லபத்திலும், தூது போவதிலும் மிகச் சிறந்தவர். ராமாயண சரித்ரத்தை இவர் வால்மீகி ருஷிக்கு உரைத்தார்.

(3) காஸியபர், தக்ஷப் ப்ராஜாபதியின் மகளாகிய ப்ராதையை மணந்து, கந்தருவரைப் பெற்றார். தேச சஞ்சாரத்திலும் சித்ரமான நடை உடை பாவனைகளிலும் ஆடல் பாடலிலும் கந்தருவர் மிகப் ப்ரீதிபெற்றவர்கள். இவர்களுக்குரிய விவாகம் எதிர்ப்பட்டு ஒருவரை ஒருவர் அவானிக் கூடுதலே. இது கந்தர்வ விவாகம் எனப்படும். இவர்களுக்கு அரசன் சித்ராதன்.

(4) ப்ராஹ்மாவின் புத்ரனாகிய கர்த்தம ப்ராஜாபதி, மதுவின் புத்ரியாகிய தேவஹுதியை விவாகஞ்செய்து, கபிலமுனியைப் பெற்றார். இவர் ஸாங்க்யம் என்ற வேதாந்தக் கட்டளைகளைத் தமது மாதாவுக்கும் தம்மை அண்டின ஏனையோர்க்கும் உபதேசித்தருளினார்.

ஆகாஸ தத்வ ப்ரபலத்தால் உண்டான வித்த லோகத்தில் நவகோடி வித்த புருஷர்கள் வீற்றிருக்கின்றனர். வேறு லோகங்களிலும் விஸேஷ வித்திகளைப் பெற்றவர்கள் வாழ்கின்றனர். ஞானம் பெற்ற வித்தர்கள் ஞானவித்தர் எனப்படுவார்கள்.

வித்த கணங்களைத் தாயுமான சுவாமி தமது வித்தகணப் பதிகத்தில் பாடியிருக்கின்றார்.

தமிழ் நாட்டில் பதினெண் வித்தர்கள் திருவாய் மலர்ந்தருளிய நாடி முதலிய ஸாஸ்த்ரங்கள் வழங்கி வருகின்றன. இவர்கள் பெயர்,—அகஸ்த்யர், தன்வந்தரி, வ்யாஸர், திருமூலர், ஸிவவாக்யர், யுகமுனி, தேரையர், புண்ணுக்கீஸர், ஸுதமுனி, வால்மீகர், மத்ஸ்யமுனி, புலிப்பாணி, சட்டமுனி, போகருஷி, வாரருஷி, ராமதேவர், இடைக்காடர், கொங்கணர்,—எனவாம்.

உயௌ. தூதிரைகளுக்குள் அம்ருதத்தோடு பிறந்த (1) உச்சைஸ்ரவஸ் (2) ஆக என்னை அறி. யானைகளுக்குள் ஐராவதமாக (3) அறி. மனுஷ்யர்களுக்குள் அரசனாக (4) அறி.

(1) தைத்யராலும் தானவராலும் வாதிக்கப்பட்ட இந்த ராதி தேவர்கள் விஷ்ணுபகவானிடம் தங்கள் வலிமைக் குறை

வை நிறைவாக்கி ஸத்ரு ஜயத்தைத் தந்தருள வேண்டுமென்று ப்ரார்த்தித்தனர். தேவர்களின் ஸக்தியை வருத்திசெய்யும்பொருட்டு, மந்தர கிரியை மத்தாகவும், வாஸுகி நாகத்தைக் கயிறு கவுங்கொண்டு, தமது திருப்பாற்கடலைக் கடைவது அவஸ்யம் என்றும், திருப்பாற்கடலைக் கடைந்து அதனில் தோன்றும் அம்ருதத்தைத் தேவர்கள் பானஞ்செய்தால் அவர்கட்கு திட புத்தியும் தேக வலிமையும் சாவாமையும் வ்னித்திக்கும் என்றும், தைத்யர்களையும் தானவர்களையும் எவ்விதமும் தேவர்கள் வஸப் படுத்தித் திருப்பாற்கடலைக் கடைதற்குக் கொண்டுவர வேண்டும் என்றும், திருப்பாற் கடலைக் கடையும்பொழுது வாஸுகி யின் தலைப்பக்கத்தைத் தைத்யரும் தானவரும், வாற்பக்கத் தைத் தேவர்களும், பிடிக்க வேண்டும் என்றும், ஆக்ஞாபித்தார்.

அவ்வாறே திருப்பாற் கடலைக் கடைய, வாஸுகியின் வாயினால் வந்த விஷ வாயு தைத்யர்களையும் தானவர்களையும் வாட்டி அவர்களுடைய ஸக்திகளைக் குன்றப் பண்ணினது. அந்தச் சமயத்தில் ஸகல இஷ்டகாமயங்களைக் கொடுக்கத் தக்க ஸுரபி என்ற பசுவும் (காமதேனுவும்), பாரிஜாதம் என்ற வருஷமும், ஸ்ரீ என்ற லக்ஷியியும், ஐராவதம் என்ற வெள்ளையானையும், உச்சைஸ்ரவஸ் என்ற அதிவேகமுடைய குதிரையும், வைத்யேஸ்வராம்ஸமான தன்வந்தரியும், அவரால் ஏந்தப் பட்ட கமண்டலத்தில் அம்ருதமும் திருப்பாற்கடலின்மீது தோன்றின.

அம்ருதத்தைக் கண்டவுடனே தைத்யர்கள் அதைத் தன் வந்தரியின் கையிலின்று அபகரித்தார்கள். ஆனால் திருமாலின் திருவிளையாடலால் அதை இந்த்ராதி தேவர்களே பானஞ்செய்து, மிக்க வலிமையைப் பெற்று, தங்களோடு போர்புரியும் தைத்யர்களையும் தானவர்களையும் ஜயித்துத் துரத்திவிட்டார்கள்.

“ஸுரா” என்ற அம்ருதத்தை உண்ட தேவர்கள் “ஸுரர்” என்றும், அதை உண்ணாத தைத்யர்களும் தானவர்களும் “அஸுரர்” என்றும், அழைக்கப்பட்டனர்.

(2) நிமிர்ந்த காதையுடைய குதிரை “உச்சைஸாவஸ்”. கதிரிலும் தைர்யத்திலும் நிகரற்றது. இது இந்த்ரனுக்குக் கொடுக்கப்பட்டது.

(3) பாற்கடலில் தோற்றின வெள்ளையானை, “இரா” (இன்பம்), “வத்” (உடையது, கொடுக்கத்தக்கது) என்ற பதங்கள் கூடி “ஐராவதம்” என்றாயிற்று. இது இந்த்ரனது பட்டத்து யானை.

(4) மனுஷர்களுக்குள் எவன் ஸர்வ ஆளுகையை ஒரு தேசத்தில் பெற்று வாழ்கின்றானோ, அவனது ஸக்தி எனது ஸக்தியே.

உலக. ஐயுதங்களுக்குள் வஜ்ரமும் (1) நானே. தேவர்களுக்குள் காமதேனுவும் நானே (2). [ஸ்த்ரீபுருஷர்களில் அன்பைப்] பிறப்பிக்கும் கந்தர்ப்பனும் (3) நானே. ஸர்ப்பங்களுக்குள் வாஸுகியும் (4) நானே.

(1) ஒரு கிருதயுகத்தில் தானவர்களால் வாதிக்கப்பட்ட தேவர்கள் பிரமாவினிடம் சென்று முறையிட, அவர் மஹாதபஸ்வியாகிய ததீசியின் பராக்கிரமங்களையும் பரோபகாரத்தையுங் கூறி, அந்தத் தர்மவானுடைய எலும்புகளாற் செய்யப்படும் வஜ்ராயுதமே தானவர்களையும் அவர்கள் தலைவனாகிய வருத்தரனையும் சம்ஹாரஞ் செய்யத்தக்கதென்று சூழ்ச்சிசொன்னார். இதைக்கேட்ட இந்த்ராதேவர்கள் நாராயணமூர்த்தியோடு சரஸ்வதிநதிதீர்த்திலுள்ள வனந்தராஸ்ரமத்தில் வாழும் ததீசியோடுஸ்வரனிடம் போய் ப்ரஹ்மாவின் உத்தேஸத்தைச் சொன்னவுடனே அப்படியே யாகட்டுமென்று, தம்தேகத்தைத் த்ரிலோக சம்ராஜ்ஜணக்காகத் தானம்செய்து முத்தியடைந்தார்.

அவருடைய எலும்புகளை எடுத்துத் தேவதச்சனாகிய துவஷ்ட்ரியிடம் இந்த்ரன் கொடுக்க, அவற்றால் ஆறுபாரிசம்பெற்ற வஜ்ராயுதத்தை அவன் இயற்றிக்கொடுத்தான். இதனால் வருத்ராஸூரனும் அக்காலத்துத் தானவர்களும் அழிக்கப்பட்டார்கள்.

இந்த ஒப்பற்ற பரோபகார விஷயம் திருக்குறளில்

“அன்பிலார் எல்லாம் தமக்குஉரியர் அன்புஉடையார்
என்பும்உரியர்பிறர்க்கு”

என்று குறிக்கப்பட்டது.

(2) பசுக்களுக்குள் இஷ்ட காமயங்களைக் கொடுக்கின்ற பசுவும் (காமதேனுவும்) நானே.

(3) மன்மதனும்.

(4) கல்யப ப்ரஜாபதி தக்ஷ ப்ரஜாபதியின் புத்ரியாகிய கத்ருவை விவாகஞ்செய்து பல சிரசுள்ள சர்ப்பங்களாகிய சேஷன், வாஸுகி, தக்ஷகன், ஸங்கன், ஸ்வேதன், மஹாபத்மன், கற்கோடகன் முதலிய நாகங்களைப் பெற்றார்.

ரஸாதல பாதாளத்தில் போகவதி என்ற நகரத்தில் வாஸுகி வாழ்கின்றான் என்று புராணங்கள் கூறும்.

உயகூ. நாகங்களுக்குள் அனந்தனும் ⁽¹⁾ நானே. ஜலதேவதைகளுக்குள் வநனனும் நானே ⁽²⁾. பித்ருகளுக்குள் அர்யமாவும் நானே ⁽³⁾. தண்டிக்கிறவர்களுக்குள் யமனும் நானே ⁽⁴⁾.

(1) ஆதிசேஷனும்.

பாதாளங்கள் ஏழுக்கும் அப்பால் இருந்து பூலோகத்தையும் மற்றைய மேல் லோகங்களையும் சுமந்துகொண்டிருக்கின்றார் என்றும், அவர் ஸ்வஸ்திகா முத்ரையையுடைய ஆயிரம் தலைகளும் உழுபடையாகிய ஏரும் உலக்கையும் தரித்த இரண்டு திருக்கரங்களும் பெற்றுப் பிறிதொரு கைலாச கிரியையும் அதிலிருந்து விழுகின்ற கங்கா நதியையும் போன்ற திருமேனியுடையவர் என்றும், ஜ்யோதிஷ ஸாஸ்த்ரங்களில் அதிபாண்டித்யம் பெற்றவர் என்றும், தேவர்களாலும் சித்தர்களாலும் கந்தர்வர்களாலும் போற்றப்பட்டவர் என்றும், கல்பகால முடிவில் அவருடைய வாய்களினின்றுதோன்றும் விஷாக்நியால் த்ரிலோகங்களும் தஹிக்கப்படும் என்றும், விஷ்ணு புராணத்தில் கூறப்பட்டது.

(2) வருணன் திக்பாலகர்களில் ஒருவர். இவருக்கு உரிய

திசை மேற்கு. ஸமுத்ரங்களுக்கும் நதிகளுக்கும் அரசன். புண் யாகமுதலிய நைமித்திக கர்மாதுஷ்டானங்களில் விக்னேஸ்வர னுக்குப் பூஜையாகி இவருக்குப் பூஜையாகும்.

(3) பித்ருக்கள் என்றது பிதாக்கள்.

ஸுக்ஷ்ம ஸரீரத்தோடு வாழ்கின்ற ஸாத்ய தேவர்களுக்கு ஸோமஸத்துக்கள் என்ற வைராஜர்கள் பித்ருக்கள்.

போதன ஸரீரத்தோடு வாழ்கின்ற தேவர்களுக்கு அக்நிஷ் வாத் தர்கள் பித்ருக்கள். தைத்யர் தானவர்யக்ஷர் ராக்ஷஸர் கந்தர்வர் முதலியவர்களுக்குப் பர்ஹிஷதிகள் பித்ருக்கள்.

மாதுடர்களில் ப்ராஹ்மணர்களுக்கு ஸோமபர் என்ற உஷ்மபர் பித்ருக்கள். க்ஷத்ரியர்களுக்கு ஹவிர்புஜ என்ற ஹவிஷ்மத்துக்கள் பித்ருக்கள். வைஸ்யர்களுக்கு அஜ்யபர்பித் துருக்கள். ஸுத்ரர்களுக்கு ஸுகாலிகர் பித்ருக்கள்.

இந்த ஆதி பித்ரு கணங்களின் குணங்களைப் பற்றியும், இவர்களது க்ருபையினால் ஒருவன் தன் பிதா மாதா முதலிய லேபபாகி பித்துருகளுக்கு உபகரிக்கத்தக்க பலன்களைப் பற்றி யும் அத் ௩, மந். ௨௨ க்ஞரிய உரையிற் காண்க.

அர்யமாவை நானே என்று விஸேஷித்தார். ஏனெனில், பரோபகார புத்தி மிகுதியால் பித்ருக்களை இவர் எப்பொழு தும் ஸந்தோஷிப்பிக்கின்ற படியால்.

(4) விவஸ்வத் என்ற ஸுரீர்பகவான், ஸஞ்ஞாவை விவா கம் பண்ணி, யமனைப் பெற்றார். இவர் பித்ருக்களுக்கும் நரக லோகங்களுக்கும் தலைவர். லோக பாலகர்களில் இவர் தென் திக்கைப் பரிபாலிக்கின்றவர். ப்ராஜைகளின் புண்யபாபங்களை அறிந்து நீதி வழுவாது தண்டஞ் செய்கின்றபடியால், இவருக் குப் பெயர் தர்ம ராஜன்.

௩௨. தைத்யர்களுக்குள் ப்ராஹ்மாதனும்⁽¹⁾ நானே. காலத்தைக் கணக்கிடுவோர்களின் காலவதும் நானே⁽²⁾. ம்நகங்களுக்குள் ம்ந கேந்திரானும்⁽³⁾ நானே. பகஷிகளுக்குள் வைந்தேயனும்⁽⁴⁾ நானே.

(1) தைத்யர் என்பவர் கால்யபருக்கும் திதிக்கும் பிறந்த

பிள்ளைகளாகிய ஹிரண்யாக்ஷன் ஹிரண்யகஸிபு என்பவரின் சந்ததியார். இவர்களுள் ஹிரண்யகஸிபன் மகன் ப்ரஹ்லாதன். இவன் மிக ப்ரவித்திபெற்ற விஷ்ணுபக்தன். இவனை ஹிம் வலித்த ஹிரண்யகஸிபன் நரலிம்ஹ அவதாரத்தால் நாஸமடைந்தான்.

(2) ஈண்டு ஜனங்கள் உபயோகித்துவரும் காலப்பிரிவுபாடுகள் தனது ஸக்திரூபங்களே என்று கூறி, நயந வது மந்த்ரத்தில் பிரிவுபாடில்லாத அகண்டகாலமும் தனது ஸக்திரூபமே என்றார்.

(3) வலிம்ஹமும்.

(4) தக்ஷப் ப்ரஜாபதியின் மகள் வினதா கஸ்யப ப்ரஜாபதியை விவாகம் செய்து பக்ஷிகளுக்கு அரசனாகிய கருடனைப் பெற்றாள். இவருடைய அருளுடைமையும் அன்புடைமையும் ஒழுக்கமுடைமையும் உலியுடைமையும் கண்ட ஸ்ரீ விஷ்ணுமூர்த்தி இவரைத் தனக்கு வாஹனமாகவும் த்வஜஸிகரமாகவும் கொண்டார்.

நயக. ஸுத்தப்படுத்திகின்றவைகளுக்கும் பவனமும் (1) நானே. ஆயுததாரிகளுக்கும் ராமமும் (2) நானே. மதஸ்யங்களுக்கும் மகரமும் (3) நானே. நதிகளுக்கும் ஜாஹ்நவியும் (4) நானே.

(1) வாயுவும்.

ஈண்டு ப்ராண அபான வாயுக்களையும் ஸ்தூலபூத வாயுவையும் ஒன்றுகூட்டி நானே என்று விஸேஷித்தார். ஏனெனில், ஸரீரங்கள்தோறும் நின்று ஸஞ்சரிக்கின்ற ப்ராண அபான வாயுக்கள் வெளியில் நின்று பூதவாயுவை உச்சவாஸ நிஸ்வாஸ க்ரியைகளால் உள்வாங்கியும் வெளிவிடுத்தும் அந்த ஸரீரங்களைச் ஸுத்தப்படுத்துவதால்.

(2) ராவணனை ஸம்ஹரித்த அவதார புருஷனாகிய ஸ்ரீ ராமமூர்த்தியும்.

(3) மகரம் ஓர் வினோதமான மீன். இக்காலத்தில் உள்ளதன்று. சிலப் ஸாஸ்த்ரங்களில் இதைப்பற்றிச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

(4) ஜஹ்நு ராஜனிடம் பிறப்புப்பெற்ற கங்காநதியும்.

சந்த்ரபகவானுடைய புத்ரானுகிய புதன் புருரவஸ் என்ற பிள்ளையைப் பெற்றார். இவனுடைய ஐந்தாம் தலைமுறையில் பிறந்த ஜஹ்நு என்ற மஹா தபஸ்வீ யாகஞ் செய்துகொண்டிருக்கும் பொழுது கைலாஸமார்க்கமாகப் பகீரதனால் கொண்டு வரப்பட்ட கங்காநதி தனது யாகபூமியில் ப்ரவேசித்து யாகத்தை அழித்தவுடனே, அவளுடைய அஹந்தையை அடக்கும் பொருட்டு அவளுடைய ஜலதேஹம் முழுவதையும் உட்கொண்டு நாஸமாக்கினார். மஹருஷிகளும் தேவர்களும் அவரிடம் வந்து கங்காதேவியை மன்னிக்கவேண்டுமென்று ப்ரார்த்தித்ததால், அவளைத் தன்காது வழியால் மீளவும் பிறக்கச் செய்தார். இதுபற்றி அவளுக்கு “ஜாஹ்நவி” என்ற பெயர் வந்தது.

த்ருவ சக்கரத்திற்கு அப்பாற்பட்ட ஸத்ய லோகத்திலிருந்து த்ருவனாலும் ஸப்தருஷிகளாலும் உபசரிக்கப்பட்டுச், சந்த்ரமண்டலத்தைச் சிறப்பித்து, மஹாமேரு வழியால் இறங்கி, ஜம்புத்வீபத்தில் அஷ்டதிக்குகளிலுமுள்ள நதிகளுக்கும் ஆதாரமாகி, இமயபர்வதத்தைச் சார்ந்து, ஹரித்வார மார்க்கமாக அநேக புண்யகேஷத்ரங்களின் அருகிற் சென்று, ஸமுத்ரத்தில் வீழ்ந்து, பாதாளங்கள் தோறும் சென்று, ப்ரஜைகளுக்கு நற்பலன்களை ஸதாகாலமும் கொடுத்தே நிற்பாளென்றும், அவள் பெருமையைக் கேட்டவர்களுக்கும் சிந்தித்தவர்களுக்கும் போற்றினவர்களுக்கும், அவளைக் கண்டவர்களுக்கும் ஸ்பர்ஸித்தவர்களுக்கும், அவளிடத்தில் நீராடினவர்களுக்குப் பாபரிவாரணையும் ஸாந்தியும் உண்டாகுமென்றும், வேதாகம புராண இதிகாஸங்கள் கூறுகின்றன. பரததேஸத்தில் புதன் வம்ஸத்தில் மஹா புண்யாத்மாவாகிய ஜஹ்நுவின் ஸ்ரோத்ர்வழியாற் பிறந்து, ஸ்ரௌதகர்மங்கள் தனது இருபாரிசங்களிலும் செய்யப்பெற்று, ஸ்வர்க்காதி போகங்களுக்கும் முத்திகளுக்கும் ஹேதுவாயிருப்பதால், “ஜாஹ்நவி நானே” என்றார்.

நயஉ. அர்ஜுந, ஸ்ருஷ்டிகளின் (1) சித்தியும் மத்யழம் அந்தழம் நானே. வித்தைகளுக்கும் அத்யாத்ம வித்தையும் (2) நானே. நன்ன

டைபெற்ற வா தழும் நானே (3).

(1) ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட சராசரங்களின்.

(2) ஆத்மாவைப்பற்றிய வித்தையும்; விஞ்ஞான ஸஹித ஞானமும்.

(3) விகல்பமின்றி ஸமத்வபுத்தியோடு பேசப்பட்ட வார்த்தைகளும் எனது ஸக்தி ரூபங்களே.

௩௩௩. அக்ஷரங்களுக்குள் அகாரமும் நானே (1). ஸமாஸக்கூட்டத்துள் த்வந்தவமும் நானே (2). அழிவிலலாத காலமும் நானே. விஸ்வதோழகன (3) தாதாவும் நானே.

(1) உயிர்மெய் யெழுத்துக்களுக்கு ஆதாரமான அகாரமும் எனது ஸக்திரூபமே.

(2) பலபதங்களை ஓர்பதமாக்கும் உபாயங்களில் த்வந்த்வ ஸமாஸம் எனது ஸக்திரூபமே.

ஸமாஸமாவது அநேக பதங்களை ஒருபதமாக்குதல். உதாரணம், ராஜ்ஞ: + புருஷ: , “ராஜபுருஷ”: என்று வரும். இது தத்புருஷ ஸமாஸக்கூட்டத்தில் ஓர் பிரிவு. இப்படியே இன்னும் ஐந்துவித ஸமாஸங்கள் உண்டு. இவற்றுள் த்வந்த்வ ஸமாஸம் விசேஷம். உதாரணம், ராமஸ்ச + க்ருஷ்ணஸ்ச என்ற சொற்கள் “ராமகிருஷ்ணை” என்றாகும்.

ஒவ்வொருவித ஸமாஸத்திற்கும் அநேக உட்பிரிவுகளிருப்பதால், “ஸமாஸக்கூட்டத்தினுள்” என்றார்.

(3) ஸகல ரூபங்களிலும் ப்ரஸன்னமாயிருக்கின்ற.

௩௩௪. ஸர்வ ஹரண ம்ருத்யுவும் (1) நானே. ஏற்படப்போகின்றவைகளுக்குள் உதயமாகின்றதும் நானே (2). மானுட ஸ்திரீகளின் கீர்த்தியும், ஸ்ரீயும் (3), [மதுர] வாக்கும், ஸ்ம்ருதியும், (4), தைர்யமும், போறுமையும் நானே.

(1) ப்ரஹ்மாவால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட ம்ருத்யு தேவி ப்ராவ்ண முடிவுகாலத்தில் வியாதியாய்த் தோன்றி ஜந்துக்களைக் கொல்லுவாள் என்று மஹாபாரதம் ஸாந்திபர்வம் மோக்ஷதர்மத்தில் விளக்கியிருக்கின்றது.

“ஸர்வஹரணை”=ஸர்வ ஜந்துக்களையும் ஒடுக்குகின்ற.

(2) இனிவரப்போகின்ற கர்மபலன்களுக்குள் உதயமாகும் பலன் எதுவோ, அதுவும் என்னு ஸக்திருபமே.

(3) லக்ஷ்மிகரமும்.

(4) தர்ம சிந்தனையும்.

(5) ப்ரதிஷ்டை பெற்ற புத்தியும்.

௩௦௫. லாமவேதங்களுக்குப் ப்ரஹ்ம லாமமும் நானே. சந்தஸ் களுக்குப் கரயத்ரியும் நானே (1). மாஸங்களுக்குள் மாரிகழியும் நானே (2). நுதுக்களுக்குள் வஸந்த நுதுவும் (3) நானே.

(1) “சந்தஸ்” என்பது ருக்வேத பாராயணத்துக்குரிய அக்ஷர ஸங்க்ஸையும் (ஒலிவடிவக்கூட்டமும்), அநேக விதமாயி ருக்கும் வேத ஒலிவடிவங்களைப் போதிலும் ஸாஸ்த்ரமுமாம். வேதத்தைப்பற்றிய ஆறு அங்கங்களில் இந்த சந்தஸ் ஒன்று.

“சந்தஸ்களுக்குள்”=சந்தஸ்களை உடைய (அக்ஷர ஸங்க்ஸையைப்பெற்ற) வேத ருக்குகளுக்குள்.

“கரயத்ரி” என்ற மந்த்ரம் ரிக்வேதத்தில் 62.10 இல் உள்ள ஓர் ப்ரார்த்தனை. அதன் அர்த்தமாவது: எவன் நமக்கு புத்தி தத்வத்தை அருள்கின்றானோ, அந்தக் காரணத்தேவனுடைய சிறந்த தேஜஸை த்யானஞ் செய்கின்றோம், என்பதே.

இந்த ப்ரார்த்தனையில் அடக்கப்பட்ட பாம ரஹஸ்யங்க ளாவன: ப்ரமேஸ்வரனே ஜீவாத்மாக்களுக்குப் புத்தி முதலிய அந்தஸ்கரணங்களைக் கொடுத்தாரென்பதும், புத்தியின் ஸமத்வ ப்ரகாஸத்தாலேயே எது ஆத்மா எது அனாத்மா என்ற விசார ணையில் வித்திபெறலாமென்பதும், இந்த ஆத்மனாத்ம விவேக ஸம்பந்தை உபகரித்த மூர்த்தியை நன்றியறிவோடு உபாஸித் து அநந்யபக்தியோடு வாழ்க்கடவோம், என்பனவாம்.

எந்தத் தேவர்களை உபாஸிக்கின்றவனாயிருந்தாலும், ஒரு வன் இந்த ப்ரஹ்ம கரயத்ரி மந்த்ரத்தைப் பலமுறையும் ஜெபித் துப் ப்ரமேஸ்வரனை ஸந்திகாலங்களில் வந்தனஞ் செய்யவேண் டும்.

(2) ஸூரிய பகவான் தை மாஸந்தொட்டு ஆனி மாஸம் வரையில் வடமுகமாகச் செல்வதை உத்தராயணம் என்றும், ஆடி மாஸம் தொட்டு மார்கழி மாஸம் வரையில் தென்முகமாகச் செல்வதை தக்ஷிணாயணம் என்றும் கூறுப. இவற்றுள், முதல் ஆறு மாஸங்கள் தேவர்களுக்கு ஒருபகலாகும். மற்ற ஆறுமாஸங்கள் ஓர் இரவாகும். மார்கழிமாஸம் தேவர்களுக்கு விடியுங்காலம் அல்லது ப்ராதஃகாலம் ஆதலால், அவர்கள் எழுந்திருந்து ஸ்நானஞ்செய்து ப்ரஹ்ம யஜ்ஞங்களை முடிப்பார்கள்.

தேவர்களை வழிபட்டு வாழும் மானுடர் தேவர்களோடு சேர்ந்து ஸ்வாமியைப் பூஜித்தல் உத்தமம் என்று நிர்ஸயித்து, மார்கழி மாஸத்து ப்ராதக்காலங்களில் தங்கள் பூஜைகளைச் செய்வார்கள்.

(3) “ருது” என்றது ஆடி மாஸமுதலாக இவ்விரண்டு மாஸங்களாக வரும் பருவகாலம். இது கார் கூதிர் முன்புனி பின்புனி இளவேனில் முதுவேனில் என் ஆறாம்.

இவற்றுள் வஸந்த ருது என்பது சித்திரை வைகாசி மாஸங்கள்.

௩௧௬. மாயாவித்தைக்காரர்களின் லீலையும் ஆகிநேன் (1). தேஜஸ் (2) பெற்றவர்களின் தேஜஸும் நான். [வேற்றி பெற்றவர்களின்] வெற்றியுமாகிறேன். [முயற்சிபெற்றவர்களின்] முயற்சியுமாகிறேன்- ஸத்வகுணம் பெற்றவர்களின் ஸத்வமும் நான்.

(1) “த்யூதம் சலயதாம்” = மாயா வித்தைக்காரர்களின் லீலை.

“த்யூதம்”=விளையாட்டு, ஆட்டம், லீலை.

“த்யூதம் சலயதாம்” என்றதை “கபடர்களின் குதாட்டம்” என்று சிலர் பொருள் பண்ணுவார்கள். இது பரமேஸ்வரனது பரிஸுத்த பரோபகார லக்ஷணத்துக்கு ஒவ்வாது.

ப்ரக்ருதி எக்காலமும் மாறிமாறிக்கொண்டே தோற்றுவதால் றிலையற்ற வஸ்து, அல்லது மித்யா வஸ்து, எனப்படும். மெய்ப்போலத் தோன்றிக்கொண்டிருக்கும். இந்த பொய்ப்பொ

ருளாகிய மாயை பரமேஸ்வரனால் தனது பஞ்ச க்ருத்யங்களுக் கு உபயோகிக்கப்பட்டு வருதலால் அவரை மஹா மாயாவி (மாயா வித்தைக்காரன்) என்று மஹான்கள் போற்றுவார்கள்.

தேவ உபாஸனையால் இந்த்ராஜால் வித்தைகளில் வலித்தி பெற்று ஜனங்களை ஆஸ்சர்யப்படுத்துவோரும் மாயாவித்தைக் காரர் எனப்படுவர்.

“ஸீலை” என்றது அபாரமாக (ஸகுவாக)ச் செய்யப்பட்ட அரிய விநோத வேலை.

(2) தேஹஸுந்தரம் மனோஸுந்தரம் தீர்த்தி முதலியவற்றால் வரும் ப்ரகாசம்.

௩௮௭. வ்ருஷ்ணிகளுக்குள் வாஸுதேவனுயிருக்கின்றேன் (1), பாண்டவர்களுக்குள் தனஜ்யனுயிருக்கின்றேன் (2). முனிகளுக்குள் வியாஸனும் நான். கவிகளுக்குள் உஸனஸ் (3) கவியும் நான்.

(1) வ்ருஷ்ணி வம்ஸத்திற் பிறந்தவர்களுக்குள் வாஸுதேவனென்னும் அரசனுடைய புத்ரனும் எனது ஸக்தி ரூபமே.

யாதவர்களும் அந்தகர்களும் வ்ருஷ்ணிகளும் போஜர்களும் யதுராஜனுடைய பரம்பரையினின்று பிறந்தவர்கள். யதுராஜனை “வ்ருஷ்ணி” என்றுங் கூறுவார்கள்.

ஈண்டு, வாஸுதேவன் என்றது, வசுதேவனுடைய புத்திரனாகிய ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனை.

ஸமஷ்டி. (எல்லாம் ஒன்றுகூடின) ஸ்தூல ஸுக்ஷ்ம தேக வடிவத்தோடு நின்று விஸ்வரூபதர்ஸனையைக் கொடுக்கின்ற மஹேஸ்வரன், வியஷ்டி (வெவ்வேறு) ரூபமாகிய ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனைத் தனது விபூதிகளில் ஒன்றாகப் பாராட்டி, “வ்ருஷ்ணிகளுக்குள் வாஸுதேவனாய் இருக்கின்றேன்” என்றார்.

(2) அர்ஜுநன் நான்.

(3) ஸுக்ரன். இவர் அஸுரர்களுக்கு குரு; ஸப்த ருஷிகளில் ஒருவராகிய ப்ருகுவின் பௌத்ரன்.

௩௮௮. தண்டிக்கின்றவர்களின் தண்டமாயிருக்கின்றேன் (1). வேற்றிபேற விருப்பம் பெற்றவர்களின் நீதியாயிருக்கின்றேன் (2). தஹ்யங்

களுக்கீள் மௌனமுமாயிருக்கின்றேன்⁽³⁾. ஞானம் பெற்றவர்களின் ஞானம் நான்.

(1) தண்டஸத்தியும் நானே.

(2) விதி விலக்குகளை ஒருபொழுதும் மறவாது ஜயத்தைப் பெறுகின்றவர்களின் தர்ம நிலையும் நான்.

அதர்ம நிலையாற் பெற்ற விஜயம் தனக்கு அன்யம் என்பது கருத்து.

(3) ரஹஸ்யங்களுக்குள் த்ரிகாண அடக்கமுமாயிருக்கின்றேன்.

த்ரி கரணம்=காயம் வாக்கு மனம்.

நடிக. அர்ஜுந, சரம் அசரம் என்ற பூதம் நானன்றி இல்லாததால், ஸர்வ பூதங்களுடைய பீஜம் எதுவோ, அந்த பீஜம் நான்⁽¹⁾.

(1) சராசரங்களாகிய தேஹக்கூட்டங்களைத் தோற்றுவிக்கும் காரணமாகிய ஸக்தி நான்.

சய. பரந்தப. தீவ்யங்களான எனது விபூதிகளுக்கு முடிவில்கூ. இந்த விபூதியின் விஸ்தரம் என்னுல் சுருங்கமாகக் கூறப்பட்டது.

சயக. எந்தெந்த ஸத்வம்⁽¹⁾ விபூதி, ஸ்ரீ, உத்ஸாகம் என்ற இவைகளைப் பெற்றிருக்கின்றதோ. அதை எனது தேஜாம்ஸத்தி⁽²⁾ நின்று பிறந்ததாகவே அறி.

(1) ப்ராணி, ஜீவாத்மா.

(2) ப்ரகாவலிக்கின்ற தேவாத்ம ஸக்தியில்.

சய௨. ஆனால். அர்ஜுந. இந்த அனேக [விபூதிகளைப்பற்றிய] ஞானத்தால் உனக்கு என்ன [பலன்]⁽¹⁾? இந்த ஜகத்தை யெல்லாம் ஓர் அம்ஸத்தில் நிறுத்தி நான் நிற்கின்றேன்.

(1) நீ கேட்டபடி. சில விபூதிகளை உனக்குச் சொன்னேன். இதை ஸ்ரவணஞ்செய்தால் உன்னுடைய துக்க பய விஸாதங்கள் தீருமா? ஸகல விபூதிகளும் மற்றுமுள்ள சராசரங்களுமாகிய ஜகத் எல்லாம் என்னுடைய ஒரு ஸச்சிதானந்த ரேகையில்

தோன்றி அழிகின்றன.

இந்த மந்த்ரத்தின் லக்ஷ்யார்த்தம் என்னவெனில், னுக்க
பய விஷாதங்களைத் தீர்ப்பது ஈஸ்வரார்ப்பண சுர்மானுஷ்டா
னத்தால் பெறப்பட்ட கைவல்யமே என்பதாம்.

உபநிஷத்கள் என்றும் பிரஹ்மவித்தை என்றும் யோகஸாஸ்திரம்
என்றும், பகவத்கீதைகள் என்றும் கூறப்பட்ட ஸ்ரீ கிருஷ்ணர்ஜந
ஸம்வாதத்தில் பிரஸித்திபெற்ற விபூதி யோகம் என்ற பத்தாம் அத்
யாயம் முற்றிற்று.

பதினேராம் அத்யாயம்.

விஸ்வரூப தர்ஸன யோகம்.

[அஸ்தாவது, மஹேஸ்வரனது ஸர்வ வ்யாபகமாயிருக்கும் ஸாந்த அகோர ரூபங்களை அர்ஜுநன் கண்டான் என்பதை விளக்கும் பதினேராம் பாடம்.

பத்தாம் அத்யாயத்தில் விளக்கப்பட்ட மஹேஸ்வர விபூதி களையும் அவரது ஐஸ்வரியோகமாகிய ப்ரக்ருதி முழுவதிலும் வ்யாபித்திருத்தலையும் கேட்ட அர்ஜுநன் தனக்கு அந்த விஸ்வ ரூபத்தைக் காட்டியருளவேண்டுமென்று யுக, ஈ இல் ப்ரார்த்தித்தான். ஐம்பொறிகளில் ஒன்றாகிய ஊனக் கண்ணால் இந்த விஸ்வரூபத்தை அறியக்கூடாததால், பகவான் அர்ஜுநனுக்கு ஒரு திவ்யக்கண் என்ற விசேஷ ஸக்தியை அருளி அக்காட்சியைப் பெறச்செய்தார்.

ஆரம்பத்தில் குறிக்கப்பட்ட தமது ஸாந்த விஸ்வரூபத்தைக் காட்டின மாத்திரத்தில், அர்ஜுநன் பரமானந்தத்தோடு பகவானைப் போற்றினான். அந்த ஸமயத்திலேயே குறிக்கப்பட்ட தமது அகோர விஸ்வரூபந் தோன்ற, அவன் மிகப் பயந்து ரகிக்கவேண்டுமென்று ஒலமிட்டான். உடனே தமக்குரிய தேவ ஸரீரத்தைக் காட்டினார். அதனையுங் கண்டு பயப்பட, மானுட ஸரீரத்தில் ப்ரஸன்னமானார். (யுக, சயுக-நிய.)

தமது மாயா சொரூபங்களை அவன் தர்ஸித்தபின், அந்த மாயாரூப தர்ஸனைகளால் அவனுக்குப் பய துக்க விஷாதங்கள் தீராதென்றும், மாயைக்கு அப்பாற்பட்ட நிர்க்குண ப்ரஹ்ம தர்ஸனையாலேயே தீருமென்றும், உபதேசித்தார்.

ஆனால், அர்ஜுநனுக்கு அருளப்பட்ட மாயா விஸ்வரூப தர்ஸனம் அவன் மனலில் யுத்தத்தைப் பற்றி உதயமான ஸம்ஸயங்கள் யாவற்றையும் ஒழித்தது. இனி நடக்கப்போகின்ற யுத்தத்தின் முடிவையும் துர்யோதனனாதிகள் ஸம்ஹாரத்தையும்

பகவானே நடத்தி வைக்கின்றார் என்றும், தான் இந்த யுத்தத் தில் ஓர் நிமித்தகாரணன் என்றும் ப்ரத்யக்ஷமாகக் கண்டபடியால், அவன் செய்யவேண்டிய யுத்த கர்மங்களை ஈஸ்வரார்ப்பணமாகச் செய்யத் துணிந்தான்.]

அர்ஜுநன் கூறினான்:—

க. என்னை அநுகூலவிகிதம்தங்காக பரமமும் குஹ்யமும் அத்யா த்ம வித்யா (1) என்ற பெயருடையதும் ஆகிய எந்த வசனம் உன்னால் கூறப்பட்டதோ, அதனால் எனது மோஹம் சென்றுவிட்டது.

(1) ஐ, ஈயஉ.

உ. கமலபத்ராக்ஷி, (1) பூதங்களின் தோற்றமும் ஒடுக்கமும் [உன்னுடைய] மாறுதலில்லாத மஹாத்மியமும் (2) உன்னிடமிருந்து என்னால் விரிவாகக் கேட்கப்பட்டன.

(2) தாமரைமலர்போன்ற கண்ணை உடையவனே.

(2) மஹாத்மாவின் தன்மையையும்; பேரறிவின் அகண்ட ஸக்தியையும்.

ஈ. பரமேஸ்வர, எவ்விதம் நீ உன்னைப்பற்றிக் கூறுகின்றயோ, இவ்விதம் இது (1). புருஷோத்தம, உனது ஐஸ்வர (2) யோகத்தைப் பார்க்க (3) விரும்புகின்றேன்.

(1) கூறப்பட்டபடியே இது இருக்கின்றது.

எல்லாம் உண்மையே என்றது கருத்து.

(2) நீ ப்ரக்ருதியில் வ்யாபித்து அதனோடு கூடியிருக்கும் நிலையை.

(3) கண்ணால் காண.

சு. ப்ரபு, என்னால் அதைப் பார்க்கக்கூடும் என்று என்னுடைய றயாகில், யோகீஸ்வர, அழிவற்ற ஆத்மாவை (1) எனக்குக் காண்பீ.

(1) மஹேஸ்வர ஸ்வரூபத்தை.

௫. பார்த்த, நாமூக்கணக்காயும் ஆயிரக்கணக்காயும் நானு வர்
ணமும் அங்க அமைப்பும் பெற்றவைகளும் (1) [இன்னும்] நானு வித
ங்களுமாகிய எனது சிறந்த நுபங்களைப் பார்

(1) “நாநாவர்ணாக்ருதிநி”=பலவர்ணத்தையும் அவயவ ஸம
ஸ்தானங்களுடைய பெற்றவைகள்.

௬. பார்த்த, ஆத்தியர்களுடைய (1) வஸூக்களையும் (2) நந்தர்க
ளையும் (3) அஸ்வினிகளையும் (4) மருத்துக்களையும் (5) பார். அவ்
விதமே முன் காணப்பட்டாத அநேக ஆஸ்ரியங்களையும் பார்.

(1) ம, உயக (1).

(2) ம, உயக (3).

(3) ம, உயக (1).

(4) ஓர் அவஸரத்தில் ஸூர்யபகவான் ஆண் அஸ்வருபத்
தரித்து, பெண் அஸ்வருபந்தரித்துக் கொண்டிருந்த தனது
பத்னியாகிய ஸம்ஞாவை மணந்த ஸ்மையத்தில், அவரது நாவலி
யில் நின்று புறப்பட்ட உச்சவாஸங்கள் அதிஸுந்தரமான இரு
தேவ குமாரர்களாகத் தோன்றின. இவர்களுக்கு அமைக்கப்
பட்ட காரணப்பெயர் அஸ்வினிகள். இவர்களுடைய மூத்த
ஸகோதரர்கள் வைவஸ்த மனுவும் யம தர்மராஜனும்.

தேவர்களைப் பிதாமாதாக்களாகக் கொண்டு, தேவ சரீரங்
களோடு பிறந்தும் தேவர்களுக்கு வைத்யர்களாக ஸூர்ய பக
வானால் நியமிக்கப்பட்டும், அவர்களுடைய கர்மங்களால், மற்ற
முக்ய தேவர்களைப்போல, யஜ்ஞ தானங்களைப் பெறத் தகாத
வர்கள் என்று வெகுகாலம் நீக்கப்பட்டனர். மருத்வத் தொழில்
களை நடத்தும்பொருட்டு வரையறையற்றுத் தேஸ ஸஞ்சாரம்
பண்ணுவதாலும், பலபண்டங்களையுந் தேஹங்களையும் ஸ்பர்
ஸிப்பதாலும், தங்களுக்குரிய கர்மமாகிய யஜ்ஞ தானங்களை
வாங்க யோக்யதையற்றவர்கள் என்று தேவராஜனாகிய இந்த்
ரன் ஆக்ஞாபித்தான்.

ஆனால், இந்த அவமானம் ப்ருகுமஹ ருஷியின் புத்திர
னாகிய சயவந ருஷியால் விலக்கப்பட்டது. இவருடைய வயோ

திகத்தையும் அவலக்ஷண ரூபத்தையும் அஸ்வினி தேவர்கள் நீக்கிப்படியால், அந்த ச்யவனருஷி ஓர் யாகஞ்செய்து அஸ்வினிகளுக்குத் தூனங் கொடுக்கும்பொழுது இந்த்ரன் கோபித்து வஜ்ராயுதத்தைப் ப்ரயோகஞ் செய்ய யத்தனித்த ஸமயத்தில் அந்த ருஷியின் வல்லமையினால் இந்த்ரனுடைய கை பாவனையற்றுச் சோர்ந்தது. இதனால் இந்த்ரன் நடுங்கி, ச்யவன ருஷியிடம் ஸாந்த வார்த்தைகளைக் கூறி, அஸ்வினிகளது மருத்வத்தால் ஸ்பர்ஸ தோஷம் விலக்கப்பட்ட நான்முதல் அஸ்வினிகளை மற்றும் முக்யதேவர்களோடு ஸமமாகும்படி செய்தான்.

(5) 10, உயக (3).

எ. துடாகேஸ, சராசரங்கனோடு கூடின ஜகத்தை எல்லாம் இந்த எனது [மாயா] தேகத்தில் ஓர் பாகத்தில் நீங்கின்றதாக இப்பொழுது பார். வேறு எதைப் (1) பார்க்க விரும்புகிறயோ, [அதையும் பார்.]

(1) யுத்தத்தில் வெற்றியடைவாயோ தோல்வியடைவாயோ என்பதை.

அ. இந்த உனது கண்ணினால் என்னைப் பார்ப்பதற்கு வல்லவனாகாய். உனக்குத் தீவ்யக் கண்ணைக் (1) கொடுக்கின்றேன். எனது ஐஸ்வரியோகத்தைப் பார்.

(1) “திவ்யக்கண்”=ப்ரகாஸம் பெற்ற கண். அஃதாவது, ஸூக்ஷ்ம காட்சிகளை அறியத்தக்க விசேஷ ஸக்தி.

ஸாஷித்வமுடைய ஆத்மாவுக்கு, ப்ரக்ருதி கார்யங்களை அறியும்பொருட்டு ப்ரமேஸ்வரன் அந்தஃகாணங்களையும் ஞானேந்திரியங்களையும் அருளினார். ஞானேந்திரியங்களில் ஒன்று அத்ருஸ்யமான கண் என்ற பொறி, “சக்ஷு”. இது ஸிரஸுக்குள் இருக்கும் ஒரு நாடியில் நின்று, இருவிழிகள் (ஊணக்கண்கள்) வழிகளால் புறத்திலுள்ள பிம்பங்களை எதிர் நோக்கின மாத்ரத்தில், அந்த பிம்பங்கள் தனக்குள் ப்ரதிபிம்பங்களா

கும். இப் ப்ரதிபிம்பங்களை மனஸ் கவனித்தால், அவை மானஸ விக்ரஹங்களாக (நினைவு ரூபங்களாக) மாறும். கண் முதலிய பொறிகளாலும் மனஸ் முதலிய அந்தலோகரணங்களாலும் சே விக்கப்பட்ட ஜீவாத்மா வெளியிலுள்ள விஷயங்களையும் அவற்றின் ப்ரதிபிம்ப மானஸ ரூபங்களையும் அறியும், “பார்க்கும்” “தர்ஸிக்கும்”.

இவ்விதம் அறிகின்ற ஆத்மாவைப் பெரியோர்கள் “ஸாக்ஷி” (காண்பவன்) என்பார்கள். கண்ணுள்ளவனே ஸாக்ஷியாகலாம் என்பது போல, அறியும் ஸக்திபெற்ற ஆத்மாவுக்கு “கண்” (“சக்ஷு”) உண்டு என்பார்கள்.

எனவே, “சக்ஷு” (“கண்”) என்ற பதத்துக்கு ஸாதாரண (பொது) அர்த்தம் ஐம்பொறிகளில் ஒன்றாகிய சக்ஷு என்றும், விசேஷ (சிறப்பு) அர்த்தம் அறியும் ஸக்தி என்றும் வரித்திக்கின்றது.

பலருக்கும் அறியும் ஸக்தி உண்டு. இந்த ஸக்தியால் புறத்திலுள்ள விஷயங்களையும் அவற்றின் மானஸ ரூபங்களையும் அறிவார்கள்.

ஆனால், அாஜுநனுக்கு இந்த அவஸரத்தில் அருளப்பட்டது ஒரு விசேஷ ஸக்தி. இதை “திவ்ய சக்ஷு” (ப்ரகாஸம் பெற்ற கண்) என்றார் பகவான். இந்தக் கண் ஐம்பொறிகளால் க்ரஹிக்கப்பட்ட விஷயங்களையாவது மனஸால் ஸங்கல்பிக்கப்பட்ட அவற்றின் மானஸ ரூபங்களையாவது அறியும்படி கொடுக்கப்படவில்லை. பகவானது மஹா அற்புத விஸ்வரூபத்தை அறியும்படியே கொடுக்கப்பட்டது.

இந்த மாயூ (அதாவது, மானஸ) விஸ்வரூபத்தை அர்ஜுநன் புறத்தில் காணவில்லை. கண்டிருந்தால், யுத்தகாத்திலிருந்த மற்றவர்களும் தங்கள் கண்ணால் அதைக் கண்டிருப்பார்கள். அப்படி ஒருவரும் காணாதபடியால், அவன் மனவிலும் புத்தியிலும் பகவான் ஆரோபித்ததை (தோற்றுவித்ததை) அவனுடைய ஜீவாத்மா கண்டதென்று நிஸ்சயிக்கவே வேண்டும்.

“என்னுடைய ஐஸ்வரியோகத்தைப்பார்” என்றும், “ஆதித்

யர்களையும் வஸுக்களையும் ருத்ரர்களையும் அஸ்வினிகளையும் மருத்துக்களையும் பார்” என்றும் பகவான் கூறி, அர்ஜுநனுக்கு அந்நேரத்தில் அவனுடைய மனவிலும் புத்தியிலும் அநேகவித விநோதக் காட்சிகளை ஆரோபித்து விரித்தமாத்ரத்தில், அவன் தனக்கருளிய விசேஷ ஸக்தியால் அவற்றையெல்லாம் கண்டான்.

ஸஜீஜயன் கூறினான்⁽¹⁾,—

க, ம, மக. ராஜனே⁽²⁾, இவ்வீதம் சொல்லி, பிறத, மஹா யோகேஸ்வரானு⁽³⁾ ஹரி, அநேக வாய்களையும் நேத்ரங்களையும் பெற்றதும், அநேக அற்புத தர்ஸனங்களை உடையதும், அநேக தீவ்ய சூபாணங்களைப் பெற்றதும், உயர் ஏந்தப்பட்ட அநேக தீவ்ய சூயுதங்களையுடையதும், சிறந்த மாலைகளையும் வஸ்த்ரங்களையும் தரித்துக் கொண்டிருக்கின்றதும், தீவ்ய கந்தங்களைப் பூசிக்கொண்டிருக்கின்றதும், யாவர்க்கும் சிஸ்சர்யத்தைச் செய்கின்றதும், ப்ரகாஸிக்கின்றதும், முடிவில்லாததும், விஸ்வதோ முகங்களையுடையதும் சூகிய மேலான ஐஸ்வர ரூபத்தைக் காண்பித்தார்.

(1) அர்ஜுநன் தனக்குள் கண்ட மாயா தர்ஸனத்தை ஸஜீஜயன் எவ்விதமறிந்தான் என்பதை வ்யாஸ ருஷி தாம் பார்டின் மஹாபாரதத்தில் விளக்கியிருக்கின்றார். முகவுரை எ-ம் பக்கத்தைப் பார்த்தறிக.

(2) த்ருதராஷ்ட்ரனே.

(3) அளவிடப்படாத யோகஸக்திகளை உடையவனான.

(4) ஸஸ்வரத்வம் பெற்ற; ஸகல வஸ்துக்களையும் தனக்குள் அடக்கி ஆளுகின்ற.

மஉ. ஆகாஸத்தில் ஆயிரம் ஸூர்யனுடைய காந்தி ஏக காலத்தில் உண்டாதமாகில் அக்காந்தி மஹாத்மாவாகிய அவனது⁽¹⁾ காந்திக்கு ஸமாமாதும். ⁽²⁾.

(1) ஸ்ரீ க்ருஷ்ணபகவானுடைய.

(2) ஆயிரம் ஸூர்யர் ஒரேகாலத்தில் உதயம்காதபடியால், நிகர் ஒன்றும் இல்லை என்பது கருத்து.

யங். தேவதேவனுடைய⁽¹⁾ அந்த [மாயா] ஸ்ரீரத்தில் அநேக

பிரகாரமாக வகுக்கப்பட்டதும், ஓர் பாகத்தில் ⁽²⁾ இருக்கின்றதும், ஆகிய எல்லா ஜகத்தையும் பாண்டவன் ⁽³⁾ அந்த வேளையில் பார்த்தான்.

(1) தேவர் அஸுரர் மானுடர் முதலியவர்களுக்குத் தலைவனாகிய மஹாதேவனுடைய, அதாவது, மஹேஸ்வரனுடைய.

(2) ஒருபக்கத்தில் (ய, சயஉ இல் சொன்னபடி)

(3) அர்ஜுநன்.

ஸ. பிறகு ஆச்சர்யத்தால் வியாபிக்கப்பட்டவனும் ஸந்தோஷம்பெற்ற ரோமங்கனோடு கூடியவனும் ஆகிய அந்த தனஞ்ஜயன் பிரஸினால் வணங்கி அஞ்சலிசெய்து தேவஸிங் கூறினான்.

அர்ஜுநன் கூறினான்,—

ஸ. தேவ, உனது ஸரீரத்தில் எல்லாத்தேவர்களையும், அவ்விதமே பூதவிஸேஷக் கூட்டங்களையும், ஈசனும் கமலாசனத்தில் வீற்றிருக்கின்றவனும் ஆகிய பிரஹ்மாவையும், எல்லா ருஷிகளையும், தீவ்ய ஸரீரங்களையும் பார்க்கின்றேன் ⁽¹⁾.

(1) ஸ்வர்க்களோகத்திலுள்ள தேவர்களையும், கைலாஸத்திலுள்ள பூதகணங்களையும், ஸத்யலோகத்திலுள்ள ப்ரஹ்மாவையும், தபோலோகத்திலுள்ள முனிகளையும், பாதாளலோகத்திலுள்ள ஆதிஸேஷன் வாஸுகி முதலிய நாசங்களையும் காண்கின்றேன்.

ஸ. விஸ்வேஸ்வர, ⁽¹⁾ விஸ்வநுப, ⁽²⁾ பற்பல கைகள் உதரங்கள் முதல்கள் நேத்ரங்களோடு கூடியவனும், முடிவிலாத நுபங்கள் பெற்றவனும் ஆகிய உன்னை எல்லாவிடத்திலும் பார்க்கின்றேன். உனது ஆதியையும் மீத்யத்தையும் அந்தத்தையும் காணவில்லை ⁽³⁾.

(1) ஜகதீஸா. (“விஸ்வம்”=லோகம், எல்லாம்.)

(2) எல்லா ரூபங்களையும் தரித்தவனே.

(3) அடி முடிகளைக் காணவில்லை, ‘ஆதலால் நடுவையும் நிதானிக்க முடியவில்லை. ஒருபாகத்தை மாத்திரம் காண்கின்றேன் என்பது கருத்து.

யௌ. கீரீடம் பெற்றவனும், கதாயுதம் பெற்றவனும், சக்கரம் பெற்றவனும் (1), எல்லாவிடத்திலும் விளங்குகின்ற தேஜஸ்மயமானவனும், [கண்கொண்டு] பார்க்க முடியாதவனும், சுற்றிலும் பரகாஸிக்கின்ற அகநி ஸூரியன் என்பவர்களுடைய ஒளிபோன்ற ஒளியை உடையவனும், நிர்ணயிக்க முடியாதவனும் ஆகிய உன்னைப் பார்க்கின்றேன்.

(1) மஹேஸ்வர அகோரரூபத்திலும் விஷ்ணுவின் ஆயுதங்களாகிய கதாயுதமும் சக்ரமும் தோன்றின.

யஅ. அழிவற்றதும், மேலானதும், அறிதந்திரியதும் நீ; இந்த லோகத்திற் று மேலான இருப்பிடமும் நீ; ஸாஸ்வத தர்மத்தைக் காக்கும் அவ்யயனும் நீ, (1) ஸதாகால புருஷனும் நீ, [என்று] என்னுல் ஸம் மதிக்கப்பட்டவன்.

(1) ஜீவர்களை ஸன்மர்க்கத்தில் செலுத்துப்படி அடிக்கடி உண்டாகின்ற விதிவிலக்கு ரூபமான ஸம்ருதியை, அவர்கள் மறக்க மறக்க, அதை மீண்டு மீண்டும் ஸ்தாபிக்கின்ற மாறுதலற்ற புருஷனும் நீ.

அவ்யயன் நீ=தர்மம் மறைந்தாலும் தோன்றினாலும், நீ மாறுதலற்று நிற்கின்றாய்.

யக. இதி மத்யம் அந்தம் அற்றவனும், முடிவிலா வீர்யம் பெற்றவனும், (1) கணக்கில்லாத காங்களை யுடையவனும், சந்திர ஸூரியரை நேத்ரங்களாகக் கொண்டவனும், பரகாசிக்கின்ற அகநியை வாயிற்கொண்டவனும், தனது தேஜஸினால் இவ்வுலகத்தைத் தாபிக்கின்றவனுமாகிய உன்னைப் பார்க்கின்றேன்.

(1) ஸத்ருபயமில்லாதவனும். யக, சய (2).

உய. மஹாத்மன், ஸூரியமண்டலத்துக்கும் மேகமண்டலத்துக்கும் உடைய (1) இந்த அந்தரமும் (2) எல்லாத்திக்குகளும் ஒருவனாகிய என்னுல் வ்யாபிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. உக்ரமும் அப்புதழமாகிய உனது இந்த நுபத்தைப் பார்த்து முவுலகமும் நடுங்குகின்றன.

(1) “த்யாவாப்ருதிவியோ”=த்யோவுடையதும், ப்ருதிவியுடையதும். “த்யோ” அல்லது “திவ்”=ஸூரியமண்டலம். “ப்ரு

திவி”=பூமி.

(2) அந்தரம்=இடை. ஸூர்யமண்டலத்துக்கும் பூலோக மேகமண்டலத்துக்கும் இடையிலே உள்ள, ஆகாஸத்துக்குப் பெயர் “அந்தரிக்ஷ” என்று ஸங்கராசார்ய ஸ்வாமி பாஷ்ய ஹ்ருதயத்தில் விளக்கியிருக்கிறார்.

ப்ரஹ்மா ப்ரஹ்மாண்டத்தை இரண்டு பாகமாகப் பிரித்து மேற்பாகத்துக்கு “திவ்” என்றும் கீழ்பாகத்துக்கு “பூமி” என்றும் பெயரிட்டு, இவ்விரண்டுக்குமிடையிலே வ்யோமத்தை வைத்தார் என்று மது ஸ்ம்ருதியில் கூறப்பட்டது. இந்த இடையிலுள்ள வ்யோமம் (ஆகாஸம்) “அந்தரிக்ஷ”.

உயக. இந்த (1) ஸூர ஸங்கங்கள் (2) உன்னை ப்ரவேசிக்கின்றன (3). [அவைகளில்] சிலர் பயத்துடன் கை கூப்பிட்டுத் துதிக்கின்றனர் (4). மஹர்ஷி ஸித்த ஸங்கங்கள் ‘ஸ்வஸ்தி’ (5) என்று கூறி, புஷ்ப கல ஸ்துதிகளினால் (6) உன்னைத் துதிக்கின்றனர்.

(1) இதோ முன் நிற்கின்ற.

(2) தேவக்கூட்டங்கள். “ஸூர”=அம்ருதத்தை உண்ட.

(3) உன்னில் சென்று மறைகின்றன.

(4) சில தேவர்கள் அஹோர ரூபத்தைக் கண்டு பயந்து போற்றி நிற்கின்றனர்.

(5) “ஸு”+“அஸ்தி”=நல்ல நிலை, அநுகரஹ நிலை, வாழ்வைத்தரும்நிலை.

(6) (அன்பும் அர்த்தமும்) நிறைந்த ஸ்தோத்ரங்களினால்.

உயிஉ. நந்தர்கள், ஆதித்யர்கள், வஸுக்கள், ஸாத்யர்கள், வீஸ்வதேவர்கள், அஸ்விநிதேவர்கள், மருத்துக்கள், பித்ருக்கள், கந்தர்வர்கள், யக்ஷர்கள், அஸூரர்கள், ஸித்தர்கள் என்பவர்களின் ஸங்கமேல்லாம் ஆஸ்சர்யத்துடன் உன்னைப் பார்க்கின்றன.

உயந. மஹாபாஹு, அநேக முகங்கள் அநேக நேத்ரங்கள் உடையதும், அநேக கைகள் தொடைகள் பாத்தங்கள் உடையதும், அநேக வயிறுகளை உடையதும், அநேக கோரப்பற்களால் பயத்தை உண்டிடுத்துவதுமாகிய உனது மஹத்ரூபத்தைக் (1) கண்டு ப்ரா

ணிகளா நடுங்குகின்றன. அவ்விதம் நானும் [நடுங்குகின்றேன்].

(1) விரிவுபெற்ற மஹேஸ்வரரூபம்

உயசு. விஷ்ணு, (1) ஆகாசம் எங்குந் தொடுகின்றவனும், ப்ரகாஸிக்கின்றவனும், அநேக நிறங்களைப் பெற்றவனும், திறந்த வாய்களை உடையவனும், ஜோலிக்கின்ற வீசாலமான கண்களை உடையவனும், ஆகிய உன்னைப் பார்த்து உள்ளம் நடுங்கித் தைர்யத்தையும் ஸாந்தியையும் பொருந்துகின்றேன் இவ்வே.

(1) “விஷ்ணு” என்ற பதத்துக்கு ஸாதாரண அர்த்தம் வ்யாபக ஸ்திதி கர்த்தா. ஈண்டு, வ்யாபக ஸம்கார கர்த்தாவாகிய ருத்ரனை “விஷ்ணு” என்றார். ப்ரஹ்மா விஷ்ணு ருத்ரன் என்ற மும்மூர்த்திகள் மஹேஸ்வரனில் அடங்கியிருத்தலால்.

உயரு. ஜகந்நிவாஸ (1), தேவேஸ (2), கோரப்பற்களினால் பயத்தைச் செய்கின்றவைகளும், காலாகந்தித் ஸமமானவைகளும் ஆகிய உனது முகங்களைக் கண்டு திக்குகளை அறியேன்; ஸுகீதையும் அடையவில்லை. ப்ரஸாதத்தைச் செய்யும் (3).

(1) ஜகத்துக்கு இருப்பிடமானவனே.

(2) தேவர்களுக்கு ஈஸனாயுள்ளவனே.

(3) என் அறிவைத் தெளியச் செய்யும். அல்லது, நீர் ஸாந்தலக்ஷணத்தைப் பொருந்தும்.

உய௩, உய௭. ராஜக்கூட்டங்களோடு த்ருதராஷ்டிரன் புத்ரர்களாகிய இவர்களெல்லாம் நம்மைச் சார்ந்த ப்ரதானபுத்த வீரர்களுடன், வீஷ்ணும் த்ரோணரும் ஸுதபுத்ரனும் (1), வீரப்பற்களினால் க்ராஸங்கள் உள்ளனவும் (2) பயத்தைச் செய்கின்றவைகளாகிய உனது வாய்களில் ப்ரவேசிக்கின்றனர். சிலர் பற்களின் இடைகளில் சிக்கித் தலை பொடிபட்டவர்களாய்க் காணப்படுகின்றனர்.

(1) கர்ணனும்.

(2) வக்ர தந்தங்களால் பல்வரி ஒழுங்கினை மாயும்.

க்ராளங்கள்=மேடு பள்ளங்கள்.

உயஅ. எவ்விதம் நதிகளின் அநேக ஜலவேகங்கள் ஸழந்ரத்தீ
லே நேர்முகமாக ப்ரவேசிக்கின்றனவோ, அவ்விதம் இந்த நரலோக⁽¹⁾
வீரர்கள் ஜோலிக்கின்ற உனது வாய்களில் ப்ரவேசிக்கின்றனர்.

(1) மானுட லோக.

உயக. எவ்விதம் பதங்கங்கள் ⁽¹⁾ ஜோலிக்கின்ற நெருப்பை
அதிவேகத்துடன் அழிவதற்காகப் ப்ரவேசிக்கின்றனவோ, அவ்வித
மே லோகங்கள் அதிவேகத்துடன் உனது வாய்களில் அழிவதற்காக
ப்ரவேசிக்கின்றன.

(1) விட்டில் பூச்சிகள்.

நய. விஷ்ணு ⁽¹⁾, லோகங்களை எல்லாம் ப்ரகாஸிக்கின்ற வாய்
களினால் மற்றும் விழங்கும்யோழதே நக்துகின்றாய். உனது உக்ரகாந்தி
கள் [தங்கள்] தேஜஸ்களினால் ஸம்ஸ்த லோகங்களையும் நிரப்பித் தரிக்
கின்றன.

(1) வ்யாபகா.

நயக. தேவர்களில் சிறந்தவனே, உக்ர ரூபனு நீ யார் ⁽¹⁾, என
கீதகீ சொல்வாயாக. உனக்கு நமஸ்காரம். ப்ரஸாதத்தை அருள்க.
ஜீத்யனாகிய ⁽²⁾ உன்னை அறிய விரும்புகின்றேன். உனது ப்ரவ்ருத்தியை
யும் நான் அறியேன் ⁽³⁾.

(1) முன்னிலையாக நிற்கும் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணபகவானை அர்ஜு
னன் தனது ஊனக்கண்களாற் காணவில்லை. திவ்யக் கண்ணு
ற்கண்ட விஸ்வரூபம் தனது இச்சைப்படியே அதுக்ரஹிக்கப்பட்
ட்டதென்ற ஞாபகமும் இல்லாமற் போயிற்று. பயம் மேலிட்ட
படியால் காணப்பட்ட சொரூபம் யாரோ எவரோ என்று
தெரியாமல் மயங்கினான். பயத்துக்குக் காரணம், “உனது ப்ர
வ்ருத்தியையும் நான் அறியேன்” என்ற வாக்யத்திற்காண்க.

(2) ஆத்யன்=ஆதியில் உள்ளவன்.

(3) என்னையும் நீ விழுங்கிவிடுவாயோ என்பது கருத்து.
ப்ரவ்ருத்தியையும்=ப்ரயத்தனத்தையும்.

ஸ்ரீ பகவான் கூறினார்:

நயஉ. லோகத்துக்கு நாஸத் செய்கின்றதும், அதிகவளர்ச்சி பெற்றதுமாகிய காலம் ஆகின்றேன். இவ்விடத்தில் [கூடிநிற்கும்] லோகத்தாரை [எனக்குள்] ஸமாஹரிப்பதற்கு (1) ப்ரவர்த்தித்தேன். (2) ப்ரதிபகடி (3) ஸேனைகளில் நிற்கின்ற யுத்த வீரர்களெல்லாம் நீ இல்லாதுபோனாயும் இறந்தேபோவார்களா.

(1) கூட்டி எனக்குள் ஒடுக்குதற்கு.

(2) முயன்றேன். இதனால் தன் அவதார க்ருத்யமாகிய துஷ்ட நிக்ரஹத்தைக் குறித்தார்.

(3) எதிரியான; ஒன்றுக்கொன்று விரோதமான.

நயந. ஆதலால், ஸவ்யஸாசி (1), நீ எழுந்திரு. ஸத்ருக்களை வென்று கீர்த்தியைப் பெறு. எல்லாம் நிறைந்த ராஜ்யத்தை அதுபவி. இவர்கள் முன்னமே [ஈஸ்வரனாகிய] என்னாலேயே கொல்லப்பட்டார்கள், நீ நிமித்தமாய் மாத்ரம் இரு (2).

(1) இடதுகையால் ப்ரயோகிப்பதற்குரிய வல்லபத்தை உடையவன். ("ஸவ்யம்"=இடதுகை.) வலதுகையால் பாணங்களைச் சாதுர்யமாக எவ்வது போல இடதுகையாலும் எவும் ஸக்தி உடையவன்; இருகைவல்லபி.

(2) யுத்தத்திற்கும் ஸம்ஹாரத்திற்கும் நானே காரணன். இந்தக் காரணத்துவத்தில் நீ செய்யவேண்டியது பாணத்தை எவ்வுதல் மாத்திரமே. இஃதொன்றில்தான் நீ நிமித்தம். (நிமித்தம்=காரணம்.)

நயச. என்னல் கொல்லப்பட்ட த்ரோணையும் பீஷ்மனையும், ஜயத்ரநனையும், கர்ணனையும், அவ்விதமே மற்றப் போர்வீரர்களையும் நீ கொல்லு. துக்கத்தை அடையாதே. போர்புரி. போரில் ஸத்ருக்களை வெல்லுவாய்.

ஸஜ்யன் கூறினன்:

நயநு. கேஸவனுடைய இந்த வசனத்தைக் கேட்டு, கிரீடி (1) நடுங்கிக் கைகூப்பி வணங்கி மறுபடியும் பயந்து பயந்து நமஸ்கரித்து, [உரை] தமோறி கிருஷ்ணனிடம் கூறுகின்றன்:

(1) இந்த்ரனிடம் கிரீடம் பெற்ற அர்ஜுனன்.

நயசு. ஹ்ருஷிகேஸ (1). உனது புகழால் ஜகத் ஸந்தோஷிக்கின்றது (2). அநுராகத்தையும் (3) பெறுகின்றது. [இது] ஸ்ரீமதாயுர்வேதவதசு (4) பயந்து தீக்துக்களில் செல்லுகின்றன. எல்லா ஸித்த ஸங்கங்களுமே வணங்குகின்றன.

(1) இந்த்ரியங்களை நடத்துவோனே.

(2) உனது புகழ்ச்சியைக் கேட்ட லோகத்தார் ஆனந்தம் கொள்ளுகின்றார்கள்.

(3) உள்ளன்பையும்.

(4) பூத, ப்ரேத, அஸுர, ராக்ஷஸர்கள்.

நயசு. மஹாத்மன், ப்ராஹ்மாவுக்கும் ஆதி கர்த்தாவும், மிகப் பெரியவரும் ஆகிய உன்னை ஏன் வணங்கார்கள்? அனந்த (1), தேவேஸ (2), ஜகந்நிவாஸ (3), எது ஸதஸந்தோ (4) அதந்த மேலானதும் அழிவற்றதும் நீ (5).

(1) முடிவில்லாதவனே.

(2) தேவர்களுக்கு ஈஸனே.

(3) தோன்றி அழியும் லோகங்கள்தோறும் இருக்கின்றவனே.

(4) ஸதஸத்=மனஸ், அல்லது மாயை. மது ஸம்ருதி, க. டிச; உமாபதி ஸிவாசார்யார், திருவருட்பயன், உ. எ.

(5) “த்வம் அக்ஷரம் ஸதஸத் தத்பரம் யத்” என்றதை “யத் ஸதஸத் தத்பரம் அக்ஷரம் த்வம்” என்று மாறுக.

நயஅ. ஆத்தேவனு (1) புராண புருஷன் (2) நீ. இந்த விஸ்வத்துக்கு (3) மேலான இருப்பிடம் நீ. அறிகின்றவன் (4) நீ. அறிவற்ற துரியதும் (5) நீ. பரமதேஜஸும் நீ.

- (1) காரண தேவனான.
- (2) தொன்றுதொட்டு இருக்கின்றவன்.
- (3) ப்ரபஞ்சத்துக்கு.
- (4) “வேத்தா”=அறிக்கின்றவன், ஞாதா, ஞாத்ரு.
- (5) “வேத்யம்”=அறிவுக்கு லக்ஷியப்பொருள்; ஞேயம்.

நயக. வாயுவும் யமனும் அகநீயும் வர்ணனும் ஸஸாங்கனும் ⁽¹⁾ ப்ராஜாபதியும் ப்ரபிதாஹமனும் ⁽²⁾ நீ. உனக்கு ஆயிரந்தரம் நமஸ்காரம், நமஸ்காரம் ஆகட்டும். இன்னும் மேன்மேலும் உனக்கு நமஸ்காரம், நமஸ்காரம்.

(1) முயலை அடையாளமாகக் கொண்டவனும், அஃதாவது, சந்த்ரனும்.

(2) “பிதா”=தந்தை, ப்ராஜாபதிகள்.

“பிதாமஹன்”=தந்தையின் தந்தை; ப்ராஜாபதிகளுக்குத் தந்தையாகிய ப்ரஹ்மதேவன்.

எனவே, “ப்ரபிதாமஹ”=தந்தையின் தந்தையின் தந்தை; ப்ரஹ்மதேவனைக் கற்பித்த மஹேஸ்வரன்.

சய. ஸர்வ ⁽¹⁾, உனக்கு முன்னுக்கும் நமஸ்காரம், பின்னுக்கும் நமஸ்காரம், எல்லாவிடத்தும் நமஸ்காரம். அளவிறந்த வீர்யமும் ⁽²⁾, அளவிடக்கூடாத பராக்ரமமடையவனும் ⁽³⁾ ஆகிய நீ யாவற்றையும் பூரணமாக வ்யாபித்திருக்கிறாய். ஆதலால், ஸர்வமாயிருக்கிறாய்.

(1) யாவற்றிலும் பூரணமாக வ்யாபித்திருக்கின்றவனே.

(2) “வீர்ய”=வீரத்தன்மை பெற்றவன்.

“வீர”, “ஸூர” என்ற இரண்டு தாதுக்கள் ஸம்வரித்தி என்ற பொருளைக் குறிக்கும் என்று பாணினி கூறியுள்ளார்.

“வீர்யம்” அல்லது “வீரம்”=சிறந்த விரித்தி.

எனவே, “அநந்த வீர்யன்”=எவ்வளவு ப்ரயத்னமோ, அவ்வளவிலும் பூர்ணவிரித்தி பெற்றவன்.

(3) “விக்ரம:” = (வி+க்ரம=விவித பாத விசேஷபம்=பல வித கால் வைத்தல்)=ஸமயத்துக்குத் தக்கபடி தன் வலிமையை

ப்ரயோகித்தல்.

“அமித விக்ரம்.”=ஸமயத்துக்குத் தக்கபடி தன் ஸக்தியை அளவிடக்கூடாத புத்தியோடு உபயோகிக்கின்றவன்.

சுயக, சுயஉ. தோழன் என்றெண்ணி “ஹே க்ருஷ்ண, ஹே யாதவா, ஹேதோழா” (1) என்று வணக்கமின்றி உனது இந்த மஹத்வத்தை அறியாத என்னால், மறதியினாலேயோ அல்லது ஸ்நேஹிதத்தினால் ஏற்பட்ட விஸ்வாஸத்தினாலேயோ (2), எது கூறப்பட்டதோ, அதையும் விஹாரம் (3) படுக்கை ஐஸனம் போஜனம் [என்ற ஸமயங்] களில், பரிஹாஸத்திற்காக, அழிவற்றவனே, நீ [என்றோடு] தனித்தவனாய் [இருக்கும்போது] அல்லது மற்றவர்கள் முன்னிலையாக [இருக்கும்போது] ஸ்தக்கரிக்கப் (4) படாதவனாகின்றாய் என்றது எதுவோ, அதையும் (5) அளவிடமுடியாத என்னை மன்னிக்கும்படி கேட்கின்றேன் (6).

(1) “ஹே க்ருஷ்ண” முதலிய வினிகளெல்லாம் உச்சரிப்பு வேற்றுமைகளால் உயர்வு தாழ்வைக்குறிக்கும். ஆதலால், “ப்ரஸபம்” (உரமாக, வணக்கமற்று) என்றார்.

(2) “ப்ரநயேந”=ஸ்நேகிதத்தினால் ஏற்பட்ட விஸ்வாஸத்தால்.

(3) விளையாட்டு.

(4) உபஸரிக்க.

(5) அந்த ஸத்காரமின்மையால் நிறந்த குற்றத்தையும்.

(6) (நான் தகாத வார்த்தைகளைப் பேசியிருந்தாலும், அபசார செய்கைகளைச் செய்திருந்தாலும்), உனது அளவற்ற கருணையால் என்னை நீ மன்னிக்கவேண்டும் என்பது வேண்டுகோள்.

சுயந. நிகரில்லாத வல்லமை பெற்றவனே, சராசரமாகிய இவ்வுலகத்துக்குப் பீதாவாகவும் (1), பூஜிக்கத் தக்கவனாகவும் மிகப் பெரிய தருவாகவும் (2) இருக்கின்றாய். முவுலகத்திலும் உனக்கு ஒப்பானவன் இல்லை. மேற்பட்ட வேறெருவன் எவ்விடமிருந்து [வருவன்]?

(1) பால்னஞ் செய்கின்றவனாகவும்.

(2) “கரீயாந்”=ஒப்பற்ற ஆசார்யன்.

சுயச. ஆதலால், நான் ஸரீரத்தைச் சேவ்வையாக வைத்து

வணங்கி, ஈசனும் ஸ்துதிக்கத்தக்கவனும் ஆகிய உன்னை ப்ரஸாதத் தைப் பெறும்படி செய்வேன் (1). ஓ தேவ, புத்ரானுடைய [தூற்றத் தைப்] பிதா போலும், மித்ரானுடைய [தூற்றத்தை] மித்ரன் போலும், ப்ரியையின் (2) [தூற்றத்தை] ப்ரியன் போலும், [என் தூற்றத்தைப்] போறுக்க [நீ] உரியவனாகின்றாய் (3).

(1) ஸாந்த ரூபத்தை யடைந்து என்னை ரக்ஷிப்பாயாக.

(2) அன்புள்ள ஸ்த்ரியின்.

(3) கடமைப்பட்டிருக்கின்றாய்.

சயநு. தேவ, தேவேஸ, ஜேகந்நிவாஸ, முன்காணாத மாயா [விஸ்வ] ரூபத்தைக் கண்டு ஸந்திஷ்டனாகின்றேன் (1). எனது மனஸ் பயத்தினால் நடுங்குகின்றது. [இந்த அகோர ரூபத்தை நீக்கி] அந்த [ஸாந்த] தேவ ரூபத்தையே (2) காண்பிப்பாயாக. ப்ரஸாதத்தை அருளுக.

(1) பயத்தைக் கொடுக்கின்ற ரூபமாயிருந்தாலும் ஆவ லோடு காணவேண்டுமென்று (மிக-ந, ச) காட்சியைக் காண்பித்த படியால், என் மனஸ் த்ருப்தி பெற்றிருக்கின்றது.

(2) விஷ்ணுவினுடைய சதுர்புஜமும் வில் வாள் ஸங்கு சக்ர கதாயுகங்களுங் கூடிய தேவ ஸரீரத்தை.

சயக. கிரீடம் பெற்றவனும், கதை (1) பெற்றவனும் சக்ரத் தைக் கையில்தரித்தவனும் ஆகிய உன்னை அவ்விதமே பார்த்து விரும் புகின்றேன். ஸஹஸ்ரபாஹு, விஸ்வமூர்த்தி, சதுர்புஜமுள்ள அந்த [தேவ] ரூபத்துடனே (2) இருக்க.

(1) தடி. அவரது தண்டாயுதத்தின் பெயர் “கௌமோ தகி”.

(2) ஸாந்தி தேவரூபத்துடனே.

ஸ்ரீ பகவான் கூறினார்:

சயௌ. அர்ஜுந, தேஜோமயமும், எல்லையற்றதும், சித்தியமும் (1), எல்லாமும் (2) ஆகிய எனது எந்தரூபம் உன்னிலும் வேறானவனால் (3) முன் காணப்படவில்லையோ, இந்த மேலான ரூபம் ப்ரஸன்னனா (4) என்னால் உனக்கு சித்தியோகத்தால் (5) காண்பிக்கப்பட்டது.

(1) ஸகலத்துக்கும் காரணப் பொருளும்.

(2) “விஸ்வ”=ஸ்ர்வம்.

(3) வேறொரு மனிதனால். தேவர்களில் நாரதருஷிக்கு விஸ்வரூபதர்ஸனம் கிடைத்ததென்று மஹாபாரதத்தில் கூறப் பட்டிருக்கின்றது. அவ்விதமே பார்க்கவபுராணத்தில் ப்ரஹ் மாவுக்கும் விஷ்ணுவுக்கும் அருளப்பட்டதென்று கூறியிருக் கின்றது.

(4) ப்ரஸாதத்தை அருளினவன் ப்ரஸன்னன். “ப்ரஸா தம்”=தெளிவு. ப்ரார்ச்சநானுடைய விருப்பத்தை நிறைவேற்று தலே அருளப்பட்ட தெளிவு, ஸாந்தி. ச. ந. டிக (6).

(5) ஆத்மஸக்தி யோகத்தால். நீ திவ்யசகஷ் என்ற எனது விஸேஷ ஸக்தியைப் பொருந்தினதால்.

சுயஅ. தருவம்ஸத்திற் சிபந்த வீரனே, மனுஷ்யலோகத்தில் இவ் வித [மாயா விஸ்வ] ரூபம் பெற்ற நான் உன்னிலும் வேறானவனால் பார்க்கக் கூடாதவன். வேதாத்யயன (1) யஜ்ஞாத்யயன (2) மார்க் கங்களாலும், தானங்களாலும், கீரியைகளாலும், உகீர தபஸ்களா லும் பார்க்கக்கூடாதவன் (3).

(1) வேதாத்யயனம்=வேதங்களை ஒதுதல்.

(2) யாகத்தை விதிவழுவாமற் செய்தல்.

(3) மாயா விஸ்வரூபத்தையாவது, நிர்த்ருண ஸ்வரூபத்தை யாவது வேதங்களை ஒதி அல்லது யஜ்ஞம் தானம் தபஸ் முத லிய கர்மங்களை அதுஷ்டித்து நேரே அறியக்கூடாது. விஸ்வ ரூப தர்ஸனம் பகவானால் அருளப்படும் ஆத்ம ஸக்தியாலே பெறலாகும்.

சுயக. இந்த எனது கோர ரூபத்தைக் (1) கண்டு உனக்கு மன வருத்தம் வேண்டாம்; விழட பாவமும் (2) வேண்டாம். பயமற்று பீரீதி பெற்ற மனஸோடுகூடி, நீ எனது அந்த [ஸாந்த] ரூபத்தையே எதிரே பார்க்க.

(1) பயங்கரமான வடிவத்தை.

மஹேஸ்வரனுடைய பஞ்ச க்ருத்ய ரூபங்களில் இச்சமயத் தில் வெளிப்பட்டு நின்றது ஸம்ஹார ரூபம்.

(3) விமூடத் தன்மை=மோஹம். புத்தி தடுமாறி வாய் குள றிற்று (யுக. ௩௨௫). “நீ யார், உன் ப்ரயத்தனம் என்ன” என்று (யுக. ௩௨௧) கேட்டான். மேலும், என் மனஸ் பயத்தினால் நடுங் குகின்றது, ஸார்த தேவரூபத்தைக் காட்டி அருளுக (யுக. ௪௨௫) என்று குறையிறந்தான். இவ்வாறு மனம் சலனப்பட்டதால், இந்தப் பயத்தையும் வெறுப்பையும் “விமூட பாவம்” என்றார்.

ஸத்ஜயன் கூறினான்:

௫௩. மஹாத்மாவாகிய வாஸுதேவன் (1) அவ்விதங் கூறின அர்ஜுனனிடம் இவ்விதம் சொல்லித் தன்னுடைய [அவதாரதேவ] ரூபத்தைத் (2) காண்பித்தார். [அதைக்கண்டு] மறுபடியும் பயந்தவனை, ஸௌம்ய (3) [மானுட] ஸரீரம் பெற்றவராகி, மறுபடியும் ஸமாதானத் செய்தார்.

(1) ஸர்வத்திலும் வலிக்கும் தீதவன், அந்தர்யாமி ஈஸ் வரன்.

(2) அவதாரதேவ சொரூபத்துக்குச் சின்னங்கள் சதுர் புஜம், ஸ்ரீவத்ஸம் (மார்பில் ஓர்விதக்குறி), கௌஸ்துபம் (துள சிமலை), பாஞ்சஜன்ய ஸங்கம், கௌமோதகி (சதாயுதம்), நந்தகம் (வாள்), ஸார்ங்கம் (வில்) என்பவையாம்.

இவ்வித சின்னங்களோடு மதுராபுரியில் வஸுதேவரா ஜன் பத்னியாகிய தேவகியின் பிள்ளையாய் ஸ்ரீ க்ருஷ்ண பகவா ன் பிறந்தார். பிறந்த ஸமயத்தில் இந்த தேவஸரீரத்தைக் கண் டவர்கள் பயந்தனர். தன் பிதாவின் ப்ரார்த்தனைப்படி, தேவ ஸரீரம் மறைந்து மானுட ஸரீரம் தோன்றிற்று.

இந்த அவஸரத்தில் அர்ஜுனனுக்குக் காட்டியது மறைத் துவைத்த அவதார சொரூபத்தையே.

(3) ஸோமனைப் போன்ற.

“ஸௌம்ய ஸரீரம்”=சந்த்ரனுடைய தன்மையாகிய ஸந் தோஷத்தை விளைவிக்கும் ஸரீரம்.

அர்ஜுநன் கூறினான்:

௩௧. ஐநார்த்தந⁽¹⁾, ஸௌமீயமான உனது இந்த மானுட நபத்தைப் பார்த்துப் பரக்கொடு பெற்றவனாகவும், ஸ்வபாவத்தைப் பெற்றவனாகவும் இப்பொழுது சூகீகிற்றேன்.

(1) ஜனங்களைக் கண்டித்து நல்ல பதவியைக் கொடுக்கின்றவர். அல்லது, ஜனங்களால் ப்ரார்த்திக்கப்படுகின்றவர்.

ஸ்ரீ பகவான் கூறினார்:

௩௨. அதிக அகோர தோற்றத்தோடு கூடிய (1) இந்த என்னுடைய நபத்தைப் பார்த்தவனாகின்றாய். இந்த நபத்தின் தர்ஸனத்தை தேவர்களும் பார்க்க விரும்புகின்றார்கள்.

(1) “ஸுதுர்தர்ஸம்” = அதிக கலக்கத்தை விளைவிக்கும் பார்வையுடைய.

௩௩. என்னை எவ்விதம் நீ பார்த்தாயோ (1), இவ்விதப்பட்ட நான் வேதங்களாலும் பார்ப்பதற்குரியவனில்லை; தபஸாலும் [பார்ப்பதற்குரியவன்] இல்லை; தானத்தாலும் யஜ்ஞத்தாலும் இல்லை (2).

(1) மாயா விஸ்வரூபனாகக் கண்டாயோ.

(2) ஒருவன் வேதங்களைப் படித்தாலும் யஜ்ஞம் தானம் தபஸ் என்ற கர்மங்களை அதுஷ்டித்தாலும் இந்த மாயா விஸ்வரூபத்தைக் காணமாட்டான்.

இந்த மந்த்ரத்தின் ஸக்ஷ்யார்த்தமென்ன வெனில், மஹேஸ்வரனது மாயாரூபத்தைக் காண விரும்புகின்றவன் நிவ்ருத்தி மார்க்கத்தைப் பற்றியிருக்கும் முமுக்ஷுவல்ல என்பதும், ப்ரவ்ருத்தி மார்க்கத்தையே பற்றியிருக்கும் பக்தன் என்பதும், ஆத்ம ஆனாதம் விவேகம் பெற்றவனுக்கு ஜஸ்வரயோகம் லோகவாழ்விலேயே விளங்குவதால் அவன் ப்ரபஞ்ச சொரூபியாகிய மஹேஸ்வரனுக்கு அப்பாற்பட்ட பரமாத்மாவிலேயே த்ருஷ்டி வைத்திருப்பான் என்பதுமே.

௩௪. ஆனால் (1) பரந்தபனை அர்ஜுந, இவ்விதப்பட்ட [மாயா நபங்களைத்திரித்த நான் அனந்யபக்தியால் [ஸதாகால்] தப்போரு

னாக (2) விசாரிப்பதற்கும் (3), [நேரே] தர்ஸிப்பதற்கும் (4) என் னுள் ப்ரவேஸிப்பதற்கும் (5) உரிய ஸக்திக்கு விஷயமாதவேன் (6).

(1) ஆனால் (“து”) என்ற பதம் முன் சொல்லப்பட்டதற்கு வேறுபாடான பொருளைக் குறிக்கின்றது. நியை நியை ம் மந் த்ரங்கரில் தேவர்களும் வேதபாராயணர்களும் தபஸிகளும் தானம் யாகம் செய்கின்றவர்களும் தர்ஸிக்காத காட்சியை நீ கண்டாய் என்றார். நியை வது மந்தர்த்தில் அந்த மாயா விஸ்வ ரூபத்திற்கு மேலான தத்பொருளை, நிர்க்குண ப்ரஹ்மத்தை, “அஹம்” (நான்) என்று சுட்டி, இதன் தர்ஸனத்தை அநந்ய பக்தியால் எந்தப் பதனியும் பேறலாம் என்று உபதேஸிக்கின் றார்.

(2) தத்பொருள்=நாம ரூபங்களால் குறிக்கப்படாத அந்த (“தத்”) நிர்க்குணப்பொருள்.

(3) “ஞாதும்”—தேடிப் பிடிப்பதற்கும்.

(4) “த்ரஷ்டும்”—கைவல்ய தஸையில் அறிவதற்கும்.

(5) “ப்ரவேஷ்டும்”—என்னோடு இரண்டறக் கலப்பதற்கும்.

(6) “அஹம் ஸக்ய:”—நான் ஸக்திக்கு விஷயன், அதாவது, அநந்யபக்தி என்ற மேலான ஸக்தியுடையவர்களுக்கு நான் ஸாத்யன்.

இயரு. எவன் அஹம் என்ற ப்ரஹ்மத்தின் கர்மம் என்றெண் ணித் தன் கர்மத்தைச் செய்கின்றனோ (1), [எவன்] அஹம் என்ற ப்ரஹ்மத்தை ஸர்வத்திற்கும் மேலானதென்று எண்ணுகின்றனோ (2), [எவன்] அஹம் என்ற ப்ரஹ்மத்தில் பக்தியுள்ளவனோ (3), [எவன்] தன் மனஸை இந்திரிய ஸங்கத்தினின்று நீங்கச் செய்தானோ (4), [எவன்] ஸர்வ ப்ராணிகளிலும் விரோதமற்றவனோ (5), அவன் என்னைப் (6), பெறுகின்றான், பாண்டவ.

(1) “மத்கர்ம க்ருத்”—அஹம் என்ற ப்ரஹ்மத்தின் கர்மம் என்று தன் கர்மத்தைச் செய்வன்.

யக. உயௌ இல் “தத்க்ருஷ்ய மதர்ப்பணம்” என்றார். அதா வது, அதை என்னிடம் (ப்ரஹ்மத்தினிடம்) ஒப்புவித்ததாகச்

செய், என்பதே.

(2) “மத்பரம:” = ப்ரஹ்மமே ஸர்வத்திற்கும் மேலான வஸ்து என்று நினைக்கின்றவன்.

(3) “மத்பக்த:” = அஹம் என்ற ப்ரஹ்மத்தில் பக்தி உள்ளவன்.

(4) “ஸங்கவர்ஜித:” = ஸங்கத்தினின்று நீக்கப்பட்டவன். அகந்தை மமதை என்ற ஜீவ பந்தங்களை விட்டவன்.

(“வர்ஜ” = நீக்குதல்.)

(5) “ஸர்வ பூதேஷு நிர்வைர:” = ஸர்வ பூதங்களிலும் விரோதமற்றவன்; ஜீவகாருண்யமுள்ளவன்.

“நிர்வைர:” = விராகமற்றவன், வெறுப்பற்றவன், பகையற்றவன்.

இந்த ஸ்லோகத்தில் நிருக்ஞ ஸர்வத்தைப் பெறுவதற்கு உபாயங்கள் கூறப்பட்டன. அவையாவன: மத்பக்தத்வம், மத்கர்மத்வம், மத்பரமத்வம், ஸங்கவர்ஜிதத்வம், ஸர்வ பூத நிர்வைரத்வம் என்பவையாம். இவையெல்லாம் புத்தியின் நிலைகளாதலால், ஒன்றோடொன்று ஸம்பந்தப்பட்டே இருக்கும். வெவ்வேறு நிஷ்டைகள் என்று எண்ணலாகாது. அநந்யபக்தியாகிய மத்பக்தத்வத்தில் மற்றைய நான்கு நிஷ்டைகளும் உண்டு.

உபநிஷத்கள் என்றும், ப்ரஹ்மவிதீதை என்றும், யோகஸாஸ்த்ரம் என்றும், பகவத்கீதைகள் என்றும், கூறப்பட்ட ஸ்ரீ கிருஷ்ணர்ஜுந ஸம்வாதத்தில் ப்ரஸித்திபெற்ற விஸ்வரூப தர்ஸனயோகம் என்ற பதினோராம் அத்யாயம் முற்றிற்று.

பன்னிரண்டாம் அத்யாயம்.

பக்தி யோகம்.

[அஃதாவது, பரமேஸ்வரனில் அநந்ய பக்தியைச் செலுத்தி, அதனால் பெறப்படும் பலனை அர்ஜுநன் கேட்டுச் சிந்தித்தான் என்று விளக்கும் பன்னிரண்டாவது பாடம்.

அத். யெ. யெ இல் பரமாத்மாவை அறியத் தக்கவர்கள் “மத் கர்ம க்ருத்” தும் (அதாவது, அஹம் என்ற ப்ரஹ்மத்தின் கர்மம் என்றெண்ணித் தன் கர்மத்தைச் செய்கின்றவனும்), “மத் பரமஃ” உம் (அதாவது, அஹம் என்ற ப்ரஹ்மத்தை ஸர்வத்துக்கும் மேலானதென்று எண்ணுகின்றவனும்), “மத் பக்தஃ” உம் (அதாவது, அஹம் என்ற ப்ரஹ்மத்தில் பக்தியுள்ளவனும்), “ஸங்கவர்ஜிதஃ” உம் (அதாவது, தன் மனஸை இந்த்ரிய ஸங்கத்திலின்று நீங்கச் செய்தவனும்), “ஸர்வ பூதேஷு நிர்வைரஃ” உம் (அதாவது, ஸர்வ ப்ராணிகளிலும் விரோதமற்றவனும்), பரமாத்ம தர்ஸனத்தைப் பெறத்தக்கவர்கள் என்ற உபதேசத்தைக் கேட்ட அர்ஜுநன், அத். யெ. யெ இல் இந்த ஐவகை “யோகவித் தமாஃ” களில் (அதாவது, யோகத்தை அறியும் உத்தமர்களில்) எந்த யோகவித் மிகச்சிறந்தவன் என்று வினவினான்.

இந்த ப்ரஸ்னத்துக்கு உத்தரம் அத். யெ. யெ இல் பகவானால் அளிக்கப்பட்டது. மத்பக்தர்களோடு கூறப்பட்ட மற்ற நான்குவித யோகவித் தமாஸ்களும் மத்பக்தர்களே என்றும், இவர்களில் எவனுடைய பக்தி ஒங்கி வளர்ந்து பூரணப்படுமோ அவனே “யுக்த தமாஃ” (அல்லது ஜீவன்முக்தன்) என்றும், யெ. யெ-உயெ இல் விளக்கினார்.

இந்த அத்யாயத்தில் “பக்தி” என்று விரிக்கப்பட்டது எ. யெ இல் “ஏக பக்தி” என்றும், அ. உயெ இலும் யெ. யெ இலும் “அநந்ய பக்தி” என்றும் கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

௧௨. ௩, ௪ இல் இந்தப் பக்தி த்வந்தவ ஸமத்வத்தாலும் ஐம்பொறி அடக்கத்தாலும் ஸர்வ ஜீவர்களின் நன்மையை விரும்புதலாலும் ப்ரஹ்ம கூடஸ்த உபாஸனையாலும் பூரணப் படுமென்றும்; ௧௨. ௫ இல் தேகமே நான் என்றிருக்கின்றவனுக்கு இந்த ப்ரஹ்ம கூடஸ்த உபாஸனை விரித்திக்காதென்றும், ஆதலால் இவனுக்கு துக்க விமோசனம் பெறலாகாதென்றும், ௧௨. ௬-௮ இல் ப்ரஹ்மார்ப்பண கர்மாநுஷ்டானத்தால் மனஸை ப்ரஹ்மத்தோடு சேர்த்து ஜீவாத்மாவைத் துக்க பய ஸோகங்களில்நின்று உத்தாரணஞ் செய்யலாமென்றும்; ௧௨. ௯ இல் மனோலயப் பழக்கத்தால் ப்ரஹ்ம கூடஸ்த உபாஸனை விரித்திக்காதுபோனால், ப்ராணாயாம அப்யாஸம் செய்யவேண்டுமென்றும்; ௧௨. ௧௦, ௧௧ இல் ப்ராணலயம் ஒத்துக்கொள்வாதுபோனால், மத் கர்மயோகத்தை அல்லது கர்மபல த்யாகத்தை அதுஷ்டிக்க வேண்டுமென்றும்; ௧௨. ௧௨ இல் கர்மபல த்யாகத்தாலேயே ஸாந்தி (துக்க பய ஸோக நிவாரணை) பெறலாமென்றும் உபதேஸித்து, ௧௨. ௧௩-௨௪ இல் மத்பக்தர்களில் உத்தமன் ஜீவன்முகத்தினை என்று பாடத்தை முடித்தார்.]

அர்ஜுநன் கூறினான்:

௧. இவ்விதம் ஸதாகால யோகம்பெற்ற (1) எந்த பக்தர்கள் (2) உன்னை உபாஸிக்கின்றனரோ. அவர்கள் [உன்னை] அக்ஷரமாகவும் அவ்யக்தமாகவும் [உபாஸிக்கின்றனரோ]. அவர்களில் உத்தம யோக வித் துக்கள் (3) யார்.

(1) எப்பொழுதும் பரமேஸ்வரனில் ப்ரதிஷ்டைபெற்ற.

(2) அத். ௧௧. ௩௪ இல் கூறியபடி, மத்கர்ம யோகி, மத பரம யோகி, மத்பக்த யோகி, ஸங்கவர்ஜித யோகி, ஸர்வ பூதேஷு நிர்வைரஸி என்ற அன்பர்கள்.

(3) பரமேஸ்வரனோடு ஐக்யமாகும் வழிகளை அறிந்தவர்கள்.

ஸ்ரீ பகவான் கூறினார்:

உ. எவர்கள் என்னிடம் மனஸை பிரவேசிக்கச் செய்து நித்ய யுக்தர்களாய் (1) என்னை உபாஸிக்கின்றனரோ, பரமஸ்ரத்தையோடு கூடின அவர்கள் உத்தம யுக்தர்கள் என்று என்னால் ஒப்புக்கொள்ளப் பட்டனர் (2).

(1) ஸதாகாலமும் என்னோடு கூடினவர்களாய்.

(2) இந்த மந்த்ரத்தின் ஸாரமாவது, — தன் கர்மத்தை பரமேஸ்வரனது கர்மமென்றெண்ணிச் செவ்வையாகச் செய்கின்ற வனுக்கும், பரமேஸ்வரனை ஸகல வஸ்துக்களிலும் மேலானவஸ்து என்ற சிந்தனையோடு இருக்கின்றவனுக்கும், பரமேஸ்வரனில் அன்பு பாராட்டிக்கொண்டு வாழ்கின்றவனுக்கும், மனஸை இந்த்ரியங்களைோடு கூடி வெளிமுகமாகச் செல்லவிடாமற் பிரித்து உள்முகமாக அறிவில்நிறுத்துகின்றவனுக்கும், ஸர்வப்ராணிகளிலும் விசேடமற்றவனுக்கும் பொது லக்ஷணம் அன்பு என்பதும், இவர்களில் அன்பு எவனிடம் பூரணப்படுமோ (பேரன்பாகுமோ), அவனை உத்தம யோகனித் என்பதுமே.

10, 11. எவர்கள் இந்த்ரிய க்ராமத்தைச் (1) செவ்வையாக அடக்கி, ஸர்வத்திலும் ஸம்பந்திகளாய் (2), அக்ஷரமும் அநிர்த்தேயமும் (3) அவியக்கதமும் ஸர்வத்திலும் சென்றிருப்பவனும் மனஸுக்கு எட்டாதவனும் (4) அசைவற்றவனும் நித்யமும் ஆகிய கூடல்தனை (5) உபாஸிக்கின்றார்களோ (6), எல்லாப் பூதங்களுடைய ஹிதத்திலும் (7) அன்பு பெற்ற அவர்கள் பிரஹ்மத்தையே பேறுகின்றனர் (8).

(1) மெய் வாய் கண் மூக்குச் செனி என்ற ஐம்பொறிக்கூட்டத்தை.

(2) ஸ்ரீதோஷ்ணம், ஸுகதுக்கம், ஜயம் அபுஜயம், பெரியது சிறியது, மானம் அவமானம் முதலிய த்வந்த்வ புத்திகளற்று.

(3) அது இது என்று கட்டிக் காட்டுவதற்கு உரித்தாகாதவனும்.

“நிர்த்தேயம்” = சுட்டிக்காட்டுவதற்கு உரிய.

“அநிர்த்தேயம் ஸர்வத்ரகம்” என்ற வேதவாக்குகளை தாயுமானஸ்வாமிகள் “அங்கிங்கனாதபடி எங்கும் ப்ரகாஸமாய்”

என்று “திருவருள் விஸாசப் பரசிவ வணக்கம்” என்ற பதிகத்தில் அர்த்தம் செய்தார்கள்.

(4) ஆத்மாவால் மாத்திரம் அறியத்தக்கவனும்.

(5) கூ. அ, (ச).

(6) நினைப்பு மறப்பு அற்று அறிகின்றார்களோ.

மைத்திராயண்ய உபநிஷத்தில் இந்தக் கூடஸ்த உபாஸணை என்ற ராஜயோகம் மேல்வருமாறு விளக்கப்பட்டது. “நிதிரை நினைப்பு என்றவைகள் இல்லாமல், மனஸைச் சலனமற்றதாகச் செய்து எப்பொழுது மனவிலாசமையை அடைகின்றானோ, அப்பொழுது அதே பரமபதம்; இதுவே மோக்ஷம்.”

(7) நன்மையில்.

(8) “மாம் ஏவ ப்ராப்துவந்தி”=என்னையே (ப்ரஹ்மத்தை யே) அடைகின்றனர்.

நு. தேகவான்கனால் ⁽¹⁾ அவ்யக்த கதி ⁽²⁾ துக்கமாகப் ⁽³⁾ பெறப்படுகின்றபடியால், அவ்யக்தத்தில் பற்றில்லாத மனஸை ⁽⁴⁾ உடையவர்களுக்குத் துக்கம் மிக அதிகம்.

(1) தேஹமே நான் என்றும், தேஹத்துக்குரிய ஸுகங்களுக்கு மேற்பட்ட ஸுகம் இல்லை என்றும் இருக்கின்ற மூட, புத்தி பெற்றவர்களால்.

(2) மனஸுக்கு எட்டாத நிர்க்குண உபாஸனா மார்க்கம்.

(3) வருத்தப்பட்டு.

தேஹவான்கள் மோக்ஷ ஸுகத்தின் பெருமையைக் கேட்டு, அதைப்பெற வேண்டுமென்று முயன்றால், பஞ்சப் பொறிகள் தத்தம் விஷயங்களைப் பற்றாமல் நில்லா; மனஸ், பஞ்சப்பொறிகளோடு இழுபட்டுத் திரிந்து, ஆத்ம விசாரணையை மேலாக எண்ணாது; புத்தியும் அகண்ட வஸ்துவாகிய தத்பொருளுக்குரிய ஸாஸனங்களை வகுவில் அறியாது. ஆதலால், மனஸுக்கும் ஐம்பொறிகளுக்கும் அப்பாற்பட்ட மெய்ப் பொருளுக்கு இயற்றப்பட்ட அதிஸூகீழ்ம பாதை என்னும் “அவ்யக்த கதி” யைத் தேகவான் இச்சித்தாலும், அதில் ப்ரவேசித்து நிற்பல்

அவனுக்கு மிகத் துன்பமாயிருக்கும் என்பது பற்றி, “தேஹவா ன்களால் அவ்யக்த கதி துக்கமாகப் பெறப்படுகின்றது” என்றார்.

தேஹவானுக்கு அவ்யக்தத்தில் துக்கபுத்தியும், வியக்த ஸம்ஸாரத்தில் சுகபுத்தியும் உண்டு. ஆத்மவானுக்கு வியக்தமாகிய ஸம்ஸாரத்தில் துக்கபுத்தியும், அவ்யக்த ப்ரஹ்மத்தில் ஸுக புத்தியும் உண்டு.

(4) “அஸக்த சேதஸ்”=ஸங்கமற்ற மனஸ்.

அவ்யக்த பரமாத்மாவில் அபக்தியும் தேஹ போகங்களில் பற்றுங் கூடியிருந்தால், மோக்ஷப் ப்ராப்தி விரித்திக்கிறது அஸாத்யம்.

சு. எ. ஆனால், பார்த்த, எவர்கள் எல்லாக் கர்மங்களையும் என்னிடம் ஸந்ந்யஸித்து (1), மஃபரராய் (2), அநந்ய [பக்தி] யோகத்தாலேயே என்னை ந்யானித்து (3) உபாஸிக்கின்றனரோ (4), [இவ்வாறு] என்னிடம் மனம் வைத்தவர்களை ம்ருத்யுவோடு கூடின ஸம்ஸார ஸமுத்ரத்திலின்று (5) நான் உயரத்தூக்குகின்றவனாக ஸீக்ரமாவேன் (6).

(1) முற்றாக ஒப்புவித்து, அர்ப்பணம் செய்து.

(2) பரமாத்மா யாவற்றிலும் மேலான பொருள் என்று எண்ணி.

இப்படி எண்ணினால் போதுமோ? இப்படிச் சிந்தித்தால் மோக்ஷம் விரித்திக்குமோ? விரித்திக்காது என்பதுபற்றி, அடுத்தவரியில் அநந்ய பக்தியால் பரமேஸ்வரனை த்யானித்து உபாஸிக்க வேண்டும் என்றார்.

(3) மேன்மேலும் அளவிறந்த அன்போடும் விஸ்வாஸத்தோடும் அதைப் பாவனை செய்து.

(4) ஏகாக்ர சித்தனாகி (அத். சு. 102, 103), அதன்மேல் நினைப்பு மறப்பற்றுப் பேரறிவு சொருமமாகின்றனரோ.

(5) மரண ஸம்பந்தமான த்ரிலோக ஸஞ்சார வாழ்வில் நின்று.

(6) நான் ஸீக்ரமாகத் தூக்கி அந்த வாழ்வின் துக்கங்களை முற்றாகப் போக்குவேன்.

“உத்தர்தா”=மேலெடுக்கின்றவன்; மலத்திலின்று உத்தாரணம் செய்கின்றவன் (ஆத். சூ. ௩.)

அ. என்னிடமே மனஸை வை, என்னிடம் புத்தியை பரவேஸிக்
கச்செய் (1). இதன்மேல் என்னிடமே வஸிப்பாய் (2). ஸம்ஸய
மில்லை (3).

(1) ப்ரஹ்ம நிஷ்டைபெற்ற மனஸும் புத்தியும் ப்ரஹ்மப் ப்ராப்திக்கு இன்றியமையாத கருவிகள், என்பது கருத்து.

(2) இப்படி மனஸையும் புத்தியையும் ஏன்விடம் வைத்த பின், ஆத்மா என்னவிட்டுப் பரக்ருதியைச் சாராது.

(3) இந்த உண்மையை ஸ்கல ஜீவன்முத்தர்களும் ஸ்வாதுபவமுறையாக அறிந்திருக்கின்றார்கள்.

கூ. தினுல், தநஞ்ஜய, என்விடம் சித்தத்தை ஸ்திரமாக வைப்பதற்கு [நீ] வல்லமையற்றவனாகில் (1); அப்யாஸ் யோகத்தால் (2) என்னைப் பெற விரும்பு (2).

(1) உன்னுடைய மனஸ் பரமாத்மாவைப்பற்றி உறுதியாக நிற்காதுபோனால்.

(2) அஷ்டாங்கியாகத் துக்குரிய ப்ராணாயாம ப்ரத்யா காரப் பழக்கங்களால்.

நிராசையைப் பற்றி வாழும் ஸாங்கியர்கள் அதுஸரித்து
வரும் புத்திநிலைகள் அங்கங்கள் என்று கூறப்படவில்லை.

பல ஆசைகளாலும் விஷய ஸூதங்களாலும் வாதிக்கப் பட்டு, இவற்றை எல்லாம் கர்மானுஷ்டானங்களால் ஜயிக்க வேண்டுமென்று யத்தனிக்கின்ற தையவான்களுக்குக் அஷ்டாங்கங்களால் சிறப்பிக்கப்பட்ட கர்மயோகம் கூறப்பட்டது.

இவற்றின் லக்ஷணங்கள் எளிதும் பக்கங்களில் காணப்படும்.

அங்கு கூறப்பட்ட அஷ்டாங்கங்களில், யமம் தொட்டுப் பரத்யாகாரம் ஈடுக உள் ளவை தேஹத்தையும், ப்ராண அபாண வாயுக்களையும், ஐம்பொறிகளையும் அடக்கும் பழக்கங்கள் (“அப்யாஸங்கள்”) ஆகும்.

தாரணையாவது, மனவரின் ஓர் அம்சமாகிய சித்தத்தை த்யேயத்தில் (த்யானிக்கப்பட்ட பொருளில்) ஸ்திரமாக நிறுத்துதல்.

த்யானமாவது, வேறொரு வ்ருத்தியால் தடைப்படாத த்யேயாகார வ்ருத்திப் ப்ரவாகம். (அதாவது, த்யானிக்கப்பட்ட பொருளுக்கு வேறான நினைவுகளை வரவிடாமல், அப்பொருளைப் பற்றிய நினைவுகளை பெருகுதல்.)

ஸமாதியாவது, த்யானம் த்யேய த்யாத்ரு என்ற த்ரிபுடிகள் அற்றுத் த்யானிக்கப்பட்ட ஆத்மாவாகவே நின்றல்.

(3) பரமாத்ம சொரூபமாகிய நிரஞ்ஞ வஸ்துவாய் வர விரும்புவாயாக.

ய. அப்யாஸத்தாலும் நீ ஸமர்த்தனாகாத பகஷத்தில், மதீகர் மதீதை (1) மேலாகக்கொண்டவனாய் இரு. [இப்படிச்] கர்மங்களை மதர்த்தமாகவும் செய்கின்ற நீ ஸித்தியைப் (2) பெறுவாய்.

(1) அத். யக. ௫௫.

(2) துக்க விமோசனம் என்ற ப்ரஹ்ம பதத்தை.

யக. மதீ [கர்ம] யோகத்தை ஆஸ்ரயித்து அதனையும் (1) செய்ய அஸக்தனுயிருப்பாயாகில். ஆத்மாவை (2) யமம் செய்பவனாய் ஸர்வ கர்மபல த்யாகத்தைச் செய்.

(1) அந்த மத்கர்மத்தையும்.

(2) மனாத்மாவை.

௨௨. அப்யாஸத்திலும் [விஜ்ஞான] ஞானம் சிறந்தது [என்பது] ப்ராஸித்தம் (1). [விஜ்ஞான] ஞானத்திலும் த்யானம் சிறந்தது (2). த்யானத்திலும் கர்மபலத் த்யாகம் சிறந்தது (3). த்யாகத்தின்பின் ஸாந்தி [சித்திக்கும்] (4).

(1) “ஸ்ரேயஸ் ஹி”=மேலானது அல்லவா? மேலான நிலை என்றதை ஜீவன்முக்தர் அறிவார்கள், என்பது கருத்து.

ப்ராணாயாமம் ப்ரத்யாகாரம் என்ற கர்மாதஷ்டானம் சித்தஸூத்திக்கு ஹேதுவாயிருப்பதாலும், சித்தஸூத்தி உள்ள

வர்கள் ஞான ஸாஸ்த்ரங்களை லெகுவாய் அறியத்தக்கவர்களா தலாலும், “அப்யாஸங்களிலும் [விஜ்ஞான] ஞானம் மேலானது” என்றார்.

(2) ஞான ஸாஸ்த்ரங்களில் கூறப்பட்ட ஆத்ம அனாத்மம் பொருள்களைக் குரு முன்னிலையாக ஸ்ரவணம் மனனம்^௧ சேய்தால் பரோக்ஷ (பிறர்கண்ணால், குரு ஸகாயத்தால் அறியப்பட்ட) ஞானம் (hear say knowledge regarding the soul) உண்டாகும். இந்தப் பரோக்ஷ ஞானம் தன்னைத் தன்னால் அறியும் நேர் ஞானம் (direct knowledge of the soul) ஆகிய ஸ்வானுபூதி அன்று. ஸ்வானுபூதிக்கு மிகத் தாழ்வாயிருந்தும், விஜ்ஞான ஞானமாகிய பரோக்ஷ ஞானம் ஈஸ்வர பக்தியை விளைவித்து, த்யானத்துக்கு ஸோபானமாய் (படியாய்) இருப்பதால், விஜ்ஞான ஞானத்திலும் த்யானம் மேலானது என்றார்.

(3) த்யானிக்கப்பட்ட வஸ்துவாகிய பரமேஸ்வரனுடைய லக்ஷணங்கள் வெள்ளம்போல த்யானதஸையில் மனவிலின்று பெருகும். இந்த த்யானேயப் பெருக்கால் பக்தி விளைந்து நற்கர்மங்களுக்குரிய விஷயபோக பலன்களில் வெறுப்பை உண்டாக்கிப், “பரமேஸ்வரனே எனக்கு வேண்டும்” என்றும், “எனது கரணங்களும் அவருடைய ஸக்திகளே” என்றும், “அவற்றால் செய்யப்பட்ட கர்மங்களும் அக்கர்மங்களிலின்று ஜன்மமாகும் ஸுபாஸுப பலன்களும் எனதல்ல” என்றும், வாழ்ச்செய்யும். இப்படி ஆத்மாவிலுள்ள கர்மபல விருப்பு த்யானத்தால் நீங்குவதால், த்யானத்திலும் கர்மபலத் த்யாகம் சிறந்தது என்றார்.

(4) கர்மபலத்தில் ஆசை தீர்ந்த பக்திக்குத் துக்க பய ஸோகங்கள் கெடும்.

இந்த மந்த்ரத்தில், ஸாங்க்யம் என்ற ஞானயோகத்துக்கும், கர்மயோகம் என்ற அஷ்டாங்க யோகத்துக்கும் உள்ள ஸூக்ஷ்ம ஸம்பந்தம் விளக்கப்பட்டது.

தேவ மானுட ஜீவர்கள் விஷயபோகிகள் என்றும், யோகிகள் என்றும், ஸாங்க்யர் (அல்லது, மெய்யறிவாளிகள்) என்றும்

மூவகைப்படுவார்கள்.

விஷயபோகிகள் தோன்றி அழியும் சிற்றின்பத்தைத் துன்பம் என்று அறியாமல் ஜீவிப்பதால், அவர்களுடைய மோஹத்தைத் தீர்க்கும்பொருட்டு துக்கப் ப்ரவ்ருத்தி மார்க்கமாகிய த்ரிலோக ஸஞ்சாரம் என்னும் பூலோக நரகலோக ஸ்வர்க்கலோகப் ப்ராப்திகளை அருளி, மெல்ல மெல்ல விஷயஸுகங்களைப் பரமேஸ்வரன் வெறுக்கச் செய்வார்.

விஷய ஸுகங்களைத் துன்பம் என்று நிதானித்தவர்களில் அநேகர் கர்மயோகிகள் (அல்லது, “யோகிகள்”) ஆகவும், சிலர் ஞானயோகிகள் (அல்லது, “ஸாங்க்யர்”) ஆகவும், அவரவர்கள் இயல்பின்படி, டிரிந்தனர்.

கர்மயோகிகளுக்கும் ஞானயோகிகளுக்கும் இயற்றப்பட்டது துக்க நிவ்ருத்தி மார்க்கம். இது யமம் ந்யமம் என்ற நல்லொழுக்கங்களாயும் (ஸதாசாரங்களாயும்), ஆஸனம் என்ற நேக அடக்கமாயும், ப்ராணாயாமம் என்ற உச்ச்வாஸ நிஸ்வாஸ வாயு அடக்கமாயும், தாரணை என்ற எகாக்ர சித்தமாயும், ஸமத்வபுத்தியாயும், ஞான ஸாஸ்த்ர விசாரணையாயும், த்யானம் என்ற த்யாயேய சித்த வ்ருத்தியாயும், கர்மபலத் த்யாகமாயும், ஸமாதி என்ற நினைப்பு மறப்பற்ற கைவல்யம் (ஸாந்தி) ஆயும் இருக்கும்.

இவற்றுள், கர்மயோகிகளுக்கு யமம் ந்யமம் ஆஸனம் ப்ராணாயாமம் ப்ரத்யாகாரம் தாரணை த்யானம் கர்மபலத் த்யாகம் ஸமாதி என்ற நிலைகள் உரியன. ஞானயோகிகளுக்கு ஸமத்வபுத்தி ஞானஸாஸ்த்ர விசாரணை கர்மபலத்த்யாகம் ஸமாதி உரியன. பரிபக்வத்தில் ஞானயோகிகள் கர்மயோகிகளிலும் முதிர்ந்தவர்களாதலால், அவர்கட்கு யமம் ந்யமம் ஆஸனம் ப்ராணாயாமம் ப்ரத்யாகாரம் தாரணை என்றவை வலிய வலித்திக்கும். ஏனெனில், முற்பிறனியில் அவற்றை நன்றாய் அதுஷ்டித்து ஒழித்ததால்.

எனவே, நிவ்ருத்தி மார்க்கத்தில் கர்மயோகம் சீழ்ப்பாகமாகவும், ஞானயோகம் மேற்பாகமாகவும், இருக்கின்றன.

கர்மயோகிக்குரிய த்யானம் எவ்விதம் அவனுக்கு ஸமாதியைக் கொடுக்கும் என்ற வினாவுக்கு ௧௨ம் மந்தரத்தில் விடை அளிக்கப்பட்டது. த்யானம் சித்தித்தால், அது விஷய ஸுகத்தில் உள்ள விருப்பையும் விஷய அஸுகத்தில் உள்ள வெறுப்பையும் அறுக்கும். அறுபடவே கர்மபலத் த்யாகம் உண்டாகும். அஃது உண்டாக ஆசைகளைப்பற்றி ஜீவிக்கின்ற நினைப்பு மறப்புக்கள் ஒழிந்து ஸமாதி விரித்திக்கும்.

௧௩, ௧௪. எனது பரிதானிய எந்த யோகி லகல ப்ராணிகளிலும் தீவேஷமற்றவனாயும் மித்ரனாயும், கருணைபெற்றவனாயும், மமதையற்றவனாயும், அஹந்தையற்றவனாயும், ஸுகத்தையும் துக்கத்தையும் ஒன்றுபோல் பார்க்கின்றவனாயும், பொறுதியுள்ளவனாயும். எக்காலங்களிலும் தீர்ப்பிதேயவனாயும், மனஸை ஒடுக்கிவனாயும், உறுதியான நிர்ஸய புத்தியுடையவனாயும், என்னிடம் அர்ப்பணம் செய்யப்பட்ட மனமும் புத்தியும் உடையவனாயும் இருக்கின்றனோ, அவன் எனக்கு பிரியன் (1).

(1) இந்த இரண்டு மந்தரங்கள் தொட்டு ௧௬ம் மந்தரம் வரையில் ஜீவன்முக்தனுடைய லக்ஷணங்கள் கூறப்பட்டன.

பரமேஸ்வரனும் ஜீவன் முக்தனும் சச்சிதானந்த சொரூப மாதலால், இவர்கட்கு ஐக்ய பாவனையாகிய பரஸ்பர ப்ரீதி உண்டு.

ஸத் சித் ஆனந்த லக்ஷணங்களில் இவர்கள் ஒன்றானாலும், ஸக்தி விஷயத்தில் பரமேஸ்வரனுக்கு ஜீவன்முக்தர் நிகரல்லர். பரமேஸ்வரன் அளவிற்றந்த ஸக்திமாமானாயும், ஜீவன்முக்தர் ஸுதந்தர ஸக்தியற்றவர்களாயும் இருப்பார்கள்.

௧௫. எவன் டமிருந்து லோகத்தார் நடுக்கத்தை (1) அடைகிறார்களே இல்லையோ, எவன் லோகத்தாரிடமிருந்து நடுக்கத்தை அடைகிற இல்லையோ, எவன் ஸந்தோஷம் கோபம் பயம் துக்கம் என்றவைகளால் விடப்பட்டவனோ, அவன் (2) எனக்கு பிரியன்.

(1) “உத்ஸிஜதே” = உத்வேகத்தைப் (பெறவில்லையோ.)

உத்வேகம் = “ஸம்ப்ரம” = ஒருவனுடைய அஹம்பாவனை

களைக் கண்டு ஜன்மமான நடுக்கம்.

(2) அந்த ஜீவன்முத்தன்.

யக. என் பக்தனும் எவன் அபேகைபற்றவனாயும் ⁽¹⁾, ஸௌ சமுள்ளவனாயும் ⁽²⁾, ஸமர்த்தனாயும் ⁽³⁾, உதாரீனனாயும் ⁽⁴⁾, மனவே தனையற்றவனாயும் ⁽⁵⁾, ஸர்வ கர்மாரம்பங்களை பரித்யாகம் செய்தவனாயும் ⁽⁶⁾ இருக்கின்றனோ, அவன் ⁽⁷⁾ எனக்குப் பிரியன்.

(1) அபேகை=இஃது எனக்குவேண்டும், இப்படி இது முடிய வேண்டும் என்ற முதலிய விருப்பங்களால் பந்திக்கப் பட்ட புத்தி. உபேகை=வெறுப்பால் பந்திக்கப்பட்ட புத்தி.

(2) ஸௌசம்=ஸூத்தி, சித்த ஸூத்தி, கபடி ஸ்லாமை.

(3) ஆத்ம கார்யங்களில் கௌஸலனும்.

(4) “உத” (அப்பாற்பட்டு), “ஆஸன்” (இருப்பவன்) என்ற பதங்கள் கூடி “உதாரீனன்” ஆகி, தவர்த்தவங்களில் சிக்காமல் விலகி நிற்கின்றவன் என்று பொருள்படும்.

(5) அசல மனஸை உடையவனாகியும்.

(6) எல்லாக் கர்ம அதுஷ்டானங்களும் பரமேஸ்வரனுடைய பஞ்ச க்ருத்யங்கள் என்று ஸாக்ஷிபுபமாயிருக்கின்றவனும்.

(7) அந்த ஜீவன்முத்தன்.

யள. பக்திமானாகிய எவன் [ஸம்ப்வித்தில்] ஸந்தோஷம் அடைகிறனில்லையோ, எவன் தீவ்ஷத்தைப் பெறுகிறனில்லையோ எவன் துக்கத்தைப் பெறுகிறனில்லையோ, எவன் விரும்புகிறனில்லையோ, எவன் ஸுபத்தையும் அஸுபத்தையும் பரித்யாகம் செய்தவனோ, அவன் ⁽¹⁾ எனக்குப் பிரியன்.

(1) அந்த ஜீவன்முத்தன்.

யஅ. யக. பக்திமானாகிய எவன் ஸந்தவினிடமும் ⁽¹⁾ மீதிரனிடமும் ஸமனாயும், அவ்விதமே மானத்திலும் அபமானத்திலும் ⁽²⁾ ஸமனாயும், துளிர் துடு ஸூகம் துக்கம் என்றவைகளில் ஸமனாயும், விஷய ஸங்கத்தில் நின்று இத்தீரியங்களை முற்றாக நீக்கிவனாயும் ⁽³⁾, நித்தை ஸ்துதி என்றவைகளைத் துல்யங்களாக்கிக் ⁽⁴⁾ கொண்டவனாயும், மௌ

னியாயும்⁽⁵⁾, ஏதானாலும் அதில் தீருப்திபெற்றவனாயும்⁽⁶⁾ நியதமான விடுதியில்லாதவனாயும்⁽⁷⁾, ஸ்திர மதியுடையவனாயும் இருக்கின்றனோ. அந்த மனுஷ்யன்⁽⁸⁾ எனக்கு ப்ரயன்.

(1) தன்னோடு எதிரி பாராட்டுகின்றவனிடமும்.

(2) அன்பால் ஏற்படுத்தப்பட்ட மானத்திலும், பகையால் ஏற்படுத்தப்பட்ட அபமானத்திலும்.

மானமும் அபமானமும் அஹந்தை மமதையுள்ளவர்களின் கல்பிதம். “நான் யார், இப்பெயர்ப்பட்டவருடைய ஸந்ததியில் உதித்தவனல்லவா நான், எனக்கு இடம் பொருள் எவல் உண்டு” என்னும் முத்திய ஞாபகங்கள் உதயமாக, அஹங்காரம் தடித்து, தர்மவிஷயங்களிற் சென்றால், புண்ணியகர்மங்களுக்குக் காரணமாகும்; அதர்ம விஷயங்களிற் சென்றால், பாபகர்மங்களுக்குக் காரணமாகும்.

நல்ல அஹங்காரம் பெற்றவனை “மானி” என்றும், பொல்லாத அஹங்காரம் பெற்றவனை “அபமானி” என்றும் கூறுவர்.

மானிகளால் மானம் வந்தாலும், அபமானிகளால் அபமானம் வந்தாலும், ஸமபுத்தியோடு சலனமற்று இருக்கவேண்டும்.

(3) “ஸங்கவிவர்ஜித:”=இந்த்ரியங்களைத் தத்தம் விஷயங்களில்நின்று முற்றாக விலக்கினவன். உ. சு.௨; ௨௧. ௩௩௩ (4).

(4) தராசு (துலாம்) போல ஸமனாக்கி.

(5) மனஸ் வாக் காயம் என்ற த்ரிகரணங்களை அதர்ம விஷயங்களிற் செல்லவிடாமல் அடக்கிவைத்திருக்கின்றவனும்.

(6) எது ஸம்பவித்தாலும் அது போதும், எனது பூர்வ கர்மத்துக்குத் தக்கபடி பரமேஸ்வரனால் அது அருளப்பட்டதால், அது சரியே என்ற புத்தியுடையவனாயும்.

(7) பிறந்த வீட்டிலும் வளர்ந்த வீட்டிலும் நெடுநாள் உபஸரிக்கப்பட்ட வீட்டிலும் மோஹங் கொள்ளாமல், தங்கின இடம் எதுவோ அதுவே தனக்கு வீடு என்றவனாயும்.

(8) அந்த ஜீவன்முத்தன்.

உயி. ஆனால்⁽¹⁾, தர்மந்தால் பேறக்கூடியதும் அமிர்தமுமாகிய இதை⁽²⁾ க் கூறினபடி எந்த பக்தர்கள் உபாஸிக்கின்றனரோ, ஸ்ரத்

தை பெற்றவர்களும் மத்பரமர்களும் ஆகிய அவர்கள் ⁽¹⁾ எனக்கு மிகப் பரியர்கள்.

(1) எனக்குப் பரியனாகிய ஜீவன்முத்தனுடைய லக்ஷணத்தை மிகவிரிவாகக் கூறவேண்டியதில்லை. இப்பொழுது சுருக்கமாக நீ அறியவேண்டியது யாதெனில்.

(2) நிவ்ருத்தி மார்க்க விதிகளை அநுஷ்டித்துப் பெறக்கூடிய இறப்புப்பிறப்பற்ற இந்த யுக்த தமஸ்த்வம் (௩௨. க.) ஆகிய ஜீவன்முத்தியை.

(3) மத்கர்ம க்ருத், மத்பரமன், மத்பக்தன், ஸங்கவர்ஜிதன், ஸர்வ ஜீவகாருண்யன் என்று ௩௨.௩௩ இல் கூறப்பட்ட அன்பர்கள்.

(4) இந்த ஐவித புருஷர்களுக்கும் பொது லக்ஷணம் பாமேஸ்வரனே யாவற்றிலும் மேலான பொருள் என்ற நிர்ஸயமும் அவரிலே அந்நய அன்புமே.

உபநிஷத்கள் என்றும், ப்ரஹ்மவித்தை என்றும், யோகஸாஸ்திரம் என்றும், பகவத்கீதைகள் என்றும், கூறப்பட்ட ஸ்ரீ க்ருஷ்ணர்ஜுநஸம்வாதத்தில் ப்ரஸித்திபெற்ற பக்தியோகம் என்ற பன்விரண்டாம் அத்யாயம் முற்றிற்று.

பதின்மூன்றாம் அத்யாயம்.

சேஷத்ர சேஷத்ரஜ்ஞ விபாக யோகம்.

[அஃதாவது, ஒரு முதலை எடுத்து விபாகம் (பிரித்தல்) செய்வது போல, “ஜீவேஸ்வரஜகத்” என்ற ப்ரபஞ்சத்தை ஒரு முதலாகக் கொண்டு, அது “சேஷத்ரஜ்ஞன்” “சேஷத்ரம்” என்று இருவகையாகப் பிரிக்கப்படும் என்றும்; இவற்றுள், மலத்துக்கு அடிமைப்பட்டுத் தான் யார் மீலம் யாது என்று அறியாமல் ஜீவிக்கும் கிஞ்ஜிஜ்ஞன் (சுற்றறிவு) என்ற ஜீவாத்மாவும் அறிவற்ற ஜகத்தும் “சேஷத்ரம்” என்றும்; ஜீவர்களிலும், ஜகத்திலும் ப்ரவேசித்துப் பேரறிவும் பேரன்புமாயிருந்து பஞ்சக்ருத்யங்களை நடத்திவருகின்ற பரமாத்மா “சேஷத்ரஜ்ஞன்” என்றும்; சேஷத்ரஜ்ஞனுடைய லக்ஷணத்தையும் சேஷத்ரஜ்ஞனுக்கும் சேஷத்ரத்துக்கும் உள்ள ஸம்பந்தங்களையும் அறிதலை ஸத்யஞானம் (மெய்யறிவு) என்றும்; சேஷத்ரஜ்ஞனை விடுத்து சேஷத்ர லக்ஷணங்களை மாத்ரம் விசாரித்தல் துன்பங்களுக்கு ஹேதுவாயிருப்பதால், அந்தவிசாரணை மித்யாஞானம் (பொய்யறிவு) என்றும்; தனது உத்தாரணத்தை விரும்புகின்ற ஜீவாத்மா அவஸ்யமாக அறியவேண்டிய பொருள் (“ஞேயம்”, “வேத்யம்”) பரமாத்மாவே என்றும், உபதேசித்ததை அர்ஜுநன் கேட்டுச் சிந்தித்தான் என்று விளக்கும் பதின்மூன்றாம் பாடம்.]

அர்ஜுநன் கூறினான்:

க. ஓ கேஸவ, சேஷத்ரம் (1) என்ற ப்ரக்ருதியையும், சேஷத்ரஜ்ஞன் (2) என்ற புருஷனையும், ஞானத்தையும், ஞேயத்தையும் அறிய விரும்புகிறேன்.

(1) “சேஷத்ரம்” என்ற பதம் “கூறி” (கெடுதல்) அல்லது “சேஷ” (அகர்த்தம்) என்ற தாதுவினின்று ஜனித்து அழியும்

வஸ்துவாகிய ஸரீரங்கள், ரூபங்கள் என்று பொருள்படும். ப்ரக்ருதியும் ப்ரக்ருதி கார்யங்களும் சேஷத்ரயம். இது ப்ரப்ரக்ருதி சேஷத்ரயம் என்றும் அப்ரப்ரக்ருதி சேஷத்ரயம் என்றும் இருவகைப்படும். ப்ர ப்ரக்ருதி சேஷத்ரயமானது அஹங்கார மமகாரங்களுக்கு அடிமைப்பட்டு நல்லறிவு கெட்டு அலைந்து திரியும் ஆத்மா. அப்ர ப்ரக்ருதியானது மஹத் என்ற ப்ரக்ருதியும், அஹங்காரம் புத்தி, பஞ்சதன்மாத்தைகள் (ஸலக்ஷ்ம பூதங்கள்) என்ற தத்வங்களும், இவற்றால் இயற்றப்பட்டவை ஸலக்ஷ்மஸ்தூல ரூபங்களுமே.

(2) “சேஷத்ரஜ்ஞன்” என்றது சேஷத்ரயமாகிய ப்ரக்ருதியையும் ப்ரக்ருதி கார்யங்களையும் அறிக்கின்ற ஆத்மா.

மேல்வரும் உ, கூர் மந்த்ரங்களில் “சேஷத்ரஜ்ஞன்” என்றபதம் ப்ரமாத்மாவுக்கும் ஜீவன்முத்தனுக்கும் உரியது என்று விளக்கப்பட்டது.

இந்த ஸ்லோகம் சில ப்ரதிகளில் காணப்படவில்லை.

உ. கோந்தேய. இந்த ஸரீரம் சேஷத்ரயம் என்று கூறப்படுகின்றது. இதை எவன் [தான்] அன்று என்று அறிகின்றனோ, அவனை சேஷத்ரஜ்ஞன் என்று தத்வித்துக்கொள் (1) கூறுகின்றனர்.

(1) தத்வொருளை அறிந்தவர்கள், தத்வஞானிகள்.

ஸரீரம்வெறு நானென்ற ஆத்மா விவறு என்று உள்ளபடி அதுபவமுறையாக அறிந்த ஜீவன்முத்தர்கள்.

ஈ. பாரத; எவனை எல்லாசேஷத்ரங்களிலும் இருக்கின்ற சேஷத்ரஜ்ஞனாகவும் அறி (1). சேஷத்ரன் சேஷத்ரஜ்ஞன் என்றவையனைப் பற்றிய ஞானம் எதுவோ. அது ஞானம் (2) என்று எனக்கு ஸம்மதம்.

(1) எவ்விதம் பூத ஆகாசம் அகண்டமாய் ஸ்தூல வடிவங்கள் தோறும் ப்ரவேசித்து நிற்குமோ, எவ்விதம் மனாகாசம் ஸலக்ஷ்ம வடிவங்கள் தோறும் அகண்டமாய் ப்ரவேசித்து நிற்குமோ, அவ்விதமே சிதாகாசமாகிய சேஷத்ரஜ்ஞன் அகண்டமாய் ஸர்வ ஸ்தூல ஸலக்ஷ்ம வடிவங்களிலும் ப்ரவேசித்து நிற்கின்றான்.

(2) சேஷத்ரஜ்ஞனாகிய பரமாத்மாவைப்பற்றிநின்றே சேஷத்ரங்கன் தோன்றுகின்றன என்பதும், சேஷத்ரங்கன் நானாருபமாயிருந்தும் அவற்றின் சேஷத்ரஜ்ஞன் ஊடுருவிப் பஞ்சஞ்சுத்தியங்களையும் நடத்தி வருகின்றான் என்பதும், சேஷத்ரம் தாமஸராஜஸ ஸாத்விக குணங்களால் எவப்பட்டுத் தோன்றியும் அழிந்தும் வருகின்றது என்பது முதலிய உண்மைகளை அறிதலே ஸத்யஞானம் எனப்படும். இதனையே கூ. ௧ இல் விஞ்ஞானஸஹிதஞானமென்றார்.

பரமாத்மா இருக்கின்றாரோ இல்லையோ என்ற ஸம்ஸயத்தால் அவரைப் புத்தியினின்று நீக்கி, ப்ரக்ருதி சொருபங்கள் தங்கள் ஸக்திகளாலேயே தோன்றியும் அழிந்தும் வருகின்றன என்றும், அவற்றைத் தேஹ ஜீவனத்திற்கும் ஐம்பொறி விஷயஸூகத்திற்கும் உபயோகிக்க வேண்டும் என்றும், எண்ணி அவற்றின் தன்மைகளையும் ஸக்திகளையும் அறியும்படி முயல்கின்றவர்களின் கல்வி அஞ்ஞானமேயென்று மதிக்கவேண்டியது.

ஆத்மாவை மறந்து அனாத்மாவை விஷயஸூகத்துக்காக விசாரிக்கின்றவர்கள் அவித்யானில் மூர்கியிருப்பவர்கள். ஆத்மா மெய்ப்பொருள், ப்ரக்ருதியும் ப்ரக்ருதிகாரியங்களும் பொய்ப்பொருள், ஜீவாத்மகோடிகள் பொய்ப்பொருளில் அமிழ்ந்து இருப்பதால் எது ஆத்மா எது அனாத்மா என்று விசாரித்து பொய்ப்பொருளின் பந்தனங்களைத் துறிக்வும் முறையையும் அறிந்து ஆனந்தசொருபிகளாக இருக்கவேண்டும் என்று நிர்ஸயித்த புத்திமான்கள் அவித்யாவினின்று தப்பி மோக்ஷம் பெறத்தக்கவர்கள்.

சு. அந்த சேஷத்ரம் எது, எவ்விதம் (1); என்ன விகாரங்களை உடையது (2), எதிலின்று எது (3), மேலும் எவன் எந்த ப்ரபாவத்தைப் பெற்றவன் (4); அதை [எல்லாம்] சுருக்கமாய் எனது [வாக்யத்தால்] கேள்.

(1) சேஷத்ரத்தின் பிரிவுபாடுகள் என்ன? அவ்வக்த ப்ரக்ருதி ஒன்றும் விகார ப்ரக்ருதி ஈயுமில்லை. ஆக ஈயச. ப்ரக்ருதி

தத்வங்களை “சேஷத்வம்” என்ற பதம் குறிக்கும். யௌ. கூ, எ, மந்த்ரங்களைப் பார்த்தறிக. ஸாங்க்ய விதிப்படி ப்ரக்ருதி க, ப்ரக்ருதி விக்ருதி எ, விக்ருதி யௌ, ஆக ப்ரக்ருதி தத்வங்கள் உயச ஆகும்.

(2) ப்ரக்ருதி என்னவிகாரங்களைப் பெற்றது என்ற வினாவுக்கு உத்தரம் யௌ. கூ, எ, இல் அளிக்கப்பட்டது

(3) விகாரங்கள் தோன்றின வரிசைக் க்ரமம் என்ன.

“ப்ரபாவம்”=ப்ரபு ஸக்தி. யௌ. கூ, எ.

(4) சேஷத்வஜ்ஞன் என்றவன் எந்த அடக்கியாளும் மேலான ஸக்திகளை உடையவன்? யௌ. அ-யச இல் இதற்கு உத்தரம் அருளப்பட்டது.

௫. [சேஷத்வம் சேஷத்வஜ்ஞன் என்றவற்றின் உண்மை] பல சந்தஸ்காலம்⁽¹⁾, ப்ரமாணம் பெற்றவர்களும்⁽²⁾ தத்வநிஸ்சயம் பெற்றவைகளும்⁽³⁾ ஆகிய ப்ரஹ்ம ஸூத்ர பதங்களாலும்⁽⁴⁾. நுஷிகளால்⁽⁵⁾ பலவிதமாகக் கூறப்பட்டது⁽⁶⁾.

(1) வேதங்களின் ஞானகாண்டமாகிய பல உபநிஷத்களாலும்.

“சந்தஸ்”=அசுத்ரம், மாத்ரா, ஸ்வரம் என்றவைகளைப் பற்றிய நியமம்.

(2) ஸ்ருதி, யுக்தி, அதுபவம் என்ற ஹேதுக்களை ஆதாரமாகக் கொண்டவைகளும்.

(3) ப்ரமாத்மாவைப்பற்றி உறுதியாகப் போதிக்கின்றவைகளும்.

(4) ப்ரஹ்மத்தை ஸூசிப்பிக்கின்ற (தெரிவிக்கின்ற) சொற்களினாலும்.

வியாஸருஷியால் அருளப்பட்ட ப்ரஹ்மஸூத்ரங்கள், ஸ்ருதி யுக்தி அதுபவங்களால் ப்ரஹ்மத்தை ஸாதிக்கின்றபடியால் “ப்ரமாணம் பெற்ற ஸூத்ரபதங்கள்” எனப்பட்டன.

(5) ப்ரமாத்ம தர்ஸனம் பெற்றவர்களால்.

(6) மாணக்கர்களுடைய க்ரஹண ஸக்திக்கேற்றபடியும்

தேசிகனுடைய வஸதிகேற்றபடியும் வெவ்வேறு விதமாகத் தத்வங்கள் கணக்கிடப்பட்டது.

சுண்ணந்தோறும் அநியாமல், யுகபர்பந்தம் இருக்கும் தத்வங்கள் தனித்தனியாக நில்லா. ஸ்பர்பந்தப்பட்டே நிற்கும். ஆதலால், முன்பினதாகவும், சுருக்கியும் விரித்தும் கூறத்தக்கவை. இதுபற்றியே தத்வக் கணக்குகள் வெறுபட்டன.

சு, எ. அப்யக்தம் (1). புத்தி, அஹங்காரம், மஹா பூதங்கள் (2), பதினொரு இந்த்ரியங்கள் (3), ஐந்து இந்த்ரிய கோசங்கள் (4), இச்சை (5), தீவேஷம், ஸுகம், நுகம், ஸங்காதம் (6), சேதனை (7) தைரியம் (8). இது [எல்லாம்] சுகுத்திரம் (9): விகாரத்தோடு கூடிச் (10) சுருக்கமாக உரைக்கப்பட்டது.

(1) அத்ருஸ்ய மூல ப்ரக்ருதி.

(2) தன் மாத்ரைகனாகிய ஸ்பர்ஸ, ரூப, ரஸ, கந்தங்கள். இவற்றின் ரூபங்கள் அநி ஸகேதமங்களாக இருக்கும்.

(3) இவை மெய் வாய் கண் மூக்கு செவி என்ற ஐந்து புத்தி இந்த்ரியங்களும், வர்க்கு பாணி பாதம் பாயுர் உபஸ்தம் என்ற ஐந்து காமேந்த்ரியங்களும், மனஸும், ஆரப் பதினொன்று.

(4) மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவி என்ற புத்தியிந்த்ரியங்களுக்கு விஷயங்களாகிய ஸ்பர்ஸ ரஸ ரூப கந்த ஸப்தங்கள். கோசரம்=விஷயம்.

(5) ராகம், விருப்பு.

(6) ருதிரம் (ரக்தம்), மாம்ஸம், மேதஸ், அஸ்தி, மஜ்ஜா; ஸுகம், ரகம் என்ற ஸப்த ஸ்தூல தத்வங்களின் கூட்டம். இக் கூட்டத்தால் (ஸங்காதத்தால், ஸமுகத்தால்) தோன்றினது ஸரீரம்.

(7) சைதன்ய ஆபாஸமாகிய ஜீவன். அஃதாவது அஹந்தை மமதை பெற்ற அறிவு. இந்த அறிவில் நின்று அஹந்தை மமதை நீங்கிவிடவே இது பேரறிவாகும். எனவே, சிற்றறிவு தான் ஜீவன், சேதனை. இது அறியாதவனாயிருந்தும் அறிந்தவன்போன்று திரிதலால், சைதன்ய ஆபாஸன் என்று அழைக்க

கப்படுகிறான்.

(8) தீரனுடைய தன்மை, ஸ்திரபுத்தித்வம்.

(9) முற்கூறிய 102ம் ஸூத்த ஆத்மாவாகிய சேஷத்ரஜ்ஞன் அல்லாததால், சேஷத்ரஜ்ஞனைப்பற்றிய சேஷத்ரம் என்றான். அஃதாவது, ஒருகாலத்தில் அரியும் ஸரீரமேயாம்.

ஸரீரம் மூலிதமாகும். அனாவாயன, —காரண ஸரீரமாகிய மலமும் (ஸூக்ஷ்ம அனாத்மாவும்); ஸூக்ஷ்ம ஸரீரமாகிய மனம் புத்தி முதலிய தத்வங்களும் (ஆத்ம அனாத்ம மிஸ்ரமும், கலப்பு); ஸ்தூல ஸரீரமாகிய ஜடமும் (ஸ்தூல அனாத்மாவும்) ஆம்.

(10) அப்யக்தமான மூலப் பரக்குதி 102 விகாரங்களைப் பெற்று நிற்பதால் “விகாரத்தோடு கூடி” என்றான். எனவே, சேஷத்ரஜ்ஞன் (ஆத்மா) நிர்விகாரி என்று வலித்திருக்கின்றது.

அ-102. அமானிதீவம் (1), அதம்பிதீவம் (2), அஹிம்ஸா (3), சுஷாந்தி (4), ஆர்ஜவம் (5), ஆசாரிய உபாஸனை (6), ஸோபகம் (7), ஸ்தைரியம் (8), மனோநிச்சஹம் (9). இந்திரியார்த்தங்களில் வைராக்யம் (10), அஹங்காரமிவமை (11); ஸம்மந்தில் துக்கம் (12), வ்யாதி ஜரை மரணம் என்ற தோஷங்களைச் சித்தித்தல் (13). ஸங்கமத்திருத்தல் (14); புத்ரன் தாரம் கருணம் முதலியவைகளில் பற்றில்லாமை (15), இஷ்டங்கள் அல்லது அநிஷ்டங்கள் வந்தால் எப்போதும் ஸம் சித்தனாயிருத்தல் (16); அதன்ய யோகத்தால் (17) என்னிடம் வ்யபசார மற்ற பக்தி (18), தனித்த இடத்தை அண்டிதல், [அவிவேக] ஜனங்க ளின் ஸபையில் வெறுப்பு, அத்யாத்ம ஞானத்தில் நித்யவிசாரணை (19), தத்வஞானத்தின் அர்த்தத்தை அறிதல் (20). இஃதெல்லாம் ஞானம் (21) என்று கூறப்பட்டது. இதிலும் எது வேறே. [அது] அஞ்ஞானம் (22) என்று கூறப்பட்டது.

(1) 102. 102, (2).

(2) தன் தர்மங்களை உடம்பமாய்ப் பேசாத தன்மை.

(3) ப்ராணிகளை வதைக்காதிருத்தல், இன்னு செய்யாமை.

(4) பொறுமை, ஒருவன் தனக்கு ஹிம்ஸை செய்தால் விகாரமற்றிருத்தல்.

(5) ஆர்ஜவம்=நேர்மை; கபடமற்ற சிந்தனையும் வார்த்த

தையும் செய்கையும்.

(6) குரு ஸேவையும் குரு ஸ்ரவணமும்.

(7) தேஹமும் மனமும் ஸுசிவாய் (ஸுத்தமாய்) இருத் தல்.

(8) ஸ்திரபுத்தி, நல்விஷயங்களில் ப்ரதிஷ்டை பெற்ற புத்தி.

(9) மன அடக்கம். இந்த்ரியங்களோடு செல்லவிடாமலும் காம க்ரோத லோபங்களைப் பற்றவிடாமலும் நிறுத்தப்பட்ட மனம்.

(10) ஐம்பொறி விஷயங்களில் விருப்பில்லாத தன்மை. தத்தம் விஷயங்களைச் சேரவிடாமல் ஐம்பொறிகள் (அவற்றிற்கு ஸத்ருக்கள்போல) புத்தியோடு நின்றலே இந்த்ரியார்த்த வைராக் கியம்.

(11) நான் இதைச் செய்கின்றேன், என்னையன்றி இது முடியாது, இவன் என்னை இப்படித் தூஷிக்கவா, என்றின் னோரன்ன அஹந்தைகள் இல்லாதிருத்தல்.

(12) திருவருளை அறியாத பிறவிகளிடத்தில் துக்கம்.

அவித்யா என்ற துக்க ஸாகரத்தில் வீழ்ந்தவர்களைக் கரை ஏற்றும் பொருட்டே ஸூக்ஷ்ம ஸ்தூல ஸரீரங்களைப் பகவான் இயற்றியிருப்பதால், அந்த ஸரீரங்கள் எனக்கு அமைந்து நிற்கி ன்றனவே என்று துக்கித்தல் மூடம். அந்தக் கரணங்கள் ஐம் பொறிகள் செல்லும் வழிகளில் சென்றால் துக்கத்தை அடையும்தான். அவ்வழிகளை அடைத்து மனஸைப் புத்தியில் ப்ரதிஷ்டை செய்து, புத்தியை ஆத்மாவில் நிறுத்தினால், அது இன்ப ஸ்வரூபமாயும் அன்பு ஸ்வரூபமாயும் அறிவு ஸ்வரூபமாயும் வெளிப்படும் என்பதற்கு ஐயமில்லை. இந்த ஆத்ம தர்ஸனத்திற்குப் பேருதவி ஞானகுருவின் கடாக்ஷமே. அந்தத் திருவருளைப் பெற்று, அதுவே பரம்பொருள் என்று நிச்சயித்தவனுக்குப் பிறவி, துன்பமாகத் தோன்றுது. மா துட தேஹமென்ற பிறவியைப் பெற்று அதன் பயனாகிய திருவருளைத் தேடிப் பெறாதவனுக்கு இப் பிறவியிலும், வரும்பிறவியிலும் துக்கபுத்தி யிருப்பது ந்யாயமே. சிற்றின்ப ஸுகங்களெல்லாம், துன்பங்களென்றும், சிற்றி

ன்பங்களுக்கு மேலான அழிவற்ற ஸுகங்களாகிய பேரின்பம் உண்டென்றும், அதனைப் பெறுவதற்கு ஸுகந்தம் ஸரீரமும் ஸ்தூல ஸரீரமும் அவஸ்யமென்ற ஞானோபதேசத்தைக் கேட்ட முழுசுஷு தற்கொலைசெய்யாது தனக்கருளப்பட்ட தேஹத்தை யாத்ரைக்குரிய தோனியென்றெண்ணி அதை ஸம்ரக்ஷித்து, அதன் ஸஹாயத்தால் முக்தியென்ற பெருந்துறையை அடையப்பார்ப்பான். “இப்பிறவி தப்பினால் எப்பிறவி வாய்க்குமோ” என்று எங்குவான். அறிவாளிகளுக்கு இனிவரும் தேஹத்தில் துக்கபுத்தி உண்டு. மேலும் இப்பிறவியில் ஐம்புல அநுபவங்களிலும் துக்கபுத்தி உண்டு.

(13) அறிவீனர்கள் விஷயாநுபவங்களில் இழுபடும் பொழுது வ்யாதி ஜீரணம் மரணம் என்ற துன்பங்களைச் சிந்திக்க மாட்டார்கள். புத்திமார்கள் இத்துன்பங்கள் யாவும் பாபகர்மத்தின் பலன்களென்று விசாரித்தறிந்து பாபகர்மங்கள் ஒன்றையும் செய்வாது புண்ய கர்மங்களை ஈஸ்வரார்ப்பணமாகவே செய்வார்கள். இந்த அநுஷ்டானத்தால் அவர்களுக்குக் கர்மமாகப் பேரறிவும் பேரின்பமும் வித்திக்கும்.

(14) பற்றியும் பற்றுதிருத்தல். அந்தஸ்கரணங்களும் கர்மேந்தரியங்களும் தத்தம் கர்மங்களைச் செய்யும்போது, அக்கர்மங்களில் அமுந்தாமல் ஆசைகளை அடக்கி ஆத்மாவுக்கு ஆபத்வராமல் காத்தல்.

(15) ஈஷ்ண த்ரயங்களில் (தாரம், புத்ரன், வித்தம் என்ற மூன்று இச்சைகளில்) மனஸ் பந்தனமில்லாதிருத்தல். வித்தம் = பொருள்.

(16) எனது பூர்விக கர்மத்துக் கேற்றாடி பரமேஸ்வரன் பலன்களைக் கொடுப்பாரென்று அறிந்து, எந்தெந்த ஸுகதுக்க பலன்கள் வந்தாலும் அவற்றை ஸமத்வ புத்தியோடு அநுபவித்தல்.

(17) பரமேஸ்வரனே பரம்பொருளென்றும், அவரே எனக்கு உற்றதுணை என்றும், அவரைப் பிரிந்திருந்தால் எனக்குத் துன்பமுண்டாகும் என்றும், நிர்ஸயித்த ஐக்யபத்தியால் பிறந்த.

(18) வேறொரு பொருளிலும் செல்லாத ஸ்ரத்தை.

(19) ஆத்மாவைப்பற்றிய ஞானத்தைத் தினமும் ஸ்வணம் செய்தல்.

(20) ஞான ஸாஸ்த்ரங்கள் கூறிய பொருளை மனனம்செய்து தெளிதல்.

(21) மெய்யறிவு.

(22) பொய்யறிவு, மித்யாஞானம்.

ஒருபொழுதும் ஒரேநிலையில் நில்லாது, மாறி மாறிக் கொண்டே நிற்கும் வஸ்துவாகிய ப்ரக்ருதியும், அதன் கார்யங்களும், அதனைப்பற்றிய கல்னியும், பொய்ப்பொருளென்றதிக.

ய௩. எது ஜேயமோ⁽¹⁾ அதைக் கூறப்போகின்றேன். எதை⁽²⁾ அறிந்து அம்ருதத்தைப்⁽³⁾ பெறுகிறோ [அந்த] அனுதியும்⁽⁴⁾ பரமமாகிய⁽⁵⁾ [நிரீக்தா] ப்ரஹ்மம், ஸத் என்றுங் கூறப்படுகிறதில்லை அஸத் என்றுங் கூறப்படுகிறதில்லை⁽⁶⁾.

(1) ஜேயம்=அறியத்தக்க பொருள்; ஞானாதிகாரிகள் அவஸ்யமாக அறியவேண்டிய பொருள். இதை டாக. யௌஸ் “ஜேத்யம்” என்று.

(2) எந்த பயமாத்தை.

(3) சாவாமையை. அதாவது, இறப்புப்பிறப்பற்ற ப்ரஹ்ம நிர்வாணத்தை.

(4) ஆதியற்றதும். அஃதாவது, காரணமற்றதும்.

(5) மேலானதும்; பொய்ப்பொருளாகிய ப்ரக்ருதிக்கு மேலானதும்.

(6) நிரீக்தா ப்ரஹ்மம் எல்லையற்றுக், குணங் குறி ரூபம் முதலிய வரம்புகளுக்கு அப்பாற்பட்டிருத்தலால், அதற்கு உள் ளது (“ஸத்”) இல்லது (“அஸத்”) என்ற பதங்களும் பொருந்தா.

ய௪. [நிரீக்தா ப்ரஹ்மமென்று] தத்⁽¹⁾ [ஸ்தாமாகி] எல்லாருடைய கைகளையும் காக்களையும் உடையது. எல்லாருடைய கண்களையும் ஸிரஸ்களையும் முகங்களையும் உடையது. எல்லாருடைய செவிகளையும் உடையது. உலகத்தில் யாவற்றையும் பாவிற்கீழ்ரது⁽²⁾.

(1) யௌ. யௌ.

(2) மெய்ப்பொருளாகிய பரமாத்ம ப்ரக்ருதியுட் புகுந்து, அதை விரித்து, நானாவித ரூபங்களை ஸ்ருஷ்டித்து, அந்த ரூபங்கள்தோறும் ஊடுருவி இருப்பதால், அந்த ரூபங்கள் எல்லாம் அவருடையவை எனலாம். அவ்வே எனலாகாது. என்னுடைய தேசம் நான் ஆகுமா? அநாத்மாவை ஆத்மா என்று அறிதல் மூடம்.

“ஆவ்ருத்ய”=ஆவரணத்தைச் செய்து, அஃதாவது யாவற்றையும் நீக்கமறப்பரவி.

யௌ. [அது] (1) ஸர்வ இத்தீரியங்காவற்றதாயும் (2). [ஆனால்] இத்தீரியங்களின் துஷங்களை ப்ரகாஸிப்பிக்கின்றதாயும் (3), ஸங்கமற்றதாயும் (4), [ஆனால்] யாவற்றையுங் கமக்கின்றதாயும் (5), துண்போக்தாவாயும் (6) [அறியவேண்டியது] (7).

(1) யௌ. யௌ இல் நின்றுவருவித்தது.

(2) அதற்கு ஐம்பொறிகளில்லை, அந்தஃகரணங்களில்லை, ப்ரணவாயுக்களில்லை, கர்மேந்திரியங்களில்லையாயினும்.

(3) அந்த இந்திரியங்களைத் தன் ஸக்தியாலேயே நடத்திவைக்கின்றதாயும்.

(4) பூதாகாஸத்தைத் த்ருஸ்யப்பொருள்கள் பற்றியிருந்தாலும் அது அவற்றைப் பற்றாததுபோலச், தூதாகாஸமாகிய பரமேஸ்வரனை பூதாகாஸம் முதலியவைகள் பற்றியிருந்தாலும் அது அவற்றைப் பற்றாததாயும்.

(5) பற்றிநின்று ஸகல பொருள்களுக்கும் ஆதாரமாகியும்.

(6) ப்ரக்ருதியின் தாமஸ ராஜஸ் ஸாத்விக குணங்களையும் அவற்றின் காரியங்களையும் அறிந்து, சலனப்படாமல் (தன்னிலை குலையாமல்), பஞ்ச க்ருத்யங்களை நடத்துவதாயும்

(7) யௌ. யௌ இல் வரும் (யௌயம், அறியவேண்டியது) என்பது ஈண்டுக் கூட்டப்பட்டது.

யௌ. அது பூதங்களின் உள்ளும் புறம்புமாயும் அசரமாயும் ஸுகக்ஷ்மமாதலால், அறிதற்கு அரிதாயும், [அபகீஷித்] தூரத்தில் நிற்

கின்றதாகவும், [பதிவிக்து] ஸமீபத்தில் [நிற்கின்றதாகவும் அறியவேண்டியது] (1).

(1) டிக். யௌ இல் வரும் ஐஞயம் (அறியவேண்டியது) என் பது ஈண்டுக் கூட்டப்பட்டது.

யௌ. கண்டிதஜ் செய்யக்கூடாததாயும் (1) [ஆனால்] பூதங்களில் கண்டிக்கப்பட்டதுபோல நிற்கின்றதாயும் (2), பூதங்களைப் பிறப்பிக் கின்ற ஸ்வபாவம் பெற்றதாயும் (3) கமக்கின்றதாயும் (4), விழுங்குகின்ற ஸ்வபாவம் பெற்றதாயும் (5) அறியவேண்டியது.

(1) வெவ்வேறு துண்டுகளாகப் பிரிக்கக்கூடாததாயும்.

அஃதாவது, ஏகமான முழுப்பொருளானதும்.

(2) ஆனால் ஸ்ரீரங்கன் (நாமரூபங்கள்) வெவ்வேறாயிருப்ப தால், அதுவும் வெவ்வேறாயிருப்பதுபோலத் தோன்றுகின்றதா யும்.

(3) ஜீவர்களுக்குத் தேஹங்களைக் கொடுத்தருளும் ஈசனா யும்.

(4) ஆதேயங்களுக்கு ஆதாரமாயிருக்கின்றதாயும்.

(5) தனக்குள் ஸகலத்தையும் ஒடுக்கிக்கொள்ளும் ஸக்தி உடையதாயும்.

யஅ. அது ஜ்யோதிகளுக்கு ஜ்யோதியாயும் (1), தமஸுக்கு மே லானதாயும் (2) கூறப்படுகின்றது. ஞான சொரூபமாயும் (3), ஞானத் தால் அறியக்கூடியதாயும் (4), ஸர்வத்தின் ஹ்ருதயத்தில் இருக்கின்ற தாயும் (5) அறியவேண்டியது (6).

(1) சந்த்ர ஸூர்ய அக்ஷி முதலிய ப்ரகாஸங்களுக்கு ப்ரகா ஸந்தரும் ஜ்யோதியாயும்.

(2) ப்ரக்ருதியின் குணங்களாகிய ஸத்வமும் ரஜஸும் தின்ப்ரளயத்திலும் மஹா ப்ரளயத்திலும் ஒடுங்கும் ஸ்தானமா கிய, தமஸுக்கு அப்பாற்பட்டதாயும்.

(3) பேரறிவு ரூபமாயும்.

(4) மலத்தினின்று ஸுத்தப்பட்ட அறிவென்ற ஆத்மாவா ஸ்மாதம் அறியக்கூடியதாயும்.

(5) ஜட சித் பொருள்கள் யாவற்றிலும் வீற்றிருப்பதாயும்.

(6) “ஜேயம்”.

யக. கேஷத்ரமும், அவ்விதமே ஞானமும் ஜேயமும், சுருக்கமாக இவ்வாறு கூறப்பட்டது. எனது பக்தன் இதை அறிந்து, மத்பாவத் துக்த (1) உரியவனாகிறான்.

(1) “ப்ரஹ்மாஸ்மி” என்ற நிலைக்கு.

கேஷத்ர கேஷத்ரஜ்ஞ ஞானம் “மத்பாவணை” க்குத் தக்க உபாயமாகும்.

“மத்பாவம்” என்பது “அஹம்” (நான்) என்ற ஆத்மாவே பரம்பொருளென்றும், அதன்மீதிலேயே பக்தி செலுத்த வேண்டுமென்றும், அதனிடமே எனக்குரிய கர்மங்களை ஒப்புவிக்கவேண்டுமென்றும், புத்தியோடிருந்து பரமேஸ்வரனோடு ஐக்யப்படுதல்.

எனவே, மத்பாவ யோசனையில் மத்பாமயோகமும் மத்பக்த யோகமும் மத்கர்ம யோகமும் அடக்கப்பட்டன.

உய. ப்ரக்ருதி, புருஷன், என்ற இரண்டையும் அநாதிகளாக அறி (1). துணங்களையும் விகாரங்களையும் ப்ரக்ருதியின்னு பிறந்தவைகளாக அறி (2).

(1) கேஷத்ரனும் கேஷத்ரஜ்ஞனும் யாதொரு காலத்தில் உண்டானவைகளென்று எண்ணாதே.

(2) அவை அகாரண வஸ்துக்கள்.

த்ரிகுணங்களுக்கும் த்ரிகுணகார்யங்களுக்கும் மூலம் ப்ரக்ருதி என்று அறி.

உயக. கார்ய காரண [ஸம்பந்தம் பெற்ற] கர்த்துவ புத்தியில் (1) ப்ரக்ருதி காரணம் என்று கூறப்படுகின்றது (2). ஸுகதுக்கங்களைப் பற்றிய போக்த்ருத்வ புத்தியில் (3) புருஷன் காரணம் (2) என்று கூறப்படுகிறான்.

(1) நான் கர்த்தா என்ற புத்தி தோன்றின இடங்களில் (ஸமயங்களில்).

(2) நான் இதைச் செய்தேன், உன்னால் எனக்கு இது ஸம் பவித்தது, அவனால் இந்த நன்மையைப் பெற்றேன் என்ற வசனங்களில் அடங்கிய காரண கார்யங்களைப்பற்றி நிற்கும் தேஹ அபிமான புத்தியாகிய கர்த்தருத்வம் எதனால் வந்ததென்று விசாரிக்கின், ஆத்மாவாகிய நான் ப்ரக்ருதிக்கு அடிமைப்பட்டுத் தே ஹமே நானென்று மயங்கினதால் வந்ததென்று அறியவேண்டியது. எனவே, கர்த்தருத்வத்திற்கு ஹேது ப்ரக்ருதி; “நான் கர்த்தா” என்ற புத்திக்குப் ப்ரதான காரணம் சேஷ்டையும அறியாமையும் பிறைந்த ப்ரக்ருதி.

(3) நான் அநுபவிக்கின்றேன் என்ற புத்தி தோன்றின இடங்களில் (ஸமயங்களில்).

(4) நான் நன்றாய் சாப்பிட்டேன், நான் ஸுகமாய்ப் படுத்தேன், எனக்குத் தலைவலி அதிகம், எனக்குத் துக்கமாயி ருக்கின்றது, என்ற வசனங்களில் அடங்கிய ஸுகதுக்க அநு பவமாகிய போக்தருத்வம் எதனால் வந்ததென்று விசாரிக்கின், ப்ரக்ருதிக்கு வேறான ஆத்மா ஸாஷ்டாத்காரத்தால் வந்ததென்று அறியவேண்டியது. எனவே, போக்தருத்வத்திற்கு ஹேது புருஷன்; “நான் அநுபவிக்கின்றேன்” என்ற புத்திக்குப் ப்ரதான காரணம் அறிவாகிய ஆத்மா.

மஹேஸ்வரனாகிய பரமாத்மா அறிவித்தாலன்றி ஜீவாத்மா அறியாதபடியால் (௩. ௨௩௩), போக்தருத்வம் என்று கூறப்பட்ட அநுபவங்களுக்கு, (அறிதலுக்கு, ஸாஷித்தவத்துக்கு) பரமாத்மாவே காரணன். அதாவது, நிமித்தகாரணன். அத். கூ, மந். அ.

௨௨௨. ப்ரக்ருதியில் பிறந்த துணங்களை (1) புருஷன் (2) ப்ரக்ருதி யில் நின்று (3) அநுபவிக்கின்றபடியால் (4), இவனுக்கு (5) ஸத்யோனி ஜன்மத்திலும் (6) அஸத்யோனி ஜன்மத்திலும் (7) துணஸங்கம் (8) காரணம்.

(1) ப்ரக்ருதி கார்யங்களான ஸுகதுக்கங்களை.

(2) ஆத்மா.

(3) மனஸோடு ஸம்பந்தப்பட்டு.

(4) அந்த ஸுகதுக்கங்களைத் தன் விருப்பு வெறுப்புக்கேற்றபடி நன்றென்றும் தீதென்றும் அறிதலால்.

(5) இந்த போக்த்ருத்வம் பெற்றவனுக்கு. அதாவது, இது எனக்கு ஸுகம் இது எனக்கு துக்கம் என்ற விபீத அறிவோடு திரிகின்றவனுக்கு.

(6) மேலான தேவ மானுட தேகங்களைப் பெறுதலுக்கும்.

“ஸத்யோனி ஜன்மம்”=நல்ல கர்ப்பப்பையில் தரித்துப் பிறத்தல்.

(7) கீழான மிருகம் தாவர தேகங்களைப் பெறுதலுக்கும்.

“அஸத்யோனி ஜன்மம்”=கெட்ட கர்ப்பப்பையில் அகப்பட்டுப் பிறத்தல்.

(8) பரக்ருதி குணங்களோடு ஸம்பந்தப்பட்டு, அவைவேறு நான் வேறு என்று தெரியாமல் இருப்பதே.

உயௌ. இந்த தேகத்தில் பரம புருஷன் உபநீரஷ்டா (1) என்றும், அனுமந்தா (2) என்றும், பரீந்தா (3) என்றும், போக்தா (4) என்றும், மஹேஸ்வரன் என்றும், பரமாத்மா என்றும், கூறப்பட்டான்.

(1) “உப” (ஸஹாயம் செய்யும்) “தரஷ்டா” (ஸாக்ஷி) என்ற ஸமாஸ பதம் நீவர்களுக்கு அறிவிக்கும் அறிவு என்று பொருள்படும்.

(2) “அது” (அதுகூலமாய்) “மந்தா” (விசாரிக்கின்றவன்) என்ற ஸமாஸபதம் புத்திக்குப் புத்தியாய் நின்று விசாரணைகளை நடத்துகின்றவன் என்று பொருள்படும்.

(3) “பரீந்தா”=பரணத்தை (சுமத்தலை)ச் செய்கின்றவன், யாவற்றையுஞ் சுமக்கின்றவன்.

(4) போக்தா”=புஜிக்கின்றவன், அநுபவிக்கின்றவன், அறிகின்றவன்.

உயச. புருஷனையும் தூண்களோடு கூடப் பரக்ருதியையும் எவன் இவ்வாறு அறிகின்றனோ (1), அவன் எவ்விதம் மிருந்தாலும் (2) மறுபடி பிறக்கின்றனில்லை (3).

(1). இது பரமாத்ம தர்ஸனம் பெற்ற ஞானியைக் குறிக்கின்றது. பரமாத்மாவை உள்ளபடி அறிந்தவன் அதனை ஸச்சிதானந்தப் பொருள் என்றும் அதற்கு அந்யமான ப்ரக்ருதியின் லக்ஷணங்களை அந்ருதஜடதுக்கம் என்றும் அறிவான்.

(2) ஜீவோபாதியினின்று விலகி ஸச்சிதானந்த சொரூபமானவனில் ஜீவகாருண்யம் நிறைவு பெற்றிருப்பதால், அவன் ஜீவர்களுக்கு ஒருபோதும் ஒருஹிம்ஸையுஞ் செய்யான். ஆதலால், “எவ்விதம் இருந்தாலும்” என்ற பதங்கள் “ஹிம்ஸைகளை அல்லது பாபகர்மங்களைச் செய்தாலும்” என்று பொருள் படா. அந்தப் பதங்கள், “கர்மாதிகாரிக்கு அன்பையும் அறிவையும் பெருக்கும்படி அருளப்பட்ட யஜ்ஞம் தானம் தபஸ்களை அது ஸரித்தாலும் அதுஸரிக்காதுபோனாலும்” என்றே பொருள் படும்.

(3) அந்த ஜீவன்முத்தனுக்குப் புநர்ஜன்மமில்லை. ப்ராரத்வ கர்ம முடிவில் தேஹம் நழுவின உடனே, விதேஹமுக்தி என்னும் ஸாயுஜ்ய பதனியை அடைவான்.

௨௦௭. சிலர் ஆத்மாவை த்யானந்தால் அந்தஃகரணத்தில் தர்ஸிக்கின்றனர் (1), [சிலர்] ஸாங்க்ய யோகத்தால் ஆத்மாவால் [தர்ஸிக்கின்றனர்] (2). சிலர் கர்மயோகத்தாலும் [தர்ஸிக்கின்றனர்] (3).

(1) இதில் ஸகுணப்ரஹ்ம தர்ஸனம் மனஸாலேயே த்யான அப்யாஸத்தில் வலித்திக்கும் என்று உபதேஷிக்கப்பட்டது.

மஹேஸ்வரனை த்யானஞ் செய்யும்பொழுது, அவரைப்பற்றிய லக்ஷணங்களை, வேறொரு ப்ரவ்ருத்தியில்லாமல், ஒன்றுக்கு மேல் ஒன்றை இடைவிடாது வருவித்துப் பாவனை செய்யவேண்டும். அப்போது மனஸும் புத்தியும் அந்த த்யேயாகாரமாகப் பெருகும். இவ்விதம் அத்நிதீய வஸ்துவில் புத்தியை மேன்மேலும் பெருகச் செய்தல் ஈஸ்வர த்யானம். ௨௨. ௨௨. இந்த த்யானத்தை ஸகுணாத்ம தர்ஸனம் என்றார்.

(2) இதில் மெய்ஞ்ஞான நிஷ்டர்களாகிய ஸாங்க்ய புத்திமான்கள், நினைவையும் நித்திரையையும் ஒழித்த ஸமயத்தில் பூரித்துத் தோன்றும் தமது ஆத்மாவால் நிர்க்குண ப்ரஹ்மத்தை

தர்ஸிப்பார்கள் என்று விளக்கினார்.

(3) வேறுசிலர் நைஷ்கர்மிய அநுஷ்டானத்தால் தங்கள் கர்மங்களை சுஸ்வரனுக்கு ஒப்புவித்து அவரோடு ஸம்பந்தப் பட்டு நிற்கின்றனர். இந்த சுஸ்வரார்ப்பண கர்மானுஷ்டானத் தையும் ஆத்ம தர்ஸனம் என்றார்.

உய௯. இவ்விதம் [நியானம், ஸாங்க்யயோகம், கர்மயோகம் என்றவைகளைப்] பழகி வராத வேறுசிலர் [ஞான ஸாஸ்த்ர வாக்யங்களை] ஸ்ரவணஞ்செய்து [அந்த ஸ்ரவணப்போருளை] உபாஸிக்கின்றனர். இந்த ஸ்ரவணத்தை மேலான வழியாகக் கொண்ட அவர்களும் ம்ருத்யுவை நிர்ஸயமாய்க் கடக்கின்றனர் (1).

(1) இதில், ஞானஸாஸ்த்ர விசாரணைப் பரஹ்ம உபாஸனை என்றும், இவ்வித யஜ்ஞத்தை அநுஸரிக்கின்ற புண்யவான்கள் ஸ்வர்க்கலோகத்திற்கு அப்பாற்பட்ட லோகங்களிற் சென்று, (அத். அ, உய௯.) இறவாமை என்ற நிலைபை நிர்ஸயமாகப் பெறுகின்றனர் என்றும், விளக்கப்பட்டது.

உய௭. பரதரிஷப.ஸ்தாவர ஜங்கமமான யாதோருப்ராணிப்ரஹ்மணோ, அதைக் கேஷத்ர கேஷத்ரஜ்ஞ ஸம்யோகத்தால் [பிரஹ்மணம்] என்றறி (1).

(1) இதில், பரமாத்மாவும் ப்ரக்ருதியுங் கூடினதால் ஜீவாத்மாக்களுக்குச் சர ஸரீரங்களும் அசர ஸரீரங்களும் கிடைத்தன என்று கூறப்பட்டது.

உய௮. எவன் பரமேஸ்வரனை ஸர்வபூதங்களில் ஸமமாக இருக்கிறவனாகவும், அவைகள் அழியும்போது அழியாதவனாகவும், அறிக்கின்றனோ, அவன் [பரமேஸ்வரனை] தர்ஸிக்கின்றான் (1).

(1) மானுட மருக வருக்ஷாதி தேகங்கள் ஒவ்வொன்றிலும் பரமேஸ்வரன் ஸமனாக இருக்கிறார் என்றும், அந்த தேஹங்கள் இறந்த பின்னும் அவர் இறவாமல் இருக்கிறார் என்றும் நிர்ஸயித்த புத்திமானுக்கு பரமாத்ம தர்ஸனம் விரித்திக்கும், என்பது கருத்து.

உயக. ஈஸ்வரனை யாவற்றிலும் ஸம்மாயிருக்கிறவனாக அறிபவனுதலால், அவன் ஆத்மாவால் (1) ஆத்மாவை (2) வாதிக்கமாட்டான். அதன்மேல் பரமகதி [யாகிய மோகஷத்தைப்] பெறுகின்றன். (3).

(1) கர்மேந்தரியங்களால்.

(2) ஜீவாத்மாக்களின் மனஸையும் தேஹத்தையும்.

(3) ஸர்வ வ்யாபகத்தன்மை பரமேஸ்வரனுக்கு உள்ளதென்று அறிந்த காலத்தில் ஜீவர்களில் அன்பு வளரும், அஹிம்ஸை என்ற வ்ரதம் திடமாகி, நிவ்ருத்திமார்க்கத்தின் பலனாகிய மோகஷம் விரித்திக்கும்.

ஙய. எவன் ஸர்வ கர்மங்களும் ப்ரகிருதியினாலேயே செய்யப்படுகிறவைகளாக அறிகிறனோ, அவ்விதமே ஆத்மாவையும் அகர்த்தாவாக [எவன் அறிகிறனோ], அவன் [பரமேஸ்வரனை] தர்ஸிக்கின்றன் (1).

(1) கர்மேந்தரியங்களே கர்மங்களைச் செய்கின்றன என்றும், ஆத்மா அவற்றிற்கு ஸாக்ஷிமாத்ரமே (கர்த்தா அன்று) என்றும், நிர்ஸயிக்கின்ற புத்திமானுக்கும் பரமாத்ம தர்ஸனம் படிப்படியாக விரித்திக்கும், என்பது கருத்து.

ஙயக. பூதங்களின் ப்ரதக்பாவத்தை (1) ஏகவஸ்துவில் (2) நிற்கின்றதாக எப்போழுது அறிகிறனோ, அதின்னறே, [பூத] விஸ்தாரத்தையும் அறிகிறனோ (3), அப்போழுது (4) ப்ரஹ்ம ஸம்பத்தைப் பெறுகின்றன்.

(1) ஸரீரங்கள் வெவ்வேறு யிருத்தலை.

(2) பிரிக்கப்படாத முழுப்பொருளாகிய பரமாத்மாவைப் பற்றியே.

(3) அந்தப் பரமாத்மாவைப் பற்றினின்றே ஸரீரங்களெல்லாம் தோன்றி விரிந்தன என்று நிர்ஸயிக்கின்றனோ.

(4) அந்தப் பகவ காலத்தில்.

கண் மேகக் கூட்டங்களைப் பார்க்கும்பொழுது, அறிவாளியின் புத்தி மேகங்களுக்கு பிறப்பிறப்பிடமாகிய ஆகாஸத்திலிருக்கும். அதுபோல, விஷயங்களை இந்தரியங்கள் வெவ்வேறாகப்

பார்க்கும்பொழுது அறிவாளியின் புத்தி அவையெல்லாம் பரமாத்மாவில் ஜனித்து ஒடுங்கும் என்று நிச்சயிக்கும்.

நயஉ. அநாதீதன்மையாலும் நிர்விதனத்தன்மையாலும் இந்த பரமாத்மா அவ்யயம் ⁽¹⁾. ஸரீரத்தில் நின்றாலும், [கர்மத்தைச்] செய்யகிறதும்மில்லை, [கர்மத்தால்] பந்திக்கப்படுகிறதும்மில்லை. கேள்ந்தேய.

(1) பரமாத்மா மாறுதலற்ற வஸ்து, என்னெனில் அது த்ரி காலத்துக்கும் த்ரிசுணங்களுக்கும் அப்பாற்பட்டதால்.

நயந. எவ்விதம் ஸர்வகதமான ⁽¹⁾ ஆகாஸம், ஸக்ஷ்மமாயிருப்பதால், [ஒன்றலும்] தொடப்படுகிறதில்லையோ, அவ்விதம் ஸகல தேஹங்களிலும் நிற்கின்ற ஆத்மா [ஒன்றலும்] தொடப்படுகிறதில்லை ⁽²⁾.

(1) எங்கும் சென்றிருக்கின்ற.

(2) ஆகாஸம் மற்றைய பூதங்களாகிய வாயு அக்ஷி ஜலம் ப்ருதுவிகளில் வ்யாபித்து நின்றாலும் அதனை இவை ஸபர்ஸிக்க மாட்டா. அதுபோல, பரமாத்மா ஸகல தேகங்களிலும் வ்யாபித்து நின்றாலும், அதனை இவை பந்திக்கா.

நயச. பாரத. ஒரே ஸம்ரயன் லோகமுழுவதையும் எவ்விதம் பிரகாஸிக்கும்படி செய்கின்றனோ, அவ்விதம் [ஒரே] கேஷத்ரீ ⁽¹⁾ எல்லா கேஷத்ரங்களையும் பிரகாஸிப்பிக்கின்றான் ⁽²⁾.

(1) கேஷத்ரத்தைத் தரித்தவன்; கேஷத்ரஜனன்; தேஹி.

(2) தோற்றுகின்றான்.

நயரு. இவ்விதம் ஞானங்கண்ணினால் ⁽¹⁾ கேஷத்ரன் கேஷத்ரஜ் ஞன் என்றவைகளின் பேதத்தையும், பூத ப்ரகிருதியின் மோக்ஷத்தையும் ⁽²⁾ எவர்கள் அறிகின்றார்களோ. அவர்கள் பரத்தைப் ⁽³⁾ பெறுகின்றனர்.

(1) அகண்ட அறிவால்.

(2) ஆத்மாவினின்று ஸரீரம் நழுவுத் தன்மையும்.

“மோக்ஷம்” என்ற பதம் வழக்கத்தில் ஆத்மாவைப் பற்றி

யே நிற்கும். ஈண்டு, அனாத்மாவைப் பற்றி நிற்கின்றது. ஆத்மா ப்ரக்ருதியினின்று விடைபெறும் என்று கூறாமல், தேஹம் ஆத்மாவினின்று விடைபெறும் என்று.

(3) ப்ரக்ருதிக்கு மேற்பட்ட பரமாத்மாவைப்

உபநிஷத்கள் என்றும், பிரஹ்ம வித்தை என்றும், யோகஸாஸ்த்ரம் என்றும், பகவத்கீதைகள் என்றும், கூறப்பட்ட ஸ்ரீ க்ருஷ்ணர்ஜுந ஸம்வாதத்தில் ப்ரஸித்திபெற்ற கேஷத்ர கேஷத்ரஜ்ஞ விபாகயோகம் என்ற பதினான்றாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

பதினான்காம் அத்தியாயம்.

குணத்ரய விபாக யோகம்.

[அஃதாவது, ப்ரக்ருதியில் நின்று தேவானின் மிகக் கலப்புள்ள குணங்களை மூன்று பிரிவாகப் பகவான் வகுத்து, அவற்றையும் அவற்றின் காரியங்களையும் ஜீவாத்மாக்களின் மலநீக்கத்துக்காக உபயோகித்தார் என்ற உபதேஸத்தை அர்ஜுநன் கேட்டுச் சிந்தித்தான் என்று விவாக்கும் பதினான்காம் பாடம்.]

“குணம்” என்ற பதம், “குண்” (ஆவ்ருத்தி, திருப்புகல், முறுக்குதல், பின்னுதல்) என்ற தாதுவில் ஜனித்து, காரியபோல ஆவ்ருத்தி பெற்று பந்தனத்தைச் செய்யும் வஸ்து என்று பொருள்படும்.

“குணத்ரயம்”=மூன்றுகுணம். ப்ரக்ருதியில்நின்று பிறந்தவை. யச. அத. ௩; யஅ. சம.

“குணத்ரய விபாகம்”=முக்குண வகுப்பு, பிரிவு.

பகவான் கூறினார்:—

க. இதிலின்று ⁽¹⁾ எதை ⁽²⁾ அறிந்து எல்லா முனிகளும் ⁽³⁾ மேலான ஸித்தியைப் ⁽⁴⁾ பெற்றீர்களோ, ஞானங்களுக்கும் ⁽⁵⁾ உத்தமமும் பாழமாகிய அந்த ஞானத்தை ⁽⁶⁾ இன்னும் கூறப்போகின்றேன்.

(1) யௌ. ஈயநு இல் உபதேஸித்தவாறு, இந்த சேஷத்ரயேஷத்ரஜ்ஞ ஞானத்தில் நின்று; இந்த விஞ்ஞான ஸகித ஞானத்தால்.

(2) எந்தப் பரமாத்மாவை.

(3) த்ரிகரண அடக்க முள்ளவர்களும்.

(4) மோக்ஷப் ப்ரஸாதத்தை.

(5) கல்விகளுக்குள், வித்தைகளுக்குள்.

(6) அந்த ராஜ வித்தையை; ப்ரக்ருதி புருஷ ஞானத்தை. ஞானம் பரோகூஷம் என்றும், அபரோகூஷம் என்றும் இரு வகைப்படும்.

“பரோகூஷம்”=பரருடைய அகூஷத்தால் (அறிவால்) அறியப் பட்டது; ஸ்ரவண ஞானம் (hearsay knowledge).

“அபரோகூஷம்”=ஸ்ரவண ஞானத்துக்கு மேற்பட்ட ஸ்வா துபவ ஞானம்.

பரோகூஷ ஞானத்தை பாஹ்யம் என்றும், ஆப்யந்தரம் என்றும் கௌடபாதர் ஸாங்க்ய காரிகா பாஷ்யத்தில் (௨௮௩ வது காரிகைக்குரிய உரையில்) விளக்கினார்.

பாஹ்ய ஞானமாவது ஸிச்சா, கல்பம், வியாகரணம், நிருத்தம், சந்தஸ், ஜ்யோதிஷம், என்றும் அங்கங்களோடு கூடின நான்கு வேதங்களும், புராணங்களும், நியாயமும், பூர்வ மீமாம்ஸாவும், தர்ம ஸாஸ்த்ரங்களும்.

ஆப்யந்தர ஞானமாவது ப்ரக்ருதி புருஷஞானம்.

௨. இந்த ஞானத்தை ஆஸ்ரயமாகக்கொண்டு (1) எனது ஸாதர்ம்யத்தைப் பெற்றவர்கள் (2) ஸ்ருஷ்டி காலத்திலும் பிரகீகீற்றர்களிலை, பாலயத்திலும் அழிவு பெறுகின்றர்களிலை.

(1) இந்த ப்ரக்ருதி புருஷ வித்தையை ஜீவாத்மாவும் புத்தியும் இருபிடிமமாக (“ஆஸ்ரயமாக”)க் கொண்டு. அஃதாவது, அதன் லக்ஷணங்களைக் கசடக்கற்று.

இன்ப துன்பங்களில் ஸமத்வம் பெற்ற புத்தியோடு ஸம்பந்தப்பட்ட ஜீவாத்மா ஞான ஸாஸ்த்ரங்களில் மிகப் ப்ரீதி கொள்வதும், அவற்றை ஸ்வாணம் மனனஞ் செய்வதும் இயல்பு. இப்படி ஞான ஸாஸ்த்ரங்களைக் கற்று ப்ரக்ருதி எது புருஷன் எது என்று அறியாத ஜீவாத்மாவை மலத்தில் நின்று உத்தாரணஞ் செய்யவே கூடாதென்பது பற்றி, “இந்த ஞானத்தை ஆஸ்ரயமாகக் கொண்டு” என்றார்.

(2) ஸச்சிதானந்த ஸ்வரூபத்தைப் பெற்ற ஜீவன்முகத்தர்கள்.

“எனது ஸாதர்ம்யம்” = [எனது தர்மத்தோடு] ஸமான

மான தாமத்தைப் பெற்றுநிற்கின்ற தன்மை.

“ஸாதர்ம்யம்”=ஸதர்மனுடைய தன்மை.

“ஸதர்மன்”=இன்னொருவனுடைய தர்மத்தோடு ஸமான மான தர்மத்தைப் பொருந்தினவன்.

பரமாத்மாவும் ஜீவன்முக்தனும் ஸச்சிதானந்தத்திலும் அகர்த்ருத்வத்திலும் ஸதர்மர். ஸக்தியில் ஜீவன்முக்தனுக்கு ஸாதர்ம்யம் இல்லை; ஏனெனில், பரமாத்மா மாத்திரமே ஸக்தி மானதலால். ஜீவன்முக்தனுக்கும் பந்தப்பட்ட ஜீவனுக்கும் பரமேஸ்வரனே ஸக்திகளை அருள்கின்றார்.

இந்த மந்தரத்தில் பரமாத்மாவும் ஜீவன்முக்தனும் ஸ்ருஷ்டியிலும் லயத்திலும் ஸதர்மர் என்று கூறப்பட்ட திருவாய்மொழி வேதாசகங்களின் ஞானகாண்டமாகிய ஸைவலித்தாரந்தரத்தில் கூறப்பட்ட உபதேஸமே.

௩. பாரத. மஹத்வம்பெற்ற ப்ரஹ்மம்⁽¹⁾ [என்று மூலப்ரக்ருதி] எனது யோனி⁽²⁾. அதில் நான் [எனது] கர்ப்பபந்தை வைக்கிறேன்⁽³⁾. அதிலின்று ஸகல பூதங்களின் ஸம்பவம் உண்டாகின்றது⁽⁴⁾.

(1) மிகப் பெருமை பெற்றதும். மிக விரிவுபெற்றதால், “ப்ரஹ்ம” என்றழைக்கப்பட்டதும்.

ஸ்ருஷ்டிக்கு முக்ய காரணமாக ப்ரக்ருதி எடுக்கப்பட்டதாலும், அதனாலேயே ஞான ஸாதனங்களாகிய அந்தஸ்கரணங்களும் ஐம்பொறிகளும், கர்ம ஸாதனங்களாகிய ப்ராணதிவாயுக்களும் கர்மேந்த்ரியங்களும், புவனங்களுமாகிய பதினாலோகங்களும், அதுபவங்களாகிய ஸுகதுக்கங்களும் இயற்றப்பட்டதாலும், கஷ்மலரூப ப்ரக்ருதி பகவானது அதுக்ரஹ்த்தால் மிகப்பெருமை பெற்று “மஹத்” என்று ஜீவன்முக்தரால் அழைக்கப்பட்டது.

(2) யோனி=கர்ப்பப்பை.

“யோனி” என்ற பதம் “யு” (சேர்தல்) என்ற தாதுவின்வின்று ஜனித்து, விதைசேருமிடம் என்று பொருள்படும். எதிஸ் வித் சேர்ந்ததோ, அது யோனி.

ப்ரக்ருதியின் தன்மை ப்ரஸவித்தல். அஃதாவது, ஒன்றாயி

ருந்தது. இரண்டு மூன்று பலவாய்ப் பெருகுதல். இப்படி ப்ரஸ விக்ஷிப்பட்ட கார்யங்களெல்லாம் அதன் அம்ஸமாகவே இருக் கும். ப்ரக்ருதியின் அம்ஸங்களாவன: ஜடத்வம் (corporeality), தோன்றுதல், மாறுதல், விரிதல், ஒடுங்குதல், தனக்கு அன்ய மான ஆத்மப் பொருளைப் பற்றித் தன்மலசொருபமாக்குதல், தன்தொழில்களையாவது பிறர் நிலைகளையாவது அறியாதிருத் தல், என்பனவாம்.

(3) இந்த அம்ஸங்களைப்பெற்ற கர்ப்பப்பையில் எனது கரு வாகிய ஸக்தியை தங்கச்செய்கின்றேன்.

அனாத்ம அம்ஸங்களோடு இருக்கும் ப்ரக்ருதியை பரமேஸ் வரன் தனது பஞ்ச க்ருத்யங்களுக்கு ஸாதனமாகக்கொண்டு, தன் ஸக்தியை அதனுள் ப்ரயோகித்து, அதை மூலவகையாக வரு ம்படி செய்தார். குணமூலமாகிய ப்ரக்ருதியை விபாகஞ் செய் தால், ஒவ்வொரு பாகத்திலும் மூலத்திலுள்ள அம்ஸங்களெல் லாம் இருக்கும். ஆனால், தேவாத்ம ஸக்தியால் ஒருபாகத்தில் இருள், அல்லது அறியாமை, அல்லது ஜடத்வம், ப்ரபல்யமாகி அப்பாகம் தாமஸகுணம் என்ற பெயரைப் பெற்றது. இரண் டாம் பாகத்தில் வேகம், வலிமை, விரும்புதல், செய்தல் என் றவை ப்ரபல்யமாகி, அந்தப் பாகம் ராஜஸ குணம் என்ற பெய ரைப் பெற்றது. மூன்றாம் பாகத்தில் கல்வியிலும் ஸுகத்திலும் விருப்பம் ப்ரபல்யமாகி, அந்தப் பாகம் ஸத்வகுணம் என்ற பெய ரைப் பெற்றது.

இந்த குணத்த்ரய விபாகத்தோடு கர்ம விபாபகத்தையும் பரமேஸ்வரன் செய்து, இப்படி விரிக்கப்பட்ட குணங்களையும் கர்மங்களையும் கலந்து சதுர்வர்ணத்தை உண்டிபடுத்தி, புண்ய ஜீவாத்மாக்களை 'அவற்றில் அமைத்தார் என்று ஸ்ரீ க்ருஷ்ண பகவான் உபதேஸித்திருக்கின்றார்.

(4) இந்தக் கர்ப்பப்பையில் எனது ஸக்தி சேர்ந்த மாத்ரத் தில், குணங்கள் விபாகப்பட்டு, அவற்றின் கார்யங்களாகிய ஸகல ஸமிக்ஷம் ஸ்தூல ஸரீரங்களின் பிறப்பு உண்டாகின்றது.

மஹாபாரதத்தின் அஸ்வமேத பர்வத்தில் (அத். ௩௩௬, மந். 3-7) ப்ரக்ருதியின் ஸ்ரோதஸகளை (ப்ரவாகங்களை) “நாடி

கள்” என்றும், குண சொரூப ப்ரவ்ருத்திகள் என்றும் கூறி, இவைகளுக்கு இயல்பான அவஸ்தைகளை “பஞ்ச தாதுக்கள்” என்றும், இவற்றின் பெயர்கள் “அன்யோன்ய மிதுனத்வம்” (ஒன்றோடொன்று சேர்ந்து பிரியாது இரட்டித்திருத்தல்), “அன்யோன்ய அநுஜீவித்வம்” (ஒன்றோடொன்று கலந்து துணையாக ஜீவித்தல்), “அன்யோன்ய அபாஸ்ரயத்வம்” (ஒன்றோடொன்று அண்டியும் தன் ஸ்வபாவத்தில் நிற்கல்), “அன்யோன்ய அநுவர்த்தித்வம்” (பிரிவுபாடில்லாது ஒன்றின் பக்கத்தில் ஒன்று இருத்தல்), “அன்யோன்ய வ்யதிஷக்தத்வம்” (ஒன்றோடொன்று மிகக் கூடி இருத்தல்) என்றும்; அன்யோன்ய மிதுனத்வத்தில், தமஸுக்கு மிதுனம் ஸத்வம் என்றும், ஸத்வத்துக்கு மிதுனம் ரஜஸ் என்றும், ரஜஸுக்கு மிதுனம் ஸத்வம் என்றும், ஸத்வத்துக்கு மிதுனம் ரஜஸ் என்றும், விளக்கப்பட்டது.

சு. கோந்தேய, எல்லா யோனிகளிலும் எந்த ழரீத்திகள் பிறக்கின்றனவோ, அவைகட்கு மஹத்தான பிரஸம்மம் யோனி. நான் பிஜத்தைக் கொடுக்கின்ற பிதா (1).

(1) எந்தெந்த வ்யவ்ஷ்டி (தனித்தனியாகத் தோன்றும்) கர்ப்பப்பனாயிலின்று எந்தெந்தஸரீரங்கள் பிறக்கின்றனவோ, அந்த வ்யவ்ஷ்டி ஸரீரங்கள் யாவற்றிற்கும் மாதா மூலப்ரக்ருதி; ஸச்சிதானந்தமாகிய நான் பிதா.

(2) மஹாபாஹு. பிரக்ருதியின்று பிறந்த ஸத்வம் ரஜஸ் தமஸ் என்ற துணைகள் மாறுதலற்ற தேஹியை தேஹத்தில் பந்திக்கின்றன (1).

(1) “நிபத்நந்தி”=பந்தனம்பெறச் செய்கின்றன.

“தேகத்தில் பந்திக்கின்றன”=தேகமே நான் என்று எண்ணச் செய்து ஆத்மாவை மயக்கும்.

கூ. அனக (1), அவைகளில் ஸத்வம்; நீர்மலமாதலால் (2), ப்ரகாஸிப்பிக்கின்றதாயும் (3) அனுமயமாயும் (4) நின்றுகொண்டு ஸங்கதத்தாலும் (5) ஞானஸங்கதத்தாலும் பந்தனஞ் (6) செய்கின்றது.

(1) பாபபுத்தியற்றவனே.

(2) முக்குணங்களில் ஸத்வம் குறைவான மலத்தோடிருப்பதால்.

(3) இருள்பற்றிய ஆத்மாவுக்கு நல்லறிவை ஊட்டுகின்றதாயும்.

(4) துக்க ரஹிதமாயும்.

(5) ஸுக ஸங்கம்=ஸுகத்திலும் அஸுகத்திலும் ஸங்கம். இது ஸுகம், இது அஸுகம், என்ற புத்தி ஸத்வகுண ஸம்பந்தத்தால் வரும்.

(6) ஞான ஸங்கம்=கல்வியில் ஸங்கம். நான் இதைப்பற்றி அறியவேண்டும் என்ற புத்தி எழுச்சிக்குக் காரணம் ஸத்வகுணப் பாவாகம்.

தேஹ மானஸ ஸுகங்களிலும் கல்வியிலும் பலவித விசாரணைகளிலும் விருப்பத்தை உண்டுபண்ணி, ஆத்மாவின் ஸாட்சித்வத்தை (அறிவை) யும் ஸாந்தியையும் ஸத்வகுணம் சுருக்கும்.

எனவே, ஸத்வ குணத்தின் லக்ஷணங்கள்: மலத்தில் அல்பத்வம், துக்கத்தில் அல்பத்வம், ஆத்மாவுக்கு மேலான போதனை செய்தல், கல்விமுதலிய விசாரணைகளில் விருப்பத்தை ஊட்டல், தேஹ மானஸ ஸுகங்களில் மோகஞ் செய்தல், என்பனவாம்.

எ. கோந்தேய, ராகசோருப (1) ரஜஸை த்ருஷ்ண (2) ஸங்கத் துக் துக் காரணம் (3) என்று அறி. அது தேஹியை கர்மஸங்கத்தால் பந்திக்கின்றது (4).

(1) ராகத்வேஷ ரூபம்பெற்ற.

(2) ஆசை, காமம் (௩. ௩௮௭), இச்சை (௩. ௨௮௮).

(3) த்ருஷ்ண ஸங்கம்=ஆசைகளில் ஸங்கம்.

மண்ணை பொன்னை பெண்ணை என்ற மூவித ஆசைகளே மனம் பற்றுதலுக்கு ரஜஸ் காரணம்.

(4) இப்படி த்ருஷ்ணாக்களில் ரஜஸ்குணம் மனவை ஏவி,

செயல்களில் ப்ரவேலிக்கச் செய்து, மனவின் சலனத்தால் ஆத்மாவின் ஸாக்ஷித்வத்தையும் ஸாந்தியையும் குறைக்கும்.

எனவே, ரஜஸ் குணத்தின் லக்ஷணங்கள்: இந்த்ரியங்களை விஷயங்களில் எவ்வதலும், அவற்றைப் பெறுதற்குத் தொழில் களோடு கூட்டுவித்தலும், இவற்றால் ஆத்மாவின் ஸாக்ஷித்வத்தையும் ஸாந்தியையும் குன்றச் செய்தலுமாம்.

அ. பாரத, தமஸை அஞ்ஞான சோநுபமாகப் பிழந்ததாகவும்⁽¹⁾ ஸ்கல ப்ராணிகளுக்கு மோஹத்தைச் செய்கின்றதாகவும்⁽²⁾ அறி. அது ப்ரமாதம்⁽³⁾, சோம்பல். நீக்ரா என்றவைகளினால் [தேஹியைப்] பந்திக்கின்றது⁽⁴⁾.

(1) தமஸ் குணத்தின் சோநுபம் அறியாமையே.

(2) ஆதலால், ஆத்மாவுக்கு ஸர்ஸயத்தையும் விபரீதத்தையும் உண்டுபண்ணி அதை மயக்கும்.

(3) ப்ரமாதம்=தவறுதல்; மனவின் நிற்கவேண்டிய நினைவுகள் நழுவுதல்; அவதானமில்லாமை.

(4) மறதி சோம்பல் தூக்கங்களால் தமஸ்குணம் ஆத்மாவின் ஸாக்ஷித்வத்தையும் ஸாந்தியையும் கெடுக்கும்..

எனவே, தமோகுணத்தின் லக்ஷணங்கள்: அறிவின்மை, மயங்கச் செய்தல், மறதி சோம்பல் தூக்கங்களால் ஆத்மாவின் ஸாக்ஷித்வத்தையும் ஸாந்தியையும் கெடுத்தல் என்பனவாம்.

க. பாரத, ஸத்வம் [தேஹிக்கு] ஸுகத்தில் ஸங்கத்தைச் செய்கின்றது⁽¹⁾. ரஜஸ் கர்மத்தில் ஸங்கத்தைச் செய்கின்றது⁽²⁾. தமஸ் ஞானத்தை மறைத்து ப்ரமாதத்திலும்⁽³⁾ ஸங்கத்தைச் செய்கின்றது⁽⁴⁾.

(1) தேஹ ஸுகமும் ஐம்புல விஷயத்தைப்பற்றிய மானஸ ஸுகமும் நன்று, அவற்றை நான் தேடவேண்டும் அதுபவிக்க வேண்டும், என்ற புத்திகளுக்குக் காரணம் ஸத்வகுணம். இந்த அறித்ய ஸுகங்களில் புத்தி அழுந்தினால், ஆத்மா அவற்றில் ஸங்கமாகித் தனது நித்ய ஸுகமாகிய பேரின்பத்தை மறக்கும்.

(2) தொழில்களில் கொண்ட விருப்பத்திற்குக் காரணம் ரஜஸ் குணம்.

(3) ம் என்ற விழுதி நித்திரையையும் சோம்பலையும் ப்ரமா தத்தோடு (மறதியோடு) கூட்டுகின்றது.

(4) மேகம் ஸூரியனை மறைக்கின்றதுபோல, தமஸ்குணம் ஆத்மாவை மறதியாலும் சோம்பலாலும் தூக்கத்தாலும் மறைத்துக் கெடுக்கும்.

ய. பாரத, ஸத்வகுணம் ரஜஸையும் தமஸையும் அவமதித்து (1) நீங்கின்றது (2). அவ்விதமே தமஸ் ஸத்வத்தையும் ரஜஸையும் அவமதித்து நீங்கின்றது (3).

(1) “பரிபூய”=அவமதித்து, கீழாக்கி, தாழ்த்தி.

(2) முக்குணங்கள் ஒன்றோடொன்று இணங்காமல் இருப்பது அவற்றின் இயல்பு என்றும், ஸாஸ்த்ர ஆராய்ச்சியை மேலாகக்கொண்டு ஜனஸங்கம் இல்லாவிடத்து ஸுகாஸனத்தைப் பொருந்தி ஸாந்தியைப் பெறவேண்டுமென்ற ஸத்வ குணவான் விளையாட்டையும் த்ரஸ்யந் தேதேதேயும் வேறு ஜீவனோபாய கர்மங்களையும் அவமதித்திருப்பான் என்றும், இதில் விளக்கப்பட்டது.

(3) தமஸ் குணப் ப்ரவ்ருத்தியால் மறதியிலும் சோம்பலிலும் தூக்கத்திலும் இருக்கின்ற ஆத்மாவுக்கு முயற்சியிலும் கர்மாநுஷ்டானங்களிலும் கல்னியிலும் விருப்பிராது என்பதுபற்றி ஸத்வ குணத்தையும் ரஜஸ் குணத்தையும் தமஸ் “அவமதிக்கும்” என்றார்.

எனவே, விபாகப்பட்ட குணங்கள் தத்தம் ப்ரபல்யத் தால் அடங்காமல், தாம் பற்றிப்பிரித்த ஆத்மாவைத் தமக்கு அடிமைப்படுத்தியே வைக்கும். இதை அறிந்த பரமேஸ்வரன் குண விபாக தந்த்ரத்தால் ஜீவாத்மாக்களோ குண பந்தனங்களினின்று விடுவிக்கின்றார்.

தாமஸகுணத்தை தமஸில் தமஸ் என்றும், தமஸில் ரஜஸ் என்றும், தமஸில் ஸத்வம் என்றும்; ராஜஸ் குணத்தை ரஜஸில் தமஸ் என்றும், ரஜஸில் ரஜஸ் என்றும், ரஜஸில்

ஸத்வம் என்றும்; ஸத்வகுணத்தை ஸத்வத்தில் தமஸ் என்றும், ஸத்வத்தில் ரஜஸ் என்றும், ஸத்வத்தில் ஸத்வம் என்றும், குணங்களை ஒன்பதுவகையாகப் பிரித்து, ஜீவாத்மாக்களை ஜனனத்தில் அவரவர் கர்மத்துக்கேற்றபடி அவ்வொன்றில் அமைத்து, ஜீவிய காலங்களில் மெல்ல மெல்ல அதற்கு உயர்வானதில் ஏற்றி, குணரகித ஞானத்தைப் பெறச் செய்வார்.

யக. இந்த தேஹந்தில் எல்லா தீவாரங்களிலும் ஞானம் என்ற பிரகாசம் எப்போழுது பிறக்கின்றதோ, அப்போழுது ஸத்வம் வளர்ச்சிபெற்றதென்று அறியவேண்டும் (1).

(1) ஸத்வகுண வளர்ச்சிக்குச் சின்னங்கள், ஞானஸாதனங்களாகிய ஐம்பொறிகளும் அந்தஸ்கரணங்களும் அனாதம் விஷயங்களை வெறுத்தலும், ஆத்ம ஸாஸ்தரங்களை மிக ஸரத்தையுடன் ஸ்ரவணம் மனனம் செய்தலுமாம்.

யஉ. பரதரிஷப, ரஜஸ் வளர்ச்சிபெற்றல் விநாபம், ப்ரவ்ருத்தி, கர்மாரம்பம், லோபம், மனமடங்காமை என்றவை பிறக்கின்றன (1).

(1) ரஜஸ்குண வளர்ச்சிக்குச் சின்னங்கள்: ஒன்றில் விருப்பங்கொள்ளுதலும் அதைப்பற்றி நினைத்தலும், விசாரித்தலும், அதனால் பெற்ற ப்ரயோஜனங்களைப் பிறருக்குக் கொடாமல் தானே அதுபவித்தலும், போதும் என்ற புத்தி இல்லாமையும் ஆம்.

யஃ. துருந்தன (1), தமஸ் வளர்ச்சிபெற்றல் அப்ரகாசம், அப்ரவ்ருத்தி, ப்ரமாதம், மோஹம் என்றவைகள் பிறக்கின்றன (2).

(1) குருவம்ஸத்தாரைச் சந்தோஷம் பெறச்செய்கின்றவனே.

(2) தமஸ்குண வளர்ச்சிக்குச் சின்னங்கள்: புத்தியின் தெளிவுக்குறைவும், கர்மேந்தரியங்கள் தத்தங் கர்மங்களைச் செய்வதில் சோம்பல்படுதலும், செய்யவேண்டியவைகளை மறத்த

லும், ஒருபொருளை அல்லது நிலையை வேறொன்றாகக் காண்டலுமாம்.

யசு. தேஹத்தைச் சுமக்கின்றவன் ⁽¹⁾ ஸத்வ துணம் வளர்ச்சி பெற்ற யாதோரு காலத்தில் ப்ரலயத்தை அடைகிறானே, அப்போழுது உத்தம வித்துக்களுடைய அமலலோகங்களை அடைகிறான் ⁽²⁾.

(1) தேஹி, ஜீவாத்மா.

(2) ஸத்வகுண வ்ருத்தியில் ஒருவன் இறந்தால், அவன் மேலான அறிவாளிக்குரிய ஸுக லோகங்களைப் பெறுகிறான்.

அமல லோகம் மமதை என்ற மலங்களை நிவேததித்தவர்கள் வாழும் ஸுகலோகங்கள்.

அத். எ. யுரு, யசு மந்த்ரங்களையும், அத். அ. உயசு மந்த்ரத்தையும் சேர்த்தறிக.

யுரு. ரஜஸில் ப்ரலயத்தைப் பெற்றுக் கர்ம ஸங்குடங்களாவர்களில் பிறக்கின்றான் ⁽¹⁾. அவ்விதமே, தமஸில் ப்ரலயம் அடைந்தவன் மூடயோனிகளில் பிறக்கின்றான் ⁽²⁾.

(1) ரஜஸ் குணவ்ருத்தியில் ஒருவன் இறந்தால், அவன் மறு பிறவியில் கர்மா நுஷ்டானங்களைப் ப்ரதான மென்று வாழ்கின்றவர்களின் ஸுகதுக்கமிய்ஸா (இன்பமும் துன்பமும் கலந்த) லோகமாகிய பூமியில் பிறக்கின்றான்.

(2) தாமஸகுணவ்ருத்தியில் இறக்கின்றவன் மூடகுணத்தைப் பெற்று கர்மா நுஷ்டானங்களை அவமதிக்கின்ற அதமஜாதி மானுடனாகவும், அவனுடைய அறிவிலும் சீழான பசுமுதலிய ம்ருகங்களாகவும், அரசமுதலிய வ்ருக்ஷங்களாகவும் கர்மத்துக்கேற்றபடி பிறக்கின்றான்.

யசு. நிர்மலமாகிய ⁽¹⁾ ஸாத்விகத்தை ஸுக்ருத கர்மத்தின் பலனாகக் கூறுகின்றார்கள் ⁽²⁾. துக்கத்தை ரஜஸின் பலனாகக் கூறுகின்றார்கள் ⁽³⁾. அஞ்ஞானத்தை தமஸின் பலனாகக் கூறுகின்றார்கள் ⁽⁴⁾.

(1) மலதோஷம் குறைந்த. ஸத்வகுண கார்யங்களான ஜீவ

காருண்யம் பொறுமை முதலிய மனோதர்மங்கள் த்வேஷம் (பகை) அற்றதால், “நிர்மலம்” என்று சிறப்பிக்கப்பட்டன.

(2) பகவானால் விதிக்கப்பட்ட புண்யகர்மங்களைச் செய்தவனுக்கு ஸத்வகுணம் கர்ப்பப்பையில் அமைக்கப்படும்.

“ஸுக்ருத கர்மம்”=நற்கர்மம், ஹிதம் செய்தல்.

(2) ரஜோகுணத்துக் கடிமைப்பட்டுப் புண்யகர்மங்களையும் பாபகர்மங்களையும் கலந்து செய்கின்றவனுக்கு சிற்றின்பங்களும் ஆதி வியாதி என்ற துன்பங்களும் அமையும்.

ரஜோ குணத்தை யார் பெற்றுவார்கள் என்ற வினாவிற்கு இந்தமந்தரத்தின் கருத்தைத் தழுவி ய விடையாவது, புண்யகர்மங்களையும் பாபகர்மங்களையும் கலந்து செய்பவர்களை என்பதாம். ஜீவனோபாய கர்மங்களையாவது ஆத்மோபாய கர்மங்களையாவது செய்யும்பொழுது நன்றும் தீதும் கலந்து செய்து வருகின்றவர்களுக்கு ரஜோகுணம் அமைக்கப்பட்டு இந்த மிஸ்ரலோகம் உரியதாகும்.

(3) தாமஸகுணத்துக்கு அடிமைப்பட்டு மறதி சோம்பல் நித்தரகளால் செய்யவேண்டிய கர்மங்களைச் செய்யாதவனுக்கு மேன்மேலும் அறிபாமை விளையும். இந்த நல்விஷயத்தை அறியவேண்டும், அதற்குரிய கர்மங்களை முயற்சியாகச் செய்யவேண்டும் என்ற விருப்பம் இல்லாதவனுக்கு முன்னுள்ள தாமஸகுணம் (அவித்யா) நிலைபெற்றே வரும்.

அஞ்ஞானம்=அஞ்ஞானக்கூட்டம். யச. அ, யௌ.

தமஸின் பலன்=தமஸின் கார்யம்.

யௌ. ஸத்வத்தினின்று ஞானம் (1) பிறக்கின்றது, ரஜஸினின்று லோபம் (2) பிறக்கின்றது, தமஸினின்று ப்ரமாதம், மோஹம், அஞ்ஞானம் என்றவைகள் பிறக்கின்றன.

(1) அனாதம் விஷயங்களில் வெறுப்பும், ஆத்ம விஷயங்களை அறியத்தக்க ஸக்தியும்.

(2) யச. யௌ.

யௌ. ஸத்வத்தில் நிற்கின்றவர்கள் உயரப் போகின்றார்கள் (1).

ரஜோதணத்தைச் சார்ந்தவர்கள் நடுவில் நிற்கின்றார்கள்^(௨). தாழ்ந்த துணத்தின் வந்ததியில் நிற்கின்ற தமனைச் சார்ந்தவர்கள் கீழே போகின்றார்கள்^(௩).

(1) நிவ்ருத்தி மார்க்கத்தை அடைந்து அதற்குரிய உயர்ந்த வாழ்வைப் பூலோகத்திலும் மேல் லோகங்களாகிய மஹ ஜன தப ஸத்ய லோகங்களிலும் பெறுகின்றனர்.

(2) மத்யம வாழ்வாகிய ப்ரவ்ருத்தி மார்க்கத்தை அடைந்து த்ரிலோக (பூ, ஸ்வர், நரக) ஸஞ்சாரிகளாக இருக்கின்றனர்.

(3) மிருக விருஷப் பிறவிகளைப் பெறுகின்றனர்.

௨௧. எப்போது த்ரஷ்டா⁽¹⁾ துணங்களைத்தவிர வேறு பொருளைக் கர்த்தாவாக அறிகிறாய்லையோ^(௨), துணங்களிலும் [தன்னை] வேறுக அறிகிறோ^(௩), அவன் மத்பாவத்தைப்⁽⁴⁾ பெறுகின்றான்.

(1) ஸாக்ஷி, தேஹி.

(2) குணங்களை கர்மேந்த்ரியங்களை எனிக் கர்மங்களைச் செய்விக்கின்றதால் குணங்களை கர்மகர்த்தாக்கள் என்று அறிகிறோ.

(3) தான் என்ற ஆத்மா குணங்களுக்கு அன்யம் என்று அறிகின்றோ.

ஸச்சிதானந்த சொரூபத்தை.

௨௨. தேஹி, தேஹத்துக்குத் காரணங்களான இந்த ழன்று துணங்களைக் கடந்து, ஜன்மம் நரை மரணம் என்றவைகளால் ஏற்பட்ட துக்கங்களால் விடப்பட்டு அம்ருதத்தைப் பெறுகின்றான்⁽¹⁾.

(1) தேகத்தைத் தரித்த ஆத்மா, தான் குணத்ரயங்களுக்கு அடிமைப்பட்டதால் தனக்கு தேஹம் வந்ததென்று எண்ணி, குணத்ரயங்களின் பந்தங்களாகிய கர்த்தருத்வத்தை எப்பொழுதிலும்கின்றோ, அப்பொழுதே “நான் பிறந்து அநேக ஹிம்ஸைகளை அடைகின்றேன்” என்ற நினைவைப்பற்றியும், “எனக்கு வயோதிகம் வந்து வருத்தப்படுகின்றேன்” என்ற நினைவைப் பற்றியும், “நான் மரணத்துக்கு ஆளாகின்றேன்” என்ற நினைவைப்பற்றியும் தோன்றின துக்கங்களை விட்டு, ப்ரஹ்ம நிர்வா

ணத்தைப் பெறுகின்றான்.

அர்ஜுநன் கூறினான்:

உயக. ப்ரபு, இந்த தீர்தனுதீதன்⁽¹⁾ எந்த லக்ஷணங்களினால்⁽²⁾ அறியப்படுகின்றான். [அவன்] என்ன ஆசாரம் பெற்றவன்? இந்த முன்று துணங்களையும் எவ்விதம் கடக்கின்றான்?

(1) முக்குணங்களையுங் கடந்தவன்; முக்குணங்களுக்கு அடிமைப் படாத ஆத்மா.

(2) அறிகுறிகளால் “லக்ஷணம்” என்ற பதம், “லிக்” (அறிவிக்கும் பொருள்) என்ற தாதுவில்நின்று ஜனித்து, அறிகுறி என்று பொருள்படும்.

மேல்வரும் நு ஸ்லோகங்களில் ஜீவன்முத்தனுடைய லக்ஷணங்கள் விரிக்கப்பட்டன.

உயஉ. பாண்டவ, வந்தவைகளாகிய⁽¹⁾ ப்ரகாஸம், ப்ரஸ்ருத்தி, மோஹம் என்பவைகளையும் வெறுக்கமாட்டான்⁽²⁾ போனவைகளை விருட்பான்⁽³⁾.

(1) “ப்ரஸ்ருத்தாநி”=நடைபெற்றுவருகின்ற கார்யங்கள்.

(2) ஸத்வகுண ப்ரபலத்தைப் பெற்ற புத்திமான்களையாவது, ரஜஸ்குண ப்ரபலத்தைப் பெற்ற ஸமர்த்தர்களையாவது, தமஸ்குண ப்ரபலத்தைப்பெற்ற துஷ்டர்களையாவது, யானை ரிஷபம் குதிரை முதலிய ஜந்துக்களையாவது (அவை தன் முன்வந்தால்), வெறுக்காமல் ஸமமாகப் பாவிப்பான்.

(3) “நிவ்ருத்தாநி”=சென்ற கார்யங்கள்.

இறந்துபோன ஜீவர்களைப்பற்றியாவது, பிரிந்துவிட்ட பொருள்களைப்பற்றியாவது நினைத்துச் சலனப்படமாட்டான்.

உயந. எவன் உதாஸீனன்⁽¹⁾ போலிநுந்துகொண்டு துணங்களினால் அசைக்கப்படுகிறனில்லையோ, எவன் துணங்கள் [துணங்களில்] இருக்கின்றன⁽²⁾ என்றே [எண்ணி] இருக்கின்றனோ, [ஆதலால் எவன்] அசையவில்லையோ;

உயச. எவன் ஸுகதுக்க ஸமனயும்⁽³⁾, தன்னில் நிற்பவனாயு

ம் (4), ஒட்டையும் (5) கல்லையும் (6) தங்கத்தையும் (7) ஸமமாகக் கொண்டவனையும், பீரிய அபீரியங்களை துல்யங்களாகக் (8) கொண்டவனையும், தீரனும் (9), தன்னப்பற்றிய பழிப்பையும் புகழையும் துல்யங்களாகக் கொண்டவனையும்;

உயிஞ. மான அபமானங்களில் துல்யனையும், மீதரஸத்தீரு பகஷிங்களில் துல்யனையும், ஸர்வாரம்பங்களையும் [ஈஸ்வரனுக்குப்] பரித்யாகம் செய்தவனுமாய் மிருக்கின்றனோ, அவன் துணைதன் என்று கூறப்படுகின்றான்.

(1) உத் + ஆஸீன = அப்பால் இருக்கின்றவன், விலகி இருக்கின்றவன், அன்யன்.

(2) குணங்கள் ஆத்மாவுக்கு அன்யமாகில், குணங்களின் காரியங்களாகிய ஸௌக்யம் ஸ்தூல பூதங்களும் அவற்றின் நாநாவித தோற்றங்களும் எங்கிருக்கும் என்ற கேள்விக்கு இதில் பகவான் உத்தரமளித்தார். “குணங்கள் [குணங்களில்] இருக்கின்றன” என்ற வாக்கியம் குணங்களிலேயே குணகாரியங்கள் இருக்கின்றன என்று விரிக்கப்படும். எப்படி அலை திரை துரை ஸமுத்ரநீரிலேயே இருக்கின்றனவோ, அப்படி குணகாரியங்கள் குணங்களிலேயே உள்ளன. ஸமுத்ரத்திற்கு ஆதாரமான பூமிக்கு நீரும் அதின் அலை துரைகளும் அன்யமானது போல, ப்ரக்ருதிக்கு ஆதாரமாயிருக்கும் ஆத்மாவுக்கு ப்ரக்ருதியும் குணங்களும் குணகாரியங்களும் அன்யம்.

குணகாரியங்கள் குணங்களிலேயே தோன்றுமன்றி குணியாகிய ஆத்மாவில் தோன்று. இந்த உண்மை கைவல்யத்தில் வாழும் ஜீவன்முத்தனுக்கு ப்ரத்யக்ஷம்.

(3) ஸௌக்யத்தையும் துக்கத்தையும் ஸமமாகக்கொண்டவனையும்.

(4) குணங்களிற் சிக்காமல் ஆத்மசொருபமாய் நிற்பவனும்.

(5) “லோஷ்டம்” = மட்பாத்தரத்தின் துண்டு, ஒடு.

(6) “அஸ்ம்” = கற்றுண்டு.

(7) “காஞ்சநம்” = பொன்.

(8) “துல்யம்” = துலாமுக்கு (தராஸுக்கு) உரியது, ஸமம்

(9) தீரன் = ஆத்மாவில் புத்தி (“ஜி”)யை நிறுத்துகின்றவன். இவனே புத்திமான்.

உயசு—உயஎ. அம்ருதம் (1) அவ்யயம் (2) ஆகிய ப்ரஹ்மத் துக்கும் (3), ஸாஸ்வதமான தர்மத்துக்கும் (4), ஐகாந்திக ஸுகத்துக் தும் (5) நான் ப்ரதிஷ்டாஸ்தானமாதலால் (6), எவன் என்னை வ்யபிசா ரமற்ற (7) பக்தி யோகத்தால் ஸேவிக்கிறனோ, அவன் இந்தக் துணங் களைக் கடந்து ப்ரஹ்மபூயத்துக்கு (8) ஸமர்த்தனுகின்றன்.

(1) லயித்தபின் டீனவும் ஸ்ருஷ்டிக்கு வருவதால், முற்றாக அழியாததும்.

(2) அத்ருஸ்யமானதும்.

(3) ப்ரக்ருதிக்கும்.

(4) எக்காலத்துமுள்ள தர்மத்துக்கும்.

(5) ஏகாக்ர சித்தம் என்ற நிலையில் உதயமாகும் ஸுகத் துக்கும்.

(6) பரமாத்மாவாகிய நான் ஆதாரவஸ்துவாதலால்.

(7) அநந்ய. (வி + அபி + சாரம் = வேறு விஷயங்கள் மீது செல்லாமை.)

(8) ப்ரஹ்மநிர்வாண பதத்துக்கு.

. உபநிஷத்கள் என்றும், ப்ரஹ்மவித்தை என்றும், யோகஸாஸ்த்ர ம் என்றும் பகவத்கீதைகள் என்றும் கூறப்பட்ட கிருஷ்ணர்ஜுந ஸம் வாதத்தில் ப்ரஸித்திபெற்ற துணத்ரயவிபாகயோகம் என்ற பதினா ன்காம் அத்யாயம் முற்றிற்று.

பதினேந்தாம் அத்யாயம்.

புருஷோத்தமப் ப்ராப்தி யோகம்.

[அஃதாவது, பதினான்காம் அத்யாயத்திற் கூறப்பட்ட குணத் த்ரயத்தை தனக்கு வேறாகக் கண்டு, அவற்றில் நின்று ஒழிவுபெற்ற “த்ரிசுணாதீதன்” (யசு. ௨௮௧—௨௮௫.) உத்தம புருஷன் என்னும் பரமாத்மாவாகின்றான் என்றும், அப்பாடிச் சச்சிதானந்த மயமாகுதல் “புருஷோத்தமப் ப்ராப்தி” என்றும், இந்தப் புருஷோத்தமப் ப்ராப்தியை ஸ்வாநுபவமாகப் பெற்றவனே வேதங்கள் ப்ரயாஸப்பட்டு வர்ணிக்கின்ற நிர்குணப் பொருளை அறிந்தவனாகிய “வேதவித்” என்றும், ஒருவன் ஸப்தரூப சதுர்வேதங்களை ஷடங்கத்துடன் கற்றதால் மாத்ரம் தான் ஏகவேதி த்விவேதி த்ரிவேதி சதுர்வேதி என்று நினைக்கின்றவன் “வேதவித்” அல்லன் என்றும், கர்மாநுஷ்டானிகளில் வேதங்களின் லக்ஷ்யார்த்தப் பொருளை உள்ளபடி அறிந்து வேதவித்தானவனே “க்ருத க்ருத்யன்” என்றும், உபதேஸித்ததை அர்ஜுநன் கேட்டுச் சிந்தித்தான் என்று விளக்கும் பதினேந்தாம் பாடம்.]

இந்தப் பரீட்சை முது நான்கு மந்திரங்களில் (கடோப நிஷத்திற் போதிக்கப்பட்டவாறே) நிர்குண வஸ்துவை ஸகல ஸகுண வஸ்துக்களுக்கும் மேலானது (“ஊர்த்வம்”) என்றும், யாவற்றிற்கும் அது ஆதாரம் (“மூலம்”) என்றும், அதனில் ப்ரதிஷ்டை பெற்றே ஸகுண ப்ரஹ்மம் நின்றேங்கி ஆல் (“அஸ்வத்தம்”) போல விரிந்தது என்றும், இந்த ஸகுண ப்ரஹ்மம் அழிவற்றது என்றும், இதனிலிருந்து வேதங்களும் வேதபாரா

யணத்துக்குரிய அக்ஷர மாத்ரா ஸ்வர ந்யமங்களாகிய 'சந்தஸ்' களும் பிறந்தன என்றும், எதற்காகப் பிறந்தனவெனில் நிர்குணப் ப்ரஹ்மத்தையே பெறுதற்கு என்றும், ஆதலால் இவற்றை மூலஸ்தானப் பொருளென்று எண்ணாமல் மூலஸ்தானமாகிய நிர்குணப் ப்ரஹ்மத்துக்கு வழிகள் என்றே எண்ண வேண்டும் என்றும், ஞானகாண்டத்தில் கூறியபடி திருஷ்டி யெல்லாம் நிர்குணப் ப்ரஹ்மத்தில் வைத்து கர்மகாண்டத்தில் கூறப்பட்ட ஸ்வர்க்காதி விஷய போகங்களையும் நானாவித வித்திகளையும் வெறுத்து (உ, சய௨—சய௫), அத்தப் புருஷோத்தம சொரூபமானவனே கௌஸல் கர்மாநுஷ்டானியும் வேதவித்தும் என்றும், போதிக்கப்பட்டது.

பகவான் கூறினார்:—

க. ஊர்த்வத்தை (1) மூலமாகக்கொண்டதும் (2) கீழானவைகளை (3) ஸாகைகளாகக் கொண்டதும் (4) சூகிய அஸ்வத்தத்தை. (5) அவ்யயமாகக் (6) கூறுகின்றனர். எதற்குப் (7) பதீரங்கள். (8) சந்தஸ்களோ (9) அதை (10) எவன் அறிகின்றனோ (11) அவன் வேதவித் (12).

(1) மேலான வஸ்துவாகிய நிர்குண வஸ்துவை.

“ஊர்த்வம்”=உயர்ந்த பொருள்; ஸகல வஸ்துக்களுக்கும் மேலான புருஷோத்தமன் (உத்தம புருஷன்); பரமாத்மா.

(2) காரணமாக உடையதும்.

அத். ய௨, மந். ச, உய௨, உய௨ இல் மஹத் அல்லது ப்ரஹ்மம் என்று அழைக்கப்பட்ட ப்ரக்ருதிக்கும் ஸாஸ்வத தர்மத்துக்கும் ஐகாந்திக ஸுகத்துக்கும் ப்ரதிஷ்டா ஸ்தானம் ப்ரமாத்மா என்று கூறினபடி, ஈண்டு ஸகுணப் ப்ரஹ்மம் ப்ரமாத்மாவை மூலமாகக்கொண்டது என்றார்.

(3) நிர்குண வஸ்துவுக்குக் கீழான அஸுத்த மாயா காரியங்களை.

பரமாத்மாவில்லின்று பராஸக்தி தோன்றி, பராஸக்தியில்லின்று பிந்து நாதம் ஸதாஸிவம் மஹேஸ்வரன் ருத்ரன் விஷ்ணு

ப்ரஹ்மா என்ற நவவடிவங்கள் தோன்றின.

பிந்துவை ஸுத்தமாயை என்பார்கள். இதன் அதோபாகம் (கீழ்ப்பக்கம்) அஸுத்தமாயை எனப்பட்டு, காலம் நியதி கலை வித்தை ராகம் மஹத் (ப்ரக்ருதி) என்ற அரித்ய கார்யங்களுக்கு தாயாகி நிற்பதால், இவையெல்லாம் நிரக்குணத்துக்குக் கீழானவை (“அத:”) என்றார்.

(4) கொம்புகளாக, கவர்களாக.

(5) ஆல வருஷத்ததை.

“அஸ்வத்தம்” என்ற பதம் “அஸ்” (வ்யாபித்தல்), “த்த” (நிற்றல்) என்ற தாதுக்களில் ஜனித்து, வியாபித்து நிற்கின்ற மரம் என்று பொருள்படும்.

இந்த ஸகுணப்ரஹ்ம வருஷம் “ஜீவேஸ்வரஜகத்” என்றும், “ப்ரபஞ்சம்” என்றும் அழைக்கப்படும்.

“ஜீவேஸ்வரஜகத்”=ஜீவகே1டி களும், அண்டபிண்டப் பரப்பாகிய ஜகத்தும், இவற்றுள் வீற்றிருந்து இவற்றை அடக்கி ஆளும் மஹேஸ்வரனும்.

“ப்ரபஞ்சம்”=ஜீவர்கள் என்றும் ஜகத் என்றும் ஈஸ்வரன் என்றும் விரிந்து நிற்கின்ற பொருள். “பச்” அல்லது “பஞ்ச” (விரிதல்) என்ற தாதுவில்லின்று ஜனித்த பதம்.

இந்த அஸ்வத்த வருஷத்துக்கு ஆதாரம் (“மூலம்”) பரமாத்மா என்றும், இதன் வளர்ச்சிக்குக் காரணம் ப்ரக்ருதி குணங்கள் (௧௦. ௩) என்றும், இதன் கொம்புகள் மேலும் கீழும் பரவப்பட்ட ப்ரக்ருதி தத்வ சொரூபங்கள் என்றும், இவற்றில் தோன்றும் தளிரிகள் (“ப்ரவாளா:”) ஸப்த ஸ்பர்ஸ ரூப ரஸ கந்தங்களாகிய விஷயங்கள் என்றும், இதன் விழுதுகள் (“மூலாநி”) அஹந்தை மமதைகளாகி, மதுஷ்ய லோகத்தில் ப்ரஸ்தாபம்பெற்ற காரண கார்ய ஸம்பந்தமுடைய கர்மங்களும் கர்மபலன்களும் என்றும், முதல் இரண்டு ஸ்லோகங்களில் வர்ணித்து, இப்படி ஒங்கிவளர்ந்து நிற்கும் வருஷத்ததை மெய் என்று அதனில் பற்றுவைத்து வாழ்கின்றவர்களுக்கு நிரக்குண ப்ரஹ்மப் ப்ராப்தி வலித்திக்காதபடியால், பற்றில்லாமை

(“அஸங்கம்”) என்ற ஆயுதத்தால் அந்த அஸ்வத்தம் மீதுள்ள ஆசையை அறுக்கவேண்டும் என்று மூன்றாம் நாலாம் ஸ்லோகங்களில் உபதேசிக்கப்பட்டது.

(6) அழிவற்றதாக.

மஹா ப்ரலயகாலத்தில் ப்ரக்ருதி கார்யங்கள் எல்லாம் ப்ரக்ருதியில் ஒடுங்கி, ப்ரக்ருதியும் ஜீவர்களும் மஹேஸ்வரனும் நிர்குண ப்ரஹ்மத்தில் ஒடுங்கி, மீளவும் ஸ்ருஷ்டிக்கு வருவதால், ஸகுண ப்ரஹ்ம அஸ்வத்தம் அழிவற்றதாம்.

(7) எந்த நிரிக்குண ப்ரஹ்மத்துக்கு.

(8) இலைகள்.

(9) ௧௩. ௧௦ (1). ஈண்டு “சந்தஸ்” என்ற பதம் வேதங்களைக் குறிக்கின்றது.

(10) அந்த நிரிக்குண வஸ்துவை.

(11) ஸ்வாதுபவமுறையாகத் தர்ஸிக்கின்றானே.

(12) வேத வாக்குகளின் லக்ஷியப்பொருளாகிய நிரிக்குண ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தவன்.

இந்த ஸ்லோகத்தின் பதங்கள் கடோபநிஷத்தில் உ. சு. க இலும் மேல்வருமாறு உபயோகிக்கப்பட்டன:—

“ஊர்த்வ மூல: அவாக் ஸாக: ஏஷ: அஸ்வத்த: ஸநாதந: ததேவ ஸுக்ரம், தத் ப்ரஹ்ம, ததேவ அம்ருதம் உச்யதே. தஸ்மின் லோகா: ஸ்ரிதா: ஸரவே ததுநாத்யேதி கஸ்சந ஏதத் வைதத்.”

இந்த ருக்கின் பதப்பொருளாவது:—

“இந்த அஸ்வத்தம் ஊர்த்வ மூலத்தைப் பெற்றது. குறுக்கே விரிந்த ஸாகைகளை உடையது. ஸநாதநம். அந்த [ஊர்த்வ] வஸ்துவே [இதற்கு] பீஜம் (ஸுக்ரம்)”. அது [மஹத் என்ற ஸகுண] ப்ரஹ்மம் என்றும், அழிவற்றது என்றும், சொல்லப்பட்டது. அதை ஸர்வ லோகங்களும் அண்டியிருக்கின்றன. [அதனால் பற்றுவைத்தவன்] ஒருவனும் அதைக் க்டக்கின்றான் இல்லை. இதுவே (இந்த ஸகுண ப்ரஹ்மமே) அது (அந்த நிரிக்குண ப்ரஹ்மம்)”

௨. அதன் ஸாகைகள் (1) கீழம் மேலுமாய்ப் பரவியிருக்கின்றன (2); துணைகளினால் வளர்ச்சிபெற்றவைகள் (3), விஷயங்களைத் தளிராகக் கொண்டவைகள் (4). கீழே விழுதுகள் அநுஸந்ததியைப் பெற்றவைகளாகவும் (5), மனுஷ்ய லோகத்தில் கர்மத்தை அநுஸரீத்துப் பிறந்தவைகளாகவும் [இருக்கின்றன.] (6)

(1) அந்த ஸகுண ப்ரஹ்ம அஸ்வத்தத்தின் கொம்புகளாகிய ப்ரக்ருதி தத்வங்கள்.

(2) த்வந்த லக்ஷணங்களைப் பொருந்தி, அண்ட பிண்ட ரூபங்களாகப் பரவப்பட்டிருக்கும்.

ஒவ்வொரு ஸுஷுக்ஷ்மபூத ப்ராபல்யத்தால் ஆகாஸ அண்டங்களென்றும், வாயு அண்டங்களென்றும், அக்ரி அண்டங்களென்றும், ஜல அண்டங்களென்றும், ப்ருதினி அண்டங்களென்றும், அநேக கோடிகள் உண்டு. இவற்றுள் ப்ருதுனி அண்டம் பூபுவர் ஸ்வர் மஹர் ஜன தபஸ் ஸத்ய லோகங்கள் ஏழாயும், அதல விதல நிதல ரஸாதல மஹாதல ஸுதல பாதால லோகங்கள் ஏழாயும், தட்டுக்குமேல் தட்டாய் விரிந்து, நிற்கின்றது.

பிண்டமும் இவ்வாறு மேலுங் கீழுமாக விரிந்து நிற்கும். வித்தை நட்டால், அது மண்ணுக்கு மேல் முளையாகவும் மண்ணுக்குக்கீழ் வேராகவும் விரியும். புருஷர்களுடைய பிந்து கர்ப்பத்தில் தரித்துவளர்ந்தால், அந்த தேகத்தின் நாபிஸ்தானம் தொட்டு ஸிரஸ் வரையில் மேற்பாகம் என்றும், பாதம் வரையில் கீழ்ப்பாகம் என்றும், கூறப்படும்.

அண்டத்திலும் பிண்டத்திலும் ப்ரக்ருதியின் ஸ்வபாவம் மேல் கீழாகவும் பக்கமாகவும் வ்யாபித்தலே.

ஆனால், மேல் கீழ் முதலிய த்வந்த லக்ஷணங்கள் நிர்க்ருண வஸ்துவுக்கு இல்லை; ஸகுணத்துக்கே இவை இயல்பு.

(3) மேல் கீழ் முதலிய வ்ருத்திகள் எல்லாம் குணஸங்கத்தால் உண்டானவை.

“குணஸங்கம்” = குணக்கூட்டம், முக்குணங்களின் சேர்க்கை.

(4) ஸப்த ஸ்பர்ஸ ரூப ரஸ கந்தம் என்ற விஷயங்களும்,

அவைகளைப் பற்றிவந்த ஸுக துக்கங்களும், அஸ்வத்த ஸாகைகளில் தவிர்போலப் ப்ரகாலிக்கின்றன.

இவைகளைத் தவிர என்றது ஏனெனில், பற்றின ஸமயத்தில் நொறுங்கி அழிவதால் என்க. விஷயங்களும் ஸுகதுக்கங்களும் அநித்யம் என்பது கருத்து.

(5) ப்ரவ்ருத்தி மார்க்கத்துக்கு உரிய ஸ்வர் புவர் பூ லோகங்களிலும் பாதாலங்களிலும் ஜீவ அஹங்காரமும் அதனைச் சார்ந்த காமம் க்ரோதம் லோபம் முதலிய மோகங்களும், விழுதுகள் போல் இறங்கி, பாரம்பரையாகத் துன்பங்களைக் கொடுக்கின்றவைகளாயும்.

“அதுஸந்தத:” [“அது”, தொட்டு, + “ஸம்”, செவ்வையாக, + “தத”, விரிந்தது] = தன்னைத் தொட்டு விரிவைப்பெற்றவைகள்.

அஃதாவது, க்ரமமாக வருகின்ற ஜனன மரண துன்பங்கள்.

(6) பூலோகத்தில் ஜீவாத்மாக்களின் கர்மபலத்துக்கு ஏற்றபடி பல வர்ண மனுஷர்களாய்ப் பிறந்து, பலவித கர்மாதுஷ்டானிகளாய், இருப்பார்கள்.

௩. இதன் ரூபம் இவ்விடத்தில் அப்படி அறியப்படுகின்றதில்லை (1). [இந்த வ்ருஷத்திற்கு] ஆதியுமில்லை, மதியுமில்லை, அந்தமுமில்லை (2). ஓங்கி வளர்ந்த விழுதுகளோடுகூடிய இந்த அஸ்வத்தத்தை அஸங்கம் (3) என்ற த்ருடமான ஆயுதத்தால் பிளந்து (4);

சு. அதன்பின், எதில் (5) சேன்றவர்கள் மறுபடியுந் தீரும்பார்களோ (6), எதனிடமிருந்தும் (7) புராணப் ப்ரவ்ருத்தி [மார்க்கம்] ஏற்பட்டதோ (8), அந்த ஆத்ய புருஷனையே (9) பேறுகிறேன் [என்றேண்ணி] அந்தப் பதம் (10) தேடத்தக்கது.

(1) இந்த ஸகுணப்ரஹ்ம வ்ருஷத்தின் லக்ஷணங்களை இப்பொழுது கூறினவாறு மனுஷ்ய லோகத்தில் ஜீவிக்கும் பாமர ஜனங்கள் அறியார்கள்.

அஃதாவது, நிரக்குண ப்ரஹ்மம் ஜீவகாருண்யத்தால்

தன் ப்ரஹ்ம ஸக்திகளை விஜ்ரிம்பிக்கச் செய்து, மோஹ ரூபமான ப்ரக்ருதியுட் சென்று அதன் குணங்களைத் தன் நியதி ஸக்திகளால் விபாகஞ்செய்து, அண்டபிண்டங்களை விரித்து, ஜீவாத்மாக்களைத் தனுக்ரணங்களோடு அநேக புவனங்களில் வைத்து, ப்ரவ்ருத்தி ந்வ்ருத்தி மார்க்கங்கள் என்றும், புண்ய மிஸ்ர பாப கர்மங்கள் என்றும், அவைக்குரிய ஸுகதுக்க பலன்கள் என்றும் விதித்து, ப்ரக்ருதிப் பொருள் ஒவ்வொன்றோடும் ப்ரக்ருதி மயமாகவே (ஸகுணவடிவமாகவே) பரமாத்மா நிற்கின்ற தென்று மூடர்கள் அறியமாட்டார்கள்.

(2) ஸகுண ப்ரஹ்ம விரிவுக்குக் காலதேஸ திக் என்ற நியமங்கள் கணக்குக்கு எட்டாதபடியால், ஆதி மத்யம் அந்தம் என்ற பதங்கள் அதைப் பொருந்தா.

ப்ரஹ்மாவின் காலவகுப்பையே மனஸ் பற்றுவது துர்லப மாயிருக்கின்றது. ஸகுண மஹேஸ்வரனுடைய காலம் அளவிடவேகூடாது.

இனி, ப்ரக்ருதி வடிவமாய் நிற்கின்ற பரமாத்மாவை எவ்விதம் ப்ரக்ருதியிலின்று கழற்சி உள்ளபடி அறியலாம் என்ற வினாவுக்கு, “அஸங்கம்” (பற்றில்லாமை) என்ற வாளினால் ப்ரக்ருதி குணங்களைத் தன்னிலின்று பிரித்துத் தன்னை அறியவேண்டும் என்று உத்தரம் அளிக்கப்படும்.

(3) பற்றில்லாமை, நிராசை.

விருப்பு வெறுப்பு ரூபமான ஆசை மனவிலும் புத்தியிலும் ஏறி, அவ்விந்தரியங்களையும் ஜீவாத்மாவையும் விஷயங்களில் அழுத்திப் பற்று அல்லது பிடிமானம் செய்ய விடாதிருத்தலை “அஸங்கம்” என்றார்.

(4) ஆதி மத்யம் அந்தம் இல்லாத அஸ்வத்தத்தை அஸங்கம் பிளக்கும் என்றால் அர்த்தம் பொருந்தாது. அந்தப் பதங்களின் வாச்சியார்த்தத்தை நீக்கி, லக்ஷியார்த்தத்தைக் க்ரஹிக்க வேண்டும்.

பரமாத்மாவை தர்ஸிக்க முயல்கின்ற கர்மாத்மாவானி பற்றில்லாமை (“அஸங்கம்”) என்ற பழக்கத்தை இடைவிடாது

அதுஸரித்தால், அவன் அஹந்தை மமதை முதலிய மல் தோஷங்களால் உண்டான பந்தனங்களை அறுப்பான் என்பதே லக்ஷ்யார்த்தம்.

நிர்க்குண வஸ்துவாகிய ப்ரமாத்மா ஒவ்வொரு பொருளிலும் இருந்தாலும், அங்கிங்கு போய் அதனை அறியக்கூடாது. ஒருவன் தனக்குள் மாத்ரம் அதனை அறியலாமாதலால், தனது தேகத்திலுள்ள ஆத்மாவை ஐம்பொருளிலும் அந்தஸ்கரணங்களிலும் சோம்பல் நித்திரை பொறாமை விஷயஸுகம் முதலிய அவித்யா காரியங்களிலும்மின்று மெல்லக் கழற்றி, ஸ்தூலஸூக்ஷ்ம காரண தேஹங்களின் பந்தனங்களை முற்றாக அறுக்கவேண்டும். இந்தக் கைவல்ய தஸஸரில் ஆத்ம தர்ஸனம் விரித்திக்கும்.

“த்ருடமான ஆயுதம்” = வலிமைபொருந்திய பாணம், கருவி.

(4) எந்த நிவ்ருத்தி மார்க்கத்தில்.

(5) யோனி வாய்ப்பாட்டு இன்னொரு பிறவிக்கு வராதவர்களோ.

(6) எந்த நிர்க்குண வஸ்துவிலின்று.

(7) பழைய ப்ரவ்ருத்தி மார்க்கம் உண்டானதோ.

(8) ஸர்வத்திற்கும் காரணமான அந்தப் புருஷோத்தமனையே.

(9) நிர்க்குண ப்ரஹ்ம பதம்.

௫. மானம் மோஹம் அஹ்வாக்ஸம், ஸங்க தோஷத்தை ஜயித் தவர்களும்⁽¹⁾, அத்யாயம்மத்தில் நித்யர்களும்⁽²⁾, முற்றாகக் காமங்களின் ன்று நீங்கினவர்களும், ஸுகதுக்கம் என்று பெயர் பெற்ற த்வந்த்வங்க ளால் விடப்பட்டவர்களும் ஆகிய அழடர்கள்⁽³⁾ அப்யயமான அந்த [ப்ரஹ்மபூய] பதநிதைப் பெறுகின்றனர்⁽⁴⁾.

(1) கர்மாதுஷ்டரணங்களின் பலாபலன்களில் சிக்காதிருப்பவர்களும்.

“ஸங்க தோஷம்” = ஸகாம புத்தி தோஷம்.

விருப்பு வெறுப்பு, ஸுகம் கஷ்டம், விரித்தி அவித்தி

முதலிய ப்ரக்ருதி த்வந்தவங்களைக் கருதிச் செய்யப்பட்ட அல்லது விடப்பட்ட கர்மங்கள் ஸகாம புத்திதோஷத்தைப் பெற்றவை. தனக்குரிய கர்மங்களை ஸுக துக்க ஜய அபஜய காமங்களுக்கு அடிமைப்படாமல் செய்கின்றவனே நிஷ்காம கர்மாதாஷ்டானி.

(2) ஆத்மாவைப்பற்றிய கல்வியிலும் கர்மங்களிலும் இடைவிடாது உறுதியாக நிற்கின்றவர்களும்.

(3) விவேகிகள்.

(4) மோக்ஷ ஸம்பத்துக்கே ஜீவாத்மா லோகத்தில் வாழ வேண்டும் என்று இந்த ஸ்லோகத்தில் விளக்கி, அடுத்த ஸ்லோகத்தில் மோக்ஷம் ஸ்வயம் ஜ்யோதி ஸ்தானம் என்றும், ஸூரிய சந்திர அக்ஷி ஜ்யோதிகள் பந்த தஸையில் நிற்கின்ற ஜீவாத்மாவை விமோசனம் செய்வதற்கு ஸ்ருஷ்டி க்கப்பட்டன என்றும் போதிக்கின்றார்.

சு. எதையடைந்து திரும்பார்கலோ (1), அந்த எளது மேலான ஸ்தானத்தை (2) ஸூரிய சந்திராக்ஷிகள் ப்ரகாஸிப்பிக்கின்றார்கள் லீலை (3).

(1) எந்த லோகத்தைப் பெற்றுத் திரும்ப வரமாட்டார்களோ.

நிஷ்காம புத்தியோடு கர்மங்களைச் செய்கின்றவர்களுக்கு விஷய ஸுகங்களிற் பற்று இராது. இவர்களில் அநேகர் மேல் லோகங்களில் ஒன்றாகிய பூலோகத்தில் வாழ்ந்து, இறந்தபின் ஸ்வர்க்க லோகத்துக்கு அப்பாற்பட்ட மஹர் முதலிய மேல் லோகங்களிற் ரென்று, கௌமார திவ்ய ஸரீரத்தைப் பெற்று, அங்கிருந்தே வேறொரு டிறவியைப் பெறாமல் ஸத்த்கர்ம அநுஷ்டானங்களால் ஜீவன்முத்தியைப் பெறுவார்கள்.

சில நிஷ்காமபுத்திமான்கள், தாங்கள் பூர்வத்தில் ஸகாம புத்தியோடு செய்த புண்யகர்மங்களின் பலன்களைப் புசிக்கும் பொருட்டு, ஸ்வர்க்கலோகஞ் சென்று, அதன்பின் பூலோகத்துக்குவந்து, புண்ய யோனிவாய்ப்பட்டு மாதுட தேஹமெடு

த்து வாழும்பொழுது பூலோகத்திலேயே ஜீவன்முக்தியை அடைவார்கள்.

(2) என்னுடைய ப்ரஹ்ம நிர்வாண பதத்தை.

(3) ஜீவன்முக்தர்கள் வலிக்கின்ற ப்ரஹ்ம நிர்வாணம் ஸ்வயம் ஜ்யோதிப் ப்ரகாஸத்தைப் பெற்றிருப்பதால், அதற்கு ஸூர்ய சந்த்ர அக்ரிப் ப்ரகாஸங்கள் வேண்டியதில்லை. சந்த்ரன் ஸ்தூல தேஹ வ்ருத்திக்கு முக்ய காரணன். ஸூர்யனும் அக்ரியும் ப்ராணன் புத்தி முதலிய ஸூக்ஷ்ம தேஹ தத்வங்க ளின் வ்ருத்திக்குக் காரணங்கள். ஜீவன்முக்தி தஸையில், ஆத்மா, காரண ஸூக்ஷ்ம ஸ்தூல தேகங்களைப் பற்றாமல், தனக்குரிய ப்ரகாஸத்தோடு வாழ்வதால், அந்த ப்ரஹ்ம நிர்வாண நிலையில் “ஸூர்ய சந்த்ராக்ரிகள் ப்ரகாஸிக்கின்றார்களில்லை” என்றார்.

எ. எனது ஸநாதன அம்ஸமே (1) ஜீவலோகத்தில் (2) ஜீவனாக்ரி (3), ப்ரக்ருதியில் நிற்கின்றவைகளும் (4) மனஸை ஆறவதாகக் கொண்டவைகளும் (5) ஆகிய இந்தீரியங்களை இழுக்கின்றது (6).

(1) ஸதாகாலமுமுள்ள எனது அன்பும் அறிவுமயமான ஒரு ரேகையே.

“அம்ஸம்”=கூறு, பகுதி, பங்கு, ரேகை, கதிர், கிரணம்.

(2) ஜீவர்கள் வலிக்கும் ஒவ்வொரு லோகத்திலும்.

(3) “ஜீவபூத:”=ஜீவனாக்ரி; ஜீவாத்மாக்களாகி. அத். எ. ௫. (ச.)

எண்ணரிய ரேகைகளில் ஒரு ரேகை அசைய, அதனில் ஒடுங்கி நின்ற ஜீவகோடிகள் அக்ரிப் பொறிகள் போலத் தோன்றின என்று உபநிஷத்தில் கூறியிருக்கின்றது.

(4) ப்ரக்ருதி குணங்களிலின்று பிறந்தவைகளும்.

(5) ஆறும் இந்தீரியமாகிய மனஸைப்பற்றியே ஜீவிக்கின்றவையாயும்.

(6) மெய் வாய் கண் மூக்கு செவி என்ற ஞானேந்தீரியங்களை என்வஸம் இழுக்கின்றது.

“இந்தீரியாநி கர்ஷதி”=இந்தீரியங்களை இழுக்கின்றது.

“கர்ஷதி”=கர்ஷணத்தை (இழுத்தலைச்) செய்கின்றது.

ஞானேந்திரியங்களை உள் முகமாக இழுத்து, நிவ்ருத்தி மார் க்கத்தை மேலாகக்கொண்ட புத்தியோடு பரமாத்மாவின் திரு வருள் (அதுக்ரஹ ஸக்தி) சேர்க்கும் என்பது பற்றி “எனது அம்ஸமே...இந்திரியங்களை இழுக்கின்றது” என்றார்.

தத்தம் விஷயங்களை ஐம்பொறிகள் க்ரஹிக்கும்பொழுது மனஸ் அவ்விந்திரியங்களோடு கூடி நில்லாதுபோனால், அவற் றின் க்ரஹணம் ப்ரயோஜனப்படாது. ஐம்பொறிகளை மனஸ் அடுத்து, ஒவ்வொன்றின் தன்மையைப் பெற்று, ஒவ்வொன் றுக்கும் ஸஹாயமாக நிற்பதால், “மனஸை ஆரூபதாகக் கொ ண்ட” இந்திரியங்கள் என்றார். ..

ப்ரவ்ருத்தி மார்க்கத்தைப் பற்றிநிற்கும் நாட்களில் மனஸ் ஐம்பொறிகளால் இழுபட்டு, பஹிர் முகமாகவே அனாத்ம கார் யங்களைப் பாராட்டி வரும்.

அனாத்ம கார்யங்கள் அழிவுள்ளவை என்றும், அவற்றால் வரும் இன்பங்கள் தோன்றினவாறு அழிகின்றபடியால் துன் பத்துக்கு மேலது என்றும், நிஸ்சயித்த புத்திமான் நிவ்ருத்தி மார்க்கத்தை நாடுவான். அந்த பக்வகாலத்தில் பரமேஸ்வரன் பஞ்ச இந்திரியங்களை அந்தர்முகமாகத் திருப்பி, ஆத்மாவைத் தேடும் புத்தியில் ப்ரதிஷ்டை செய்வார்.

ஜீவாத்மா தனக்கு ஸுகங்களை ஏற்படுத்தும் நற்கர்மங்க ளையும் தனக்குத் துக்கங்களை ஏற்படுத்தும் தீக்கர்மங்களையும், தானே செய்து வருகிறான் என்று நினைப்பான். ஆனால், உள்ள ஸங்கதி அப்படியன்று. ௧௮-௧௯-௨௦ இல் கர்மத்துக்குக் கார ணங்கள் ஸ்தூல ஸரீரமும், ஸுக்ஷ்ம ஸரீரமும், கர்த்ருத்வபுத்தி தோஷமும், ரஜஸ் குணத்தின் ஏவலும், மஹேஸ்வரனும் என் று விளக்கப்பட்டது. தீக்கர்மங்களுக்கு முக்ய காரணம் ரஜஸ் குண உத்வேகங்களாகிய துராதைகளே. துராதைகளில் சிக்கு ண்டவனுக்கு விதிவிலக்கு ரூபமான தர்மத்தால் நல்ல வழியைக் காட்டி, அவனுக்குள்ளிருந்து புண்ய கர்மங்களை அதுஸரிக்கும் படி செய்கின்றவன் அதுக்ரஹ கர்த்தாவாகிய மஹேஸ்வரன் என்பதுபற்றி, தனது ஸநாதன அம்ஸமே ஞானேந்திரியங்களை

உள்ளிழுத்தும், கர்மேந்த்ரியங்களை நற்கர்மங்களிற் ப்ரவேஸிக் கச் செய்தும், வருகின்றது என்று பேர்தித்தார்.

வருடும் ஸ்லோகத்தில் ஜீவாத்மாவின் இறப்பைப்பற்றி உப தேஸமாகும். இறப்பென்றது ஸ்தூல தேஹத்தை விடுதல்.

அ. ஈஸ்வரன் ⁽¹⁾ எப்பொழுது உத்கிரமிக்கின்றனோ ⁽²⁾, எப் பொழுது [வேறொரு] ஸரீரத்தைப் பெறுகின்றனோ ⁽³⁾, அப்பொழுது ⁽⁴⁾ இவைகளை கிரகித்துக்கொண்டு செல்கின்றன ⁽⁵⁾, வாயு [ஒரு] ஸ்தா னத்தின்னன்று கந்தங்களை [கிரஹித்துக்கொண்டு செல்வது] போல ⁽⁶⁾.

(1) மஹேஸ்வரன் அங்கு மாத்ரம் இங்கு மாத்ரம் இருக் கின்றார் எனாதபடி ப்ரக்ருதிப் பரப்பெங்கும் நாயகனாக (கூ. ௩) இருப்பார். அதுபோல, ஜீவாத்மா தனக்குரிய தேகமெங்கும், நாயகனாக இருப்பதாலும், அந்த ஜீவாத்மா பரமாத்ம அம்ஸமா தலாலும், ஈண்டு “ஈஸ்வரன்” என்ற பதம் ஜீவாத்மாவைக் குறி க்கின்றது. இது அன்பினால் வந்த உபசார வார்த்தை.

(2) ஜீவாத்மா ஸ்தூல ஸரீரத்தினின்று எப்பொழுது புறப் படுகின்றனோ.

உத்க்ரமித்தல் = [ஸ்தூல தேஹத்தை விட்டு] வெளியே செல்லுதல், புறப்படுதல்.

(3) மரணகாலத்தில் தன் ஸ்தூல தேஹத்தைவிட்டு ஸூக்ஷ்ம தேஹத்தோடு ஜீவாத்மா புறப்படும் ஸமயத்தில், நரகத்து க்கு உரியவனாகில் நரகவேதனையைப் பொறுக்கத்தக்க யாதனா ஸரீரத்தைப் பெறுவான்; ஸ்வர்க்கத்துக்கு உரியவனாகில் ஸ்வர் க்க ஸுகங்களை அநுபவிக்கத்தக்க போதனா ஸரீரத்தைப் பெறு வான்.

நரக ஸ்வர்க்க அநுபவங்களைப் புசித்து மறுபடி பூலோகத் திற்குத் திரும்பும் பொழுது, வேறொரு ஸ்தூல தேஹத்தைத் தரிக்கின்றான்.

(4) நரகலோகத்துக்குரிய யாதனா ஸரீரத்தையாவது, ஸ்வ ர்க்க லோகத்துக்குரிய போதனா ஸரீரத்தையாவது, பூலோகத் துக்குரிய ஸ்தூலதேஹத்தையாவது பெறும்பொழுது.

(5) “இவைகளை” = முன் ஸ்லோகத்தில் கூறப்பட்ட ஞானே

ந்த்ரியங்களையும் அவற்றோடு ஸம்பந்தப்பட்ட அந்தஸ்கரணங்களையும், கர்மேந்த்ரியங்களையும், ப்ராணதிவாயுக்களையும்.

இந்த தத்வங்கள் எல்லாங்கூடி ஜீவாத்மாவுக்கு ஒரு ஸுசிஷ்ம ஸரீரமாகும்.

(6) இப்படி ஒரு ஸ்தூல ஸரீரத்திலிருந்து ஜீவாத்மாவும் ஸுசிஷ்ம ஸரீரமும் வேறொரு ஸ்தூல ஸரீரத்துக்குச் செல்லும் பொழுது, பழைய ஸரீரத்தில் சேகரித்த வாஸனைகளை அது புதிய ஸரீரத்துக்குக் கொண்டுபோகும். எப்படியெனில், வாயு பரிமளங்களை ஒரு ஸ்தானத்திலிருந்து இன்னொரு ஸ்தானத்துக்குக் கொண்டு போவதுபோல.

கந்தங்கள் = வாஸனைகள்.

ஜீவாத்மாவுக்குரிய உள்ளம் மனம் புத்தி சித்தம் அஹங்காரம் என்ற அந்தஸ்கரணங்களில், உள்ளம் என்ற அந்தஸ்கரணத்திலேயே ஸகல விஷயாநுபவங்களும் பிஜ ரூபமாக ஒடுங்கி வலிக்கும். இவற்றை “வாஸனை” (residues of experiences) என்பார்கள் பெரியோர். இந்த வாஸனைகளைக் கொண்டே ஜீவாத்மாவின் உத்தாரணம், பிறவிக்குப் பிறவி, நடைபெற்று வரும். கர்மபலப் புவிப்பாலேயே அதன் அறிவும் அன்பும் பிறவிகள் தோறும் விருத்திப்படும்.

அடுத்த ஸ்லோகத்தில் ஜீவாத்மா ஸோக விஷயங்களை நேரே அறியமாட்டான் என்றும், ஸுசிஷ்ம ஸரீரத்தின் ஒரு பாகமாகிய ஞான ஸாதனங்களால் அவற்றை அறிவான் என்றும், விளக்கப்படும்.

க. இவன்⁽¹⁾, மேய் வாய் கண் முக்கு சேவிகளையும் மனஸையும்திஷ்டானமாகத்⁽²⁾ கொண்டு, விஷயங்களை அநுபவிக்கின்றான்⁽³⁾.

(1) ஜீவாத்மா.

(2) இருப்பிடமாகத்.

(3) ஸப்த ஸ்பர்ஸ ரூப ரஸ கந்தங்களை அறிகின்றான்.

ய. உத்க்ரய்க்கின்றவனாக, வஸிக்கின்றவனாக, அநுபவிக்கின்றவனாக, துணங்களைக் கூடியவனாக, அவிவேவிகள் [ஜீவாத்மாவைத்]

தோடர்ந்து அறிகிறீர்களில்லை (1). ஞானக்கண் பெற்றவர்கள் [அப்படி] அறிகிறீர்கள் (2).

(1) பாமரஜனங்கள் (பாமாணமற்றவர்கள்) தேஹமே நானென்றெண்ணி, அதற்கு வேறாக ஜீவாத்மா என்ற வஸ்து இருக்கின்றதென்றும், அந்த ஜீவாத்மாவே மரணகாலத்தில் வெளிப்படுகிறதென்றும், வேறொரு தேஹத்தில்போய் வாழுகின்றதென்றும், ஐம்பொறிகளாலும் அந்தக்கரணங்களாலும் விஷயங்களை அறிகின்றதென்றும், ஸத்வ ரஜஸ தமஸ் குணங்களோத் தரித்து நிற்கின்றதென்றும் அறியார்கள்.

அவிவேகிகள் = மூடர்கள்; தேஹவான்கள்.

(2) பரமேஸ்வரன் அதுக்ரஹத்தால் பெற்ற பேரறிவாலேயே இந்த உண்மைகளை அறிகின்றார்கள்.

“ஞான சகஷு” = ஞானக் கண்; ஆத்ம காரியங்களை அனாத்ம காரியங்களில்நின்று பிரித்தறியும் ஸக்தி; பேரறிவு.

லோக விஷயங்களில் ஸங்க தோஷம் புத்திக்கு விருப்பு வெறுப்புக்களால் வந்தது. விருப்பு வெறுப்புக்கள் ஆஸையின் த்வர்த்வ மலங்கள் என்று நிர்ஸயித்த புத்தி அவற்றைத் தன்மேல் எறித் தன் விசாரண ஸக்தியைக் கெடுக்கவிடாது. இந்த ஜாக்ர தஸையில் விருப்பபையும் வெறுப்பையும் ஒன்று போல மதித்து, தன் விசாரணைகளில் சலனமற்றுப் ப்ரவேசித்து ஜீவாத்மாவுக்கு உற்ற துணையாக நிற்கும்.

த்வர்த் ஸமத்வம் பெற்ற புத்தியின் பார்வையும் விசாரண த்வமும் அதிக விசாலமாயும் ஆழமாயும் இருக்கும். ஐம்பொறிகளால் அறியப்பட்ட லோக விஷயங்களுக்கு மேலான ஆத்ம காரியங்களையும் அறியும்.

பகவதாலத்தில் பகவானால் அருளப்பட்ட இந்த மேலான அறிவு “ஞான சகஷு” (ஞானக் கண்) எனப்படும்.

இது மெல்ல மெல்லத் திறக்கப்படும். ஆரம்பத்தில் ஆத்ம அனாத்ம விஷயங்களை இருள் கலந்த ஒளியில் கண்டது போலச் சூறாக அறியும். முற்றாகத் திறந்த பின், விவரமாகவும் நிர்ஸயமாகவும் அக்காரியங்களை அறியும். ஸாதாரண புத்திக்கு மேற்

பட்ட விவேகத்தால் ஜீவாத்மா தன்னைப் பந்திக்கின்ற மலபந்தங்களை உபாயமாக அறிந்து, அவற்றையெல்லாம் அறுப்பதற்கு முயலும். இவை முற்றாக அறவே, சிற்றறிவு பேரறிவாகும்.

ஜீவன் முத்தனுடைய பேரறிவே (அகண்டாகார அறிவே) சரியான “ஞானசக்தி”. இந்த ஞானக்கண் பெற்ற ஜீவன்முகத்தர்களே ஜீவாத்மா தேஹத்துக்கு வேறானவன் என்று ப்ரத்யக்ஷமாக அறிவார்கள்.

யக. (ஆத்ம ப்ராப்திக்கு முயற்சி செய்கின்ற⁽¹⁾ யோகிகள் இவனை⁽²⁾ ஸரீரத்தில் [வேறய்] நினைக்கின்றவனாக அறிகின்றார்கள். சித்தஸுத்தியற்ற⁽³⁾ அறிவினர்கள் முயன்றலும்⁽⁴⁾ இவனை அறிகின்றர்களில்லை⁽⁵⁾).

(1) ஆத்ம தர்ஸனத்தைப் பெறும்படி முயல்கின்ற.

(2) இந்த ஜீவாத்மாவை.

(3) விருப்பு வெறுப்பு கோபம் லோபம் முதலிய மலங்களால் வாதிக்கப்பட்ட.

(4) ப்ரயாஸப்பட்டு அறிய யத்தனித்தாலும்.

(5) இவன் ஸ்தூல ஸரீரத்துக்கும் ஸுக்ஷ்ம ஸரீரத்துக்கும் வேறானவன் என்று அறியார்கள்.

ஸமத்வ புத்தியை ஆதாரமாகக்கொண்ட அஷ்டாங்க யோகத்துக்குரிய ஸவிகல்ப ஸமாதியிற் சென்றவர்களே இந்த உண்மையை அறிவார்கள்.

ஸைவ வலித்தாந்த ஸாஸ்த்ரங்களில் ஸவிகல்ப ஸமாதி ஜீவாத்ம தர்ஸனம் எனப்படும். இந்த தர்ஸனைப் பெற்றவனே ஜீவாத்மா ஸுக்ஷ்ம ஸ்தூல தேஹங்களுக்கு அந்யன் என்று உறுதியாக அறிவான்.

எ—யக மந்த்ரங்களில் ஜீவ புருஷ லக்ஷணங்கள் விளக்கப்பட்டன. இனி, மேல் வரும் ௨௨—௨௬ மந்த்ரங்களில் உத்தம புருஷனாகிய ப்ரமாத்மாவின் லக்ஷணங்கள் உபதேசிக்கப்படும்.

யெ. ஆதித்யனே சார்த்த எந்த தேஜஸ் லோகத்தை எல்லாம் ப்ரகாஸிப்பிக்கின்றதோ, சந்த்ரானிடம் எந்த தேஜஸோ, அக்கிந்தியனிடம் எந்த தேஜஸோ, அந்த தேஜஸை எனதாக அறி (1).

(1) பரமேஸ்வரனுடைய ப்ரகாஸமே ஸூர்யனிலும் சந்த்ரனிலும் அக்ரிதிரிலும் உள்ளது. ஞான சகஷுஸின் தேஜஸும் அவருடைய அம்ஸம் என்று இதில் சுட்டினார்.

யநு. எனது ஒஜஸால் (1) புழயுட் புதுந்து நான் பூதங்களைச் சுமக்கின்றேன் (2). ஜலவடிவச் சந்த்ரனாகத் தோன்றி, ஒஷதிகளையும (3) வளர்க்கின்றேன்.

(1) வல்ஸபத்தால்; தெவாத்ம ஸக்தியால்.

(2) சராசாங்களுக்கு ஆதாரமாயிருக்கின்றேன்.

(3) புல் பூண்டு செடி கொடி விருசகங்களையும்.

யசு. நான் வைஸ்வாநரனாகத் தோன்றி (1), ப்ராணிகளின் தேஹத்தை அண்டி, ப்ராணன் அபானன்களோடு கூடி, நான்துவத அன்னத்தைப் (2) பக்துவப்படுத்துகின்றேன் (3).

(1) ஜடராக்கியாக வயிற்றில் நின்று; அன்னபானாதிகளை ஜீர்ணிக்குச் செய்யும் அக்ரியாகத் தோன்றி.

“வைஸ்வாநர”=ஸர்வ (“விஸ்”) நரர்களிலும் (ப்ராணிகளிலும்) உள்ளது. அதாவது, ஜடராக்கி. “ஜடர” + “அக்ரி”=வயிற்றினின்று ஜீர்ணிக்கும் அக்ரி.

அர்ஜுநனுக்கு இன்னொருமுறை உபதேசிக்கப்பட்டது. அதுகீதா, ௩. உயக-உயச இல், பகவான் பஞ்சவாயுக்களின் மத்தியில் வைஸ்வாநர அக்ரி எரிகின்றதென்றும், பஞ்ச ஞானேந்தரியங்களும் மனஸும் புத்தியும் அதன் ஸ்ப்த ஜிஹ்வாக்கள் (ஏழு நாக்குகள்) என்றும், இவைகட்கு விறகு பஞ்ச விஷயங்களும் நினைவுகளும், ஞேயங்களும் என்றும், கூறினார்.

(2) அன்னம் என்றது பகூதியம், தீன்பண்டம். இது ப்ருதிவி அப்பு தேயு வாயுவின் ப்ராபல்யத்தால் நான்குவகைப்பட்டு, பார்த்திவ அன்னமென்றும், ஆப்ய அன்னமென்றும், தைஜஸ

அன்னமென்றும், வாய்வய அன்னமென்றும் அழைக்கப்படும். மானுடர்க்குரியது பார்த்திவ அன்னம். சாதக பக்ஷிக்கும் ஸகோர பக்ஷிக்கும் உரியது ஆப்யான்னம். வாலகலிக்கு உரியது தைஜஸ அன்னம். ஸர்ப்பத்துக்கு உரியது வாய்வய அன்னம்.

(3) எந்தெந்தப் ப்ராணிகளுக்கு எந்தெந்த அன்னமோ, அந்த அன்னத்தை அவர்களில் ஜீர்ணித்கப்பண்ணுகின்றேன்.

யிரு. நான் எல்லாநுடைய ஒற்றையத்திலும்⁽¹⁾ வீற்றிருக்கின்றேன். என்னிடமிருந்து விதிநுபமாயும் விலக்த நுபமாயும் உள்ள ஸ்ம்ருதி⁽²⁾ [தோன்றிற்று]. ஸர்வ வேதங்களாலும் வேத்யன்⁽³⁾ நானே. வேதாந்தத்தைச் செய்தவனும் நானே⁽⁴⁾. வேதவீத்தும் நானே⁽⁵⁾.

(1) புத்தி தத்வத்தில்.

(2) அக்ஷர மாத்ரா ஸ்வர ரூப வேதங்களை ஸ்ம்ருதிவென்று சொய்தே (காதால் கேட்டே) அறியவேண்டியதால், வேதங்கள் “ஸ்ருதி”. என்ற பெயரைப் பெற்றன.

ஸ்ருதியைக் கற்றறிந்த மஹான்களின் மனவலிற் படிந்த வேதார்த்தங்கள் “ஸ்மரணங்கள்”, அல்லது “ஸ்ம்ருதிகள்”, எனப்படும். இவையே தர்ம ஸாஸ்த்ரங்களாயின.

“மத்த: ஸ்ம்ருதி ஞானம் அபோஹநஞ்ச” என்ற பதங்கள், “என்னிடமிருந்து ஞாபகமும் மெய்யறிவும் [இவை] இல்லாமையும் [தோன்றின]” என்றும், பொருள் பண்ணலாம்.

(3) அறியத்தக்கவன்.

(4) வேதங்களின் ஞானகாண்டமாகிய வேதாந்தத்தை (உபநிஷத்களை) ஞுஷ்டிகள் வாயால் பொழிந்தவனும் நானே.

(5) வேதவாக்கியங்கள் விளக்கும் மெய்ப்பொருளும் நானே; என்னை உள்ளபடி அறிகின்ற ஜீவன்முத்தனும் நானே.

யசு. லோகத்தில்⁽¹⁾ க்ஷரன்⁽²⁾ என்றும், அக்ஷரன்⁽³⁾ என்றும், இரண்டு வகையான புருஷர்கள்⁽⁴⁾ [உண்டு]. ஸர்வ பூதங்கள்⁽⁵⁾ க்ஷர [புருஷர்] என்றும், கூடஸ்தர்⁽⁶⁾ அக்ஷர [புருஷர்] என்றும், கூறப்படுகின்றன.

யௌ. அழிவற்ற எந்த ஈஸ்வரன் (7) ழவுலகத்தையும் உட்புதந்து சுமக்கின்றனோ (8), அந்த வேறன் (9) உத்தம புருஷன் (10) பரமாத்மா (11) என்று [வேதங்களில்] கூறப்பட்டான்.

(1) ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தமாக.

(2) ஈக்ஷர புருஷர் = அழிகின்ற புருஷர்.

(3) அஈக்ஷர புருஷர் = அழிவற்ற புருஷர்.

(4) “புருஷன்” = [தேஹத்தில்] உள்ளிருப்பவன்.

“த்வௌ புருஷௌ” = இரண்டு புருஷர்கள் = இருவகையான புருஷர்கள்.

ப்ரக்ருதிக்குள் வீற்றிருக்கும் புருஷர்களில், ஒருவகையார் ப்ரக்ருதி வேறு தாங்கள் வேறு என்ற உண்மையை அறியாத முடார்கள். இவர்கள் “ஈக்ஷர புருஷர்கள்” (அழியும் புருஷர்கள்), ஏனெனில், அந்ருத ஐட துக்கிகளாக இருக்கின்றவர்கள் ஒருகாலத்தில் நாஸமடைந்து ஸச்சிதானந்த ஸிவ சொரூபிகளாதலால்.

இன்னொரு வகைப் புருஷர்கள், ப்ரக்ருதி வேறு தாங்கள் வேறு என்ற அறிவோடு, ப்ரக்ருதியிலிருந்தும் அதனைப்பற்றாமல், வாழும் ஞானிகள். இவர்கள் அந்தர்யாமியாகிய மஹேஸ்வரனும் ஜீவன்முத்தரும். இவர்கள் “அஈக்ஷர புருஷர்கள்” (அழியாத புருஷர்கள்), ஏனெனில், இவர்கள் ப்ரக்ருதியோடிருக்கும் காலமெல்லாம் ஸச்சிதானந்த ஸ்வரூபிகளாயிருப்பதால்.

(5) ஸகல ப்ராணிகள், ஜீவர்கள்.

(6) “கூட” (ஸிகரம்), “ஸ்த” (அசையாதுநின்றல்) என்ற தாதுக்கள் கூடி ஜனித்த பதமாகிய “கூடஸ்த”, மலையின் முடி போல மேலான தனித்த நிலையை உடைய வஸ்து என்று பொருள்படுகிறது. கூ. அ. (ச).

இந்த அஈக்ஷர புருஷர்களை பகவான் அத். கூ. அ இலும் யௌ. ச இலும், கூடஸ்தர் என்று தெளிவாகச் சொன்னார்.

(7) ஸக்திமானுஷ்ய நிர்க்குண ப்ரஹ்மம், பரமாத்மா.

(8) பரமாத்மாவின் அனந்தகோடி ரேகைகளில் ஒரு ரேகை மஹேஸ்வரனாகி, பஞ்ச க்ருத்யங்களைப் பூ புவர் ஸ்வர்

முதலிய லோகங்கள் தோறும் நடத்தி வருகின்றது என்பது பற்றி, “மூவுலகத்தையும் உட்புகுந்து சுமக்கின்ற” பரமாத்மா என்றார்.

(9) மஹேஸ்வரனுக்கு அப்பாற்பட்ட.

(10) மிக மேலான புருஷன்.

(11) “பரம”=பாவற்றிற்கும் உயர்ந்த. “ஆத்மா”=மெய்ப் பொருள்.

யௌ. நான் [ப்ரக்ருதி புருஷர்களாகிய] க்ஷரத்துக்கும் அக்ஷரத் துக்கும் அப்பாற்பட்டவன். ஆதலால், லோகத்திலும் வேதத்திலும் புருஷோத்தமன் என்று பிரஸித்திபெற்றிருக்கிறேன். (1)

(1) இந்த மூன்று (யௌ, யௌ, யௌ) மந்த்ரங்களில் ஆண் பெண் அலி ரூபமாய்த் தோன்றும் ப்ரக்ருதிக்குள் இருக்கும் புருஷர்கள் இருவகையார் என்றும், இவர்கட்கு அப்பாற் பட்ட வேறொரு புருஷன் இருக்கின்றான் என்றும், விளக்க ப்பட்டது.

ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தமான புருஷர்களில், பலர், ப்ரக்ரு திக்கு அடிமைப்பட்ட ப்ரக்ருதி சொரூபமாகவே இருப்பதா லும், ப்ரக்ருதி அழிவதுபோலத் தங்கள் மூடத்வம் அழிவதா லும், ஜீவப்ரக்ருதிகள் (அத். எ. ச. ரு.) எனவும், க்ஷர புரு ஷர்கள் எனவும், அமைக்கப்படுவார்கள்.

வேறு சிலர், ப்ரக்ருதிக்கு அடிமைப்படாமல், ஸ்தேஹ தஸையிலும் விதேஹ தஸையிலும் அஸங்கமாக, அந்தர்யாமி ஈஸ்வரன் என்றும் ஜீவன்முக்தர் என்றும் போற்றப்பட்டு ஸச் சிதானந்த ஸ்வரூபிகளாக எக்காலமும் வாழ்வதால், அக்ஷர புருஷர்கள் என்றும், கூடஸ்தர் என்றும், அமைக்கப்படுவார்கள்.

ஜீவகோடிகளுக்கும், ஜீவன்முக்தர்களுக்கும், அந்தர்யாமி ஈஸ்வரனுக்கும் மேற்பட்ட புருஷன் புருஷோத்தமன், அல் லது பரமாத்மா.

யௌ. பாரத, எவன் மோஹமய்று என்னை இவ்விதம் புருஷோ த்தமனாக அறிகின்றனோ, அவன் ஸர்வ வித்தாகி (1), என்னை ஸர்வ பாவனையால் (2) ஸேவிக்கின்றான் (3).

(1) குணங்குறியற்றதும், பிரிக்கக்கூடாததும், ஸதல வஸ்துக்களிலும் ப்ரவேஸித்து நிற்கின்றதும், ஆகிய மெய்ப்பொருளே அறிகின்றவனாகி.

“வித்”=அறிகின்றவன். “ஸர்வ வித்”=எல்லாமானதை அறிகின்றவன்.

(2) விபாகஞ்செய்யாத அகண்ட பாவணையால்.

வெவ்வேறாக இருக்கும் ரூபங்களைக் கவனித்தல் வ்யஷ்டி பாவணை.

ஸகல ரூபங்களும் சிதாசாமாய் நிற்கும் பரமாத்மாவில் தோன்றி மறைவதால், அவற்றை எல்லாம் பொய்ப்பொருள் என்று விட்டு, சிதாசாமாததையே கவனித்தல் ஸர்வ பாவணை.

(3) வணங்குகின்றான்; அதுவே பரம்பொருள் என்றும். அதனையே வழிபடவேண்டும் என்றும் நிர்வசித்து, ஆனந்த சொரூபியாய் வாழ்கின்றான்.

உ. ப. பாபமற்ற (1) பாரத, மிக ரஹஸ்யமான இந்த [புருஷோத்தமப் ப்ராப்தி] ஸாஸ்த்ரம் என்னால் கூறப்பட்டது. இதை புத்திமான் அறிந்து கிருத கிருத்யனாவான் (2).

(1) பழிக்கு அஞ்சின.

(2) “க்ருத க்ருத்யன்”=செய்யவேண்டிய கர்மங்களை கௌஸலமாகச் செய்கின்றவன்; க்ருதார்த்தன்.

உபநிஷத்களென்றும் ப்ரஹ்மவீத்தைகள் என்றும் யோகஸாஸ்த்ரம் என்றும் பகவத்கீதைகள் என்றும் கூறப்பட்ட கிருஷ்ணர்ஜுநஸம்வாதத்தில் ப்ரஸித்திபெற்ற புருஷோத்தமப் ப்ராப்தியோகம் என்ற பதினாந்தாம் அத்யாயம் முற்றிற்று.

பதினாரும் அத்யாயம்.

தைவாஸுர ஸம்பத் விபாக போகம்.

[அஃதாவது, ஜீவாத்மாக்களில் சிலருக்கு தைவ குணப் பேறும், பலருக்கு ஆஸுர குணப்பேறும், அவர்களின் பக்வத்துக்குத் தக்கபடி, உற்பத்திகாலத்திலேயே பரமேஸ்வரன் அருள்வார் என்றும்; இந்த இரண்டு பேற்றில், தைவ ஸம்பத்தே பதினைந்தாம் அத்யாயத்தில் கூறப்பட்ட புருஷோத்தம ப்ராப்திக்கு அதுகூ லப்படும் என்றும்; ஆஸுர ஸம்பத்தைப் பெற்றவர்கள் ஞான ஸாஸ்த்ரத்தையும் தர்ம ஸாஸ்த்ரத்தையும் ப்ரமாணமாகக் கொள்ளாமலும், அவற்றில் போதிக்கப்பட்ட ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி மார்க்கங்களின் லக்ஷணங்களையும் அறிய விரும்பாமலும், காமகார்த்தால் விஷய போதங்களைக் கருதி ஸாஸ்த்ர விதிகளை விட்டு, அந்யாயமாகப் பணம் வீடு தோட்டம் நகை முதலிய பொருட்களைப் பெற முயல்வார்கள் என்றும்; இவர்களுடைய காமக்ரோத லோபங்கள் மனஸைக் கெடுத்து இவர்களை நரகத்தில் தள்ளும் என்றும், உபதேஸித்த வாக்குக்களை அர்ஜுன் கேட்டுச் சிந்தித்தான் என்று விளக்கும் பதினாரும் பாடம்.

அறிவிலும் ஸுகத்திலும் மேன்மை பெற்ற ஸத்வகுணத் தைச் சார்ந்த ஜீவர்கள் மூடத்தை விட்டுப் ப்ரகாஸத்தைப் பொருந்துவார்கள். இந்த ஸத்வ குணப் ப்ரகாஸம் “தைவ குணம்” எனப்படும். (“தைவ” என்றது “தேவ” என்னும் பெயர்ச்சொல்லடியாக வந்த சொல்.)

“தைவ ஸம்பத்” = ஸத்வ குண ப்ரகாஸப்பேறு (“ஸம்பத்”).

இந்தத் தைவ ஸம்பத் பூலோகத்தில் ஸ்வல்பமாகவும் ஸ்வ

ர்க்கலோகத்தில் அதிகமாகவும் இருப்பதால், ஸ்வர்க்கலோக வாஸிகள் “தேவர்கள்” என்று ப்ரஸித்தி பெற்றார்கள்.

“தேவ” (தேவன்) என்ற பதம், “தின்” (ப்ரகாஸித்தல்) என்ற தாதுவிலின்று ஜனித்து, ப்ரகாஸம் பெற்றவன் என்று பொருள்படும்.

இந்த ப்ரகாஸத்தையுடைய ஸத்வகுணத்துக்குப் பர்யாய நாமம் “ஸுர ஸம்பத்” (“ஸு”=ஸுகம், “ர”=ஈதல்), ஸுகத்தைக் கொடுக்கும் பேறு.

எனவே, “அஸுர ஸம்பத்” என்ற பதங்கள் ஸுகத்தைக் கொடாத பேறு என்று அர்த்தப்படுகின்றன. இதுவே “ஆஸுரம்” எனப்படும். (“அஸுர” என்ற பெயர்ச்சொல்லடியாக வந்த சொல் “ஆஸுர”.) ரஜஸ்குணத்துக்கும் தமஸ்குணத்துக்கும் உரியவை சனைமும் துக்கமும்.

ஜயோதிஷ ஸாஸ்த்ரத்தில், பூலோகத்தில் பிறந்து வாழும் மானுடர்களில் சிலர் “தேவ கணம்” என்றும், சிலர் “ராக்ஷஸ (அதாவது, அஸுர) கணம்” என்றும், சிலர் “மனுஷ்ய கணம்” என்றும் மூவகையாகப் பிரிக்கப்பட்டார்கள். ஆனால், விருப்பங்களுக்கு அதுகூலமான ஸமயங்களில் ஆனந்தமும் அன்பும், பாதிக்கூலமான ஸமயங்களில் பொருமைமும் கோபமும், தமக்குள் ஜனிப்பதைக் கண்டவர்கள் ஆஸுர ஸம்பத்தைப் பெற்றவர்களாதலால், பகவான் டிகூ. அ. இல் உபதேஸித்தவாறு, மானுடருக்கு ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட ஸம்பதங்கள் தைவமும் ஆஸுரமும் என்ற இரண்டே என்று அறியவேண்டியது.]

ஸ்ரீ பகவான் கூறினார்:—

க-ந. பாரத, தைவ ஸம்பத்தைப் (1) பெற்றுப் பிறந்தவனுக்கு (2) அபயம் (3), ஸத்வஸுத்தி (4), ஜானம் யோகம் என்றவைகளில் நிற்பல் (5), தானம் (6), தமம் (7), யஜ்ஞம் (8), வேதாத்யயனம், தபஸ் (9), ஜிர்ஜவம் (10), அஹிம்ஸை (11), ஸத்யம் (12), அக்ரோதம் (13), த்யாகம் (14), ஸாந்தி (15), அபைஸுநம் (16), ப்ராணிகளில் தயவு (17), அலோலுத்வம் (18), ம்ருதுத்வம் (19), க்ராம்ய தர்மத்தில் உபேகை (20), அசாபல்யம் (21), தேஜஸ் (22), பொறு

தி (23), தைர்யம் (24), ஸௌசம் (25), த்ரோகமின்மை (26), அதி
மானமின்மை (27) [என்ற துணங்கள்] அமைகின்றன.

(1) திவ்யகுணப்பேற்றை; ப்ரகாஸிக்கின்ற ஸத்வகுணப்
பேற்றை.

(2) பிறந்தவனுக்கு=கர்ப்பத்தில்நின்று தோன்றினவனுக்கு.

“பிறத்தல்” (birth) என்பது மாதாவின் தேஹத்தினின்று
ஒரு தேஹத்தோடு வெளிவருதல்.

ஸத்வகுணமானது பிறந்தபின் அருளப்படவில்லை என்
பதுபற்றியும், கர்ப்பப்பையில் கரு தரித்தபின் அமைக்கப்பட்
டது என்பதுபற்றியும், “தைவ ஸம்பத்தைப் பெற்றுப் பிறந்த
வனுக்கு” என்றார்.

(3) பயப்படாத தன்மை; ஆபத்தில் அஞ்சாமை.

தைவ ஸம்பத்தைப் பெற்றவன் தன் தேஹத்தைப்பற்றி
வரும் ஆப்தகளுக்குப் பயப்படான். மற்றவர்களுக்கு ஆபத்
வந்து, அவர்கள் பயப்படும் பொழுது, பயப்படாதே என்று
தைர்யம் கூறுவான்.

(4) சித்தத்தில் கபடின்மை.

(5) ஆத்ம விசாரணையிலும் ப்ராணயாம மனோலய யோக
ங்களிலும் புத்தி ப்ரதிஷ்டை பெற்றிருத்தல்.

(6) ஈகை, ப்ரோபகாரம்.

(7) பாஹ்ய இந்த்ரிய நிக்ரஹம்; ஐம்பொறி அடக்கம்.

(8) தேவ உபாஸனை.

(9) உற்றநோயை ஸமாதானமாகப் பொருந்தி, மனஸ் வா
க்கு காயங்களால் ஹிதம் செய்தல்.

(10) நேர்ணம்; தர்மத்தை அதுஸரித்தே நடத்தல்.

(11) இன்னசெய்யாமை; மற்றவர்களுக்கு துன்பம் செ
ய்யாதிருத்தல்.

(12) வாய்மை; உள்ளதைப் பேசுதல்.

(13) சினமின்மை.

(14) துறவு; அஹந்தை மமதையை விடுதல்.

(15) எது ஸம்பவித்தாலும் நல்லது என்று ஒழிவாக இரு
த்தல்.

(16) பிறருக்கு ஏப்பொழுது கேடு வருமென்று எதிர்பார் த்திராத தன்மை.

ரிஸுநனுடைய குணம் “பைஸுநம்.”

ரிஸுநன்=பிறர் குற்றங் குறைகளை ஆராய்ந்தும் பேசியும் திரிகின்றவன். இவன் பொழுமையினால் பிறர்நாஸத்தை விரும்புவான். இவனுடைய தன்மைகள் “பைஸுநம்” ஆகும்.

(17) ஜீவகாருண்யம்.

(18) வீண் சிந்தனைகளை உண்டுபண்ணி, அவற்றைப் பெருக்கி, உழல்கின்ற மனவின் தன்மை இல்லாமை.

(19) பார்வையிலும் பேச்சிலும் செய்கையிலும் மென்மை, மருதுவான தன்மை.

(20) “ஹீஹீ”=ப்ராக்ருத (நாகரீகமற்ற) நடையுடை பா வனைகளில் வெறுப்பு; அல்பக்ராம வாலிகளின் பழக்கத்தில் அப்ரீதி.

(21) ஸ்திர சித்தம்.

“அசாபஸ்யம்”=சித்த சபலம் இல்லாமை. “சபலம்”=ஸஞ்சலம், தீர்மானமற்ற தன்மை.

(22) புத்திப்ரகாஸம், முகக்கலை.

(23) தனக்கு நேரிடும் தடைகளையும் துன்பங்களையும் பொறுத்துக்கொள்ளல்.

(24) திடபுத்தி.

(25) தேஹ மானஸ ஸுத்தி.

(26) மாறுபாடின்மை, பகையின்மை.

(27) மிக அரிமானம் இல்லாமை.

மேற்கூறிய உயசு ஸதவ குணங்களும் ஜீவர்களின் “தைவ ஸம்பத்தகள்”. அதாவது, ஜீவர்களின் இருளை நீக்கிப் ப்ரகாஸத் தைக் கொடுக்கும் திவ்ய குணங்கள்.

அடுத்த மந்த்ரத்தில் ஆஸுர ஸம்பத்தகள் எவ்வித குணங் கள் எனக் கூறப்படும். இவை முடத்தோடு மிகக் கலப்புப் பெற்றவை.

பிறவிகள் தோறும் ஜீவனோபாய கர்மங்களை அதுஷ்டிக் கும்பொழுது ஜீவர்கள், பலவகையால் தண்டிக்கப்பட்டு, தங்

களுடைய தீய குணங்களை (அதாவது, தங்களுக்கு வகுத்துவிட்ட ஆஸூர ஸம்பத்தை) அவமதிப்பார்கள். அந்தப் பக்வ காலத்தில் இறந்து, மறுபிறவிகளில் தைவ ஸம்பத்களைப் பெறுவார்கள்.

சு. பார்த்த, ஆஸூர ஸம்பத்தைப் பெற்றுப் பிறந்தவனுக்கு தம்பம் (1), தர்பம் (2), அபிமானம் (3), கோபம், கோரோவசனம், அறியாமை (4) [என்ற குணங்கள் ஏற்படுகின்றன].

(1) தான் செய்யும் கர்மங்களை வெளியிடுதல்.

(2) கல்வி தனம் ஸ்வஜனம் முதலியவைகளால் வரும் செருக்கு.

(3) பிறர்மதிப்பில் அதிக விருப்பும் அவமதிப்பில் கோபமும்.

(4) புத்தித்தெளிவு இல்லாமை.

ரு. பாண்டவ. தைவ ஸம்பத் மோகஷத்துக்கும், ஆஸூர ஸம்பத் பந்தனத்துக்கும் [உரியது] என்று எண்ணப்பட்டது (1). தைவ ஸம்பத்தைப் பற்றி [2] பிறந்திருக்கிறார். துக்கப்படாதே (2).

(1) மேற்கூறிய தைவ ஸம்பத்தை (திவ்யகுணங்களை) உடையவன் துக்கவிருத்தியாகிய மோகஷத்தை வருத்தமில்லாமல் பெறுவான்.

ஆஸூர ஸம்பத்தை பெற்றவன் நரகாதி துன்பங்களை அதுபவிப்பான்.

(2) உனக்கு அமைக்கப்பட்டது தைவ ஸம்பத்தே. ஆனால் இப்பொழுது உன்னைத் துக்க பய விஷாதங்கள் வாதிக்கின்றன. அவற்றில் நின்று விலகு.

இனி ௬ தொட்டு வரும் ௩௮-ம் ஸ்லோகம் வரையில் ஆஸூர குணங்களை விரிப்பார்.

கூ. இவ்வுலகத்தில் (1) தைவம் என்றும், ஆஸூரம் என்றும், இரண்டு பூத ஸர்க்கங்கள் (2) [உண்டு]. தைவம் விரிவாகக் கூறப்பட்டது. பார்த்த, ஆஸூரத்தை என்னிடம் கேள்.

(1) இந்த பூலோகத்தில்.

(2) ஜீவ குண ஸ்ருஷ்டிகள்.

“ஸர்க்கங்கள்”=விஸர்க்கங்கள், ஸ்ருஷ்டிகள். அத்.அ.ந.(3).

பூலோகத்தில் தைவ ஸம்பத்தைப் பெற்ற புண்யவான்கள் ஸாமான்ய மனுஷ்யர்களுக்கு மேற்பட்டவர்கள். இவர்களில் ஏகதேஸம் காமம் க்ரோதம் மோஹம் என்ற மலதோஷங்கள் ப்ரபலப்பட்டால், ஸீக்ரத்தில் அடங்கி ஒழியும். ஆதலால், “இவ்வுலகத்தில் தைவம் என்றும் ஆஸூரம் என்றும் இரண்டு பூத ஸர்க்கங்கள் உண்டு” என்றார்.

எ. ஆஸூர ஜனங்கள் ப்ரவ்ருத்தீயையும் நிவ்ருத்தீயையும் அறியார்கள் (1). அவர்களிடம் ஸோசமும் இல்லை (2), ஆசாரமும் இல்லை (3). ஸத்யமும் இல்லை (4).

(1) ஆஸூர குணத்தைப் பெற்றவர்கள் உண்ணுதலும் உடுத்தலும் சிற்றின்ப ஸுகங்களை துகர்தலும் உறங்குதலுமே போந்த நெறி என்றிருப்பதால், அவர்கள் பகவானது கர்ம சக்ரத்தில் அமைக்கப்பட்ட ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி மார்க்கங்களின் லக்ஷணங்களை அறியத்தக்கவர்களல்லர்.

இம்மார்க்கங்களின் லக்ஷணம் மஹாபாரதத்தில் அது ஸாஸன பர்வத்தில் (அத். ௩௪௧, ௪௪௨, ௪௪௩) கீழ்வருமாறு கூறப்பட்டன:—

“ப்ரவ்ருத்தி லக்ஷண தர்மம் க்ருஹஸ்தனுக்கு விதிக்கப்படுகின்றது. ஸகல ப்ராணிகளுக்கும் இது ஹிதத்தையும் ஸுப்தத்தையுஞ் செய்யும். தன் ஸக்திக்கேற்றபடி க்ருஹஸ்தன் தானமும் யாகமும் அடிக்கடி செய்யவேண்டும். பூதியை (ஐஸ்வர்யத்தை) விரும்புகின்றவன், புஷ்டி கர்மத்தை (போஷண கர்மத்தை)ச் செய்யவேண்டும். தர்ம வழியில் நின்று பொருள் ஸம்பாதிக்கவேண்டும். தர்மத்தால் பெற்ற தனத்தை மூன்று பங்காகப் பிரித்து, ஒருபங்கை தர்மார்த்தமாகச் செலவிடவேண்டும், ஒருபங்கை இஷ்டகாம்யங்களில் செலவிடவேண்டும், மற்றப் பங்கை வளர்க்கவேண்டும்.

“நிவ்ருத்தி லக்ஷண தர்மம் மோக்ஷ விரித்துக்காக இருக்

கின்றது. மோக்ஷத்தை விரும்புகிறவர்களுக்கு தர்மம் ஸர்வ ஜீவர்களில் தயவு, வான்ப்பரஸ்த ஸந்ந்யாஸ ஆஸ்ரமங்களில் சென்றிருந்தால் ஒரு க்ராமத்தில் ஒருநாளைக்கு மேற்பட்டு வாஸஞ்செய்யாமை, ஆஸாபாஸத்தின் நீக்கம், யோகத்திலும் ஸாங்க்யத்திலும் புத்தி”.

நிவ்ருத்தி மார்க்கத்தின் ஸூக்ஷ்ம கதி அத். மஉ, மந். மஉ க்குரிய நான்காம் உரையில் கூறப்பட்டது. ஆங்கு காண்க.

(2) தேஹ ஸூத்தியும் க்ருஹ (வீடு) ஸூத்தியும் இல்லை.

(3) ஆத்மாவை லக்ஷ்யப்பொருளாகக்கொண்டு அதை அடையும் பொருட்டு அதுவற்றிக் வேண்டிய நல்லொழுக்கங்களும் இல்லை.

(4) கண்டதைக் கேட்டதை மனலில் தோன்றியதை உள்ளபடி உரைப்பதும் இல்லை.

அ. அவர்கள் (1) ஜகத்தை அஸ்த்யமாகவும் (2), ப்ரதிஷ்டை இல்லாததாகவும் (3), ஈஸ்வரனற்றதாகவும் (4), ஒன்றோடொன்று கூடிப் பிறந்ததாகவும் (5), காமத்தைக் காரணமாகக் கொண்டதாகவும் (6) கூறுகின்றனர். வேறென்ன [காரணம் ஜகத்துக்கு என்பர்.]

கூ. இந்த திருஷ்டியைக்கொண்டு (7) மானஸிக் கேடுத்தவர்களும் (8), அல்ப புத்தியுள்ளவர்களும் (9), உக்ர கர்மத்தைக் கொண்டவர்களும் (10) ஆகிய அறிதர்கள் (11) லோகத்தாரின் அழிவுக்கு வல்லவர்களாகின்றனர் (12).

(1) ஆஸ்ர ஜனங்கள்.

(2) ஐம்பொறிகளுக்குத் தோற்றும் சொரூபங்களெல்லாம் மாறுதலைப் (மாழியாறிக்கொண்டே இருக்கும் தன்மையைப்) பெற்றவை என்றும்.

(3) அவற்றிற்கு மேலான பொருள் ஒன்றிலும் நிலைபெற்றவையல்ல என்றும்.

(4) ஒருவனாலும் தோற்றலையும் காத்தலையும் அடக்குதலையும் பெறவில்லை என்றும்.

(5) ஸூக்ஷ்ம பூதங்கள், ஒன்றோடொன்று கூடி, ஸ்தூல

ருபங்களைத் தோற்றுவித்தன என்றும்.

(6) ஆசை இல்லாது போனால் ஜகத்தோற்றங்களும் இரா என்று யோசித்து, ஜகத் என்ற பரபஞ்சத்துக்கு (பெரும் விரிவுக்கு) க் காரணம் ஆசையே என்றும்.

(7) இந்த நிரீஸ்வர நாஸ்திக மதத்தை அநுஷ்டித்து.

(8) ஆத்மாவைப் பற்றவேண்டிய மனவை அனாதம் விஷயங்களில் செலுத்தி, அதன் பலத்தையும் ஸுத்தத்தையும் பாழாக்கினவர்களும்.

(9) மோஹத்தால் மிகச் சுருக்கப்பட்ட அறிவை உடையவர்களும்.

(10) அன்பற்ற தொழில்களில் ப்ரவேஸிக்கின்றவர்களும்.

(11) துன்பத்தை விளைவிக்கின்றவர்கள்.

(12) லோகத்தாரைத் தங்கள் நடத்தையாலும் போதனைபாலும் கெட்ட வழியிலிழுத்து நாஸ்திக்குத் தலுக்கு ஸமர்த்தர்.

இந்த இரண்டு மந்த்ரங்களில் லோகாயத மதம் கண்டிக் கப்பட்டது.

“லோகாயத” என்ற பதம், “லோக” + “ஆயத” என்றவை கூடி, லோகத்தைப் பற்றி நிற்பவர்கள் என்று பொருள் படும். இவர்கள் “சார்வாக” என்றும், “பாஷண்டர்” என்றும், “நாஸ்திகர்” என்றும், “நிரீஸ்வரர்” என்றும் அழைக்கப்படுவார்கள்.

“சார்வாக” என்ற பதம், “சாரு” + “வாக” என்றவை கூடி, அழகான வாக்கு உடையவன் என்று பொருள் படும். சார்வாகன் விஷயஸூகமே புருஷார்த்தம் என்றவன். இவன் மதம் ப்ரமாரஜனங்களுக்கு அழகாயிருக்கும்.

“பாஷண்டன்”, அல்லது “பாகண்டன்”, என்றது வேத ப்ரமாணத்தால் கண்டிக்கப்பட்டவன் என்று பொருள் படும். (“பா” = ப்ரமாணத்தால், “கண்ட” = கண்டிக்கப்பட்டவன்.)

ய. தீருபிதி பண்ணக்கூடாத காமநீதை அண்டி (1), தம்பம் அபிமானம் மதம் என்றவைகளோடு கூடி, மோஹத்தால் அஸத் க்ர ஹ்யங்களைக் (2) கற்று, அஸூசியான பிரதங்களை (3) உடையவர்களாய்ப் ப்ரவர்த்திக்கின்றனர் (4).

(1) போதும் என்ற புத்திக்கு இடங்கொடாத ஆஸையை பெரும்பொருள் என்றெண்ணி.

(2) பொய்க் கொள்கைகளை.

(3) கெட்ட நயமங்களை.

(4) பாடுபடுகின்றனர்.

௧௨—௨. கணக்கிட முடியாததும், மரணத்தை எல்லையாகக் கொண்டதுமாகிய நினைவுகளைப் பெற்றவர்களும் (1), காமபோகத்தை மேலாகக் கொண்டவர்களும் (2), இவ்வளவுதான் [வாழ்வு] என்ற நிச்சயம் பெற்றவர்களும் (3), அநேக நூறு ஆஸாபாஸங்களினால் கட்டப்பட்டவர்களும் (4), காமம் கோபம் என்றவைகளைப் பரம அயனமாகக் கொண்டவர்களும் (5), விஷய போகத்திற்காக அந்யாயமாக அர்த்த ஸஞ்சயங்களைக் கருதி, முயற்சிக்கின்றனர் (6).

(1) நித்தரையிலிருந்து விழித்த காலந்தொட்டு மீண்டும் நித்தரையில் ப்ரவேசிக்கும் வரைக்கும் ஓயாமல் ஜீவபர்யந்தம் லோகவிஷயங்களைப் பற்றி நினைவுகளை உண்புண்ணிக்கொண்டேயிருக்கும் மனஸைப் பெற்றவர்களும்.

(2) மனலில் உதித்த ஆஸைகளை எல்லாம் வருத்திசெய்து நிறைவேற்றுவதே தக்க வாழ்வு என்றிருப்பவர்களும்.

(3) இதற்கு மேலான நெறி இல்லை என்ற தீர்மானத்தோடு திரிகின்றவர்களும்.

(4) ஆயிரக்கணக்குப்பெற்ற அநேகநேக ஆஸைகளின் பந்தனத்தால் தங்கள் அறிவும் அன்பும் சுருக்கப்பட்டவர்களும்.

“ஆஸாபாஸம்”=ஆஸை என்ற கயிறு.

ஆஸைகளால் சுருக்கப்பட்ட அறிவே “சிற்றறிவு” எனப்படும். அறிவும் அன்பும் விஸாலமாகிப் பூர்ணத்தைப் பெறவேண்டுமெனில், அஸுத்த (அனாத்ம்) விஷயங்களைப் பற்றும் ஆஸைகளினின்று மனஸை ஒழித்து, அதைப் பரோபகார முயற்சிகளிலும், கர்மபலத்யாகத்திலும், ஆத்ம் விசாரணையிலும், யோகாப்யாஸத்திலும் செலுத்தவேண்டும்.

(5) விஷயங்களில் ஆஸை கொள்வதும், ஆஸையை மறுத்தவர்களில் கோபங் கொள்வதுமே மேலான வாழ்வு என்ற நிச்சயம்.

சயம் பெற்றவர்களும்.

(6) தோன்றி அழியும் விஷய ஸுகங்களுக்காகத் தர்மவிதி விலக்குக்களைக் சுவனியாமல், தாங்கள் இச்சித்தபடி ஸமயம் வாய்த்தால் தந்த்ரமாக நிலம், வீடு, பணம், நகை, வீட்டுக்குரிய சோடினைகள் முதலிய பொருள் வகைகளை வலிந்து தேடுகின்றார்கள்.

“அர்த்த ஸஞ்சயங்கள்”=பொருட்கூட்டங்கள்.

ய௭—ய௭. இப்போது இது என்னால் பெறப்பட்டது (1), இந்த மனோரத்ததைப் பெறப்போகின்றேன் (2), இந்தத் தனம் இருக்கின்றது, இனி இந்தத் தனமும் வரப்போகின்றது (3), இந்த ஸத்ரு என்னால் அழிக்கப்பட்டான், மற்றவர்களையும் அழிப்பேன் (4). நான் ஈஸ்வரன் (5), நான் போகி (6), நான் ஸித்தன் (7), நான் பலம்பெற்றவன் (8), நான் ஸுகி (9),

ய௭. நான் பணக்காரன் (10), நான் சிறந்த வம்ஸத்தான் (11), எனக்கு ஸமானன் வேறு யார், யாகஞ் செய்வேன் (12), கொடுப்பேன் (13), ஸந்தோஷிப்பேன் (14) என்ற மோஹத்தை அஞ்ஞானத்தால் பெற்றவர்களும் (15),

ய௭. [இவ்வித] அனேக நினைவுகளால் பிராந்தி பெற்றவர்களும், மோஹ வலையினால் ழற்றுகச் சூழப்பட்டவர்களும் (17), காமபோகங்களில் மிக்க ஸங்கம் பெற்றவர்களும் (18), அஸுசியான நரகத்தில் வீழ்கின்றனர் (19).

(1) நான் இச்சித்த காரியம் இன்றைக்குப் பெற்றேன்.

(2) நாளைக்கு, ரதம்போன்ற உயர்வையுஞ் சிறப்பையும் பெற்ற, ஆஸை நிறைவேறும்.

“மனோரதம்”=மானஸ ரதம், மனஸால் இயற்றப்பட்ட ரதம். ஒரு அல்ப ஆஸை மனவலில் ஏற, மனஸ் அந்த ஆஸையைப் பெருப்பித்தும் சிறப்பித்தும் காட்டும். இப்படி மனஸால் அலங்கரிக்கப்பட்ட ஆஸையை “ரதம்” என்றார்.

(3) எனக்கு இதுவரையில் இவ்வளவு பொருள் இருக்கிறது, அடுத்த மாஸத்தில், அல்லது அடுத்த வருஷத்தில், இன்னும் பொருள் வரும், நான் அதிக பணக்காரனாகவேண்டும்,

பணமிருந்தால் யாவரையும் அடக்கி ஆளலாம்.

(4) ஒரு ஸத்ருவை ஜயித்து, அவன் குடியைக் கெடுத்து விட்டேன். மற்ற விரோதிகளையும் பாழாக்குவேன்.

(5) எல்லாரையும் அடக்க எனக்குத் தெரியும்.

(6) ஸகல அநுபவங்களும் எனக்கு உண்டு.

(7) நான் வேண்டியதெல்லாம் முடித்துக்கொள்வேன்.

(8) நான் வல்லா.

(9) எனக்குள்ள ஸுகங்கள் ஆருக்குண்டு.

(10) என்னிலும் பெரிய பணக்காரன் யார்.

(11) என்னுடைய வம்ஸம் மற்றவர்கள் வம்ஸத்திலும் உயர்ந்தது.

(12) இன்னும் ஜனங்கள் என்னைப்பற்றிப் பேசும்படி யாகத் தைச் செய்விப்பேன்.

(13) அன்னதானம் ஸ்வர்ணதானம் முதலியவற்றைச் செய்வேன்.

(14) எனது கிர்த்தியை நினைத்து ஆகந்தங் கொள்வேன்.

(15) விழுத புத்திகளை அகந்தை மமதையால் பெற்றவர்களும்.

(16) லோககாரியங்களையே பற்றி மிக நினைத்ததால், மனலில் மயக்கத்தைப் பெற்றவர்களும்.

(17) ஆனாத்மாவை ஆத்மா என்றும், துக்கத்தை ஸுகமென்றும், அரித்யங்களை நித்யங்கள் என்றும், தகாதவைகளைத் தகுந்தவை என்றும், கூறுகின்ற மோஹவலைக்குள் அகப்பட்டவர்களும்.

(18) விஷய ஸுகங்களில் மிக்கப்பற்றிருக்கின்றவர்களும்.

(19) அஸுத்த சித்தங்களுக்கு அடிமைப்பட்டுத் துன்பங்களை அநுபவிக்கின்றனர்.

“அஸுசியான நரகம்”=அஸுகி என்ற நரகம். இது சித்தஸுத்தி இல்லாதவர்களுக்குரிய நரகம்.

“நரகம்”=துன்பம் நிறைந்த லோகம்.

மாதுட லோகம் இன்ப துன்ப லோகம் எனப்படும், மிஸ்கர்ம் பூமியாதலால் (அதாவது, புண்யகர்மமும் பாபகர்மமும்

கலந்து செய்பவர்களுக்கு உரிய ஸ்தானமாதலால்)

யௌ-யௌ. 'தங்களால் புகழ்ப்பட்டவர்களும்' (1), ஸ்தப்தர்களும் (2), தனத்தாலுண்டான அபிமானமும் சேருத்தங் கொண்டவர்களும் (3), அஹங்காரத்தையும் பலத்தையும் இறுமாப்பையும் காமத்தையும் கிரோதத்தையும் அண்டினவர்களும் (4), தன் தேஹத்திலும் பிறர் தேஹத்திலும் [உள்ள] என்னைப் பகைக்கின்றவர்களும் (5) அஸூயை கொண்டவர்களும் (6) ஆகியவர்கள், விதியை முன்னிடாமல், தம்பமாக நாம யஜ்ஞங்களால் [என்னைப்] பூஜிக்கின்றனர் (7).

(1) தங்கள் பெருமையைத் தாங்களே பேசிக்கொள்ளுகிறவர்களும்.

(2) ஸ்தூல அறிவைப் பெற்ற தடியர்களும்.

இவர்கள் உரல்போன்ற தேஹத்தைப் பெற்று, தங்கள் ஸூகத்தையும் பெருமையையும் விரும்பி, பிறரை உபஸரிக் காமலும், சொன்னதைக் க்ரஹிக்காமலும், தங்கள் அபிப்ராயங்களுையே கூறிக்கொண்டும், பெரும் போஜனத்திலும் தூக்கத்திலும் மிகப்ரீதி வைத்தும் இருப்பார்கள்.

(3) நான் பணக்காரன் ஆதலால் என்னை யாவரும் மதிக்கவேண்டும் என்ற புத்தியையும், நான் ஒருவனையும் மதிக்கவேண்டியதில்லை என்ற செருக்கையும் உடையவர்களும்.

(4) அகந்தை மமதையையும், கடினத்தையும், கர்வத்தையும், வாஞ்சையையும், கொடுங் கோபத்தையும் பெற்றவர்களும்.

(5) தேஹத்துக்குரிய விருப்பு வெறுப்புக்களை அநுஸரித்தும், ஆத்மாவின் நன்மையை அநுஸரிக்காமலும், நடக்கின்றவர்கள் பரமேஸ்வரனில் ஸ்ரத்தை இல்லாதவர்கள் என்பது பற்றி, "என்னைப் பகைக்கின்றவர்" என்றார்.

(6) பிறர் ஸூகத்திலும் பெருமையிலும் புகழ்ச்சியிலும் பொறாமை பெற்றவர்களும்.

(7) கர்மாநுஷ்டானங்களுக்குரிய விதிகளை மறுத்து, பாமர ஜனங்களின் (ப்ரமாணமற்றவர்களின்) புகழ்ச்சியைப் பெறுவதற்காகப், பேரீடியாகங்களால் என்னை வழிபடப் பார்க்கிற

ர்கள்.

“நாம யஜ்ஞம்”=பேரில் மாத்ரம் யாகம், அர்த்தத்தில் யாகமல்ல.

மிகு. ஸத்ருக்களாயும் ⁽¹⁾ க்ருரர்களாயும் ⁽²⁾ அஸுபர்களாயும் ⁽³⁾ உள்ள அந்த அதம நரரை ⁽⁴⁾ ஸம்ஸாரங்களில் ⁽⁵⁾ ஆஸுர யோனிகளிலேயே எப்போழுதும் நான் போடுகின்றேன் ⁽⁶⁾.

(1) கோபத்தை நெடுநாள் சாதித்து, தங்கள் சித்தப்படி இசையாதவர்களுக்குத் தீங்கு செய்கின்றவர்களாயும்.

(2) துன்பஞ் செய்வதிலேயே ஸமர்த்தர்களாயும்.

(3) மற்றவர்கள் ஸுசுத்தில் பொறுமை கொண்டவர்களாயும்.

(4) கீழான (மல ஸம்பந்த) புத்தியுடைய மானுடர்களை.

(5) அவ்வவர்கள் மரணகாலத்தின் பின், நரக ஸ்வர்க்க அநுபோகங்களை அநுபவித்தபின், பூலோகத்தில் பிறவியைப் பெற வந்த காலங்களில்.

(6) ஆஸுரம் என்ற யோனிகளில் (பிறவிப் பைகளில்) அவர்களை எக்காலமும் தரிக்கச் செய்கின்றேன்.

அதமர்களுக்குத் தைவ ஸம்பத் கர்ப்பப் பையில் அமை யாது, ஆஸுர ஸம்பத்தே அமையும், என்பது பற்றி, “ஆஸுர யோனிகளிலேயே நான் போடுகின்றேன்” என்றார்.

அதம நரர் ஆஸுர யோனியைப் பெறுவார்கள் என்ற தால், உத்தம நரர் தைவ யோனியையும், மத்ய நரர் தைவாஸுர மிஸ்ர யோனியையும், பெறுவார்கள் என அறியவேண்டியது.

உயி. கௌந்தேய, ஆஸுரயோனியைப் பெற்ற முடர்கள் என்னைப் பெறாமல் ⁽¹⁾, அதிலும் அதமமான கதியைப் பிறக்கப் பிறக்க அடைகின்றார்கள் ⁽²⁾.

(1) பரமேஸ்வரனையாவது ஸாந்த தேவதைகளையாவது வழிபடாமல்.

(2) மானுடப் பிறவியை இழந்து, ம்ருகம் வ்ருக்ஷம் முத

லிய தேஹங்களைப் பெறுகின்றார்கள்.

உயக. மனஸைக் கெடுக்கின்ற (1) நாகத்தின் த்வாரம் காமம் என்றும் க்ரோதம் என்றும் லோபம் என்றும் மூன்று விதம் (2). ஆதலால் இம்மூன்றையும் விடவேண்டும் (3).

(1) “நாஸநம் ஆத்மந:”=மனஸைக் கெடுக்கின்ற. ஐ. சு.

(2) காமமும் க்ரோதமும் லோபமும் மூன்று துன்ப த்வாரங்களாகி, அத்துவார வழிகளால் வந்த துன்பங்கள் மனவின் ஸக்திகளை அழிக்கும்.

(3) ஆத்ம உத்தாரணத்திற்கு மனஸ் உற்ற துணையாய் இருக்கவேண்டுமெனில், இம்மூன்றையும் ஜயிக்கவே வேண்டும்.

உயஉ. கௌந்தேய, தமோ த்வாரங்களான இம்மூன்றால் விடப் பட்ட நான் மனஸின் ஸ்ரேயஸை அநுஸரிக்கின்றேன் (1). ஆதலால், மேலான கதியைப் பெறுகின்றேன் (2)

(1) தமோகுண கார்யங்களாகிய காம க்ரோத லோபங்கள் என்ற வழிகளில்நின்று விடுபட்ட மதுஷ்யன் மனவின் உத்தாரண ஸக்திகளைக் காக்கின்றான்.

(2) மனஸ் பரமேஸ்வரனது உத்தாரண ஸக்திகளைப் பெற்று, ஜீவாத்மாவை மோக்ஷத்துக்கு உரியவனுக்குகின்றது.

உயந. எவன் காமகாரத்தால் (1) ஸாஸ்தீர வீதியை விட்டு நடக்கின்றானோ (2), அவன் ஸந்தீதியைப் பெறுகிறனில்லை (3), ஸுகத்தையும் பெறுகிறனில்லை (4) மேலான கதியையும் பெறான் (5).

(1) ஆசைகளின் சேஷ்டைகளால், வேகத்தால்.

(2) விஷயஸுக ஆசைகளால் ஏவப்பட்டு, எவன் விதிவிலக்கு ரூபமான தர்மத்தை அநுஸரிக்காமல் திரிகின்றானோ.

(3) அவன் ஸந்த மனஸால் பெறக்கூடிய நைஷ்கர்மிய விரித்திகளைப் பெறுகின்றானில்லை.

(4) தெளிந்த மனவின்னின்று தோன்றும் ஸாத்விக ஸுகம்

களையும் அறியான். (அத். ஐஅ, நயௌ இல் ஸாத்விக ஸுகம் விளக்கப்பட்டது.)

(5) பரம் ஸாந்தியாகிய மோக்ஷத்தையும் பெறான்.

உலச. சூதலால் (1), [எது] கார்யம், [எது] அகார்யம், என்பவையின் தீர்மானத்தில் ஸாஸ்த்ரம் உனக்குப் ப்ரமாணம் (2). ஸாஸ்த்ர விதியில் கூறப்பட்டதை அறிந்து (3), [கூடிநீய] தர்மத்தை இவ்விடத்தில் (4) செய்யவதற்கு உரியவனாகிய.

(1) நைஷ்கர்மிய லித்தியும், ஸாத்விக ஸுகமும், முக்தியும் ஸாஸ்த்ரார்த்த விமூடனுக்கு இல்லாததால்.

(2) அந்தத்தர்ம ஸாஸ்த்ரமே எது செய்யத்தக்கது எது செய்யத்தகாதது என்று நீ கேட்ட கேள்விகளுக்குப் ப்ரமாணமாயிருக்கின்றது.

“ப்ரமாணம்”=உண்மையான அறிவை ஏற்படுத்தும் கருவி.

இது “ப்ரத்யக்ஷம், அதுமானம், உபமானம், ஸப்தம் (ஆப்தர் வாக்யம், உண்மை பேசுவோரின் சொல்) என நால்வகைப்படும்.

இந்த நான்கு கருவிகளாலும் தர்மஸாஸ்த்ரம் ஸ்திரப்படுத்தப்பட்டதால், “ஸாஸ்த்ரம் உனக்குப் ப்ரமாணம் என்றார்.”

(3) தர்ம ஸாஸ்த்ர ஸாஸனங்களின் அர்த்தங்களை உள்ளபடி அறிந்து.

(4) இந்த யுத்த களத்தில்.

உபநிஷத்களோன்றும் ப்ரஹ்மவித்தை என்றும் யோகஸாஸ்த்ரம் என்றும் பகவத்கீதைகள் என்றும் கூறப்பட்ட க்ருஷ்ணர்ஜுந ஸம்வாதத்தில் ப்ரஸித்திபெற்ற தைவாஸூர ஸம்பத் விபாக யோகம் என்ற பதினாறாம் அத்யாயம் முற்றிற்று.

பதினேழாம் அத்யாயம்.

ஸ்ரத்தா த்ரய விபாக யோகம்.

[அஃதாவது, யஜ்ஞம் தானம் தபஸ் என்ற ஆத்ம உத்தாரண கர்மங்களிலும், ஆஹாரம் என்ற தேஹ ஸம்ரக்ஷண கர்மத்திலும், உள்ள நிர்ஸயம் (யௌ. ௫, ௬), ப்ரியம் (யௌ. ௮, ௮), இஷ்டம் (யௌ. ௯), மனம் வைத்து யஜித்தல் (யௌ. ௮, ௮), “ஸ்ரத்தை” எனப்படும் என்றும், அது பரமேஸ்வரனுடைய அநுக் க்ரஹ ஸக்திகளில் ஒன்றென்றும், யஜ்ஞம் தானம் தபஸிலும் ஆஹாரத்திலும் உள்ள ஸ்ரத்தை ஒருவனுடைய ஸத்வ ரஜஸ் தமஸ் குணங்களுக்கு ஒத்தபடியே அருளப்படுவதால், அது ஸாத்விக ராஜஸீ தாமஸீ என மூவகைப்படும் என்றும், யஜ்ஞம் தானம் தபஸ்களில் ஸ்ரத்தையற்றவன் அவற்றைச் செய்தால், அவன் அபிஷ்ட விரித்தி சித்த ஸூத்தி முதலிய புலன்களைப் பெறமாட்டான் என்றும், கூறப்பட்ட உபதேசங்களை அர்ஜுநன் கேட்டுச் சிந்தித்தான் என்று விளக்கும் பதினேழாம் பாடம்.]

அர்ஜுந ஃ கூறினான்.

க. ஆனால், ஒ க்ருஷ்ண, எவர்கள் ஸாஸ்த்ர விதியை விட்டு ஸ்ரத்தையுடன் கூடினவர்களாய் யஜிக்கின்றார்களோ, அவர்களின் நிஷ்டை என்ன? ஸத்வமா, அல்லது ரஜஸா, அல்லது, தமஸா? (1).

(1) ஸ்ரேளத்த ஸ்மார்த்த ஸாஸ்த்ரங்களின் விதிகளை வழுவிட்டு (கூறினபடி ஒழுங்காக அதுஸரிக்காமல்) ஒருவன் உள்ளன்போடு தேவ 'உபாஸனை செய்து வருகின்றானாகில், அவனது மனோநிலை ஸத்வமா, ரஜஸா, தமஸா?

பகவான் பல்முறையும் அர்ஜுநனுக்கு, தர்ம ஸாஸ்த்ரா

த்த விமூடம் இருப்பதால், அவன் துக்க பய விஸாதங்களுக்கு ஆளானான் என்று சொன்னதை மனவிலை வைத்து, தனக்கு உதயமான ஒரு ஸங்கையைத் தீர்க்கும்படி இந்த ஸ்லோகத்தி லுள்ள வினாவைக் கேட்டான்.

இவ்வினாவில் அடங்கிய அர்த்தம் மேல்வருமாறு விரியும்:- “எனக்குத் தர்ம ஸிராஸ்தரத்தின் ஸுகந்தம் கதி தெரியாதென் பது வாஸ்தவமே. ஆனால், எனக்குக் குரு ஸ்ருதி தெய்வம் என்றவற்றில் ஸ்ரத்தை உண்டே, இந்த ஸ்ரத்தையைக்கொண்டு கர்மாநுஷ்டானங்களை நடத்தி வருகின்றேன். எனது ஸ்ரத்தை க்கும் த்ரிசுணங்களுக்கும் என்ன ஸம்பந்தம்? குணங்கள் மூவித விபாகத்தைப் பெற்றனபோல, ஸ்ரத்தையும் மூவிதமா யிருக்குமோ?” என்பது கருத்து.

ஸ்ரீ பகவான் கூறினார்:—

௨. ஸாத்விகீ என்றும், ராஜஸீ என்றும், தாமஸீ என்றும் (1) ழன்றுவிதமான ஸ்ரத்தை பிராணிகளுக்கு இருக்கின்றது, அது ஸ்வபா வத்தால் பிறந்தது (2). அதைக் கேள்.

(1) “ஸாத்விகி”=ஸத்வ குணமயம். “ராஜஸீ”=ராஜஸ்குண மயம். “தாமஸீ”=தமஸ குணமயம்.

ஸம்ஸ்கருதத்தில் “ஸ்ரத்தா” என்ற பதம் பெண்பாலாயி ருப்பதால், “ஸாத்விகி” “ராஜஸீ” “தாமஸீ” என்ற பெண் பால்ரூப சார்புச்சொற்கள் அதனோடு சேர்க்கப்பட்டன.

“குண” என்ற பதம் ஆண்பாலாயிருப்பதால், “ஸாத்விகி” “ராஜஸ” “தாமஸ” என்ற ஆண்பால் ரூப சார்புச்சொற்க ளோடு சேர்க்கப்பட்டது.

(2) இந்த ஸ்ரத்தை “ஸ்வபாவம்” என்ற ப்ரக்ருதிவழியால் (அ. ௩.) ஜீவாத்மாவுக்கு வந்தது.

தனது அம்ஸங்களாகிய அறிவும் அன்புமே ஜீவாத்மா என்று யௌ. எ இல் பகவான் உபதேசித்து; இந்த அத்யாயத் தின் ௩-வது மந்தரத்தில் ஜீவாத்மா “ஸ்ரத்தாமயம்” என்று கூறி, ஸ்ரத்தை ப்ரக்ருதி குணங்களைப் பற்றியே ஜீவனுக்கு

அமைக்கப்பட்டது என்று விளக்கினார்.

மல ஸம்பந்தமாயிருக்கின்ற ஜீவாத்மாவுக்கு அறிவும் அன்பும் மிகக் குன்றி இருப்பதைப் பரமேஸ்வரன் கண்டு, அவனுக்கு ஸ்ருதியையும் குருவையும் தெய்வத்தையும் அருளி, அவனுடைய அன்பை இம்மூன்று வஸ்துக்களைப் பற்றச் செய்து, மெல்ல மெல்ல மலங்களைப் போக்கடித்து, குறுகின (சிற்) அன்பைப் பேரன்பாகச் செய்துவருகின்றார்.

ஸ்ருதி குரு தெய்வங்கள் ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தப்பட்டே தோன்றுவதாலும், ஜீவாத்மாவின் அன்பிற்கு இவை விஷயமாக்கப்பட்டதாலும், ஜீவாத்மாவுக்கும் ஸ்ருதி குரு தெய்வங்களுக்கும் உள்ள ஸ்ரத்தை ப்ரக்ருதி வழியாலேயே, புண்ய கர்மங்களுக்குத் தக்கபடி, அருளப்பட்டது.

ஸ்ரத்தைக்கும் அன்புக்கும் ஆஸைக்கும் பேதம் யாதெனில், முதல் அன்பின் லக்ஷணம் கூறுவோம்.

அன்பானது ஆத்ம அம்ஸம். இது ப்ரக்ருதிக்குரியதன்று. பரமாத்மா அகண்டாகார ஸச்சிதானந்தமெனப் ப்ரவித்தி பெற்றது. ஸதாகாலமும் தன் மெய்நிலை குலையாது நிற்பதால், “ஸத்” எனவும், ஞான மய (அறிவு சொருப) மாத்லால். “சித்” எனவும், சலனமற்ற ஸாந்த வஸ்துவாதலால் “ஆனந்தம்” எனவும் போற்றப்பட்டது. இந்த ஸச்சிதானந்தப் பொருள் பேரறிவுமன்புமாயுள்ள ஸிவம். அன்பே ஸிவம் என்றார் திருமூலர்.

அன்பு பிறர் ஸுகத்தை அறிந்து காக்கத்தக்க ஜீவகாருண்யம். எப்பொழுதும் இனியதாயும் உருகியும் இசைந்தும் கொடுத்தும் வாழ்த்தியும் நிற்கும்.

ஆஸை கடினம். பிறர் நன்மையை அறியாது, ஸஹிக்காது, இரங்காது. தணல் போல நின்று விஷயங்களை விறகுபோலப் பற்றி எரியும். வேண்டிய விஷயத்தைப் பெற்றவுடனே, வேறொன்றை நாடும். போதும் என்ற தன்மை இதற்கில்லை. ஒரு வேளை விரும்பும், இன்னொரு வேளை வெறுக்கும். வேண்டும் வேண்டாம் என்ற அவாக்களாய்த்திரியும்.

விரும்பின பொருளில் மனஸை ஏவும். வெறுத்த பொரு

ளில் அருவருப்பு உண்டாக்கும். விருப்பு வெறுப்பை மறுத்த வர்கள்மேல் கோபரூபமாய் பாயும். எக்காலமும் ஸஹிக்கா மையையும் சலனத்தையும் நிரம்பாததன்மையையும் உடைய தால், ஆஸை துக்கம் எனப்படும்.

ஆஸையிற் சிக்குண்ட ஜீவனுக்கு அறிவும் அன்பும் குன்றின. இவை சிறுக, ஜீவாத்மா ஆஸையே தான் என்றும், ஆஸையின் த்வந்த்வங்களாகிய விருப்பும் வெறுப்பும் தன் அம்ஸங்கள் என்றும், எண்ணி, தன் சச்சிதானந்த ஸௌரூபத்தை முற்றாக மறந்தான்.

இந்த அறியாமையை நீக்கும்பொருட்டு பரமேஸ்வரன் தனது கரண புவன போகங்களையும் தர்மத்தையும் ஸ்ரத்தையையும் ஜீவாத்மாக்களுக்குத் தத்தம் பக்வகாலத்தில் அருள்கின்றார்.

ஸ்ரத்தை “விஸ்வாஸ” ரூபமாய் மனலில் நின்று, மனஸ் நினைக்கும் பொழுது நினைத்த பொருளில் மனஸையும் புத்தியையும் சித்தத்தையும் வலிக்க (தங்கிரிற்)ச் செய்யும். இதனால் கர்மாறுஷ்டானம் வலித்திக்கும்.

எனவே, யஜ்ஞம் தானம் தபஸ் என்ற உபாஸனா தர்மங்களுக்கும், உணவு உடுப்பு ஒழுக்கம் என்ற ஸ்தூல அநுஷ்டானங்களுக்கும், ஸ்ரத்தை விஸேஷ ஸாதனம் என்றறிக.

௩. பாரத, ஸர்வதீர்த்தம் (1) ஸ்ரத்தை [அவரவர்] நிலைக்கு அநுகூலமாயிருக்கின்றது (2). இந்த [ஜீவ] புருஷன் ஸ்ரத்தாமயம்(3). எவன் எதில் ஸ்ரத்தையுள்ளவனோ, அவன் அதுவே (4).

(1) தத்தம், பக்வகாலத்தில் ஸ்ரத்தையைப் பெறுகின்ற ஸர்வ ஜீவர்களுக்கும்.

(2) அவரவர்களுடைய ஸத்வ ரஜஸ் தமஸ் குணங்களுக்கு ஏற்றபடியே ஸ்ரத்தை அமைக்கப்படும்.

“ஸத்வாநுரூபா பவதி”=“ஸத்வ” (இருத்தலின் தன்மை, நிலை)+“அநுரூப” (அநுகூலமாய்)+“பவதி” (இருக்கின்றது)= அவரவர்களின் நிலைக்கு ஒத்திருக்கின்றது.

(3) தமஸ் ரஜஸுஸ்தவ குணங்களுக்கு அநுகூலமாகவே ஸ்ரத்தை அருளப்படுவதாலும், அந்த ஸ்ரத்தை மனம் புத்தி சித்தம் அஹங்காரம் என்ற அந்தஃகரணங்களிலும், வாக்கு பாதம் பாணி என்ற கர்மேந்த்ரியங்களிலும் விஸ்வாஸரூபமாய்ச் சென்று கார்யப்படுவதாலும், ஜீவாத்மா ஸ்ரத்தையைப் பற்றியே வாழத்தக்கவன்.

இவன் ஸாக்ஷி ரூபன். வேளியிலுள்ள லோகவிஷயங்களை ஐம்பொறிகளாலும், மறைவாக இருக்கும் கார்யங்களை புத்தியாலும், விசாரித்து அறிவான். அறிந்த அறிவுக்குத் தக்க படியே ஸூத்தப்படுவான். இருளுக்கு மாற்று ஒளி என்பது போல, அறிவினிருக்கும் மலங்களுக்கு மாற்று மெய்ஞானம். லோகத்தைப்பற்றிய கல்வி கற்றலுக்கும் ஆத்மாவைப்பற்றிய கல்வி கற்றலுக்கும் ஸ்ரத்தை அத்யாவஸ்யம். எதில் ஸ்ரத்தை செல்லுமோ அதில் ஜீவாத்மாவும் சென்று, அதைப் பார்த்துக் கொண்டேயிருந்து, அதன் தன்மையைப் பெறுவான், என்பதுபற்றி, “இந்த [ஜீவ] புருஷன் ஸ்ரத்தாமயம்” என்றார்.

ஸிவாகமங்களில் அதுபவமுறையாகக் கூறப்பட்ட உண்மையைத் தாயுமான ஸ்வாமி சிதம்பர ரஹஸ்யத்தில் “யாதொன்று பற்றின் அதன் இயல்பாய் நின்று பந்தமறும் பளிங்குளைய சித்து நீ” என்று உபதேசரித்தார். ஜீவாத்மா பளிங்கைப் போன்றது. எதற்கு ஸம்பமாய்ப் பளிங்கு நிற்குமோ, அதன் வர்ணத்தைப் பெறும். அவ்வாறே ஸ்ரத்தையோடு கூடி, ஸ்ரத்தையின் இயல்பை ஜீவாத்மா தரிக்கும். எதை ஸ்ரத்தை பற்றிற்றோ, அதை ஜீவாத்மா பற்றி அதுபவிப்பதால், ஜீவாத்மா ஸ்ரத்தாமயமே.

ஸ்ரத்தை இல்லாதுபோனால் மாதுடதேகம் பெற்ற ஜீவாத்மாவுக்கு நல்லறிவு வலுத்திக்காது. சிற்றறிவு பேரறிவாகாது. சின்றன்பு பேரன்பாகாது. இப்படியாவதற்கு ஸ்ரத்தை என்று உத்தரண ஸக்தி முக்ய ஸாதனம்.

ஸ்ரத்தைக்கு இருபிடிம் தெளிவுள்ள மனஸும் புத்தியும். அவற்றில் நின்றே ஸ்ரத்தைப்ரத்யக்ஷமாவதால், “ஸ்வபாவத்தால் பிறந்தது” என்று இரண்டாம் மந்தரத்தில் போதித்தார்.

இனி, ஸ்ரத்தை பூர்வகமாக ஜீவாத்மா உபாவலிக்கின்ற தெய்வம் அவன் குணங்களுக்கு ஏற்றபடியே தெரிந்தெடுக்கப்படும் என்று போதிப்பார்.

சு. ஸாத்விகர் தேவர்களையும், ராஜஸர் யக்ஷர்களையும் ராக்ஷஸர்களையும், மற்றத் தாமஸ ஜனங்கள் ப்ரேதங்களையும் பூதங்களையும் பூஜிக்கின்றனர் (1).

(1) மூவிதமாகப் பிரிக்கப்பட்ட ஸ்ரத்தையில், ஸாத்விக ஸ்ரத்தையைப் பெற்றவர்கள், ஸாந்த தேவதையையும், ராஜஸ ஸ்ரத்தையைப் பெற்றவர்கள் அகோரமான யக்ஷ ராக்ஷஸர்களையும், தாமஸ ஸ்ரத்தையைப் பெற்றவர்கள் பூதப்ரேத பிஸாசர்களையும் வழிபடுவார்கள்.

அடுத்த ௫-௬ ம் மந்த்ரங்களில் ராஜஸ ஸ்ரத்தையைப் பெற்றவர்கள், தோன்றி அழியும் விஷய ஸுகங்களைப் பெறுவதற்குத், தேஹத்தையும் மனஸையும் வாட்டித், தாம் விதிகளில் காணாத பயங்கரமான தபஸ்களைச் செய்வார்கள் என்றும், இவர்கள் ஆஸ்ர புத்திமான்கள் என்றும் போதிப்பார்.

௫—௬. எந்த ஜனங்கள் தம்பம் அஹங்காரம் என்றவைகளைக் கூடி (1), போகிய வஸ்துவில் மிக விநுப்பங்கொண்டு, விவேகமற்றவர்களாய், [ஸ்தூல] ஸரீரத்தில் வலிக்கின்ற ஸுகைம ஸரீரக் கூட்டத்தை வாட்ச்சேய்து (1), அந்த ஸரீரத்தில் உட்கொள்ளையும் வாட்ச்சேய்து (2), ஸாஸ்த்ரத்தில் விதிக்கப்படாததும் (3) கோரமாய்கிய தபஸைச் செய்கின்றனரோ, அவர்களை ஆஸ்ர நிஸ்சயர்களாக (4) அறி.

(1) அவர்களுடைய ஸுகைம ஸரீர தத்வங்களாகிய ப்ராணிகளையும், வாக்காதி கர்மேந்த்ரியங்களையும், மனாதி அந்த ஃகரணங்களையும், ஸ்ரோத்ராதி ஞானேந்த்ரியங்களையும் துன்பப்படுத்தி.

(2) ஜீவப்ரக்ருதியில் வலிக்கின்ற என்னை அதுக்ரஹஞ் செய்ய விடாமல்.

(3) மூட ஆஸானிடம் கற்றதும். அத். ௧௭. ௧௬. (1)

(3) வருத்தத்தை உண்டுபடுத்தும் ஆஸூர ஸ்ரத்தையே தக்க ஸ்ரத்தை என்ற தீர்மானம் பெற்றவர்கள் என்று.

இனி, உபாஸனைக் காரர்களுக்கும் ஏனையோர்க்கும் ஆஹாரம் அத்யாவஸ்யமாயிருந்தும் பல வேற்றுமைகளை உடையதாலும், அவற்றின் காரணங்கள் குணமும் ஸ்ரத்தையுமாதலாலும், ஆஹாரத்தை யஜ்ஞம் தானம் தபஸ்களோடு சேர்த்து, அததற்குரிய பேதங்களை எ-உயஉ மந்த்ரங்களில் கூறுவார்.

எ. யாவருக்கும் பிரியமான ஆஹாரமும் யஜ்ஞமும் தபஸும் தானமும் முன்றுவிதமாயிருக்கின்றன. அவைகளின் பேதத்தைக் கேள்.

அ. ஆயுள், ஸ்த்வம், பலம், ஆரோக்யம், ஸுகம் என்றவைகளை வளர்க்கின்றவைகளும் ரஸம் பெற்றவைகளும், பசை உள்ளவைகளும், ஸ்திரப்படுத்தக்கூடியதும், ஹருதயத்தை மலரச் செய்யவதும் ஆகிய ஆஹாரங்கள் ஸாத்விகருக்கு பிரியமானவைகள் (1).

(1) ஸாத்விக ஸ்ரத்தை பெற்றவர்களுக்கு இயல்பிலே பிரியமான ஆஹாரம் ஆயுளைச் சேதம் பண்ணாததும், புத்தியின் தெளிவையும், பலத்தையும், வ்யாதி இல்லாமையையும், த்ருப்தியையும், இனிய குணத்தையும் வருத்தி செய்கின்றவைகளும், மதுரமானவைகளும், குழைவு பெற்றவைகளும், தாதுக்களை நல்ல ஸ்திதியில் வைப்பதும் ஸந்தோஷத்தைத் தருவது மாம்.

கூ. கசப்பு உள்ளவைகளும், புளி உள்ளவைகளும், உப்பு உள்ளவைகளும். மிகச் சூடு உள்ளவைகளும், உறைப்பு உள்ளவைகளும், துவர்ப்பு உள்ளவைகளும், உள் எரிவை உண்டாக்குகின்றவைகளும், துக்கத்தையும் ஸோகத்தையும் வியாதியையும் கொடுக்கின்றவைகளுமாகிய ஆஹாரங்கள் ராஜஸனுக்கு இஷ்டங்களானவை (1).

(1) ராஜஸ ஸ்ரத்தை பெற்றவர்களுக்கு பிரியமான ஆஹாரம் இதில் கூறப்பட்டது.

ய. எந்தப்போஜனம் [பாகமானபின்] யாமஞ் சேன்றதும் (1), ரஸம் போனதும், நாற்றம் பேற்றதும், பழையதும், உச்சிஷ்டமானதும் (2), பரிஸுத்தமில்லாததுமோ, [அது] தாமஸர்களுக்கு பிரியம்.

(1) சமையலாகி வெகுநேரம் வைக்கப்பட்டதும்.

(2) எச்சிலாக்கப்பட்டதும்.

உச்சிஷ்ட போஜனம்=சாப்பிட்டபின் ஸிஷ்டமாகி (எஞ்சி
னதாய்) விலக்கத்தக்க உணவு.

தாமஸீ ஸ்ரத்தை பெற்றவர்களுக்கு ப்ரியமான ஆஹாரம்
இதில் கூறப்பட்டது.

அடுத்த மூன்று மந்த்ரங்களில் யஜ்ஞ கர்மாதுஷ்டானிக
ளின் பேதங்கள் கூறப்பட்டன.

மக. பலத்தில் விருப்பமற்றவர்களால் விதியில் காணப்பட்ட
எந்த யஜ்ஞம் செய்யவே வேண்டும். என்று மனம் வைத்துச் செய்ய
ப்படுகின்றதோ, அது ஸாத்வீகம்.

மஉ. பரத ஸ்ரேஷ்ட, பலத்தைக் கருதியும், தம்பத்துக்காக
வும், எந்த யஜ்ஞம் செய்யப்படுகின்றதோ, அதை ராஜஸம் என்றறி.

மஉ. விதியில்லாததும், அன்னங் கொடுக்கப்படாததும் (1),
மந்த்ரமற்றதும், தகடினையற்றதும், ஸ்ரத்தையற்றதும் சிக்ய யஜ்ஞ
த்தைத் தாமஸம் என்று கூறுகின்றனர்.

(1) அன்ன நிவேதனம் இல்லாததும்.

இனி தபஸ்விகளை விபாகஞ் செய்வார்.

மச. தேவர்கள், த்விஜர்கள் (1), துருமார், அறிவாளிகள் என்ற
வர்களைப் பூஜித்தலும், ஸௌசமம், சிரீஜவழம், ப்ரஹ்மசர்யமும் (2),
அஹிம்ஸையும் ஸாரீர தபஸ் என்று கூறப்படுகின்றது.

(1) இரண்டாம் பிறவியாகிய கைவல்ய தஸையை உள்ள
படி பெற்ற ப்ரஹ்மஞானிகள்.

ப்ரஹ்மண கூத்திரிய வைய்ய குலங்கள் என்று கூறப்பட்
ட்ட ஸ்தூல தேஹ வர்ணத்தில் பிறந்தவர்கள் இந்த கைவல்ய
த்தைப் பெறுவதற்காக உபநயன க்ருத்யத்தைச் செய்து ஸந்த்
யாவந்தனம் முதலிய யஞ்ஞங்களைச் செய்து வருவோம் என்ற
வ்ரதத்தைக் கொண்டமையால், இவர்களையும் உபசாரமாகப்
பெரியோர்கள் “த்விஜர்” என்று கூறுவார்கள். ஆனால், அந்த

வ்ரதங்களை முறித்தவர்கள் சண்டாளர் எனப்படுவார்கள்.

(2) விவாஹத்திற்கு முன் உபநயனம் தொட்டு, ஸத்குரு வாஸஞ் செய்து, வேதாத்யயனம் தர்மஸாஸ்த்ரம் முதலிய பாடங்களைக் கற்று, குருஸேவை செய்து வருகின்ற ஸிஷ்யர்கள் ப்ரஹ்மசாரிகள்.

யிரு. உத்வேகங்களைச் செய்யாததும் ⁽¹⁾, ஸத்யமும் ப்ரியமும் ஹிதமுமாகிய வாக்யமும், ஸாஸ்த்ர படனமும், வாங்மய தபஸ் என்று கூறப்படுகின்றது.

(1) கோபம் பொறாமை முதலிய தோஷங்களை உண்டுபடுத்தாததும்.

மக. மனப்பிரஸாதம் ⁽¹⁾, ஸௌம்யத்வம் ⁽²⁾, மௌனம் ⁽³⁾, மஹேந்ஶ்ரஹம் ⁽⁴⁾, சித்தஸூத்தி ⁽⁵⁾ என்றவைகள் மானஸ் தபஸ் என்று கூறப்படுகின்றன.

(1) மனத்தெளிவு, ஸாந்தி.

(2) ஸோமனைப்போல ஸந்தோஷத்தை விளைவிக்கும் களை. (ஸோமன்=சந்த்ரன்).

(3) மனம் வாக்குக் காயம் என்ற த்ரிகரண அடக்கம். இவற்றுள் மன அடக்கம் என்றது நினையாமலிருத்தல். நினையாமலும் நித்ரை கொள்ளாமலும் இருத்தலுக்கு நேர் ப்ரயோஜனம் ஆத்மதர்ஸனம்.

(4) ஐம்புலன்களை நாடியோடும் ஐம்பொறிகளோடு மனனைச் செல்லவிடாமல் புத்தியில் ப்ரதிஷ்டை செய்தல். இப்படிப் பிடித்து வைத்தலுக்கு நேர் ப்ரயோஜனம் புத்திப்ரகாஸம், விசாரணையில் வலித்தி.

(5) தீர்மானங்களில் கபடின்மை.

யௌ. பலத்தில் விருப்பமற்றவர்களும் [ஓரானம் யோகம் என்றவைகளோடு] சேர்ந்தவர்களுமாகிய நாரால் மேலான ஸ்ரத்தையுடன் செய்யப்பட்ட முன்னுவித தபனை ஸாத்வீகம் என்று கூறுகின்றனர்,

௨௮. ஸத்காரம் ⁽¹⁾, மானம், பூஜை ⁽²⁾ என்றவைகளுக்காக தம்பத்தினால் எந்தத் தபஸ் செய்யப்படுகின்றதோ, அது இவ்விடத்தில் ⁽³⁾ ராஜஸம் என்று கூறப்படுகின்றது. அநித்யமாயும் ⁽⁴⁾ சலனம் பெற்றதுமாயும் ⁽⁵⁾ [இருக்கின்றது].

(1) (பிறர் தன்னை) நல்லவனென்று மதித்தல்; பிறர் உபசரணை.

(2) (பிறர் தன்னைப்) போற்றுதல்.

(3) இந்தப் பூலோகத்தில்.

(4) பொய்யாயும் ப்ரயோஜனமற்றதாயும்.

(5) துக்கத்திற்கு இடமாயும்.

௨௯. முடனானத்தால் ⁽¹⁾ தன்னை வந்தி ⁽²⁾ எந்தத் தபஸ் செய்யப்படுகின்றதோ, அல்லது அன்யனுடைய கெடுதலைக் கருதி, [எந்தத் தபஸ் செய்யப்படுகின்றதோ], அது தாமஸம் என்று கூறப்பட்டது.

(1) அறியாதவர்களோடு பழகின பழக்கத்தால்.

(2) தன் மனஸையும் தேஹத்தையும் வருத்தி.

இனி தானம் மூவகைப்படும் என்று கூறப்படும்.

௨௦. [தக்க] தேஸத்தில் ⁽¹⁾, காலத்தில் ⁽²⁾ பாத்ரத்தில், ப்ரத்யுபகாரத்தைச் செய்ய இடமில்லாதவனுக்குக், கொடுக்கவேண்டும் என்று [மனம் வைத்து], எந்தத் தானம் கொடுக்கப்படுகின்றதோ, அது ஸாத்விக தானம் என்று நினைக்கப்பட்டது.

௨௧. ப்ரத்யுபகாரத்துக்கோ, பயனைக்கருதியோ, எது ஸம்மதமில்லாமல் கொடுக்கப்படுகின்றதோ, அது ராஜஸம் என்று கூறப்பட்டது.

௨௨. அதேஸத்தில், அகாலத்தில், அபாத்ரத்தில் ⁽¹⁾ ஸத்காரம் இல்லாமலும் ⁽²⁾, அபமானம் செய்தும் எது கொடுக்கப்படுகின்றதோ, அது தாமஸம் என்று கூறப்பட்டது.

(1) தானத்துக்குத் தகாதவனுக்கு.

(2) உபசரணை இல்லாமலும்.

ஆஹாரம் யஜ்ஞம் தானம் தபஸ்களின் விபாகங்களைக் கூறி முடித்து, அடுத்த மந்த்ரங்களில் உபாஸனைக்குரிய மந்த்ரங்களின் பிரஜாக்ஷரங்களால் பெறப்பட்ட ப்ரயோஜனங்களைக் கூறுகின்றார்.

உய௩. ப்ரஹ்மத்தீர்த ஓம் தத் ஸத் என முன்றுவித நிர்ந்தேஸம்⁽¹⁾ அமைக்கப்பட்டன⁽²⁾. ப்ராஹ்மணர்களும் வேதங்களும் யஜ்ஞங்களும் அதனால்⁽³⁾ பூர்வகாலத்தில் விதிக்கப்பட்டன.

(1) அறிதற்கு ஏற்பட்ட குறி.

இந்த நிர்ந்தேஸத்தால் ஸந்தவை, ஓம் பாவ கர்மம், தத் பாவ கர்மம், ஸத் பாவகர்மம். ஓம் பாவ கர்மம் ஸ்வர்க்காதி பலன்களைப் பற்றி நிற்கும் (ய௩. உய௩). தத் பாவ கர்மம் மோக்ஷத்தைப் பற்றி நிற்கும் (ய௩. உய௩). ஸத் பாவ கர்மம் பந்தத்துக்கும் மோக்ஷத்துக்கும் பொது (ய௩. உய௩).

(2) “ஓம்” “தத்” “ஸத்” என்ற பதங்கள் பரமேஸ்வரனது ஆக்கையால் அவரை, அல்லது அவருடைய பூர்ண ஐஸ்வர்யங்களைப் பெற்ற வேறு தேவர்களை, குறிக்கும்.

(3) ப்ரஹ்மத்தால், பரமேஸ்வரனால்.

உய௪. விதியில்⁽¹⁾ கூறப்பட்ட யஜ்ஞம் தானம் தபஸ் என்ற ப்ரஹ்ம வாதிகளின்⁽²⁾ கீரியைகள் “ஓம்” என்று கூறி ப்ரவர்த்திக்கின்றன⁽³⁾.

(1) வேத கர்ம காண்டத்தில்.

(2) கர்ம காண்டமே முக்யமென்று நிர்ணயித்தவர்களின்; கர்மாதிகாரிகளின்.

(3) நடைபெற்று வருகின்றன.

உய௫. பலத்தைக் கருதாமல், மோக்ஷத்தை விரும்புகின்றவர்களால் யஜ்ஞம் தபஸ் பலவித தானங்கள் “தத்” என்று கூறிச் செய்யப்படுகின்றன⁽¹⁾.

(1) நிஷ்காம புத்தியோடு யஜ்ஞம் தானம் தபஸ் என்ற கர்மங்களைச் செய்கின்ற ஞானாதிகாரி (மோக்ஷாதிகாரி) “தத்”

என்ற பிரஜாக்ஷரத்தை மந்த்ரங்களோடு சேர்த்து ப்ரயோகஞ் செய்வான்.

உயச. பாரீத்த, ஸத் பாவத்திலும் ஸாது பாவத்திலும் “ஸத்” என்று உபயோகிக்கப்படுகின்றது (1). அவ்விதமே சிறந்த கர்மத்தில் “ஸத்” ஸப்தம் சேர்க்கப்படுகின்றது (2).

(1) “ஸத்” என்ற பிரஜாக்ஷரம் எக்காலமுமுள்ள பொருளைப்பற்றியும், இடையிலே உண்டான பொருளைப்பற்றியும், நல்லபொருளைப்பற்றியும் நல்ல ஆசாரங்களைப்பற்றியும் ப்ரயோகமாகும்.

(2) மங்கள கார்யங்களிலும் “ஸத்” பதம் ப்ரயோகமாகும்.

உயஎ. யஜ்ஞத்திலும் தபஸிலும் தானத்திலும் ஸத்தி “ஸத்” என்று கூறப்படுகின்றது (1). நத் பொருளைக் கருதின கர்மமும் “ஸத்” என்றே கூறப்படுகின்றது (2).

(1) காத்தலுக்கு (ஸ்திதிக்கு) உரிய மந்த்ரங்களோடு “ஸத்” பதம், ப்ரயோகமாகும்.

(2) மஹேஸ்வர உபாஸனா மந்த்ரங்களும் “ஸத்” பத ஸம் பந்தமாயிருக்கும்.

உயஅ. பாரீத்த, ஸ்ரத்தையற்று ஹோமிக்கப்பட்டதும், கொடுக்கப்பட்டதும், செய்யப்பட்ட தபஸும் அஸத் (1) என்று கூறப்படுகின்றன. இறந்தபின் அது இல்லை. இவ்விடத்திலும் இல்லை (2).

(1) ப்ரயோஜன மற்றது.

(2) ஸ்ரத்தையற்றுக் கர்மங்களைச் செய்கின்றவனுக்கு இறந்தபின் ஸ்வர்க்காதி ஸுகமுமில்லை. இவ்வுலகத்தில் பிறந்தபின் அவற்றால் இங்கும் ஒரு ஸுகமுமில்லை.

உபநிஷத்கள் என்றும், பிரஹ்மவித்தை என்றும், யோகஸாஸ்த்ரம் என்றும், பகவத்கீதைகள் என்றும் கூறப்பட்ட கிருஷ்ணர்ஜுந ஸம்வாதத்தில் பிரஸித்திபெற்ற ஸ்ரத்தாத்ரய விபாதயோகம் என்ற பதினேழாம் அத்யாயம் முற்றிற்று.

பதினெட்டாம் அத்தியாயம்.

மோகூஷ ஸந்ந்யாஸ யோகம்.

[அல்தாவது, ஜீவாத்மா மோகூஷத்தைப் பெறுவதற்கு ஸந்ந்யாஸம் அவஸ்யமென்றும், ஸந்ந்யாஸத்தின் நிஜ லக்ஷணமாவது, விஷய ஸங்கத்தையும் கர்மபலனையும் நீக்கிக் கர்மாதுஷ்டானங்களைச் செய்தலே என்றும், இந்த ஸந்ந்யாஸப் பழக்கத்தைப் ப்ரயாஸப்பட்டு ஆரம்பித்து வளர்த்தால், அது முதிர்ந்து நைஷ்கர்மிய வித்தியைக் கொடுக்கும் என்றும், உயர்திணை ஜீவர்களின் பக்வங்களுக்கேற்றபடி ஒவ்வொருவகையாரும் அதுஷ்டிஷ்டவேண்டிய ஸ்வதர்மங்கள் ப்ராஹ்ம கர்மம் கூடாத்ர கர்மம் வைஸ்ய கர்மம் ஸூத்ர கர்மம் என “சதுர்வரண” கர்மங்களாகும் என்றும், ஒருவனது ஸ்வகர்மப் ப்ரீதியாலும் ஸ்வகர்ம அதுஷ்டானத்தாலும் நைஷ்கர்மியம் ஸீக்ரத்தில் பழுக்கும் என்றும், நைஷ்கர்மியத்தைப் பெற்றவன் ஞான, நிஷ்டையைப் பெற்று ப்ராஹ்ம பூபத்தை அடைகிறான் என்றும் உபதேஸித்ததை அர்ஜுநன் கேட்டுச் சிந்தித்தான் என்று விளக்கும் பதினெட்டாம்பாடம்.

இந்தப் பாடத்திலுள்ள ஆரிய உண்மைகள் கீழ்வருமாறு விரிக்கப்பட்டன.

மந்த்ரம் க தொட்டு ய உ வரையில் ஸந்ந்யாஸத்தின் லக்ஷணம் கூறப்பட்டது.

ஸந்ந்யாஸத்தின் பொதுலக்ஷணமாவது புத்தி விஷயங்களைப்பற்றி விசாரிக்கும்பொழுது, ஆசைகளால் ஏவப்பட்டு விஷயங்களிற் சிக்காமல் அஸங்கமாயிருந்து விசாரித்தும், சித்தம் அஸங்கமாயிருந்து தீர்மானித்தும், அஹங்காரம் அஸங்கமாயிருந்து தீர்மானித்த கர்மங்களில் ப்ரவேசித்தும், கர்மங்களால் வரப்பட்ட ஸுகபலன்களை மனம் கருதாமலும், கர்மங்களை லோகோபகாரமாகச் செய்தலாம்.

அத்யாயம், யௌ.

ஸந்ந்யாஸத்தின் விசேஷ லக்ஷணமாவது ஸாத்விக ஸந்ந்யாஸம், ராஜஸ ஸந்ந்யாஸம், தாமஸ ஸந்ந்யாஸம் என்றவையாம்.

மந். யௌ தொட்டு உயௌ வரையில் கர்மத்துக்குக் காரணம் ஸ்தூல ஸரீரமும், ஸுக்ஷ்ம ஸரீரமும், கர்த்ருத்வ மோஹமும், ரஜஸ் குணத்தின் சேஷ்டையும், மஹேஸ்வரனும் கூடிய பஞ்சகம் என்றும், இந்தக் கர்ம ஜனன வஸ்துக்களே அறிந்தாலன்றி ஸந்ந்யாஸம் ஸூனிய விரித்திக்காது என்றும், விளக்கப்பட்டது.

மந். யௌ தொட்டு உயௌ வரையில் கர்மப் ப்ரவ்ருத்தி வஸ்துக்கள் ஞாதா (அறிகின்ற ஆத்மா), ஞேயம் (அறியப்பட்ட பொருள்), ஞானம் (ஞேயத்தைப்பற்றி ஞாதா அறிந்த அறிவு) என்றும், இந்தத் த்ரிபுடிகள் கூடினின்றதால் கர்மம் நடைபெறுகின்றது என்றும், இவற்றிற்குப் பெயர் “கர்ம சோதனா” வஸ்து (கர்மத்தை நடத்திவைத்தலுக்குரிய பொருள்) என்றும், கூறப்பட்டது.

மந். உயௌ தொட்டு சயுக வரையில் கர்த்தா கரணம் கர்மம் என்ற வேறு த்ரிபுடிகள் ஒன்றுகூடிக் “கர்ம ஸங்க்ரஹம்” (மந். யௌ) எனப்படும் என்றும், இவற்றுள் கர்த்தா ஸாத்விக ராஜஸ தாமஸங்கள் என மூவகைப்படும் என்றும், அவ்வாறே புத்தி தைர்யம் ஸாகம் என்ற கரணம் ஒவ்வொன்றும் தனித் தனி மூவகைப்படும் என்றும், அவ்வாறே கர்மமும் மூவகைப்படும் என்றும், மேலும் உயர்திணை ஜீவர்களின் ஜன்ய குணங்களுக்கு ஏற்றபடி கர்மம் ப்ராஹ்ம ஷத்ர வைஸ்ய ஸூத்ர கர்மங்கள் என நால்வகையாக ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டன என்றும், இவை சதுர்வரண கர்மங்கள் எனப்படும் என்றும், இவற்றுள் ஜன்ய குணத்துக்கு ஒத்த கர்மம் ஸ்வதர்மம் எனப்படும் என்றும், ஜன்ய குணத்துக்கு ஒவ்வாத கர்மம் பரதர்மம் எனப்படும் என்றும், ஸ்வகர்மப் ப்ரீதியால் நைஷ்கர்மம் சித்திக்கும் என்றும், பரதர்ம அதுஷ்டானத்தால் மனம் கெட்டு ஆத்ம உத்தாரணத்துக்கு உபயோகப்படாது என்றும், உபதேஸிக்கப்பட்டது.

அத்யாயம், டிஅ.

மந். நுயி தொட்டு நுயிசு வரையில் ஸந்ந்யாஸத்தின் ப்ர யோஜனம் ஞானநிஷ்டை என்றும், இதனால் ப்ரஹ்மபூயம் வரும் என்றும் விளக்கப்பட்டது.

மந். நுயிஎ தொட்டு சுயிஎ வரையில் அர்ஜுநனுக்கு யுத் தஞ் செய்தலைப்பற்றி விஸேஷ உபதேஸம் கூறப்பட்டது.

மந். சுயிஅ தொட்டு எயிக வரையில் பகவத்கீதா பாராயண பலன் சொல்லப்பட்டது.

மந். எயிஉ தொட்டு எயிந வரையில் அர்ஜுநனுடைய ஸம்ஸயத் தீர்வும், மந். எயிச தொட்டு எயிஅ வரையுல் ஸஞ்ஜ யனுடைய மகிழ்ச்சியும், கூறப்பட்டன.

எனவே, இந்த அத்யாயத்தின் ப்ரதான பிரிவுகளாவன:—

- | | | | |
|--------------------|---|----------|---------------|
| I. | ஸந்ந்யாஸம், ... | மந். ... | 5—12. |
| II. | கர்மகாரணம், ... | மந். ... | 13—17. |
| III. | கர்மசோதனையாகிய ஞாதா ஞேயம் ஞானம், . | மந். ... | 19—22. |
| IV. | கர்ம ஸங்க்ரஹமாகிய கர்த்தா, கரணம், கர் | | |
| | மம், ... | மந். ... | 18, 23—49. |
| கர்ம
ஸங்க்ரஹம். | கர்த்தா, ... | மந். | 26—28. |
| | கரணம்,— | | |
| | புத்தி, ... | மந். | 30—32. |
| | தைர்யம், ... | மந். | 33—35. |
| | ஸுகம், ... | மந். | 36—39. |
| | கர்மம், ... | மந். | 23—25, 41—49. |
| V. | ஸந்ந்யாஸத்தின் ப்ரயோஜனமாகிய ஞானநிஷ்டையும் | | |
| | ப்ரஹ்மபூயமும், ... | மந். | 50—56. |
| VI. | அர்ஜுநனுக்கு விஸேஷ உபதேஸம், | மந். | 57—67. |
| VII. | பகவத்கீதா பாராயண பலன், | மந். | 68—71. |
| VIII. | அர்ஜுநனுடைய ஸம்ஸயத் தீர்வு, | மந். | 72—73. |
| IX. | ஸஞ்ஜயன் மகிழ்ச்சி, ... | மந். | 74—78 |

அர்ஜுன ஃ கூறினான்:—

க. ஹ்ருஷிகேஸு, கேஸிநிஷுதன (1), மஹாபாஹு, ஸந்ந்யாஸம் த்யாகம் என்றவைகளின் தத்வத்தை (2) வேவ்வேறாக அறிய விரும்புகிறேன்.

(1) “கேஸி” என்ற அஸுரனைக் கொன்றவனே (“நிஷுதன”).

(2) உண்மையை; உள்ள விசேஷங்களை.

ஸ்ரீ பகவான் கூறினார்:—

உ. [சில] கவிகள் காம்ய கர்ம ந்யாஸத்தை ஸந்ந்யாஸம் என்று அறிகின்றனர் (1). [சில] அறிவாளிகள் ஸர்வ கர்மபல த்யாகத்தை த்யாகம் என்று கூறுகின்றனர் (2).

(1) சில விதவான்கள் ஸந்ந்யாஸம் என்பது ஆத்மோபாய கர்மங்களை விடாமற் செய்தலும், இஷ்டகாம்ய விரித்திக்காக ஏற்பட்ட கர்மங்களை முற்றாக விடுதலும், என்று கூறுவார்கள்.

(2) சிலர் கர்மங்களால் பெறத்தக்க பலன்களைக் கருதாமல், செய்யவேண்டிய கர்மங்களைச் செய்தலே ஸந்ந்யாஸம், அல்லது த்யாகம், என்பார்கள்.

“ந்யாஸம்” என்ற பதம், “நி” என்ற உபசர்க்கமும், “அஸ்” (இருத்தல்) என்ற தாதுவுங் கூடி, வைத்தல், ஒப்புக் கொடுத்தல், நீக்கல் என்று பொருள்படும்.

“ஸந்ந்யாஸம்”=முற்றாக ஈஸ்வரனுக்கு ஒப்புக்கொடுத்தல்=ஈஸ்வரார்ப்பண கர்மாநுவீட்டானம்.

௩. சில விவேகிகள் (1) தோஷம்பெற்ற கர்மத்தை விடவேண்டும் என்று கூறுகின்றனர் (2). சிலர் யஜ்ஞம் தானம் தபஸ் என்ற கர்மங்களை விடக்கூடாதென்று [கூறுகின்றனர்.]

(1) “மநீஷிண:”=மநீஷை (மனஸைச் செலுத்தும் கருவியாகிய புத்தியை) பெற்றவர்கள்.

(2) யஜ்ஞம் தானம் தபஸ் என்ற கர்மங்களை விக்ரமற்றுச் செய்தல் அஸாத்யம் என்றும், ஆதலால் கர்மாதூஷ்டானம் அதுஷ்டானியைத் தோஷங்களிலேயே . அழுத்தும் என்றும் (அத். ௩௮, மந். ச௮), அவற்றை எல்லாம் விட்டுச் சுமமா இருத்தலே நன்று என்றும், கூறுவார்கள்.

அதாவது, சிலர் கர்ம அனாரம்பத்தை ஸந்நயாஸம் என்பா (மந். ௩).

சிலா காமய காம அனாரம்பத்தை ஸந்நயாஸம் எனப் பர் (மந். ௨).

சிலர் கர்மபலத் த்யாகத்தை ஸந்நயாஸம் என்பர் (மந். ௨).

இனி, பகவானுடைய திருவுள்ளம் ச தொட்டு ௩௨ வரையில் கூறப்படும்.

ச. பரதஸ்த்திம (1), புருஷஸ்யாகீர (2), அந்த தீயாகத்தில (3) எனது நிர்நயத்தைக் கேள். தீயாகம் முன்றுவிதமாகக் கூறப்பட்டது.

(1) பரத வம்ஸத்தில் மிகச் சிறந்தவனே.

(2) புருஷப் புலி, புலிபோன்ற புருஷன், துஷ்டர்களை நிகரஹஞ் செய்கின்ற புருஷன்.

(3) தீயாகத்தைப்பற்றி, ஸந்நயாஸத்தைப்பற்றி.

௫. யஜ்ஞம் தானம் தபஸ் என்ற கர்மம் வீடத்தக்கதன்று. அதுவே செய்யத்தக்கது. விவேகிகளின் யஜ்ஞம் தானம் தபஸ் பரிஸுத்தியைச் செய்கின்றவைகள் (1).

(1) யஜ்ஞம் தானம் தபஸ் என்ற காமங்களை ஸ்ரத்தை யோடு செய்தால், பரிஸுத்தி அமையும். ஆதலால், அவற்றைத் தினமும் தவறாது செய்தல் வேண்டும்.

காமய புத்தியோடு கர்மங்களைச் செய்தால், ப்ரவ்ருத்தி மார்க்கத்துக்குரிய தீரிலோக ஸஞ்சாரம் கிடைக்கும். நிஷ்காம புத்தியோடு செய்தால், நிவ்ருத்தி மார்க்கத்துக்குரிய ஞானமும் மோக்ஷமும் கிடைக்கும்.

கூ. தினால் (1), பார்த்த, [விஷய] ஸங்கத்தையும் [கர்ம] பலன் களையும் நீக்கி இந்த கர்மங்கள் செய்யத்தக்கவை (2) என்றது எனது உத்தம நீர்சய மதம் (3).

(1) தெய்வத்தில் ஸ்ரத்தையைத்துச் செய்யப்பட்ட யஜ்ஞம் தானம் தபஸ்கள் அநேக ஸுகபலன்களைத் தரும் என்ற பது உண்மையாயினும், சித்தஸுத்தி பெறுவதற்கு.

(2) கர்மாநுஷ்டானி கர்மத்தால் பெறத்தக்க பலன்களை விரும்பாமல், “தயான பரமேஸ்வரன் என்னுளிருக்கும் விஷய ப்பற்றுக்களைத் தீர்த்து என்னைப் பரிசுத்தஞக்க வேண்டுமென்று கர்மங்களை ஸ்ருஷ்டித்தபடியால், நான் விஷயஸுகங்களைப் பற்றேன், ஸச்சிதானந்த ப்ரபுவையே அண்டி எனக்குரிய கர்மங்களை அவரது ஆக்கைகளாகக் கொண்டு அவரையே நினைத்து நிறைவேற்றுவேன்” என்ற புத்தியோடு கர்மங்களைச் செய்யவேண்டும்.

(3) இந்த ஈஸ்வரார்ப்பண கர்மாநுஷ்டானமே ஸந்ந்யாஸங்களில் உத்தம ஸந்ந்யாஸம். இதுவே பரம உபதேசம்.

இதற்குக் கீழான ஸந்ந்யாஸங்கள் ராஜஸ தாமஸ ஸந்ந்யாஸங்கள் என்று மந். ௭—௮ இல் விளக்கி, உத்தம ஸந்ந்யாஸமாகிய ஸாத்விக த்யாகம் மந். ௯—௧௨ இல் விரிவாகக் கூறப்பட்டது.

எ. நியத கர்மத்தை (1) விடுவது சரியன்று. அதை மோஹத்தால் (2) விடுதல் தாமஸ ஸந்ந்யாஸம் என்று கூறப்பட்டது. (௩)

(1) ஸந்ந்யாவந்தனாதி நித்ய யஜ்ஞம் தானம் தபஸ் என்ற கர்மங்களை.

(2) மூட புத்தியால்.

(3) தாமஸ ஸந்ந்யாஸமாவது எந்த உத்தம நியாயத்திற்காக யஜ்ஞாதி கர்மங்கள் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டன என்று விசாரித்தறியாமல் அநுஸரிக்கப்பட்ட மூடத் த்யாகம்.

அ. காய க்லேஸ பயத்தால் (1) எந்தக் கர்மத்தைத் துன்பமென்று விடுவானோ, அவன் ராஜஸ த்யாகத்தைச் (2) செய்து, த்யாக பலனைப் பெறவேமாட்டான்.

(1) தேஹத்திற்காவது மனஸுக்காவது துன்பம் (“க்லேஸம்”) வருமென்ற பயத்தால்.

(2) விட்டதால் பெறவேண்டிய துக்க நிவாரணையை, மோக்ஷத்தை.

ராஜஸ ஸந்ந்யாஸமாவது யஜ்ஞம் தானம் தபஸ் என்றவை எல்லாம் மனஸுக்கும் தேஹத்துக்கும் வேதனைகளைக் கொடுக்கும் என்ற பயத்தால் விடப்பட்ட கர்மாறுஷ்டானம்.

துன்ப பயத்தால் அதுஸரிக்கப்பட்ட ராஜஸ ஸந்ந்யாஸத்திற்கு நிர்மல புத்தியுமில்லை, •மோக்ஷ விர்த்தியுமில்லை என்பது கருத்து.

மோக்ஷம் என்றது துக்க பய விஷாதங்களினின்று நீங்குதல். காய க்லேஸத்தை அதுஸரித்த ராஜஸ ஸந்ந்யாவிலுக்கு மோக்ஷம் வெகு தூரமாகும்.

கூ. ஸங்கத்தையும் (1) பலனையும் (2) நீக்கி, செய்யவேண்டிய (3) எந்தக் கர்மம் உறுத்யாகச் (4) செய்யப்படுகின்றதோ, அந்த த்யாகம் (5) ஸாத்விகம் என்று ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டது. (6).

(1) தோன்றி அரியும் பொருள்களைப்பற்றிய ஆசையோடு புத்தி கூடுதலையும்.

(2) நற்கர்மங்களால் வரும் விஷய ஸுகங்களையும்.

(3) ஒருவனுக்குரிய.

(4) ஸ்ரத்தையோடும் ஸ்திரமாகவும்.

(5) அந்த விஷயஸங்கத் த்யாகமும் கர்மபலத் த்யாகமும்.

(6) ஸாத்விக த்யாகம், அல்லது, ஸாத்விக ஸந்ந்யாஸம் = காம ஸங்கமும் கர்மபலனும் எனக்கு வேண்டாம் என்ற புத்தியோடு செய்யப்பட்ட யஜ்ஞம் தானம் தபஸ் என்ற கர்மாறுஷ்டானங்கள்.

ம. மேதாவியும் (1), ஸம்ஸயமற்றவனும் (2), ஸத்வமுள்ளவனும் (3) ஆகிய த்யாகி (4) அதுஸல கர்மத்தை த்வேஷிக்க மாட்டான் (5). துஸலத்தில் ஸங்கம் பெறமாட்டான் (6).

(1) நல்லறிவு பெற்றவனும்.

(2) விபரீத நினைவுகள் அற்றவனும்

(3) உண்மையான நிலையில் நிற்கின்றவனும்.

(4) ஸாத்விக ஸந்ந்யாஸி.

(5) கர்மங்களைச் செவ்வையாக அதுஷ்டியாதவனை அவ மதிக்கமாட்டான்.

“அகுஸல கர்மம்”=ஸகாமபுத்தியோடு செய்யப்பட்ட கர்மம்.

(6) செவ்வையாகக் கர்மங்களை அதுஷ்டிக்கிறதைப்பற்றியும் அபிமானம் கொள்ளான்.

“குஸல கர்மம்”=நிஷ்காம புத்தியோடு செய்யப்பட்ட கர்மம்.

எனவே, ஸாத்விக ஸந்ந்யாஸி அபிமானமற்றுத் தனக்குரிய கர்மங்களை ஈஸ்வரார்ப்பண புத்தியோடு லோகோபகாரத் துக்காக நிறைவேற்றுவான் என்பது கருத்து.

யக. கர்மங்களை முற்றாக விடுவதற்கு தேவநியால் முடியாது. சூதலால், எவன் கர்மபலத்தை விடுவானோ, அவன் த்யாகி என்று கூறப்படுகின்றான் ⁽¹⁾.

(1) ஜீவாத்மாவோடு ஸம்பந்தப்பட்ட ஐம்பொறிகளும் அந்தஸ்கரணங்களும் கர்மேந்த்ரியங்களும் தத்தந் தொழில்களைச் செய்துகொண்டேயிருக்குமாதலால், கர்மங்களை “நான் விட்டேன்” என்ற வார்த்தை ஒவ்வாது. “ஸந்ந்யாஸம்” என்ற பதத்தின் மெய் அர்த்தம் கர்மாதுஷ்டானத்தில் கர்மபல த்யாகம் என்றே கொள்ளவேண்டியது.

ய௨. அத்யாகிகளுக்கு ⁽¹⁾ அநிஷ்ட, இஷ்ட, மீராம் என்று முன்று வித கர்மபலன் இறந்தபின் ஸம்பவிக்கின்றது ⁽²⁾. த்யாகிகளுக்கு ஓரிடத்திலும் ஸம்பவிக்கின்றதில்லை ⁽³⁾.

(1) கர்மபலத் த்யாகம் செய்யாதவர்களுக்கு.

(2) பலனை விரும்பிக் கர்மங்களை அதுஷ்டிக்கின்றவர்களாகிய அஸந்ந்யாஸிகளுக்கு மூவித கர்மபலன்கள் இறந்தபின்

புசிப்பிக்கு வருகின்றன. அக்கர்மபலங்கள் ஸம்பாபலங்கள் என்றும், அஸம்பலங்கள் என்றும், ஸம்பாபுடும், அஸம்பாபுடும், கலந்த (மிஸ்ர) பலங்கள் என்றும், கூறப்படும்.

இந்த பிறனியில் செய்யப்பட்ட கர்மங்களின் பலங்கள் இப்பிறனியிலேயே புசிப்புக்கு வரா. வேறொரு பிறனியிலே வரும் என்பது பற்றி, “இறந்தபின் ஸம்பவிக்கின்றது” என்றார்.

“பலம்” (தமிழில் பலன்) என்ற பதம், “பல” (நிஷ்பத்தி, உற்பத்தி, பிறப்பு) என்ற தாதுவிலின்று ஜனித்து, பிறக்கின்ற வஸ்து என்று பொருள்படும்.

கர்மம் செய்தால் அச்செயலிலின்று ஓர் பீஜம் (வித், விதை) உண்டாகும். இந்த பீஜம் அத்ருஸ்யமாயிருப்பதால் “அத்ருஷ்டம்” எனப்படும். பீஜத்திலின்று விருஷம் வருவது போல, புண்ய பீஜத்திலின்று ஸுகமும், பாபபீஜத்தில் நின்று துக்கமும், புண்யமும் பாபமும் கலக்கப்பட்ட பீஜத்திலின்று ஸுகதுக்கங்கள் கூடிய அநுபவங்களும் தோன்றும்.

நரக ஸ்வர்க்க அநுபவங்களுக்குப்பின், பூலோகத்தில் இந்த பீஜங்கள் புருஷகாரத்தை (புருஷனுடைய ப்ரயத்தனத்தை) அடைந்து, ஸுக துக்கங்களை விளைவிக்கும். உழப்பட்ட சேஷத்ரம் பீஜமில்லாமல் நிஷ்பலமாவதுபோல, பூர்வ புண்ய பீஜமில்லாமல் புருஷகாரம் (முயற்சி) சித்திக்காது. (மஹாபாரதம், அநுஸாஸந பர்வம், அத். கூ, 10—சயெ).

ஜனனங்கள் தோறும் அநாதிகாலந் தொட்டு ஆத்மாக்கள் யான் எனது என்ற புத்தியோடு செய்த கர்மங்களின் பீஜங்கள் கணக்கற்றுக் கால தேஸ நியதி தத்வங்களில் கட்டுப்பட்டு இருக்கும். இந்தக் கர்ம பீஜங்களின் பெயர் ஸஞ்சிதமாம். (குமிக்கப்பட்டதாம்).

ஸஞ்சித கர்மபீஜங்களில் சில, பக்வப்பட்ட காலத்தில், இப்பிறவிக்குரிய தது கரண புவன போகங்களை ஆரம்பிக்கும். இப்படி இந்த ஜனனத்தில் புசிப்புக்கு வருகின்ற கர்மங்கள் ப்ராரப்த கர்மம் எனப்படும். ஸ்தூல தேஹம் என்ற பேறு முதல் மரண எல்லே என்ற சாக்காடு வரையில் அநுபவிக்கப்

பட்டவை எல்லாம் ப்ராரப்தங்கள்.

“ப்ர”, “அ”, என்ற உபஸர்க்கங்களோடு “ரப்” (ஆரம்பித்தல்) என்ற தாது கூடி “ப்ராரப்தம்” ஆயிற்று. இந்தப் பதம் ஓர் பிறனியை ஆரம்பிக்கும் வஸ்துவாகிய கர்மபீஜத்தையும், அப்பிறப்புத் தொட்டு இறப்பு வரைக்கும் தொடர்பாக ஸம் பந்தப்பட்ட கர்மபீஜங்களையும், குறிக்கும்.

ப்ராரப்த கர்மபலன்களைப் புசிக்கும் பொழுது, விருப்பு வெறுப்பால் ஏவப்பட்டு யான் எனது என்ற புத்தியோடு கர்மங்களைச் செய்தால், அவற்றில்நின்று புது பீஜங்கள் உண்டாகி, பழைய ஸஞ்சித பீஜங்களோடு சூழிக்கப்பட்டு, நின் ஒரு காலத்திற் பக்வமடைந்து, புசிப்புக்கு வருமாதலால், இவை ஆகாமிய (வரப்போகின்ற) கர்மம் எனப்படுகின்ற.

கர்மங்களின் பலன்கள் ஆறுவகைப்படும். அவையாவன: பேறு (பெற்ற தேஹம், பிதா, மாதா, பிறந்த ஸ்தானம், அதை அடக்கிய தேஸம், அரசாட்சி, பாஷை, கல்வித்திறம், உத்யோகம், தனம், பத்னி, பிள்ளைகள், ஸ்நேஹிதர் முதலியவைகள்); இழவு (தன்னை விட்டு போகின்றவையெல்லாம்); இன்பம் (ஸுக அதுபவங்கள்); பிணி (துன்ப அதுபவங்கள்); மூப்பு (தேஹத்தோடு தேஹி ஸம்பந்தப்பட்டிருக்கும் காலம்); சாக் காடு (மரணம்), என்பவையாம்.

இப்பிறனியில் புசிக்கப்பட்ட இந்த ஆறு பலன்களுக்குங் காரணம் முற்பிறனிகளில் செய்யப்பட்ட கர்மங்கள் என்றதற்கு ஆன்ற ஸாக்ஷிகள் பரமேஸ்வரனுடைய அவதார புருஷனாகிய ஸ்ரீ க்ருஷ்ணபகவானும், அவர் உபதேஸத்தைப் ப்ரஸ்தாபித்த வ்யாஸ பகவானுமே.

(3) நிஷ்காம கர்மாதுஷ்டாஸிகளாகிய ஸாத்விக ஸந்ந்யாஸிகளைத் தாம் செய்யும் கர்மங்களில்நின்று ஜனிக்கும் பலன்கள் பற்று.

நிஷ்காம கர்மாவைப் பற்றுத பலன்கள் இவனுடைய மித்ரர்களையும் ஸத்ருக்களையும் பற்றும். மித்ரன் ஸுகபலனைப் பெறுவான், ஸத்ரு அஸுக பலனைப் பெறுவான்.

இப்படி நிஜ ஸந்நயாஸத்தின் பொது லக்ஷணத்தைக்கூறி, அடுத்த ச மந்த்ரங்களில் கர்மகாரணங்களை விசரித்து, இவற்றை அறிந்தவன் “அகர்மா” ஆவான் என்று ௨௭ ம் மந்த்ரத்தில் விளக்குவார்.

௨௩. மஹாபாஹு, க்ருதாந்த ஸங்க்யத்தில் (1) ஸர்வ கர்ம ஸித்திக்காக (2) கூறப்பட்ட இந்த பஞ்சகாரணங்களை (3) என்னுடைய [வாக்கினின்று] அறி.

(1) “க்ருதாந்தம்” = “க்ருத” (முற்றுகிய, பூர்த்தியான) + “அந்த” (முடிவு) = கர்மத்தின் பூர்ணமுடிவு.

“க்ருதாந்த ஸங்க்யம்” = கர்மாநுஷ்டானங்களெல்லாம் முடிவு பெறுகின்ற மெய்யறிவு.

இந்த மெய்யறிவை “ஸங்க்யம்” என்றும், “வேதாந்தம்” என்றும், பல ருஷிகள் கூறியிருக்கின்றனர். அத். உ. ௩௨௬.

“க்ருதாந்த ஸங்க்யத்தில்” = கர்மங்கள் பூர்ணப்படுகின்ற உபநிஷத்களில்.

(2) எல்லா யஜ்ஞங்களாலும் தானங்களாலும், தபஸ்களாலும் மாதுடர் முடிவான மோக்ஷ பலனைப் பெறும் பெர்ருட்டு.

(3) கீழ்வரும் ஐந்து கர்ம காரணங்களை.

௨௪. அதிஷ்டானமும் (1), கர்த்தாவும் (2), வேவ்வேறன கரணமும் (3), பலவித வேவ்வேறு சேஷ்டையும் (4), இவைகளில் (5), ஐந்தாவது (6) தைவமே (7).

(1) ஸ்தூல தேஹமும்.

“அதி” என்ற பதமும், “ஸ்தானம்” (இடம்) என்ற பதமும் கூடி, “அதிஷ்டானம்” என்று திரிபு பெற்று வந்தது. இது இந்த்ரியங்களின் இருப்பிடமாகிய ஸ்தூல ஸரீரம் என்று பொருள்படும்.

(2) கர்த்தருத்வ மோஹம் பெற்ற ஜீவாத்மாவும்.

(3) ஐவித பிரிவுகளையுடைய ஸூக்ஷ்ம ஸரீரமும்.

(4) துடின கோலங்களைக் கொண்ட ரஜஸ் குணமும்.

(5) இவைகளைப் பற்றிய.

(6) ஐந்தாம் காரணம்.

(7) மஹேஸ்வர ஸம்பந்தமே ("தைவம்" = தேவ ஸம்பந்தம்). ஐஸ்வரயோகமே. அக். கூ. நு. (௨).

கர்ம ஜனனத்துக்கு பஞ்சகாரணங்கள் தனவும், கரணமும், கர்த்தருத்வமோஹம் பெற்ற ஆத்மாவும், சேஷ்டைரூப ரஜஸ் குணமும், கர்ம சக்ரத்தை நடத்திவைக்கின்ற பரமேஸ்வரனும், என்று கூறி, அடுத்த மந்தரத்தில் மாதூர் கர்மேந்தரியங்களால் எவ்வித கர்மங்களைச் செய்தாலும், அவைக்கு அதிஷ்டானாதி பஞ்சகாரணம் என்று சாதிக்கின்றார்.

௮௮. ந்யாயமான அல்லது விபரீதமான (1) எந்தக் கர்மத்தை மனம் வாக்கு காயங்களால் மனாஷன் ஆரம்பிக்கின்றனோ, அதற்கு (2) இவ்வைந்துகளே காரணங்கள் (3).

(1) விதிக்கப்பட்ட அல்லது விலக்கப்பட்ட.

(2) ஆரம்பிக்கும் கர்மத்துக்கு.

(3) மனம் வாக்குக் காயங்களால் எந்தப் புண்ய கர்மம் அல்லது பரப கர்மம் செய்யப்படுமோ, அந்தக் கர்மத்துக்கு காரணங்கள் அதிஷ்டானாதி பஞ்சகாரணம்.

௮௯. இவ்விதம் இருக்க (1), எவன் அக்ருத (2) புத்தியோடு கூடியிருப்பதால் சூத்ரமான மாத்ரம் (3) அதில் (4) கர்த்தாவாக அறிகிறனோ, அந்த துர்மதி (5) அறிகின்றனில் (6).

(1) அதிஷ்டானாதி பஞ்சகரம் கர்மத்துக்குக் காரணமாக இவ்விதமிருக்க.

(2) ஸ்வண் மனன அப்பியாசங்களால் ஸூத்தப்படாத.

(3) "ஆத்மநம் கேவலம்" = ஜீவாத்மாவை, அல்லது தேஹத்தை, மாத்ரம்.

(4) ஆரம்பிக்கப்பட்ட கர்மத்தில்.

(5) அந்த மூடன்.

(6) கர்ம காரணத்தைப் பற்றிய உண்மையை அறியமாட்டான்.

யௌ. எவனுக்கு பாவனை⁽¹⁾ அஹங்காரம் பெறவில்லையோ, எவனுக்கு புத்தி மறைக்கப்படவில்லையோ, அவன் இவ்வுலகத்தாரை ஹிம்ஸித்தாலும் 'ஹிம்ஸிக்கின்றவனுமில்லை, பந்திக்கப்படுகின்றவனுமில்லை' ⁽²⁾.

(1) மனோபாவனை; மனவலில் தோன்றும் நினைவுகள்.

(2) அஹந்தை மமதையற்று, மஹேஸ்வரனே சைவக் கருதயங்களையும் நடத்தி வருகின்றார் என்ற உண்மையை உள்ளபடி அறிந்த ஜீவன் முக்தனுடைய மனம் வாக்குக் காயங்களால் பிறர் கண்டிக்கப்பட்டால், அச் சண்டனை அவனுடைய கண்டனையன்று என்றும், மஹேஸ்வரனது கண்டனையே என்றும், அறியவேண்டியது. ஜீவன் முக்தனுடைய கர்மங்கள் ஸுகதுக்க பந்தனங்களை அவனுக்குக் கொடா.

இதுவரையில் கர்மத்துக்குக் காரணம் அதிஷ்டானாதி பஞ்சகம் என்று கூறி, வரும் பந்தரத்தில் கர்மங்களை நடத்திவைத்தலுக்குரிய எல்லைகள் “கர்மஸோதனம்” எனப்படும் என்றும், இது ஞாதா ஞேயம் ஞானம் என்று ஞானத் தரிபுடிகள் என்றும், கர்மத் தரிபுடிகளாகிய கர்மமும் கரணமும் கர்த்தாவும் கர்மஸங்க்ரஹம் எனப்படும் என்றும், கூறப்பட்டது.

யௌ. கர்மஸோதனம்⁽¹⁾ ஞாதா⁽²⁾, ஞேயம்⁽³⁾, ஞானம்⁽⁴⁾, என்று முன்றுவிதம்.

கர்மஸங்க்ரஹம்⁽⁵⁾ கர்மம்⁽⁶⁾, கரணம்⁽⁷⁾, கர்த்தா⁽⁸⁾ என்று முன்றுவிதம்.

(1) கர்மங்கள் ப்ரவேசரித்து ஜீவிக்கின்ற எல்லைகளாகிய ஞானத் தரிபுடிகள்.

“சோதனா” என்ற பதம் “சுத்” (ஜீவிக்கச் செய்தல்) என்ற தாதுவினின்று ஜனித்து, நின்றும் இடம் என்று பொருள் படும்.

“கர்மஸோதனா”=கர்மங்கள் பற்றிப் ப்ரவ்ருத்திக்கும் எல்லைகள்.

அஃதாவது, கர்மங்கள் ஞாதா என்னும் ஜீவாத்மாவையும் அவனுடைய ஞேயத்தையும் ஞானத்தையும் பற்றினின்றே இல

கும். வேறொரு பொருளில் கர்மப் ப்ரவேஸம் இல்லை.

(2) அறிகின்ற ஸாக்ஷி; ஜீவாத்மா.

(3) அறியப்பட்ட விஷயம்.

(4) அறிகின்ற ஸாக்ஷியும் அறியப்பட்ட விஷயமும் எந்த நிலையில் ஸம்பந்தப்பட்டதோ, அந்த ஸம்பந்த நிலை ஞானம், அல்லது அறிந்துகொண்ட நிலை, எனப்படும்.

கர்மம் என்ற பொருள் இந்த ஞானதரிபுகளைத் தாவி யே நிற்கின்றது. இவை இல்லை எனில், கர்மத்துக்கு ப்ரவ்ருத்தி இல்லை. ஞாதாக்களாகிய ஜீவர்களைப் பற்றியும், ஞேயங்களாகிய நாநாவித ஆத்ம அனாதம் யோக்யப் பொருள்களைப் பற்றியும், ஞானங்களாகிய அறிவுகளைப் பற்றியுமே கர்மம் ப்ரவ்ருத்திக்கும், நடைபெற்றுவரும். ஞாதா, ஞானம் ஞேயம் அன்றிக் கர்மத்திற்கு விலாஸம் இல்லை, நின்றிடும் இடமில்லை.

(5) கர்மக் கூட்டங்கள்; கர்மக் கொத்துக்கள்; ஒன்றை ஒன்று கவர்ந்துகொண்டு நிற்கின்ற கர்மசொரூபங்கள்.

“ஸங்க்ரஹம்” என்ற பதம் “ஸம்” (செவ்வையாக) என்ற பகுதியும், “க்ரஹம்” (பிடித்தல், கவர்தல்) என்ற பதமுங் கூடி “ஸங்க்ரஹம்” என்றாகி, ஒன்றைஒன்று தாவி நிற்கும் ஏகஜாதி வஸ்துக்கள், என்று பொருள்படும். இவை ரஜஸ் குணப் ப்ரக்ருதி அம்ஸங்களாகிய கர்மம், கரணம், கர்த்தாவாம்.

(6) ஒருவனுடைய மனம் வாக்குக் காயங்களால் செய்யப் பட்ட செயல்கள்.

(7) உள்ளம் மனம் புத்தி சித்தம் அஹங்காரம் என்ற உட்கரணங்களும், மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவி என்ற புறக்கரணங்களும், ஸாதாரண வழக்கத்தில் கரணங்களென்று கூறப்படினும், ஈண்டு புத்தியும், புத்தியின் ஒரு நிஸ்சய நிலையாகிய தைர்யமும், மனலில் ப்ரதிபலிக்கின்ற இஷ்ட காமய பூர்த்தியாகிய ஸுகமும் “கரணங்கள்” என்று கூறப்பட்டன.

(8) கர்மத்தைச் செய்கின்றவன்.

ரஜோகுணத்தால் ஏவப்பட்டுக் கர்மேந்த்ரியங்கள் கர்மங்களைச் செய்கின்றபடியால், கர்மேந்த்ரியங்களே கர்த்தாக்கள்

எனலாம். ஆனால், மூடபுத்திமான்கள் “நான்” என்ற தேஹமே அல்லது ஜீவாத்மாவே “கர்த்தா” என்று நினைக்கின்றனர். இந்தப் பரபல்ய விமூடார்த்தப்படி ராஜஸ கர்த்தா என்றும், தாமஸ கர்த்தா என்றும் இருவகைக் கர்த்தாக்கள் உளர். வேறொரு வகையான புத்தியோடு, அதாவது, நான் என்று நினை யாமலும் பேசாமலும், தனக்கு வகுக்கப்பட்ட கர்மங்களைச் சரி யாக நடத்திக்கொண்டிருப்பவன் ஸாத்விக கர்த்தா எனப்படு வான். வரும் உயசு—உயஅ மந்த்ரங்களில் இந்த மூவகைக் கர்த்தாக்கள் கூறப்பட்டார்கள்.

இனி, கர்மசோதனையில், ஞானமும், கர்மஸங்க்ரஹத்தில் கர்மமும் கர்த்தாவும், பரமேஸ்வரனால் செய்யப்பட்ட குண விபாகத்தால், மூவகையாகும் என அடுத்த மந்த்ரத்தில் விளக்கினார்.

மக. துண்பேதத்தால் (1) ஞானமும் கர்மமும் கர்த்தாவும் முன்று விதமாகவே துண ஸம்க்யானத்தில் (2) உரைத்திருக்கின்றது. அவ் வண்ணமே அவைகளையும் கேள் (3)

(1) பகவான் அருளிய குண விபாகத்தால்.

(2) குண + ஸம் + க்யானம் = குணங்களை சரியாகக் கணக் கிட்டுக் கூறும் ஸாஸ்த்ரம். (“க்யா” என்ற தாதுவினை அர்த்தம் கணக்கிடுதல்).

“குண ஸம்க்யானம்” என்ற நூல் கபிலமுனிவரால் இயற்றப்பட்டதால், அது “காபிலம்” என்றும் கூறப்படும். இக்காலத்தில் இதைக் காணோம். ஸாங்க்யமும் வேதாந்தமும் வெவ்வேறன்று. உ. ஈயசு க்ஞரிய உரையைப் பார்த்தறிக.

(3) அந்த ஞான ஸாஸ்த்ரத்தில் கூறினவாறு நான் உனக்குக் கூறுவேன், கேட்பாயாக.

வரும் மூன்று மந்த்ரங்களில் (உய—உயஉ இல்) மூவகை ஞானம் கூறப்பட்டன. இவற்றில், முதன்மை பெற்ற ஏக பாவனை செய்யத்தக்க அறிவாகிய ஸாத்விக ஞானம் உய ம் மந்த்ரத்தில் விளங்கும்.

உய். விபாகஜ் செய்யப்பட்ட பூதங்களில்⁽¹⁾, விபாகஜ் செய்யப்படாததும் மாறாதலில்லாததுமாகிய⁽²⁾ ஏகபாவத்தை⁽³⁾ எதனால்⁽⁴⁾ அறிகின்றனோ, அந்த ஞானத்தை ஸாத்விகம் என்றறி.

(1) ப்ரக்ருதி வஸ்துவைக் கொண்டு இயற்றப்பட்ட வெவ்வேறு தேஹங்களில் [வலிக்கும் எதபாவத்தை].

(2) பிரிக்கத்தக்க ப்ரக்ருதியைப்போல பிரிக்கக்கூடாததும், சிறப்பு வளர்ச்சி இறப்பு என்ற விகாரங்கள் இல்லாததுமாகிய.

(3) எகமாயிசுக்கின்ற வஸ்துவை, அதாவது, பரமேஸ்வரனை.

(4) எவ்வகை ஞானத்தால். அதாவது, எக பாவனை செய்யக்கூடிய அறிவால்.

இந்த மந்தரத்தில் அர்த்தம், கண்டித பதார்த்தங்கள் யாவும் அக்ண்ட பதார்த்தத்தில் உள்ளன என்றும், கண்டன வெல்லாம் கண்ணால் காணக்கூடாத வஸ்துவினின்று தோன்றின என்றும், எந்த அறிவு அறியத்தக்கதோ, அது ஸாத்விக ஞானம் எனப்படும் என்பதே.

மேகம் மின்னல் இடி முதலிய தோற்றங்களும், நிலம் மலை நதி கடல் கப்பல் வீடு ஜனங்கள் முதலிய தோற்றங்களும் பூத ஆகாஸத்தில் உள்ளன போல, பூத ஆகாஸம் மாயை என்ற மன ஆகாஸத்தில் உள்ளது என்றும், மன ஆகாஸம் நிர்க்குண வஸ்துவாகிச் சிதாகாஸத்தில் (சித் ஆகாஸத்தில், அகண்டாகார சித்தில், பரமாத்மாவில்) உள்ளது என்றும், புத்தியால் நிதானித்து அறியும் அறிவு ஸாத்விக ஞானம் எனப்படும்.

விஸால புத்தியை முன்னிட்டு அறியாமல், எந்த அறிவு பரமாத்மாவை நேரே அதுபவ முறையாக அறியுமோ, அந்தப் பேரறிவு (அகண்டாகார அறிவு) ஸாத்விக ஞானத்துக்கு மிக மேற்பட்டது.

தவந்தவங்களிலின்ற விலகின ஸமத்வபுத்தியோடு கூடியிருக்கும் ஜீவாத்மா ஸம தர்ஸனியாகி, விகல்ப நாம ரூபங்கள் யாவற்றையும் எக பாவனை செய்த மாத்ரத்தில், அவற்றுள் இ

ருக்கின்ற அகண்டாகார வஸ்துவை அநுமானிப்பான் : என்று விளக்கி, அடுத்த மந்த்ரத்தில் நானாவித பேதங்களை வெவ்வேறாக அறியும் அறிவு ராஜஸ ஞானமாகும் என்றார்.

உய்க. ஸர்வபூதங்களில் ⁽¹⁾ வெவ்வேறு நானாவித பாவங்களைப் ⁽²⁾ பற்றின எந்த பிரதக் ஞானமோ ⁽³⁾, அந்த ஞானத்தை ராஜஸமாக அறி ⁽⁴⁾.

(1) ஸகல தேஹங்களில்.

(2) தோற்றங்களை.

(3) வெவ்வேறாகப் பிரித்து அறியும் அறிவோ.

(4) தனக்கு முன்னிருக்கின்றவைகளை, த்வந்த்வ மோஹம் பெற்ற புத்தி வெவ்வேறாகப் பிரித்தும், அவைகளின் பேதங்களைப் பாராட்டியும் நிற்கும். த்வந்த்வ புத்தியோடு கூடினஞாதா நானாவித ரூபங்களையும் அவற்றின் வேற்றுமைகளையும் • அறியுமேயன்றி, அவற்றிற்கும் அகண்ட வஸ்துவுக்கும் உள்ள ஆதார ஆதேய ஸம்பந்தத்தை அறியாது. இவ்வித ஞானம் ராஜஸமய ஞானம்.

இனி, உயெ இல் தாமஸ ஞானம் கூறப்படும்.

உயெ. [தனக்கு இதுதான்] எல்லாம் போல ⁽¹⁾ [நினைத்து] ஒரு கார்யத்தில் அழுந்தினதும் ⁽²⁾, காரண கார்ய விசாரணை அற்றதும் ⁽³⁾, தத்வார்த்தத்தை அறியாததும் ⁽⁴⁾, அல்பழம் ⁽⁵⁾ ஆகிய எந்த ஞானமோ, அது தாமஸம் என்று கூறப்பட்டது ⁽⁶⁾.

(1) “க்ருத்ஸ்வத்” = எல்லாம் போல.

(2) ஒரு பொருள் போக அல்லது வர இருந்தால், அந்த ஒன்றைத் தனக்குடைய ஸகல பொருள்களும் போகின்றன போலவும் அல்லது வரவேண்டியவை போலவும் நினைத்து, அதனில் மிகப் பற்றுள்ள தாயும்.

(3) ப்ரக்ருதி விஷயங்கள் காரண கார்ய ஸம்பந்தமாகவே, கால தேஸ திக என்ற பரிஸ்சின்னங்களைப் பற்றித், தோன்றியும் வளர்ந்தும் அழிந்தும் வருமென்ற உண்மையை அறியாததும்.

(4) ஆதம் லக்ஷணங்களை அறியமாட்டாததும்.

(5) ஆசைகளால் பந்திக்கப்பட்டுச் சிறியதானதும்.

(6) தாமஸ ஞானியின்புத்தி, விருப்பு வெறுப்புக்களால் ஏவப்பட்டு, சலனத்தை அடைந்து அல்பஸக்தியோடிருக்கும், ஆத்ம விஷயங்களை அறியமாட்டாது, காரண கார்ய ஸம்பந்தங்களை விசாரிக்காது, சிறிய சங்கதிகளை மலைபோலப் பாராட்டி மிக வருத்தப்படும்.

இனி, கர்ம பேதங்களை அடுத்த மூன்று மந்த்ரங்களில் கூறுவார்.

உய௬. [விஷயங்களில்] ஸங்கமில்லாமல், ராக தீவேஷமில்லாமல், எந்த நியதகர்மம் பலத்தைப் பெற விருப்பமற்றவனில் செய்யப்பட்டுத் தோ, அது ஸாத்விகம் என்று கூறப்பட்டது (1).

(1) ஸாத்விக கர்மமாவது, விருப்பு வெறுப்பால் ஏவப்படாததும், விஷய ஸுகங்களில் நின்று ஜனிக்காததும், ஸுபாஸுப பலன்களை நாடாததும், ஆகிய சிந்தனைகளும் வாக் குக்களும் செய்கைகளுமாம்.

உய௭. கர்மத்தை நிறைவேற்ற விருப்பமுடையவனில், அல்லது அஹங்காரம் பெற்றவனில், வேத முயற்சியுடன் எது செய்யப்படுகின்றதோ; அது (1) ராஜஸமேன்று கூறப்படுகின்றது (2).

(1) அந்தக் கர்மம்.

(2) ராஜஸ கர்மமாவது, எடுத்த கர்மத்தை நிறைவேற்றவே வேண்டும் என்ற ஆவலோடும், அல்லது நானே இந்தக் கர்மத்தை முடிக்க வேண்டும் என்ற எண்ணத்தோடும், வெகு முயற்சியோடு செய்யப்பட்ட கர்மம்.

உய௮. அநுபந்தத்தையும் (1), கேடுதீயையும் (2), ஹிம்ஸையையும் (3), புருஷகாரத்தையும் (4) கவனிக்காமல், மோஹத்தால் எந்தக் கர்மம் தொடங்கப்படுகின்றதோ, அது தாமஸம் என்று கூறப்படுகின்றது (5).

(1) தன்னைச் சூழ்ந்திருக்கும் பந்தனங்களாகிய சுடைகளையும்.

(2) தனக்கு வரும் நஷ்டத்தையும்.

(3) பிறருக்கு உண்டாகும் துன்பத்தையும்.

(4) “பௌருஷம்”=புருஷகாரம், தனது வல்லபம், (ஊக்கம், இடம், பொருள், ஏவல்).

(5) தாமஸ கர்மமாவது தனக்குள்ளுள்ள ஸக்தியையும் தடைகளையுங் வரும் நஷ்டங்களையும் ஆராயாமல் செய்யப்பட்ட கர்மங்கள்.

இனி, கர்த்தாவின் பேதங்களை அடுத்த மூன்று மந்த்ரங்களிற் கூறுகின்றார்.

உயசு. ஸங்கத்தை விட்டவனும் (1), நான் என்று பேசாதவனும் (2), தைர்யம் உத்ஸாஹங்களோடு கூடியவனும் (3), ஸித்தி. அஸித்திகளில் விகாரமற்றவனும் (4), ஆகிய கர்த்தா ஸாத்விகன் என்று கூறப்படுகிறான் (5).

(1) விஷயங்களில் அழுந்தாத மனமுடையவனும்.

(2) கர்மங்களைச் செய்யும் பொழுது “நான், நான்” என்ற அஹந்தை நிறைந்த வார்த்தைகளை உச்சரிக்காதவனும்.

(3) ஸ்திர புத்தியையும் ஊக்கத்தையும் பெற்றவனும்.

(4) வெற்றி தோல்விகளில் ஸமத்வம் பெற்றவனும்.

(5) ஸாத்விக கர்த்தா விஷய ஸுகத்தை மதிக்காமல், த்வந்த்வங்களை ஸமப்படுத்தி, நான் என்ற நினைவும் பேச்சுமற்று, தனக்குரிய கர்மங்களை தைர்யத்தோடும் உத்ஸாஹத்தோடும் நிறைவேற்றுவான்.

அடுத்த ஸ்லோகத்தில் ராஜஸ கர்த்தாவின் லக்ஷணம் கூறப்படும்.

உயௌ. ராக்ம் பெற்றவனும், கர்ம பலத்தைப் பேற விருப்பமுடையவனும், லோபமுடையவனும், ஹிம்ஸையைச் செய்கின்ற ஸ்வபாவம் பெற்றவனும், ஸௌசமற்றவனும், ஸந்தோஷத்தையும் துக்கத்தையும் [மாறி மாறிப்] பெற்றவனுமாகிய கர்த்தா, ராஜஸன் என்று கூறப்பட்டான் (1).

(1) ராஜஸ கர்த்தா ஆசையால் ஏவப்பட்டு விஷய ஸுகங்

களை நாடி, தனக்குத் தடையானவர்களைத் துன்பப்படுத்தியும், கொடுக்கவேண்டியதைக் கொடாமலும், ஒருவேளை ஸந்தோஷத்தையும் இன்னொருவேளை துக்கத்தையும் அதுபவித்துக்கொண்டும், பரிஸுத்தமற்றும், கர்மங்களைச் செய்வான்.

உயஅ. [மனஸை புத்தியோடு] சேர்க்காதவனும் ⁽¹⁾, பிறந்த படி தேர்ச்சியற்று இருப்பவனும் ⁽²⁾, ஸ்தப்தனும் ⁽³⁾, கபடனும், அன்பற்றவனும் ⁽⁴⁾, சோர்வுபெற்றவனும் ⁽⁵⁾, வேலைகளை நெடுநேரம் இழுத்துச் செய்கின்றவனும் ⁽⁶⁾, ஆகிய கர்த்தா தாமஸன் என்று கூறப்படுகின்றான் ⁽⁷⁾.

(1) “அயுக்த:”=சேர்க்காதவன். அதாவது, இந்த்ரியங்களை யும் மனஸையும் புத்தியோடு சேர்த்து அடக்கிவைக்காதவன். ஸமத்வ புத்தி இல்லாதவன். அத். உ, சயஅ.

(2) “ப்ராக்ருத:”=ப்ரகருதியில் (தாய் வயிற்றில்) நின்று பிறந்தபடி திருத்தமற்று இருப்பவன்.

(3) ஸ்தம்பம்போல இருக்கின்றவன்; தடியன்.

(4) “ரைஷ் க்ருத்திக:”=(ரி+க்ருத்திக) நற்கர்மம் அற்றவன்.

(5) “விஷாதி”=தளர்ச்சியடைந்தவன்.

(6) “தீர்க ஸூத்ரீ”=நெடுநூலன்.

(7) தாமஸ கர்த்தா ஐம்பொறி அடக்கமற்றுப் பஹிர் முகமாகத் திரிவான், கல்வி நற்குணம் உத்ஸாஹம் கீர்த்தி முதலிய ஸ்ரேயஸான ஸம்பத்களை மதிக்கமாட்டான். (ஆதலால், இவன் ஸ்ரேயோபிமானம் அற்றவன்), புண்ய கர்மங்களைச் செய்யான்; தீமைகளைச் செய்வான், சோர்வுக்கு ஆளாயிருப்பான், தான் செய்யவேண்டிய வேலைகளை நெடுநேரஞ் சென்றே செய்வான், என்று இந்த மந்தரத்தில் கூறி, அடுத்த ஆறு மந்தரங்களில் கரணம் என்ற பதத்தில் அடங்கிய புத்தியையும் தைர்யத்தையும் விரிக்கின்றார்.

உயகூ. தனஞ்ஜய, துணவேற்றுமையால் முன்று விதமாகக் கூறப்படுகிற புத்தி பேதத்தையும் தைர்ய பேதத்தையும் தனித்தனியாகவும் முற்றாகவும் கேள்.

௩௦. பார்த்த, ப்ரவ்ருத்தி மார்க்கத்தை⁽¹⁾ பந்தமாகவும்⁽²⁾ அகார்யமாகவும்⁽³⁾ பயமாகவும்⁽⁴⁾, நிவ்ருத்தி மார்க்கத்தை⁽⁵⁾ மோக்ஷமாகவும்⁽⁶⁾ கார்யமாகவும்⁽⁷⁾ அபயமாகவும்⁽⁸⁾, எந்த புத்தி அறிகின்றதோ, அது ஸாத்விகீ புத்தி⁽⁹⁾.

(1) விஷய ஸுகங்களை வ்ருத்தி செய்தலுக்குரிய கர்மாதுஷ்டானங்களை.

“ப்ரவ்ருத்தி மார்க்கம்”=விஷய ஸுக வ்ருத்தியைச் செய்யும்வழி. தோன்றி மறையும் ஸ்வர்க்காதி விஷய ஸுகங்களில் இச்சைகொண்டு, அவற்றைப் பெறுதற்காக ஒருவன் அதுஷ்டிக்கும் யஜ்ஞம் தானம் தபஸ் என்ற கர்மங்கள்.

(2) அறிவைச் சுருக்குகின்றதாகவும். விஷய ஸுக விருப்பங்களால் மனஸும் புத்தியும் கட்டுப்பட்டால், அவற்றின் ப்ரகாஸமும் உத்தாரண ஸக்திகளும் குன்றும். ஜீவாத்மாவின் ஸாக்ஷித்வமும் விஸாலமற்றிருக்கும்.

விஷய ஸுக விருப்பங்களில் ஜீவாத்மா அழுந்தினால், சிற்றறிவு இன்னுஞ் சிறியதாகும். இதுவே ஜீவாத்மாவுக்கு பந்தமாகும்.

பற்றப்பட்ட விஷயங்கள் வராதாயின், அல்லது வந்து அழியுமாயின், துக்கத்தைக் கொடுக்குமாதலால், ப்ரவ்ருத்தி மார்க்கத்தை “துக்கப் ப்ரவ்ருத்தி மார்க்கம்” என்றும் பெரியோர் சொல்வார்கள்.

(3) தனக்கு அப்ரயோஜனமானதாகவும்; துன்பங்களை வினேவிக்கின்றதாகவும்.

“அகார்யம்”=கார்யம் இல்லாதது, தனக்கு நன்மையைக் கொடாதது.

(4) இறப்புப் பிறப்பைத் தருவதால், அஞ்சத்தக்கதாகவும்.

(5) விஷய ஸுக வ்ருத்தியைக் சுருதாமல் செய்யப்பட்ட கர்மாதுஷ்டானங்களை.

“நிவ்ருத்தி மார்க்கம்”=விஷய ஸுக வ்ருத்தியை விட்டவழி சிற்றின்பம் என்ற துக்கத்தை ஒழித்த மார்க்கம்; முத்திரெறி.

(6) துக்க விமோசனமாகவும்.

(7) ஆத்மாவுக்கு ப்ரயோஜனமானதாகவும்; துக்க நிவ்ருத்தியைக் கொடுப்பதாகவும்.

(8) பிறப்பிறப்பைக் கொடாதபடியால் அச்சத்துக்கிடமில்லாததாகவும்.

(9) ஸாத்விக புத்தி (ஸம்ஸ்க்ருதத்தில், ஸாத்விகீ புத்தி) யஜ்ஞம் தானம் தபஸ்களை ஸ்வர்க்காதி ஸுகங்களைப் பெறுதற்கு முயலாது என்றும், அக்கர்மங்களை ஈஸ்வரார்ப்பணமாகச் செய்வித்து, ஆத்மாவைத் துக்க பய விஷாதங்களில்லின்று ஒழிவிக்கும் என்றும், இந்த மந்த்ரத்தில் கூறி, அடுத்த மந்த்ரத்தில் ராஜஸ புத்தியின் லக்ஷணத்தைப் போதிக்கின்றார்.

நயக. பார்த்த, எதனால் (1) தர்மத்தையும் [அதன்] கார்யத்தையும் (2), அதர்மத்தையும் [அதன்] அகார்யத்தையும் (3), உள்ளபடியல்லாமல் (4) ஒருவன் அறிகின்றனோ, அந்தப் புத்தி ராஜஸ (5).

(1) எவ்வித புத்தியால்.

(2) ப்ரயோஜனத்தையும்; அதன் நற்பலனையும்.

(3) அப்ரயோஜனத்தையும்; அதன் தீய பலனையும்.

(4) “அயதாவத்”=விபரீதமாக, மாறாக, உண்மைக்கு விரோதமாக.

(5) ராஜஸ புத்தி (ஸம்ஸ்க்ருதத்தில், ராஜஸீ புத்தி) விருப்பு வெறுப்புக்களுக்கு அடிமைப்பட்டிருப்பதால், லோகத்தில் ஸுலக்ஷமமாக இயங்கும் தர்மத்தின் ஸ்வரூப லக்ஷணங்களை உள்ளபடி அறியாது, ராஜ பயத்தையும் ஜன பயத்தையும் தவிர்த்தால், விதிகளை அநுஸரிப்பதற்கும் விலக்குகளை விடுவதற்கும் நியாயம் உண்டே! என்று மயங்கும்; தர்மங்களும் புத்திரிலீகளும் குணங்களும் இகபர ஸுகங்களும் அஸுகங்களும் பரமேஸ்வரனால் காரண கார்ய ஸம்பந்தமாகவே இயற்றப்பட்டன என்ற உண்மைகளை உபதேசரித்தாலும், விபரீதமாகவே அர்த்தம் செய்யும்; அதர்மங்களின் கார்யங்களையும் உள்ளபடி அறியாது என்று இந்த மந்த்ரத்தில் விளக்கி, அடுத்ததில் தாமஸ புத்தியின் தன்மையை விரிப்பார்.

நயஉ. பார்த்த, எது (1) தமஸினுல் மறைக்கப்பட்டு⁽²⁾ அதர்மத்தைத் தர்மமேன்றும் (3), [அவ்விதமே] ஒவ்வொரு பொருளையும் விபரிதமாகவும் எண்ணுகின்றதோ (4), அந்த புத்திப் தாமஸி (5).

(1) எந்த புத்தி.

(2) அறியாமை என்ற இருளினால் மூடப்பட்டு.

(3) பாப புண்ய கர்மங்களின் வித்யாஸங்களை அறியாமலும்.

(4) அப்படியே குணங்களுக்கும், புத்திகளுக்கும், கர்த்தாக்களுக்கும், ஸுகங்களுக்கும், ஸந்த்யாஸங்களுக்கும், தெய்வங்களுக்கும், பிஸாசுகளுக்கும், ஆசாரங்களுக்கும், அசாரசங்களுக்கும் இன்னும் அநேக டொருள்களுக்கும் உள்ள பேதங்களை மிஸ்ரமாக்கி அறிகின்றதோ.

அடுத்த மூன்று மந்த்ரங்களில் தைர்யம் விபாகப்படுத்தப்பட்டது.

தைர்யம் என்றது தீரனுடைய தன்மை, திடபுத்தி பெற்றவனுடைய உறுதிநிலை.

நயந. பார்த்த, யோகத்தினின்று விலகாத (1) எந்த தைர்யத்தால் மனஸ், ப்ராணன், ஞானேந்த்ரியங்கள் என்றவைகளின் கீரியை களைத் தரிக்கின்றனோ (2), அந்த தைர்யம் ஸாத்விகம்.

(1) தவந்தவ ஸமத்வத்தில் ப்ரதிஷ்டை பெற்ற. (உசயஅ).

(2) மனஸின் க்ரியையாகிய நினைத்தலையும், ப்ராணன் அபானன்களின் க்ரியையாகிய உன்மூச்சையும் வெளிமூச்சையும், ஞானேந்த்ரியங்களின் க்ரியைகளாகிய பார்த்தல் கேட்டல் முதலியவற்றையும், சிதறவிடாமல் காக்கின்றனோ.

தைர்யத்தின் ஜனனமும் ஸ்வபாவமும் இதில் விளக்கப்பட்டது. புத்தியின் ஸ்திரநிலை அமைதற்கு மனஸும் ப்ராணனும் ஞானேந்த்ரியங்களும் தத்தங் க்ரியைகளைச் சலனமற்றுச் செய்தே பழகவேண்டும். ஓர் ஆபத் வேளையில் நினைவுகளும் மூச்சுக்களும், பார்த்தல் கேட்டல் முதலிய ஐம்பொறித் தொழில்களும் சிதறினால், புத்தியும் சிதறி, தன் ஸ்திரத்தன்மையை

இழுக்கும். பயத்தை உண்டுபடுத்துங் காட்சியாவது ஸப்தமா வது ஸம்பவித்த உட்னை ஸாதாரண மனுஷர்கள் பெருமூச்சு விட்டு, மனம் பதறிக், கண்ணையும் காதையும் பொத்துவார்கள், அல்லது ஓடித் தட்டழிந்து விழுவார்கள். இதெல்லாம் அதை ர்யஸாலிகளின் கோலங்கள்.

ஸாத்விக தைர்யவானுக்கு த்வந்த்வ ஸமத்வம் உண்டு. அதாவது, உயிரோடிருத்தலும் உயிரை இழுத்தலும், வெற்றியும் தோல்வியும், புகழ்ச்சியும் இகழ்ச்சியும், ஸுகமும் அஸுகமும், ஒன்றாய்த் தோன்றுவதால், கண் எதைக் கண்டாலும், காது எதைக் கேட்டாலும், தேகம் எதை ஸ்பர்ஸித்தாலும், அவன் மயங்கான். மனஸும் நடுங்காது. எனவே, ஸாத்விக தைர்யமானது த்வந்த்வ ஸமத்வத்தைப் பற்றியும், மனஸ்ப்ராணன் ஞானேந்த்ரியங்கள் என்ற கரணங்களின் அமைதியான தொழில்களைப் பற்றியும் ஜீவிக்கின்றது.

அடுத்த மந்த்ரத்தில் ராஜஸ தைர்யம் விளக்கப்படும்.

ஈயசு. ஐனல் பார்த்த, அர்ஜுந, ஒருவன் ஒரு கர்மம் செய்யுங் காலத்தில், எந்தத் தைர்யத்தால் பலனை விரும்பித் தர்மார்த்த காமங்களைத் (1) தரிக்கின்றனோ, அந்தத் தைர்யம் ராஜஸம்.

(1) தர்மம் அர்த்தம் காமம் = அறம் பொருள் இன்பம்.

புருஷன் என்ற ஜீவாத்மா, தன் மலங்களை நீக்கும் பொருட்டு, பகவானால் வகுக்கப்பட்ட நான்கு அர்த்தங்களை (பொருள்களை) ப்ரயாஸப்பட்டு அறிய வேண்டும். அவ்வறிவால் மல நீக்கம் உண்டாகி ப்ரஹ்மபூயம் அமையும். அப்பொருள்கள் “புருஷார்த்தம்” (புருஷன் தேடத்தக்க பொருள்) எனப்படும். அவையாவன, தர்மம் (அறம்), அர்த்தம் (பொருள்), காமம் (இன்பம்), மோக்ஷம் (துக்கநிவ்ருத்தி) ஆம்.

“தர்மம்” அல்லது அறம் என்றது ஆத்மோபாய கர்மங்களாகிய யஜ்ஞம் தானம் தபஸும், தத்தம் வர்ணத்துக்குரிய ஜீவனோபாய கர்மங்களும்.

“அர்த்தம்” அல்லது பொருள் என்றது ஆத்மோபாய கர்மங்களுக்கும் ஜீவனோபாய கர்மங்களுக்கும் ஸஹாயமான பொ

ருள்கள். இவற்றில் முக்யப்பொருள் அரசு அல்லது ராஜாங்கம். இஃதில்லாவிடத்து இல்லறமாவது துறவறமாவது செய்வையாக நடைபெறுது. ராஜாங்க வலிமையைக்கொண்டு த்ரவ்யத் தேடல் முதலிய கர்மங்களைப் பயமற்றுச் செய்யலாம்.

காமம் அல்லது இன்பம் என்றது காதலனும் காதலியும் கருத்துறவுபடுதல்.

இந்த மந்த்ரத்தில் ராஜஸு தைர்யம் நிவ்ருத்தி மார்க்கத்தால் பெறத்தக்க மோக்ஷம் என்ற புருஷார்த்தத்தில் ப்ரதிஷ்டை பெறுதென்றும், ப்ரவ்ருத்தி மார்க்கமாய்ச் சென்று இல்லம் பொருள் பெண் என்ற அல்ப புருஷார்த்தங்களை மிகப்பற்றுடன் தேடும் மனஸுக்கு ஸ்திரத்தன்மையைக் கொடுக்குமென்றும், விளக்கி அடுத்த மந்த்ரத்தில் தாமஸு தைர்யத்தின் தன்மையைக் கூறுகின்றார்.

நயிநு. துர்மேதை (1) பெற்றவன் எதனால் நித்திரையையும் பயத்தையும் துக்கத்தையும் விஷாதத்தையும் மதத்தையும் விடுகின்றனில்லையோ, அந்த தைர்யம் தாமஸம் (2), ஓ பார்த்த.

(1) கெட்ட புத்தி; கேட்டடைத்தரும் வஸ்துக்களை. நல்லவை என்று அறியும் புத்தி.

(2) தாமஸ புத்தியானது பயம் துக்கம் சோர்வு துக்கம் என்றவற்றை அதுஸரித்துக்கொண்டே இருக்கும்.

இனி, மனஸில் உதயமாகின்ற ஸுகத்தைப் புத்தி அறிவதால், ஸுகத்தின் வகைகளை வரும் மூன்று ஸ்லோகங்களால் விரிக்கின்றார்.

ஸுகத்தோடு ஸம்பந்தப்பட்டது துக்கம். துக்கத்தின் லக்ஷணம் உ. அக்குரிய (1) ம் உரையில் விளக்கப்பட்டது.

ஒரே விஷயம் மனஸுக்கு ஒருவேளையில் ஸுகமாகவும் மற்றொருவேளையில் துக்கமாகவும் இருக்கக்காண்டலால், விஷயங்களில் ஸுகதுக்கத் தன்மைகள் இல்லை என்பது நிர்ஸயம். விஷயங்களில் ஸுக துக்கங்கள் இல்லை எனின், அந்தத் தன்மைகள் எங்கிருக்கும், எங்கு தோன்றும், என்ற வினாவுக்கு முறையே விருப்பிலும் வெறுப்பிலும் இருக்கும் என்றும்,

மனவியில் தோன்றும் என்றும், விடை அளிக்கப்படும்.

விருப்பு ஒரு விஷயத்தைப் பற்றி மனவியில் ஏற, மனஸ் அந்த விருப்பை உடனே உதறாமல், அதற்கு அதுகூலமாயிருந்து விருப்பங்கொண்ட விஷயத்தை நினைத்துக்கொண்டிருக்கும் காலமெல்லாம், அத்ருஃய விருப்பின் ஆபாஸம் மனவியில் ஸுகவடிவமாய் விளங்கும். இடங்கொடாதுபோனால், அந்த விருப்பம் மறைந்துவிடும், நாஸப்படும். மனஸ் வெறுப்புக்கு அதுகூலமாயிருந்தால், வெறுப்பின் ஆபாஸம் மனவியில் அஸுகமாய்த் தோற்றும்.

எனவே, ஸுகதுக்கங்களுக்கு மூலம் விருப்பும் வெறுப்புமே. அவை விளங்கும் இடம் அவைக்கு அதுகூலமான மனஸே.

புத்தியும் ஜீவாத்மாவும் விருப்பு வெறுப்புக்களில் அடங்கிய ஸுகதுக்கங்களை விருப்பு வெறுப்புக்களிலேயே காணாமல், அவை மனவியில் ஏறின ஸமயத்தில் மாத்ரம் கார்யப்படுவதால் அக்கார்யப்பொருள்களை ஸுகதுக்கங்களாகக் காண்கின்றன.

௩௧௬—௩௧௭ மந்த்ரங்களில் ஸாத்விக ராஜஸ தாமஸ ஸுகம் கூறப்படும்.

௩௧௬—௩௧௭. பரதர்ஷப, இப்பொழுது எவ்விடம் முன்றுவீத ஸுகத்தைக் கேள். அபியாஸத்தால் (1) எதில் (2) [ஒருவன்] ரமிகின்றானோ (3), துக்கத்தின் முடிவையும் (4) பெறுகின்றனோ, எது (5) முதல் விஷம்போலவும் முதிர்ச்சியில் அம்ருதம் போலவும் [இருக்கின்றதோ] (6), அந்த ஸுகம் ஸாத்விகம் என்று கூறப்பட்டது. அது சித் மபுத்திப் ப்ராஸாதத்தால் (7) பிறந்தது.

(1) ஸத்குரு ஸேவை, ஞானஸாஸ்த்ர விசாரணை, யோக ஸாதனை என்ற பழக்கங்களால் பெற்ற.

(2) எவ்வித ஸுகத்தில்.

(3) மேன்மேலும் ஆனந்தம் கொள்ளுகின்றானோ.

(4) “து:கார்தம்”=துக்கத்தின் முடிவு; மோகூதம்.

(5) எவ்வித ஸுகம்.

(6) ஆரம்பத்தில் வருத்தமாயும் துன்பம்போலவும், பழகப் பழக தேவாந்ருதம் போலவும்.

(7) ஆத்மாவில் ப்ரதிஷ்டை பெற்ற புத்தியின் தெளிவால். ஸாத்விக ஸுகம் ஆத்மாவில் ப்ரதிஷ்டைபெற்ற புத்தியில்மாத்ரம் ஜனிக்கும். லோக ஸுகங்களையும் தேஹ ஸம்பந்தமாக வந்த இனம் ஜனம் முதலியவற்றிலுள்ள அபிமானத்தையும் விட்டு, யோகாப்யாஸத்திலும் ஆத்ம விசாரணையிலும் ப்ரவேஸிக்கும் பொழுது, மனஸும் புத்தியும் கஷ்டப்படும். இந்த அரிய பழக்கங்களால் ஆணவாதி மலங்களில்நின்று மனஸும் புத்தியும் மேன்மேலும் தெளிவுபெற்று, ஆத்மாவை அண்டியே ஜீவிக்கும் காலத்தில், தேவாத்ம சக்தியின் அழிவற்ற ஸுகமும் ப்ரகாஸமும் அவற்றில் நேரே ப்ரதிபலிக்கும். இது “ஸாத்விக ஸுகம்” எனப்படும்.

நயஅ. விஷயேந்த்ரிய ஸம்யோகத்தால் (1). எது (2) முதல் அந்ருதம்போலவும் முதிர்ச்சியில் விஷம் போலவும் [இருக்கின்றதோ], அந்த ஸுகம் ராஜஸம் என்று கூறப்பட்டது (3).

(1) இந்த்ரியங்கள் தத்தம் விஷயங்களை நாடிப் புணர்வதினால்.

(2) எந்த ஸுகம்.

(3) ராஜஸ ஸுகம் இந்த்ரிய விஷய போகத்தில் நின்றே உதயமாகும். இந்த்ரியம் தன் விஷயத்தை ஸ்பர்ஸித்தவுடனே ஜன்யமாகின்ற ராஜஸ ஸுகம் மிக மதுரமாயிருக்கும். ஆனால், அந்த விஷயத்தை மீளவும் அநுபோகஞ்செய்ய, அதில் விருப்பங் குன்றி முடிவில் வெறுப்புண்டாகும்.

நயக. நித்ரை, ஆலஸ்யம் (1) ப்ரமாதம் (2) என்றவைகளில் நின்று பிறந்த எந்த ஸுகம் முன்னும் (3) பின்னும் (4) ஆத்மாவை மோகிப்பிக்கின்றதோ (5), அது தாமஸம் என்று கூறப்பட்டது (6).

(1) சோம்பல்.

(2) மறதி.

(3) ஆரம்பத்திலும்.

(4) முடிவிலும்.

(5) அறிவை இருளில் அழுத்துகின்றதோ.

(6) தாமஸ ஸுகம் நித்ரை சோம்பல் மறிதி என்ற மூடங்களில் நின்று ஜனிக்கும். ஆரம்பத்திலும் முடிவிலும் அறிவை ஒரேவிதமான அறியாமையில் ஆழ்த்திக் கெடுக்கும்.

சுய. எந்த ஸத்வம் ⁽¹⁾ ப்ரக்ருத்யில்நின்று பிறந்த ழன்று துணங்களினால் விடப்பட்டதோ ⁽²⁾, அது பூமியில் [நார்த்துள்] சீவது, ஸ்வர்க்கத்தில் தேவர்களுக்கும்ாவது, இல்லை ⁽³⁾.

(1) எந்த அழிவற்ற வஸ்து, எந்த ஸுத்தப்பட்ட ஆத்மா.

(2) ப்ரக்ருதி விகாரங்களாகிய தாமஸ ராஜஸ ஸாத்விக குணங்களிலின்று கைவல்யமானதோ.

(3) அந்த அழிவற்ற வஸ்து ("ஸத்வம்"), பூலோகத்தில், மாதுடதேகத்தில் இருந்தால், மதுஷ்யன் என்று கூறலாகாது; ஸ்வர்க்கலோகத்தில் தேவதேகத்தில் இருந்தால், தேவன் என்று கூறலாகாது. அது பரமாத்மாவே, ஸதாஸிவமே.

சுயக. பாந்தப, ப்ராஹ்மண க்ஷத்ரிய வைய்ய ஸுத்ரர்களின் கர்மங்கள் ⁽¹⁾ ஸ்வபாவ ஜன்ய துணங்களினால் வகுக்கப்பட்டன ⁽²⁾.

(1) சதுர் வர்ணிகள் அதுஸரிக்கவேண்டிய கர்மங்கள்.

ப்ராஹ்மண புத்தி உடையவனுக்குரிய ஆத்மோபாய கர்மங்கள் வேதம் ஒதுதலும், யஜ்ஞம் தானம் தபஸ் செய்தலும், ஜீவனோபாய கர்மங்கள் வேதம் ஒதுவித்தலும், யஜ்ஞம் செய்வித்தலும், தானம் வாங்குதலுமாம்.

க்ஷத்ரிய புத்தி உடையவனுக்குரிய ஆத்மோபாய கர்மங்கள் வேதம் ஒதுதலும், யஜ்ஞம் தானம் தபஸ் செய்தலும், ஜீவனோபாய கர்மங்கள் க்ராம தேஸ அதிகாரமும் ஜபைத் த்ராணமும் (ஜனங்களை ஆபத்திலின்று காத்தலும்) ஆம்.

வைய்ய புத்தி உடையவனுக்குரிய ஆத்மோபாய கர்மங்கள் வேதம் ஒதுதலும், யஜ்ஞம் தானம் தபஸ் செய்தலும், ஜீவனோபாய கர்மங்கள் பசு காத்தலும் உழுதலும் வாத்தகம்

செய்தலுமாம்.

ஸூத்ர புத்தி உடையவனுக்குரிய ஆத்மேர்பாயு கர்மங்கள், வேத பாராயணத்தை நீக்கி, யஜ்ஞம் தானம் தபஸ் செய்தலும், ஜீவனோபாய கர்மம் மேல்வாணத்தாரில் ஒரு நல்ல எஜமானனைப் பற்றிய பரிசாரகமுமாம்.

(2) சதுர்வார்ணிகளுடைய கர்மங்கள் அவர்கள் பிறவியிலே அமைக்கப்பட்ட குணங்களுக்கு ஏற்றபடியே விபாகப்பட்டன.

“ஸ்வபாவ ப்ரபவை: குணை:”=ஸ்வபாவ ஜன்ய குணங்களினால்.

குணங்களுக்குத் தக்கபடி கர்மங்கள் வகுக்கப்படினும், நற்குணங்கள் பூர்வீக புண்ய கர்மங்களுக்குத் தக்கபடியே அருளப்படும்.

விதி விலக்கு ரூபமான தர்மத்தை அறியக்கூடிய ஜீவர்களின் புண்ய கர்மங்களுக்குத் தக்கபடி பரமேஸ்வரன் அந்தஸ்கரணத்தில் (உள்ளத்தில்) அவனவனுக்குரிய குணங்களை மாதாவின் கர்ப்பப் பையிலேயே அருள்வார். கர்ப்பத்திலின்று வெளியே வந்த ஜீவாத்மாவின் குணங்கள் மேன்மேலும் ஸூதர்ப்பட்டு வருமாறு, அவைக்கு அதுகூலமான கர்மங்களையும் அருள்வார்.

பிறவியிலே அமைக்கப்பட்ட குணங்கள் “ஸ்வபாவஜன்ய குணங்கள்” எனப்படும்.

அத்யாயம் ௩. ௩௮-க்கும, ௪. ௩௩-க்கும் உரிய உரைகளை மீளவும் பரிசோதித்து எவ்விதம் பரமேஸ்வரன் குணத்தையும் கர்மத்தையுஞ் சேர்த்துப் ப்ராஹ்மணத்வம் சூத்ரியத்வம் வைய்யத்வம் ஸூத்ரத்வம் என்ற சதுர்வார்ணிகளை ஸ்ருஷ்டித்தார் என்று அறிக.

வார்ணகுணங்கள் அந்தஸ்கரணத்தை இருப்பிடமாகக்கொண்டு புத்தியில் ப்ரகாஸிக்கும். எந்த மாதுடையோனியிலின்று ஆண்டேஹம் அல்லது பெண்டேஹம் பிறந்தாலும், எந்த தேசத்தில் அது வலித்தாலும், அதனுள்ளிருக்கும் புத்தி சயஉ இல் கூறப்பட்ட ப்ராஹ்ம குணத்தைப் பெற்றிருந்தால், அது “ப்ராஹ்மணபுத்தி” என்றும், சய௩ இல் கூறப்பட்ட சூத்

ரீய குணத்தைப் பெற்றிருந்தால், அது “க்ஷத்ரியபுத்தி” என்றும், சமீப இல் கூறப்பட்ட வைய்ய குணத்தை அல்லது ஸூத்ர குணத்தைப் பெற்றிருந்தால் “வைய்ய புத்தி” அல்லது “ஸூத்ரபுத்தி” என்றும், மஹான்கள் நிதானிப்பார்கள்.

ப்ராஹ்மண புத்தி உடையவனை “ஸர்ம” (ஸுகசொரூபி) என்றும், க்ஷத்ரிய புத்தி உடையவனை “வர்ம” (ஆயுததாரணி) என்றும், வைய்ய புத்தி உடையவனை “பாலித” (பசு தான்யம் தனம் என்றவற்றை வருத்திசெய்து ரக்ஷிக்கின்றவன்) என்றும், ஸூத்ர புத்தி உடையவனை “தாஸ” (ஏவல் வேலை செய்கின்றவன்) என்றும் பெரியோர் அழைப்பார்கள்.

“ப்ராஹ்மணன்” என்ற பதம் ப்ராஹ்மத்தை ஸ்வாதுபவ முறையாக தரிசித்தவன் என்று பொருள்படும். அதாவது, ப்ராஹ்ம ஞானியே ஸ்வய ப்ராஹ்மணனும். இவனை ஸுக சொரூபி.

ஏனையோர் யாவரும் துக்க சொரூபிகள். “ஸூத்ர” என்ற பதம், “ஸூச்” (துக்கம், ஸோகம்) என்ற நானாவில்நின்று ஜனித்து, “த்ர” என்ற ப்ரத்யயத்தோடு கூடி, ஸோகம் அல்லது துக்கம் பெற்றவன் என்று பொருள்படும்.

பிறந்த நான் தொட்டு ஏழாவது வயசுவரைக்கும் ஆசை கோபம் துக்கம் முதலிய கல்மலங்களால் மனஸும் புத்தியும் வாதிக்கப்படும் என்றும், அவற்றில்நின்று தப்புவதற்கு ப்ராஹ்மசர்யத்தை அதுஸரிக்கவேண்டும் என்றும், அந்த ஆஸ்ரமத்தை அதுஸரிக்கின்ற புத்தி “த்விஜன்” (இரண்டாம் பிறவியாகிய ஆத்ம தர்ஸனத்துக்கு அதிகாரி) என்றும், வேதாத்யயனத்தை விதிப்பதுடன் செய்கின்றவன் “விப்ரன்” என்றும், ஞானஸாஸ்த்ர விசாரணையில் ஸ்ரத்தையோடு ப்ரவேசிக்கின்றவன் “உத்தம விப்ரன்” என்றும், பெரியோரால் கூறப்படுவர். இதற்கு ஆப்தர் வாக்கு,—

“ஜம்நா ஜாயதே ஸூத்ர: ப்ராஹ்மசர்யோணஹி த்விஜ: விப்ரஸ்சாத்த்யயநேரைவ வஸ்து ஞாநாத்ததுத்தம:”

இதன் அர்த்தம்:—

பிறப்பினால் ஸூத்ரனாகிறான்; ப்ராஹ்மசர்யத்தால் த்விஜ

னாகிறான்; அத்தயயனத்தால் விப்ரனாகிறான்; வஸ்து ஞானத்தால் உத்தம விப்ரனாகிறான்.

“விப்ர”=விதிர்ப்புப் பெற்றவன்.

மனம் வெதும்பி, உடல் புளகித்து நடுகடுங்கி, வேதமோதுகின்றவன் “விப்ரன்”.

பத்திவைராக்ய விசித்ரத்தைப் பற்றித் திருச்சதகத்தில் ஸ்ரீ மாணிக்கவாசக ஸ்வாமி “மெய்தானரும்பி விதிர்விதிர்த்து.....உன்னைப் போற்றி என்று திருவாய்லலர்ந்து அருளிஞர்.

முற்பிறவிகளில் செய்யப்பட்ட தராதரப்படி வர்ண குணங்கள் மாதாவின் கர்ப்பத்திலேயே அமைக்கப்பட்டன என்றும், அந்த வர்ண குணங்களைக்கொண்டே வர்ண கர்மங்கள் வகுக்கப்பட்டன என்றும் உபதேசித்திருப்பதால், வர்ணகுணமும் வர்ணகர்மமும் காரண கார்ய ஸம்பந்தம்பெற்ற வஸ்துக்கள் என்று அறியவேண்டியது. இவை பொன்னும் டிரான் ஆபரணங்கள் போலவும் இருப்பதால், வர்ண குணங்களுக்கும் வர்ணகர்மங்களுக்கும் பேதமில்லை. இந்த அபேத தன்மை பற்றி, அடுத்த சயெ, சயெ, சயெ 'ம் ஸ்லோகங்களில் ப்ராஹ்மக்ஷாத்ர வஸ்ய ஸுதிர குணங்கள் “கர்மங்கள்” என்று பேசப்பட்டன.

சயெ. ஸமம் (1), தமம் (2), தபஸ் (3), ஸௌசம் (4), க்ஷாந்தி (5), ஆர்ஜவம் (6), ஜானம் (7), விஜ்ஞானம் (8), ஜஸ்தீக்யம் (9), என்ற ப்ராஹ்ம கர்மம் (10), ஸ்வபாவ ஜன்யம் (11).

(1) ஐம்பொறியடக்கம்.

(2) மனோநிக்ரஹம்.

(3) ஈண்டு, “தபஸ்” விருப்பு வெறுப்புக்களால் வரும் துன்பத்தை அடக்குதல் என்று பொருள்படும்

(4) தேஹஸூத்தி.

(5) பொறுமை.

(6) நேர்மை.

(7) ஆத்மாவைப் பற்றிய கல்வி.

(8) ப்ரக்ருதியும் ப்ரக்ருதி கார்யங்களும் எவ்விதம் ஆத்

மாவோடு ஸம்பந்தப்பட்டு இருக்கின்றனவென்ற கல்வி.

(9) ஆதமா உண்டு (“அஸ்தி”) என்ற புத்தி, விஸ்வாஸம்.

ஆஸ்திச்யம்=அஸ்திபுத்தி. ஆத்மா இல்லை என்றவன் “நாஸ்திகன்”.

(10) ப்ரஹ்மத்தைப் பற்றிய குணங்கள்; ப்ரஹ்மத்தை அடைவதற்காகப் பகவானால் அருளப்பட்ட குணங்கள்.

(11) “ஸ்வபாவஜம்”=ப்ரக்ருதியில்லின்று பிறந்த (“ஜம்”) ஸத்வ குணங்கள்.

இவை ஆத்ம அம்சங்களாயிருந்தால் ஸந்ந்யாஸம் (த்யாகம்) செய்தலுக்கு உரியவை ஆகா. ஆத்மா எது, ப்ரக்ருதி காரியங்கள் எவை, என்று அறிந்தால்தான், ஆத்மா ப்ரக்ருதி குணங்கள் யாவற்றையும் விட்டுக் கைவல்யத்தை (நிர்குணத்தை) அடையும்.

சயந. ஸௌர்யம்⁽¹⁾, தேஜஸ்⁽²⁾, தைரீயம்⁽³⁾ ஸாமரீத்யம்⁽⁴⁾, போரில் ஓடாமல் நிற்பல், ஈகை⁽⁵⁾, ஈஸ்வரபாவம்⁽⁶⁾ என்ற கஷாத்ர கர்மம்⁽⁷⁾ ஸ்வபாவ ஜன்யம்.

(1) ஸத்ருவை ஹிம்ஸிக்கும் ஸக்தி.

(2) தனக்குள்ள த்ரவ்யம் பரோபகாரம் தண்ட ஸக்தி முதலியவற்றால் பெற்ற ப்ரகாஸம்.

(3) புத்தியின் ஸ்திரநிலையில் பிறந்த நிர்ஸயம்.

(4) ஸமர்த்தனது தன்மை; பலவிஷயங்களையும் போசித்துக் கூட்டிமுடிக்கும் ஸக்தி.

(5) ப்ரோபகார முயற்சியில் தன் த்ரவ்யத்தையும், வேண்டுமாயின் தன் உயிரையும், கொடுத்தல்.

(6) அடக்கியானும் ஸக்தி; துஷ்டநிக்ரஹ ஸிஷ்டபரிபாலனம்.

(7) கூதரீய புத்திமானுக்கு அருளப்பட்ட குணங்கள்.

சயச. க்ருஷி கோரகஷணை வாணிஜ்யம் என்ற வைஸ்ய கர்மம்⁽¹⁾ ஸ்வபாவ ஜன்யம். பரிசர்யாத்மக கர்மம்⁽²⁾ ஸூத்ரனுக்கு ஸ்வபாவ ஜன்யம்.

(1) உழுதலிலும் மாடுகாத்தலிலும் வாணிகத்தொழில்க ளாகிய கொள்ளல் விற்றலிலும் ப்ரீதிகொண்ட வைச்ய குணம்.

(2) பரிசாரக ரூப கர்மம்.

“பரிசாரக” (பரி+சாரக=கற்றிலும் செல்பவன்)=ஏவின படி சொன்னவேலைகளைச் செய்யக் காத்துநிற்பவன்.

ஸூத்ரபுத்தியுடையவன் நல்ல எஜமானனைத் தாவி நிற்பான். அவன், துஷ்ட புத்தியுடைய எஜமானன், எவ்வளவு செல்வந்தனாயிருப்பினும், அவனிடஞ் சேவகஞ்செய்யான்.

சுயு. ஸ்வகர்மத்தில் (1) ப்ரீதிபெற்ற மனுஷன் ஸம்ஸீத் தியைப் (2) பெறுகின்றன். ஸ்வகர்மத்தில் ப்ரீதி பெற்றவன் எவ் விதம் [இந்த] ஸீத்தியைப் பெறுகின்றனோ, அதைக்கேள்.

(1) தனது ஜன்ய குணத்துக்கேற்றபடி விதிக்கப்பட்டகர் மங்களில்.

ந. நயுரு க்ஞரிய உரையைப் பார்த்தறிக.

(2) “ஸம்ஸித்தி”=தான் இருக்கின்ற நிலைக்கு மேம்பட்ட வாழ்வு.

சுயு. எதிலின்றும் பூதங்களின் ப்ரவ்ருத்தியோ (1), எதனுல் இதெல்லாம் வ்யாபிக்கப்பட்டதோ, அதை (2) ஸ்வகர்மத்தால் அர்ச்சித்து (3) மனுஷன் ஸீத்தியைப் பெறுகின்றன் (4)

(1) எந்தப் பரமபுருஷனிலின்று ஜீவாத்மாக்கள் லோகங் களில் ப்ரவேசிக்கின்றார்களோ.

(2) அந்தப் பரமேஸ்வரனை.

(3) தன் குணத்துக்கேற்றபடி வகுத்த தர்மங்களாலேயே பூஜித்து. அதாவது, தனக்குரிய கர்மங்கள் எல்லாம் பரமேஸ்வரனதே என்ற புத்தியோடு நிறைவேற்றி.

முற்றாகவும் அன்போடும் செய்யப்பட்ட ஸ்வகர்மாதுஷ்ட டானம் பரமேஸ்வரனுக்கு வில்வார்ச்சனைபோலாகும்.

(4) நிஷ்காம புத்திமானாகி, க்ரமமாக மோக்ஷஸித்தியை அடைகின்றான். ந. நயுரு, (3).

சயிஎ. நன்றிய் அநுஷ்டிக்கப்பட்ட (1) பரதர்மத்திலும், ஸ்வதர்மம் விதணமாயினும் (2), சிறந்தது. ஸ்வபாவத்தால் நியமிக்கப்பட்ட கர்மத்தைச் செய்கின்றவன் கில்பிஷத்தைப் (3) பெறமாட்டான்.

(1) “ஸ்வதுஷ்டிதாத்”=பலர் புகழும்படி செய்யப்பட்ட.

(2) பலர் வியந்து பேசுவதற்கு இடமில்லாததாயினும்.

(3) மலதோஷத்தை.

இங்கு கூறப்பட்ட மந்த்ரம் ஈ. ஈயரு இல் உள்ளது. அதனுரையைப் பார்த்தறிக.

சயிஅ. தூமத்தால் அகந் வ்யாபிக்கப்பட்டது போல, கர்மங்கள் எல்லாம் தோஷத்தால் வ்யாபிக்கப்பட்டிருப்பதால், கௌந்தேய, ஸஹஜ கர்மத்தைத், தோஷம் பெற்றதாயிருந்தாலும், விடக்கூடாது (1).

(1) நெருப்பு எங்குண்டோ அங்கு புகையிருந்து அதன் ப்ரகாஸத்தை மறைப்பதுபோல, ப்ரக்ருதிமலத்திலின்று விரிக்கப்பட்ட கர்மங்கள் அம்மலத்தால் வ்யாபிக்கப்பட்டு, மறதிமோஹம் ரோம்பல் இடம்பம் முதலிய தோஷங்களைப் பெற்று நிற்கும். இவ்வித தோஷங்கள் ஸம்பனிக்கும் என்று பயந்து ஸ்வதர்மங்களை விடக்கூடாது.

“ஸஹஜ”=தன்னோடு பிறந்த.

ஸஹஜ கர்மங்கள்=ஒருவனுடைய ஜன்மகுணத்திற்கேற்ப படி விதிக்கப்பட்ட கர்மங்கள்.

சயிகு. ஸர்வத்தில் ஸங்கமற்ற புத்தி உடையவனும், உத்தமாவை வஸப்படுத்தினவனும் (1), ஆசையற்றவனும், ஆகியவன் ஸந்ந்யாஸத்தால் (2) மேலான நைஷ்கர்மிய ஸித்தியைப்பெறுகின்றான் (3).

(1) மனோ நிக்ரஹஞ் செய்தவனும். மந். நுயசு, (1).

(2) கர்மபல த்யாக அப்யாஸத்தால்.

(3) பரம்பேராகிய நிஷ்கர்மாவின் தன்மையை ஸ்திரமாக அடைகின்றான்.

இனி நைஷ்கர்மிய புத்தி பெற்றவனுக்கு ஞானநிஷ்டை அமையும் என்றும், ஞானநிஷ்டையால் ப்ரஹ்ம நிர்வாணத்

தைப் பெறுவான் என்றும், அடுத்த ஆறு மந்த்ரங்களிற் கூறு கின்றார்.

ரும. கோளந்தேய, ஸித்தியைப் (1) பெற்றவன் எவ்விதம் ப்ர ஹ்மத்தைப் பெறுகின்றனோ, எந்த ஞானநிஷ்டை மேலானதோ, அதைச் சுருக்கமாக என்னிடம் அறி.

(1) நைஷ்கர்மிய விர்த்தியை.

ருமக. மிக்க ஸுத்தியுள்ள புத்தியோடு கூடினவன் தைரியத் தால் ஆத்மாவை வஸப்படுத்தி (1), ஸப்தம் முதலிய விஷயங்களை நீக்கி (2), ராக நிவேஷங்களை உதறி (3),

ருமஉ. ஜனமற்ற ஸ்தலத்தை அடைந்து, சிறுக உண்டு, மனம் வாக்குக் காயம் என்றவைகளை ஒடுக்கி (4), நித்யம் த்யானயோகபர னாய் (5) வைராக்யத்தைப் (6) பெற்று,

ருமஃ. அஹங்காரம், பலம் (7) தர்ப்பம் (8), காமம், க்ரோதம், பரிக்ரஹம் (9) என்றவைகளை விட்டு, மமதையற்று, ஸாந்திபெற்று, ப்ரஹ்மபூயத்தை அடைய வல்லவனாகின்றான்.

(1) ஐம்பொறிகளோடு ஓடாமல் மனத்தைத் தன்வஸமா க்கி.

(2) ஐம்புலன்களை அபிமானிக்காமல்.

(3) விருப்பு வெறுப்புக்களை நீக்கி.

(4) த்ரிசரண அடக்கம் என்ற மௌனநிலையில் ப்ரவே ஸித்து.

(5) பரமேஸ்வரனைப் பரம்பொருள் என்று ஸதாகாலமும் எண்ணி.

(6) விராகத்தை, நிராஸையை.

(7) கர்மபல அபேகை.

(8) மதம், ஆணவம்.

(9) ஒருவனிடமிருந்து ஒன்றை வாங்குதல்.

ருமச. தெளிவு பெற்ற புத்தியை உடைய ப்ரஹ்மபூதன் (1) [ஒன்றையும்பற்றி] 'துக்கப்படமாட்டான், வீரும்பவுமாட்டான். எல்

லாப் பூதங்களிலும் ⁽²⁾ ஸமனுயிருந்து மேலான மத்பக்தியைப் பெறுகின்றன்.

(1) ப்ரஹ்ம மயமானவன், ப்ரஹ்ம ஸொரூபி.

(2) ப்ராணிகளிலும்.

நியு. [நான்] எவ்வளவாயும் ⁽¹⁾ எவனாயும் ⁽²⁾ இருக்கின்றேனோ, அந்த என்னை பக்தியால் ⁽³⁾ தத்போருள் என்று அறிகின்றன். அதனால் அதன்பின் ⁽⁴⁾ என்னைத் தத்போருள் என்று அறிந்து ⁽⁵⁾ ப்ரவேசிக்கின்றன் ⁽⁶⁾.

(1) எவ்விதம் அணுவில் அணுவாயும் மஹத்தில் மஹத் தாயும்.

(2) எவ்வாறு அவன் அவள் அது என்ற ரூபங்களுக்கு ஆதாரமாகவும், அடக்கி ஆளுகின்றவனாகவும். மந். சுயக.

(3) குருவிலும் ஸாஸ்த்ரத்திலும் உள்ள ஸ்ரத்தையால்.

(4) அப்படி ஸ்ரவணம் மனனம் செய்த பின்.

(5) ஸ்வாநுபவமாக அறிந்து.

(6) எனக்குள் ப்ரவேசிக்கின்றான்; என்னோடு கலக்கின்றான்; ஸாயுஜ்ய பதவியை அடைகின்றான்.

நியு. - என்னை ஆஸ்ரயமாகக் கொண்டவன் ⁽¹⁾, எக்காலங்க ளிலும் எல்லாக் கர்மங்களையும் செய்கிறவனுலும், எனது அநுகூ ணத்தால் ⁽²⁾ ஸாஸ்வதமாயும், மாறாததாயும் உள்ள பதந்தைப் பெறுகின்றன் ⁽³⁾.

(1) நானே அவனுக்குத் தக்க இருப்பிடம் என்று நிர்ஸ யித்திருப்பவன்.

(2) எக்காலமும் உள்ளதாயும்.

(3) அவனுக்குரிய கர்மாநுஷ்டானங்கள் யாவற்றையும் அவன் செய்கின்றவன் போலக் காணப்பட்டனும், எனது க்ருபையால் பரமாத்ம தர்ஸனத்தைப் பெறுவான்.

அகர்த்ருத்வ புத்தியின் மகிமையைப்பற்றி அறியாதவர்கள் “இவன் கர்மங்களைச் செய்கின்றான், இவன் ஸந்ந்யாஸி

அல்லன்", என்று கூறுவார்கள். அறிவாளிகள் இவனது கர்மங்கள் நடைபெற்றுவர்க்க கண்டாலும், இவன் அகர்த்தா. என்றே மதிப்பார்கள்.

பகவான் பாமரஜனங்களின் எண்ணத்தை அநுஸரித்து "கர்மங்களைச் செய்கின்றவனானாலும்" என்றார்.

இனி, வரும் பதினொரு மந்த்ரங்களில் அர்ஜுநனுடைய சொந்தக் கர்மங்களைப்பற்றி உபதேசமாகும்.

ருயௌ. சேதஸால் (1) எல்லாக் கர்மங்களையும் என்னிடம் வைத்து, என்னையே மேலானவனாகக் கொண்டு, புத்தியோகத்தை (2) அடைந்து, எக்காலங்களிலும், என்னையே சிந்திக்கின்றவனாயிரு.

(1) விவேகத்தால்.

(2) த்வந்த்வ ஸமத்வத்தை.

ருயஅ. என்னையே சிந்திக்கின்ற நீ கடக்க முடியாத யாவற்றையும் எனது அங்கூரஹத்தால் கடப்பாய். ஜினல், நீ அஹங்காரத்தால் கேளாதிருந்தால் கேட்டுப்போவாய்.

ருயக. அஹங்காரத்தைப் பெற்று யுத்தஞ் செய்யேன் என்று நீ எண்ணினால், இந்த எண்ணம் பயன்றது, உன்னைப் ப்ரக்ருதி [எனது ஆக்ஞையாட்] ந்யோஷிக்கும் (1).

(1) எவும்.

கூய. கேளந்தேய, ஸ்வபாவத்தால் பிறந்த ஸ்வகர்மத்தால் கட்டப்பட்டிருக்கவேண்டிய நீ, மோஹத்தால், [உனது க்ஷத்திரிய கர்மத்தைச்] செய்ய விரும்பவில்லையாகில், [அதற்கு] வஸப்படாதவனானால் அதைச் செய்வாய்.

கூயக. அர்ஜுந, யந்த்ரத்தில் ஏறின [பா] வைகளைப்போல எல்லாப் பூதங்களையும் மாயையால் நடாத்திக்கொண்டு, எல்லாப் பூதங்களுடைய ஹ்ருதயத்திலும் ஈஸ்வரன் நிற்கின்றார்.

கூயஉ. பாரத, எல்லா வழிகளாலும் அவனையே ஸரணமாக அடை. அவனது அங்கூரஹத்தால் மேலான ஸாந்தியையும் அழிவற்ற ஸ்தானத்தையும் பெறுவாய்.

சுயநு. : ரஹஸ்யத்திலும் மிகரஹஸ்யமான ஓானம் இவ்விதம் என்னுல் கூறப்பட்டது. இதை முற்றாக சீராய்ந்து எவ்விதம் விரும்புகின்றயோ அவ்விதமே செய் (1).

(1) நுயக—சுய இல் செய்யவேண்டிய கர்மத்தை நீ செய்ய விரும்பவில்லையாகில், எனது வல்லபத்தால் அக்கர்மம் உன் கையாலேயே நிறைவேற்றப்படும் என்ற திருவாக்கைக் கேட்ட அர்ஜுநன், அதனில் விருப்பங்கொண்டு, தன் கர்மத்தைப் ப்ரீதியோடு செய்வான் என்பதுபற்றி, “எவ்விதம் விரும்புகின்றயோ அவ்விதமே செய்” என்றார்.

சுயசு. எல்லா ரஹஸ்யங்களிலும் மிக ரஹஸ்யமான எனது பரம வாக்யத்தை மறுபடியும் கேள். எனக்கு நீ உறுதியான அன்பன் என்றதால் உனக்கு நன்மையை உபதேசிக்கப்போகிறேன்.

சுயநு. என்னிடம் மனம் வைத்தவனாகவும், என்னிடம் பக்தி வைத்தவனாகவும், என்னையே பூஜிக்கின்றவனாகவும், இரு. என்னையே நமஸ்காரஞ் செய். என்னையே பெறுவாய். ஸ்த்யமாக ஸாதிக் கின்றேன். எனக்கு நீ ப்ரியன்.

சுயசு. ஸ்கல தர்மங்களையும் நீக்கி (1) என்னை ஒருவனையே ஸரணமாக அடை. உன்னை எல்லாப் பாபங்களிலின்றி நான் விடுவிப்பேன். துக்கப்படாதே.

(1) உனக்குரிய கர்மங்கள் உன்னுடையவை அல்ல என்று நிச்சயித்து.

சுயௌ. இது உனக்கு (1). தபஸ் அற்றவனுக்கும் பக்தி அற்றவனுக்கும் ஒருபொழுதும் கூறலாகாது. தக்க ஸ்ரவணம் அற்றவனுக்கும் கூறக்கூடாது (2). எவன் என்னை மதிக்கமாட்டானோ (3) [அவனுக்கும்] கூறக்கூடாது.

(1) இந்த உபதேசம் உனக்கு உரியது.

(2) “ஸுஷ்ருஷா” என்ற பதம் “ஸ்ரு” (ஸ்ரவணம் செய்யத், கேட்டல்) என்ற தாதுவில் நின்று ஜனித்து, ஸ்ரவணத்தில் அதிகப் ப்ரீதி என்று பொருள்படும்,

தக்க குருவில் ஸ்ரத்தையுடையவனும், அவருக்குத் தொண்டு செய்து, அவர் தெய்வத்தையும் ஆத்மாவையும்பற்றி ஒதின பாடங்களை மேன்மேலும் கேட்க விரும்புகின்றவன் “ஸுஷ்ருஷ்” எனப்படுவான்.

(3) ஈஸ்வர நிர்ஸயமில்லாதவனே.

இனி பகவத்கீதா பாராயணத்தின் பலன் அடுத்த நான்கு மந்த்ரங்களிற் கூறப்படும்.

சுயஅ. எவன் இந்த பரம ரஹஸ்யத்தை எனது பக்தர்கள் டம் கூறுவானே, [அவன்] என்னிடம் மேலான பக்தியைச் செய்து என்னையே பெறுவான், ஸம்ஸ்யமில்லை.

சுயக. அவனிலும் எனக்கு மிக பிரியத்தைச் செய்கின்ற வேறெவன் மானுடர்களுக்குள் இல்லை. பூலோகத்தில் அவனிலும் அதிக பிரியமான வேறெவன் உண்டாகமாட்டான்.

எய. தர்மத்தில்நின்று விலகாத (1) இந்த எங்கள் ஸம்வாதத்தை (2) எவன் அத்யயனம் செய்வானே (3), அவனால் நான் ஞான யஜ்ஞத்தால் பூஜிக்கப்பட்டவனாகவேன் என்பது எனது சித்தம்.

(1) “தர்மம்” = தர்மத்தையே ஆதாரமாகக்கொண்ட.

(2) க்ருஷ்ணர்ஜுந ஸம்வாதத்தை.

(3) படிப்பானே, ஐதுவானே.

இந்த மந்த்ரத்தல் பாராயணபலன் கூறி, அடுத்ததில் ஸ்ரவணபலன் கூறுகின்றார்.

எயக. ஸ்ரத்தை பெற்றவனும் (1), அஸூயை அற்றவனும் (2) ஆகிய எந்த மனுஷன் கேட்பானே, அவனும் முக்தனாகி (3), புண்ய கர்மஞ் செய்தவர்களின் சிறந்த லோகங்களை அடைவான் (4).

(1) யஜ்ஞம் தானம் தபஸ்களில் ப்ரீதிபெற்றவனும். அத். யஎ. ந.

(2) ஞான ஸாஸ்த்ர விசாரணையில் பொறுதியினம் அற்றவனும், அதாவது, அதில் ப்ரீதிபெற்றவனும்.

(3) முக்திக்கு அதிகாரியாகி.

முக்தி என்றது விடுதலை பெறுதல்; அதாவது, துக்கத் தில்லின்று விமோசனம் அடைதல்.

துக்க நிவாரண பலவகையாயிருக்கும். நிலம் வீடு பெண் பிள்ளை பணம் முதலியவை தனக்கில்லை என்று துக்கித்தவன், புண்யகர்மங்களைச் செய்தால், விரும்பினவற்றைப் பெறுவான். பெற்ற ஸமயத்தில் துக்கந் தீரும். ஆனால், பெற்ற பேறுகள் அழிவுள்ளனவாதலால், அவற்றைப்பற்றி வேறு துக்கங்கள் உண்டாகும். ஸ்வர்க்கபோகங்களும் இப்படியே. இதுபற்றி பூலோகத்திலாவது ஸ்வர்க்கலோகத்திலாவது அநுபவிக்கப்பட்ட விஷயஸுகங்களை “முக்தி” என்று பெரியோர் கூறார். அழிவுள்ள விஷயங்களுக்கும் விஷயஸுகங்களுக்கும் அப்பாற்பட்ட நிலையில் அநுபவிக்கப்பட்ட ஸூத்த ஆத்மஸுகமே “முக்தி” எனப்படும்.

இந்த அழிவற்ற துக்கவிமோசனத்துக்குக் கீழ்ப்பட்ட துக்க விமோசனங்களாகிய மேல் லோகப் ப்ராப்திகள் “பத முக்திகள்” எனப்படும்.

(4) இந்த க்ருஷ்ணர்ஜுந ஸம்வாதத்தை ஸ்ரவணம் செய்கின்றவன் கைலாசம் வைகுண்டம் முதலிய லோகங்களுக்குச் சென்று, அங்குள்ள பதவிகளில் ஒன்றைப் பெற்று நெடுநாள் ஸுகமாக வாழ்வான்.

கைலாச வைகுண்ட ஸத்யலோக ப்ராப்திகளைப் பெற்றவர்களில், சிலர் ஸாலோக பதவியைப் பெற்றும், சிலர் ஸாமீப பதவியைப் பெற்றும், சிலர் ஸாரூப பதவியைப் பெற்றும் வாழ்வார்கள்.

ஸாலோகபதவி என்றது உபாவரிக்கப்பட்ட மூர்த்திகளின் லோகப்பேறு. ஸாமீப பதவி என்றது ஓர் அரசன் வாழும் பட்டணத்தில் வசிக்கின்றவன் அவரது அன்பால் தனது அரண்மனைக்கு அழைக்கப்பட்டு அங்கு வாழ்வது போல, மூர்த்திகளின் ஸந்நிதியில் வசித்தல். ஸாரூப பதவியாவது பக்தனுடைய அதிஸ்ரத்தையால் அந்த மூர்த்திகளின் ஸுகளரூபத்தைப் பெறுதல். இந்தப் பதமுக்திகள் மூன்றும் “ஸுகள முக்திகள்.” இவற்றிற்கு மேற்பட்ட ஸாயுஜ்ய “முத்தி நிஷ்

களம். இந்த நிஷ்கள முக்தியில் துக்க நிவ்ருத்தி மூற்றுப் பெறும். இதுவே அழிவற்ற ஸ்வய முக்தி.

எயெ. பார்த்த, இது உன்னால் ஏகாக்ர சித்தத்தால் (1) கேட்கப்பட்டதா? தன்ஜ்ஜய, உனது அஞ்ஞான ஸம்மோஹம் (2) நான் தை அடைந்ததா?

(1) ஒரு துனிபெற்ற அறிவால், அதாவது, பலவிஷயங்களில் மனஸும் புத்தியும் செல்லாது, ஒரே நிலையில் நிற்கின்ற சித்தத்தால்.

(2) அறியாமையில்நின்று பிறந்த பெரிய மயக்கம்; தர்மத்தின் ஸம்சந்தம் கதியைப் பற்றிய மயக்கம்.

அர்ஜுநன் கூறினான்:—

எயெ. அச்யுத, உனது அநுக்ரஹத்தால் மோஹம் நீங்கிற்று; ஸ்மரண என்னால் பெறப்பட்டது. ஸந்தேஹமற்று நீங்கினேன். உனது வாக்கை அதுஷ்டிப்பேன்.

இனி அடுத்த ஐந்து மந்த்ரங்களில், வேத வ்யாஸ பகவானது அதுக்ரஹத்தால் க்ருஷ்ணர்ஜுந ஸம்வாதமானது ப்ரஹ்மாண்டத்திலுள்ள புண்யாத்மாக்கள் அறியும் பொருட்டு, ஸாத்விக குணம் நிறைந்த ஸஞ்ஜயன் மூலமாகப் ப்ரஸ்தாபமானதென்றும், ஸஞ்ஜயன் அளவற்ற ஆஸ்சர்யத்தையும் மகிம்ச்சியையும் பெற்றான் என்றும் கூறப்பட்டது.

ஸஞ்ஜயன் கூறினான்:—

எயெ. மஹாத்மாவாகிய வாஸுதேவனுடையதும் பார்த்தனுடையதும், ஆஸ்சர்யத்தைச் செய்கின்றதும், ரோமங்களை மலரும்படி செய்கின்றதும், சூகிய இந்த ஸம்வாதத்தை நான் இவ்விதம் கேட்டேன்.

எயெடு. மிக ரஹஸ்யமும் பரமமாகிய இந்த யோகத்தைத், தானே நேராகக் கூறுகின்ற யோகேஸ்வரனாகிய க்ருஷ்ணனிடமிருந்து, வ்யாஸரது அநுக்ரஹத்தால், கேட்டேன்.

எயசு. ராஜனே (1), கேஸவன் அர்ஜுநன் என்றவர்களின் புண்யமும் (2) அப்புதமும் ஆகிய இந்த ஸம்வாதத்தை அடிக்கடி நினைந்து நினைந்து ஸந்தோஷிக்கின்றேன்.

(1) த்ருதராஷ்டர் பூபதியே.

(2) நற்பலனைக் கொடுக்கத்தக்கதும்.

எயசு. ராஜனே, ஹரியின் அத்யப்புதமான அந்த [விஸ்வ] ருபத்தை நினைந்து நினைந்து எனக்கு மிக ஆச்சரியமுண்டாகின்றது. மேன்மேலும் ஸந்தோஷத்தை அடைகின்றேன்.

எயஅ. எதில் (1) யோகேஸ்வரான கிருஷ்ணனே, எதில் வில்லைத் தரித்துக்கொண்டிருக்கின்ற பார்த்தனே, அதில் லக்ஷ்மியும் விஜயமும் அழிவற்ற நிலையும் நீதியும் என்றே எனது எண்ணம்.

(1) எந்த ஹ்ருதயத்தில்.

உபநிஷத்கள் என்றும் ப்ராஹ்மவித்தை என்றும் யோகஸாஸ்திரம் என்றும் கூறப்பட்ட கிருஷ்ணர்ஜுந ஸம்வாதத்தில் ப்ராஸித்தி பெற்ற மோகஷ ஸந்த்யாஸ யோகம் என்ற பதினெட்டாம் அத்யாயம் முற்றிற்று.

பகவத் கீதா

தமிழ் மொழிபெயர்ப்பும் விருத்தியுரையும்
முற்றுப்பெற்றன.

நூலுக்கும் உரைக்குமுரிய சொல் அகராதி.

அ.

அகண்டஞானம், ககசு.
அகண்டபுத்தி, சுசு.
அகர்த்தா, கநசு.
அகர்த்தவம், அஃ.
அகர்மம், ஈந, அச, கசச, கசடு
கசடு, உடு.
அகாரம், நடஅ.
அகார்யம், சநசு.
அகுஸல கர்மம், சடு.
அகோரூபம், நடச, நடசு.
அக்ரி, உகசு.
அக்ருத்ஸ்வித், ககக.
அக்ரோதம், சஉந.
அக்னியில் ஹோமித்தல், கடு.
அக்னிவ்வாத்நர்கள், கூ.
அக்ஷரபுருஷன், சகஅ.
அக்ஷரம், உசஅ.
அக்ஷரப்ரஹ்மம், கஃ.
அக்ஷரப்ரஹ்மயோகம், உசஎ—
உசடு.
அங்கிரஸ், கூ.
அசாபல்யம், சஉந.
அசிந்த்யன், நசு.
அச்யுதன், கடு.
அஜன், நடு, நடஎ.
அஞ்ஞானம், கஅக, கஅஉ, நடந.
அஞ்ஞானி, கஃ.
அணுவிலும் அணீயான், உடு.
அத்யபித்வம், நடந.
அதர்மம், கநந.
அதர்வணவேதம், நக்க.

அதிதி, கூந, நஃ.
அதிகியஜ்ஞம், கடு.
அதிதைவம், உசடு, உடு.
அதிவ்ந்தானம், கஉசு, சடு.
அதிபூகம், உசடு, உடு.
அதிமானம், சஉச.
அதியஜ்ஞம், உசடு, உடு.
அத்யாத்மபுத்தி, ககஉ.
அத்யாத்மம், உசச, உசஅ, சஃ.
அத்யாத்ம வித்தை, நடஎ, நடந.
அத்யாயம், உ.
அத்ரி, கூ.
அத்ருஷ்டம், சடு.
அத்வாய ஓதுவார், நகக.
அநந்தவிஜயம், கச.
அநந்தன், நடச.
அநலன், நடந.
அநாவ்ருத்தி, உசச.
அநிஷ்டம், கந.
அநிதேஸ்யன், நடஎ.
அநுஷ்டிப் ஸ்லோகம், ச.
அநுக்ரஹ க்ருத்யம், கஅக.
அநுமந்தா, நடஅ.
அந்தஃகரணம், கஃ, நஃ.
அந்தரம், நடசஉ.
அந்தர்ஜயோதி, கஅக.
அந்தர்யாமி, கஅக, உநஃ, உசஃ,
நஃ.
அபயம், நடஉ, சஉந.
அபரப்ரக்ருதி, கஎஅ.
அபரோக்ஷ ஞானம், நடஅ.
அபாதானம், கஃ.

அபாதேயம், க௦௦.
 அபாவம், ந௦௨.
 அபானன், கசுக, கடுக.
 அபிமன்யு, கடு.
 அபுநராவ்ருத்தி, கஅச.
 அபைஸூநம், சஉந.
 அப்ரத்யக்ஷதிகள், ந௭.
 அப்ரத்யக்ஷ அந்தங்கள், ந௭.
 அப்ஸரஸ்த்ரீகள், கூந.
 அப்யாஸம், உக௭, உடுந, நசுக.
 அப்யாஸ யோகம், உச௦.
 அமராவதி, கூடு.
 அமலலோகம், நகுக.
 அமானித்வம், ந௭ந.
 அமூடர்கள், ச௦க.
 அம்ருதம், நக, கசஉ, உகடு, நஉஉ,
 நகஅ.
 அயஸஸ், ந௦௨.
 அலவர கர்மம், நூ.
 அவரகர்மாநுஷ்டானி, நூச.
 அவதாரபூருஷன், கூக.
 அவாங்மனஸகோசரம், நூ.
 அவிகாரி, நசு.
 அவித்யா, உடு, அசு, கசஅ, கஅஉ.
 அவித்வான், க௦௭.
 அவிராசி, நடு.
 அவிவேதி, கசுக.
 அவ்யக்தன், நசு.
 அவ்யக்தகதி, நடுஅ.
 அவ்யக்தமூர்த்தி, உகக.
 அவ்யயபீஜம், உஅஉ, உகடு.
 அவ்யயன், நடு, கநசு, ச௦க.
 அரசன், நஉக.
 அரியமா, நஉடு.
 அரிஸுதன், உஉ.
 அருபங்கள், கூக.
 அர்ஜுந விஷாதயோகம், கூ—உ௦.

அர்த்தவாதங்கள், சக.
 அர்த்தகாமான், உந.
 அர்த்த ஸஞ்சயம், சந௦.
 அர்த்தார்த்தீ, கநக, உநசு.
 அர்ப்பணம், கடுக, உடுஉ, நசுச.
 அர்ஜுநவிஷாதயோகம், க,ந, கூ—உ௦
 அலித்வம், உஉ.
 அலோலுத்வம், சஉந.
 அழிவற்றஸூகம், கஅஅ.
 அளகாபுரி, கூடு.
 அனலன், கஉடு, நகந.
 அனன்யபத்தி, உடுக, உச௦.
 அனன்யயோகம், ந௭ந.
 அனாரம்பம், எக.
 அனாத்மகர்மம், க௦௨.
 அனாமயபதம், நூ, நகுக.
 அனாவ்ருத்தி, உசஉ, உசுச.
 அன்பு, சநக.
 அன்னத்திஸ் ஸ்தூலபூத உற்பத்தி,
 கூ௭—க௦௨.
 அன்னம், சக௭.
 அஸத்தகர்மம், நூ.
 அஸத்த சேதஸ், நடுக.
 அஸாந்தன், சசு.
 அஸூசி நரகம், சநக.
 அஸூசி விரதம், சஉக.
 அஸூரர், நஉஉ.
 அஸூலியை, சநந.
 அஸ்வத்தம், நஉ௦, ச௦ந.
 அஸ்வரிகள், நநசு.
 அஸநகத ப்ராஸனம், எச.
 அஸத், நக, ந௭சு.
 அஸத் க்ராஹ்யங்கள், சஉக.
 அஸத்யோனி, நஅ௦.
 அஸம்மோஹம், ந௦௨.
 அஸிதேதவலன், சக, ந௦௭.
 அஸூர ஸம்பத், சஉந.

அஸுலியை, ககந்.

அஷ்டபாலகர், நகந்.

அஷ்டவசுக்கள், நகந். [கௌ.

அஷ்டாங்கயோகம், ௫௮, எ—எ௮,

அஹங்காரம், க௦௯, ச௯௧.

அஹந்தை, சு௯, ந௯௪.

அஹிம்ஸை, ந௦௨, ந௭௩, ச௨௩.

அஹிதர், ச௨௮.

ஆ.

ஆகாம்ய கர்மம், ச௫௮.

ஆசாரம், ச௨௭.

ஆசார்யன், க௧, ந௧௭.

ஆசார்ய உபாஸனை, ந௭௦.

ஆசை, சு௪, க௨௪, ச௩௯.

ஆஜ்யம், உ௯௬.

ஆஜ்ஜ்யபர், கூ௨.

ஆததாயிகள், க௮.

ஆதிதேவன், ந௪௬.

ஆதித்யர், கூ௩, ந௦௯, ந௧௦, ந௩௬.

ஆதிஸேஷன், ந௨௪.

ஆத்மகர்மம், க௦௨.

ஆத்மஞானி, க௨.

ஆத்மதர்ஸநம், க௨, க௯௧.

ஆத்மநிஷ்டைபெற்ற புத்தி, சு௩.

ஆத்மயோகம், ந௦௯, ந௫௦.

ஆத்மவான், ௫௦, க௯௭.

ஆத்மவிசாரம், க௫௪, க௫௭—க௫௮.

ஆத்ம ஸம்மயமஜ்ஞம், க௫௪.

ஆத்மஸம்மயமயோகம், க௫௬, க௯௩—

௨௨௩.

ஆத்மஸம்மயமயோகாகர்நி, க௫௬.

ஆத்மஸுகம், ந௦.

ஆத்மா, (மஹேஸ்வரசொருபம்) ந௩௫.

ஆத்மா (மனஸ்), க௯௩, க௯௮, ந௬௧.

ஆத்மர் (ஸாக்ஷி, தேஹி), ௨௭, ௨௮,

ந௨—ந௨, ந௭௬—ந௭௮, ந௮௫

ஆத்மா (ஜீவாத்மா), க௯௮.

ஆத்மா (ஞானேந்த்ரியம்), க௯௮.

ஆத்மா (ஸுகிஷ்ம ஸ்தூலதேகம்),

க௩௩, ந௮௪.

ஆத்மாவை அறிதல், ந௦௭, ந௮௮.

“ஆத்மநா ஆத்மாநம் வேத:”, ந௦௭.

ஆத்மோபாயகர்மங்கள், க௯௯.

ஆத்யபுருஷன், ச௦௭.

ஆப்ய அன்னம், ச௧௭.

ஆர்த்தாக்கள், க௩௯.

ஆர்ஜவம், ந௭௩, ச௨௩.

ஆலமரம், ந௨௦.

ஆவ்ருத்தி, உ௯௨, உ௯௪.

ஆரூதாரம், ந௧௯.

ஆனகம், க௩.

ஆஸ்யம், ந௦௯.

ஆஸாபாஸம், ௨௫, ச௩௦.

ஆஸாபாஸம், ௨௫.

ஆஸ்சர்யம், ந௮.

ஆஸ்சர்யவத், ந௮.

ஆஸ்ரயம், க௨௬.

ஆஸனம், ௭௮.

ஆஸுரயோனி, ச௩௪.

ஆஸுரஜனம், ச௨௮, ச௪௨.

ஆஸுரம், ச௨௩, ச௨௬, ச௨௭.

ஆஹாரம், ச௪௩.

இ.

இச்சை, உ௪௨.

இந்த்ரன், கூ௪, ந௧௨.

இந்த்ரியகோசரம், ந௭௩.

இந்த்ரியக்ராமம், ந௫௭.

இந்த்ரியக்கிரீடை, க௦௩.

இந்த்ரியங்கள், ச௧௧, ச௧௪.

இந்த்ரியார்த்தம், ௮௩, க௭௮.

இந்த்ரியநிக்ரஹம், ௮௧, க௫௪.

இந்த்ரியஸங்கம், க௯௬.

இமய பர்வதம், ந௧௯, ந௨௦.

இரவு (ப்ரஹ்மாவக்ரு), ௨௫௬.

இராஜயோகம், உகஉ.

இலாவுருத தேசம், நடநு.

இஹம், நுநு.

இஷ்டம், கநஉ.

இக்ஷுவாகு, கநஉ.

ஈ.

ஈஸ்வரன் (ஸக்திமான்) கஅக, நடஅச
சகஅ.

ஈஸ்வரன் (ஜீவாத்மா), சகந.

ஈஸ்வரார்ப்பணம், ககஉ.

ஈஸ்வரார்ப்பண கர்மம், ககஉ, ககக.

ஈஸ்வரார்ப்பண பூஜை, கநுநு.

ஈஸ்வரார்ப்பணயஜ்ஞம், கநுச.

உ.

உச்ச்வாஸகதி, கநுச.

உச்ச்வாஸம், கநுச.

உச்சைஸ்ரவஸ், நடஉக, நடஉஉ, நடஉந.

உட்கீரிடை, கஅக.

உட்குகம் (அந்நஸ்ஸுகம்) கஅக.

உதககும்பீ, கக.

உதககரியை, கக.

உதாஸீனன், உஉஉ, நடஅநு, நடகக.

உதானன், ககஉ.

உத்க்ரமணம், சகந.

உத்காத்ரி ஒதுவார், நடகக.

உத்க்ருஷ்ட கர்மபலன், கஉச.

உத்க்ருஷ்ட கர்மாநுஷ்டானி, நுச.

உத்தம புருஷன், சகக.

உத்தமயோகம், கநக.

உத்தம விப்ரன், சஎஅ.

உத்தராயணம், உகஉ, நடநு.

உத்தாரணஸக்தி, சசக.

உத்வேகம், சுஉ, சசநு.

உபத்ரஷ்டா, நடஅக.

உபநிஷத், உ.

உபஸாந்தநிலை, கஎந, கஎக, கஅஉ.

உமாதேவி, நடஉ.

உரகர், கூஉ.

உருத்ரர், நடஉ.

உஸநஸ், நடநக.

ஊ.

ஊர்த்வம், சஉஉ, சஉந.

ஊனக்தண், நடநச.

எ.

எல்லாம்வாஸுதேவன், உநஅ.

ஏ.

ஏதத்வம், உகநு, உஎக.

ஏக்பக்தி, உநக, நடநு.

ஏகபாவம், சகச.

ஏகவஸ்து, நடஅச.

ஏகாக்ர சித்தம், சஅஅ.

ஏகாக்ரமனஸ், உஉச.

ஏகாக்ரப்ரஹ்மம், உநுநு, நடகக.

ஏகாதஸ ருத்ரர், நடஉ.

ஐ.

ஐகாந்திகம், சஉக.

ஐம்பொறியடக்கம், சுஉ.

ஐராவதம், நடஉக, நடஉஉ, நடநக.

ஐஸ்வரயோகம், உஎஉ, நடநு, நடநக.

ஓ.

ஓஜஸ், சகஎ.

ஓங்காரம், உகநு.

ஓம், உநச, சசஎ.

ஓஷதி, சகஎ.

ஒள.

ஒளஷதம், உகச.

க.

கங்காதேவி, நு, நடஎ.

கணேஸர், கூஉ.

கண், நடநஅ.

கத்ரு, கூந.

கந்தசாமி, நடகௌ.
 கந்தவதி, கூடு.
 கந்தர்ப்பன், நடநட.
 கந்தர்வர், கூஉ, நடஉ, நடஉக.
 கபித்வஜன், கடு.
 கபிலமுனி, நடஉக.
 கமலபத்ராஷ, நடநடு.
 கரணம், சசுகு—சஎடு.
 கரதலஸம்மர்த்தனம், கந.
 கருடபகவான், கூந, நடஉசு.
 கர்த்தா, சசுந, சசுஎ.
 கர்த்துவம், கஃக, ககக, நடஎக.
 கர்ப்பம், நடஅக.
 கர்மகாரணம், சடுக, சசுக.
 கர்மகௌஸலம், உசஅ.
 கர்மக்ருத், கசடு.
 கர்மசக்ரம், சக, எடு, அடு, கஃஉ.
 கஃந, கஃச, கஉஉ, கசஉ, கஎஅ.
 கர்மசோதனை, சசுஉ, சசுடு.
 கர்மஜன்யபலன், நடு, சடுக, சடுஅ.
 கர்மபந்தம், கசுக, உஅக.
 கர்மத்தால்பரிஸுத்தி, சடுச.
 கர்மபீஜம், சடுக.
 கர்மம், எஎ, கூஅ—கூக, கசந, கசச,
 கசடு, உசுக, உடுஃ, உடுக, சசுக,
 சஎக, சஅஃ, சஅஉ.
 கர்மயோக அயுத்தன், கஎஎ.
 கர்மயோகம், எஉ—கஉஅ, கஉக,
 கசுக, கஎஃ, கஎச, நடசுஉ, நடசுந.
 .. நடஅஉ.
 கர்மயோகயுத்தன், கஎஎ.
 கர்மேந்த்ரியம், கஎடு.
 கர்மவிபாகம், கநக.
 கர்மஸங்கம், நடகந.
 கர்மஸங்கரஹம், சசுக, சசுக—
 சஅஉ.
 கர்மஸந்ந்யாஸி, கஎச.

கந.

கர்மஸந்ந்யாஸம், கசுக, கஎஃ.
 கர்மஸந்ந்யாஸயோகம், கசுக—
 ககஉ.
 கர்மாநுஷ்டானம், எந.
 கலிலம், நுக.
 கல்பம், உஎஃ—உஎஉ, நடஃ.
 கல்மஷம், கஃஃ.
 கஸ்மலம், உஉ.
 கவி, கசச.

கா.

காண்டவம், கஎ.
 காமகாரம், சநடு.
 காமகாமி, சுக.
 காமக்ரோத பய துக்க நிவ்ருத்தி
 கஎ, உ.
 காமதேனு, நடஉஉ.
 காமபோகம், சநஃ.
 காமம், கூந, கஉந, சஉக, சஎஉ.
 காமரூபம், கஉச.
 காயத்ரி, நடக.
 காரணம் மூன்று, உநஉ, உஎச,
 உஎஎ.
 காரணஸரீரம், கஅஉ, நடஎ.
 கார்த்திகேயன், நடஅ.
 கார்ப்பண்யம், உந—உச.
 கார்யகாரணங்கள், நடக.
 கார்யம், சநக.
 காலம், நடநடு, நடஅ.
 காய்யபர், கூஉ.

கி.

கிஞ்சிஜ்ஞன், கசுக, நடசஅ.
 கிஞ்சித்நகரோதி, கஎஎ.
 கிம்புருடர், கூஉ, கச.
 கிஸ்பிஷம், கசஅ.
 கின்னரர், கூஉ, கூந.

கீ.

கீழ்லோகம் எழு, கச.

கு.

குடாகேஸன், கசு, உசு.
குட்டனீ, கூசு.
குணகர்மவிபாகம், ககௌ.
குணத்தரய விபாகயோகம் நடௌ—
சௌ.
குணபோக்தா, நடௌ.
குணவிபாகம், ககசு.
குணஸங்கம், நடௌௌ.
குணதீதன், சௌௌ.
குமாரஸவாமி, நடௌ.
குபேரன், நடௌ.
கும்பகப்ராணயாமம், ககௌ.
குரு, ச, கூ.
குருநந்தன், சௌ.
குருஸத்தமன், ககசு—ககௌ.
குருகேதரம், ச, கூ, கௌ.
குலநாசம், கௌ.
குலநாசத்தால்வினையுங்குற்றம், கௌ.
குஸல கர்மம், சௌசு.

கூ.

கூடஸ்தன், நடௌ, உௌ, சககூ.

கே.

கேஸவன், கௌ.

கை.

கைலாஸம், கூௌ, நடௌசு.
கைவல்யம், கௌ, நடௌசு.

கோ.

கோல்லுதல், நடௌ.

கோ.

கோபம், கூசு, கௌ.
கோமுகம், கௌ.
கோரூபம், நடௌௌ.
கோரகூணை, சௌௌ.
கோவிந்தன், உசு.

கௌ.

கௌமாரம், உௌ.
கௌரவர், ச.
கௌஸலம், நடௌ, 'கௌௌ.
கூ:

கூரது, கூௌ, உகசு.
கூரம்ய தர்மம், சௌ.
கூருதக்ருத்யன், சௌ.
கூருதார்தம், சௌ.
கூருத்ஸந்நானம், ககசு.
கூருத்ஸந்நவீத, ககௌ.
கூருபணர்கள், சௌ, நடௌ, அௌ.
கூருஷ்ணை அஹங்காராவதி, கூௌ.
கூருஷ்ணகதி, உசு.
கூருஷிகர்மம், சௌௌ.
கூருஷ்ணன், கசு, ககசு, கௌ.
கூருஷ்ணர்ஜுந ஸம்வாத பகவத்
கூதை, உ.
கூருரர், சௌசு.

ச.

சங்காபுரி, நடௌ.
சச்சிதானந்தப்ரஹ்மம், கௌ.
சதசத், நடௌ.
சதுர்வாணம், கௌ—கௌ, கௌ—
கௌ.
சதுர்வேதங்கள், நடௌ.
சந்த்ரபகவான், கூௌ.
சந்த்ரவம்ஸம், ச.
சந்த்ரன், நடௌ.
சந்த்ரஸேகரமூர்த்தி, கூௌ.
சந்த்ரஸ், நடௌ, நடௌ.
சரவணப்பொய்கை, நடௌ.
சர்ப்பங்கள், நடௌ.
சம்வாதனை, நடௌ.
சரம், உௌ.
சராசரம், நடௌ, நடௌ.
சரீரம், நடௌ.

சொல் அகராதி.

சரீரி, நடந.

சகசு நடநஅ.

சா.

சாம்யம், கஅசு.

சார்வாகமதம், சஉக.

சி.

சித்தஸூத்தி, கஉ, கஎஎ, சகசு.

சித்ராதன், நடக.

சித்தபுருஷர், நடக.

சிரத்தை, சநஅ—சசஉ.

சிவதர்ஸனம்பெற்றவன், கஅஎ

சிற்றறிவாளிகள், கஎக.

சிற்றின்பங்கள், கஅக.

சு.

சுப்பிரமணியம், நடக.

சூ.

சூர்யன், நடக.

சூர்யகிரணம் ஏழு, நடக.

சூர்ய பூஜை, நடக.

சூக்கும சரீரம், நடஎந.

சோதநா, சசக.

சே.

சேதனை, நடஎந.

சேதஸ் (புருஷன்), சுரு, சஅரு.

சேதஸ் (மனஸ்), நடருக.

சேஷ்டை, கசஅ, சருக.

சோ.

சோமன், நடக.

ஜ.

ஜங்கம ப்ராணி, நடஅந.

ஜப யஜ்ஞம், நடக.

ஜரை, உஅ, உசந.

ஜனார்த்தன், கஅ.

ஜன்யகுணம், ககஎ.

ஜன்மபந்தமுத்தர், ருரு.

ஜாஹ்நவி, நடக.

ஜி.

ஜிஞ்ஞாஸுக்கள், கநக.

ஜை.

ஜைமிநி ருஷி, நடக.

ஜீ.

ஜீவ உதக்ரமணம், சகஉ.

ஜீவகாருண்யம், கசு.

ஜீவலோகம், சகக.

ஜீவபூத, உஉஅ.

ஜீவன் (ப்ரஹ்ம அம்ஸம்) சகக.

ஜீவன்பத்தன், க௦ந.

ஜீவன்முத்தன், க௦, ரு௦, ருக, ருக,

எக, அச, அக, க௦ந, ககஉ, கசரு,

கசரு, கஎச, கஎரு, கஎசு, கஎஅ,

உஉந, நடசுச—நசுசு.

ஜீவனம், உநக.

ஜீவாத்மா, கஉ, நடச, சகக—சகசு,

சச௦, சசக.

ஜீவோஸ்வராஜாத், க௦உ, நடசுஅ, ச௦ச,

ஞா.

ஞாதா, சுசக.

ஞானசகசு. எ, நடஅரு, சகரு.

ஞானதீபம், நடக.

ஞானத்தெப்பம், கசரு.

ஞானநிஷ்டை, சஅந.

ஞானம், கஉச, கஉக, கசச, கசசு,

உஉச, நட௦உ, நடசுக, நடசுசு, நடஎந

நஅஎ, நடஅஅ, நடஎஎ, சசக, சசசு

சசரு.

ஞானம்பெற்றவன், நடஅ.

ஞானயஜ்ஞம். ச, கசந.

ஞானயோகம், க, எஎ, கஉக—கசுசு.

ஞானாக்நி, கசசு, கசரு.

ஞானி, கச௦, உநக, நடசுச—நசுசு

ஞானேந்திரியம், கஎரு.

ஞானேதயம், சகடு.
ஞானஸ்ரோத்ரம், எ.
ஞான ஸங்கம், நடகஉ.
ஞேயம், நடஎசு—நடஎஅ, சசக.

த.

தகஷன், கூஉ.
தகஷிணமூர்த்தி, சடு, எக.
தகஷிணயனம், உசஉ.
தண்டஸூக்தி, நடக.
ததர்த்தகர்மம், அடு.
ததாத்தமாக்கள், கஅந.
ததீசி, நடஉ.
தத், சசஎ.
தத்திவ்ஷ்டர்கள், கஅந.
தத்பரன், கசக.
தத்புத்திமான்கள், கஅந.
தத்பொருள், கசடு—கசக, நடக.
தத்ப்ரஹ்மம், உசச, உசஅ.
தத்வதர்ஸிகள், கசச, கசடு.
தத்வவித், கஎடு.
தது, கந.
தபஸ், கடுஅ, உநக, நட௦உ, சஎக,
சஉந, சசடு, சசஎ.
தபோயஜ்ஞம், கடுச.
தமம், நட௦உ, சஉந.
தமஸ்குணம், அஉ, க௦க, கக௦, நடகந,
நடகடு, நடகஎ.
தம்பம், சஉச.
தர்மகேசத்ரம், சு.
தர்மம், உச, கநந.
தர்மஸாஸ்திரம், கூ.
தர்மஸாஸ்தார்த்த விமூடம், கஉக,
உச.
தர்மஸாஸ்தார்த்தம், சுச.
தர்மஸம்மூடசேதா, உச.
தர்ப்பம், சஉச.
தனஞ்ஜயன், கச.

தன்மாத்திரைகள், உக.
தன்வந்திரி, நடஉ.

தா.

தாதா, உகடு, நடஅ.
தாரணை, எஅ.
தாரணைகள், கநஅ.
தாமஸம், உநந.
தாமஸதபஸ், கடுஅ.
தாமஸீஸ்ரத்தை, சநஅ.
தாயபாகம், க௦.
தானம், நட௦உ, சஉந, சசக.
தர்னவர், கூஉ, நட௦எ, நடஉ.

தி.

திக்கபாலகர், நடகந, நடஉச.
திதி, கூந.
திதீகை, நடக.
தியாகம், நடக, சஉந, சடுஉ.
தியானம், எஅ, நடக.
திருப்பாற்கடல், நடஉ.
திரோபாவம், கஅக—கஅஉ.
திவ்யக்கண், நடக, நடஅ.
திவ்யஜன்மங்கள், கநந, கநச.

தி.

திசை, கட.
திரன், உஅ, நடக.
திர்க்க ஸூத்ரீ, சசஅ.

து.

துக்கநிலை, நட.
துக்கநிவ்ருத்தி, சுடு, சஅஅ.
துக்கநிவ்ருத்திமார்க்கம், எடு.
துக்கப்ரவ்ருத்திமார்க்கம், எடு.
துக்கம், உடு, சு௦, நட௦உ.
துக்கஸம்யோகவியோகம், உக௦.
துல்யம், ச௦௦.
துவவ்ஷ்டிரி, நடஉ.
துவ்ஷ்டர்கள், கநந.

துஷ்டி, ந.௦௨.

துஷ்பூரேண, கஉரு.

துக்காலயம், உருரு.

தே.

தேகாத்மா, கஉந.

தேகி, உஅ, நஉ, நக, நகக.

தேவகணம், சஉந.

தேவதச்சன், நஉந.

தேவதத்தம், கச.

தேவப்ரகிருதி, உஎச.

தேவலோகம், கச.

தேவயஜ்ஞம், கருஉ, கருச.

தேவர்கள், கூ௦, ந௦எ.

தேவர்களின் உற்பத்தி, பிரிவு, வாஸுஸ்தானம், கூக—கூரு, ந௦எ.

தேவவ்ரதம், உஅரு.

தேவவ்ரதன், ரு.

தேஜஸ், உநக, உநஉ, நஉ௦, சகஎ, சஉந.

தேஜோவதி, கூரு.

தேவயானம், உசச.

தை.

தைஜஸ அன்னம், சகஅ.

தைத்யர், கூஉ, நஉஉ.

தைர்யம், கக, சஉச, ருஎக—சஎந.

தைவம், சருகூ.

தைவ ஸம்பத், சஉந.

தைவாசுரஸம்பத்விபாகயோகம், க, சஉஉ—சநச.

த்.

த்யாகம், சஉந, சருஉ, சருந.

த்யானம், எஅ, நகக.

த்யாயஜ்ஞம், கருச..

த்யவீடா, நகஅ.

த்யிகால உணர்ச்சி, உசஉ.

த்யிருணாதீதன், நககூ.

த்யிரமூர்த்திகள், கூக.

த்யுவமண்டலம், கச.

த்யுஷ்ண ஸங்கம், நகஉ..

த்யோகமின்மை, சஉச.

த்யோளபதேயர், கக.

த்யோருண்யங்கள், ரு.

த்யோளபதிபுத்ரர் ஜவர், கரு.

த்யந்த்வம், சக, சஉ, சந, சஎ, ரு௦, கக௦.

த்யந்த்வமோஹம், ருஎ, உசஉ, உசந.

த்யந்த்வ ஸமத்வப்பழக்கம், சஎ.

த்யந்த்வ ஸமத்வ யஜ்ஞம், கருச.

த்யந்த்வ ஸமாஸம், நஉஅ.

த்யிஜன், கஉ, சஎஅ.

த்யேவஷம், உசஉ.

ந.

நகுலன், ரு, கச.

நரகம், உ௦, சநஉ.

நரக த்வாரம், சநரு.

நரஸிம்ஹம், கூஉ.

நரன், சநரு.

நா.

நாடிகள், நக௦, நகக.

நாதம், கூக.

நாரதருஷி, சக, கூஉ, ந௦எ, நஉ௦.

நாமயஜ்ஞங்கள், சநந.

நாஸ்திகமதம், சஉகூ.

நாஸம், ககச, ககசூ.

நாஸமற்றது, நஉ.

நான்செய்கிறேன், கஎகூ.

நி.

நிக்ரஹித்தல், சஎ, ககரு.

நிதானம், உகரு.

நீதி, நநக.

நித்ய யுக்தன், உருரு, நருஎ.

நித்யன், நரு, நகசூ.

நித்யஸந்ந்யாவலி, கஎக.
 நித்யாநித்யவஸ்து விவேகம், ககசு.
 நிபோத, கஊ.
 நியத கர்மம், சடுச.
 நிபதாஹாரயஜ்ஞம், கடுச.
 நியமம், எஎ.
 நிராஸீ, ககஉ, கசஎ, கஎச.
 நிரீஸ்வர மதம், சஉக.
 நிரக்துணப்ரஹ்மம், ககடு, கஅஎ.
 நிர்த்தமூர்த்தி (நடராஜன்), கஉ.
 நர்மம், ககஉ.
 நர்வாணம், எக, உஃசு.
 நிர்விகல்ப ஸமாதி, டுஅ.
 நிர்விகாரவஸ்து, கஎஅ.
 நிர்வேதவஸ்து, டுசு.
 நிவர்த்தநம், உடுசு.
 நிவாஸம், உகடு.
 நிவிர்த்திமார்க்கம், உஉ, ஊஊ.
 நிவ்ருத்தி, கஉ, எக, கஎஅ, ஊஊ.
 சஉஎ, சகசு.
 நிஸ்வாஸகதி, கடுசு.
 நிஸ்வாஸம், கடுக.
 நிஷ்கர்மா, அஃ.
 நிஷ்காமகர்மம், டுச, சடுஅ.
 நிஷ்டை, எடு, எஅ.
 நிஷ்காம புத்தி, எடு.

நே.

நேதிகளைத் தல், கஎஉ.

நை.

நைஷ்கர்மம், அஃ, ககஊ, ககசு,
 கஉக, கஊ, கஊ, கஊ, கசசு,
 கடுடு, உகஊ, டுடுஅ.

ப.

பகல் (தேவர்களுக்கு), ஊஊ.
 பகல் (ப்ரஹ்மாவுக்கு), உடுசு, ஊஃஃ
 பகவத் உக்தா, க.

பகவத்கீதா, க, க.
 பகவத்கீதா பாராயண பலன், சஅஎ.
 பகவத் கீதைகள், து, உ.
 பகவான், க, கஉ.
 பகவான்கள், உ.
 பக்தர், ஊடுசு.
 பக்தி, ஊடு, ஊடுசு.
 பக்தியோகம், க, ஊடு—ஊஎ.
 பஞ்சக்ருத்யம், கஃ, கஃ, கஅஉ.
 பஞ்சக்ருத்ய ஸத்திகள், கக.
 பஞ்சஜன், கச.
 பஞ்சமஹாயஜ்ஞம், கசு, கடுக.
 பஞ்சஸூனங்கள், கஎ.
 பணவம், கஊ.
 பண்டிதன், உஎ, கசஎ, கஎக.
 பத்ருக்தி, சஅஅ.
 பத்ம வ்யூஹம், கஃ.
 பந்தப்படுத்தல், கசஎ.
 பந்தம், கசக.
 பந்தனம், உடு.
 பயம், ஊஃ.
 பரததேஸம், கடு.
 பரதர்மம், ககஎ.
 பரதஸத்தம், சடுஊ.
 பரந்தபன், உஉ.
 பரப்ரக்ருதி, கஎஅ.
 பரமகதி, உடுஅ, ஊஅச.
 பரமவசனம், உகசு.
 பரமாத்மா, ஊஎ—ஊஅ, ஊஅ.
 சகசு.
 பரமஸம்ஸித்தி, உடு.
 பரமஸாந்தி, கசசு.
 பரமஸ்ரேயஸ், கஃ.
 பரமேஸ்வரன், ஊஅ.
 பரமுத்தி, எக.
 பராக்ரமம், கக, கஊ.
 பரார்த்த ஸுஜை, ஊஊ.

பராஸத்தி, கூக.
பரிசாரகம், சஅ௦, சஅக.
பரிபந்திகள், ககசு.
பரிஸுத்தன், கஅக.
பரோகூ ஞானம், நகஉ, நஅஅ.
பர்த்தா, உகடு, நஅக.
பர்யவதிஷ்டத, கூசு.
பர்யாயநாமம், உக.
பர்ஹீஷ்த்துக்கள், கூஉ.
பலன், நகசு, சடு௭.
பவம், ந௦உ.
பவனன், நஉசு.
பவித்ரம், உகடு.
பன்னிருஷுதித்யர், கூந.
பஹுத்வம், உஎக.

பா.

பாஞ்சஜந்யம், கச.
பாட்டனார், கசு.
பாதாளங்கள், நஉசு.
பாபயோனிகள், உக௦--உகஉ.
பாபமற்றவன், எசு.
பாமரஜநங்கள், க௦அ.
பாரதன், உசு.
பாரிஜாதம், நஉஉ.
பார்க்கவ புராணம், ந௦௦.
பார்த்தன், கசு.
பார்த்திவ அன்னம், சக௭.
பார்வதி, நஉ௦.
பாவகன், நகஉ.
பூஷண்ட மதம், சஉக.
பாஹ்ய (இந்த்ரிய) ஸ்பர்ஸங்கள்.

பி.

பிக்ஷாடனமூர்த்தி, கூஉ.
பிண்டக்ரியை, கக.
பிதா, உகடு, நச௭.
பிதாக்கள், கசு.
பிதாமஹ, கூந, உகடு, நச௭.

பிதாமஹி, கூந.
பித்ருக்கள், கூஉ, நஉடு.
பித்ருயஜ்ஞம், கடுஉ.
பித்ருயானம், உசுச.
பித்ருவிரதம், உஅடு.
பிந்து கூக.

பீ.

பீஜம், உநஉ, நநஉ.
பீமகர்மா, கசு.
பீஷ்மன், நு.

பு.

புஜாஸ்பாலநம், கந.
புணராவர்த்தனம், உடுசு.
புண்யகந்தம், உநக.
புண்யகர்மங்கள், கசுந--கசுச.
புதன், அந.
புத்தி, கூசு, எசு, எடு, உநஉ, ந௦உ,
சசுக--சஎக, நஎ௭.
புத்திபேதம், க௦அ.
புத்தியோகம், ந௦சு.
புத்ரர், கசு.
புநராவ்ருத்தி, கநசு, கஅந, உடுசு,
புமான், கூக.
புரு, ச.
புருஜித்து, கக.
புருவமத்தி, உடுந.
புருஷ வ்யாக்ர, சடுந.
புருஷத்வம், உந௦.
புருஷரிஷ்பன், நக.
புருஷன், நஎக, நஅக, சகஅ.
புருஷார்த்தம், சஎஉ.
புருஷோத்தமன், சஉ௦.
புருஷோத்தம ப்ராப்தியோகம்,
புரோஹிதன், நக௭.
புலக, கூஉ.
புலஸ்தியர், கூஉ, நகந.
புஷ்பங்கள், சஅ.

பூ.

பூஜிக்கப்பட்டவன், ச.
பூஜித்தல், சசஉ.
பூதங்கள், ககடு, நௌஉ, சகௌ.
பூதயஜ்ஞம், கடுஉ.
பூதஸர்க்கங்கள், சஉக.
பூரகப்ராணயாமம், ககூ௦.

பே.

பேரறிவு, சகடு.
பேரன்மார், ககூ.
பேரி, கந.
பேஷணீ, ககூ.

பை.

பைலமுனி, நகஉ.

பொ.

பொய்யறிவு, உக.
பொறுதி, சஉஉ.

போ.

போகம், சஅ.
போகங்கள், கஅஅ.
போகி, சநக.
போக்தா, ககஉ, நஅக.
போக்ய வஸ்து, சசஉ.
போஜனம், சசந.

பெள.

பெளண்டரம், கச.

ப்.

ப்ரகாசம், உ௨௦.
ப்ரகிருதி, க௦௦—கர்க, நௌக, நகூ௦
ப்ரக்ருதி, எட்டு, உ௨க—உ௨ௌ.
ப்ரக்ருதி சொரூபம், அஉ.
ப்ரக்ருதி ஜன்யகுணங்கள் (முக்குணங்கள்), அஉ, கக.
ப்ரசாதம், கடு, ககூ, ககூஉ.
ப்ரஜாபதி, அக.
ப்ரஜைகள், அக, அௌ.

ப்ரஜ்ஞன், நூ.

ப்ரஜ்ஞை, க௦௦.

ப்ரணவம், உ௨௦, நகௌ, நககூ.

ப்ரதக்த்வம், உௌக.

ப்ரதக்பாவம், நஅச.

ப்ரதிவிந்திய, கடு.

ப்ரதீகாரமற்றவன், உ௦.

ப்ரத்யக்ஷமத்யங்கள், நௌ.

ப்ரத்யாகாரம், எஅ.

ப்ரபஞ்சம், ச௦ச.

ப்ரபவம், உகடு, ந௦௦௦.

ப்ரபவன், கஅ௦.

ப்ரபாவம், நௌக.

ப்ரபிதாமஹி, கந.

ப்ரபிதாமஹி, கந.

ப்ரபு, கௌஅ, உகடு.

ப்ரமாணம், க௦கூ.

ப்ரமாதம், நகந.

ப்ரலயம், உௌஉ—உௌச, உகடு.

ப்ரலயன், கஅ௦.

ப்ரவ்ருத்தி, கஉ, எக, கௌஅ, ச௦ௌ,
சஉௌ, சககூ.

ப்ரஹஸன், உக.

ப்ரஹலாதன், நஉடு.

ப்ரஹ்ம அர்ப்பணம், கடு௦, கடுகூ.

ப்ரஹ்ம ஆதானம், கௌகூ.

ப்ரஹ்மகதி, உருச.

ப்ரஹ்ம கர்மம், சௌகூ.

ப்ரஹ்மசர்யம், உருச.

ப்ரஹ்மநிர்வாணம், எக, கககூ

ப்ரஹ்மபூயம், க௦க, சஅந.

ப்ரஹ்ம வாத், சசௌ.

ப்ரஹ்மமயம், கடுஉ.

ப்ரஹ்மம் (ப்ரமாத்மா) உசஅ, உசகூ,
நஅகூ.

ப்ரஹ்மம் (ப்ரக்ருதி), நககூ.

ப்ரஹ்ம யஜ்ஞம், கடுக—கடுஉ.

ப்ரஹ்மயோகம், கஅஅ.

ப்ரஹ்ம ரூபிகள், கூ.
 ப்ரஹ்ம ஸத்திகள், நககீ.
 ப்ரஹ்ம ஸம்பத், ந௮ச.
 ப்ரஹ்மவித், க௮௭, உசுஉ.
 ப்ரஹ்மவித்தை, உ.
 ப்ரஸவம், உரு௦.
 ப்ரஸவிஷயத்வம், அஅ.
 ப்ரஸன்னசேதஸ, சுரு.
 ப்ரஸாதம், சுரு, கூசு, கசுஉ.
 ப்ரஹ்ம ஸூத்ரம், ந௭க.
 ப்ரஹ்ம க்ஷேத்ரம், க௦.
 ப்ரஹ்மோபதேசம், கஉ.
 ப்ராண அபாநஸமம், ககக.
 ப்ராண அபாந ஸம்பந்தம், கருக.
 ப்ராணவாயுவின் தொழில், கருசு.
 ப்ராணன், கசுக, கருக.
 ப்ராணாதிகள், கசுக.
 ப்ராணாயாமம், எஅ, கருசு, கசு௦.
 ப்ராணாயாமப்பலன், கசு௦.
 ப்ராதா, கூந.
 ப்ராந்தி, சநக.
 ப்ராஸப்த கர்மம், சரு௭, சருஅ.
 ப்ராஹ்ம கர்மம், ச௭க.
 ப்ராஹ்மணகர்மங்கள், கஉ௦.
 ப்ராஹ்மணர், கஉ, ருக.
 ப்ராஹ்மணவரணத்தார், கூஉ.
 ப்ராஹ்மணத்வம், ககஅ, கநசு, கந௭.
 ப்ராஹ்மணம் ஒதுவார், நகக.
 ப்ராஹ்மீஸ்திதி, எ௦, கசுஉ.
 ப்ருகு, கூஉ, ந௦௦, நகக.
 ப்ருதுவி, க௦.
 ப்ருதை, கசு.
 ப்ருஹஸபதி, கூந, நக௭.
 ப்ருஹத் ஸாமவேதம், ந௭க.
 : ம.
 மகரம், ந௭சு.
 மணிபுஷ்பகம், கரு.

மதர்த்தம், நகக.
 மதர்ப்பணம், உஅஅ.
 மதுஸூதன்ன், க௭.
 மத்கர்மக்ருத், நருந.
 மத்சித்தன், உ௦சு.
 மத்பக்தி, நருசு.
 மத்பரத்வம், சுசு.
 மத்பர, நருசு.
 மத்பரன், சுந, உ௦சு.
 மத்பாவம், உருஉ, ந௭க, நகஅ.
 மத்ஸரம், கசுக.
 மத்யக்ஷண, ருரு.
 மது, கந௦.
 மதுஷ்யகணம், சஉந.
 மந்தாகிரி, ந௭உ.
 மந்த்ரம், உகசு.
 மமதை, சுக, நகசு.
 மரணம், உசாந.
 மரீசி, கூஉ.
 மருத்தேவதைகள், நகக.
 மறுதேகப்ராப்தி, உஅ.
 மனஸ், சகக.
 மனோநிக்ரஹம், ந௭ந.
 மனோரதம், சநக.
 மனோலயயோகம், கசு௦, கசுந, உ௦ந.
 உ௦சு, உ௦சு, உ௦௭, உ௦அ.
 மன்மதன், ந௭சு.
 மன்வந்த்ரம், ந௦௦.
 மஹத், நகக.
 மஹமேரு, கசு.
 மஹாத்மியம், நருரு.
 மஹாபதங்கள், ந௭உ.
 மஹாபாஹு, சு௭.
 மஹாவாக்யம், நசு.
 மஹாரதன், கக.
 மஹான்கள் (உதாரா:), கஅரு.
 மஹாஸந, கஉந.

மஹேஸ்வரன், நடக, நடநச.
மஹீக்ஷித், கசு.

மா.

மாதவன், கச.
மாதா, உகடு.
மாத்ராஸ்பர்ஸம், உக, கஅஅ.
மாயாசொரூபம், நடநச.
மாயை, கநந, சஅநி.
மார்கழிமாஸம், நடக.
மார்ஜனீ, கள,
மானஸதபஸ், கடுஅ.
மானஸபூஜை, உஅசு.
மானஸஸுகம், நட.

மி.

மியாசாரன், அந.
மியாசநா ஸந்ந்யாஸம், களக.
மித்ரத்ரோகம், கஅ.
மிருதுத்வம், சஉந.
மிருத்யு, நடஉஅ.

மு.

முக்குணங்கள், கக.
முத்தனுடைய கர்மம், கடு.
முத்தி, சஅஅ.
முமுகு, கசந.
முமுகுத்வம், ககசு.
முருகக்கடவுள், நடக.
முனி, சு, களந—களச, நடஅள.

மூ.

மூடயோனி, நடகசு.
மூர்த்தி, நடக.

மெ.

மெய்யறிவு, உக.
'மெய்யறிவு, (ஸாங்க்யம், வேதாந்தம்)
உக.

மே.

மேகத்தில் அன்னம் உற்பத்தி, கள—
கஉ.

மேதாவி, சடுடு.

மேருவின்வரலாறு, நடந.—நகள,
மேல்லோகம் ஏழு, கசு.

மோ.

மோகசொரூபி, கஅக.
மோக்ஷம், உகக, நடஅடு.
மோக்ஷ ஸந்ந்யாஸயோகம், சகக—
சகக.
மோஹம், உஅ, நடு, சுச, கஉடு,
கசுச, கஅக, கஅள.
மோஹவிலை, உகக.
மோஹிநி ப்ரக்ருதி, உளசு.

மௌ.

மௌனம், நடஉ.

ம்.

ம்ருகேந்த்ரன், நடநி.
ம்ருதுத்வம், சஉந.
ம்ருத்யு, உகசு, நடஅ.

ய.

யஜுஸ் வேதம், நடக.
யஜ்ஞத்தில் மேகஉற்பத்தி, கஅ—
கஉ.
யஜ்ஞம் கர்மத்தில் உற்பத்தி, கஅ,
கஉ.
யஜ்ஞவித்துக்கள், கசுக—கசஉ.
யஜ்ஞம், அநி, கடுச, உகசு, சஉந.
சசச, சசசு.
யஜ்ஞம் தானம் தபஸ், அள—அஅ.
யஜ்ஞங்கள் ப்ரஹ்ம முகத்தில் விரி-
தன, ககந.
யஜ்ஞஸிஷ்டம், கசு.
யஜ்ஞார்த்தகர்மம், அநி.
யஜ்ஞாய, கடு.
யதி, கடுள, கக, உடுச.
யது, ச.
யமராஜன், கசு.

யமம், எள.

யயாதிராஜன், ச.

யவ்வனம், உஅ.

யஸஸ், நட௨.

யகூர், கூஉ, கூந, நட௩.

யு.

யுகம், உருசு.

யுகத்தமா: நட௫.

யுக்தன், க௦அ, கச௫, உ௦உ, உ௦அ,

உகந, உஉஉ.

யுதிஷ்டிரன், கச.

யுத்தவித்தை, க௦.

யோ.

யோகம், ந, சசு, டு௦, டுந, ககக,

உக௦.

யோகத்தின் ஸம்வர்த்தி, கசுந, கசுசு.

யோகஜிஜ்ஞாஸு, உநசு.

யோகவித், நட௫சு.

யோகயுக்தன், களச.

யோகஸாஸ்திரம், உ.

யோகஸந்ந்யஸ்தகர்மா, கசுஎ.

யோகாருடன், உகந.

யோகாருருகூ, கக௫, உகந.

யோகி, கஅக, உ௦க, உசுச.

யோகிகள் நிஷ்டை, களஉ.

யோனி, உஉக, நடஅக.

ர.

ராஜஸ் குணம், அஉ, க௦அ, க௦க, கக௦

நக௫, நடகூ.

ரஸதன்மாத்திரை, நட௦.

ரஸம், உந௦.

ரஹஸ்யம், கநக.

ரா.

ராகத்வேஷங்கள், கக௫.

ராஜகுஹ்யம், உசுசு.

ராஜரஹஸ்யம், உசுஎ.

ராஜருஷி, கஉக, கந௦.

ராஜஸ தபுஸ், க௫அ.

ராஜவித்யா ராஜகுஹ்ய யோகம், க,

உசுசு—உகஅ.

ராஜவித்தை, உசுசு, உசுஎ.

ராஜஸம், உநந.

ராஜஸீ ம்ரத்தை, சநஅ.

ராமசந்த்ரன், கூஉ.

ராமன், நடஉசு.

ராவணன், நடகந.

ராக்ஷஸதணம், சஉந.

ராக்ஷஸ், கூஉ, கூந, நடஉ.

ரு.

ருக்வேதம், நடகக.

ருது, நடகூ.

ருத்ரதேவதைகள், கந௩.

ருத்ரன், கூஉ.

ரு.

ருப் தன்மாத்திரை, நட௦.

ரே.

ரேசகப்ராணயாமம், கசுசு,

ரேசகம் பூரகம் கும்பகம், கசு௦.

ல.

லக்ஷ்யார்த்தம், க.

லி.

லிங்கம், உஅசு—உஅஎ.

லீ.

லீலை, நட௦.

லே.

லேபபாகி, கூந.

லோ.

லோகாயதமதம், சஉக.

லோபம், நடகஎ.

வ.

வஜ்ரம், நடஉந.

வருணன், உஉச.

வாணகுணங்கள், சஎஎ.

வாணத்தார், ககஅ.

வாண்ம, கநஅ, சஎசு.

வாண்ஸங்கரம், கக.

வாஷ்ணி, கக.

வாபி, கஎஎ.

வாஸம், ககஎ.

வாஸிஷ்டர், கூஉ.

வாஸுதேவதைகள், கூந, நகஉ, நகந.

வா.

வாஹ்யதபஸ், கடுஅ.

வாணிய்யம், சஅ௦.

வாதம், நஉஎ.

வார்ஷ்டேனய, கக, கஉஉ.

வானப்ரஸ்தாஸ்ரமம், கு.

வானரர், கூச.

வாஸவன், நகஉ.

வாஸனே, சகச.

வாஸுகி, கூந, நஅஅ, நஉச.

வாஸுதேவன், கடு, நகக.

வி.

விகர்மம், கசச, உடு௦.

விக்ரேஸ்வரன், ந௦௦.

விக்ரம், நசஎ.

விஜ்ஞானஞானம், உநந, உநஎ,

உநஅ, உநக, உசஉ, உசஎ.

விஞ்ஞானம், குக, கஉச, உஉச,

நகக.

விஜ்ஞானயோகம், க, உஉச—உசக

விதேஹமுத்தி, கநச, ககக.

வித்தேஸன், நகஉ, நகந.

வித்வான், க௦எ.

விபரீதலக்ஷணம், கக.

விபு, கஅக, ந௦எ.

விபூதி, உகக, ந௦ச, ந௦அ, ந௦க.

விபூதியோகம், உகக—நநந.

விப்ரன், சஎடு.

விமூடர்கள், ககச.

வில்லாளிகள், கக,

வியாஸமுனி, நகக.

விவஸ்வத், கூந, நக௦.

விவஸ்வான், கந௦.

வினதை, கூந.

விஸர்க்கம், கூஅ, உடு௦, உடுக, உஎச.

விஸிஷ்டா, கந.

விஸ்வதோமுகன், உஎஅ, நஉஅ.

விஸ்வரூப தர்ஸன யோகம், நகச—
நசக.

விஸ்வரூபம், நகச.

விஸ்வரூபன், கஅக, நச௦.

விஷயபோகவிராகம், ககக.

விஷயாநுபவம், சகச.

விஷயாநுபவநியமம், கடுச.

விஷயேந்த்ரிய ஸம்போகம், சஎடு.

விஷ்ணு, நசந.

விஹாரம், நசஅ.

வீ.

வீர்யம், கக, நசஎ.

வே.

வேதங்கள், நகக.

வேதவித், உடுச, சகஅ.

வேதஸாஸ்த்ரம், கஉ.

வேத்தா, நசஎ.

வேத்யம், நசஎ.

வேத்யன், சகஅ.

வேதாத்த்யயனம், கடுஎ, கடுஅ, சஉந.

வேதாந்தம், சகஅ.

வை.

வைந்தேயன், நஉடு.

வைவஸ்வத மன்வந்தரம், ந௦௦.

வைஸ்யகர்மங்கள், கஉக.

வைஸ்யத்வம், ககக, கநஎ, கநஅ.

வைய்யர், கஅ.

வைய்யவரணத்தார், கூஉ.

வைய்வாநரன், சகஎ.

வையம்பாயனருத்தி, நடஉ.

வ்.

வ்யவ்ஷி தேகம், நடக.

வ்யானன், கசக.

வ்யாஸர், நடஎ.

வ்யூஹம், கஃ.

வ்ரதம், கருஎ.

வ்ருகோதரன், கச.

வ்ருத்ராஸுரன்,

வ்ருஷ்ணிகள், நடக.

ஸ.

ஸங்கவ்யூஹம், கஃ.

ஸங்கரன், நடஉ.

ஸங்காபுரி, நடக.

ஸப்தம், உக.

ஸமம், நடஉ.

ஸரணத்தைவிரும்பு, கரு.

ஸரணம், உகரு.

ஸரணப்பொய்கை, நடக.

ஸரீரதபஸ், கருஅ.

ஸரீரம், கஅஉ, நடஎ.

ஸா.

ஸாந்தி, சுசு, எஃ, எக, ககஉ, நடசக,
சஉக.

ஸாந்திரூபம், நடச, நடசக.

ஸாந்திம்ஆப்நோதி, சுஅ.

ஸாஸ்த்ரவிதி, சகரு, சகஎ.

ஸாஸ்த்ரார்த்தவிமூடம், எச, கசக,
கசஎ.

ஸி.

ஸிம்ஹநாதம், கரு.

ஸிவ்யன், கஃ.

ஸு.

ஸுக்ரன், சுச.

ஸுக்லகதி, உசச.

ஸுரா, நடஉ.

ஸுரர், நடஉ.

ஸுராலயம், கரு.

ஸூ.

ஸூத்ரகர்மங்கள், கஉக.

ஸூத்ரத்வம், ககசு, கருஎ, கருஅ.

ஸூரர், கக, கரு.

ஸூத்ரவரணத்தார், கூஉ.

ஸ்ரீ.

ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன், கூஉ.

ஸ்ரீ, நடஉ.

ஸே.

ஸேஷன், நடச.

ஸௌ.

ஸௌசம், சஉச.

ஸ்.

ஸ்ரத்தாத்ரய விபாகயோகம், க,

சகரு—சசஅ.

ஸ்ரத்தாமயம், சசஃ.

ஸ்ரத்தை, கசசு. சகரு, ச.

ஸ்ரவணம், நடஅ.

ஸ்ரேயஸ், எக, ககஎ, கஉக, கஉஉ.

ஷ்.

ஷண்முகன், நடஅ.

ஸ.

ஸகாமபுத்தி, எச, எரு.

ஸகுணசொரூபஜர்ப்பணங்கள், கசசு.

ஸகுண ப்ரஹ்மம், கசரு, சஃரு.

ஸங்கத் த்யாகம், கசசு.

ஸங்கதோஷம், சஃரு, சகரு.

ஸங்கம், கரு, சுச, கருஃ, கசசு,

உசக.

ஸங்கமற்றவன், சுசு, கஃரு.

ஸங்கமற்றிருத்தல், நடஎ.

ஸங்கராஜாதி, கக.

ஸங்கரம், கௌ.
 ஸங்காதம், நௌந.
 ஸச்சிதானந்தவஸ்து, கூக.
 ஸஞ்சித கர்மம், சௌ.
 ஸதஸத், அௌ. உௌஅ, உஅந, உகக,
 நௌ, நசக.
 ஸதாபவன், நக.
 ஸதாமுத்தன், ககக.
 ஸதாஸிவம், கஅக, கஅஉ.
 ஸதேகமுத்தி, கநச, ககக.
 ஸத், நக, நஉ, நௌக.
 ஸத்யம், நௌ, சஉந.
 ஸத்யவதி, இ.
 ஸத்யோனி, நஅௌ.
 ஸத்வகுணம், அஉ, ககௌ.
 ஸத்வம் (அழிவற்றநிலை), நௌ.
 ஸத்வம் (ப்ராணி) நௌ.
 ஸத்வம் (ஸாந்தகுணம்) நகக, நககச
 ஸத்வஸுத்தி, சஉந.
 ஸநாதந அம்ஸம், சகக.
 ஸநாதந, நக.
 ஸந்யாஸம். அக, ககௌ, உஅஅ,
 சசக, சௌச—சௌக.
 ஸந்யாஸி, ககச.
 ஸப்தருஷ்கள், நௌ, நௌ.
 ஸமதா, நௌ.
 ஸமத்வயோகம், இஅ.
 ஸமசித்தன், நௌ.
 ஸமத்வபுத்தி, கஉ, ஸௌ, சக, சஉ,
 சந, சௌ, இக.
 ஸமத்வம், இந, இௌ.
 ஸமந்தபஞ்சகம், ச, கௌ.
 ஸமஷ்டி தேகம், நௌ.
 ஸமம், சௌ.
 ஸமதி, கௌச.
 ஸமதிப்பழக்கம், இஅ.
 ஸமதிஷ்டகஸம்பத்தி, ககக, ககக.

ஸமானன், ககக.
 ஸமாஸ த்வந்த்விம், நௌ.
 ஸமக்ரஹம், கௌ, ககந.
 ஸம்யமணி, கௌ.
 ஸம்பயீ. கௌ.
 ஸம்வாதனை, நௌ.
 ஸம்மோஹம், உசஉ.
 ஸம்ஸயம், ககக, ககௌ.
 ஸம்ஹாரக்ருத்யம், கஅஉ.
 ஸம்ஸாரதுக்கம், சக.
 ஸம்ஸாரம், சக, நௌ.
 ஸம்ஸித்தி, கௌ.
 ஸர்க்கம் (ஜனனம்), கஅக.
 ஸர்வகதன், நக.
 ஸர்வகர்மக்ருத். கசௌ.
 ஸர்வஞானம். ககச.
 ஸர்வஜ்ஞன், உௌ.
 ஸர்வபாவனை, சஉௌ.
 ஸர்வவித். சஉௌ.
 ஸர்வஹரன், நௌ.
 ஸர்வபூத ஆத்மபூத ஆத்மா, கௌ.
 ஸவிகல்பஸமாதி, எஅ.
 ஸவிஜ்ஞானம், உௌ.
 ஸவ்யஸாசி, நௌ.
 ஸஹஜகர்மம், சஅஉ.
 ஸஹஸ்ரயுகம், உௌ.
 ஸஹோதரர், கக.

ஸா.

ஸாங்க்யஞான அனுபவம், நௌ.
 ஸாங்க்யஞானம், உக, நக, நஉ,
 நௌ, நச, நௌ, நக, நௌ, நௌ,
 சௌ, சஉ, சந, சச.
 ஸாங்க்யத்தின், பர்யாயநாமங்கள், சந
 ஸாங்க்யம், உக, சஉ, சௌ, கௌ,
 நௌ, நௌ, நௌ.
 ஸாங்க்யர், எௌ—எௌ.
 ஸாங்க்யர்விஷ்டை, கௌ.

ஸாங்க்யஸுகநிஷ்டை. க௭௩.

ஸாங்க்யயோகம். ௧௩, ௩௩, ௨௩, ௪௨, ௪௪
௩௮௨.

ஸாதர்மம். ௩௮௭.

ஸாதுக்கள். ௭, ௩௩௩.

ஸாத்விகம். ௨௩௩.

ஸாத்விகதபஸ். ௧௩௮.

ஸாத்விகஸந்த்யாஸம். ௧௭௧.

ஸாத்விகீ ஸ்ரத்தை. ௪௩௮.

ஸாமநேதம். ௩௧௧, ௩௨௧.

ஸாமீபபதவி. ௪௮௮.

ஸாயுஜ்யபதவி. ௪௮௮.

ஸாலுபபதவி. ௪௮௮.

ஸாலோகபதவி. ௪௮௮.

ஸாஹித்யம். ௧௮௩.

ஸாக்ஷி. ௨௭௩, ௩௩௮.

ஸி.

ஸித்தபுருஷர். ௩௨௧.

ஸித்தன். ௪௩௧.

ஸிம்ஹநாதம். ௧௩.

ஸிம்ஹம். ௩௨௪.

ஸு.

ஸுகதுக்க உணர்ச்சி. ௩௦.

ஸுகநிஷ்டை. ௧௭௩.

ஸுகம். ௧௭௭—௧௭௮, ௩௦௨, ௪௭௪.

௪௭௩.

ஸுகஸங்கம். ௩௧௧.

ஸுகாலிகள். ௧௨.

ஸுகி. ௧௮௭, ௪௩௧.

ஸுகோஷம். ௧௪.

ஸுகர்ண். ௩௩௧.

ஸுதாவதி. ௧௩.

ஸுப்ரஹ்மண்யம். ௩௧௧.

ஸுமந்தருஷி. ௩௧௨.

ஸுரபி. ௩௨௨.

ஸுஹிர். ௨௦௨, ௨௭௩.

ஸுஹ்ருத கர்மம். ௩௧௧.

ஸு.

ஸுக்ஷ்மஸரீரம். ௨௩, ௧௦௧.

ஸுக்ஷ்மார்த்தம். ௧௨.

ஸுக்ரீயன். ௩௧௦, ௩௧௧.

ஸே.

ஸேஷன். ௧௩.

ஸேவை. ௧௭௪.

ஸோ.

ஸோமபாள். ௧௨.

ஸோமன். ௧௨, ௩௧௧.

ஸோமாஸ்கந்தமூர்த்தி. ௧௨.

ஸ்.

ஸ்கந்தன் வரலாறு. ௩௧௭—௩௧௮.

ஸ்தப்தன். ௪௩௩.

ஸ்தாவர ப்ராணி. ௩௮௩.

ஸ்தானம். ௨௭௩.

ஸ்தித்தி. ௩௧, ௪௦.

ஸ்திதப்ரஜ்ஞன். ௩௮, ௩௧.

ஸ்திதி. ௩௮, ௧௮௨.

ஸ்திரபுத்தியுள்ளவன். ௧௮௭.

ஸ்தூலபூஜை. ௨௮௪.

ஸ்தூலதத்வங்கள். ௨௩௧.

ஸ்தூலஸரீரம். ௨௩, ௩௭௩.

ஸ்தூலார்த்தம். ௧௨.

ஸ்நேகமற்றவன். ௪௦.

ஸ்வதர்மம். ௧௧௭.

ஸ்வஜநப்பற்று. ௩௨௩.

ஸ்வதா. ௨௮௦. ௨௭௪.

ஸ்வநுஷ்டித. ௧௧௭.

ஸ்வயம்புமநு. ௧௨.

ஸ்வர்க்கலோகம். ௧௪.

ஸ்வர்க்கலோக அநுபவம். ௧௩.

ஸ்வபாவம். ௪௧, ௨௪௧.

ஸ்வபாவஜன்யகுணங்கள். ௪௭௪, ௪௮௦.

ஸ்வஸ்தி, ௩௪௨.

ஸ்வாத்யாய, ௧௫௮.

ஸ்வாதுபூதி, ௩௪௨.

ஸ்வார்த்தம், ௨௮௬.

ஸ்வாஸம், ௧௫௬.

ஸ்வாவரிக்கின் றவன், ௧௭௫.

ஸ்ம்ருதி, ௪௧௮.

ஸ்ம்ருதிசேதம், ௬௪.

ஸ்ம்ருதிவிப்ரம், ௬௪.

ஸ்ருஷ்டிக்ருத்யம், ௧௮௨,

ஸ்ரோதஸ், ௩௬௦.

ஹ.

ஹடயோகம், ௧௬௦.

ஹவிர்புக்குகள், ௬௨.

ஹவீஸ், ௧௫௧, ௧௫௩.

ஹஸ்தி, ௪.

ஹஸ்திஸூரம், ௪.

ஹி.

ஹிதான்காமாம்ஸ்ச, ௨௪௦.

ஹிமயராஜன்.

ஹிமாலயம், ௩௧௬—௩௨௦.

ஹிம்ஸை, ௧௦௭.

ஹு.

ஹுதம், ௨௮௦, ௨௬௬.

ஹோ.

ஹோதா, ௧௫௧, ௧௫௩.

ஹோத்ரி ஒதுவார், ௩௧௧.

ஹோமங்களின் பிரிவுகள், ௧௫௪.

ஹோமிக்கின் றனர், ௧௫௫.

ஹ்.

ஹ்ரீஹ், ௪௨௫.

ஹ்ருதயகுகை, ௮௮.

ஹ்ருஷீகேஸன், ௨௬, ௩௪௬.

க்ஷ.

க்ஷத்ரியகர்மங்கள், ௧௨௦—௧௨௧.

க்ஷத்ரியத்வம், ௧௧௮, ௧௩௭.

க்ஷத்ரிய வர்ணத்தார், ௬௨.

க்ஷமா, ௩௦௨.

க்ஷரபாவம், ௨௫௧.

க்ஷரபுருஷன், ௪௮.

க்ஷரப்ரஹ்மம், ௧௦௦.

க்ஷாத்ர கர்மம், ௪௮௦.

க்ஷே.

க்ஷேத்ரங்கள், ௧௭௮.

க்ஷேத்ரம், ௩௬௮, ௩௬௯, ௩௭௨.

க்ஷேத்ராஜ்ஞன், ௧௭௮, ௩௬௮, ௩௬௯,
௩௭௩.

க்ஷேத்ர க்ஷேத்ராஜ்ஞ விபாகயோகம், ௧,
௩௬௮—௩௮௬.

க்ஷேத்ரீ ௩௮௫.

க்ஷேமம், ௩௦.

பிழைதிருத்தமும் கூட்டவேண்டியனவும்.

பக் கம்.	வரி.	
7	14	தான் என்பதைத் தாம் எனவாசிக்க
7	17	தான் ,, தாம் ,,
11	19	பட்டுத் ,, பட்டும் ,,
12	18	அநேகநேக ,, அநேகாநேக ,,
13	16	“காக்கப்பட்டிருக்கின்றது” என்ற பதங்களுக்குப் பின் “ஆனால் [யுத்த ஸாதனை] போதுமளவு டைய பாண்டவ ஸேனை [ஊக்கமில்லாத] பீம னால் காக்கப்பட்டிருக்கின்றது” என்ற பதங் களைக் கூட்டுக.
14	16	“மஹா விஷ்ணு” என்ற பதங்களை விலக்கி, “ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனுக்குத் துர்வேதத்தை ஒதுவித்து யுத்தப் ப்ரயோகங்களைப் போதித்த ஸார்திப் பரி என்பவருடைய புத்ரனை அவன் திமிங்கில வடிவங்கொண்டு ஸமுத்ரத்துக்குள் இழுத்துச் சென்று விழுங்கிவிட்டபடியால், தமது ஆசார் யர் வேண்டுகோளின்படி, ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன்” என் ற பதங்களைக் கூட்டுக.
,,	24	சென்னாய் என்பதைச் செந்நாய் எனவாசிக்க
19	2,3	“அதர்மம் வ்யாபித்தால் குல ஸ்த்ரீகள் குற்றம் அடைவார்கள்” என்ற பதங்களை ச-ம் வரியி லுள்ள “ஓ வார்ஷ்ணேய” என்ற பதங்களுக்கு முன் சேர்க்க.
21	15	“நயசு” என்றதை “நயசு” ஆகத் திருத்துக.
22	3	“எவ்விடமிருந்து” என்ற பதங்களுக்குப் பின் “இ ந்தத் தருணத்தில்” என்ற பதங்களைக் கூட்டுக.
24	15	ஸாஸ்த்ரம் என்பதை ஸாஸ்த்ரம் எனவாசிக்க

பக் கம்.	வரி.	
25	1	“ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட...காட்டும்” என்ற பதங்களை ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டதாயும் ... காட்டுவதாயும்” என்று திருத்துக.
35	3	“குறைவில்லாதவனாயும்” என்ற பதத்துக்குப்பின் “பழையவனாயும்” என்று கூட்டுக.
36	7	“ஆதலால்” என்ற பதத்தை விலக்குக.
”	17	க்ருஷ்ணனுக்குப் என்பதை க்ருஷ்ணனுக்கு என்க.
37	19	“பார்த்த” என்றதை “பாரத” எனறு மாற்றுக.
40	12	பூமியைப் என்பதை பூமியை எனவாசிக்க
42	14	“படித்தரம்” என்றதை “ஸோபானம்” என்று திரு த்துக.
43	6	“பெயப்பொருளாகிய” என்றதை “மெய்ப்பொரு ளாகிய” என்று திருத்துக.
”	9	மெஞ்ஞானம் என்பதை மெய்ஞ்ஞானம் எனவாசிக்க
45	9	“தாயுமானஸ்வாமி” என்றதை “தாயுமானஸ்வாமி” என்று திருத்துக.
”	12	ப்ராணலயம் என்பதை பராணலயம் எனவாசிக்க
”	24	ஸுகி என்பதை ஸுகி எனவாசிக்க
”	30	ஆத்மாவின் என்பதை ஆத்மாவின் எனவாசிக்க
45	12	“பாங்கிற்—என்னு” என்றவற்றை “பாங்கிற்—என் னு” என்று திருத்துக.
50	7	“கவும்” என்றதற்குப்பின் “(4)” என்ற குறிப்பு இ லக்கத்தைக் கூட்டுக.
51	3	போருள் என்பதை பொருள் எனவாசிக்க
57	13	“ஸமத்வம்” என்ற பதத்துக்குப் பின்னிருக்கும் அ ணைக்குறியை “என்ற” என்ற பதத்துக்கு அரு கே சேர்க்க.
66	28	“க்ருதம்” என்றதில் “ம்” என்றதை விலக்குக.
70	19	“நிர்வாணத்தைப்” என்றதின்பின் “(7)” என்ற இல க்கத்தைக் கூட்டுக.
71	21	அத்யாய முடிவில் “உபநிஷதர்ஸ் என்றும், ப்ரஹ்

பிழைதிருத்தமும் கீட்டவேண்டியனவும்.

பக் கம்	வரி.	
		மவித்தை என்றும் ... ப்ரவித்திபெற்ற ஞான 'யோகம் என்ற இரண்டாம் அத்யாயம் முற்றி ற்று" என்ற சொற்களைக் கூட்டுக.
74	17	பதிநான்கு என்பதை பதினான்கு எனவாசிக்க
"	18	எந்த " எந்தப் "
		அந்த " அந்தப் "
75	16	மெஞ்ஞான " மெய்ஞ்ஞான "
76	2	மெஞ்ஞான " மெய்ஞ்ஞான "
"	5	மெஞ்ஞான " மெய்ஞ்ஞான "
77	14	உபேக்ஷத்து " உபேக்ஷித்து "
"	28	எர்ப்பது " எற்பது "
79	1	"வெறுதலுப்" "வெறுத்துப்" "
81	29	அவஸ்யம் " அவஸ்யம் "
84	15	அன்று " அல்லன் "
89	2	பயறின் " பயற்றின் "
90	5	அந்த " அந்தத் "
91	1	"(7)" " (1)" "
"	13	ஸச்சி " ஸச்சி "
91	24	"க்ருதய" "க்ருதய" "
95	24	"ஸுக்ஷம்" "ஸுக்ஷம்" "
100	21	"ஒன்றில் நின்று" என்ற பதத்தில் "ஒன்றில்" என் றதை விடுக.
105	1	"ன்த" என்றதை "தன்" என்று மாற்றுக.
"	13	இசைந்து என்பதை இசைந்து எனவாசிக்க
106	26	"ஸங்க்ரத்தையும்" என்றதை "ஸங்கரத்தையும்" என்று திருத்துக.
112	12	"செய்" என்ற பதத்துக்குப் பின் "(5)" என்ற தைக் கூட்டுக.
113	24	"அகர்த்தா" என்றதின் பின் "(ச. யௌ)" என்ற இலக்கங்களைக் கூட்டுக.

பக் கம்.	வரி.	
114	20	“ஸ்ர்வஞானம்” என்றதை ஸர்வஞானம் என்று வாசிக்க.
118	12	“படித்தரத்தில்” என்றதை “படிகளில்” என்று திருத்துக.
122	5	“படித்தரங்களொன்றில்” என்றதை “படிகளில் ஒன்றில்” என்று திருத்துக.
122	6	“படித்தரத்தில்” என்றதை “படியில்” என்று திருத்துக.
125	1	கொண்ட என்பதைக் கொண்டே என வாசிக்க
„	10	கெடுக்கும் „ கொடுக்கும் „
126	25	“பண்ணைம்” „ பண்ணைம் „
127	13	“ஸ்பர்ஸ” „ ஸ்பர்ஸ „
128		ஆத்யாய முடிவில் “உபநிஷத்கள் என்றும், ப்ரஹ்ம வித்தை என்றும், யோக ஸாஸ்த்ரம் என்றும், பகவத்கீதைகள் என்றும் கூறப்பட்ட ஸ்ரீ க்ருஷ்ணர்ஜாந ஸம்வாதத்தில் ப்ரவரித்தி பெற்ற கர்மயோகம் என்ற மூன்றாம் ஆத்யாயம் முற்றிற்று” என்ற சொற்களைக் கூட்டுக.
132	20	அநேகநேக என்பதை அநேகாநேக என வாசிக்க
133	13	“லய” என்ற பதத்தை விலக்குக.
136	25	“(1)” “(2)” என்ற இலக்கங்களை விலக்குக.
136	27	“(3)” என்றதை “(1)” ஆக மாற்றுக.
136	27	“(4)” “(5)” “(6)” என்றவற்றை விலக்குக.
136	23	“ஆறி” என்றதின் பின் “(2)” என்ற இலக்கத்தை எழுதுக.
143	10	“(3)” என்றதை “(2)” ஆக மாற்றுக. [திருத்துக.
150	25	“மந்த்ரத்தில்” என்றதை “மந்த்ரங்களில்” என்று
151	1	“அக்னி” க்குப்பின் “(2)” என்ற இலக்கத்தை எழுதுக.
151	2	“ஹோதா”வுக்குப்பின் “(3)” என்ற இலக்கத்தை எழுதுக.

பக் கம்.	வரி.	
151	2	“ஹ்விஸு” என்றதற்குப்பின் “(4)” என்ற இலக் கத்தை எழுதுக.
151	3	“கர்மம்” என்றதற்குப்பின் “(5)” என்ற இலக்கத் தை எழுதுக.
151	4	“ப்ரஹ்மமே” என்றதற்குப்பின் “(6)” என்ற இலக் கத்தை எழுதுக.
145	26	“தேவர்களை” என்ற சொல்லின்பின் “மாத்ரம்” என்ற சொல்லைக் கூட்டுக.
156	3	“ஹோமாக்ரியில்” என்ற சொல்லின்முன் “(2)” என்ற இலக்கத்தை எழுதுக.
161	14	“(3)” க்குப் பதிலாக “(8)” எழுதுக.
162	20	“மகழ்ந்து” என்பதை “மகிழ்ந்து” என வாசிக்க.
167	16	“தேகமன்று நான்” என்ற சொற்களை “தேகம் நான் அன்று” என்று மாறுக.
168		அத்யாயமுடிவில் “உபநிஷத்கள் என்றும், ப்ரஹ்ம வித்தை என்றும் &..... ப்ரலித்திபெற்ற நா ன்காம் அத்யாயம் முற்றிற்று”. என்ற சொற்க ளைக் கூட்டுக.
169	20	“அவற்றாற்” என்றதில் “ற்” என்றதை “ல்” என்று திருத்துக.
171	3	“தவந்த்வ” என்றதில் “த” என்றதை, “த்” என்று திருத்துக.
171	17	“ஸாங்க்யம்” என்றதில் “ம” என்றதை “ம்” என்று திருத்துக.
173	9	“கஷ்டப்பட்டார்” என்றதை விலக்கி “கஷ்டத் தை அடைந்தேன்” என்று எழுதுக.
173	10	“தன்” என்றதை “தமது” என்று மாறுக.
173	11	“பரிபூரணனந்தம்” என்றதில் “த்” என்றதை “த” என்று மாறுக.
173	12	“கண்டனவெல்லாம்” என்றதில் “ல்” என்றதை விலக்குக.

பிழைதிருத்தமும் கூட்டவேண்டியனவும்.

பக் கம்.	வரி.	
173	18	“சருதி” என்றதை “ஸ்ருதி” என்று திருத்துக.
173	19	“கேட்டு” என்றதை “கேட்டும்” என்று திருத்துக.
173	28	“புசித்தார்” என்றதை “புசித்தேன்” என வாசிக்க.
173	29	“அதுசரித்தார்” என்றதை “அதுசரித்தேன்” என்க.
174	9	“நிராஸி” க்குப்பின் “;” என்ற குறிப்பை எழுதுக.
174	16	“யோகத்தைங்” என்றதில் “ங்” க்குப் பதிலாக “ச்” என்று எழுதுக.
175	24	“போகம்” என்றதை “யோகம்” என்று மாற்றுக.
176	7	“கர்பங்களை” “கர்மங்களை” என்று திருத்துக.
176	26	“சிந்த” என்றதை “சித்த” என்று திருத்துக.
176	29	“ஆவர்” என்றதை “ஆவர” என்று மாற்றுக.
185	8	“கவனிப்பன” என்றதை “கவனிப்பன்” என்று மாற்றுக.
185	29	“தம்” என்றதை “தம்மை” என்க.
186	15	“சமர” என்பதை “சமரச” என வாசிக்க.
191	26	“கொண்ட முனியோ” என்றதைக் “கொண்டா னே அவனே முனி” என்று திருத்துக.
192	11	“ஸுஹ” என்பதை “ஸுக” என வாசிக்க.
200	20	“தன்னை மதித்துப் பிறர்” என்றதை “தன்னைப் பிறர் மதித்து” என்று மாற்றுக.
208	18	“லயபோகத்தை” “லயயோகத்தை” என்று திருத்துக.
210	8	“பேறை” என்பதை “பேற்றை” என வாசிக்க.
218	6	“நிராஸை” “நிராஸை” ”
220	2	“ஸுத்தி” “ஸுத்தி” ”
223	6	“ஸஷ்ட” “அஷ்ட” ”
225	14	“என்றும்” “என்னும்” ”
228	7	“மாட்டார்கள்” “மாட்டா” ”
228	19	“மாத்ரு பூதேஸ்வர” என்றதை விலக்குக.

பிழைதிருத்தமும் கூட்டவேண்டியனவும்.

பக் கம்.	வரி.	
229	4	“பதவன்” என்றதை “பரபவன்” என்று திருத்துக.
229	1	“உபாதியியில்” என்பதை “உபாதியில்” என்க.
238	6	“பிரளாமல்” “பிழாமல்” .
230	9	“(ஆர்த்)” என்றதை “ஆர்தி:” என்று திருத்துக.
240	17	“தேஸத்தில்” என்றதை “தேஸத்தில்” என்று திருத்துக.
240	22	“விரிகின்ற” என்றதை “விரிக்கின்ற” எனமாறுக.
250	20	“ஸ்ருஜ” என்றதை “ஸ்ருஜ” என்று திருத்துக.
256	17	“உண்ணை” என்றதை “உண்ணை” என்று திருத்துக.
256	22	“ஜாக்ரதஸையை” என்றதற்குப்பின் “கூ, எ-க் குரிய உரையை, 270—274 ம் பக்கங்களில், பார்த்தறிக” என்று கூட்டுக.
257	13	“மனுஷ்யருடைய” என்றதற்குப் பின் “ஆயிரம்” என்று கூட்டுக.
258	13	“பகலாகிய” என்றதற்குப்பின் “ஆயிரம்” என்று கூட்டுக.
258	14	“ராத்திரியாகிய” என்றதற்குப்பின் “ஆயிரம்” எ ன்று கூட்டுக.
268	20	“வித்தையை” என்றதில் “யை” என்றதைவிடக்குக.
274	22	“ஸரீரங்கள்” என்றதில் “ஸ” என்றதை “ஸ்” எ னத் திருத்துக.
292	18	“விஷயத்தில்” “கூ” என்றதை “ஷ” எனமாறுக.
293	28	“உந்தமக்கல்வியில்” ந் என்றதைத் த் என்றுமாறுக.
320	17	“அஸ்வத்தமும்” என்றதில் ன் என்றதை ஸ் எ ன்று திருத்துக.
320	25	“அஸ்வத்த” என்றதில் ஸ் என்றதை ஸ் எனமாறுக.
321	1	“காஸியபர்” என்றதில் யி என்றதை ஸ் எனமாறுக.
321	25	“எனவாம்” என்றதை “என்பனவாம்” என்று திருத்துக.
322	25	“பாணஞ்செய்து” என்றதில் ண் என்றதை ண் எனத் திருத்துக.

பிழைதிருத்தமும் கூட்டவேண்டியனவும்.

பக் கம்.	வரி.	
323	1	“உச்சைஸரவஸ்” என்றதில் ஸ என்றதை ஸ் என த்திருத்துக.
334	8	“கஸ்யப” என்றதை “காஸ்யப” என்று திருத்துக.
326	11	” ” ” ” ”
329	3	“பலன் எதுவோ அதுவும்” என்றதை விலக்கி, “ப்ரார்ப்த கர்மபலனும்” என்று எழுதுக.
346	10	“இந்த்ரியங்களை நடத்துவோனே” என்றதை நீ க்கி, “அத். உ. மந். கூ.” என்று எழுதுக.
370	19	“பொருள்” என்றதின் பின் “என்று ஸ்ரவணம் செ ய்து” என்ற சொற்களைக் கூட்டுக.
387	2	“குணங்களை” என்றதின் பின் “ப்ராபல்ய உபாய த்தால்” என்று கூட்டுக.
387	10	“மூன்று” என்றதை நீக்கி, “ஒன்று கூடிய முக்” என்ற சொற்களைக் கூட்டுக.
387	11	“அத்” என்றதை விலக்குக.
387	11	“குண த்ரய விபாகம்” என்று தொடங்கும் வரிக் குக்கீழே புது வரியாக மேல் வரும் சொற் களைக் கூட்டுக.
		“ப்ரக்ருதி ஜடப்பொருளாதலால் தன்னைத் தானே விபாகஞ் செய்யாது”.
		“பரமேஸ்வரன் ப்ரக்ருதியுட் புகுந்து மிக மிஸ்ரமா யிருந்த குணங்களைத் தமது ஸக்தியால் ப்ரா பல்ய அவஸ்தைகளில் நிறுத்தி, ஸத்வ ரஜஸ் தமஸ் என்ற குணத்த்ரயத்தை வகுத்தார்”.
390	32	“ஸ்ரோதஸ்களை” என்றதை “ஸ்ரோதஸ்களை” என்று திருத்துக.
413	14	“வார்த்தை” என்றதற்குப்பின் “ஏனெனில், ஈஸ் வர ஸக்திகள் ஜீவனுக்கு இல்லாதபடியால்” என்று கூட்டுக.
443	29	“பேற்றதும்” என்றதை “பெற்றதும்” என்று தி ருத்துக.

